

Giới thiệu Thần Y Đích Nữ

Thần Y Đích Nữ nói về ở thế kỉ 21, nàng là thánh thủ tinh thông Trung y lẫn Tây y, nữ quân y đặc cấp trong bộ đội lục chiến. Một khi xuyên không qua, trở thành đích nữ nhà họ Phụng, Phụng Vũ Hành

Phụ thân không thân, tổ mẫu không yêu, tỷ muội một người so với một người càng độc ác. Lại thêm mẫu thân tính cách mềm yếu nhiều bệnh, đệ đệ nhỏ tuổi, phụ thân nàng xem trọng một di nương trong phủ nâng bà ta lên làm chính thê, còn đem nàng hứa gả cho Cửu hoàng tử không những què một chân mà còn bị hủy dung mạo ?

Xuyên qua sống lại, nàng tuyệt đối không muốn sống uất ức giống như nguyên chủ!

Nàng muốn tranh, muốn đấu, muốn so với người độc ác càng độc ác hơn, muốn so với người âm hiểm càng âm hiểm hơn, cho dù thân thể có hóa thành tro bụi vạn kiếp bất phục, cũng muốn bảo vệ người nàng nghĩ bảo vệ.

Xoa nhẹ cái bốt hình phụng hoàng nằm ở giữa cổ tay, mang theo hiệu thuốc tư nhân của đời trước mà tới.

Nhân sâm trăm năm có là gì? Nàng vừa ra tay chính là nhân sâm ngàn năm tuổi; thuốc Đông y uống không nổi do quá đắng? Viên thuốc tây cho người dùng đảm bảo hết bệnh; viêm ruột thừa cấp tính muốn lấy mạng người? Trực tiếp cắt đi là được.

Ngôn tình sắc còn nói từ một nữ tử yếu đuối mình trong chớp mắt trở thành miếng bánh thơm ngon nổi tiếng nhất Đại Thuận, người nhà không yêu không quan hệ, có Hoàng đế đau, có Thái hậu thân, có thể từ luôn ủng hộ, có hoàng tử là tri kỷ. Nàng cùng Hoàng đế hôn vốn mở bệnh viện, trung y kết hợp tây y, được lòng dân chúng trong thiên hạ, ôm hết tiền tài trong thiên hạ. Đây sẽ là tựa truyện đầy hứa hẹn, đừng bỏ qua nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phụng Hoàng Giáng Thế.

Đại Thuận triều, Đại Võ, năm 21.

Ban đêm mặt trăng tỏa sáng cùng sao trời, đột nhiên một tiếng sét nổi vang giữa trời, chấn động đến nỗi nóc nhà của đại nội hoàng cung cũng phải phải run rẩy theo vài cái, nhưng không thấy mưa đâu.

Người đứng đầu của Khâm Thiên Giám vội vàng chạy đến Càn Khôn điện, quỳ gối xuống phát ra một tiếng bịch trước mặt Thiên Vũ Đế: "Hoàng thượng... thiên tượng dị động, ở hướng phương Tây Bắc... Phụng hoàng giáng thế."

Tay bụng ly trà của Thiên Vũ Đế khẽ run: "Tây Bắc..." Ánh mắt nhìn về phía cửa sổ đang mở nhìn ra bên ngoài: "Kể ra thì Minh Nhi, cũng nên trở về."

***

Tại biên giới Tây Bắc của Đại Thuận trời nắng gắt thế nhưng xuất hiện một đạo lôi đánh thẳng vào một khe núi tạo ra tiếng nổ lớn, trực tiếp đem loạn hỏa chôn thi thể của nữ tử đánh cho nổ.

Phụng Vũ Hành từ giữa đồng thi thể gãy dựa ngổn ngang, đầu óc hỗn loạn vang lên tiếng ong ong liên hồi, sau một trận cũng dần tỉnh táo lại. Nhưng vừa mở mắt thấy khắp nơi toàn là thi thể người chết, không khỏi giật nảy mình.

"Ta dựa vào." Nàng nhắm mắt vài cái, đem một cái đầu đang đặt trên đùi dời đi, lại ngó nhìn hoàn cảnh xung quanh, "Ta đã chết?"

Nàng nhớ rõ chiếc trục thăng mình ngồi đã phát nổ, từ độ cao đó rơi xuống tuyệt đối không có cơ hội sống sót, làm một nữ quân y đặc cấp trong bộ đội lục chiến, tại một khắc từ vong đầu óc nàng vẫn duy trì đầy đủ thanh tỉnh, cho nên Phụng Vũ Hành hết sức khẳng định bản thân đã chết rồi.

Không sai, đã chết, chết rồi lại sống dậy.

Phụng Vũ Hành từ trong đồng xác chết đứng dậy, khởi động tay chân vài cái, nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện một đoạn kí ức xa lạ - Phụng Vũ Hành, 12 tuổi. Đích nữ của Tả thừa tướng Phụng Cẩn Nguyên, đại thần của Đại Thuận triều. Ba năm trước nhà ngoại tổ do phạm tội mà bị giáng chức đi hoang châu, phụ thân sợ liên lụy liên hợp với tổ mẫu đem mẫu thân Diêu Thị trực xuất, lại đem Thẩm di nương trong phủ nâng lên làm chính thê.

Còn chưa hết, ngày hôm đó không biết từ đâu xuất hiện tên thầy bói lưu manh, chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "Nha đầu này vận mệnh đen đủi, tiếp tục

lưu lại trong phủ, sớm muộn cũng có ngày khắc nhà họ Phụng đến cảnh nhà tan cửa nát a."

Thế là, tỏ mẫu vung tay lên, đem Phụng Hành, Diêu Thị, còn có đệ đệ mới đầy ba tuổi Phụng Từ Duệ đưa tới một cái thôn ở núi Tây Bắc xa xôi, để bọn họ tự sinh tự diệt.

"Ta thật mệt ." Xem một đời của nguyên chủ giống như đang coi phim, Phụng Vũ Hành không thể không tiếp nhận sự thật: " Xuyên qua!"

Thời đại khác biệt, niên kỷ khác biệt, thân phận khác biệt, hình dáng khác biệt, điểm giống duy nhất, chỉ là cái tên.

" Yên tâm!" Nàng dùng tay trái vỗ nhẹ tay phải, an ủi nói: "Ủy khuất của ngươi ta đều hiểu hết, nếu như ta đã đến rồi, tuyệt đối sẽ không để cho những kẻ khi dễ ngươi sống tốt. Phụng phủ đứng không, khoản nợ này ta sẽ thay ngươi thanh toán!"

Bỗng dưng trong đầu truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, sau đó một giọng nói phiêu khởi của tiểu cô nương vang lên, chỉ một câu: "Đa tạ!" Thần kinh của nàng run nhẹ, giống như có thứ gì đó dần dần rời đi.

Phụng Vũ Hành khẽ cười, xem ra nguyên chủ của thân thể này đã chết cũng rất không cam tâm, nghe được lời hứa của nàng mới bằng lòng rời đi. Bất quá..có một phụ thân như thế, lại có một gia đình như vậy, chẳng trách không hận.

Nàng từ trước đến nay luôn là một người xem trọng lời hứa, đã chiếm thân thể người ta, như vậy mỗi thù này tự nhiên phải báo.

Phụng Vũ Hành vỗ lớp bộp mấy chỗ bản trên bộ quần áo làm bằng vải khô, cảm lấy mấy cái thi thể người chết làm thang mà leo lên miệng hố, không đợi nàng quan sát tình hình, liền thấy một trận tiếng động truyền tới.

" Con nha đầu đó bán đến Túy Hoa Lâu ở thành phủ chỉ ít cũng được năm mươi lượng bạc, ta chỉ cần làm xong vụ buôn bán này, đừng nói là cho Cầu oa tử cưới vợ, chính ta lấy thêm hai tiểu thiếp cũng được."

"Ngươi nghĩ thì hay lắm! Dám lấy tiểu thiếp, cho dù ta cùng ngươi phải đi ngồi đại lao ta cũng nghĩ liều mạng báo nhà môn."

"Được rồi, được rồi! Ta chẳng qua thuận miệng mà nói, ngươi cái đàn này cũng không nên đùa giỡn như vậy!"

Chân mày Phụng Vũ Hành nhíu lại, kí ức của nguyên chủ lại một lần nữa quay cuồng lên __Mẫu thân bệnh nặng, nàng đi lên núi tìm hái thảo dược, đột nhiên bị người ta đánh ngất xỉu. Trước khi ngất đi có nhìn thoáng qua, một nam nhân cầm cây gậy chưa kịp buông, là Vương trưởng thôn Vương Mộc.

Ở phía sau lưng phụng hướng tám giờ, Phụng Vũ Hành nâng cao tinh thần, theo âm thanh gần càng gần, nàng dựa sắp vào một nơi, cấp tốc nhìn bốn phía, chuẩn bị tìm một khe núi hờ có cây lá rậm rạp chui vào.

Bây giờ không phải là thời điểm hành động thiếu suy nghĩ, Phụng Vũ Hành từ trước tới giờ làm việc không cho phép kinh suất, vừa mới tới nơi này, ngoại trừ ký ức có phần đứt quãng của nguyên chủ ra, những thứ khác nàng hoàn toàn không biết. Lại thêm cái dáng vẻ của một tuổi cô nương 12 tuổi, cánh tay gầy chân yếu, nàng cũng không ngờ đến nỗi cùng hai người trưởng thành liều mạng.

Tránh đi là tốt nhất, chỉ thấy đôi phụ phụ tay cầm bó đuốc âm thầm tiến vào hố chôn người chết. Phụng Vũ Hành nhìn chằm chằm một lát, xác định thân phận đối phương, chính là Vương Mộc cùng phu nhân hẩn Từ Thị.

Hai người tìm kiếm một hồi vẫn không có thu hoạch, Từ thị bắt đầu gắt: "Không đúng! Rõ ràng đem người ném ở địa phương này, người đâu rồi?"

Wang Mo giậm chân một cái: " Không phải đã chạy đi?"

" Không có khả năng! Thuốc kia đủ làm cho nàng ngủ tận hai ngày hai đêm, làm sao mới có một đêm liền tỉnh dậy?"

Wang Mo tức hồng hồng: " Vậy ngươi nói người đi đâu rồi?"

Từ Thị cũng tức giận: " Ngươi cùng ta lớn tiếng thì được cái gì? Ngươi đánh nàng ngất xỉu sau hai người chúng ta cùng nhau rút thuốc cho nàng ta, chính mắt ngươi cũng nhìn thấy, làm sao ta lừa được ngươi!"

Wang Mo không có nói nữa, buồn buồn cúi đầu chưa chịu từ bỏ ý định lập nhìn thi thể, Từ Thị cũng tiếp tục tìm kiếm.

Phụng Vũ Hành liên lạc với ký ức nguyên chủ, cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân.

Hóa ra hai người này đem nguyên chủ đánh ngất xỉu rồi cho uống thuốc mê, sau đem giấu vào trong hố chôn người chết, đợi trời tối âm thầm tới đi tìm rồi mang đến châu phủ bán lấy tiền?

Phụng Vũ Hành vô thức sờ gương mặt mình, nói như vậy đáng đáp nguyên chủ không tệ đi?

Đưa tay cảm lấy một mảnh đá vụn trên mặt đất, khóe môi Phụng Vũ Hành kéo lên cười tà, ngón tay đột nhiên búng một cái, cục đá hướng đầu Từ Thị lao tới.

Liền nghe nữ nhân " A " lên một tiếng, sau đó là một câu: " Ai? Ai đánh ta?"

Vương Mộc dừng động tác quay đầu nhìn nàng." Nào có người?"

"Có! Vừa rồi có người đánh đầu ta!"

Đang nói, lại một cục đá lao tới, lần này mục tiêu là mi tâm của Vương Mộc.

"A!" Nam nhân cũng kêu lên một tiếng, nhưng không đợi hắn kêu xong, cảm giác đau liên tiếp từ các vị trí cơ thể truyền đến.

Hai người bị dọa điên rồi, cây đuốc trong tay sớm rớt xuống đất, đốt trúng thi thể, rất liền bốc cháy.

"Đi mau." Cuối cùng Vương Mộc còn chút lý trí, kéo lấy Từ Thị ngồi co quắp trên đất hướng hồ bò ra bên ngoài.

Đáng tiếc, thật vất vả leo lên, trên đùi bỗng dưng đau xót, lại lăn xuống dưới. Từ thị thân thể mập mạp như quả bóng lăn xuống dưới hồ, dính ngọn lửa, rất nhanh liền đốt quần áo nàng.

Vương Mộc cũng không tốt hơn nơi nào, quần áo bị thiêu đến bảy tám phần, trên đùi chảy máu, trên má trái một lớp thịt lớn bị thiêu hủy.

Phượng Vũ Hành nén ra viên đá cuối cùng, vỗ tay phui bụi, không thèm để ý hai cái người đang giãy dụa mà trèo ra khỏi hồ.

Vừa tới ngày đầu tiên, có lẽ dừng chọc chết người, kéo gấp điem xấu.

Mất thấy hai người kia chạy xa, loạn hồ chôn bên trong vẫn còn cháy. Phượng Vũ Hành chấp tay hướng về chỗ kia bái một cái. "Bụi về với bụi, đất về với đất, tổng so với việc vứt xác nơi hoang giả đã là tốt lắm rồi."

"Hừ!" Đột nhiên sau lưng cách đó không xa truyền đến một tiếng hừ nhẹ, Phượng Vũ Hành cả kinh ngay cả lông cũng dựng đứng lên. Cũng không phải sợ hãi, chỉ là ngoài ý muốn bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, mà nàng lại không phát hiện.

Nhớ đến thế kỉ 21 nàng là thánh thủ song Trung-Tây y, 12 tuổi liền theo tổ phụ đi vào quân doanh, theo bước chân bộ đội cùng nhau tập huấn, cho trong giồng bão tới bây giờ dù cũng không lùi bước, đã sớm rèn luyện cho nàng nhạy cảm hơn người bình thường gấp mấy lần, còn có cả một thân công phu. Mười tám tuổi đã cầm dao lên bàn giải phẫu, 25 tuổi đã là quân y cấp cao của lục quân, nếu như ở tuổi 28 này nàng không có chết...thì có lẽ thành tựu càng lớn.

Không muốn suy nghĩ nhiều đến chuyện đời trước, Phượng Vũ Hành xoay người, hướng về phía âm thanh truyền đến xem xét một phen.

Một nam nhân, hay nói chính xác hơn là một thanh niên ước chừng 20 tuổi, cằm bảo màu tím sậm, tóc dài buộc lên cao, mặt như đao gọt, đôi mắt bắn ra tia hàn quang, sắc bén hết như chim ưng săn mồi. Chỗ tâm mi có một cái đồ án hình hoa sen tím ước chừng bằng móng tay, càng làm cho dung mạo vốn dĩ dị thường tuấn mỹ tăng thêm vài phần yêu mị.

Chỉ là...

Phượng Vũ Hành nhú mày, dùng sức hít mũi hai lần, một cổ mùi máu tanh truyền đến. Nàng theo bản năng cuối đầu nhìn lại, chỉ gặp nam tử kia ngồi trên cái chiếu, một đôi chân thon dài duỗi thẳng, đầu gối tự xử lý bắt đầu nhuộm đầy máu.

"Người là ai?" Nàng cảnh giác mở miệng hỏi thăm. Theo tình huống trước mắt, nam tử này không tạo được uy hiếp nào đối với nàng. Thân là thầy thuốc, tình huống đôi chân này không cần nhìn kỹ cũng biết bị thương vô cùng nghiêm trọng, chỉ ít trước mặt căn bản không có khả năng đứng lên được.

Nghe nàng đặt câu hỏi như vậy, nam tử kia hừ lạnh một tiếng, lại không trả lời. Chỉ là lúc hừ lạnh, khóe môi nhẹ nhàng cong lên làm cho khuôn mặt tăng thêm vài phần mỉa mai.

Phượng Vũ Hành vô thức rung mình một cái, nam nhân này trời sinh quý khí cùng yêu dã, dù sắc mặt trắng bệch, trên trán đồ đầy mồ hôi, hai đùi chật vật đến vậy cũng không chút ảnh hưởng trạng khí, đơn giản cái mặt hàng này chính là hại nước hại dân a!

"Nhìn đủ liền ra ngoài đi." Nam tử tựa lên vách đá ở trên núi, lạnh lùng mở miệng. Hắn cũng nhìn ra vừa rồi bộ dáng hoa si nuốt nước miếng của cái son giả nha đầu này.

Phượng Vũ Hành cảm thấy khó chịu, dựa vào cái gì hắn nói ra ngoài liền ra ngoài?

Dứt khoát tiến lại gần hai bước, cũng tìm một chỗ có cỏ khô mà ngồi xuống: "Núi này do người mở? Khe núi này do người đào? Ta lại không đi, người có thể làm gì được ta nào?"

Nói xong, tựa hồ nghĩ cái gì, nghiêng đầu nhìn thoáng ra bên ngoài, lập tức cười nói." Hắc! Hiện tại muốn ra không chỉ ta, mà còn có người nữa đi." Nàng chỉ chỉ bên trong loạn hồ bốc cháy dữ dội, "Chiếu theo hướng lửa, thì chẳng mấy chốc lửa sẽ lan tới nơi này."

Người kia nghiêng đầu, xem xét phía trước, sắc mặt liền trắng, mi tâm cũng nhăn lại, cái hoa sen tím cũng khẽ lay động theo, để cho người ta nhận ra phần hoảng hốt.

"Được rồi!" Phượng Vũ Hành cảm thấy bản thân đối với nam nhân lớn lên như vậy một điểm chống cự cũng không có. Nàng đứng dậy tiến đến bên cạnh nam tử, "Ta đỡ người đi, người còn đứng lên nổi không?"

Người kia dò xét nàng từ đầu đến chân, cô nương nhiều nhất cũng chỉ hơn mười tuổi, thân thể gầy yếu cơ hồ đổ dùng sức thêm một chút liền gãy, mặc dù ban nãy một tay nện đá đánh rất đẹp, nhưng đó cũng chỉ là tiểu thân thủ thôi, nếu làm cho nàng chống đỡ trọng lượng thân thể hần, có điểm khó khăn.

"Người còn định nói gì à!" Phụng Vũ Hành lấy tay phẩy phẩy bên lỗ mũi: "Lửa lan đến không lớn, nhưng người không cảm thấy hương vị càng lúc càng nồng sao? Khe núi này vừa vẩn đón gió, chúng ta còn ở nơi này ngửi mùi thịt nướng của người chết! Thịt người nướng à! Nướng..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Không Gian Hiệu Thuộc

"Đừng nói nữa." Hần thực sự nghe không vô, càng nói càng cảm buồn nôn, "Người thử kéo một chút xem cái chiếu có di chuyển không, nhìn xem có thể đem ta kéo đi ra."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Phụng Vũ Hành sừng sốt một chút, để thân thể nhỏ bé của nàng túm lấy cái chiếu này, trên chiếu còn có một đại nam nhân ngồi, không đùa đấy chứ. "Ta xem thử một chút." Nàng liền đưa tay chạm vào chân của hần.

"Đừng chạm vào." Nam tử đột nhiên gầm thét, đồng thời vùng mạnh tay lên, chỉ một cái đẩy liền đem thân thể bé nhỏ của nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Phụng Vũ Hành bị ngã đau, trợn mắt trừng trừng, "Người có bệnh à!"

"Không có bệnh ngồi đây làm gì?" Nam tử trả lời một cách đương nhiên, "Ta cũng không phải cố ý đẩy người, chỉ là khí lực có phần hơi lớn mà thôi."

"Có lòng tốt lại bị xem thành lòng lang dạ thú." Phụng Vũ Hành quyết định mặc kệ hần, "Không muốn đi liền tiếp tục ở chỗ này ngửi mùi thịt nướng, bản cô nương không phụng bồi."

Nàng quay người muốn đi, người sau lưng cảm thấy thất bại gầm nhẹ một tiếng, sau đó gọi lại nàng: "Người chờ một chút."

Rốt cục tổn hết khí lực vừa lồi vừa túm mới đem người này từ trong khe núi ra ngoài, Phụng Vũ Hành cảm thấy mệt chết. Nàng không nghĩ tới nam nhân này chân bị thương nặng như thế, vậy mà một chút than mệt cũng không có. Nàng nửa kéo nửa ôm, có đôi khi không cẩn thận va trúng tảng đá, người kia cũng chỉ là rên lên một tiếng, cũng không kêu đau.

Dần dần, trong lòng nàng không khỏi bội phục, liền nghĩ đến kiếp trước các huynh đệ trong bộ đội, đều cứng rắn kiên cường, dù là trong lúc thực hiện nhiệm vụ nỗ lực mất nửa cái chân, cũng không có la quá một tiếng đau.

"Đi hướng bên này đi." Nam tử chỉ một cái phương hướng, "Không xa liền có một dòng suối nhỏ, hướng gió cũng sẽ không thổi ngược, sẽ không bị lan tới đâu."

"Được." Phụng Vũ Hành khẽ cắn môi, lại tăng thêm một phần lực, "Cái chiếu đều bị mài hỏng, người ráng chịu đựng."

"Không có việc gì." Hần tỉnh táo đáp lại, tựa như trên người hần không có bị thương.

Phụng Vũ Hành có chút khó chịu, hờn dỗi nói: "Ta để đem người quảng hung hăng một chút, người liền còn dám nói không sao."

"Tuổi còn nhỏ mà đã độc ác như vậy." Hần quay đầu nhìn xem hồ lửa kia, "Vừa rồi nếu trong tay người nhiều chút đá hơn, chỉ sợ hai người kia cũng đã bị thiêu chết à?"

"Àm!" Nàng buông tay, trực tiếp đem người ném xuống mặt đất.

"Người..."

"Người cái gì mà người!" Nàng không vui, chỉ vào cái hai đầu chân bị thương kia, "Nếu như người không có ý định buông tha cho kẻ hại hai chân người bị thương, vậy liền không có tư cách chỉ trích ta. Từ trước đến nay ác giả thì có ác báo, nếu bọn hần không hại ta, lấy đầu ra hậu quả xấu?"

Từ trước đến giờ chưa từng có người nào dám nói chuyện như vậy với hần, không có e ngại, không có nịnh nọt, cũng không có lễ giáo, nàng có suy nghĩ của chính mình, dám lớn mật chất vấn hần, cơ hồ hần nói một câu nàng liền phản bác lại một câu.

Nhìn bộ dáng bủn rủn tức giận của nàng, nam nhân này không những không giận mà còn cười khóe môi cười vui vẻ, nhìn về phía trước không xa đã thấy được một dòng suối nhỏ, hỏi nàng: "Còn đi nữa?"

Phụng Vũ Hành đặt mông xuống ngồi ngay chỗ bên, "Không đi, ta mệt rồi."

Hai người cũng đều ngồi dưới đất, nhìn xem cái thi hồ thấy thể lửa kia càng ngày càng nhỏ đi, xem ra thi thể rất nhanh liền bị đốt cháy sạch.

Lúc này, ngay tại cái khe núi mà hai người ngồi ban nãy, xuất hiện hai bóng người lác lư nhìn bốn phía, giống như là đang tìm cái gì đó.

Phượng Vũ Hành đứng dậy, ánh mắt lưu thủy linh động lóe lên một tia sáng dù chỉ trong chốc lát, lại ngó nhìn người bên cạnh, "Uy, hình như là tìm người kia?"

Người kia nghi vấn hỏi ngược lại: "Vì cái gì liền không thể là vì tìm người?"

"Làm sao có thể." Phượng Vũ Hành thần thái bởi vì suy tư mà trở nên có chút lơ lửng không cố định, "Mẹ ta bệnh nặng dậy không nổi, em trai ta mới sáu tuổi, trong thôn những người khác hoặc là nghĩ đến hại chúng ta, hoặc là muốn tránh xa chúng ta."

Nàng chỉ về phía hai người kia, lông mi cong vẩy lên một cái, bờ môi hồng phấn nhẹ nhàng vênh lên, liền ngay cả cái mũi nho nhỏ cũng hơi hướng lên, lộ ra một cổ không nói ra được cơ linh, "Chạy đến khe núi hử, nhất định là biết nơi người đặt chân."

Nam tử lười biếng trừng mắt lên, nhìn một chút bộ dáng cả lơ cả phát lại có tí khôn vặt kia của Phượng Vũ Hành, nha đầu này đúng là thú vị. Ân, rất thú vị.

Thu hồi suy nghĩ, hần nhẹ nhàng nâng tay phải lên, đem ngón trỏ cùng ngón cái phóng tới bên môi dùng sức huýt sáo, hai người bên kia hướng về họ chạy tới.

Là một người trẻ tuổi cùng một ông lão tuổi đã qua năm mươi, lão đầu mang theo một hòm thuốc, hẳn là đại phu.

Người trẻ tuổi mặc một bộ đồ đen, bởi vì không có mang theo thứ gì ngoại trừ bội kiếm bên hông cho nên vô cùng linh hoạt, theo cách ăn mặc rõ ràng là thị vệ. Gặp nam tử mặc cẩm bào sau rõ ràng hơi thờ nhẹ nhàng hẳn, "Vừa rồi thuộc hạ tìm không được chủ tử, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện."

Nói xong, đưa tay đem lão đầu cạnh thờ hỏn hển bên đẩy về phía trước: "Đây là thuộc hạ từ phủ thành tìm thấy đại phu, để hẳn cho chủ tử nhìn xem thương đi."

Cẩm bào nam tử gật đầu nhẹ, nhìn cái đại phu kia một chút: "Làm phiền."

Lão đầu lau nhẹ cái trán đầy mồ hôi, nói liên tục "Không dám không dám", liền vội vàng tiến lên xem xét vết thương.

Lúc này ánh mắt của thị vệ kia mới nhìn về phía Phượng Vũ Hành, cau mày hỏi: "Người là ai?"

"Là một tên phóng hỏa." Lời này là nam tử mặc cẩm bào thay nàng đáp.

Phượng Vũ Hành khiêu mi: "Con mắt nào của người nhìn thấy ta lừa là do ta?"

"Hai con mắt đều thấy được."

"Vị công tử này." Lão đầu nói chuyện, "Xương bánh chè (đầu gối) của người đều gãy mất."

Một câu, liền hấp dẫn hướng nhìn của hai người họ lên hai cái chân.

Nam tử mặc cẩm bào gật đầu, "Ta biết, tiên sinh có thể nối xương?"

Lão đầu do dự một chút, lập tức đáp: "Có thể làm, chỉ là việc nối xương rất đau đớn sợ là người bình thường liền chịu không nổi a! Lão hủ là..." Mắt hắn nhìn về phía tên thị vệ kia, "Ta vừa mới khám bị xong định lên đường về nhà thì bị vị tiểu ca này chặn tới, trong hòm thuốc chỉ còn vài loại dược liệu thường dùng, cũng không có mang bột Ma Phi gây tê a!"

"Không có thuốc gây tê sẽ đau chết." Phượng Vũ Hành lạnh lùng nói một câu.

Lão đầu vô cùng đồng ý: "Không chỉ muốn nối xương, chỗ thịt bị rữa ở nơi đầu gối cũng cắt bỏ đi mới được. Lão hủ nhìn thấy vết thương đều sưng lên, chỉ sợ... Ai, nơi này lại là chốn rừng núi hoang sơ, nếu không để vị tiểu ca này công lên người, theo lão hủ về y quán trong phủ thành đi."

"Không được." Nam tử mặc cẩm bào rất dứt khoát cự tuyệt, "Ở nơi này trị đi."

Lão đầu khoát tay lia lịa: "Không được không được, không có bột Ma Phi để gây tê, vết thương như vậy lão hủ cũng không dám trị."

Phượng Vũ Hành lại không nguyện nghe bọn hắn tranh cãi, hai cánh tay nàng nắm chặt lấy nhau dưới ống tay áo rộng phồng phình, nhẹ nhàng xoa chọt cảm thấy cổ tay phải truyền đến một lượng nhiệt độ hiu hiu, trong nháy mắt, nàng nhìn thấy thứ đáng lẽ không nên thấy —— Đây chẳng phải là hiệu thuốc tư nhân nàng mở ở tỉnh thành trong kiếp trước sao!

Hiệu thuốc có hai tầng, được Trung kết hợp Tây, còn có xe lăn, các loại dụng cụ chữa bệnh đơn giản. Cùng thế kỷ 21 tiệm thuốc trên đường tùy ý có thể thấy được thoát nhìn không khác nhau gì cả, tân dược đặc biệt nên bán nàng đều bán, chỉ là tăng thêm một số dược phẩm chuyên môn dùng trong bộ đội, gồm có một chút bao con nhộng rồng..... bán thành phẩm.

Phượng Vũ Hoành thử một chút, dĩ nhiên có thể thông qua ý niệm rất dễ dàng lấy thứ gì đó trong hiệu thuốc nắm đến trong tay .

Nàng quả thực kinh ngạc một trận , theo bản năng liền bước chân muốn rời khỏi . Mới phát hiện điểm kỳ quái, nơi này không có lấy một bóng người vô cùng tĩnh lặng nàng phải hảo hảo xem xét một chút mới được .

Nào biết nàng bước chân vừa động, bất chợt cổ liền mát lạnh, một thanh hàn kiếm lao thẳng đến.

"Đừng động đây. " Là thanh âm thị vệ kia .

Phượng Vũ Hoành thật không dám động .

Bởi vậy mới nói diêm vương hiếu chiến tiểu quý khó chơi, nàng có thể cùng chủ nhân của hắc đầu so dũng khí, nhưng loại này thị vệ cho tới bây giờ đầu óc lỗ mãng chẳng có chút cơ trí nào, kiếm cũng tuyệt đối sẽ không mọc mắt ra.

Nàng liếc mắt nhìn kỹ chuôi hàn kiếm, mang theo khí gió bức người cắt đứt vài sợi tóc của nàng.

"Cô nương, xin lỗi. Không cần biết ngươi có thân phận gì, chỉ trách người không nên ở đây nhìn thấy chủ tử nhà ta . " Vừa dứt lời , mũi kiếm bắt đầu động.

Phượng Vũ Hoành đương nhiên không sẽ ngồi chờ chết như vậy, chỉ là còn chưa đợi nàng có hành động gì, lưỡi kiếm kia lại truyền đến "Dinh " Một tiếng , rồi sau đó "Cách khoảng " Rơi xuống đất .

"Chủ tử !" Thị vệ cấp tốc xoay người, quỳ trước nam tử mặc cẩm bào , "Chủ tử bớt giận .

Nam tử mặc cẩm bào tùy ý phát tay một cái, " Một đứa bé mà thôi , làm cho nàng đi thôi . "

"Nhưng nếu để lộ ra... "

"Bạch Trạch. " Nam tử cẩm bào mặt trầm xuống, " Một câu nói ta không muốn lặp lại lần thứ hai . "

"Là "Thị vệ bị là Bạch Trạch cúi đầu, yên lặng nhặt lên thanh bội kiếm , không còn dám nhiều lời nữa .

Phượng Vũ Hoành trừng Bạch Trạch chớp mắt, lại nhìn bên cạnh lão đại phu nhìn chằm chằm vết thương khó trị, mở miệng nói lời tràn đầy ý vị sâu: "Nhiều học chủ tử nhà ngươi một ít đi, chuyện giết người diệt khẩu cho dù muốn làm, cũng đừng làm ngay trước người còn hữu dụng. Nghề đại phu này từ trước đến giờ không bao giờ công khai tiết lộ tin tức, nếu người ta lòng dạ khác, tùy tiện tẩy máy tay chân một chút, cặp đùi này của hắc triệt đề bị phế. "

"Ngươi đừng được một tác lại muốn tiến một thước! ! " Bạch Trạch bị tức đến giờ chân .

Nam tử mặc cẩm bào thế nhưng khẽ cười thành tiếng , " Tuổi còn nhỏ mà đạo lý hiểu được không thiếu. Bạch Trạch ngươi nên học theo nàng, người ta nói một điểm cũng không sai . "

"Chủ tử ! "

"Đừng nói nữa . " Hắc đánh gãy lời của Bạch Trạch, nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, "Về nhà đi, không phải ngươi nói mẫu thân còn bệnh?"

Phượng Vũ Hoành nhìn hắc một hồi, ánh mắt tổng không nỡ từ đóa hoa sen tím chỗ mi tâm của hắc dời ra. Không thể phủ nhận sao nam nhân này quá đẹp, nhìn có một hồi, liền dễ dàng để bỏn cô nương ta mất đi nguyên tắc ——

"Cái kia, cái này ... Ta giúp ngươi một chút thôi . " Lời vừa thốt ra , Phượng Vũ Hoành lập tức muốn vả miệng mình. Chỉ nên lo cho bản thân biết không? Ngươi định lo chuyện bao đồng ?

"Ngươi muốn giúp thế nào ? " Nam tử mặc cẩm bào rất phối hợp không cho nàng cơ hội đổi ý .

Phượng Vũ Hoành đảo mắt, không nghĩ lại nhìn mi tâm của hắc, tay chui vào trong tay áo, dụng ý niệm tìm một bình phun sương giảm đau. Thứ này lúc trước cũng không có tung ra thị trường, là chuyên môn nghiên cứu ra để phục vụ cho quân đội dùng trong lúc khẩn cấp. Nàng cũng lấy đây một rương cất trong tiệm thuốc, vốn là muốn nhân cơ hội bán giá cao một chút, ai lại nghĩ được chưa kịp bán đi, liền chết do trực thăng nổ.

"Đương nhiên rồi trước tiên giảm đau. " Phượng Vũ Hoành lắc lắc cái chai phun sương trong tay, liếc nhìn lão đầu nhí, " Lão tiên sinh, vừa rồi ngươi cũng thấy đấy, bọn hắc vì muốn bảo đảm hành tung không bị lộ cho nên muốn giết ta diệt khẩu đấy. "

Lão đầu sớm bị dọa không nhẹ, lại nghe phải lời nàng nói, lúc liền triệt hồng mắt, ngồi sững trên đất run lập cập .

Phượng Vũ Hoành nhìn về phía nam tử mặc cẩm bào, " Ngươi nói một câu, cho một hứa hẹn nào đó, không chỉ muốn bảo đảm an toàn tính mạng của hắc, chuyện hôm nay ta giúp ngươi cũng không thể nói ra . "

Bạch Trạch vừa nghe lời này trong lòng càng siết chặt hơn , không khỏi lại hỏi thêm một lần: " Rất cuộc ngươi ai? "

Phượng Vũ Hoành đặc biệt bất đắc dĩ:" Ta liền là một cái nha đầu sống nơi thôn dã, hồi trước gặp được một vị cao nhân, cho ta chút đồ tốt . Hôm nay ta muốn dùng đồ tốt này để cứu chủ tử nhà ngươi, nhưng ta không muốn bị người khác biết trong tay ta có đồ quý hiếm . Hiểu chưa ? "

Bạch Trạch phân tích trong chốc lát, gật đầu, " Đã hiểu . "

Nam tử mặc cảm bảo nhìn chăm chăm vào chiếc bình trong tay nàng, trong mắt lộ ra tìm tòi nghiên cứu, nhưng thấy Phượng Vũ Hoành cũng không có ý định nói nhiều, liền quay đầu nói với lão đầu kia:" Lão tiên sinh chỉ coi ta như bệnh nhân bình thường tốt rồi, làm xong ngươi nên làm, ta sẽ bảo Bạch Trạch tiễn ngươi xuống núi, chắc chắn sẽ không thương tổn đến tính mạng ngươi . "

" Coong... Thật chứ? " Lão đầu không dám tin .

" Chỉ cần ngươi không nói ra chuyện tối nay, liền thật . "

" Đêm nay ta chẳng làm gì , ta chỉ ra ngoài xem bệnh rồi lạc đường , lạc đường . "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cắt Thịt Nối Xương.

Phượng Vũ Hành biết rõ, cái gọi là cam đoan không ai có thể xác định được, ngươi chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hoặc không tin. Nàng cũng không tâm tư suy đoán của tên thị vệ gọi là Bạch Trạch sẽ đưa người trở về an toàn hay là nửa đường diệt khẩu, tóm lại là trước tiên cần phải chữa trị chân cho người này, trị xong chân nàng còn phải về cái thôn nhỏ kia, mẫu thân của nguyên chủ cùng đệ đệ còn đang chờ nàng.

"Tới đi!" Nàng không nói thêm lời, nửa quỳ đến bên người nam tử mặc cảm bảo, dứt khoát tự mình động thủ tháo băng vải buộc vết thương ra.

Nam tử mặc cảm bảo nhìn động tác của nàng, chỉ cảm thấy gọn gàng, ra tay không chút do dự, tựa như ngày bình thường làm đã quen chuyện vậy. Nhưng một cái chỉ mới 10 tuổi tiểu nha đầu, lại làm sao có thể.

"Có rượu không?" Nàng một bên nhìn vết thương một bên đặt câu hỏi.

Lão đầu tranh thủ thời gian mở ra cái hòm thuốc xuất ra một cái bình nhỏ, có chút ngưng ngưng nói: "Bình thường có thói quen uống một hai, cho nên đi đâu đều mang."

"Uh, thói quen này không sai." Phượng Vũ Hành nhận lấy bình rượu, không chút khách khí mở miệng phân phó: "Bạch Trạch, đi lấy một chút nước đến."

Bạch Trạch gặp nam tử mặc cảm bảo nhẹ gật đầu, liền quay người hướng dòng suối bên cạnh chạy tới. Lúc trở lại, cũng không biết từ chỗ nào nhặt được cái vỏ mè, đựng lấy người học đòi nâng đến mấy người trước mặt.

Phượng Vũ Hành nhận lấy nước, cũng không ngần ngại đầu lên nói: "Trước dùng nước rửa miệng vết thương, sau đó lại dùng rượu trừ độc. Sẽ rất đau, ngươi kiên nhẫn một chút."

Không ngoài dự đoán, nam tử mặc cảm bảo nói lại nói một câu: "Không có việc gì."

Nàng khẽ nhíu mày, kỳ thật hiệu thuốc bên trong có cồn khử trùng, nhưng nàng không có cách nào lại biến ra chiếc lọ tới. Ông tay áo của tiểu hài tử không có lớn như vậy, móc quá nhiều đồ vật sẽ lộ .

"Vậy bắt đầu đi ." Phượng Vũ Hành cũng không nhiều lời, cẩn thận xử lý miệng vết thương.

Nước, rượu mạnh, tiêu độc hoàn thành. Bạch Trạch tìm một rễ cây đã xử lý tốt đưa cho nam tử mặc cảm bảo cắn, Phượng Vũ Hành khoát tay, "Không cần, nhanh vứt thứ đó, cắn ở trong miệng rất bẩn."

Bạch Trạch không nghe nàng, chỉ nói: "Cắt thịt nối xương không phải nói đơn giản như vậy."

"Ta biết." Nàng lần nữa lắc nhẹ cái bình trong tay, lắc không sai biệt lắm, liền phun lên hai cái đầu gối.

Âm thanh đặc hữu khi phun sương cùng trạng thái thuốc dạng sương mù đem mấy người đều hù đến瑟瑟, nam tử mặc cảm bảo xem như tốt, chỉ là hai mắt lộ ra sự hiểu kỳ, hai người khác đều là kinh hô một tiếng.

"Đây là cái gì?" Bạch Trạch cảnh giác lên, một phát bắt được cổ tay Phượng Vũ Hành ngăn cản nàng lại phun."Ngươi cho chủ tử nhà ta dùng thuốc gì?"

"Thuốc giảm đau ." Nàng ăn ngay nói thật, lại đối nam tử mặc cảm bảo nói: "Người cảm giác thế nào, có phải hay bắt đầu cảm thấy tê tê rồi không?"

Thuốc này thấy hiệu quả cực nhanh, nhiều nhất ở ba giây sau thuốc gây tê tác dụng chỗ bị phun bắt đầu mất cảm giác.

Nam tử mặc cảm bảo cũng thấy ngạc nhiên, giống như trong nháy mắt hai đầu gối liền bắt đầu bị tê cứng, cảm giác đau cũng theo mà biến mất. Xem ra thuốc này dùng rất tiện ích, nơi bị thương thì không còn cảm giác gì, mà nơi không bị thương cảm giác vẫn giữ nguyên.

Hắn vừa nhìn về phía cái bình nằm trong tay Phượng Vũ Hành, thấy vậy nàng không đành lòng nói thẳng, "Cái kia. .. Các loại dùng để trị vết thương cho người, nếu như còn có thừa, liền... Liền cho người."

Hắn cũng không khách khí, "Như thế, đa tạ."

"Tôi phiền người." Phượng Vũ Hành đẩy lão đầu đến bên cạnh, "Cắt phần thịt bị hư đi."

Nàng lúc đầu có thể tự mình động thủ, mà lại Phượng Vũ Hành tuyệt đối tin tưởng từ nàng đến động thủ sẽ xử lý đến càng tốt hơn. Nhưng không thể khoe tư bản a! Tuyệt không thể khoe ra! Nàng không ngừng nhắc nhở bản thân, người hiện tại là một tiểu nha đầu 12 tuổi, tiểu nha đầu mà thôi!

Lão đầu cũng coi như có bản lĩnh, không cần nói nhiều, chỉ nhìn lão đầu sờ soạng trong cái hòm thuốc lấy ra con dao nhỏ liền bắt đầu cho nam tử mặc cảm bảo cắt bỏ thịt.

Từng phát từng phát, máu chảy đầm đề, Bạch Trạch nhìn thấy chân mày đều nhíu chặt lên, mà Phượng Vũ Hành cùng nam tử mặc cảm bảo lại cứ xem như không có chuyện gì.

Chỉ vì nàng tin tưởng được của mình, mà hắn, thật không cảm thấy đau đớn gì! Không khỏi lại ngó nhìn bình dược kia vài lần.

Thủ pháp lão đầu nhí đến cũng thuần thục, không bao lâu, phần thịt bị hư liền loại bỏ xong. Bạch Trạch lại mang nước tưới rửa sạch một lần nữa, Phượng Vũ Hành nhân đó lại phun thêm một lần thuốc, nam tử mặc cảm bảo nhìn nàng phun thuốc vô cùng đau lòng -- "Ta không có cảm thấy đau, người tiết kiệm một chút."

"Cắt." Nàng lườm hắn một cái, hắn cúi đầu xuống, không có lên tiếng.

Lão đầu hai tay nắm ở phía dưới trên đầu gối, trầm giọng nói: "Muốn nối xương, sau khi nối xong ta sẽ dùng dược thoa ở chỗ đau, còn lại chính là điều dưỡng."

Nam tử mặc cảm bảo tỏ ra hiểu rõ, lão đầu cũng không nói thêm, hai tay bóp một hồi, bất chợt hơi dùng sức, chợt nghe "Răng rắc" Một tiếng, một cái chân nối liền.

"Nơi này giao cho ta, người nối chân còn lại đi." Phượng Vũ Hành trong tay ôm một thanh gỗ vừa mới nhặt, tiếp nhận hòm thuốc của lão đầu, tự mình lục lọi thứ cần dùng.

Lão đầu cũng nhìn ra nàng hiểu y lý, lý thuyết y học, cũng liền không ngăn cản, bắt tay xử lý chân còn lại.

Trong hòm thuốc đều là chút thảo dược, không nhiều, về cơ bản có thể đủ dùng. Chỉ là...

Phượng Vũ Hành có chút bận tâm, vết thương quá nặng, coi như nối xương tốt, nhưng ngoại thương chỉ dùng những thảo dược đơn giản này thoa chỉ sợ không được. Điều kiện bên trong núi này quá kém, lại ẩm ướt, rất dễ dàng cảm nhiễm. Cái niên đại cũ rách này, cái gì Đại Thuận triều, trước đây nàng đọc trong sách giáo khoa môn lịch sử cũng chưa từng nhắc qua, phỏng chừng cũng không có thuốc giảm sốt.

Nghĩ một chút, liền đưa tay chui vào trong tay áo, từ trong hiệu thuốc tìm một túi nilon nhỏ đựng thuốc kháng sinh đem ra.

Đây là lúc trước nàng từ trong bộ đội dùng túi nilon có kích cỡ lớn mà đựng, khi mang trở về hiệu thuốc chia nó thành phần nhỏ, xếp vào hơn năm mươi túi nilon nhỏ.

"Lại là thứ gì vậy?" Bạch Trạch hiếu kỳ, nhưng đối với nàng đã không còn hoài nghi.

"Nói người cũng không hiểu." Nàng cũng lừa nói nhiều, "Tóm lại thứ này đối với thương thế của hắn chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu."

Nàng đem bột phấn đổ vào chỗ đau, lại dùng vải bông trong hòm thuốc băng bó kỹ, sau đó dùng nhánh cây nhặt được làm giá đỡ đơn giản đem đầu gối cố định lại.

Bên này mới làm xong, một cái chân khác hoàn tất việc nối lại. Nàng dùng phương pháp giống nhau xử lý một lần, thẳng đến hai cái đùi đều xử lý xong, lão đầu cuối cùng thở một hơi, sau đó nơm nớp lo sợ mà nhìn xem nam tử mặc cảm bảo.

Người nọ nhìn chăm chú mình chân nhìn nửa ngày, lúc này mới ngẩng đầu đối lão đầu nói lời cảm ơn, lại phân phó Bạch Trạch: "Đưa tiên sinh trở về phủ thành an toàn."

"Vậy ngài đâu?" Bạch Trạch không yên lòng để hắn lưu tại nơi này một mình, ánh mắt nhìn về phía Phượng Vũ Hành.

Nàng đành phải nhận mệnh, "Ta lưu lại chiếu cố hân."

Lão đầu cũng biểu thị: "Đưa ta xuống núi là được, đường bên ngoài ta biết."

Bạch Trạch liền không nói gì thêm, kéo lão đầu rời đi.

Chờ bọn hân đi xa, Phụng Vũ Hành lúc này mới nhặt bình gốm màu tím trên đất đi đến dòng suối lấy chút nước, lúc trở lại, trong tay liền có hai viên thuốc màu trắng.

"Đem cái này nuốt." Đưa nước cùng viên thuốc tới trước mặt nam tử mặc cẩm bào, "Không ăn lời nói chờ một lúc rất có thể sẽ phát sốt... Ách, phát nhiệt, một khi phát nhiệt, công sức chữa trị cho đôi chân này liền uổng phí."

Người kia cũng không nhiều hỏi, nàng đưa tới hân liền ăn, thấy vậy nàng không khỏi sửng sốt một chút: "Người còn không sợ ta đưa cho người là độc được a?"

Hân kêu lên một tiếng đau đớn, "Độc được có thể làm tỉnh táo như vậy, thì ta sẵn sàng ăn ngay." Vừa dứt lời, liền hướng Phụng Vũ Hành vờn tay ra, "Cho ta."

"Cái gì?" Nàng sửng sốt một chút, lập tức nhớ tới, đem trong tay bình phun sương đưa tới, "Còn lại cũng nhiều, có thể đủ dùng cho ba lần."

Hân nhìn một chút cái bình trong tay, học động tác của nàng ban nãy hướng chỗ vòi phun đè xuống, Phụng Vũ Hành ngay lập tức ngăn lại -- "Đừng ăn!"

Sau đó tự mình hướng dẫn, "Người nhìn nơi này, có cái lỗ nhỏ, đem nơi này hướng lại chỗ đau, sau đó lại ấn xuống, liền có thể phun ra. Giống như người vừa rồi, kém chút liền phun trúng mắt mình."

Hân liền hiểu ra, "Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Hai người ngồi im, không ai lên tiếng. Nam tử mặc cẩm bào tựa trên cành cây khép hờ mắt không biết đang nghĩ gì, Phụng Vũ Hành xoa cổ tay, tập trung ý niệm trực tiếp tiến vào trong hiệu thuốc.

Nơi cổ tay phải có một vết bớt hình phượng hoàng, kiếp trước nàng đã có, không nghĩ tới khi xuyên qua chẳng những vẫn còn mà còn mang theo cả hiệu thuốc này.

Hiệu thuốc vẫn như cũ, tầng một là thuốc tây thuốc Đông y được bào chế sẵn, còn bức tường kế bên là thuốc bắc.

Tầng hai chứa dụng cụ chữa bệnh, cùng một số thuốc đặc thù nhưng không có bán trên thị trường, hơn nữa là nàng lấy từ trong quân đội, còn lại là một số dược liệu có công dụng thần kỳ là do nàng thu thập từ các nơi trên thế giới.

Bên trong quầy hàng có một nửa là vật dụng hỗ trợ chữa bệnh, tỉ như băng gạc, băng dán, bông y tế, cồn, cồn i-ốt loại nhỏ. Mặt khác phòng nghỉ của nàng cũng ở tầng hai, hai mươi mét vuông, bên trong có phòng tắm kiêm toilet. Còn có một cái tủ lạnh, một lò vi sóng.

Trên bàn còn có đồ dùng trang điểm nàng thường dùng, trong ngăn kéo có đồ ăn vặt, cùng một hộp trang sức. Nàng bình thường không mang đồ trang sức, những thứ để ở hiệu hiệu thuốc cũng không quá đáng tiền, đa số làm bằng bạc, lúc trước đi chơi nhìn thấy đẹp mắt liền mua, lại không mang qua. Còn có một số kim sức, không có kim cương, một vòng hồng ngọc.

Những vật này nàng thường thấy, nhưng xem ra hôm nay, lại cảm thấy như đã qua mấy đời... A không, là cách cả một thế hệ.

Phụng Vũ Hành ngẫm cảm thán, đôi cái kia chiếc máy bay trực thăng tại sao đột nhiên bạo tạc đã không muốn động não suy nghĩ nhiều nữa. Nàng biết định không chỉ là công dã tràng khổ đơn giản như vậy, các Trung Nguyên bởi vì thực cũng đoán được cái bảy tám phần, lại không muốn thừa nhận.

Bất kể như thế nào, có thể sống lại một lần nữa, hiệu thuốc cũng theo nàng đi tới nơi đây nàng đã hết sức hài lòng, cả một đời trước trong nhà nàng nắm giữ hai cái bản lĩnh, một trong đó y, một cái Tây y. Trung y là tay nghề tổ truyền, Tây y là vài chục năm ra sức học hành tăng thêm nhiều năm lâm sàng cộng với kinh nghiệm thực chiến. Nếu như đánh trận cũng có thể tính một môn bản lĩnh, vậy nàng cũng coi như rất lành nghề, chỉ ít có thể một đôi một, cùng trong bộ đội những cái kia thiết huyết nam nhi cũng có thể đối phó cái ngang tay.

Thế nhưng là những này, ở thời đại này hữu dụng không?

Tĩnh thần bình tĩnh, suy nghĩ từ trong không gian trở ra.

Cách đó không xa có bóng người di chuyển, nàng cảnh giác, nam tử mặc cẩm bào mở miệng: “Là Bạch Trạch trở về.”

Phượng Vũ Hành đứng dậy, “Người của ngươi đã trở lại, vậy ta liền đi.”

Hắn gật đầu, “Được. Đi cẩn thận.”

Nàng hít mũi một cái, trên núi đêm nay rất mát. “Thật sự là không công bằng, trị chân cho ngươi ta cũng có phần, sao không nói Bạch Trạch đưa ta đi.” Nói xong cũng không đợi đối phương trả lời, tùy ý khoát tay, “Ta nói giỡn thôi. Bất quá...” con mắt xoay động, “Ta đã giúp ngươi, có phải hay không cũng nên trả thù lao cho ta?”

“Hả?” nam tử liền giật mình, cười khổ, “Ngươi muốn trả công như thế nào?”

Nàng tính trên đầu ngón tay: “Ta chẳng những giúp ngươi trị thương, còn bỏ ra ba loại dược, ngoài ra còn tặng một thứ cho ngươi, ngươi nói xem những thứ này đáng bao nhiêu tiền.”

Hắn bất đắc dĩ nói, “Ta biết thuốc đó của ngươi là thiên kim khó cầu, chỉ là hiện tại ta không có nhiều tiền như vậy.” Vừa nói vừa lấy từ bên hông một túi gấm đưa ra, cảm ước lượng một chút, “Hai mươi lượng, đều là bạc vụn, ngươi ở trong núi dùng cũng thuận tiện.”

“Hai mươi lượng?” Nàng nghĩ một hồi nhưng cũng không có khái niệm gì.

Hắn nghĩ nàng chê ít, “Nếu như sau này có cơ hội gặp lại, dù cô có muốn ngàn kim lượng, ta cũng sẽ không nói một chữ ‘Không’.”

Phượng Vũ Hành không thích nghe lời nói như vậy nhất, sau này có cơ hội gặp lại, dạng này vừa nói xong hơn phân nửa chắc chắn không còn gặp lại.

Lại không khống chế được nhìn mi tâm của hắn, một đóa sen màu tím càng nhìn càng mê người, nàng cảm thấy mình thật không có tiền đồ.

“Cứ như vậy đi.” Nhận lấy túi tiền, Phượng Vũ Hành còn ước lượng mấy lần, rất nặng. Sau đó từ trí nhớ của nguyên chủ phân biệt phương hướng, nhanh chân đi về phía trước.

Nam tử mặc cẩm bào nhìn dáng người nhỏ bé, gầy yếu đến đáng thương, lại lộ rõ vẻ quật cường. Khuôn mặt từ trước tới nay không biểu lộ nay hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười rơi vào trong mắt Bạch Trạch, quả thực khiến ám vệ cùng hắn lớn lên giật mình.

“Chủ, chủ tử.” Là đang cười sao?

“Ân.” Hắn thu hồi ánh mắt, “Việc làm được thế nào rồi?”

“Đánh bất tỉnh đưa đến chân núi, có thể tỉnh để bảo toàn mạng trước khi đến hay không, thì phải nhìn xem tạo hóa của hắn.” Bạch Trạch nói xong liền nhìn theo hướng Phượng Vũ Hành vừa rời đi, “Chủ tử, bên kia có cần thuộc hạ xử lý không?”

“Không cần.” Nam tử mặc cẩm bào đáp lại rất nhanh, “Sáng mai chúng ta liền rời núi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

...

Phượng Vũ Hành cất hai mươi lượng rồi trở lại Tây Bình thôn, dựa vào trí nhớ nguyên chủ có thể xem là một khoản tiền kèch sù. Ở đây, một lượng bạc có thể nuôi sống một nhà ba người ở sơn thôn trong một tháng, hai mươi lượng đích thực là khoản tiền lớn.

Lúc trở lại trong thôn đã là sáng sớm. Trên đường đi nàng nhặt được không ít thảo dược cùng ít nấm, dùng dây leo buộc trên vai trở về. Đi lên núi vì hái thuốc, tay không mà trở về thì không được.

Theo trí nhớ về nhà, chưa tới nơi, đã nghe thấy một trận ồn ào. Có người phụ nữ chưa ngoa chửi bới, tiếng tiểu hài tử khóc nỉ non, còn có nữ nhân đang cầu xin tha thứ.

Nàng đi nhanh, quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Tối hôm qua tại loạn hổ chôn bên trong không có bị thiêu chết Từ thị chính đất một vị phụ nhân cánh tay hướng bên ngoài viện đầu lòi kéo, bên cạnh có một tiểu nam hài tầm sáu bảy tuổi vừa khóc lóc vừa ôm lấy.

Từ thị một cước đá văng tiểu nam hài, “Cút qua một bên đi! Hôm nay các ngươi phải dọn ra khỏi đây cho ta, ta lấy lại phòng, muốn tiếp tục thì giao ra một năm tiền thuê nhà!”

Phụ nhân trên đất thân thể suy yếu sắp không chống được, chưa từng bị người ta lôi kéo khổ sở như vậy, vừa cảm thấy thiếu tự tin, vừa đau vừa khốn mà nhò: “Chờ A Hành của chúng ta trở về được không? Nếu muốn chuyển, cũng phải chờ hài tử trở về!”

“A Hành của nhà ngươi? Nàng đã sớm chạy! Nói là đi hái thuốc, nhưng hai ngày rồi cũng không thấy trở về, không phải chạy thì cũng bị sói ăn, ngươi

còn muốn chờ gì nữa!”

“Tỷ của ta sẽ không bị sói ăn!” Tiểu nam hài kêu to, “Tỷ của ta sẽ không bị sói ăn!”

“A Hành sẽ không bỏ lại chúng ta!” Phụ nhân cũng phản bác lại Từ thị, “Xin nguoi để cho chúng ta chờ thêm một ngày, một ngày là được.”

“Một ngày cũng không được! Sắp xếp thời gian rút ra đi cho ta!” Từ thị giờ chân lên muốn đá vào ngực người phụ nhân trên mặt đất.

Nhưng không đợi một cước kia hạ xuống, bắp chân liền cảm thấy một trận đau nhức, đau đến mức bà đứng không vững, đặt mông ngồi trên đất.

Sự tình hỗn loạn phát sinh tới qua tại hồ chôn vẫn quanh quẩn trong đầu Từ thị, vừa cũng giống như vậy, đột nhiên xuất hiện tập kích, vừa đau vừa sợ, muốn tránh cũng không được.

Từ thị "Oa oa" một trận thất thanh, ánh mắt dần dần nhìn bên ngoài viện. Chỉ thấy cái nữ hài kia rõ ràng bị nàng và phu quân cùng nhau ném vào loạn hồ chôn bên trong, dùng ánh mắt rét lạnh, từng bước một hướng nàng đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4: Người Phượng Phủ Tới

"Tỷ tỷ!" Phượng Vũ Hành vừa mới tiến vào viện, thì đầu của một tiểu nam hài liền tiến thẳng vào trong ngực nàng, trên mặt mang nước mắt, cánh tay vòng đến sát sao. "Tỷ tỷ nguoi rút cục trở về, các nàng đều nói nguoi không cần Duệ Nhi cùng mẫu thân, ô ~" hài tử khóc lớn lên, cánh tay nhỏ gầy vòng ở trên người nàng.

"Duệ nhi không sợ." Nàng vỗ vỗ lưng hài tử, đem thăm hê hê khuôn mặt nhỏ nằng..lên đến, nhìn một cái, trong lòng hơi hồi hộp một chút.

Phượng Tử Duệ, đệ đệ cùng cha cùng mẹ với nguyên chủ, thế nhưng là...

Làm sao lại giống hệt với đệ đệ kiếp trước của nàng, thằng bé vừa sáu tuổi liền chết sớm?

Tâm của Phượng Vũ Hành không khỏi rung động, trong nháy mắt liền quay cuồng lên.

Một năm kia nàng mười tuổi, đệ đệ sáu tuổi, phát bệnh thật. Phượng gia là Trung y thế gia, gia gia cùng ba ba đều là thầy thuốc Trung y tốt nhất, nhưng bản lĩnh đáng tự hào nhất nhà các nàng lại không thể đem đệ đệ cứu sống. Cũng chính là từ một năm này, gia gia quả quyết để nàng từ bỏ kế thừa gia nghiệp, đổi nghề học tập Tây y.

Trung y chú trọng trị tận gốc, nhưng Tây y lại trị càng nhanh. Tại đối mặt bệnh tình cấp tính, Tây y có thể như dựng sào thấy bóng, Trung y lại chữa bệnh giống nhau kéo tờ.

Suy nghĩ chậm rãi thu hồi, Phượng Vũ Hành nhìn xem hài tử trong ngực, một loại cảm giác thuộc về đem qua tính lại vẫn luôn không tồn tại rốt cục ập lên tâm đến. Tại cái niên đại xa lạ này, nàng rốt cuộc cũng không là một người sao?

Lại đem ánh mắt hướng về chỗ phụ nhân bị ném trên đấtđi, mẹ ruột của nguyên chủ, Diêu Thị.

Mùi Phượng Vũ Hành vừa chua chua, kiếp trước thời điểm mẹ mẹ sinh đệ đệ do khó sinh mà qua đời, qua nhiều năm như thế, bộ dáng mẫu thân trong lòng nàng đã dần dần mơ hồ, bây giờ, mặt mày Diêu Thị thân thiết như vậy, làm cho nhiều năm không thấy hình ảnh mơ hồ lại hiện ra ở trước mắt.

Nàng đột nhiên liền cười!

Cảm tạ lão thiên, lần này xuyên qua, nguyên lai đúng là quan tâm an bài.

"A Hành." Có lẽ là nàng cười vào lúc này thực sự không đúng lúc, Diêu Thị có chút hoảng hốt, "Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Nàng lôi kéo đệ đệ đi lên trước, đem Diêu Thị từ dưới đất đỡ dậy, vừa vỗ đi bụi đất trên người một bên nhỏ giọng ôn nhu nói: "Không có việc gì, mẫu thân yên tâm, có A Hành tại, ai cũng không thể khi dễ chúng ta."

Quả nhiên Diêu Thị yên lòng, A Hành nàng cho tới bây giờ đều là một cái nha đầu có chủ ý, bị Phượng gia đuổi ra ngoài những năm này, nếu không có A Hành chống đỡ, chỉ sợ các nàng đã không sống tới hôm nay.

Chỉ là đáng thương nàng tuổi còn nhỏ liền muốn gánh vác những thứ này, nhìn Phượng Vũ Hành công trở về vật gì đó, trong mắt Diêu Thị lệ liền rơi ra.

"Nương, đừng khóc." Nàng vỗ nhẹ mu bàn tay Diêu Thị, lại đem Phượng Tử Duệ tay nhỏ đặt vào trong tay Diêu Thị, sau đó xoay người đi đến trước

mặt Từ thị, ngồi xổm người xuống đi: "Từ thị, cánh tay người bị thương cũng không nhẹ."

Khi nàng đang nói chuyện, ánh mắt đã nhìn rõ đoạn cổ tay của Từ Thị đang đứng phía sau, mặc dù đã dùng thảo dược chữa trị đơn giản, nhưng vết bồng rõ ràng thoát nhìn như cũ nhìn thấy mà giật mình.

Từ thị khẽ run rẩy, vô ý thức nắm chặt ống tay áo, nhưng lại đụng phải vết thương, đau đến nỗi nàng không ngừng toét miệng.

"Hôm qua lên núi hái thuốc trị hoãn đành phải ở lại trong núi, cũng không biết sao, liền nghe đến trong núi sâu kia đầu quý khóc sói gào, giống như có thật nhiều oan hồn đang kêu cái gì... A đúng, hình như muốn đốt người đòi nợ." Phụng Vũ Hành thanh âm rất nhẹ, nhưng lại nói hết sức nghiêm túc, giống như là đang kể chuyện cũ.

Chỉ là cái cố sự này nghe vào trong lỗ tai của một ít người tựa như là đòi mạng, Từ thị ngồi dưới đất từng bước lui lại, rốt cục nhìn không được phát điên kêu một tiếng, đứng dậy liền muốn chạy.

Nhưng nàng vừa đứng lên liền bị một cái tay nhỏ từ phía sau lưng níu lại, Từ thị mất thăng bằng ngã về sau, lớn tiếng hô: "Thả ta ra! Người mới là lệ quỷ! Người mới là oan hồn!"

"Nhờ hồng phúc của người, Phụng Vũ Hành đích thật là." Âm thanh Phụng Vũ Hành vẫn nhẹ nhàng, "Nhưng diêm vương lại không muốn thu ta."

Nàng trong lời nói ẩn giấu huyền cơ, ý là lúc đầu Phụng Vũ Hành đã bị hai vợ chồng bọn họ dùng cây gậy lớn cùng thuốc mê hại chết, đáng tiếc hiện tại đã là một Phụng Vũ Hành khác từ diêm vương chạy đi đầu một vòng mà đến thế giới này.

Ý tứ này Từ thị tự nhiên không hiểu, nhưng nàng cũng biết mình làm việc trái với lương tâm, lại thêm sự tình đêm qua trên núi xác thực quỷ dị, nàng sợ đến cơ hồ không dám suy nghĩ. Vốn sáng nay là muốn đến đây đem Diêu Thị cùng Phụng Từ Duệ đuổi ra Tây bình thôn, tốt nhất về sau không cần gặp lại người một nhà này, nàng mới có thể đem việc này đem quên đi.

Lại không nghĩ, Phụng Vũ Hành trở về .

"Một năm trước, mẹ ta sinh bệnh." Phụng Vũ Hành tìm ký ức nguyên chủ cùng Từ thị tính cho xong món nợ, "Bạc lúc trước đưa cho chúng ta Phụng gia chỉ còn lại có năm mươi lượng, mẹ ta đưa hết cho người. Thế nhưng là năm mươi lượng bạc uống chỉ được vài thang thuốc, Từ thẩm, khoản nợ này chúng ta hào hào tính toán."

"Cái kia... Thuốc kia cực quý." Từ thị không dám nhìn thẳng vào mắt Phụng Vũ Hành, nha đầu này nguyên lai rất chộc cho người ta vui, ít cùng người trong thôn nói chuyện. Chẳng qua tính tình quái gở thôi, vì sao hôm nay cảm giác được cặp mắt kia đặc biệt đáng sợ?

Không đợi Phụng Vũ Hành lại nói tiếp, Từ thị giống như là liều mạng, dùng hết toàn lực hướng về phía bên ngoài viện thực đầu chạy.

Tay Phụng Vũ Hành nhỏ nhắn không trông cậy có thể đem người bắt lấy, nàng cũng cũng không muốn bắt, chẳng qua là muốn dọa nàng một phen, thuận tiện nhắc nhở đối phương những cái sự tình đuổi lý kia nàng nhưng đều không có quên.

Mất thấy Từ thị liền muốn chạy xa, Phụng Vũ Hành có chút hé môi, lại cất giọng hô to: "Con gái của các người cũng đều nhìn đâu! Trên đời này sẽ có báo ứng, người đừng không tin!"

Câu nói này hô xong Từ thị càng thêm hồng, ngã sấp xuống phát ra một tiếng bịch, lại không dám dừng lại, liền bò hướng nhà mình mà bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4.2

Nhưng bò còn chưa được hai bước chỉ thấy một chiếc xe ngựa từ đối diện chạy tới, xe ngựa chạy cực nhanh, cuốn lên cát bụi mù mù hai mắt của thôn dân vây xem, mãi cho đến trước mặt Từ thị, xa phu đánh xe vung ra một roi khiến cho ngựa hí lên một tiếng, mới miễn cưỡng dừng bước.

"Mất chó của người mù!" Từ thị dọa đến mặt mũi trắng bệch, chỉ thiếu một chút xú nàng liền bị con ngựa này đạp cho chết.

Ba!

Phu xe không nói hai lời, một roi lại đánh tới, lực đạo dùng đến mười phần, thẳng đến đem bộ dạng Từ thị biến thành da tróc thịt bong.

Cái này cũng chưa hết, ngay sau đó roi thứ hai từ roi thứ ba từ roi xuống, Từ thị bò trên mặt đất chỉ còn dư lại hừ hừ.

"Son thôn phụ nhân khẩu khí thật lớn!" Cái kia phu xe cười lạnh, "Cũng không mở mắt ra nhìn xem, nhân gia có dạng xe ngựa này người chộc nổi sao?"

Câu nói này vừa ra, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn đi. Điều Thị thất tha thất thểu tiến lên hai bước, giữ chặt tay Phượng Vũ Hành mà run rẩy.

"Nương." Nàng nhìn Điều Thị một chút, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại đi nhìn xe ngựa kia, quả nhiên, rèm xe vén lên một cái, một cái lão phụ nhân từ trong xe đi ra.

Lão phụ nhân này mặc dù nhìn vào cách ăn mặc liền biết là hạ nhân, nhưng y phục này cũng không người bình thường cũng không tài nào mặc nổi, chỉ ít đối người ở trong son thôn cái này mà nói, chỉ sợ tích lũy cả một đời tiền cũng mặc không lên.

Ký ức Phượng Vũ Hành lại lần nữa sôi trào, Điều Thị nắm đó của hồi môn Tôn ma ma, tại mẹ con ba Điều Thị bị người đưa đến son thôn sau liền bị tạm giam tại Phượng phủ. Không đợi nàng lại nghĩ thêm, chỉ thấy lão phụ nhân kia đi được mấy bước liền chạy vội tới trước mặt Điều Thị, vừa quỳ bịch: "Phu nhân, ngài chịu khổ!"

Điều Thị chỉ cảm thấy một màn này dường như đã có mấy đời, ba năm qua nàng lại chưa nhận qua lễ này, cũng lại chưa tiếp xúc qua bất cứ người nào có quan hệ Phượng gia. Tại quan niệm của nàng bên trong, Phượng phủ đã sớm đưa nàng cùng một đôi nữ nhi vào vòng tự sinh tự diệt, dưới mắt nhìn thấy Tôn má má, cái thứ nhất nghĩ tới chính là: "Ma ma cũng bị đuổi ra phủ sao?"

Tôn ma ma nước mắt tuôn đầy mặt: "Không có, không có. Phu nhân, lão nô là tới đón ngài cùng tiểu thư, thiếu gia hồi phủ nha!"

"Hồi phủ?" Không chỉ Điều Thị, Phượng Vũ Hành cùng Phượng Tử Duệ đều sửng sốt một chút, Phượng Tử Duệ trước hỏi một tiếng: "Hồi cái gì phủ?"

Điều Thị cũng theo sát lấy hỏi thăm: "Ma ma, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Làm sao người tới Tây Bình thôn rồi?"

Tôn ma ma nắm lấy tay Điều Thị, kích động run lấy bầy: "Phu nhân, tiểu thư đại hi a! Cửu hoàng tử đánh thắng trận, lão gia cùng lão thái thái triệu ngài trở về chuẩn bị việc hôn nhân cho tiểu thư đâu! Xin phu nhân cùng tiểu thư lên xe hồi phủ đi!"

Đột nhiên xuất hiện tin tức bất ngờ giống quả bom nặng bị ném xuống phát nổ, làm ba mẹ con bọn họ kinh hãi, nhất thời nói không ra lời.

"Nương, cẩn thận!" Phượng Vũ Hành nhanh tay đỡ lấy Điều Thị khiếp sợ suýt nữa té ngã, nàng kiệt lực khống chế lại dòng suy nghĩ của mình trong lượng ký ức dòi sông lấp biển, cố gắng trấn định mở miệng: "Chuyện đột nhiên xảy ra, ba người mẹ con chúng ta chưa có bất kỳ sự chuẩn bị gì, còn xin ma ma đột một lát, chờ chúng ta thu thập xong rồi lại xuất phát!"

Tôn má má xoa xoa khóe mắt, hướng phía Phượng Vũ Hành cung kính cúi bái một cái, "Cửu hoàng tử ít ngày nữa hồi kinh, còn xin phu nhân tiểu thư mau một chút đi."

Trong xe ngựa không ngừng lắc lư, từ đêm qua bắt đầu cho đến bây giờ ngựa không ngừng vó giày vò để Phượng Vũ Hành không thể không mệt mỏi tựa ở bên cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lời nói của Điều Thị cùng Tôn má má truyền vào trong tai nàng không sót lấy một chữ.

"Lần này là lão thái thái làm chủ để đón phu nhân, tiểu thư và tiểu thiếu gia trở về kinh thành, có thể trở về đều là nhờ hồng phúc của Cửu hoàng tử."

"Thế nhưng..." Điều Thị hơi kinh ngạc, "A Hành bị đưa đến son thôn nhiều năm như vậy, mỗi hôn sự kia sợ là đã không còn tính nữa?"

"Tính chứ, tính chứ!" Tôn má má vừa nhắc tới chuyện này liền cao hứng, "Nếu không giữ lời thì trong phủ sao lại sai phái lão nô tới đón ngài đâu! Ngài không biết, những năm này lão nô trong phủ mỗi ngày đều ngắm trông có một ngày phu nhân có thể trở về." Tôn má má giọng mang nghẹn ngào, Điều Thị cũng lau nước mắt.

Phượng Vũ Hành mở to mắt hỏi Tôn má má: "Đã giữ lời, lúc trước Phượng phủ làm sao dám đem mẫu thân cùng tỷ đệ chúng ta mang tới son thôn này đến?"

Tôn má má sững sờ, nhìn Phượng Vũ Hành một chút, biểu lộ kinh ngạc.

Điều Thị tranh thủ thời gian nắm chặt tay của nàng, giải thích nói: "Ma ma không biết, thời gian những năm này sống trong núi thực sự quá khổ, may mắn mà có đứa nhỏ A Hành này trước kia đi theo ngoại công nàng nhìn qua chút sách thuốc, không thì ba người chúng ta thật không có cách nào sống sót. Chẳng qua cuộc sống những năm này làm cho tính cách con bé càng ngày càng lạnh."

Tôn ma ma gật đầu, nhìn lại Phượng Vũ Hành. Chỉ là lạnh? Vì cái gì, nàng cảm thấy trong ánh mắt vị tiểu thư này lộ ra nhuệ khí?

Nhưng bất kể nói thế nào, tiểu thư dạng này dù sao so ba năm trước đây đã là tốt lắm rồi, Phượng phủ là cái địa phương ăn thịt người, nếu vẫn mặc để cho người ta nhào nặn, chỉ sợ không chống chịu tới khi lấy chồng, liền đã hương tiêu ngọc vẫn.

"Cái này..., lão nô này cũng không biết." Nhớ tới vấn đề ban nãy Phượng Vũ Hành hỏi, Tôn ma ma nói: "Lúc trước lão nô liền cảm thấy lấy làm kỳ quái, tiểu thư từ nhỏ đã có hôn ước với hoàng gia, sao Phượng gia còn lớn mật như thế. Bây giờ nghĩ đến, chỉ sợ Phượng gia là cũng không nghĩ tới Cửu hoàng tử từ bây giờ có thể lực lớn đến loại trình độ này."

"Hắn có thể lực lớn mạnh vậy sao?" Phượng Vũ Hành đối cái với cái vị hôn phu của nguyên chủ này rất có hứng thú."

"Tiểu thư có chỗ không biết, từ hai năm trước Cửu hoàng bị Hoàng Thượng phong làm đại nguyên soái thống lĩnh binh mã đi đến biên giới phía Tây Bắc

mà chinh chiến, bây giờ Tây Bắc đại thắng, Cửu hoàng tử ít ngày nữa liền muốn hồi kinh."

Nguyên lai là dạng này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 5: Đại Khai Sát Giới

Phượng Vũ Hoành không hỏi thêm nữa, tiếp tục nhắm mắt. Từ mặt ngoài phân tích, chuyện này xem ra là Phượng gia sợ Cửu hoàng tử sau khi trở về nhớ tới vị hôn thê là nàng đây, lúc này mới vội vã muốn đưa nàng hồi phủ.

Nàng chau mày suy nghĩ, chỉ sợ bên trong sự tình không có đơn giản như vậy.

Từ Tây Bắc đến Kinh thành cực xa, vùng roi thúc ngựa đi đường ngày đêm ít nhất cũng phải hai mươi ngày. Phượng Vũ Hành dù chưa quen thuộc địa hình Đại Thuận nhưng vẫn phân biệt được phương hướng. Ngựa xe chạy gần năm ngày nàng liền cảm thấy có điểm không thích hợp, đường đi tới kinh thành là theo hướng bắc nhưng vì sao đột nhiên liền đi vòng hướng nam?

Điều thị cùng Phượng Tử Duệ đang nghỉ ngơi, Tôn ma ma sợ nàng nóng chậm rãi cầm quạt phe phẩy.

Phượng Vũ Hành đối với Tôn ma ma rất yên tâm, nhưng người phu xe này lại làm cho nàng cảm giác không an tâm. Đặc biệt là từ lúc ở Tây Bình thôn rút roi đánh Từ thị, càng nói rõ người này không phải hạng lương thiện.

"Ma ma lưu trong xe, ta ra ngoài hít thở không khí". Cùng Tôn ma ma nói chuyện, Phượng Vũ Hành liền vén màn ra ngoài, tới chỗ xa phu liền ngồi xuống.

Xa phu không nghĩ tới nàng sẽ ra ngoài, có chút sững sốt, sau đó không tự nhiên nở nụ cười chào hỏi: "Nhị tiểu thư"

Đây là thứ tự của Phượng phủ, vì trên nàng còn có một vị tỷ tỷ, Phượng Trầm Ngư, chính là con của người đâm lên đầu Điều Thị nhảy lên thay thế vị trí đương gia chủ mẫu do Thẩm thị sinh ra. Bây giờ, mới là Phượng phủ đích nữ chân chính.

"A bá một đường đánh xe lâu như vậy, thật sự quá cực khổ" Nàng đưa người dựa vào lưng thùng xe bên trên, hai tay khoanh vào nhau, thấp thoáng thấy bóng phượng hoàng mấy lần.

"Nhị tiểu thư sao lại nói vậy, đây đều là bổn phận của lão nô" Xa phu gạt gạt dây cương, không chú ý đến ngữ điệu kỳ quái của Phượng Vũ Hành, xe ngựa chạy ngày càng nhanh.

Phượng Vũ Hành nhấp máy môi, "Quả nhiên hạ nhân của Phượng phủ đều là trung bộc."

"Đó là tất nhiên." Xa phu cười nói hai tiếng, đối với nàng cũng không nhiều để ý tới. Nha đầu mới mười hai tuổi này cũng không thể khiến người ta lo ngại cái gì.

Nhưng mà có rất nhiều chuyện sẽ không phát sinh theo lẽ thường, ví như Phượng Vũ Hành bị xa phu coi nhẹ.

"Đáng tiếc." Nàng yếu ớt nói: "Đáng tiếc trung bộc lại không biết đường, chúng ta đi tiếp như vậy có lẽ đời này cũng không đến được kinh thành."

"Hà?" Xa phu lúc này mới sinh nghi, quay đầu nhìn Phượng Vũ Hành, gương mặt nguyên bản thật thà dần trở nên vặn vẹo, trong mắt cũng bắn ra một đạo tinh quang. "Nhị tiểu thư chỉ giáo cho?"

Phượng Vũ Hành cũng nhìn về phía đối phương, bốn mắt nhìn nhau, khí thế của nữ hài tử mười hai tuổi này hoàn toàn không thua gì khí thế của một tráng hán gần bốn mươi.

"Ta nói, con đường này căn bản cũng không phải là đường đi tới kinh thành."

Tay xa phu kéo roi chặt hơn, "Vậy nhị tiểu thư cho rằng chúng ra đang đi nơi nào?"

"Ta làm sao biết." Nàng nhích lại gần, "Giết người diệt khẩu loại sự tình này nếu như muốn làm, liền phải bảo đảm gọn gàng, còn phải động thủ ngay trước khi bị nhìn ra sơ hở. Đường đường Phượng phủ tất nhiên là không thiếu cao thủ, có trách là do hấn quá xem nhẹ ba người mẹ con chúng ta." Nàng một bên nói một bên tự giễu cười, "Nói đến cũng thật mỉa mai, ngay cả chết, cái người ta gọi là phụ thân kia cũng không chịu ban cho ta một đối thủ khá hơn một chút."

"Người..." Xa phu trên mặt bộc lộ một vẻ hung ác, mặc dù ngoài ý muốn bị người nhìn thấu, nhưng hấn vẫn cho rằng một tiểu cô nương mười hai tuổi sẽ không thể làm gì được. Bất quá nếu sử dụng công phu nôm mếp mà đem ép hấn, cũng lắm thì đem cả người lẫn xe biến mất, cũng không có gì ghê

ghóm

Hắn là thị vệ được nuôi trong Phụng gia, nhận chỉ thị của tả tướng Phụng Căn Nguyên đem ba mẹ con Diêu thị tuyệt không thể hồi kinh.

Về phần hôn ước cùng Cửu hoàng tử, đó là đính ước của hoàng gia với đích nữ. Bây giờ đích nữ là đại tiểu thư Phụng Trầm Ngự, hôn sự này đã sớm không còn quan hệ tới Diêu thị.

Xa phu cười lạnh một tiếng, cũng không giấu giếm nữa, hắn chỉ hiếu kỳ tại sao một tiểu cô nương lại có nhạy cảm sắc bén như vậy. “Ngươi làm sao phát hiện?” Hắn mở miệng muốn hỏi, trên tay đã cầm chủy thủ, chỉ đợi Phụng Vũ Hành trả lời xong vấn đề liền xuất thủ.

Phụng Vũ Hành cũng cười lạnh theo, tiếng cười kia nghe âm trầm.

“Tại thời điểm ngươi ra tay đánh Từ thị, ta sao có thể không hoài nghi ngươi.”

“Chỉ như vậy?”

“Không chỉ vậy.” Nàng chỉ chỉ tay của hắn, “Ngón tay cái có vết chai sạn dày, rõ ràng là cầm binh khí lâu năm, nếu là đánh xe hẳn là ở ngón trỏ.”

Lời vừa nói xong, không chờ phu xe hành động, Phụng Vũ Hành đã ra tay trước.

Nàng đã từ sớm trong không gian lấy ra một khẩu súng gây mê, cách ống tay áo liền bắn ra ngoài.

Hoàn toàn không có quá trình, phu xe kia ngã mặt té xuống. Phụng Vũ Hành thừa dịp lấy thanh chủy thủ, không thèm nhìn liền hướng tới trên cổ đối phương. Máu tươi bắn đến ống tay áo nàng cùng rèm che, dọa đến người ở bên trong kêu lên sợ hãi.

Phụng Vũ Hành kéo dây cương, một cước đem thi thể đạp xuống, hét lên một tiếng: “Giã!” Đầu xe thay đổi, chạy theo hướng bắc.

Đoạn đường này, bốn người các nàng là đang chạy trốn chết tới kinh thành.

Phụng Vũ Hành hiện nay mười phần mong đợi nhìn thấy Phụng phủ, nàng muốn nhìn xem, có người phụ thân tâm địa độc ác như vậy đến tận cùng là có sắc mặt gì.

...

Hai mươi ngày sau đó, kinh thành đã ở trước mắt.

Phụng Vũ Hành cuối cùng nói lòng miệng!?

Dưới chân thiên tử, tương đối an toàn.

Xe ngựa dừng lại trước cửa thành, Diêu thị xốc rèm nhìn ra bên ngoài, thảm thán một tiếng.

Phụng Vũ Hành phui bụi trên người nàng an ủi nói: “Nương, đừng sợ, chốc nữa trở lại trong phủ, chúng ta nhất định phải đem chuyện phu xe kia cùng phụ thân nói rõ ràng, để phụ thân cho chúng ta làm chủ mới tốt.”

Phụng Từ Duệ cũng nắm chặt nắm tay nhỏ: “Phụ thân nhất định sẽ nghiêm trị người xấu.”

Tôn ma ma gạt đầu, “Trong phủ có hạ nhân như vậy, lão gia nhất định sẽ tra rõ”

Diêu thị lại khoát tay, “Không thể vừa về đến liền tìm phụ thân ngươi gây phiền toái, chúng ta có thể bình an hồi phủ đã là chuyện may mắn, chuyện phu xe... Liền nói hấn ngã nửa đường, cái khác, không cần nhắc lại.”

“Nếu thật sự là xa phu gây chuyện coi như là may mắn, chỉ sợ không muốn thừa chấp chúng ta chính là chủ nhân của hắn.” Phụng Vũ Hành nói một câu, khiến Diêu thị cùng Tôn ma ma đồng thời nhú chặt mi tâm.

Kỳ thật trong lòng mọi người đều có suy nghĩ qua, nhưng ai cũng không nghĩ tới Phụng Vũ Hành cứ như vậy nói ra. Tôn ma ma là hạ nhân, lòng tràn đầy vui vẻ nghĩ đến chủ tử nhà mình từ đây có thể sống một cuộc sống tốt, Diêu thị mặc dù đối với Phụng phủ đã không còn quá nhiều hy vọng, nhưng cũng mong sau này có thể sống an ổn. Chuyện của phu xe đối với trong lòng mấy người các nàng mà nói là một cái gai, nói là không muốn sợ phiền phức, kỳ thực là đang lừa mình dối người.

“Nương ngươi nhớ kỹ, có lúc, nhần nhất thời cũng không thể gió êm sóng lặng, lui một bước chưa chắc trời cao biển rộng.” Phụng Vũ Hành mong muốn tính tình Diêu Thị có thể thay đổi, nhưng cũng biết hiện tại không thể gấp!?

Hiện tại... Nàng giương mắt hướng con đường bên cạnh đó không xa, chỉ thấy đám người bên trong dần dần ồn ào, theo các nàng hướng sang hai bên, có một đội đội nhỏ chậm rãi đi tới hướng cổng thành.

Dân chúng hiển nhiên có chuẩn bị, xe ngựa của Phụng Vũ Hành rất nhanh bị đám người đẩy chen trong đó, rất nhiều người nương theo tiếng kèn trống mừng thắng trận chen nhau từ trong thành hướng ngoài thành mà đi, gặp được đội ngũ liền tự động phân sang hai bên đường. (Thật sự đoạn này ta

không hiểu T.T ghi linh tính á)

Người mang theo hoa Lam Từ, người mang theo trứng gà lương thực, người mang theo bát rượu, còn có người ôm hài tử hai mắt rung rung.

Còn có nhiều người quỳ xuống hướng về phía đội ngũ dập đầu.

Phượng Vũ Hành hướng tầm mắt về phía đoàn người đang mở đường đi tới, một cỗ xe hoa lệ được bảo vệ ở giữa, xe lấy màu xanh đen làm màn che!?

Bốn tướng sĩ đứng bốn phía, thân mang trọng giáp, tay cầm trường kiếm, sắc mặt nghiêm trọng.

Bách tính hướng xe dập đầu, nàng còn nghe mọi người nói: “Cửu hoàng tử đánh thắng trận, sớm hơn so với kỳ hạn của Hoàng thượng đưa ra hai năm, chính là Chiến thần của Đại Thuận chúng ta a.”

“Cửu hoàng tử thiên tuế thiên thiên tuế!”

Tất cả mọi người quỳ xuống, bất chợt, Phượng Vũ Hành ngẩng đầu nhìn chiếc xe ngự.!?

Nhưng cũng không có nhiều người để ý nàng, Cửu hoàng tử khai hoàn trở về, mọi người đều vui mừng hò reo ca tụng, nhiều người mang rượu chúc mừng trước các tướng sĩ.

Nhưng lại không có người nào tiếp nhận.

Bách tính cũng đã tạo thành thói quen, chỉ nói là quân quy nghiêm ngặt. Phượng Vũ Hành lại phát hiện, đội ngũ trùng trùng điệp điệp, nhưng lại không thể thấy sự vui mừng, ngay cả quân tiên phong đi phía trước đều có vẻ mặt lo lắng.

Chuyện Cửu hoàng tử đánh thắng trận là sự thật, lúc đi dọc đường nàng đã xác nhận chuyện này nhiều lần. Các dịch trạm đều thông báo đại hi sự này, tin mừng bay khắp đường.

Không vui mừng, hẳn có nguyên nhân.

Nàng nhìn theo hướng xe, ánh mắt liên tục tìm tòi nghiên cứu. Khi chiếc xe đi qua, chợt có một con gió thổi qua kéo rèm cửa sổ xe.

Bên trong rèm có một người mang mặt nạ hoàng kim, che từ mũi tới trên trán, toàn bộ bị che bởi mặt nạ. Duy chỉ chỗ mi tâm có một lỗ nhỏ, ần ần một màu tím.

Phượng Vũ Hành vô thức đứng lên, chăm chú nhìn mảnh rèm bị gió thổi lên rồi khép lại, lại thổi lên, lại khép lại. Tay nàng đặt lên ngực, hô hấp khó khăn.

Ba người Điều thị từ trong xe đi ra, nhìn phản ứng của nàng trước cảnh tượng hoành tráng chỉ coi là bình thường, cũng không hỏi nhiều.

Nhưng Phượng Vũ Hành tâm hồi tưởng lại khi nhìn thấy một màu tím kia, trong lòng bỗng cuộn cuộn nổi sóng.

Là hân!

Nàng có thể chắc chắn, nhìn người mang mặt nạ hoàng kim ngồi bên trong, chính là tên nam nhân ở trong núi nàng gặp lúc vừa đến thế giới này. Nàng bắt kể như thế nào đều không thể quên được giữa khuôn mặt tuần tú kia tâm nổi lên từ liên* yêu dị, lại như thế nào cũng không nghĩ thông, vì sao người kia luôn đeo mặt nạ. (Vốn dịch là đóa sen tím, song cảm thấy đề từ hân việt hay hơn).

“Người kia là Cửu hoàng tử?” Phượng Vũ Hành hỏi Điều thị.

“A Hành nói người ngồi trong xe?” Điều thị cũng quan sát, “Nếu là ngêhnh đó Cửu hoàng tử hồi kinh, vậy khẳng định là đúng.”

Tồn ma ma theo bách tính quỳ xuống, hướng xe kia dập đầu.

Phượng Vũ Hành trong lòng dâng lên suy nghĩ, đứng trên xe ngựa nhìn qua, luôn cảm thấy người ngồi sau tấm rèm kia giống như cũng đang nhìn nàng, nhưng lại không thấy ánh mắt dừng lại.

Có lẽ là không nhớ rõ đi. Nàng cười tự giễu để thân thể ngồi xuống. Đã là Cửu hoàng tử, đó chính là người thuộc hàng tôn quý nhất của Vương triều ở thời đại này, làm sao có thể nhớ rõ một người ở núi hoang!?

Chỉ là... Vì sao đội ngũ của hân rõ ràng là đánh thắng trận, nhưng lại không thấy vẻ vui mừng?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 6: Mới Vào Phụng Phủ

Cửu hoàng tử... Phụng Vũ Hành khẽ giật mình, liền hỏi: “Tôn ma ma, lúc trước người nói Phụng gia đón chúng ta trở về là vì lý do gì?”

Tôn ma ma từ dưới đứng lên, cười nói, “Tiểu thư, là vì ngài cùng Cửu hoàng tử có đính ước với nhau.”

Điều thị cũng lộ vẻ mặt vui mừng hiếm thấy, “A Hành, thời gian cực khổ cuối cùng cũng hết. Bây giờ Cửu hoàng tử mang quân công trên mình, các hoàng tử khác trông thấy cũng phải nể mặt, A Hành ta thật có phúc khí.”

Phụng Vũ Hành lại không cho là vậy, thúc giục Điều thị cùng Tôn ma ma lên xe, tự tay ôm Phụng Tử Duệ vào trong thùng xe, đợi đại quân tiến vào thành liền theo sau đi vào.

Có một số việc trong lòng nàng vẫn còn nghi vấn, có những việc tưởng như đã gần sáng tỏ nhưng lại bất chợt biến mất.

Một đoàn người xua ngựa xe đi nhanh tiến về Phụng phủ, lại không biết, gương mặt mang mặt nạ hoàng kim ở kia đã sớm phát hiện tiểu cô nương trên xe ngựa nhìn đến ngay người.

Vẫn gầy yếu như cũ, so với lúc ở trong núi càng thêm chật vật, nghĩ đến một đường đi thẳng từ cực tây tới kinh thành, chắc cũng đã chịu không ít cực khổ.

“Đi thăm dò.”

Chỉ một câu, Minh Bạch đứng bên cạnh lập tức hiểu rõ, khom lưng đáp: “Thuộc hạ đã hiểu.”

...

Rốt cục cũng tới trước cổng chính của Phụng phủ, Phụng Vũ Hành ngược nhìn tám biển treo bên trên viết bốn chữ lớn “Tả tướng Phụng Phủ”, trong lòng dâng lên một nụ cười châm chọc.

Một tả thừa tướng đương triều vì muốn tự bảo vệ bản thân lại làm được chuyện ái thiếp diệt thế, vứt con mình tại sơn thôn không thêm để ý, nàng thật muốn biết vị phụ thân đại nhân kia cùng các nàng lần nữa đối mặt, sẽ có loại biểu tình gì.

Tôn ma ma thở dài một hơi, một bên nắm bắt “Cuối cùng trở về”, một bên đi tới gõ cửa.

Người gác cổng vừa mở cửa ra, nhìn thấy Tôn ma ma, rõ ràng sùng sốt một chút, ngay sau đó lại đóng cửa một cái “Phanh.”

“Ai!” Tôn ma ma bị ăn bẻ môn canh, trong lòng tức giận cũng không biết nên làm sao, quay đầu an ủi ba người: “Phụ nhân đừng nóng vội, nhất định là hạ nhân đi vào thông báo.”

Phụng Tử Duệ nắm tay Phụng Vũ Hành không buông, ở nơi này cảm thấy lạ lẫm nhưng có chút quen thuộc, làm hắn lại sợ hãi.

Đám người ở cửa chờ hồi lâu, Phụng Tử Duệ một câu “Phụ thân có khi nào không muốn gặp chúng ta?” đã hỏi tới ba lần, ngay lúc muốn hỏi lần thứ tư, rốt cục đại môn lần nữa cũng được mở.

Quản gia Hà Trung cùng hai tên hạ nhân đi ra đón tiếp, trên vẻ mặt cứng nhắc hiện rõ vẻ nghi ngờ còn có chút lúng túng, định mở miệng nói lại bị Phụng Vũ Hành giành trước “Cửa lớn của Phụng phủ thật không dễ đi vào.”

Hà Trung cũng là người biết nhìn sắc mặt, nghe xong lời này vội nói: “Nhị tiểu thư nói quá lời, là hạ nhân trông cửa không hiểu quy củ, xin Nhị tiểu thư theo lão nô đi đến chính đường trước, lão gia cùng các vị chủ tử đều ở chính đường chờ đã lâu, chậm trễ sẽ không tốt. Còn về phần hạ nhân không hiểu chuyện kia đều nghe theo Nhị tiểu thư xử lý.” Nói dặm ba câu liền phui mình sạch sẽ.

Phụng Vũ Hành cũng không thêm tính toán với một tên quản gia, đã tới Phụng phủ rồi, nàng cũng muốn nhìn xem, gia đình này rốt cục là dạng gì.

Hà Trung mang người đi tới chính đường, vòng qua một cổng tường xây làm bích tường, qua nữa là một hồ nước nuôi cá chép vàng, rồi tới xem các loại hoa cỏ, nghe được bách điệu ca hát.

Một đường nhìn thấy hạ nhân không có một trăm thì cũng tám mươi người, ai cũng có vẻ mặt nghi hoặc thấp sáng giọng lo ngại nói. Có một cậu theo con gió truyền âm thanh tới tại Phụng Vũ Hành: “Nhị tiểu thư trở về phủ, vậy hôn sự của Đại tiểu thư phải tính sao?”

Nàng đã sớm nghĩ đến việc này, Cửu hoàng tử đánh thắng trận, Phụng phủ nhớ tới còn có mối hôn sự này, phụ thân liền phái người đem nàng trở về kinh thành. Nhưng vì sao lại phái người nửa đường đem ba mẹ con nàng giết chết?

Bây giờ nghĩ lại tám phần là vì Cửu hoàng tử quân công trên tay ngày càng có thể lực, lại có đính ước cùng đích nữ của Phụng phủ, như vậy nếu nàng chết rồi, người có thể thực hiện điều đó hiển nhiên nhiên là Phụng Trầm Ngư.

Phụng Trầm Ngư... Nàng tìm kiếm ký ức của nguyên chủ, nữ hài kia lớn hơn nàng hai tuổi, đích thực cũng có đáng về trâm ngư. Bây giờ Thẩm thị, mẹ của Trầm Ngư từ thiếp trở mình thành chủ mẫu đường gia, Phụng Trầm Ngư cũng theo lý trở thành đích nữ Phụng phủ.

Lại đi qua một biển hoa mẫu đơn, cuối cùng đã tới chính đường Phụng phủ xây dựng ở mẫu đơn viện.

Có thể thấy nha hoàn sớm đã đứng bên ngoài cửa chờ, chỉ thấy trên mặt dù cười như thế nào vẫn thấy rõ sự cứng nhắc.

Điều thị một đường đi cũng chỉ cúi đầu, bộ dáng rụt rè làm Phụng Tử Duệ đi theo cũng sợ hãi. Phụng Vũ Hành vẻ mặt không đổi, đối với Phụng phủ qua mấy năm phong cảnh càng phú quý nàng cũng cảm thấy mới lạ, nhiều năm sống trong quân đội nàng đã quen việc che giấu cảm xúc của mình.

Trừ Tôn ma ma vì thân phận nên đứng ở ngoài cửa, còn lại tiến thẳng vào chính đường, chỉ thấy một vị hoa quý lão phu ngồi ở vị trí đầu ung dung uống nước. Nói là lão phu nhân, kỳ thực vẫn chưa tới sáu mươi, vẫn không có quá nhiều tóc trắng. Nhưng cũng vì thế mà thấy rõ được thân phận địa vị của bà, những năm này một mực ngồi vững vị trí gia trưởng, đầu trên mặt trang điểm cũng cường điệu phú quý trầm ổn, thậm chí trong tay còn sớm sớm trụ một cái gỗ hoa lê thủ trượng, một khối lớn kim tương ngọc làm trượng thủ, không có cảm giác đẹp cỡ nào, đến là còn đem cả người lộ ra ông cụ non.

Cùng lão thái thái ngồi cách bàn là một trảng niên man tử, chừng bốn mươi tuổi, biểu lộ nghiêm túc cứng nhắc, thân hình cao, mặc trường bào nâu, từ cổ áo ống tay cùng thắt lưng đều dùng tơ bạc thêu lên đường vân tường, thắt một viên phong hầu ấn đeo bên hông, có thể nhìn rõ đã tâm của người đó.

Phụng Vũ Hành biết đó chính là phụ thân Phụng Cần Niên, lời mờ lục soát trí nhớ của nguyên chủ nhớ tới hồi nhỏ được phụ thân ôm ấp thương yêu, dùng phần râu dài cạo xát gò má nguyên chủ, chỉ là người trong ký ức cùng người trước mặt một mặt lạnh lùng này lại không cách nào nghĩ là cùng một người.

Bên cạnh chỗ ngồi Phụng Cần Niên, là một con gấu cái to béo. (gấu cái to béo, cười chết ta =)))

Phải, một con gấu. Nàng không biết còn từ gì có thể dùng miêu tả nữ nhân Thẩm thị này.

Chưa tới bốn mươi tuổi, nhưng đã béo không thể béo hơn, cổ thay thế cằm, bụng so với ngực còn muốn to hơn, căn bản là không tìm thấy eo, bàn tay so với gấu còn dày hơn mấy phần. Nhưng nàng vẫn thích mặc y phục bó sát người, vài gấm quần quanh che người nàng, chỉ cần hít thở mạnh một chút liền phảng phất có thể nghe thấy tiếng vải rách. =))

Cái này Thẩm thị xuất thân từ nhà thương hộ, có thể gả cho đương triều Tể tướng cũng là phước đức ba đời. Nàng thích nhất là khoe khoang, chỉ sợ người khác không biết nàng có tiền, cái gì mà kim ngân ngọc bảo thạch nếu có thể mang liền đeo trên người, mang đến mức không nhìn thấy sợi tóc, cổ tay vì giấu trong tay áo không nhìn thấy, nhưng trên mấy ngón tay đều mang là nhẫn cùng nhẫn.

Người đứng bên cạnh Thẩm thị chính là đích nữ của Phụng gia, Phụng Trầm Ngư, năm nay mười bốn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 7: Mỹ Nhân Trầm Ngư

Phụng Trầm Ngư quả thật người cũng như tên, xứng đáng để Thẩm thị vì nàng lấy tên, tay như nhu đề, mày như lông chim trả, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp sáng ngời. Một thân quần áo thủy lam kéo dài chạm đất, đem linh lung tư thái hiện ra đến phát huy vô cùng tinh tế, tại cổ tay đeo một vòng ngọc dương chi, xứng với nước da trắng nõn có ánh sáng. Nhìn qua ba người Điều thị, trong mắt mang theo một tia bi thương cùng đồng tình. Ánh mắt như vậy đủ khiến người nhìn phải sinh lòng yêu thương, người người đều biết đại tiểu thư Phụng Trầm Ngư giống như tiên nữ, đối với hạ nhân trong phủ đều lấy lễ phép tiếp đón, sao có thể nhẫn tâm nhìn người thân chặt vật.

Phụng Cần Niên rất yêu thương nữ nhi này: "Trầm Ngư không ngại về phòng nghỉ ngơi trước, nơi này không cần người chào hỏi."

Phụng Trầm Ngư lắc đầu, "Trầm Ngư cũng đã nhiều năm không gặp Điều di nương, Hành muội muội còn có Tử Duệ đệ đệ, phụ thân hãy để Trầm Ngư ở chỗ này nghỉ ngơi một chút là được."

Phụng Cần Niên không nói gì, Phụng Vũ Hành lời kéo Phụng Tử Duệ sau lưng Điều thị đi nhanh vài bước, sau đó quỳ xuống.

Điều thị lên tiếng, "Thiếp thân Điều thị, thỉnh an mẫu thân."

Phụng Vũ Hành cùng Phụng Tử Duệ cũng đồng thanh nói: "Thỉnh an tổ mẫu." Nhưng không ai nhắc tới Thẩm thị.

Chính đường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Thẩm thị không cam lòng hừ nhẹ một tiếng.

Lại nhìn Điều thị vẫn một bộ dáng phục tùng như cũ.

Qua một hồi lâu, mới nghe được lão phu nhân "Ân" một tiếng, sau đó lại lâm vào yên tĩnh.

Phụng Vũ Hành ngẩng đầu lên nhìn lão thái thái một chút. Như vậy là đã xong?

Bất gặp Phụng Vũ Hành đưa mắt nhìn, lão thái thái một mặt không thích, nhưng tốt xấu vẫn còn khí độ, không chỉ trích ngay, chỉ nói: “Ta cùng phụ thân người nghĩ tới tình nghĩa trước đây, cho nên mới nghĩ tới mang tỷ đệ các người hồi phủ, đã trở về thì nên biết ơn.”

“Vâng.” Phụng Vũ Hành gật đầu, mặt không biểu cảm, mở miệng nói, trong âm thanh không trộn lẫn lấy một tia cảm xúc: “Người người đều biết phụ thân là người trọng tình trọng nghĩa.”

Lời này khiến Phụng Cẩm Nguyên rất hài lòng gật đầu, ai ngờ Phụng Vũ Hành lại tiếp lời nói: “Lúc trước nếu không phải nhớ tới nhà mẹ đẻ của Thẩm di nương vì để phụ thân đi thì đã hao tổn không ít ngân lượng, phụ thân cũng không đến mức đem vị trí đương gia chủ mẫu cho Thẩm thị. Có thể thấy được phụ thân không phải người vong ân, nhân phẩm quý giá.”

Ba!

Thẩm thị nghe được lời này xong rốt cục cũng ngồi không yên. Tiện tay ném ly trà còn nóng đến trước mặt Phụng Vũ Hành, vỡ tan trên đất.

Phụng Vũ Hành che chở cho mẫu thân cùng đệ đệ đứng dậy, mắt nhìn thẳng con gấu kia.

Nguyên bản tính khí đã không tốt lại nhìn thấy nàng dám ngang nghiêm thẳng mặt mình, hỏa khí bốc lên—“Nha đầu thấp hèn!” Thẩm thị đi mấy bước, làm bộ muốn tát nàng.

Phụng Vũ Hành cũng không tránh, cúi đầu nhìn chân bà bước tới, mắt thấy Thẩm thị một chân dẫm trên nước trà, một chân lại dẫm trúng mảnh sứ vỡ.

Nàng kéo mẫu thân cùng đệ đệ lui về sau, liền nghe – bịch!

Thẩm thị trượt chân, một tay ấn phải mảnh vụn liền chảy máu.

Nhất thời chính đường đại loạn.

Thẩm bị gào rú bật dậy. Bà nâng cánh tay gấu dẫm máu lên trước mặt, không tin từng mắt nhìn.

Phụng Trầm Ngư đứng bên cạnh sợ hãi, bỏ nhào tới trước mặt Thẩm thị dùng khăn tay lau vết thương, sau đó ngửa đầu, bày ra một vẻ mặt kiêu diễm đáng yêu quen thuộc động lòng người: “Phụ thân, mau gọi đại phu qua nhìn vết thương của mẫu thân đi.”

Phụng Cẩm Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành, lại nhìn phía Thẩm thị, hừ lạnh một tiếng rồi phân phó xuống dưới: “Đưa phu nhân về Kim Ngọc Viện, mời Khanh đại phu tới xem vết thương.”

Hai ma ma muốn đỡ Thẩm thị đi ra ngoài, Thẩm thị sao có thể cam tâm liền hất tay ma ma ra, quay người chỉ vào ba người Phụng Vũ Hành chửi ầm lên: “Tiện nhân sinh nghiệt chủng! Nửa điểm quy củ không hiểu, ở trong núi mấy năm càng dã tính, tuổi nhỏ đã có dáng vẻ quấy rối như vậy, nhìn đầu ra dáng vẻ của một cô nương trong sạch!?”

Phụng Vũ Hành trừng mắt nhìn, dọc đường nhờ có nước sông nên nàng đã cận nhìn kỹ, đôi mắt linh động phi phạm, ngũ quan nhìn qua nàng cũng rất hài lòng, chỗ nào liền có mị thái rồi? Cái này nữ nhân chanh chua giờ trò ngang ngược này thật đúng là lời gì đều có thể ra bên ngoài nói.

Phụng Trầm Ngư từ trước tới nay ở trước mặt mọi người đều có bộ dạng ôn hòa hiểu lý lẽ, nghe Thẩm thị nói ở trước mặt mọi người lời không đứng đắn, nhanh tới che miệng bà lại, “Mẫu thân, ngài chắc là ngã tới đầu hồ đồ rồi!” Một câu đem lời nói nhục mạ của Thẩm thị với Phụng Vũ Hành ném đi.

Phụng Vũ Hành cũng lười để ý, nàng chỉ đưa mắt nhìn Phụng Cẩm Nguyên. Đầu là nữ nhi, nàng cũng đã làm đích nữ Phụng gia, trong ấn tượng vị phụ thân này đã từng cười đối với nguyên chủ, mà hiện tại ngay cả một tia tình cảm cha con nàng cũng không cảm giác được.

“Trầm Ngư, đỡ mẫu thân người về Kim Ngọc Viện.” Phụng Cẩm Nguyên đen mặt, mặc dù không thích Phụng Vũ Hành bày một mặt lệ khí, nhưng Thẩm thị là đương gia chủ mẫu, lời nói kia làm hấn mặt mặt không thôi.

“Được. Phụ thân yên tâm, con sẽ nhờ đại phu xem mẫu thân kỹ một chút, không lưu lại mầm bệnh mới tốt.” Câu này, lại cho Phụng Vũ Hành mang tội danh khiến mẹ cả sinh bệnh.

Phụng Vũ Hành khỏe nhất mang theo ý cười, xem ra thời gian ở Phụng phủ sẽ không quá nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8: Đấu Tranh Nội Bộ

Nghĩ như vậy, nàng xoay nửa người sang chỗ khác nhìn về phía Thẩm thị, "Thẩm di nương, A Hành là giúp phụ thân nhớ lại những điểm tốt đẹp của ngài,

để phụ thân lúc nào cũng nhớ đại ân năm đó của Thẩm gia." Người xem ta rất trọng nghĩa.

"Đủ rồi!" Phụng Căn Nguyên thực sự nghe không vô, gia tộc của hắn cũng không giống với những nhà quyền quý đã cắm rễ lâu năm ở kinh thành. Năm đó, hắn là dựa vào bản lĩnh của chính mình tại kì thi mà giành được vị trí đứng đầu, những năm này một đường thuận lợi ở trên triều đình, mới tạo dựng được gia nghiệp như ngày hôm nay.

Phụng Vũ Hành nói không sai, trước kì thi đó Phụng gia gặp vấn đề về tiền bạc, căn bản cung cấp không dậy nổi cho hắn mười năm gian khổ học tập, là nhờ con gái duy nhất nhất của thương hộ Thẩm gia cùng thôn đề nghị cung ứng tiền bạc cho hắn tham gia kì thi, Thẩm thị lại lưu trong thôn chiếu cố lão thái thái suốt nhiều năm. Nhưng hắn, khi đỗ Trạng Nguyên về sau liền cưới đích nữ của viện sự- (người đứng đầu) Thái y viện cũng chính là Diêu Thị.

Việc này là do Phụng gia thua thiệt Trầm gia, nhưng về sau hắn không phải đã cho Thẩm thị lên làm chủ mẫu, chẳng lẽ còn bắt hắn phải treo phần ân nghĩa ngày bên miệng cả một đời hay sao?

"Chuyện qua rồi chớ nhắc lại!"

Lời kia vừa thốt ra, Thẩm thị không làm ngơ được -- "Lão gia, người nói như vậy có ý gì? Chẳng lẽ Trầm gia ta lúc trước đối Phụng gia nỗ lực hết thấy đều là giả?"

"Ta không phải ý đó."

"Vậy người là có ý gì?" Thẩm thị không buông tha, lập tức đem lửa giận chuyển dời qua.

Phụng Vũ Hành lời kéo mẫu thân cùng đệ đệ chuẩn bị xem náo nhiệt, nhưng hết lần này tới lần khác có người cũng không ngu ngốc.

Phụng Trầm Ngự gặp tình huống không đúng, con người hơi đảo, một bên che miệng lấy Thẩm thị, một bên hướng về phía Phụng Vũ Hành nói: "A Hành muội muội, sao muội lại gọi mẫu thân một tiếng di nương chứ? Làm sao lại gọi như thế? Mẫu thân đều bị muội làm cho tức giận đến hồ đồ rồi." Nàng vừa nói vừa ngăm vào Thẩm thị một cái, "Mẫu thân, A Hành muội muội vừa hồi phủ, không hiểu quy củ, còn cần ngài về sau nhiều dạy một chút."

Diêu Thị sớm đã bị Phụng Vũ Hành mở miệng gọi một tiếng ‘Thẩm di nương’ làm cho sợ mất mặt, bây giờ Phụng Trầm Ngự tận lực nhắc lên, Diêu Thị liền tỏ vẻ muốn quỳ xuống bồi tội.

Phụng Vũ Hành đưa tay đỡ Diêu Thị đứng dậy, nhất quyết không cho nàng quỳ xuống.

Diêu Thị gấp đến độ tay đều run rẩy, nhỏ giọng khuyên Phụng Vũ Hành: "A Hành, chúng ta vừa hồi phủ, con đừng nên làm vậy."

Trên mặt Phụng Vũ Hành lộ ra một nụ cười lạnh như băng, hướng về phía Thẩm thị khom người một cái, "Là A Hành gọi sai, xin lỗi Trầm di... A, mẫu thân. Chủ yếu là trước kia gọi di nương đã quen, nhất thời chưa sửa miệng được."

Thẩm thị tức giận muốn phát tác, liền nghe đến một tiếng ‘cộp’ do quyền trượng trong tay lão thái thái hung hăng gõ mạnh trên mặt một cái -- "Mỗi người các người càng ngày càng không ra thể thống! Chủ mẫu không ra dáng chủ mẫu, thứ nữ cũng không có thứ nữ bộ dáng, Phụng gia ta quy củ đều dùng để bày biện cho đẹp mắt sao?"

Thẩm thị che lấy cánh tay bị thương tay, trên mặt mang theo nước mắt kêu rên: "Lão thái thái, ngài phải làm chủ cho con dâu a!"

"Làm chủ?" Lão thái thái trừng mắt nhìn Thẩm thị một chút, cái con dâu này cho đến tận bây giờ bà cũng không ưa nổi, nếu không phải vì Diêu gia phạm tội, Phụng phủ phải lập tức tỏ thái độ, bà tuyệt đối sẽ không nâng Thẩm thị lên làm chủ mẫu. "Người đến nói một chút, người muốn ta làm chủ như thế nào?"

Con người Thẩm thị hơi đảo, liếc nhìn Phụng Vũ Hành. "Năm đó có người nói con nha đầu này là sát tinh, chúng ta đem nó đưa đi mấy năm trong phủ đều sống vô cùng yên ổn, nhưng nó vừa về đến xuất hiện tai ương đổ máu, cái dạng sát tinh này sao có thể để nó lưu trong phủ!"

"Phu nhân!" Diêu Thị vội vàng lên tiếng, "A Hành thế nào lại là sát tinh, đều là do đám đạo sĩ nói hươu nói vượn!"

"Vậy hôm nay chuyện này phải giải thích thế nào?" Thẩm thị vươn cánh tay cho mọi người nhìn. "Mệnh cách của con nha đầu này là chuyện mọi người đều biết, theo ta thấy, hắn là đưa nàng ngồi miếu ở ngoài thành đi."

Thấy bà đem chuyện ba sát tinh ba năm trước đây ra nói, lão thái thái trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong nội đường bắt đầu trầm mặc.

Đang giữa lúc giằng co, quản gia vội vã chạy vào, dán tại bên tai Phụng Căn Nguyên nhỏ giọng thì thầm. Chỉ thấy tấm mặt băng sơn kia của Phụng Căn Nguyên đã bày ra nhiều biểu tình kì quái.

Không bao lâu, quản gia lui ra, chỉ thấy Phụng Căn Nguyên vung tay lên phân phó hạ nhân: "Đưa Diêu di nương cùng Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia về Liễu Viên dàn xếp, tất cả chi phí ăn mặc, nô bộc, hạ nhân đều dựa theo địa vị nương mà sắp xếp."

"Cái gì?" Thẩm thị trong nháy mắt liền tức giận, chạy vội hai bước đến trước mặt Phụng Căn Nguyên: "Lão gia, người nói cái gì?"

Phượng Cần Nguyên hất cổ tay đang bị bà bắt lấy, lại một lần nữa lên tiếng: "Ta nói để Diêu Thị mang theo A Hành cùng Từ Duệ đến Liễu Viên nghỉ ngơi."

"Không được!" Thẩm thị cơ hồ hét lên, "Các nàng lưu trong phủ, vậy ta và Trầm Ngư làm sao bây giờ?"

Phượng Trầm Ngư một tay bịt Thẩm thị miệng, nàng biết Thẩm thị có ý tứ là Phượng Vũ Hành lưu tại nơi này, cái vụ hôn nhân này liền không tới phiên nàng, có thể nghĩ là nghĩ như vậy, lời lại không thể nói như vậy.

"Mẫu thân, mặc kệ ai ở trong phủ, Trầm Ngư đều là Phượng phủ đích nữ, điểm này sẽ không thay đổi." Căn nhắc phía dưới, hay là cầm đích nữ tới nói cho sự tình êm tai chút.

Phượng Cần Nguyên đương nhiên biết rõ ý tứ của Thẩm thị, nhưng cũng vì Phượng Trầm Ngư gặp nguy mà không loạn rất vui mừng. Nữ nhi này không có phí công bồi dưỡng, mặc kệ làm cái gì đều khiến người khác vừa lòng.

"Đúng vậy." Hắn gật gù đầu, "Trầm Ngư là đích nữ của Phượng phủ ta, điểm này, sẽ không bao giờ biến." Lời nói này vừa ra, ánh mắt của hắn nhìn về phía Phượng Vũ Hành.

Phượng Vũ Hành quay lại đối mặt với hắn, ánh mắt của nàng không rực rỡ như Trầm Ngư là một loại linh động thâm thúy, nhìn một cái, sâu không thấy đáy.

Phượng Cần Nguyên đem ánh mắt thu hồi, hắn không biết tại sao nữ nhi này lại trở nên khó đoán như vậy, vừa mới hỏi phủ, chỉ dùng mấy câu liền khiến cho Thẩm thị bực bội tính tình, mà chính nàng lại tỏ vẻ bàng quan như không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 9: Cữu Hoàng Tử Xảy Ra Chuyện.

"Lão thái thái!" Thẩm thị nhìn thấy Phượng Cần Nguyên không thêm đề ý đến mình, bèn quay sang lão thái thái để tìm chỗ dựa mới.

Mà đối với chủ ý đột nhiên thay đổi của Phượng Cần Nguyên muốn lưu lại ba người Diêu thị, lão thái thái lại không hiểu cũng không tình nguyện. Nhưng nàng cũng không ngu ngốc giống Thẩm thị, nữ tử nàng vừa nghe quản gia nói gì đó rồi mới quyết định, nhất định đã có chuyện xảy ra.

Nàng trừng mắt Thẩm thị, quyền trượng lại nện xuống đất: "Nhà này lão gia là người quyết định, từ lúc nào tới phiên ngươi nói! Trầm Ngư, đỡ mẫu thân ngươi trở về."

Lão thái thái đã tỏ rõ thái độ, Phượng Trầm Ngư không dám tiếp tục đề Thẩm thị khóc lóc om sòm, cúi người bên tay ả nói: "Mẫu thân yên tâm, phu thân tự sẽ có chủ trương, sẽ không bạc đãi Trầm Ngư."

Thẩm thị vụng trộm liếc sang khuôn mặt tức giận của lão thái thái, bà vò khăn trong tay, bán tính bán nghi đi theo nữ nhi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Phượng Từ Duệ, ôm một bụng hòa khí, hung hăng hướng Phượng Từ Duệ đẩy một cái.

Tiểu hài tử sao có thể chịu được một cái đẩy, Phượng Từ Duệ lui về sau hai bước, bịch một cái liền an vị ngã trên đất.

Bị ngã đau, nhưng cũng không dám khóc, chỉ dùng hàm răng cắn môi, hai tay nhỏ nắm chặt, thờ có chút gấp gáp.

Phượng Vũ Hành cùng Diêu thị đỡ Phượng Từ Duệ dậy, Diêu thị đau lòng lau nước mắt, Phượng Vũ Hành hít sâu một tiếng, giống như đang tự nói nhưng vẫn đảm bảo mọi người trong phòng đều nghe được âm thanh: "Thật đúng là nhiều tai nạn, trên đường xa phu bỗng chết bất đắc kỳ tử, về lại trong phủ cũng sống không an toàn, như vậy không bằng để cho chúng ta trở lại sơn thôn tốt hơn."

Nàng cố ý nhắc lại chuyện xa phu, đồng thời nhìn phản ứng của từng người.

Một tia lướt qua, thoáng nhìn thấy Thẩm thị cùng Phượng Trầm Ngư mới bước ra khỏi cửa phòng bóng lưng chợt cứng đờ. Lập tức vội vàng rời khỏi chính đường.

Lão thái thái ngược lại không có phản ứng gì, chỉ là Phượng Vũ Hành thoáng nhìn qua, phát hiện Phượng Cần Nguyên con người đột nhiên co rút.

Nàng cười lạnh, trong lòng đã rõ.

Trên đường về Liễu Viên, Phượng Vũ Hành đang đoán xem ra quản gia Hà trung đã nói gì với Phượng Cần Nguyên. Nàng có thể nhìn ra được, Thẩm thị

muốn đưa nàng vào trong miếu, cả Phụng Căn Nguyên và lão thái thái đều động tâm.

Nàng xuất phủ vào miếu, hoàn toàn có khả năng.

Càng nghĩ chuyện đi nửa đường bị cướp giết hẳn không phải nhắm vào Diêu thị và Phụng Tử Duệ, Diêu thị là con gái của tội nhân còn bị biến thành thiếp, dù trở về phủ cũng không có khả năng làm được gì. Phụng Tử Duệ là nam hài, nhưng Thẩm thị cũng sinh được con trai trai trưởng Phụng Tử Hạo, tài sản Phụng gia không tới lượt Tử Duệ.

Vậy thì càng thêm khẳng định tất cả đều là nhắm vào nàng, thậm chí ba năm trước xuất phủ, một nửa là không phải đơn thuần là do Phụng gia sợ bị Diêu vạ lây.

Nàng trầm tư không nói khiến Diêu thị lo lắng, nhỏ giọng: “A Hành có phải con đi đường quá mệt mỏi không? Làm sao...”

“Hả?” Nàng lấy lại tinh thần nhìn Diêu thị, “Mẫu thân vừa nói cái gì?”

“Ta...” Diêu thị cũng không biết nên nói thế nào, nhìn nửa ngày mới mở miệng: “Sao lúc này ở chính đường con lại nặng lời như vậy?”

“A”. Nàng cười một tiếng, “Lúc trước chúng ta đều thuận theo an bài của Phụng gia, kết quả đổi lấy được gì? Mấy năm trời ở Tây Bình thôn, mẫu thân còn hi vọng gì?”

Nhắc tới Tây Bình thôn, Diêu thị cũng mất bình tĩnh. Ba năm trôi qua nàng cũng không còn ôm hi vọng, sở dĩ lần này nàng lựa chọn trở về Phụng gia, là muốn cho hai đứa con mình có tương lai tốt. Có Phụng gia làm chủ dù sao cũng tốt hơn trong son thôn.

Tôn ma ma cũng thấy rõ thái độ khi trước của Phụng gia với Diêu thị, bèn hỏi: “Chuyện của phu xe, lão gia nói thế nào?”

Diêu thị hít một tiếng, không đáp. Phụng Vũ Hành vỗ vỗ vai Tôn ma ma: “Phụ thân cùng tổ mẫu nửa câu cũng không lo lắng”. Nhớ tới mỗi câu đều khiến nàng không thoải mái, đổi sang phương thức biểu đạt của mình: “Người ta căn bản không quan chúng ta sống chết, ngay cả bộ dáng quan tâm cũng không thêm cho. Cho nên, mẫu thân, ma ma, đừng có trông cậy Phụng phủ sẽ đối xử tốt với chúng ta, không ngáng chân chúng ta, đã là quá tốt rồi.”

Lời này cũng là nói cho Diêu thị nghe, người mẫu thân này nàng đương nhiên sẽ tìm cơ hội khuyên giải, thế nhưng bây giờ nàng chỉ muốn biết rốt cuộc quản gia cùng Phụng Căn Nguyên đã nói chuyện gì.

Phụng Căn Nguyên đã đổi ý để các nàng lưu lại Phụng phủ, vậy là tạm thời ngầm chấp nhận mối hôn sự giữa nàng cùng Cửu hoàng tử. Nhưng một hôn sự tốt như vậy, Phụng gia hẳn muốn đưa cho Phụng Trầm Ngư, vậy tại sao giờ đột nhiên đổi ý?

Nàng nghĩ tới không khí đau thương của đại quân, khả năng duy nhất...

Phụng Vũ Hành đang đi đột nhiên dừng lại, Phụng Tử Duệ đang đi đụng vào một bức. Diêu thị nghi ngờ nhìn nàng, mi tâm nàng khóa chặt, không nói một lời.

Nhưng một ý niệm trong đầu lại nàng lóe lên – Cửu hoàng tử xảy ra chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 10: Ý Thức Ngụy Cơ

“Tỷ.” Bàn tay bé nhỏ của Phụng Tử Duệ cầm chặt tay nàng, lung lay, “Tỷ có chuyện gì sao?”

Phụng Vũ Hành lấy lại tinh thần, đưa tay xoa đầu Phụng Tử Duệ: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.” Lại hỏi Tôn ma ma, “Đường tới Liễu Viên còn bao xa?”

Tôn ma ma chỉ đường nhỏ phía trước đáp: “Đi qua nguyệt môn* kia, qua hành lang gấp khúc, vòng qua một hồ nước nhỏ, lại qua một vài tiểu hoa viên nữa, ước chừng đi thêm ba trăm bước thì là đến nơi.”

*Nguyệt Môn: Là một dạng cửa tròn thường thấy ngày xưa.

Phụng Vũ Hành bật cười, Phụng gia chán ghét các nàng tới mức này, an bài chỗ ở xa tới mức không thể nói, vốn dĩ là để hạ nhân đưa đi, nhưng từ lúc đi khỏi Mẫu Đơn viện liền không thấy nổi một bóng người. Cũng may Tôn ma ma biết đường, đỡ phải tránh phải hỏi bọn hạ nhân nhiều.

Sở dĩ gọi là Liễu Viên không phải bởi vì trồng liễu mà đặt tên, theo Diêu thị nói: “Liễu Viên này đã sớm có, Đại thiếu gia Phụng Tử Hạo năm mười lăm tuổi đã từng sủng ái một nha đầu tên là Liễu Nhi. Phụng Tử Hạo khi đó là con thứ, Liễu Nhi tới đa cũng xem như là nha đầu thông phòng, căn bản không có tư cách có một phủ cho mình. Nhưng Phụng Tử Hạo cực sủng Liễu Nhi, nắn nỉ Thẩm thị đi cầu phụ thân người, cuối cùng hẳn cũng đồng ý

để Thẩm thị tự mình bỏ tiền phá chuồng ngựa cho người xây tiểu viện cho Liễu Nhi ở. Đáng tiếc Liễu Nhi bạc mệnh, không thể chờ tới lúc vào được đây đã chết đuối.”

“Nói tới, Liễu Nhi chết cũng có chút kỳ quặc.” Tôn ma ma nhớ chuyện năm đó, “Ta nhớ năm đó Đại thiếu gia nói muốn đem nơi đó bố trí thành một tiểu viện cho nàng ở, Liễu Nhi rất vui vẻ, mỗi ngày đều đến Liễu Viên hỗ trợ bận bịu cả một ngày. Đại thiếu gia cùng Đại tiểu thư là thân huynh muội, tình cảm vô cùng tốt, có một ngày Đại thiếu gia dự tiệc về muộn, là Đại tiểu thư tự mình đi đưa cơm cho Liễu Nhi. Liễu Nhi sau khi ăn xong lại bận bịu, đêm đó trở về đã có chút muộn, lúc đi qua hồ nước hụt chân ngã xuống nước chết đuối.”

Phượng Từ Duệ nghe thế sợ hãi, bàn tay nhỏ nắm chặt tay Phượng Vũ Hành.

“Sợ sao?” Nàng hỏi Phượng Từ Duệ.

Hải tử ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt rõ ràng mang theo sợ hãi, nhưng lại quật cường lắc đầu, “Không sợ.”

“Rất tốt.” Nàng vỗ vỗ mu bàn tay hải tử, “Từ Duệ người nhớ kỹ, người là con cái của Phượng Phủ, người lớn lên nhất định sẽ khó khăn hơn so với những đứa trẻ khác. Tỷ tỷ không có khả năng bảo hộ người cả đời, càng không có khả năng tùy thời tùy chỗ bên cạnh, nhưng đừng sợ, có khó khăn nhất định là chuyện xấu, nếu muốn ở nơi ăn thịt người này sống bình an, người nhất định phải có năng lực tiếp nhận mọi khó khăn gian khổ.”

Nàng không trấn an, mà lấy phương thức trực tiếp nhất nói cho Phượng Từ Duệ con đường tương lai có bao nhiêu gian nan.

Đối với một hải tử sáu tuổi, những lời này nói ra cũng không thể nghe hiểu hiểu hết, nhưng chỉ ít nàng muốn đứa nhỏ này dựng lên được phòng tuyến nội tâm cùng ý thức được nguy cơ rình rập, để hẳn không đến mức lúc địch tới liền trở tay không kịp.

Phượng Từ Duệ từ nhỏ đã nghe lời tỷ tỷ, Phượng Vũ Hành nói, hẳn nghiêm túc nghe, mỗi câu mỗi chữ đều ghi nhớ ở trong lòng.

Điều thị nhìn hai đứa trẻ, tâm cũng dần biến hóa. Sau một đêm mất tích trong núi trở về, A Hành dường như biến thành một người khác. So với ban đầu càng lạnh nhạt, càng sắc bén hơn, mặc dù không đến mức chanh chua, nhưng tuyệt đối không giống như lúc trước có tiếp nhận nài.

Nàng có chút bận tâm, nhưng nhìn thấy tỷ đệ hai người dắt tay nhau cùng một chỗ ngẩng cao đầu, lại cũng bắt đầu hướng tới một cuộc sống mới. Thời gian khổ cực ở Tây bình thôn đều đã qua, đất sét cũng đã ném qua, cùng chuột chung chấu cũng ngủ qua, thì sợ cái gì?

Liễu Viên là nơi rất nhỏ, chỉ có một cái sân trước, ba gian phòng chính, bốn gian sương phòng, hai gian phòng phụ, còn có một căn bếp nhỏ. Bởi quá lâu không có người ở, trong viện chỉ có mấy cây cỏ thụ cũng đã sớm héo, nguyên bản đồ dùng trong tiểu viện trải qua nhiều năm giải nắng dầm mưa đã rách mướp không thể dùng lại.

Mái hiên kết đầy bụi mạng nhện, giấy dán cửa sổ đã hỏng hơn một nửa, nhưng kết cấu phòng ốc cũng không tổn hại gì, có thể thấy lúc trước Phượng Từ Hạo rất dễ tâm xây tiểu viện cho Liễu Nhi.

Phượng Vũ Hành nhớ lúc Tôn ma ma nói chuyện cũ, cái chết của Liễu Nhi nàng cũng cảm thấy không chỉ đơn giản là ngoài ý muốn, nhưng chuyện đã qua nhiều năm, chỉ là một nha đầu thông phòng mà thôi, ai cũng không dễ tâm truy cứu.

Trong viện có mấy tên hạ nhân đã tới đứng trước chờ sẵn. Lần này là ba người, một ma ma, hai nha hoàn.

Nhìn thấy đoàn người Điều thị tới, ma ma dẫn đầu tiến lên, gương mặt lúc đầu vốn không biểu lộ gì nháy mắt vẽ lên một nụ cười chuyên nghiệp, cung kính khom lưng: “Vấn an Điều di nương, di nương còn nhớ đến lão nô?”

Điều thị nhìn nàng một cái, nhẹ giọng mở miệng: “Lý ma ma.”

“Phải, đúng vậy!” Lý ma ma tiến lên nửa bước đỡ Điều thị, mang theo đám người hướng đi vào trong viện, vừa đi vừa nói: “Đại phu nhân nói, Điều di nương hồi phủ, mọi việc không tiện, đưa ma ma không hiểu quy củ tới sợ hầu hạ không tốt, liền để lão nô mang theo hai nha hoàn tới hầu hạ, sau khi sắp xếp tốt để cho di nương chọn hạ nhân sai sử.”

“Thật làm phiền Đại phu nhân.” Điều thị rút lại cánh tay Lý ma ma đang đỡ. Lý ma ma này luôn luôn hầu hạ Thẩm thị, thời điểm Thẩm thị còn là thiếp, Lý ma ma nhìn thấy nàng còn khom lưng cúi đầu gọi Đại phu nhân. Bây giờ phong thủy luân chuyển, trở về Phượng phủ, mọi thứ so với quá khứ đã không còn như trước.

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dị Chí Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 11: Phần Đại Tướng Dung

Theo sự hướng dẫn của Lý ma ma, hai nha hoàn khác cũng tới chào ba người, một người gọi Mãn Hi, một gọi là Bảo Đường.

Hai nha đầu nhìn đáng về chừng mười sáu mười, mười bảy tuổi, Mãn Hi cao hơn, Bảo Đường có chút hơi mập, nhưng dựa vào ánh mắt của nàng ở thế kỷ 21 mà đánh giá, hơi mập chính là nhìn vẫn có cảm tình nhất.

Nàng lạnh nhạt nhìn ba người trước mắt, nói là hạ nhân, nhưng quần áo vô cùng chỉnh tề, thái độ đều không chút khiêm tốn nào, thậm chí hai nha đầu này còn có dụng tâm đánh nhẹ một lớp trang điểm. Lại nhìn ba mẹ con nàng, mặc quần áo làm bằng vải thô, một thân chật vật vì đi đường xa, người biết còn tốt, người không biết còn tưởng các nàng mới là nha hoàn.

Lý ma ma lớn tuổi, công phu hàm dưỡng rất tốt, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười. Nhưng Mãn Hi cùng Đường Bảo không như vậy, Phụng Vũ Hành nhìn rõ sự kinh thường trên mặt các nàng, nhìn hai người mặc vải lụa một xanh một vàng, làm việc như thế nào.

Tâm tình nàng trong nháy mắt tốt hơn – “Người đã tới, vậy bắt đầu làm đi!”

Phụng Vũ Hành vỗ tay “Mãn Hi cùng Bảo Đường đi quét cái sân đầy bụi này đi, Lý ma ma phụ giúp chung quanh, Tôn ma ma cùng ta đi dọn dẹp phòng bên trong.”

Nàng vừa nói vừa đi tới trong góc, cầm ra hai cái chổi, không chút khách khí ném tới chỗ Mãn Hi: “Song cửa sổ nhiều bụi, phòng ở, đồ dùng hồng trong viện ta sẽ quét sạch. Mặt đất phải dùng nước gội, lấy bàn chải chà sẽ sạch lại, các người làm hạ nhân, chắc những chuyện này không cần ta phải nhắc nhở, làm nhanh một chút, làm xong mới được ăn cơm trưa.”

Nàng một hơi nói xong, dẫn đầu đi tới cửa phòng chính, chỉ thấy đập vào mặt một màn tro bụi mù mịt, sau đó quát: “Lý ma ma, đi xách cho ta thùng nước tới đây, rồi tìm một cái chậu.”

Nhìn Phụng Vũ Hành đi vào trong phòng, Tôn ma ma cũng đỡ Diêu thị cùng Tử Duệ đi vào. Lưu lại ba người đứng phía sau choáng váng, đặc biệt là Mãn Hi cùng Bảo Đường, nói là hạ nhân nhưng các nàng là nha hoàn nhất đẳng bên người Đại phu nhân, bình thường không làm gì ngoài bưng trà rót nước, thì cũng bồi phu nhân nói chuyện phiếm, những việc nặng này cũng chưa có làm qua nha!

Hai nha đầu lộ vẻ khó xử nhìn Lý ma ma, thấy đối phương cũng lắc đầu đành chịu, liền biết không có cách nào, ai bảo Đại phu nhân phái các nàng tới đây. Nói là hỗ trợ, nhưng người nào cũng không biết làm chỉ biết làm dáng, các nàng ở bên Đại phu nhân có địa vị, nên cũng không có chủ từ đi nương náo dám thật sự coi các nàng là hạ nhân mà sai bảo.

Nhưng vị Nhị tiểu thư mới hồi phủ này lại không theo lẽ thường, chẳng những sai bảo, còn coi đó là chuyện đương nhiên, còn nói gì... làm xong được ăn trưa?

“Ma ma.” Mãn Hi cau mày mở miệng, “Chúng ta thật sự phải làm những việc nặng mà nàng nói sao?”

Lý ma ma trừng mắt nàng, giận tái mặt: “Các người nếu cứ muốn như vậy trở về gặp Đại phu nhân, ta cũng không ngăn cản, chỉ là phải suy nghĩ thật kỹ chuyện mà Đại phu nhân đã phân phó. Việc không thành đã trở về, cẩn thận da thịt người!”

Hai nha đầu bị hù cũng không dám nhiều lời nữa. Đúng vậy, bọn họ còn nhiệm vụ ở Liễu Viên, vừa tới bị dọa lui, trở lại Đại phu nhân hẳn muốn lột da các nàng a!

Nghĩ như vậy, liền đau lòng nhìn y phục mặc trên người, nắm cây chổi bắt đầu quét dọn, Lý ma ma cũng tới giếng trong sân múc nước.

Trong phòng bốn người vén tay áo bận rộn dọn dẹp, ngay cả Tử Duệ cũng bắt tay làm.

Tôn ma ma vốn không muốn làm phiền mấy vị chủ tử, nhưng các gian phòng kia nếu không được quét dọn sạch sẽ liền không có chỗ ở, nhìn thấy Diêu thị làm mấy việc vặt vãnh rất thuận tay, cũng biết những ngày sống tại sơn thôn nhất định là làm thành thói quen, bà nghiêng đầu lau khóe nước mắt, cũng không có khuyên chủ tử nên nghỉ ngơi nữa.

Rất nhanh, Lý ma ma đem chậu nước đổ đầy, Phụng Vũ Hành vắt khăn đi lau bàn.

Cả đám đang làm việc rất có khí thế ngất trời, liền nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng khê kêu: “Sặc chết ta rồi! Đây là nơi quái quỷ gì?”

Phụng Vũ Hành quay đầu, thấy trước cửa viện có hai nữ tử đi vào, nhìn tầm mười tuổi, đi trước một thân vận váy hồng dài đường thêu tinh tế, một tay lấy khăn che lên mặt. Vừa đi vừa đá đá mấy cái ghế hồng trong viện, động tác mạnh bạo.

Phía sau đi theo nội liếm hơn, thân vận lụa mỏng thủy lam nổi bật, mặc dù cũng lấy khăn che lại, nhưng cũng không thoát ra cảm xúc không thích, ngược lại giương mắt to dò xét bốn phía.

Thấy nữ tử phía trước đá văng ghế, còn đưa tay kéo tay áo đối phương, khuyên câu: “Tứ muội, đừng như vậy!”

“Còn muốn ta như thế nào? Tam tỷ người yên tâm, phụ thân để các nàng ở chỗ này, rõ ràng cho thấy người chán ghét bọn họ. Nhà mẹ đẻ Diêu thị xảy ra chuyện lớn, Phụng phủ chúng ta không có bị liên lụy theo đã là vạn hạnh, hiện tại đưa các nàng hồi phủ đã là đại ân, chẳng lẽ còn muốn nói lời lẽ tốt đẹp đổ dành?”

Phụng Vũ hành đã nhìn ra thân phận hai người này, nguyên lai là hai thứ nữ khác của Phụng phủ, tam tiểu thư Phụng Tường Dung cùng tứ tiểu thư Phụng Phấn Đại.

Trí nhớ của nguyên chủ cũng không có quá nhiều ký ức liên quan tới hai vị muội muội này, chỉ biết các nàng nhỏ hơn nàng hai tuổi, sinh cùng năm, theo thứ tự là nữ nhi của Tam di nương cùng Tử di nương.

Đang nói chuyện, hai vị tiểu thư gần đến cửa. Phụng Vũ Hành bung chậu nước bắn đi ra ngoài, tới cổng cũng không thèm nhìn, trực tiếp đem chậu nước bắn ra ngoài, liền nghe “A” một tiếng sợ hãi, Phụng Phấn Đại bị nước bắn dội từ đầu tới chân lạnh thấu tim. Mà sau lưng Phụng Tường Dung được nàng ở phía trước cản trở, dù cũng ảnh hưởng chút, nhưng không đáng lo ngại.

“Đồ nô tài mất chó đuôi mù!” Phụng Phấn Đại con mắt cũng không kịp mở ra liền la hét, “Đồ hỗn trướng! Đồ kéo ra ngoài loạn càn đánh chết cho ta! Loạn càn đánh chết! A a a!”

Nàng bên này tựa như phát điên kêu to, Phụng Tường Dung lại thấy rõ ràng người hất nước là chủ nhân của viện này, Nhị tỷ của mình.

Phụng Tường Dung đi nhanh lên đến Phụng Phấn Đại trước mặt, liền mạng kéo tay áo của nàng nhắc nhở: “Tứ muội muội đừng kêu, nhanh đi về thay quần áo khác đi, bộ dạng này bị người coi không được.”

Thời gian cuối mùa hè, mặc dù sớm tối thời tiết dần lạnh, nhưng vào ban ngày lại rất nóng. Các cô nương đều là mặc sa mỏng, bị nước thấm liền dính sát thân, mơ hồ nhìn thấy cái yếm nhỏ.

Phụng Phấn Đại vừa thẹn lại giận, hai tay ôm ngực, trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành còn cầm chậu, trong mắt cơ hồ có thể phun ra lửa.

“Phụng, Vũ, Hành!” Nàng cắn răng nghiêng lợi kêu cái tên này, nếu không phải Tường Dung kéo lấy, thật muốn nhào tới đem trước mặt cái này khuôn mặt tươi cười cho xé cái nhào nhọt.

Phụng Vũ Hành lại cầm chậu trong tay lên, đồng dạng nói một câu: “Tứ muội muội đi đường cũng không nhìn lấy một chút, ta vừa quét sạch sẽ cổng trước, lại bị người ngăn cản một chậu nước, thật sự là phiền phức – Mãn Hi!” Nàng cất giọng kêu, “Mau ra rửa sạch cổng!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 12: Trợn Mắt Nói Dối

Phụng Phấn Đại tức giận đến mức mặt tái xanh, chỉ vào Phụng Vũ Hành: “Người, người.” Người nửa ngày cũng không biết nên mắng thế nào. Dù sao nàng cũng là con cái nhà danh gia vọng tộc, từ nhỏ được giáo dục ra, mấy lời lẽ như “Mất chó đuôi mù” còn có thể nói ra, chứ mấy lời mắng chửi “chuyên dụng” để nàng dùng mắng người, nghèo đến nỗi nàng không có để dùng.

Đứng một bên, Phụng Tường Dung càng không biết nên nói cái gì, tính tình nàng vốn hay e thẹn ngại ngùng, nghe nói Phụng Vũ Hành trở về, lên vụng trộm trốn bọn hạ nhân mà chạy tới Liễu Viên để thăm hỏi, ai biết vừa tới cửa liền gặp phải Phấn Đại không mang theo hạ nhân đến đây.

Phấn Đại vừa đến đã nói năng lỗ mãng, Nhị tỷ tỷ Phụng Vũ Hành ở bên nhiều năm cũng rèn luyện được tính khí mạnh mẽ, hai người lời qua tiếng lại dọa đến nàng cũng không dám nhiều lời, cúi đầu xem trên người Phấn Đại nhỏ xuống bao nhiêu giọt nước.

“Đa tạ hai vị muội muội tới thăm, nhưng viện chúng ta hiện tại thực sự rất bận, không có cách nào mời bọn muội muội vào nhà uống trà, trước hết xin mời trở về cho. Còn chuyện Tứ muội muội làm bẩn sân viện của ta, muội muội yên tâm, ta sẽ không cùng các trưởng bối nói. Dù sao muội muội cũng là tốt bụng đến xem ta, lại bởi vì chuyện này nhận trách phạt sẽ không tốt.” Phụng Vũ Hành cầm chậu rửa mặt rồi, lời nói được hết sức thành khẩn, tựa như thật là chuyện như vậy.

Phụng Phấn Đại bị nàng nói đến nghẹn họng trợn mắt nhìn trần trời, liền ngay cả Tường Dung cũng sợ ngây người.

Trợn mắt nói dối, vị Nhị tỷ tỷ của nàng cũng nói quá được đi chứ!

Thấy hai người sững sờ ngay tại chỗ, Phụng Vũ Hành đưa tay làm động tác mời, ý đồ tiễn khách cực kỳ rõ ràng, dứt khoát.

Phụng Phấn Đại tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám để Phụng Vũ Hành đem sự tình nháo thành chuyện lớn, Tử di nương Hàn thị đã sớm dặn dò qua, bảo nàng trước mặt không nên đi trêu chọc Điều Thị, muốn nhìn thái độ của người trong phủ. Đặc biệt là khi nghe nói Phụng Cẩm Nguyên làm chủ đem các nàng lưu tại trong phủ, điều này càng khiến cho Hàn Thị suy nghĩ không thôi.

Nhưng Phụng Phấn Đại từ nhỏ đã cùng Phụng Vũ Hành không hợp nhau, lúc trước một cái là đích nữ một cái là thứ nữ, nàng không tranh nổi cũng đoạt không qua, nhưng bây giờ thì khác!

Nghe nói Phụng Vũ Hành hồi phủ, Phấn Đại hận không thể lập tức tới giẫm nàng hai cước cho hả hơi, chỗ nào chịu ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ là không nghĩ tới, giẫm người không thành còn bị người ta giẫm lại một phen, chuyển đi đến Liễu Viên lần này thật sự mất mặt rồi.

“Hừ!” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành, bao y phục cầm trong tay trực tiếp ném vào mặt nàng: “Năm đó Nhị tỷ tỷ đi quá gấp, rất nhiều

quần áo đều không có mang đi, ta đã giúp Nhị tỷ tỷ lưu lại. Hiện tại ngươi trở về, trả lại cho ngươi. Chi tiết, y phục vốn may cho đích nữ của Phụng phủ mặc, bây giờ tỷ tỷ chỉ là một thứ nữ, đã sớm không còn xứng với những thứ này."

Phụng Vũ Hành gật gật đầu, "Không sai, chúng ta đều như nhau cả, đều là thứ nữ." Lại ngo sang Phấn Đại cả người ướt như chuột lột, rất quan tâm hỏi thăm nàng: "Tứ muội muội có cảm thấy bộ dạng này rồi đi không được tốt lắm? Nếu không như vậy đi, Mãn Hi, đem xiêm y của ngươi cởi ra, cho Tứ tiểu thư thay đổi."

"Cái này. . ." Mãn Hi rất buồn bực, mâu thuẫn giữa tỷ muội nhà các ngươi sao lại dính đến nàng cơ chứ? "Nhị tiểu thư, không phải nô tỳ không muốn đổi cho Tứ tiểu thư, nhưng ngài nhìn xem, nô tỳ so Tứ tiểu thư cao hơn một cái đầu đầu, Tứ tiểu thư làm sao có thể mặc vừa y phục của nô tỳ a!"

Phụng Vũ Hành nhún vai, "Vậy Tứ muội muội ngươi liền tìm địa phương ít người mà nhanh chóng chạy về, nếu để chậm trễ e rằng sẽ bị nhiều người bắt gặp không hay cho lắm"

Phụng Phấn Đại đến cùng cũng là tiểu hài tử, bị nàng hù dọa như thế cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, không dám hỏi đồ gì nữa, nhấc lên váy xoay người chạy, lưu lại Phụng Tường Dung một người ngây ngốc đứng tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Phụng Vũ Hành nhìn thấy cô muội muội này không giống như Trầm Ngư xử sự khéo đưa đẩy, cũng không giống Phấn Đại chanh chua đánh đá, đáng vẻ rụt có chút giống Điều Thị, Phụng Vũ Hành cũng ôn hòa lại.

"Tam muội muội, từ khi chia tay đến giờ không gặp vấn đề gì chứ?"

"A?" Gặp Phụng Vũ Hành đột nhiên đổi giọng điệu nói chuyện với chính mình, Tường Dung cả kinh không biết nên đáp lại thế nào, nhìn nhìn nửa ngày mới gật đầu, "Không việc gì, đều tốt, Nhị tỷ tỷ cũng tốt chứ?"

Không đợi Phụng Vũ Hành trả lời, liền nhìn về phía Điều Thị: "Mẫu thân... Di, di nương, ngài cũng khỏe chứ?"

Nghe Tường Dung vô ý gọi Điều Thị là mẫu thân, nụ cười trên mặt Phụng Vũ Hành càng trở nên chân thực vài phần.

Nhưng Điều Thị lại lạnh nhạt, chỉ gật đầu, cũng không nói gì.

Tường Dung rất xấu hổ, co rụt lại tay, từ trong ống tay áo cầm một bọc giấy nhỏ kín đáo đưa cho Từ Duệ, sau đó nói nhỏ: "Đi ra lâu, di nương vẫn chờ ta trở về đây, có rảnh lại đến nhìn Nhị tỷ tỷ." Liền xoay người chạy đi.

Phụng Vũ Hành nhìn bóng lưng dần xa của Tường Dung, ký ức từng điểm khôi phục.

Nhớ lại Tường Dung cùng Phấn Đại sinh cùng một năm, đều nhỏ hơn nàng hai tuổi. Tường Dung khi còn bé luôn yêu thích đi theo sau lưng nàng, trên đầu là hai búi tóc tròn tròn như bánh bao, mập mập, giống như đứa bé gái trong tranh tết. Khi nàng tập viết cũng tiên sinh trong đình, nha đầu kia liền ghé vào cách đó không xa nằm sắp úp trên bàn đá, hai tay chống má nhìn sang bên này.

Chi tiết khi đó nàng là đích nữ, trong phủ lại có quy định thứ nữ thì không có tư cách để cùng nàng học tập, bởi vậy nàng không có cách nào cùng cô muội muội này thân cận. Thẳng đến khi Điều gia xảy ra chuyện ba, mẹ con nàng bị người đuổi ra phủ, ngày đó trước khi đi còn chứng kiến đứa nhỏ này nước mắt rơi nhue mưa, ở phía xa nhìn nàng.

Điều Thị khẽ than thở một tiếng, Phụng Vũ Hành lấy lại tinh thần, đưa chậu rửa mặt rỗng trong tay cho Tôn ma ma, sau đó bảo mấy cái hạ nhân tiếp tục làm việc, liền kéo Điều Thị cùng Từ Duệ vào nhà.

Từ Duệ mở túi giấy dầu trong tay, chỉ thấy bên trong có mấy khối điểm tâm, mềm mại ẩm áp, vừa nhìn đã biết mới vừa mới làm cách đây không lâu.

Hải tử tham lam ngửi mùi thơm của điểm tâm, nước bọt đều muốn chảy ra, nhưng lại không dám ăn, chỉ trông mong nhìn Phụng Vũ Hành.

Nàng nhìn xem những món điểm tâm, hướng về phía Từ Duệ gật đầu: "Ăn đi."

Hải tử lúc này mới vui vẻ bắt đầu ăn, vẫn không quên chia phần cho tỷ tỷ và mẫu thân mỗi người một miếng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13: Người Của Phụng Vũ Hành Chọn Trúng

Lúc này, Tôn ma ma đi nhặt bao y phục mà Phấn Đại ném xuống đất lúc ban nãy cũng đã trở về, vừa vào phòng vừa nói: "Tình tình Tứ tiểu thư vẫn rất ương ngạnh ngang ngược, nhưng những năm này cũng không đến nỗi như ngày hôm nay. Rõ ràng là đến gây chuyện, chúng ta đã đắc tội với nàng ta khi

nào cơ chứ?"

Phượng Vũ Hành hừ lạnh một tiếng, "Có một số người luôn thích kết thù với người khác, các nàng rất ưa thích kiếm chuyện để mà gây khó dễ một cách vô lý, không gió cũng muốn thổi lên ba tầng sóng, huống chi chúng ta vừa mới trở về, nàng đến đây để tuyên bố chủ quyền. Đáng tiếc a, Phượng phủ cho tới bây giờ không có chỗ cho một thứ nữ lên tiếng, ta là thứ nữ, nàng cũng thế."

Điều Thị tiếp nhận bao y phục trong tay Tôn ma ma, vừa mở ra liền thấy bên trong đều là một ít y phục mà Phượng Vũ Hành đã từng mặc trước khi bị buộc phải rời khỏi phủ. Điều Thị nhìn một chút, vành mắt liền đỏ lên.

Đối mặt với loại người hay đa sầu đa cảm như Điều Thị, Phượng Vũ Hành cũng không biết nên an ủi như thế nào, kiếp trước sống trong quân doanh, những người nàng tiếp xúc dù có gãy chân cũng không kêu la một tiếng, người nào cũng tỏ ra rất kiên cường, nào gặp phải loại người dễ xúc động một tí là bắt đầu rơi nước mắt khóc sụt sùi như Điều Thị.

Bất quá cũng may còn có Tôn ma ma cùng Phượng Tử Duệ, đặc biệt là tiểu tử Từ Duệ này, có thiên bẩm trời sinh trong việc chọc cười người khác, gặp vành mắt Điều Thị bắt đầu đỏ, thẳng bệ lập tức liền đem bàn tay nhỏ nhút vào trong lòng bàn tay của mẫu thân, sau đó ngẩng đầu, dùng âm thanh mềm mại nói: "Mẫu thân không khóc, y phục nhỏ vừa vặn có thể cho Từ Duệ mặc."

Điều Thị bật cười, lôi kéo bàn tay Từ Duệ nói: "Đứa nhỏ ngốc, đây đều là y phục của nữ nhi, ngươi làm sao mặc được."

Phượng Tử Duệ nháy mắt mấy cái, "Mẫu thân cười liền tốt."

Điều Thị cười là cười, nhưng vẫn là có lo lắng, nàng kéo Phượng Vũ Hành lại gần, chỉ về phía bên ngoài: "Lý ma ma là chủ mẫu của Thẩm thị, bây giờ nàng lại đem người này đến chỗ chúng ta, chắc chắn không phải chỉ đơn giản đến giúp quản lý nhà cửa giùm chúng ta."

Tôn ma ma cũng nói tiếp: "Còn có Mãn Hi và Bảo Đường, từ trước đến giờ Đại phu nhân đề ưa thích những đồ vật quý giá, bởi vậy mà dùng bốn chữ Kim Ngọc Mãn Đường để đặt tên cho nha hoàn thiết thân của mình, hai người này là nha hoàn nhất đẳng bên người Đại phu nhân."

Điều Thị lại nói: "Từ nhỏ ta đã rất yêu thích đứa bé Tường Dung kia, ban nãy nàng tới ta sợ nàng sẽ bị liên lụy cho nên không dám quá thân cận. Hiện tại bên cạnh chúng ta còn có ba người này, chỉ sợ mỗi lời nói mỗi hành động của chúng ta đều truyền sang Kim Ngọc Viện."

Điều Thị cùng Tôn ma ma tỏ vẻ lo lắng, Phượng Vũ Hành lại không hề cảm thấy bất ngờ, nếu như Phượng phủ không dàn xếp người vào đây giám thị, nàng mới cảm thấy kì.

Lại nhìn quần áo trong bao y phục, y phục tuy hơi cũ nhưng có thể nhìn ra không giống vẻ đã bị 'bỏ xó' trong ba năm, thậm chí có một chiếc áo ngoài đã bị sờn tay áo. Trước kia nàng là đích nữ Phượng phủ, làm sao có khả năng mặc loại y phục rách nát như vậy đi ra ngoài.

Nghĩ đến, sau khi nàng rời phủ, đồng y phục này hẳn là bị Phượng Phấn Đại cầm đi. Đối với một cái thứ nữ mà nói, chất liệu của những y phục này đều vô cùng tốt, các nàng chênh lệch nhau chỉ có hai tuổi, y phục của nàng đương nhiên Phấn Đại có thể mặc vừa.

Mặc rách xong liền vứt lại cho nàng? Khỏe miệng Phượng Vũ Hành hơi cong, có đôi lúc nàng thật không tài nào lý giải nổi tâm tư của một đứa trẻ, chỉ dựa vào loại mảnh khảnh này mà muốn chọc cho nàng tức giận? Thật sự là quá ngây thơ rồi!

Nàng ra bên ngoài quan sát, chỉ thấy mặt trời ửng đỏ trên cao, ước chừng đã đến giữa trưa. Lúc ban nãy quá bận rộn nên không thấy cảm thấy đói, ăn một khối điểm tâm nhỏ mà Từ Duệ đưa, giờ thì bụng nàng bắt đầu biểu tình.

Mặc dù ban nãy nói với ba người kia, dọn dẹp không xong thì không cho cơm trưa ăn, nhưng nàng cũng không có ý định gây khó dễ cho hạ nhân, cho nên phân phó Tôn ma ma: "Ma ma ra bảo ba người kia ngừng tay đi, ăn cơm xong thì làm tiếp. Mặt khác việc cơm nước trong phủ này như thế nào? Ta nhìn thấy trong viện này có căn bếp nhỏ, chúng ta tự làm à?"

Tôn ma ma lắc đầu liên tục: "Đó là dựa theo tiêu chuẩn cao nhất của các chủ tử trong viện mà thôi, ba bữa cơm bình thường đều phòng bếp chung chuẩn bị, sau đó lại để cho hạ nhân bung thức ăn đến các viện. Tiểu thư và phu nhân đều đói, các ngài cứ nghỉ ngơi đi, ta đi phòng bếp nhìn thử."

Tôn ma ma nói xong liền ra khỏi phòng, kêu ba người bên ngoài cùng mình đến phòng bếp chung.

Phượng Vũ Hành đối với thức ăn của Phượng phủ chẳng hề có chút lòng tin, theo các loại biểu hiện ngày hôm nay của Phượng phủ, có thể cho các nàng thứ gì đó bỏ vào bụng đã là không tệ rồi, đừng hy vọng được ăn no. Còn có về trình độ đói đến mức nào, còn phải nhìn lượng ăn của mỗi người.

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Phượng Vũ Hành đối bữa cơm trưa không có nhiều mong chờ. Thừa dịp Điều Thị và Từ Duệ không chú ý, tay phải xoa cái bóp phượng hoàng trên cổ tay trái, ý thức tiến vào, trong nháy mắt liền lấy ra hai thanh chocolate Snicker.

Phượng Vũ Hành xé bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài ra thanh kẹo Snicker ra, sau đó nàng mới đưa chúng cho Từ Duệ cùng Điều Thị một người một thanh-- "Ở trong núi may mắn gặp được một vị quý nhân, người này tặng thứ này cho con nhưng bản thân lại không ăn, mẫu thân cùng Từ Duệ dùng thứ này để lót dạ trước đi, đừng quá trông cậy vào cơm canh chút có thể ăn no."

Việc gặp được Cửu hoàng tử ở trong núi bị Phượng Vũ Hành thay đổi thành gặp được một vị quý nhân, chẳng những dạy cho nàng càng nhiều tri thức về được lý, mà còn tặng cho nàng một chút ngân lượng.

Đây là lai lịch của hai mươi lượng mà Phượng Vũ Hành biên soạn, bởi vì trên chạy về kinh thành phải bỏ tiền ra để ở trọ ăn cơm, nàng chỉ đành đem số

bạc này dùng.

Sử dụng hết số tiền kia khiến cho nàng có chút đau lòng, bởi ban đầu nàng vốn không có dự định dùng. Người kia là người đầu tiên nàng tiếp xúc khi bước vào thế giới này, loại cảm giác này tựa như động vật nhỏ vừa mới ra đời khi nhìn thấy sinh vật đầu tiên nó sẽ nghĩ người đó là mẹ mình.

Huống chi, cho đến tận bây giờ nàng đều không phủ nhận chính mình đã từng bị gương mặt đó làm cho kinh diễm một phen, cứ việc khi đó hai chân hần bị gãy, cả người rất chật vật, nhưng đóa từ liên giữa tâm mi của hần luôn lẩn quẩn trong đầu nàng, mãi không chịu biến mất.

Tuy nhiên vẫn còn may mắn, khi trở về kinh thành nàng và hần lại thêm một tầng quan hệ.

Vốn cho rằng kiếp này sẽ không gặp lại người đó, chẳng hiểu ra sao hần lại trở thành vị hôn phu của nàng. Mặc dù thái độ Phượng phủ từ đầu đến cuối khó bề phân biệt, nhưng đó là người Phượng Vũ Hành nàng chọn trúng, làm sao có thể để hần rơi vào trong tay người khác được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 14: Phụ Thân Thật Là Trọng Tình Trọng Nghĩa

"Đây là cái gì?" Diêu Thị cầm thanh Snicker, hiếu kì hỏi.

Phượng Tử Duệ đứng một bên liếm thử, sau đó vui vẻ nói: "Rất ngọt."

Phượng Vũ Hành nhéo nhéo gò má của Tử Duệ, đứa nhỏ này quá gầy, khuôn mặt chẳng có bao nhiêu thịt để sờ.

"Thứ này là một loại điểm tâm, có vị ngọt, ăn vào có thể chống đói." Nàng thuận miệng giải thích, nhìn xem Diêu Thị cau mày đưa tới bên miệng muốn ăn lại không dám ăn đành vờ, lại nói: "Đừng nhìn nó cái này nhan sắc không tốt lắm, nhưng thật rất tốt ăn, nương ngươi ném thử nhìn."

Diêu Thị lúc này mới cắn một miếng, Tử Duệ cũng ném thử, sau đó liền nghe hai người đồng thanh nói: "Ăn ngon thật!"

Phượng Vũ Hành nhẹ nhàng thở phào, "Các ngươi thích ăn thì tốt rồi."

"A Hành, sao con không ăn? Có phải chỉ có hai thanh thôi?" Diêu Thị đem thanh Snicker đã cắn một miếng nhét vào trong tay Phượng Vũ Hành, "Mau ăn đi, mẫu thân ăn ít một chút cũng không quan hệ, nhưng con bây giờ đang tuổi ăn tuổi lớn, không khỏi cứu bữa đói bữa no được."

Phượng Vũ Hành trong lòng âm áp, nhận lấy mà cắn một miếng đưa lại cho Diêu Thị, "Có mẫu thân thương con, A Hành liền cảm thấy hài lòng, cũng không đói bụng nữa."

"Mẫu thân là người lớn, người ăn hết một thanh đi, Tử Duệ là đứa trẻ, sức ăn cũng không được nhiều như vậy, để tỷ tỷ cùng con chia phần mà ăn là được." Đứa bé đem thanh kẹo tách ra thành hai phần, một phần đưa cho Phượng Vũ Hành, "Tỷ tỷ ăn đi, Tử Duệ vừa rồi đã ăn chút điểm tâm, bây giờ không đói bụng nữa nha."

Phượng Vũ Hành không đưa đẩy nữa mà cầm lấy, mẹ con ba người vừa ăn vừa cười vui vẻ.

Cười đùa một lúc, Diêu Thị liền nghĩ lại một số chuyện, liền lôi kéo hai tỷ đệ mà dặn dò: "Hai con nghe này, trước kia sống trong sơn thôn thì sao cũng được, nhưng mà bây giờ đã trở lại Phượng phủ, liền phải tuân theo quy củ trong phủ. Không thể nào tiếp tục gọi ta là mẫu thân, phải gọi là di nương."

Phượng Tử Duệ không hiểu, mắt húng hời: "Vì cái gì?"

Diêu Thị giải thích cho hần: "Bởi vì trong cái phủ này, mẫu thân của các con chỉ có một cái, chính là Thẩm thị. Không chỉ các con, tất cả hài tử trong Phượng phủ đều chỉ có một vị mẫu thân kia thôi."

Phượng Tử Duệ vẫn không hiểu, thế nhưng không hỏi nữa, cúi đầu bĩu môi tỏ vẻ rất không cao hứng.

Diêu Thị quay sang tiếp tục khuyên Phượng Vũ Hành: "A Hành, con là tỷ tỷ, có một số việc không phải chúng ta muốn thay đổi liền lập tức có thể thay đổi được, chỉ ít trước mặt người khác các con tỏ vẻ tuân theo."

Phượng Vũ Hành gật đầu, những điều này nàng đều hiểu, Diêu Thị có thể làm đến mức này đã là tiến bộ rất lớn, nàng không thể yêu cầu bà ấy lập thay đổi được.

"Tử Duệ." Nàng xoa đầu thằng bé, "Mẫu thân của chúng ta vĩnh viễn chỉ có một cái, chỉ bất quá sau này nhớ ở trước mặt người ngoài phải giả vờ một phen. Tạm thời gọi người kia là mẫu thân, sớm muộn cũng có một ngày, chúng ta không cần chịu đựng con tức này."

Phượng Tử Duệ phát hiện mình càng ngày càng thích nghe tỷ tỷ lời nói, đặc biệt từ khi rời Tây Bình thôn sau, tỷ tỷ có điểm không giống với trước kia lắm. Tiểu hài tử không biết nên dùng từ nào hình dung, hẳn chỉ nghĩ tỷ tỷ chẳng trở nên lợi hại hơn so với trước kia, để hẳn càng thêm sùng bái mà thôi.

Hắn hung hăng gật đầu, "Tử Duệ đều nghe lời tỷ tỷ, chúng ta liền tạm thời gọi người kia là mẫu thân, chỉ giả vờ đóng kịch thôi."

Phượng Vũ Hành bị bộ dáng của Tử Duệ chọc cười, Diêu Thị nhìn hai đứa con cười nói, trong lòng một lần nữa xuất hiện hoảng hốt.

Loại hoảng hốt này đã xuất hiện một lần, lúc trên đường đi đến Liễu Viên, cũng chính điều đó làm cho tâm tình bà biến hóa. Mà bây giờ, cái loại thay đổi đó lại bắt đầu rục rịch, giống như là có một loại lực lượng nào đó đang cố vũ bà hãy ném trái một cuộc sống mà trước đây bà không dám thử, khiến bà cảm thấy vui mừng trước sự thay đổi của Phượng Vũ Hành.

Không bao lâu, Tôn ma ma trở về, cùng trở về còn có Lý ma ma, Mãn Hi và Bảo Đường.

Nét mặt Tôn ma ma trầm xuống, sau lưng ba người bùng khay đi vào, trên mặt còn bày bát đĩa, xem ra là đồ ăn trưa.

Lý ma ma vừa vào nhà liền nở nụ cười chuyên nghiệp, lên tiếng gọi hai nha đầu dọn bát đĩa lên bàn, sau đó đối với Diêu Thị cười nói: "Diêu di nương, nhanh dùng cơm đi."

Ba người liếc nhìn qua đồng bát đĩa, chân mày Diêu Thị khẽ nhíu, Phượng Tử Duệ trừng lớn mắt bày bộ dạng không dám tin, Phượng Vũ Hành trực tiếp tức giận.

Thứ được mang lên là cái gì vậy? Thứ này mà là đồ ăn dành cho người sao?

Ba bát nhỏ xú chưa đãi sạch vỏ thóc, đã thế chỉ mỗi chén chỉ có một nửa. Một đĩa rau cải luộc, một đĩa cải trắng còn sống xắt sợi, một bát "canh" không có nước, bên trong chỉ có hai lá rau xanh, nửa điểm thịt thả dầu mỡ cũng không có.

Mắt nhìn thấy ba người ngẩn người nhìn vào bàn cơm canh trước mặt, Lý ma ma trong lòng cười thầm.

Trong phủ có rất nhiều thủ đoạn dùng để đối phó người khác, không cần phải đánh phải mắng, chỉ cần chèn ép một vài mặt liền khiến cho họ sống dở chết dở. Nhị tiểu thư này bất quá chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi, biểu hiện cứng rắn trước đó cũng chỉ là giả vờ, cái đó dùng để hù dọa một đứa trẻ như Tử tiểu thì còn được, thật muốn đấu, bà ăn muối nửa đời người còn sợ tiểu cô nương sao?

Mãn Hi cùng Bảo Đường cũng nhìn chăm vào mấy người được gọi là chủ tử, trong lòng cố nén vui vẻ chờ đợi Nhị tiểu thư khóc nhè. Dù sao, đối phó với một Nhị tiểu thư dễ bị ăn hiếp vẫn dễ hơn việc phải đối phó với một Nhị tiểu thư sắc bén.

Phượng Vũ Hành nháy mắt mấy cái, đột nhiên một phát bắt lấy tay Lý ma ma, Lý ma ma bị dọa đến nỗi phải lùi về sau hai bước, liều mạng muốn rút tay trở về, lại phát hiện vị Nhị tiểu thư này có khí lực rất lớn, hai cánh tay tựa như là kim sắt kẹp chặt lấy bà ta, vô luận làm như thế nào đều không rút cánh tay ra được.

"Nhị tiểu thư." Lý ma ma có chút sợ, "Nhị tiểu thư, người đang làm gì vậy?"

Đưa mắt nhìn Phượng Vũ Hành, quả nhiên là không ngoài dự đoán của bà, Phượng Vũ Hành bày ra bộ dạng ủy khuất sắp khóc: "Di nương Phượng phủ, liên ăn những thứ này? Những món này làm gì có ai nuốt nổi?"

Lý ma ma thở phào nhẹ nhõm, biết chịu thua liền tốt rồi.

Trong khoảng thời gian này, Diêu Thị và Phượng Tử Duệ, còn có Tôn ma ma một mực ở cùng với Phượng Vũ Hành, đối tính tình của nàng hiểu rất rõ, các nàng cũng không cho rằng chỉ bằng những thức ăn này liền có thể khiến cho Phượng Vũ Hành khuất phục nhận thua, cho nên nha đầu này lại định giờ trò quỷ gì đó, bọn họ thậm chí có điểm mong chờ chuyện sắp diễn ra.

Quả nhiên, ba người kia cao hứng chưa được bao lâu liền kết thúc, vì câu nói tiếp theo của Phượng Vũ Hành: "Nguyên lai cho rằng phụ thân đưa chúng ta đến trên núi là vì không cần chúng ta, không nghĩ tới là muốn tốt cho chúng ta."

Lý ma ma trừng mắt, lời này là ý gì?

Phượng Vũ Hành lại nói: "Phụ thân rõ ràng nói muốn ẩn theo địa vị di nương mà sắp xếp cho chúng ta, thật không nghĩ đến di nương Phượng phủ lại ăn thức ăn như vậy, thời gian này trôi qua nhưng so sánh tây bình thôn kém hơn nhiều lắm. Bà nói, lúc trước phụ thân đuổi chúng ta đi, không phải là vì để cho chúng ta có được cuộc sống tốt hơn? Phụ thân thật sự là người trọng tình trọng nghĩa!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 15: Đóng Cửa Thả Nhị Tiểu Thư

Điều thị cùng Phượng Từ Duệ cố nén cười, nhưng Tôn ma ma thì lại vui mừng ra mặt. Bây giờ nhị tiểu thư đã thay đổi rồi, sẽ không bao giờ để cho người trong phủ bắt nạt bản thân nữa, mà còn học được cách để phản kích lại. Từ lúc bọn họ vào phủ đến nay, có người nào đến đây khiêu khích mà chiếm được tiện nghi?

Lý ma ma, Mãn Hi và Bảo Đường cũng hồng mắt, nói như vậy hiện tại bọn họ nên làm gì tiếp đây? Nhị tiểu thư này hoàn toàn không dựa theo kịch bản mà các nàng đã chuẩn bị trước a! Không phải nói Điều thị nhu nhược tùy ý cho người ta nhào nặn, nhị tiểu thư tính khí lạnh nhạt, mọi chuyện đều không tranh sao? Nhưng vì sao vị nhị tiểu thư này không chỉ tranh, mà còn tranh chấp đến mức gió nổi mây phun như vậy, ngựa thần lướt gió tung mây*?(Câu này ta từ thành ngữ nào, đành giữ như vậy).

Còn có Điều thị, đây mà là đáng về nhu nhược, tùy ý cho người ức hiếp ư? Tuy người ta cũng không nói lời nào, đối với mấy người các nàng cũng tương đối khách khí, chỉ là vừa gặp phải chuyện bà lập tức quay sang nhìn nữ nhi của mình, hoàn toàn là tiết mục “đóng cửa thả nhị tiểu thư” a!

Tay Lý ma ma còn bị Phượng Vũ Hoành giữ chặt, trên trán bà dần đỏ mồ hôi, bà ta nghiêng răng, dùng hết sức lực kéo cánh tay trở về.

Kết quả do dùng lực quá mạnh, vừa hay gặp phải Phượng Vũ Hoành bất chợt buông lỏng tay, Lý ma ma “Gào” Một tiếng liên té nhào trên mặt đất.

Mãn Hi và Bảo Đường thấy vậy vội vã chạy đến đỡ, lại chợt nghe Phượng Vũ Hoành nói: “Mau đi làm việc đi, ta thấy trong sân cũng không rộng mấy, các người tranh thủ một chút làm cho xong trước khi trời tối, đêm nay sẽ cũng không cần xuống bếp ăn cơm, mấy món này lưu lại cho các người dùng. À, Phượng phủ chuẩn bị cho di nương cùng thứ nữ loại đồ ăn kén như vậy, vậy thức ăn của hạ nhân càng tệ đến mức nào?..”

Lúc nói chuyện trên mặt nàng lộ ra sự thân thiết, thoạt nhìn như thực sự đang vì về vấn đề cơm nước của đám người Lý ma ma mà lo lắng.

Lý ma ma triệt để cầm nín, tại Mãn Hi và Bảo Đường nâng đỡ đi ra sân, trong bụng tính toán bản thân nhất định phải tìm cơ hội đem chuyện này nói cho Đại phu nhân, hiện tại vị nhị tiểu thư này đã hoàn toàn khác xa so với trước kia !

Gặp bọn họ đã ra ngoài hết rồi, Phượng Từ Duệ rốt cục nhìn không nổi mà cười phá lên, ngay cả Điều thị và Tôn ma ma cũng bật cười.

Điều thị vừa cười vừa lắc đầu, “A Hoành, con thật là...” Bà không biết nên lấy từ ngữ gì để hình dung, nói được nửa câu thì nghẹn lại.

Tôn ma ma vội lên tiếng nói thay: “Nhị tiểu thư quả nhiên thật không chịu thua kém ai!” Vừa nói, vừa quay đầu khuyên nhủ Điều thị, “Phu nhân, ngài cũng đừng trách cứ nhị tiểu thư, những năm này các người không ở trong phủ nên không biết, bây giờ Phượng phủ đã không còn là Phượng phủ của ba năm trước đây. Nếu như tiểu thư không nói năng sắc bén như vậy ...” Bà vừa nói vừa chỉ thức ăn trên bàn, “Chúng ta chỉ có nước chết đói.”

Điều thị gật đầu, “Những chuyện này ta đều hiểu, nào có ý trách cứ A Hành, chẳng qua chúng ta hiện tại phải nghĩ cách để vượt qua những ngày tiếp theo. Nếu như ngày nào cũng đều là mấy thứ đồ ăn này, chúng ta làm sao sống nổi?”

Phượng Vũ Hoành nắm chặt tay Điều thị giống như muốn truyền một chút lực lượng cho bà, “Mẫu thân yên tâm, cứ để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm thể đó, chúng ta cũng sẽ không chết đói.” Lại quay đầu hỏi Tôn ma ma: “Ma ma cũng chưa ăn cơm đúng không?”

Thấy đối phương ngưng ngưng gật gật đầu, đã lại từ trong tay áo sờ soạn ra một thanh snicker, “Trước tiên ma ma ăn tạm thứ này, đây là thứ ta tiện tay mua trên đường về kinh thành, khi này chúng ta ăn rồi, phần này lưu lại cho ma ma.”

Tôn ma ma nhìn thanh kẹo nàng đưa tới, nước mắt một lần liền tràn ra.

Bà là người nhìn Điều thị lớn lên, lại tự tay nuôi nấng Phượng Vũ Hoành cùng Phượng Từ Duệ, từng có lúc cho rằng ba mẹ con họ không thể trở về được nữa, nhưng bây giờ có thể ăn điểm tâm tự tay A Hoành đưa tới.

Tôn ma ma nhanh chóng xoay người lại lau nước mắt ở trên mặt, sau đó nhận thanh kẹo đưa đến miệng, sau khi ăn xong mới hồi phục lại thần trí, kinh ngạc nói: “Đây là thứ gì? Sao ăn ngon như vậy?”

Phượng Từ Duệ hào hứng cướp lời: “Đồ Tỳ tỳ cho đương nhiên là ăn ngon nhất.”

Phượng Vũ Hoành cũng không muốn giải thích thêm gì đó, vì thế nhanh chóng đổi đề tài: “Tôn ma ma, một lát nữa người đi một chuyến đến nhà bếp, xem thử có còn chút nguyên liệu nấu ăn mới nào không, nhân tiện mang chút củi lửa về đây, cơm tối chính chúng ta tự làm mà ăn thôi.”

Tôn ma ma nghĩ một lát, gật đầu đến: “Được.”

Phượng Vũ Hoành lại nói: “Nếu như thực sự không lấy được, ma ma nói với bọn họ chúng ta chỉ muốn lấy một nguyên liệu dư thừa thôi, chỉ cần sạch sẽ, chúng ta vẫn có thể nấu thành mỹ thực như thường.”

Công việc quét tước Liễu Viên mãi cho đến giờ Tuất* mới xong, Lý ma ma cùng hai cái nha đầu vừa mệt vừa đói, xiêm y cũng dơ bẩn, phần trang điểm trên mặt trang sớm loang loang lỗ lỗ, nào còn bộ dáng của nha hoàn nhất đẳng cơ chứ?

*[Giờ tuất: Từ 19h-21h]

Tôn ma ma đem đồ ăn buổi trưa không dùng tới bụng đến phòng nhỏ đưa cho các nàng dùng, sắc mặt mấy người này hiện rõ đau khổ, nhưng hiện tại quả là đói là người, không thể không ăn.

Về phần Phụng Vũ Hành, nàng đang dùng những nguyên liệu thừa mà Tôn ma ma lấy từ trong phòng bếp về sơ chế, bắt đầu nấu ăn.

Thỉnh thoảng từ trong không gian lấy ra hai quả trứng cùng chút thuốc bắc bổ khí huyết cho vào trong cháo. Cuộc sống trong sơn thôn, khiến cho ba người các nàng đều bị thiếu máu, nhưng bồi bổ thân thể không phải là việc nhất thời làm xong, nàng cũng phải thường xuyên lưu ý lấy ra thứ gì đó mà không bị người khác nghi ngờ.

Một bữa cơm chiều này tuy không có thịt, nhưng dưới tài nghệ của Phụng Vũ Hoành cộng thêm vài thứ lấy từ trong hiệu thuốc, bữa ăn này tất nhiên là ngon.

Tôn ma ma ngay lập tức quyết định, sau này mỗi ngày bà đều đi phòng bếp lấy chút nguyên liệu, đương nhiên, việc nấu cơm này không thể cứ giao cho tiểu thư làm, chuyện này vẫn nên để bà làm.

Nhưng Phụng Vũ Hoành không tán thành, nàng nói: “Cơm vẫn là để ta làm đi, ta hiểu chút y lý, biết cách phối hợp nguyên liệu nấu ăn như thế nào để bồi bổ thân mình của mẫu thân.”

“Vậy không bằng nhị tiểu thư nói cách phối hợp nguyên liệu cho lão nô?”

“Không cần phải phiền phức như vậy.” Phụng Vũ Hoành cười nói: “Những năm này sống trong núi cũng đã quen làm, ma ma giúp đỡ ta chăm sóc tốt mẫu thân cùng Tử Duệ là tốt rồi.”

Thấy nàng nói như vậy, Tôn ma ma cũng không muốn tranh nữa, thế nhưng bà vẫn bận tâm việc cùng các chủ tử ngồi ăn chung một bàn: “Ngày mai lão nô sẽ sang ăn cùng đám người Lý ma ma, chúng ta ăn chung sẽ bị người ngoài chú ý, vạn nhất chuyện này truyền đến tai của Đại phu nhân thì sẽ rất phiền toái.”

Về chuyện này, Phụng Vũ Hoành cũng không phản đối, chỉ dặn bà: “Lý ma ma cùng hai cái kia nha đầu chẳng phải người lương thiện, ma ma nhất định phải cẩn thận.”

Tôn ma ma cẩn thận gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, lão nô bình thường ở bên kia cũng để lưu tâm các nàng mờ ám, có phát hiện hội kịp thời đến báo cáo với nhị tiểu thư.” Lúc này Phụng Vũ Hoành mới yên lòng.

Liễu Viên có ba gian phòng chính, ba vị chủ tử mỗi người một phòng. Tử Duệ bởi vì tuổi nhỏ, Phụng Vũ Hoành để Tôn ma ma tạm thời ở chung chăm sóc hẳn.

Một gian phòng bên phân cho Mãn Hi và Bảo Đường cùng ở, Lý ma ma được an bài ở riêng trong gian phòng phụ.

Có bài học từ bữa cơm trưa, Phụng Vũ Hoành đã sớm làm chuẩn bị với chuyện ngủ. Nàng cố ý để Lý ma ma đi lĩnh chăn đệm, cũng cường điệu nói đãi ngộ của chủ tử và hạ nhân phải ngang hàng. Lý ma ma lấy cái gì, ba người chủ tử các nàng cũng sẽ lấy cái đó..

Cứ như vậy, Lý ma ma vì muốn bản được thoải mái, đành cầm những loại chăn đệm thượng hạng ra.

Tôn ma ma giúp đỡ ba người họ trải tốt giường chiếu, Mãn Hi và Bảo Đường đương nhiên quen đường, không cần cần dặn liền bắt đầu chuẩn bị nước rửa mặt cho ba người dùng, Lý ma ma cũng nhanh chóng đun nước ấm chuẩn bị cho ba người đi tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: 16: Nhị Tiểu Thư Tha Mạng A

Hầu hạ Phụng Vũ Hành tắm rửa là Mãn Hi, ban này nàng có để ý đến móng tay của Mãn Hi được sơn phết tốt lắm, chỉ là nha đầu này không ngờ bước vào Liễu Viên cư nhiên làm việc nặng cả một ngày, cho nên sơn móng tay bây giờ đã sớm tróc ra gần hết. Cũng chính vì vậy, trên móng tay kia để lộ ra vấn đề nhỏ liền bị Phụng Vũ Hành thu hết vào đáy mắt.

Trên mặt ngoài của mười móng tay đều có vẩy trắng xù xì, nơi nghiêm trọng còn tạo thành vết rách, trong đó móng tay hai tay ngón cái bị nghiêm trọng nhất, hiện tại đã là màu nâu đậm, lộ rõ lớp vẩy dày cộm, những móng tay còn lại cũng dần đục ngầu.

Đây là bệnh nấm móng.

Chỉ là người thời xưa cũng không hiểu cái gì gọi là nấm móng, đặc biệt là đám nha hoàn ở trong phủ lớn, mắc phải loại bệnh này cũng không dám đi xem

đại phu, vạ nhất bị truyền ra ngoài sẽ gặp phải cảnh bị đuổi ra khỏi phủ. Các chủ tử cũng chẳng quan tâm người là nha hoàn mấy đẳng, cũng không quản bệnh kia có lây nhiễm hay không, chỉ cần nghi ngờ sẽ tổn hại đến sức khỏe hay làm bẩn mắt bản thân, các nàng liền lập tức đuổi người ngay.

Mãn Hi đổ nước vào thùng gỗ, thấy Phụng Vũ Hành vẫn đứng cạnh nhìn, không hề có ý định thay y phục tắm rửa, nàng cảm thấy có chút kỳ quái, mở miệng nói: “Nhị tiểu thư?”

Phụng Vũ Hành chăm chú mà nhìn hai tay nàng, ân, lúc này đổ nước nóng vào thùng, nha đầu này đã nhúng tay vào trong nước, rất “tốt bụng” thử độ nóng giùm nàng.

Vì thế, nàng càng có đầy đủ lý do —— “Mãn Hi a, tuy ta tại Phụng phủ cũng không được sủng ái, thậm chí có thể xem là người không được chào đón, nhưng tốt xấu ai thấy ta cũng phải gọi một tiếng nhị tiểu thư. Nếu như Phụng gia Nhị tiểu thư đột nhiên mắc căn bệnh quái lạ, da cùng móng tay đều nổi nám, người nói nếu người Phụng gia mà biết sẽ trực tiếp ném ta đi, hay tìm đại phu xem bệnh cho ta? Có khi thuận tiện điều tra nguyên nhân ta sinh bệnh?”

Nàng lời vừa dứt lời, Mãn Hi theo bản năng rút hai tay vào trong tay áo, chậu gỗ đang cầm trong tay theo đó rơi “Ầm” xuống đất, nước bắn tung tóe ra cả một vùng.

“Nhị, nhị tiểu thư, sao lại nói lời như vậy a?”

Phụng Vũ Hành đột nhiên vỗ bàn một cái, “Sao lại nói như vậy? Không ngờ phụ thân ta là người trọng tình trọng nghĩa như thế, nâng đỡ một người đàn bà lòng dạ rắn rết như Thẩm thị thượng vị. Đường đường Đại phu nhân của Phụng phủ, cư nhiên phải một cái nha đầu mang bệnh nám móng đến hầu hạ ta, đây chẳng phải muốn truyền bệnh qua cho ta, định đưa ta vào chỗ chết sao?”

Hai chữ “Nám móng” nàng thốt ra khỏi miệng, Mãn Hi liền sợ hết hồn, nha đầu này vội quỳ xuống đất, cũng không quản nhị tiểu thư này trong phủ có cái địa vị gì, không ngừng dập đầu.

“Nhị tiểu thư tha mạng, nhị tiểu thư tha mạng a!”

Phụng Vũ Hành kéo ghế ngồi xuống, nửa ngày không nói lời nào, một mạch chờ cảm xúc Mãn Hi hơi ổn định chút, lúc này mới lại nói: “Ta là thứ nữ mà đi chỉ trích mẫu thân là đại bất kính, nhưng mẫu thân làm chuyện như thế này, truyền ra cũng không mấy vẻ vang.”

“Chuyện này... Chuyện này không liên quan Đại phu nhân.” Mãn Hi bị dọa đến nỗi chân đều run cầm cập, “Là nô tỳ... Đại phu nhân cũng không biết, xin nhị tiểu thư không cần nói cho phu nhân, cầu nhị tiểu thư khai ân a!” Mãn Hi lại bắt đầu một vòng dập đầu mới, cầu xin nàng tha thứ.

Phụng Vũ Hành buồn phiền trước căn bệnh hễ gặp chuyện là dập đầu của cô nhân, dập đầu như vậy nàng làm sao nói chuyện đây? Chờ đến lúc dập đầu đến mơ hồ, chẳng phải nàng tốn sức nói chuyện vô ích sao?

“Người còn dập đầu nữa thì ta sẽ đi nói với Đại phu nhân.” Nàng uy hiếp nói, “Ân, còn phải cùng tổ mẫu nói một tiếng, đây đâu phải chuyện đùa, vạ nhất căn bệnh này có thể truyền nhiễm thì nguy to.”

“Nhị tiểu thư, ngài không được nói!” Mãn Hi cảm thấy khủng hoảng, vừa quỳ vừa bò tới trước hai bước, tưởng muốn ôm chân của Phụng Vũ Hành song vừa nâng hai tay lên liền nhớ đến mười móng tay bị nám, tay liền dừng tại giữa không trung, rút về chẳng được, tiến lên cũng không xong.

Nhưng thái độ Phụng Vũ Hành đột nhiên thay đổi, bất chợt đem cánh tay Mãn Hi hai nắm chặt, sau đó nâng tới trước mặt mình.

“Nhị tiểu thư.” Mãn Hi tưởng rút tay lại, chợt phát hiện căn bản rút về không về được.

“Đừng nhúc nhích, cho ta xem thử.”

Mãn Hi vừa then lại sợ, móng tay của nàng bị cái dạng này đã hơn nửa năm, để đề phòng người khác phát hiện, mỗi ngày nàng đều phải đợi nửa đêm mới dám sơn móng tay. Ban ngày cũng lựa chọn một chút công việc không dính nước, cho nên mới có thể giấu diếm lâu thế. Bây giờ...

“Mãn Hi.” Phụng Vũ Hành nghiên cứu móng tay của nàng, “Người biết rõ ngoại tổ phụ của ta trước kia là làm cái gì chứ?”

Mãn Hi sùng sò, theo bản năng gật đầu, “Biết, có nghe qua.” Chuyện của Diêu gia cả Phụng phủ đều biết.

“Ân. Ta từ nhỏ vốn thân cận với ngoại tổ phụ*, đi theo người nhìn không ít sách thuốc, cũng học không ít y lý. Ta khi đó tuổi nhỏ nên lòng hiếu kỳ nặng, đã ghi nhớ rất nhiều phương thuốc dân gian có hiệu quả thần kì, nếu ta nói với người căn bệnh nám móng này ta có thể trị, người có tin không?”

*[Ngoại tổ phụ: Ông ngoại].

Mãn Hi trong nháy mắt hoá đá, đôi khi hạnh phúc đến qua nhanh khiến cho người ta không tài nào đỡ nổi, nha đầu này há to miệng, môi mấp máy đến nửa ngày cũng không dám nói lời nào.

Đến khi Phụng Vũ Hành vỗ mạnh lên vai nàng một cái, Mãn Hi bừng tỉnh hét lên: “Thật sự?”

“Không, là giả.” Nàng đẩy đôi tay ấy ra, tựa mình dựa vào lưng ghế, “Lúc này đã nói đến nơi nào rồi? Đúng rồi, ta muốn đi thông báo chuyện này cho mẫu thân và tổ mẫu.”

“Nhị tiểu thư!” Trái tim của Mãn Hi lúc này đau, lúc lên lúc xuống, trong chốc lát thì rơi xuống bụng, trong chốc lát lại vọt tới cổ họng, “Nhị tiểu thư, xin ngài hãy tha cho nô tỳ đi! Xin nhị tiểu thư cứu mạng, xin nhị tiểu thư cứu mệnh a!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: 17: Minh Dao Dễ Tránh, Âm Tiễn Khó Phòng.

Phượng Vũ Hành lắc đầu, “Ngươi là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh mẫu thân, muốn cứu mạng cũng phải đi cầu mẫu thân cứu ngươi, ta chẳng qua là một thứ nữ không được yêu thích, làm sao cứu ngươi?”

Mãn Hi cũng rất thông minh, nghe hiểu được lời Phượng Vũ Hành ám chỉ, muốn bảo vệ thân phận cùng địa vị thì phải nhận thức rõ tình thế trước mắt. Đại phu nhân tuy là chủ tử nhưng cũng không phải là một chủ tử đáng tin cậy, tuy nàng là nha hoàn nhất đẳng cũng thỉnh thoảng phải chịu trách phạt. Nhệ thì cắt xén tiền tiêu hàng tháng, nặng thì bị đánh, nếu có thể lựa chọn, ai cũng không muốn đi theo chủ tử như vậy. Huống hồ bây giờ nhục điểm của nàng đã bị Phượng Vũ Hành nắm trong tay, nếu không nhanh chóng tỏ rõ thái độ, chỉ sợ đêm nay nàng sẽ bị đuổi ra khỏi Phượng phủ.

Nghĩ tới đây, Mãn Hi không do dự nữa lui xuống một bước quỳ xuống, hướng Phượng Vũ Hành nghiêm túc cẩn thận dập đầu: “Nô tỳ nhận chủ, nguyên nhân thứ nhất là trong phủ phản công, không có lựa chọn nào khác. Nguyên nhân thứ hai chính là có ân với nô tỳ, đây cũng là lựa chọn của nô tỳ. Chỉ cần nhị tiểu thư có thể trị hết bệnh nám móng, nô tỳ nguyện đổi nghe theo lời của nhị tiểu thư.”

Tốt lắm. Phượng Vũ Hành gật đầu, “Ngươi ngẩng đầu lên.”

Nàng đón nhận ánh mắt Mãn Hi, bốn mắt nhìn nhau.

Mãn Hi chỉ cảm thấy trong ánh mắt của nhị tiểu thư đầy sự tìm tòi nghiên cứu, giống như là muốn nhìn thấu người, dù cho nàng có chút tâm tư nhỏ đều không thể tránh được ánh mắt của đối phương.

Nửa ngày, Phượng Vũ Hành thu hồi ánh mắt dò xét, hỏi Mãn Hi: “Còn có yêu cầu gì, ngươi nói nốt đi.”

Đúng vậy, trong lòng Mãn Hi còn có việc, nàng đã nhìn ra.

Người đang suy nghĩ cùng lúc nói dối, con ngươi sẽ co rút lại hiện ra một loại tần suất đặc thù, trong lục quân đi theo đám quan quân học tập bản lĩnh cũng không phải dễ không.

Mãn Hi cũng là người thông khoái, nghe nàng hỏi, liền mở miệng nói “Cầu nhị tiểu thư cũng cứu nương ta.”

“Mẹ ngươi?” Phượng Vũ Hành đã hiểu, “Mẹ ngươi cũng bị nám móng.”

“Vâng” Mãn Hi khóc nói: “Bệnh của mẹ ta còn nặng hơn ta, đã bị hơn ba năm, không chỉ trên tay, mà trên chân cũng có. Lúc đầu mẹ ta cũng làm việc trong phủ, sau này bị quân gia phát hiện, đã bị đuổi ra ngoài. Cầu nhị tiểu thư cũng cứu giúp nương ta nữa.”

Thì ra như vậy.

“Ta có thể giúp các ngươi trị bệnh nám móng, nhưng bệnh này không phải một ngày hai liền có thể chữa khỏi.”

“Nô tỳ đã biết.” Mãn Hi lau nước mắt, “Sau này nhị chỉ cần tiểu thư phân phó, nô tỳ trước mặt người khác tuyệt đối sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, phía tin tức của Đại phu nhân cũng sẽ kịp thời truyền tới đây.”

Chuyện cười, dù cho nhị tiểu thư không chữa trị, nhân gia cũng phát hiện tật xấu này của nàng, không nghe lời được sao?

“Tốt.” Nàng ra hiệu Mãn Hi đứng dậy, lại nhìn nhìn móng tay của nàng, bỏ tay vào trong áo, từ trong hiệu thuốc lấy ra một bình sơn móng tay nhỏ. “Lại đây ngồi, trước tiên ta giúp ngươi lựa gạt thêm mấy ngày, chờ ta ổn định vị trí tại Phượng phủ rồi sẽ suy nghĩ chữa bệnh cho các ngươi.”

Có trị được bệnh hay không hãy nói sau, Mãn Hi cảm thấy nhị tiểu thư cho mình đồ vật này, tốt hơn sơn móng tay của nàng rất nhiều a! Nhị tiểu thư còn nói vật này không sợ nước, dùng một lần ít nhất có thể duy trì bảy ngày, rất giống màu móng, có cái này, nàng sẽ không cần vụng trộm bôi dặm mỗi đêm.

Vậy mới nói, không nhất định phải dùng tiền mới thu được lòng người, điều quan trọng là phải biết nàng cần gì nhất.

Sơn móng xong, Phượng Vũ Hành kêu Tôn ma ma vào đổ nước trong thùng tắm một lần nữa. Mãn Hi nhớ lúc trước dùng tay thử nước ấm, không ngờ nhị tiểu thư lại cẩn thận như vậy, biết được cả bệnh này. Mãn Hi càng nghĩ càng sợ, chỉ mong bệnh của mình có thể mau chóng chữa khỏi.

Không cho Mãn Hi hầu hạ, Phượng Vũ Hành tự mình tắm, chỉ để Mãn Hi ở bên cạnh nói mục đích của Thẩm thị khi phái ba người tới, cùng với một bí

mặt của Phụng phủ.

Không ngoài dự đoán, Phụng gia quả nhiên phái người nửa đường tới giặt nạng, đem vị trí Cửu hoàng tử phi “tặng” cho Phụng Trầm Ngự. Nhưng sáng nay, Phụng Căn Nguyên bất chợt thay đổi chủ ý làm cho nội tâm Thẩm thị cảm thấy hoảng loạn. Mắt thấy phía Phụng Căn Nguyên không có động tĩnh, Thẩm thị chỉ còn cách nhìn chăm vào bên này, nhằm đảm bảo chắc chắn lợi ích cho con gái mình.

Tắm rửa xong, Phụng Vũ Hoành mặc bộ quần áo mới.

“Đây là hạ nhân trong phủ đưa tới, ba vị chủ tử mỗi người một bộ. Khuya rồi, tiểu thư chỉ cần trực tiếp thay áo sơ mi là được rồi.” Mãn Hi vừa nói vừa cầm áo sơ mi chuẩn bị cho Phụng Vũ Hành mặc.

Phụng Vũ Hành mặc áo sơ mi xong, ánh mắt lại nhìn đến một kiện quần lụa mỏng khác, vải sa thủy hồng sắc nhìn không sai, chỉ có điều tay vừa sờ đi tới, liền cảm thấy cứng như lưỡi dao, thô ráp đến như giấy ráp. Váy như vậy mặc lên người, làn da không mãi hồng mới là lạ.

“Y phục là ai cầm tới?” Nàng hỏi.

Mãn Hi đáp: “Là Lý ma ma, nô tỳ cùng Đường Bảo chỉ bị yêu cầu tới hầu hạ Nhị tiểu thư, những công việc chuyển giao này đều là do Lý ma ma làm.” Nói rồi cũng sờ quần lụa mỏng, nhũn mảy, “Sao cứng thế?”

“Chỉ là một lão nô tài, tuy là bà vú của Thẩm thị nhưng cũng không có quyền lợi làm chủ, vậy hiển nhiên do Thẩm thị chỉ thị tới đối phó ta.”

Mãn Hi buồn bực: “Vậy phải làm sao? Nếu như ta lại đi lấy một cái khác, nhất định Đại phu nhân sẽ phát hiện.”

Nàng khoát tay, “Không có chuyện gì, người trước không cần nói với người khác, chuyện này ta tự có chủ ý.”

Mãn Hi gạt đầu, cảm chậu rỗng lần lượt đổ nước bẩn ra ngoài.

Đến khi nha đầu làm xong, Phụng Vũ Hành rốt cục mới có thời gian rảnh.

Tuy nàng có kinh nghiệm sinh tồn ở thế kỉ 21, nhưng lượng thông tin mà nàng biết từ Phụng phủ vẫn còn quá ít.

Mối quan hệ trong phủ rất rắc rối phức tạp, cùng cái gọi là thân nhân cũng làm cho nàng mờ mịt tầm mắt, tuy Mãn Hi là nha đầu nhưng hai chữ an toàn đối với nàng khoảng cách vẫn còn xa. Ở nơi này không có cái gọi là minh tranh, trừ bỏ Phụng Phấn Đại không có đầu óc ra, ai cũng là cao thủ hại người.

Nàng tự nhận mình chưa bao giờ sợ mình đao, nhưng việc đâm sau lưng người thì chưa từng luyện qua.

Xem ra phải vùng tay, vùng chân rèn luyện tốt một chút, chỉ là trong lòng nàng có chuyện vẫn chưa thể bỏ xuống, Phụng Căn nguyên bất chợt đổi chủ ý rốt cục là bởi vì sao?

Ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, xem ra, chờ lúc đêm khuya vắng người, nàng nhất định phải “đi dạo” tại trong Phụng phủ này một vòng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: 18: Đêm Tối Thám Thính Tùng Viên

Chuyện đi dạo buổi đêm ở Phụng phủ này, có thể dễ dàng làm như vậy, thật đúng là cảm tạ Phụng Phấn Đại đưa tới bao quần áo cũ kia.

Tuy nói quần áo mấy năm trước hơn nửa đều đã ngắn nhỏ, nhưng may mà mấy năm qua trong sơn thôn ăn uống không tốt, dinh dưỡng không đủ, thân thể nhỏ bé này cũng không phát triển được bao nhiêu, vẫn là còn tạm mặc được một chút, dù sao cũng hơn loại váy cứng như giấy ráp kia, nàng cũng càng không muốn vừa tắm xong lại phải khoác lên quần áo dơ mặc ban ngày.

Phụng Vũ Hoành quyết định ngày mai mặc quần áo cũ trước đây để tiện đi lại trong phủ, không thể luôn để cho người khác tìm tới cửa làm nàng khó chịu, nàng cũng phải chủ động chút, cho những người nhân rồi không có chuyện gì làm kia tìm chút không thoải mái.

Giờ tý ba khác*, một bóng dáng gầy nhỏ lác mình hai ba cái, rồi từ Liễu Viên bay ra ngoài.

Giờ tý ba khác*: là 00h45 đó

Dựa vào ký ức ban ngày, theo đường cũ trước tiên tìm đến chính đường Mẫu Đan viện.

Đêm khuya Phụng phủ không nào động như giữa lúc ban ngày, trừ bỏ gió lạnh cuối hè thổi qua cành lá mang theo tiếng vang sần sật, chung quanh cũng

là vắng ngắt .

Mục tiêu của nàng là thư phòng của Phụng Cần Nguyên, chỉ là nàng đối với Phụng phủ không quen thuộc, hơn nữa còn nhỏ chân lại ngắn, thật vất vả mới tìm thấy vị trí của thư phòng, lúc này đã mệt đến thở hổn hển, Phụng Vũ Hoành ngay lập tức liền quyết định trở về sẽ rèn luyện thân thể.

Thư phòng của Phụng Cần Nguyên xây tại Tùng viên, cái vườn này đúng là thực xứng với tên, chung quanh đều tỏa ra mùi tùng hương nhàn nhạt. Chỉ là hiểu rõ Phụng Cần Nguyên làm người ra sao, cho nên thế nào cũng đều cảm thấy hắn không xứng với tùng. Trồng xuống đây vườn cây thông, có khi lại tăng lên phong cách cho hắn đi, đến lúc đó để tùng hương bị dính mùi của lòng tham.

Phụng Vũ Hoành vào trong viện nhỏ, mơ hồ thấy rõ kiến trúc vòng quanh tùng bách đèn nền đều đang cháy sáng, thỉnh thoảng có bóng người lay động, nàng liền biết mình đã đánh cuộc đúng.

Sớm liệu định Phụng Cần Nguyên đêm nay sẽ không ngủ sớm, ban ngày chuyện phát sinh cực kỳ bất ngờ, tính chính xác của chuyện thì cần tiến một bước đi tìm hiểu, phải vừa đi vừa về, nhận được tin tức nhất định cũng sẽ không quá sớm.

Không dễ dàng để đi vào trong viện, thư phòng đại hộ nhân gia không thể không có chút phòng thủ nào, tùy tiện mà đi vào tuyệt đối không phải cử chỉ sáng suốt .

Cuối hè thời tiết khó lường, bỗng mây đen che trắng, Phụng Vũ Hoành dựa vào bóng đêm ẩn mình sau núi giả.

Nhìn chung bốn phía, ngoài những cây tùng thấp, cũng là không có thiếu những cây tùng bách cao.

Nàng cân nhắc một chút điều kiện thân thể hiện tại của mình, muốn giống kiếp trước mượn ngoại lực leo lên đi qua chắc chắn không thể hiện thực được, huống chi cảnh giác như Phụng Vũ Hoành, sao có khả năng không thấy được giữa những cây bách cao kia mơ hồ còn có thể thấy được mảnh gấu áo.

Quả nhiên có an bài, nàng nhớ tới trên đường hồi kinh Tôn ma ma từng đề cập tới, những năm này Phụng Cần Nguyên nuôi không ít ám vệ, bọn ám vệ tất cả không cha không mẹ không vợ không con, bọn hắn chỉ phục vụ một mình Phụng Cần Nguyên mặc cho hắn tùy ý sắp xếp, nói cách khác, ám vệ phục vụ chỉ có một mình Phụng Cần Nguyên, mà không phải là cả Phụng phủ .

Nàng không thể xác định trong sân này không thể nào thiếu ám vệ, nhưng cũng không thể cứ giằng co ở đây không nhúc nhích. Bên trong thư phòng vẫn có bóng người đi tới đi lui, này liền nói rõ sự việc này đã làm nhiễu loạn kế hoạch ban đầu của Phụng Cần Nguyên, cũng rối loạn tâm trí của hắn, để hắn đứng ngồi không yên.

Phụng Vũ Hoành cũng có chút bất an, tay theo bản năng liền xoa cái bốt phụng hoàng kia, ý thức trong nháy mắt dò xét vào được phòng.

Trong ngăn kéo phòng nghỉ có một ống nhôm quân dụng độ phóng đại lớn, dài nửa cánh tay, là nàng năm đó từ trong bộ đội thuận tiện lấy ra đồ tốt, trước mắt vừa vận phát huy được tác dụng.

Lấy ống nhôm ra, Phụng Vũ Hoành khám thân thể của mình ẩn giấu tốt tại giữa khe hở núi giả, lúc này mới nâng ống nhôm đến trước mắt.

Một người phụng hướng 8 giờ, một người phụng hướng 10 giờ, 12 giờ, 2~3 giờ...

Ám vệ tại Tùng Viên an bài rất có trật tự, một nửa vây quanh bảo vệ chặt chẽ cái vườn này. Nhưng cửa lại không có! Người thông minh sẽ không để cho mình ở một địa phương kín kẽ không một lỗ hổng, luôn sẽ lưu lại một bước đột phá, mà đợi người có tâm không mời mà tới.

Tiếp thay, Phụng Vũ Hoành này là người không có lòng chỉ là có tâm kế, còn có bản lĩnh, cùng với một cái không gian mang theo người còn có thể ăn gian.

Nàng ném kính viễn vọng lại hiệu thuốc, coi là có khoảng cách tốt, bước chân nhẹ nhàng, vòng quanh phía ngoài là một vòng bách cao bao bọc đánh tới phía sau thư phòng. Mỗi lúc rơi vào trong tầm mắt một cái ám vệ, lập tức biến mất thân hình tiến vào không gian .

Tác dụng của không gian trong lúc đang lẫn trốn hướng đường của kinh thành đã bị nàng tìm ra, không chỉ dùng ý niệm có thể tùy tâm lấy điều tra gì đó đến, nàng người cũng có thể trực tiếp tiến vào. Chỉ cần dùng trên tay vũ bốt phụng hoàng kia, hơi suy nghĩ, cả người trong chớp mắt đã tiến vào bên trong.

Mà sau khi vào đó cũng không phải chỉ là một cái không gian yên lặng, nàng từng thử, mỗi lần tiến vào cũng là chỗ chính giữa cửa lớn tầng 1 hiệu thuốc, mà bất kể nàng là đi sang trái hay đi sang phải, không gian khoảng cách bên trong cùng khoảng cách ngoại giới thực tế là ngang nhau.

Nói cách khác, trong không gian đi tới bên trái, lại hiện thân trở lại, dĩ nhiên cũng là nhích qua bên trái tương ứng bước mấy.

Nếu nàng lên tầng hai, nhất định phải đi xuống lầu mới có thể đi ra ngoài, nếu không rất có thể xuất hiện ở giữa không trung, ngã cái cái mông nở hoa.

Phụng Vũ Hoành đoán đã tiến vào phạm vi giám thị một cái ám vệ, sau đó liền trốn vào trong không gian, đi tới bên trái cho hết phòng, trở ra, vừa vận tránh thoát sự giám thị kia,

Luân phiên như vậy, ròng rã qua năm cái ám vệ, rốt cục tìm thấy cửa sau thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: 19: Hai Chân Tàn Phế, Diện Mạo Bị Hủy

Nàng sợ ý chọc thủng cửa giấy, cũng không tin giấy dán cửa sổ bị ngón tay chọc thủng, chủ nhân của gian phòng sau khi phát hiện lại không nghi ngờ.

Tiến vào trong không gian lần nữa, đi thẳng lên lầu hai. Lúc trở ra, người đã ở trên nóc thư phòng.

Nàng dựa vào trên gạch vụn, bộ thân thể này vẫn tính là xuất sắc, dẻo dai ẩn nấp thân mình tới thấp nhất, lại thật cẩn thận gỡ mảnh ngói ra, nóc nhà thư phòng bị vén lên một cái cửa sổ ở mái nhà lớn chừng nắm tay.

Phượng Cần Nguyên ở bên trong phòng đi lại, tới tới lui lui không có dừng lại. Bên cạnh còn có một nam tử cúi đầu đứng vững, một thân quần áo màu tím, hông mang bội kiếm, gầy gò nhưng nhanh nhẹn, hẳn là ám vệ.

Phượng Vũ Hoành ngừng thở, tận lực kìm chế tai gần cửa sổ ở mái nhà muốn nghe một chút hai người kia tiếp đó sẽ nói cái gì. Động tác này duy trì thời gian gần một nén hương, bên trong trừ bỏ tiếng bước chân, càng không hề có động tĩnh nào.

Nàng có chút bức mình, quay đầu lại lại nhìn vào, vừa vặn Phượng Cần Nguyên dừng lại, nói với ám vệ kia câu: "Dò nữa."

Ám vệ vừa chấp tay: "Tuân mệnh." Mở cửa, lách mình biến mất.

Phượng Vũ Hoành hưng phấn, dò nữa sao? Vậy thì nàng lại chờ.

Đương nhiên, không thể dựa vào nóc nhà chờ đợi, nàng phủ lại gạch vụn, lách mình vào hiệu thuốc, pha cho mình tách trà hoa cúc, ngồi khoảng một canh giờ mới lần nữa hiện thân.

Vẫn là vị trí trước đó, vừa rồi còn mở cửa sổ ở mái nhà, chờ không lâu, ám vệ kia lần nữa quay về thư phòng.

"Đại nhân, tình báo đã được xác định, Cửu hoàng tử vào Tây Bắc chiến đấu cuối cùng lại bị thương nặng, hai chân tàn phế, diện mạo cũng bị hủy sạch, chiều nay vừa trải qua trị liệu ở thái y viện, người nối dõi cũng là không còn hi vọng."

Ba !

Nữ hài trên nóc nhà tâm đột nhiên liền chìm xuống, thân mình cũng đi theo trầm xuống, tiếng vang của gạch vụn lạnh lạnh kinh động ám vệ trong phòng, nàng chỉ cảm giác có một cơn gió mạnh che mặt mà đến, theo bản năng liền đặt miếng ngói ấy về chỗ cũ một cái, xoa bớt liền ẩn vào không gian.

Ám vệ kia đuổi lên nóc nhà kiểm tra, nhưng ngoài ý muốn phát hiện trên nóc nhà nửa bóng người cũng không có.

Hắn tập võ nhiều năm, lại am hiểu nhất là ẩn náu, trực giác bén nhạy nói cho hắn biết vừa rồi thật sự có người nằm úp sấp ở trên mặt này, thậm chí hiện tại cũng còn có thể cảm giác mơ hồ được hơi người.

Nhưng trước mắt lại xác thực là không hề có thứ gì, đừng nói là người, cả sợi tóc cũng không thấy.

Hắn nhíu nhíu mày, nghe được phía dưới Phượng Cần Nguyên hô: "Tàn Dương, trở lại."

Phóng thân mình trở về bên trong phòng, nửa ngày, thối tắt đèn trong phòng, Phượng Cần Nguyên chấp tay mà đi, Tàn Dương ẩn tàng ở góc khuất lần nữa.

Phượng Vũ Hoành dùng không gian rời khỏi Tùng Viên, đến khi thoát ly khỏi phạm vi Tùng Viên mới yên tâm hiện thân, lại dựa vào con đường nhỏ khi này mà trở về.

Chỉ là lúc này tâm tình cùng khi đến lại là khác biệt, ám vệ Tàn Dương kia nói lúc trước tại trong núi thẳm Tây Bắc, hai chân Từ Liên nam tử kia trọng thương liên tục hiện lên trong đầu nàng.

Phượng Vũ Hoành tình tường nhớ tới tới đó trong núi nàng và lão đại phu kia cùng nhau nói tốt lại chân người kia, nàng còn lưu ý xem qua thủ pháp nối xương của lão đại phu kia, là cực kỳ đáng tin. Hơn nữa là nàng tự mình làm cố định, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, hai chân kia nhiều nhất ba, bốn tháng liền có thể khôi phục bình thường. Mặc dù trước mắt thời gian chưa tới một tháng không thể như người thường đi lại, nhưng cũng tuyệt đối không phải đến nỗi để thái y chẩn bệnh thành "Tàn phế".

Nàng biết ý tứ tàn phế, nói là người kia không đứng lên nổi nữa. Có thể không phải như vậy, chẳng lẽ ...

Trên trán nàng toát mồ hôi, hơi thở cũng gấp hơn. Nhớ tới Tàn Dương sau lại nói một câu "Diện mạo hủy sạch", đây là giải thích, tới đó sau khi nàng rời khỏi, người kia căn bản là không có bình an xuống núi, mà là gặp mai phục, lần nữa trọng thương.

Bọn hắn chỉ có hai người, Bạch Trạch muốn kéo chủ tử không thể cất bước, gặp phải mai phục sẽ không có khả năng sử dụng được toàn lực, cứ như vậy, hai chân tàn phế diện mạo hủy sạch, cũng chẳng phải không thể được.

Phượng Vũ Hoành song quyền theo bản năng nắm chặt, hàm răng đều cắn chặt.

Cái nam nhân mi tâm có đóa tử liên kỳ dị kia, sau khi nàng đi vào thế giới này là cái nam nhân đầu tiên trò chuyện với nàng, nàng từng đấu võ mồm với hắn, cũng tính chung quá hoạn nạn, nàng từng coi chính mình vừa xuyên không đến đây đã cứu trị một người, thế nào cũng tính công đức vô lượng, ai nghĩ được, người nàng phí hết hơi sức trị tốt lại bị hủy trong tay người khác.

Hận ý cuộn cuộn mãnh liệt mà đến, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao tại sao ban ngày Phượng Cẩn Nguyên bắt chợt thay đổi chủ ý.

Con nôi đôi đều không có hy vọng, hoàng tử như vậy tuyệt đối không thể kế thừa hoàng vị, Phượng gia vào lúc này cũng sẽ không đem Phượng Trầm Ngư gả đi. Không bằng liền để tất cả như lúc ban đầu, vẫn là nàng Phượng Vũ Hoành gả cho Cửu hoàng tử, mà những năm gần đây vẫn ẩn giấu bồi dưỡng hoàng hậu tiêu chuẩn ra được danh hiệu đệ nhất mỹ nữ kinh thành - Phượng Trầm Ngư vô cùng có giá trị, một khi đã thì phải gả cho người sau này nhất định trở thành hoàng long tôn quý nhất.

Vô số ý nghĩ trong đầu nàng được mở ra, tâm tuy loạn, lại như cũ nàng không quên cảnh giác và sắc bén. Trong vườn hoa đường đá nhỏ phía bên phải, loáng thoáng có thanh âm mềm mại của nữ tử truyền đến, còn đi kèm mấy tiếng kêu đau đớn của nam nhân.

Nàng dừng chân lại, thuận theo thanh âm mà tìm đến, quả nhiên thấy trong đình chỗ sâu của hoa viên phía dưới có một đôi nam nữ thoả thích ôm nhau.

Áo trên người nữ tử đã bị cởi hết, bị ném đến khắp nơi trên đất, một đôi giày vừa vịn cách chân nàng đứng chốn không xa.

Phượng Vũ Hoành không hề nghĩ ngợi, lại dò lên phía trước hai bước, vừa cầm lên đôi giày kia, sau đó xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: 20: Hủy Đồ Vật Của Nàng, Liền Phải Trả Giá Thật Lớn

Hai người lẫn lộn một trận, chỉ khi nghe được người nam nhân kia mở miệng nói: “Kim Trân, nàng nói xem, nàng đi theo Đại phu nhân nhiều năm như vậy, sao bà ta lại không thưởng cho nàng chút đồ tốt chứ?”

Phượng Vũ Hành dừng bước, con ngươi chuyển động. Kim Trân? Chẳng phải là một trong bốn nha hoàn nhất đẳng bên người Thẩm thị?

Nữ tử kia cũng lên tiếng, nhưng âm thanh mang theo sự cảnh cáo: “Lý Trụ, nghị luận về chủ tử là tội chết đó.”

“Ta cũng không nói cho người khác nghe, chẳng lẽ nàng định đi tố giác ta?”

Nữ tử khẽ hừ một tiếng, “Không biết chừng ngày nào đó chàng chọc ta mất hứng, ta liền nói bừa ra đấy.”

“Oái cô nãi nãi của ta, ta nào dám chọc nàng mất hứng, nếu nàng muốn giết ta, ta cũng đồng ý!”

“Vậy còn được.” Âm thanh Kim Trân run run, người nghe phải đều tê dại, “Chẳng qua chàng nói đến ban thưởng, hừ, trong phủ này người nào mà không biết, Đại phu nhân trang điểm cho chính mình y hệt như cái bảo khố di động, muốn từ trong tay bà ta moi ra chút đồ vật, đúng là còn khó hơn lên trời.”

“Người khác không được, chẳng nhẽ bốn người các nàng còn không được.”

“Bốn người chúng ta?” Kim Trân liền nở nụ cười, “Lý Trụ a! Lý Trụ, bốn người chúng ta tuy là nha hoàn nhất đẳng, nhưng lúc ở trước mặt bà ta, còn không phải đều ngoan ngoãn cúi đầu, tươi cười hầu hạ sao. Mẹ chàng những năm này hẳn được không ít chỗ tốt đi? Chàng xem, ta với chàng cùng một chỗ, chàng cũng nên cho ta chút đồ để bày tỏ lòng một chút thành?”

Nàng không đề cập tới thì còn tốt, vừa nhắc đến Lý Trụ đã nổi giận: “Lão thái thái kia giấu đồ tốt còn kín đáo hơn mệnh của bà, ta nào có thể kiếm chác được gì. Hừ, cứ tưởng rằng đi theo người có tiền có thể hưởng được vài chỗ tốt, ai ngờ là gặp phải một kẻ vắt cổ chày ra nước.”

Phượng Vũ Hành không muốn tiếp tục nghe hai người họ tình chàng ý thiếp, cảm cập giày thêu của Kim Trân trở về Liễu Viên.

Phân tích cuộc trò chuyện hai người, nàng đoán Lý Trụ hẳn là nhi tử của Lý ma ma. Người có tiếng nói lớn nhất bên người của Đại phu nhân chắc chắn là bà vú của bà ta, bây giờ nhi tử của bà vú lại tự thông cùng nha hoàn bên người, chuyện này nếu truy cứu cũng không phải là chuyện dễ nghe.

Tiếc thay đêm nay nàng không có tâm tình chơi đùa, nếu không một đôi lỵ nước uyên ương kia đã sớm bị nàng đùa giỡn một phen.

Trở về Liễu Viên, đã qua giờ dần.

Phượng Vũ Hành chưa từng hy vọng buổi tối đầu tiên trở về Phượng phủ có thể ngủ yên một giấc, nhưng không nghĩ tới bởi người khiến bản thân mất ngủ là người kia.

Nàng nằm trên giường, hai tay ôm gối, đem từng chi tiết đêm đó một lần nữa hồi tưởng lại, xác định lần nữa, trước khi nàng đi cặp chân kia đã chữa trị tốt. Không chỉ chữa trị tốt, nàng còn tận mắt nhìn hắn uống thuốc chống sốt đó nữa.

Phượng Vũ Hành có chút hối hận, chỉ trách ngày đó nàng vừa đến thế giới này, nhìn biến hóa kinh ngạc xảy ra trên người mình, mà bỏ quên rất nhiều sự việc vốn nên lưu ý.

Người nọ trọng thương trong núi, hiển nhiên là bị kẻ thù truy sát. Mà bên cạnh hắn chỉ mang theo một người, giờ nghĩ thế nào cũng thấy cực nguy hiểm. Ấy vậy, khi đó đem chân hắn chữa tốt liền nàng liền buông tay không quan tâm, còn lấy đi hai mươi lượng bạc duy nhất trên người hắn.

“Đáng chết!” Nàng theo bản năng mắng ra tiếng, nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Không đi? Nhưng lấy lý do cùng lập trường gì để lưu lại? Còn nữa, mặc dù lưu lại nhưng đến lúc đối mặt với kẻ thù truy sát nàng có thể giúp đỡ được gì? Chẳng lẽ mang người nọ cùng vào hiệu thuốc không gian?

Phượng Vũ hành lắc đầu, không được, nàng không thể bị người xem là yêu quái. Ở niên đại này, yêu vật một khi bị nhận định, không bị thiêu chết cũng chìm lũng heo.

Càng nghĩ càng phiền lòng, lắc mình vào trong không gian, không ngừng tìm kiếm từ tầng một lên tầng hai.

Chân đứt, hủy dung, nàng tìm hơn nửa giờ, cũng không tìm được một mảnh dược có thể trị hết hai loại thương tổn này.

Thất bại ngồi bệt trên đất, mặc dù thân nhiệt vẫn duy trì ở trạng thái ổn định, nhưng nàng có thể cảm giác từng đợt lạnh lẽo.

Nàng nhớ người nọ, một thân chật vật nhưng vẫn không mất đi dáng vẻ phong độ, cũng nhớ rõ mình lúc đầu nhìn thấy gương mặt đó, trước sau đều là một bộ dạng ngốc manh không có chút tiền đồ.

Hiện tại nàng có thể xác thực tin tức kia, mặt của người kia bị hủy!

Trách không được lúc ở cửa thành nhìn thấy hắn đeo mặt nạ, trách không được rõ ràng đại quân thắng trận trở về nhưng lại không thấy một tia vui mừng.

Trận đánh thắng, chủ soái trọng thương, thương tổn đến nỗi không thể có con nối dõi.

Phượng Vũ Hành cảm thấy thế giới này thật khốn khiếp, một lần lại một lần khiêu chiến sự nhẫn nại của nàng, nam nhân nàng chọn trúng cứ không rõ ràng như vậy liền bị hủy, thậm chí ngay cả kẻ thù là ai nàng còn không biết.

Bắt nạt nàng lạ nước lạ cái? Bắt nạt nàng biến thành đứa trẻ mười hai tuổi?

Không việc gì, trước lạ sau quen, nàng cũng sẽ có ngày trưởng thành.

Hủy đồ vật của nàng, bắt kẻ là ai, cũng phải trả giá thật lớn.

Một đêm mất ngủ, đến tận khi chập trời hừng sáng mới có thể ở trên giường ngủ chốc lát.

Sáng sớm, Phượng Vũ Hành liền bị Từ Duệ đánh thức. Tiểu gia hỏa này, chạy đến giường nàng vừa kêu “Tỷ tỷ, tỷ tỷ mau dậy đi”, vừa không ngừng trao cái cổ của nàng.

Phượng Vũ hành ngồi dậy, đôi mắt mơ màng liếc nhìn đứa nhỏ, nháy mắt thanh tỉnh.

“Đến.” nàng đưa tay đem Từ Duệ kéo tới gần, “Coi y phục này ra, chúng ta không mặc.”

Y phục cho nàng tẻ như vậy, vậy giống như giấy ráp, sao có thể cho Diêu thị cùng Từ Duệ đồ tốt được.

Một lát sau, Tôn ma ma cũng đi vào, Mãn Hi bụng chụu gối theo sau.

“Tiểu thư, xiêm y của phu nhân có vấn đề.” Tôn ma ma đi lên trước nhỏ giọng nói với Phượng Vũ Hành: “Chất liệu vải quần áo đều tốt, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, mặc lên người một lát thì đã phai màu, thuốc nhuộm dính cả lên người phu nhân.”

Tôn ma ma vừa nói vừa nhìn Phượng Vũ Hành đang coi đồ Từ Duệ, ngăn người: “Nhị thiếu gia cũng bị nhiễm màu?”

Phượng Vũ Hành lắc đầu, “Phai màu chưa là gì đâu.” Nàng nâng quần áo lên cẩn thận quan sát, sau đó lật lên cổ áo cho Tôn ma ma nhìn, “Ma ma người

nhìn chỗ này đi.”

Tôn ma ma tiến lên trước, mới phát hiện bên trong cổ áo Từ Duệ ẩn giấu vô số mũi kim nhỏ.

“Tiểu thư! Việc này nhất định phải bẩm báo cho lão gia hay!” Tôn ma ma cuống lên, “Nhất định phải báo lão gia, nói cho ngài biết có người muốn hại Nhị thiếu gia, đây chẳng phải chuyện nhỏ.”

Phượng Vũ Hoành nhún vai bật cười, “Bẩm báo cái gì nha! Không biết chừng chính hấn sai lầm.”

“Nhị tiểu thư!” Tôn ma ma đặt ngón trỏ tại khóe môi làm cái động tác dừng lên tiếng, Mãn Hi còn ở trong phòng.

Phượng Vũ Hoành thờ ơ nói: “Không có chuyện gì.” Sau đó dặn Tôn ma ma: “Đề Từ Duệ cùng mẫu thân đổi bộ quần áo ngày hôm qua, mặc tạm một hai ngày nữa, bộ y phục phai màu kia mang đến chỗ ta, chốc nữa bốn tiểu thư muốn đi dạo.”

Tôn ma ma dọa giật mình, “Nhị tiểu thư muốn đi đâu? Theo quy củ, sáng nay là phải đi thỉnh an lão thái thái.”

“Quy củ?” Phượng Vũ Hoành nhếch môi, “Phượng phủ chính mình cũng không biết xấu hổ, còn muốn nhắc quy củ sao? Cũng hảo, vậy thì ta sẽ đi gặp lão thái thái.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: 21: Làm Khó Ta, Cho Các Ngươi Nhịn Com.

Điểm tâm hôm nay do Tôn ma ma làm, bởi vì Phượng Vũ Hành dậy trễ.

Thực ra dù dậy sớm hay muộn, nàng muốn giờ trò cũng không thể quá lộ liễu. Dù sao nguyên liệu nấu ăn có hạn, không thể nấu được gì nhiều. Sớm đem ít cây quất trong không gian hiệu thuốc cho Tôn ma ma, vẫn nói là trên đường mua, Tôn ma ma cũng không hỏi nhiều, dù sao dọc đường cũng là Phượng Vũ Hoành cầm ngân lượng mua đồ ăn, tiếp nhận gì đó liền mang theo Phượng Từ Duệ đi ra ngoài.

Sau khi bọn họ rời đi, Mãn Hi có chút hơi khó hiểu đến cạnh giường, nhỏ giọng hỏi nàng: “Nhị tiểu thư, ngài muốn mặc chiếc váy tối qua sao?”

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, “Chẳng phải Phấn Đại đưa tới cho ta một bao y phục sao, tùy ý chọn một cái cho ta mặc là được. Ngươi bọc lại quần lụa mỏng cứng cho ta, chốc nữa mang theo.” Nàng vừa nói một bên ngoảnh nhìn Từ Duệ vừa cười ra xiêm y, nghĩ một lát, “Mãn Hi, ngươi phải cùng ta diễn một trận.”

Mãn Hi ưng thuận gật đầu: “Mọi việc đều nghe theo lời của nhị tiểu thư phân phó.”

Không bao lâu, Tôn ma ma mang điểm tâm đến trong phòng, liếc nhìn Mãn Hi còn ở bên trong, bất mãn nói: “Mãn Hi cô nương, ở đây không cần ngươi hầu hạ, ta thấy Lý ma ma cùng Bảo Đường đang ở dưới bếp ăn cơm đấy, sao ngươi còn ở đây?”

Mãn Hi không đáp, Phượng Vũ Hoành đã có phản ứng: “Ai cho phép các nàng đi xuống bếp ăn cơm!”

Nói rồi liền đứng dậy ra khỏi phòng, quả nhiên thấy Lý ma ma cùng Bảo Đường đang trong sân chờ Mãn Hi.

Thấy nàng đi ra, Lý ma ma khần trương qua đây chào hỏi: “Vấn an nhị tiểu thư! Lão nô thấy Tôn ma ma đã ở trong nhà bếp nhỏ chuẩn bị đồ ăn sáng, vậy nên lão nô liền dẫn Mãn Hi và Bảo Đường đến phòng bếp bên kia ăn chung với bọn hạ nhân.”

Mãn Hi rất thông minh, hiểu được tại Lý ma ma cùng Bảo Đường trước mặt làm sao che giấu đã phát sinh thân phận biến hóa, nghe Lý ma ma nói như thế, nhanh chóng tiến lên phía trước vài bước, sau đó giả vờ ra vẻ rất tôn kính Phượng Vũ Hành, chỉ qua loa như khom người một cái, nói câu: “Vệ nô tỳ sẽ cùng đi theo Lý ma ma.”

“Chờ một chút.” Nàng nhếch miệng cười, “Tuy ta mới hồi phủ được một ngày, nhưng thấy được Lý ma ma cùng hai vị cô nương dốc lòng truyền thụ, ít nhiều cũng xem như hiểu rõ một chút quy củ trong phủ. Chỉ là di nương, thứ tử và thứ nữ trong Phượng gia còn phải dựa vào chút thức ăn thừa của nhà bếp để sống qua ngày, nói vậy bọn hạ nhân phải ăn cái gì chứ? Ma ma là người mẫu thân cấp cho A Hành, A Hành sao nhẫn tâm để ma ma đi ăn cơm với hạ nhân, vẫn nên theo chúng ta cùng dùng bữa thôi.”

Lời nói xong, cũng không chờ đối phương phản ứng lại, trực tiếp xoay người đi vào trong nhà, vừa đi vừa phân phó: “Tôn ma ma, đem một ít cháo trắng cùng rau dưa cho Tôn ma ma cùng hai vị cô nương, nếu như không đủ ăn thì lấy phần của ta cùng Điều di nương chia ra một nửa. Cháo tuy hiếm, nhưng nghĩ đến chắc hẳn vẫn tốt hơn cơm nước của hạ nhân. Đã vào Liễu Viên chúng ta, thân làm chủ tử ta làm sao có thể để nô tài nhà mình bị khinh bị, sau này không cho phép người nào đến nhà bếp công đi ăn cơm.”

Nàng đã nói như vậy, Tôn ma ma làm sao có thể không hiểu, đây muốn trích một chút cơm canh của hai vị chủ tử cho đám người kia ăn, ám chỉ nếu ba

người này còn ở Liễu Viên một ngày, bọn họ cũng chỉ ăn tại Liễu Viên, ngủ tại Liễu Viên.

Lý ma ma cùng hai nha đầu lộ đau khổ, trong lòng thầm chửi rủa Nhị tiểu thư này không ngừng. Nhưng rốt cuộc chủ tớ có khác biệt, các nàng âm thầm động chút tay chân còn được, chứ muốn công khai làm thì sẽ bị nói ngay.

Tôn ma ma bưng cháo loãng cùng đưa cái đến phòng nhỏ, tự mình cũng ở lại ăn chung với các nàng. Nhưng bản thân nàng từ lúc Phụng Vũ Hoành bày mưu tính kế đã sớm ăn no, trước mắt chẳng qua là làm dáng một chút, bồi tiếp ba người uống chút một chút nước gạo cũng không thấy com. Thuận tiện thưởng thức một chút vẻ mặt khổ qua của ba người, Tôn ma ma cảm thấy được, xưa nay chưa từng thoải mái thế này.

Thật vất vả uống xong cháo loãng, Bảo Đường thở dài, giống như vừa đánh giấc xong, sờ sờ bụng bị phình lên đang chuẩn bị nói vài câu bức tức, nhưng nhìn thấy nhị tiểu thư đang xách chiếc váy từng bước đi tới phòng nhỏ bên này.

Nàng thọc Mãn Hi, nhỏ giọng nói: “Không biết nhị tiểu thư lại đang đánh ý định quỷ quái gì.”

Mãn Hi cũng giả vờ mê man: “Ai biết được, sẽ không phải lại để cho chúng ta làm việc nặng chứ?” Kỳ thực trong lòng nàng rất rõ ràng, lúc trước nhị tiểu thư nói qua muốn nàng bồi tiếp diễn tuồng, tám phần là muốn bắt đầu diễn trò.

Khi đang nói chuyện, Phụng Vũ Hành đã vào phòng nhỏ, một đám hạ nhân nhanh chóng đứng dậy.

Lý ma ma liếc mắt liền thấy trong tay nàng cầm váy, tâm cũng bắt đầu hoảng. Mơ hồ có chút hồi hận, tính tình của nhị tiểu thư bây giờ so với tin tức Đại phu nhân biết lúc trước hoàn toàn khác nhau, sớm biết vậy, nàng nên quan sát một thời gian trước rồi mới cẩn thận quyết định độ sức.

Tiếp thay bây giờ nói gì cũng đã muộn, Phụng Vũ Hành nở nụ cười thần bí trên mặt, ánh mắt hướng Mãn Hi: “Chốc nữa ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu, Mãn Hi đi theo bồi ta. Đây là xiêm y hôm qua đưa tới cho đi nương ta, mau đổi, xiêm y đi nương dù cũng về vang hơn của hạ nhân, đừng để người trong phủ xem nhẹ Liễu Viên chúng ta.”

Mãn Hi làm vẻ mặt đưa đám, cố gắng vì mình tranh đấu tới cùng: “Nô tỳ xuyên xiêm y chủ tử, không hợp quy củ.”

Nàng nói chuyện lại đưa mắt nhìn Lý ma ma, bộ dáng mong chờ đối phương có thể vì mình mà mở lời. Nếu nhị tiểu thư đã muốn diễn trò, vậy nàng liền phối hợp diễn trò cho đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: 22: Bạch Liên Hoa Cùng Cây Nắp Ấm

Lý ma ma quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của nàng, mở miệng khuyên bảo: “Nhị tiểu thư, chuyện như vậy không được đâu, Điều đi nương là chủ tử, hạ nhân làm sao có thể mặc xiêm y của chủ tử. Huống hồ là đi thỉnh an lão thái thái, nếu để lão thái thái phát hiện sẽ là tội lớn.”

“Trộm xuyên mới không hợp quy củ, chủ tử thường chính là chuyện vinh dự.” Phụng Vũ Hoành hoàn toàn không đếm xỉa tới lời của bà, dùng lời lẽ hùng hồ cự tuyệt, “Ta là chủ tử, không có bản lĩnh thưởng cho hạ nhân đồ tốt, chỉ đành mượn hoa hiến Phật. Tiếc rằng thân hình ta quá nhỏ, nếu không bộ kia cũng sẽ thưởng cho Bảo Đường tỷ tỷ.”

Bảo Đường vừa nghe, liền nhanh chóng xua tay: “Nô tỳ không dám, nhị tiểu thư nên giữ lại cho bản thân mặc.”

Nàng gật đầu, “Ân, nhưng đồ tốt không thể độc hưởng, ta phải suy nghĩ thật kỹ nên đưa cho ai.” Nói xong liền quay người ra khỏi phòng, còn ném lại một câu: “Mãn Hi cũng mau đi thay đồ, đi theo ta thỉnh an tổ mẫu.”

Lão thái thái ở Thư Nhã Viên, cách xa Liễu Viên như mười vạn tám ngàn dặm.

Mãn Hi đi phía trước dẫn đường, vừa đi vừa giải thích với nàng: “Lão thái thái trước đây ở tại Minh Huy đường, Đại phu nhân cho sửa lại mấy khu vườn sau khi nhị tiểu thư rời phủ, lão thái thái liền cảm thấy Thư Nhã viên tốt hơn nên chuyển tới đây, Minh Huy đường thì để cho Tam đi nương An thị ở.”

Phụng Vũ Hoành gật đầu, bước chân tăng nhanh một chút.

“Nhị tiểu thư không cần quá vội, hiện tại vẫn còn sớm, lão thái thái có thói quen ngủ nướng, sẽ không dậy quá sớm.”

Nàng bĩu môi, “Ta không phải vội vã đi gặp nàng, chỉ muốn người cũng đi nhanh một chút, phải ra nhiều mồ hôi thì y phục mới phai màu nhanh hơn.”

Vóc người của Mãn Hi gần giống Điều thị, nếu không phải chất lượng của bộ đồ này có vấn đề, nàng mặc vào hiển nhiên rất đẹp mắt.

“Nghe này, chốc nữa tới chỗ lão thái thái, người cứ chiếu theo quy củ ngày thường mà làm, cần nói gì thì nói đó, không nên để cho người nhìn ra sơ hở.” Nàng nhắc nhở Mãn Hi, “Việc y phục này có vấn đề chính là thứ mà chúng ta muốn để cho người ta xem, nếu như người biểu hiện không chút bài xích,

vậy mới có vấn đề?..”

Mãn Hi gật đầu, “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đã biết.” Suy nghĩ thêm, lại không khỏi lo lắng nói: “Đại phu nhân tuy đối với hạ nhân hay trách móc nặng nề, nhưng đối với Kim Ngọc Mãn Đường bốn người chúng ta vẫn đề tâm, nhất là Lý ma ma. Chuyện này của chúng ta này, Lý ma ma nhất định đã chạy sang nói cho Đại phu nhân hay, ngài làm như vậy... Có khi nào chọc Đại phu nhân mất hứng?”

Phượng Vũ Hoành bật cười, “Ta lúc nào đề bà ta mất hứng? Hôm qua vừa về đến bà ta liền chửi ta, nếu không phải nữ nhi của bà ta ngăn cản, không biết còn bao nhiêu lời khó nghe nói ra? Ta mới vào phủ cũng không sợ, chẳng nhẽ ngủ quá một giấc, bản lĩnh của bà ta sẽ lập tức tăng tiến hay sao?”

Mãn Hi chưa bao giờ gặp qua người nào giống như Phượng Vũ Hành, một mặt cảm thấy mới mẻ, một mặt lại cảm thấy vô cùng đã nghiền.

Có hạ nhân nào lại không oán hận chủ tử mình một chút, hơn nữa bộ dáng của Đại phu nhân như thế, cho dù Kim Ngọc Mãn Đường có mạnh hơn người khác một chút, nhưng thực tế cũng không có nhiều chỗ tốt. Bây giờ Phượng Vũ Hoành vừa nói như thế, Mãn Hi trong lòng cảm thấy thoải mái!

“Nhị tiểu thư nói đúng lắm.”

“Chẳng qua đại tiểu thư của các người, vẫn có một chút đầu óc, không giống Phượng Phấn Đại.” Nàng nhớ tới Phượng Trầm Ngư hôm qua trong chính đường, nhớ tới đôi phương mang theo mặt từ bi rồi lại mở lời nói trên giúp Thẩm thị kín kẽ không một lỗ hổng, xem ra vị đại tỷ này có chút đầu óc hơn phân nửa là di truyền từ cha nàng. Hai người các nàng ở giữa đấu tranh, chỉ sợ thật đúng là phí chút tình lực.

Có thể nói thế nào? Vua thì cũng thua thằng liều! Nàng-Phượng Vũ Hành không có thứ gì, chẳng quan tâm gì, nhưng Phượng Trầm Ngư bất đồng, nàng ta là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, thanh danh hiển lương thực đức vang xa, chuyện gì cũng có Phượng phủ chống lưng, lòng tự ái rất cao, nàng ta sao có thể tự do hành động như nàng.

Một người có quá mối lo lắng sẽ không thể tự do hành động, huống chi Phượng Vũ Hành nàng từ xưa đến nay cũng không ngại phiền phức, chỉ sợ không có chuyện gì để làm thôi, bởi nếu như vậy nhân sinh sẽ rất đơn điệu, nhàm chán.

Hai người đi gần nửa canh giờ, trên đường đi qua hai ngã rẽ, đến khi trên cổ tay Mãn hi đã nhuộm màu, hai người mới đến Thư Nhã đường.

Mới vừa vào viện đã đụng phải Phượng Trầm Ngư, Phượng Trầm Ngư hôm nay mặc một váy lụa sắc tím, trên váy thêu hoa lan thanh lệ, trên cánh tay choàng lụa mỏng xanh biếc, hồng nhụy mang một bó, khiến cho vóc dáng cao gầy lại thêm cao vài phần.

Nàng không vì chuyện hôm qua mà tỏ ra chút hiềm khích đối với Phượng Vũ Hành, ngược lại chủ động tiến tới cầm tay nàng quan tâm: “Nhị muội muội tới qua ngủ ngon giấc không? Tuy Liễu Viên có chút xa nhưng là nơi yên tĩnh nhất trong phủ, trước kia ta thích chỗ đó nhưng xin phụ thân mấy lần cũng không cho ta ở. Xem ra phụ thân vẫn đau lòng vì Nhị muội muội rất nhiều.”

Lúc nàng nói chuyện ánh mắt rất chân thành, dù ai nhìn đều thấy giống tỷ tỷ tốt bụng quan tâm tiểu muội. Hạ nhân ở Thư Nhã viện thấy đại tiểu thư như vậy, trên mặt đều nổi lên sự kiêu ngạo, trong phủ có được chủ tử như vậy, làm hạ nhân cũng thấy mở mày mở mặt.

Chỉ là dưới sự chân thành này không biết còn giấu cái quỷ gì, một đóa Bạch Liên Hoa thuần khiết trong mắt phượng Vũ Hành cũng không bằng cây nắp ấm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: 23: Dòng Chính Nữ Tiên Nhiệm Cùng Dòng Chính Nữ Đương Nhiệm

“Đại tỷ sao lại nói như vậy, mấy năm nay ta ở trong núi sâu, đều là tỷ tỷ thay ta ở trước mặt phụ thân làm tròn đạo hiếu, A Hành làm sao dám giành sự sủng ái này với đại tỷ. Huống chi phụ thân là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, bất kể là niệm tình cha và con gái, hay vẫn là nhớ đến lúc trước Trầm di nương giúp đỡ tiền tài, cho nên vị trí thứ nhất trong lòng phụ thân đương nhiên là dành cho Đại tỷ rồi.”

Khi nàng nói xong lời này, trên mặt lộ nổi lên nụ cười thanh khiết so với Phượng Trầm Ngư vừa rồi càng sâu, Phượng Trầm Ngư cũng không biết tại sao, nàng ta cảm thấy bất an, trong lòng dâng lên một đoàn mây đen.

“Ai nha! Thật đáng chết!” Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Phượng Vũ Hành giậm chân một cái, “Thế nào vừa mở miệng lại gọi Trầm di nương, thói quen gọi khi còn bé thật là không bỏ được, phải gọi là mẫu thân mới đúng. Cũng may phụ thân không ở đây, nếu không A Hành sẽ bị phạt, Đại tỷ sẽ không cáo trạng với phụ thân chứ?”

“Nhị muội thật biết nói đùa.” Giọng nói của nàng không còn vui thích giống như trước, ánh mắt cũng thu liễm đi, “Muội không hiểu quy củ ta sẽ từ từ dạy muội, sao lại làm ra việc tố cáo sau lưng được. Mau vào đi thôi, tổ mẫu chờ sốt ruột.”

“Đa tạ Đại tỷ.” Nàng cũng nở nụ cười, nụ cười kia còn xán lạn hơn ban nãy.

Nha hoàn đi theo Phụng Trầm Ngự tên là Hoàng Lăng, làm nha hoàn nhất đẳng bên cạnh Đại tiểu thư, tự nhiên sẽ thân thiết cùng nha hoàn nhất đẳng bên cạnh đại phu nhân.

Hoàng Lăng thấy Mẫn Hi đi theo Phụng Vũ Hoành cùng đến, sao có thể không hiểu dụng ý của Đại phu nhân, chỉ là lưu ý đến trên cổ Mẫn Hi lộ ra một vòng như mẩn đỏ, trong bụng kỳ quái.

Nha đầu đến gần Mẫn Hi, nhỏ giọng hỏi nàng: “Mẫn tỷ tỷ, sao cổ ngài lại hồng hồng?”

Mẫn Hi giả vờ kinh ngạc, tay vỗ lên cổ: “Đó sao? Ta chỉ thấy rất ngứa, sáng nay mặc xiêm y này đã thấy như thế.”

Hoàng Lăng nhìn chăm chăm y phục Mẫn Hi xem xét nửa ngày, trong lòng suy đoán, lại không nghĩ ra, hai người từng người đi theo chủ tử đi vào phòng.

Lúc các nàng tới, Phụng Tường Dung cùng Phụng Phấn Đại đã ngồi chờ sẵn, Phấn Đại đang ngồi bên chân lão thái thái dùng tay nhỏ bóp chân cho lão thái thái. Lão thái thái nhắm mắt, vẻ mặt hưởng thụ. Mà Tường Dung có bộ dạng phục tùng trên ngồi ghế, không nói câu nào.

Phụng Trầm Ngự nhanh đi hai bước, khẽ cúi người, thanh âm khẽ, “Trầm Ngự tới chậm thỉnh an tổ mẫu, mong rằng tổ mẫu không nên tức giận. Máy ngày nay Trầm Ngự biết được bệnh đau thắt lưng của tổ mẫu lại tái phát, đã chuẩn bị cho tổ mẫu một đôi gối mềm, tổ mẫu để dưới eo thử xem.”

Nàng vừa nói một bên Hoàng Lăng trong tay nhận lấy một cặp gối mềm, gối mềm kia nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng nếu để ý kỹ có thể phát hiện chỗ khác biệt. Thì ra mặt trên phủ gấm Tứ Xuyên thượng hạng, cả hoa thêu trên gấm đều cực kỳ khéo léo, không nói lão thái thái rất thích mẫu đơn, còn cầm tuyến sợi vàng.

Phụng Trầm Ngự tự mình đi lên lót đệm sau thắt lưng giúp lão thái thái, nhìn lão thái thái thoả mãn gật gật đầu, lúc này mới yên lòng lại, trên mặt vẫn mang theo vẻ lo lắng – “Không phải bệnh đau lưng của tổ mẫu chỉ mùa đông mới tái phát sao? Sao bây giờ mới cuối hè đã bắt đầu đau?”

“Ai.” Lão thái thái đành thở dài một hơi, vung tay đuổi Phụng Phấn Đại đang bóp chân. “Người đã già, càng ngày càng tệ.”

Nói lão thái thái không thích Thẩm thị không phải giả, nhưng đối với cô cháu gái này bà lại vô cùng thỏa mãn. Phụng Trầm Ngự quả thật rất đẹp, nàng sống hơn nửa đời người cũng chưa từng gặp người đẹp hơn Trầm Ngự. Thứ hai Phụng gia đối Trầm Ngự đã sớm có an bài, nói xa xôi, có thể dựa vào này chính là hi vọng lớn nhất của Phụng gia. Cho nên không cần nói, nàng đối xử với Trầm Ngự so với người khác có chút khác biệt.

“Người đưa nhỏ này, gấm Tứ Xuyên nên quý trọng, nên chính mình giữ lại làm quần áo mới, sao lại làm đệm cho lão thái thái ta?” Dù là nói vậy, nhưng trên mặt không che giấu nụ cười, đôi tay cũng không ngừng vuốt phía sau.

Đồ tốt ai nấy đều thích, lão thái thái không thích Thẩm thị, nhưng cũng không đại biểu không thích tài phú Trầm gia.

Đặc biệt những năm này Thẩm gia có con cháu cũng vào kinh thành, thậm chí cùng hoàng gia bàn chuyện làm ăn, Trầm gia phú quý tiến triển cực nhanh. Có lúc lão thái thái cũng không chiếm được đồ tốt, nhưng Thẩm thị lại có rất nhiều.

May mà có đứa cháu nữ ngoan hiếu thảo làm bà vui lòng, thỉnh thoảng sẽ đưa chút đồ tới. Mà Thẩm thị cũng nhớ địa vị lão thái thái trong nhà, ít nhiều gì sẽ cho bà chút tiện nghi.

“Trầm Ngự là con cháu Phụng gia, tất cả còn chẳng phải Phụng gia cho. Chỉ cần tổ mẫu thích, Trầm Ngự cái gì cũng không tiếc.” Lời nói tuy cũ nhưng hoa mỹ.

Hai người chuyện không thêm đề ý đến ai, bỏ quên Phụng Vũ Hành, chỉ mãi cùng trò chuyện với Trầm Ngự. Mà Phụng Vũ Hành tới cũng không gấp, đứng ở giữa chờ bà cháu- hai người cãi nhau xong, lúc này mới ra dáng học theo Phụng Trầm Ngự tư thế cúi người hành lễ: “A Hành vẫn an tổ mẫu.”

Phụng Trầm Ngự mặt áy náy: “A..., đều tại ta, vừa nãy mới cùng A Hành muội muội tiến vào, chỉ lo đưa gối mềm cho tổ mẫu, liền quên mất muội muội.”

Nói xong lời này, Phụng Phấn Đại hung hăng nhìn cái xem thường, quả đoán nhỏ nắm chặt.

Nàng không thích Phụng Vũ Hành, cũng tương tự không thích Phụng Trầm Ngự, hoặc là nói cách khác, nàng chán ghét người nào là dòng nữ chính. Chính là bởi vì có những dòng chính nữ, cho nên quý phủ trừ đi nương ra, đối với nàng không chỉ không quan tâm, chỉ sợ nghĩ cũng không thêm nghĩ tới.

Giống như vừa rồi, chính mình vì lão thái thái xoa chân nửa ngày, cổ tay đều mệt mỏi, cũng không đòi lấy một câu nói êm tai. Có thể Phụng Trầm Ngự vừa đến, dùng hai cái gối êm liền đoạt hết công sức của nàng.

Phụng Phấn Đại chán ghét các nàng, bất kể là Phụng Vũ Hành là tiền nhiệm, hay Phụng Trầm Ngự là dòng chính nữ đương nhiệm.

Lão thái thái nhìn Phụng Vũ Hành, liếc mắt một cái liền cau mày lại.

“Sao lại mặc thành như vậy?”

Là y phục mặc mấy năm trước, vừa nhìn liền hiểu ngay, lão thái thái ghét bỏ cái này a!

Phượng Vũ Hành cũng không sợ bị ghét bỏ, nàng chính là muốn hiệu quả này, vì thế vội giải thích: “Tổ mẫu nói A Hành mặc y phục này không tốt sao? Có thể... Cơ mà đây là đồ hôm qua Tứ muội muội đặc biệt đưa tới cho ta nhĩ? Tứ muội nói năm ấy ta rồi phủ những xiêm y này nàng vẫn cất kỹ, bây giờ ta quay lại rồi, liền trả về cho ta mặc. Tổ mẫu, A Hành vừa hồi phủ, không muốn làm mất mặt mũi tỷ muội, đồ Tứ muội muội đưa tới, tự nhiên sẽ muốn mặc.”

Sau khi nàng nói xong, sự phẫn nộ của Phượng Phấn Đại có thể tưởng tượng được, mà Phượng Tường Dung ngồi một bên thì lại hơi cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ: Lại tới nữa rồi, lại tới nữa rồi, Nhị tỷ tỷ - ta bắt đầu có chút kỳ vọng người sẽ nói gì kế tiếp.

Phượng Vũ Hành không làm cho nàng thất vọng, xoay người lại từ trong tay Mãn Hi tiếp nhận quần lụa mỏng, di chuyển bước chân tới gần Phượng Phấn Đại: “Tứ muội thích xiêm y của ta như vậy, Nhị tỷ rất cảm động. Chỉ là những bộ đồ trước kia tỷ đã mặc qua, người không chê còn mặc nhiều năm thế, trong lòng tỷ tỷ thực sự băn khoăn. Mau tới, đây là mấy bộ đồ mới trong phủ hôm qua đặc biệt mang tới Liễu Viên, liền đưa cho Tứ muội muội, hi vọng muội muội không chê.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: 24: Thoát Vị Đĩa Đệm

Phượng Vũ Hoàn nhét quần áo đang cầm trong tay vào trong ngực Phấn Đại, Phấn Đại theo bản năng muốn đẩy ra ngoài, tay vừa đụng tới mặt vải kia, nàng ta nhìn không được “Gào” Một tiếng, hét âm lên – “Đây là thứ quý gì!”

Một tiếng hét này có hiệu quả rất rõ rệt, tất cả mọi người tập trung ánh mắt đến trên chiếc váy kia.

Phượng Tường Dung kỳ quái, “Là váy a! Màu sắc thoát nhìn rất tốt.”

“Ồ đâu ra cái váy này vậy!” Phấn Đại vừa nói vừa lui về phía sau, cứ y như cái váy bị nhiễm độc không bằng, không dám nẩy mảy chạm vào dù chỉ là một chút. “Mau lấy nó ra! ! Mau lên! Phượng Vũ Hành, người là cố tình muốn hại ta sao? Loại váy này mặc lên thì da thịt của con người đều sẽ bị mài xuống mất cả một lớp đấy!”

Phượng Vũ Hành bày bộ mặt vô tội: “Tứ muội sao lại hiểu lầm ý tốt tỷ tỷ, đây thật là y phục hôm qua Lý ma ma tự mình theo bên cạnh mẫu thân cảm đến đưa cho ta, trong phủ sao có thể đem y phục không tốt để nữ nhi nhà mình mặc? Tứ muội đừng đùa.”

“Ai nói đùa người!” Phượng Phấn Đại cuống lên, “Ta không cần vật quý này của người, người nhất định là muốn hại ta!”

“Sao ta lại hại muội muội, đây thật sự đồ tốt mà Lý ma ma đem về a!”

“Cút ngay!”

“Đều ngâm miệng lại cho ta!” Lão thái thái thực sự nghe không nổi nữa, hung hăng trừng Phượng Vũ Hành, “Vừa đến đã cãi nhau, Phượng phủ sao lại có cái dạng thứ nữ như vậy!” Một câu nói, đem cả Phượng Phấn Đại ra mắng “Các người nhìn Trầm Ngư kia, đoan trang thận trọng, chưa bao giờ dùng ham dùng đồ tốt, lại có lòng từ bi, còn các người thì sao, xem lại chính mình đi!”

“Tổ mẫu!” Phấn Đại rất ủy khuất a, “Rõ ràng là Phượng Vũ Hành muốn dùng loại váy cắt da thịt này hại ta, ngài sao không trị tội nàng?”

“Tứ muội chớ có vô lý.” Phượng Trầm Ngư nói khuyên can, “Sao có thể nói chuyện với tổ mẫu như thế!”

Lão thái thái tức giận nện quyền trượng trên đất, dùng sức muốn đứng dậy. Nhưng lúc này eo đau nhức, vừa hạ thấp người liền “Oái” một tiếng lại ngồi xuống.

Nhìn lão thái thái lại đau lưng, mấy người đều thức thời không tiếp tục tranh luận. Phượng Trầm Ngư nhanh chóng đi đến bên cạnh đỡ, đồng thời hỏi: “Tổ mẫu, có muốn mời thầy thuốc tới xem thử không?”

Lão thái thái xua tay: “Xem cũng vô dụng, bệnh này hàng năm tái phát, bọn hán kê nhiều loại thuốc uống như vậy rồi cũng không thấy tốt.”

Trầm Ngư điều chỉnh gối mềm phía sau, từ từ đỡ lão thái thái lùi ra sau, “Người xem thế này được không? Nếu không được thì xếp thêm hai cái gối êm nữa.”

Lão thái thái khoát khoát tay, “Không cần, như vậy là được rồi.”

Phượng Vũ Hành quan sát vẻ mặt đau đớn của lão thái thái, trong lòng liền hiểu rõ, nghĩ một lát, mở miệng nói: “Chứng bệnh của tổ mẫu bắt đầu từ phần eo xuống, qua đùi lớn, xuống tới tận cùng đùi nhỏ, mọi chỗ đều cảm giác đau đớn? Khi nhảy mũi hay ho khan thì sẽ càng thấy đau hơn?”

Lão thái thái vốn không thêm để ý đến nàng, nhưng Phụng Vũ Hành mô tả bệnh trạng cùng chứng bệnh của nàng hoàn toàn ăn khớp, theo bản năng liền gật đầu, “Sao ngươi biết?”

Phụng Vũ Hành không giải thích, nhìn tới hai gối mềm nói tiếp: “Loại bệnh này trong y lý gọi là chứng thoát vị đĩa đệm, ban đầu biểu hiện chỉ là lưng đau, nhưng nếu tổ mẫu đã đau đến chi dưới, nghĩa là bệnh đã khá nặng.”

Lão thái thái không khỏi bị dọa, nghe vậy mở miệng liền hỏi: “Có thể chữa không?”

“Phải xem tình huống.” Nàng nói thật, “Bị loại bệnh như vậy nhất định phải nằm trên giường, đây là điều cơ bản tất yếu nhất.”

Thật ra nếu tình huống bệnh đến mức gót chân cũng đau, thì phẫu thuật mới là phương pháp tốt nhất, nhưng nàng tuyệt đối không thể cùng một đám người cô đại giảng giải loại lấy dao cắt da thịt người này, sau đó lại nối xương nối khớp được, đành phải đem một số phương pháp vật lý trị liệu giảng cho các nàng nghe.

“Nằm trên giường ít nhất 20 ngày, không nên vận động quá nhiều. Còn có...” Phụng Vũ Hành liếc nhìn hai cái gối mềm

Trầm Ngư tâm tư kín đáo, chú ý tới ánh mắt nàng, tâm tư xuất hiện suy đoán.

Chợt nghe Phụng Vũ Hành lại nói: “Nằm trên giường muốn nằm vắn cứng, không thể nhuyển. Như đại tỷ cầm tới loại gối mềm này, chính là điều kiêng kỵ nhất, dùng nhiều sẽ càng nghiêm trọng. Chẳng qua cũng không thể trách đại tỷ, nàng nhất định là không biết mới cầm qua cho tổ mẫu.”

Lão thái thái vừa nghe lời này, sắc mặt liền trầm xuống. Phụng Trầm Ngư có liên quan đến tương lai sau này của Phụng gia, bình thường bà rất quan tâm nàng, nhưng nếu chuyện này có liên quan đến tính mạng bà, bà đương nhiên không thể cho nàng sắc mặt tốt được.

Trầm Ngư vừa thấy như vậy, nhanh chóng quỳ xuống: “Tổ mẫu, tôn nữ thật không biết a! Chất vải dùng làm gối mềm là tốt nhất, là dùng để hiệu kính tổ mẫu!” Lại chuyển hướng Phụng Vũ Hành: “Không biết Nhị muội muội là từ đâu nghe tới những y lý này? Đã được đại phu xác nhận qua chưa?”

Phụng Vũ Hành lắc đầu, “Nếu các ngươi không yên tâm, có thể tự đi mời thầy thuốc tới nhìn một cái, xem lời giải thích có đúng như ta đã nói. Mặt khác, trước đây tổ mẫu cho đại phu xem bệnh nhưng không có chẩn bệnh chính xác thì không cần mời tới, đổi chút người có y thuật cao mình đi.”

Nàng vô ý nói, hướng lão thái thái khom người một cái, đến cạnh bên người Phụng Tường Dung ngồi xuống.

Lão thái thái còn không nghe đủ đây, một bên ghét bỏ vút gối nệm bên người Triệu ma ma, một bên truy hỏi: “Ngoài việc phải nằm trên giường, còn có biện pháp gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: 25: Mãn Hỉ Diễn Trò.

Phụng Vũ Hành rất hài lòng với thái độ ham học hỏi của lão thái thái, “Còn phải xoa bóp nữa, nhưng nhất định phải do đại phu có kinh nghiệm đây mình tới làm, bằng không sẽ phản tác dụng. À, còn phải phối hợp với thuốc thoa ngoài da, chỉ là thuốc này rất khó tìm.” Nói đến đây, dừng một chút, liếc nhìn Phụng Trầm Ngư còn đang quỳ, “Tổ mẫu hãy để đại tỷ đứng lên đi.” Khi nói chuyện, nàng cũng không quên nhìn Phấn Đại hơi nhếch môi cười trên sự đau khổ của người khác.

Nàng không thể không cảm thán, hài tử ở cổ đại trưởng thành thật là sớm, tiểu hài tử mới mười tuổi, mới chùng đó tuổi mà nhiều tâm tư như vậy.

Lão thái thái không phải thật sự muốn Trầm Ngư quỳ, chỉ là bà luôn tiếc cái mạng nhỏ này, vừa rồi nghe bệnh chứng nghiêm trọng, hỏa khí liền xông lên. Trước mặt hơi bình phục chút, nhanh chóng đỡ Trầm Ngư lên: “Mau đứng lên, tổ mẫu không có trách ngươi.”

Trầm Ngư nhẹ đỏ cả vành mắt: “Đa tạ tổ mẫu, tổ mẫu yên tâm, Trầm Ngư nhất định sẽ tìm kiếm danh y là tổ mẫu trị liệu.”

“Được.” Lão thái thái vỗ mu bàn tay nàng, “Đúng là hài tử có lòng.”

Phụng Trầm Ngư nở nụ cười hết sức thân mật, sau đó như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, lại nói: “Là ta sơ sẩy, như thế nào lại quên tổ phụ của Nhị muội từng là thái y trong cung có danh vọng nhất, Nhị muội muội lúc nhỏ cũng là theo chân học được một chút nga ~.”

Nàng nói như vậy, Phụng Phấn Đại lập tức cũng tiếp lời: “Cái gì thái y có danh vọng nhất a, chẳng phải không chữa được quý phi bị hoàng thượng bị đuổi đến Hoang Châu sao? Tổ mẫu ngài cũng không thể nghe Phụng Vũ Hành nói lung tung, lang băm tới dạy dỗ, sao có thể tốt được?”

Phụng Trầm Ngư kịp thời nhắc nhở nàng: “Phải gọi Nhị tỷ.”

Phấn Đại “Nga” một tiếng, cũng không kêu lên nữa.

Nhắc tới Diêu gia, lão thái thái nháy mắt tâm tình liền trùng xuống. Đúng vậy a, chữa quý phi trong cung chết, sao còn gọi là danh y a?

Vốn đang đối với lời của Phụng Vũ Hành có chút tin tưởng, hiện tại lập tức liền không còn. Vẫy tay Triệu ma ma bên người nói “Nhanh đem gối mềm mà Trần Ngự đưa tới, eo của ta không lót một chút thật đúng là không được.”

Phụng Vũ Hành cũng không tranh luận với các nàng, cái cần nói nàng cũng nói, có tin hay không chuyện cũng không liên quan đến nàng. Huống chi nàng rất rõ tâm lý của người già và trẻ em, hai loại người này luôn tồn tại tâm lý phản nghịch, người càng không muốn cho bọn họ làm gì, thì bọn họ càng làm cái đó. Đêm ngủ đến mức dưới giường nhiều thêm mấy tầng chăn, nàng không phải nói muốn ván cứng sao? Nhân gia liền muốn đệm êm càng tốt.

Vậy hãy để cho lão thái thái này chịu khổ đi, chờ đến khi bệnh nặng không chịu được, nàng lại tìm một cơ hội hù họ một phen.

Phát hiện trong phòng nhất thời tĩnh lặng, Phụng Vũ Hành cảm thấy như vậy có chút xấu hổ, vì thế liếc Mãn Hi một cái.

Mãn Hi ngẫm hiểu trong lòng, nâng tay gãi nơi cổ, một bên vừa gãi, vừa làm ra dáng vẻ rất khó chịu.

Hoàng Lăng trông thấy, lại nghĩ tới nàng nhìn đến chỗ kia từng mảng từng hồng, nhanh chóng liền nói: “Mãn Hi tỷ tỷ thấy như thế nào rồi?”

Tiểu nha đầu vừa mở miệng, ánh mắt của mọi người liền dừng lại chỗ Mãn Hi.

Phụng Trần Ngự cũng buồn bực, “Mãn Hi, nếu như không thoải mái thì không nên đi theo hầu hạ nhị tiểu thư.”

Mãn Hi nhanh chóng quỳ xuống, trước tiên hành lễ với lão thái thái, rồi hướng Phụng Trần Ngự nói: “Đại tiểu thư, nô tỳ không phải không thoải mái, chỉ là cổ có chút ngứa.”

Phụng Tường Dung nhìn ra trò hay, tò mò hỏi: “Vì sao cổ của ngươi xuất hiện từng mảng hồng vậy?”

“Nô tỳ không biết, nô tỳ cái gì cũng không biết.”

Phụng Vũ Hành bất chợt “A...” Một tiếng, sau đó đứng dậy đi lật y phục Mãn Hi lên xem, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Sao lại như vậy?”

Lão thái thái cau mày trừng nàng: “Lại làm sao?”

Phụng Vũ Hành chỉ vào xiêm y của Mãn Hi nói: “Y phục này cư nhiên phai màu!”

Lão thái thái rất tức giận, trách cứ Mãn Hi: “Ngươi cũng là người hầu hạ trong phủ nhiều năm, sao cả ngay cả mặc y phục cũng không tốt? Nha hoàn nhất đẳng của Phụng phủ như thế nào lại mặc y phục phai màu đi dạo khắp nơi? Cũng không ngại, khiến cho chủ tử các ngươi mất mặt.”

Mãn Hi vô cùng ủy khuất: “Lão thái thái, xiêm y này... Xiêm y này là nhị tiểu thư ban thưởng xuống.”

Àn?

Ánh mắt mọi người lại nhìn về Phụng Vũ Hành, chỉ thấy nàng cũng đặc biệt ủy khuất: “Đúng là ta ban thưởng nga ~, nhưng ta là ban thưởng đồ tốt. Xiêm y này là ngày hôm qua Lý ma ma đưa tới cho Diêu di nương, nói là trong phủ đặc biệt chuẩn bị cho Diêu di nương. Di nương nói chúng ta mới đến, trong tay không có ngân lượng để khen thưởng cho hạ nhân, ba hạ nhân hầu hạ một là bà vú của mẫu thân, hai người khác là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh mẫu thân. Ta và di nương suy nghĩ trong phủ chuẩn bị xiêm y dĩ nhiên là đồ tốt nhất, liền đưa chiếc váy này cho Mãn Hi.”

Nghe nàng nói thì mọi người đều hiểu. Thì ra đây là Thẩm thị có ý làm khó mẹ con Diêu thị, kết quả bị Phụng Vũ Hành mượn hoa hiến phật, rốt cục nhào đến trước trước mặt lão thái thái.

Phụng Trần Ngự có chút hối hận, ngẫm trừng mắt với Hoàng Lăng, trách nàng nhiều chuyện.

Mà Phụng Tường Dung nhưng lại vô cùng xác định chuyện này tuyệt đối là nhị tỷ tỷ của nàng cố ý.

Trước mắt đưa hai bộ quần áo đến Liễu Viên đều có vấn đề, tuy cái thứ nhất bị xử lý qua loa nhờ bệnh lưng của lão thái thái, nhưng cái thứ hai này chỉ sợ thì chẳng phải dễ gạt như vậy. Nhìn Phụng Vũ Hành một bộ biểu tình ủy khuất, Tường Dung liền thấy rất hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: 26: Thẩm Thị Nhường Bảo Vật

Sự việc nháo tới mức này, lão thái thái lại không tỏ thái độ thì có chút không được thích đáng, dù nói thế nào, trước đây nàng cũng thật tâm thương yêu Phụng Vũ Hành, lúc trước Phụng Căn Nguyên muốn kết hôn cùng Điều thị cũng là nàng tự mình gặt đầu đồng ý.

Khi đó Điều gia là có quan hệ thân thuộc gần gũi với vua nhất, Phụng gia ở kinh thành không có nửa điểm căn cơ lại cưới được Điều gia trưởng nữ, tuyệt đối là trào cao. Về phần tại gia tộc, Thẩm thị chiếu cố nàng nhiều năm, nàng chỉ yêu cầu Phụng Căn Nguyên thu vào cửa làm thiếp.

Mặc dù về sau bụng Điều thị không hăng hái, vào phủ vài năm đều chưa có thai, ngược lại là để Thẩm thị sinh ra trưởng tử trưởng nữ. Thế nhưng dù sao cũng chẳng phải con vợ cả, Lão thái thái không chút nào yêu thương. Đến khi Điều thị sau này sinh ra Phụng Vũ Hành, mới thấy mặt cười của lão thái thái, sau đó lại sinh Phụng Tử Duệ, thì nàng vui mừng càng sâu.

Tiệc thay tiệc vui chóng tàn, Điều gia bất chợt gặp nạn, trong một đêm liền bị giáng cấp, cuối cùng toàn tộc bị đưa đến Hoang Châu.

Phụng gia đêm đó liền có hành động, đuổi Điều thị xuống hạ đường, đỡ Thẩm thị lên làm chính thất.

Bây giờ nhớ tới, Điều gia đắc tội vẫn chưa liên lụy đến Phụng gia, mà Phụng gia đối mẹ con Điều thị ba người, lại làm tâm người khác thấy lạnh lẽo.

Trong lòng lão thái thái nghĩ chuyện, bộ mặt biểu tình cũng theo đó phong phú vô cùng. Phụng Phấn Đại cùng Phụng Tường Dung xem không hiểu, Phụng Trầm Ngư nhưng nhìn đến hải hùng khiếp vía.

Rất rõ ràng, lão thái thái nhìn về phía Phụng Vũ Hành tâm mắt dần bớt đi sự căm ghét, lại thêm phần thương tiếc. Nếu như để mặt như vậy, tiếp tục phát triển thêm nữa, chỉ sợ phong thủy của Phụng phủ lại có sự thay đổi.

Không được!

"Tổ mẫu." Nàng nhẹ giọng mở miệng, đánh gãy tâm tư của lão thái thái: "Nhị muội từ nhỏ đi theo Điều đại nhân học không ít bản lĩnh, Trầm Ngư vừa mới ngấm lại, theo lời nàng nên thử một lần cách giảm bớt đau lưng. Còn nữa, hiện tại Điều di nương mang theo Nhị muội cùng Tử Duệ cũng trở về kinh thành, vậy chúng ta cùng Điều gia qua lại cũng nên nói lại một chút, Trầm Ngư sẽ nói lại với mẫu thân, cuối năm nhớ vì Điều gia chuẩn bị một phần lễ."

"Không thể!" Lão thái thái bỗng chốc vì lời của Phụng Trầm Ngư mà tỉnh táo lại, Điều gia là hoàng thượng tự mình định tội, ai dám cùng bọn họ có qua lại, đây chẳng phải tát vào mặt hoàng thượng sao?" Điều thị hỏi phủ cùng Điều gia không có nửa điểm quan hệ, cũng không có quy củ nào quy định phụ gia phải cho nhà mẹ đẻ của thiếp thất một phần lễ. Việc này không nên nhắc lại. "Vung tay lên, liền bỏ qua."

Phụng Vũ Hành cũng không để ý, trong phủ này nàng được hay không được trưởng bối bảo vệ, đối với nàng mà nói không có gì khác biệt. Ngược lại là nàng, trừ bỏ Điều thị cùng Tử Duệ ra, ước gì trong ngôi phủ này bớt đi chút lo lắng. Đầu tiên muốn tính triệt để, cũng không uổng nguyên chủ chết ở son thôn đối nàng tân sinh.

Nàng một lần nữa ngồi trở lại, bên trên cái ghế của Phấn Đại lại hơi di chuyển sang bên ngoài, hai người không cẩn thận đụng tới một góc áo, Phấn Đại ghét bỏ lấy khăn ra phui phui, sau đó thu hồi khăn, nhìn Phụng Vũ Hành chớp mắt.

Nàng nháy mắt mấy cái, cũng cầm khăn ra vỗ vỗ góc áo ấy hai cái, sau đó vừa xoay lại đưa khăn cho Mãn Hi: "Đem ném ra ngoài."

Phấn Đại nhìn thấy mặt đều xanh rồi, lại không có biện pháp nào với Nhị tỷ tỷ này, chỉ đành ngồi trên ghế ai oán vịn ngón tay.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, cách thật xa liền nghe có người kéo ra giọng hô một câu: "Lão thái thái làm sao?"

Là Thẩm thị.

Lão thái thái không thích nhất loại nữ nhân như Thẩm thị chanh chua lại khoe khoang, chính mình mặt mặt còn chưa tính, lại còn kéo nàng vào. Cái gì gọi là làm sao? Bây giờ là giờ là giờ gì? Đây là gọi cho ai nghe đây?

Phụng Trầm Ngư thấy sắc mặt lão thái thái khó coi, nhanh chóng đứng dậy đi đến, kéo Thẩm thị đã nói câu: "Mẫu thân giỏi nhất là chộc cho tổ mẫu vui vẻ." Khi đang nói chuyện, thấy được Thẩm thị cầm trong tay một chuỗi niệm châu phi thủy, xưa nay không thấy nàng cầm qua, hiển nhiên là mới vào trong tay. Kia phi thủy tinh xảo đặc sắc, cũng là loại thủy tinh quý giá nhất.

Trầm Ngư nhớ tới hôm qua buổi chiều tiểu cữu cữu đến trong phủ một chuyến, mỗi lần tiểu cữu cữu đến đều đưa cho mẫu thân không thiếu đồ tốt, vật này chắc là hôm qua đưa tới.

Tâm tư nàng nghĩ một cái, lập tức mở miệng nói: "Đây là niệm châu mẫu thân hôm qua nói muốn tặng cho tổ mẫu sao? Lại là thủy tinh loại tốt nhất, đồ vật quý giá như vậy thật sự chỉ có tổ mẫu mang mới cảm mới thích hợp nhất đây!"

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người sững sốt, Thẩm thị cũng ngốc. Xem xét vật trong tay, lại nhìn Phụng Trầm Ngư lén liếc mắt ra hiệu với nàng, liền biết lúc mình còn chưa tới trong phòng này, nhất định là có chuyện phát sinh. Suy nghĩ thêm vừa rồi Lý ma ma vụng trộm chạy tới bẩm báo với nàng chuyện ở Liễu Viên từ hôm qua đến sáng nay một ít chuyện lớn nhỏ, ánh mắt "vèo" một cái, liền bắn đến hướng Phụng Vũ Hành ngồi.

Nhất định là nha đầu này chộc phá!

Lý ma ma vừa đến bẩm báo chuyện nàng còn không tin lắm, trong ấn tượng của nàng mẹ con Điều thị không phải loại có tính khí sẽ phản kích, không ngờ ở trong núi mấy năm liền đổi tính rồi?

Phượng Trầm Ngư thấy Thắm thị sững sờ, vụng trộm nhéo cánh tay nàng: "Mẫu thân còn đứng ngây ra đây làm gì, mau đi tỏ mẫu nhìn thử nha! "

Thắm thị khẽ cắn răng, đau lòng muốn chết !

Hôm qua đệ đệ Thắm Lạc vừa đưa tới đồ tốt, bà vừa mới mang nào ngờ lại phải chấp tây tặc người, bà làm sao nuốt xuống được cục tức này.

Thế nhưng không nuốt cũng phải nuốt, nếu như là tặng cho người khác, cho dù là Phượng Cẩn Nguyên lên tiếng, bà cũng sẽ không đưa. Nhưng Phượng Trầm Ngư mở miệng liền không giống, nữ nhi này là toàn bộ hi vọng của bà, thậm chí còn quan trọng hơn tên nhi tử, càng là không chịu thua kém. Huống chi Trầm Ngư từ trước đến giờ là cái nha đầu có chủ ý, cũng sẽ không ngồi không như vậy, nàng đã nói cho, đó nhất định là có phải cho đạo lý.

Thắm thị ổn định tâm thần một chút, cảm niệm châu trong tay, rốt cục cũng nghĩ thông suốt một chút, nhanh chân tiến lên, cười nhẹ nhàng chuyển hạt châu đến trước mắt lão thái thái: "Lão thái thái, mới vừa rồi là đùa cho mẫu thân vui lên. Ngải nhìn, tiểu thể tử mang cho mẫu thân đồ tốt đến rồi! "

Lão thái thái thời điểm nghe được Trầm Ngư nói đến phi thúy thủy tinh cực tốt cũng đã động tâm, ngay lập tức không tính đến vừa rồi Thắm thị kia kêu to một tiếng, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm chuỗi hạt châu kia.

Thắm thị tâm đều đau đến mức co rút rồi, nhưng vẫn phải giả vờ cao hứng để giới thiệu: "Cái này rốt cuộc có bao nhiêu quý hiếm ta cũng nói không rõ ràng được, nhưng hôm qua đệ đệ nhà mẹ ta tới phủ nhìn ta, trước kia đều là mang nhiều chút đồ tốt, lần này cũng như thế đồng dạng là đồ tốt. Nghĩ đến, nếu không phải cực kỳ trân quý, giống như hân vậy- người làm việc ổn thỏa là tuyệt đối sẽ không cầm cái gì không tốt đến đây để làm quà tặng."

Lời nói này rất rõ ràng, trước đây đưa một đồng lớn, mọi thứ đều tốt. Lần này chỉ tặng đồ như vậy, cũng là giống như trước đều là đồ tốt.

Lão thái thái sao có thể không hiểu, miệng mừng rỡ cười cũng không khép lại được. Niệm châu nâng niu trong tay y hết thối phồng thành vật phẩm trân bảo kham hiếm, khiến lão còn kém điểm không có đi hôn một hai cái.

Phượng Vũ Hành từng thấy người tham của, nhưng chưa từng thấy này toàn gia mẹ chồng, nàng dâu đều tham tiền như thế. Nếu không tại sao nói giữa hai người quan hệ nếu muốn lâu dài tiếp tục giữ vững, duy có lợi ích mới đúng đáng tin nhất.

Nhưng nàng không thể để cho đám người này rất thư thái, hôm nay đi tới nơi này sân có thể không phải thật vì thình an, nàng là ôm tâm tư tới muốn khiến cho đám người này chịu áp lực.

Vì thế liếc nhìn đi theo Thắm thị sau lưng nha hoàn Kim Trân, chỉ thấy nha đầu này ban ngày cũng không thấy nóng sao, cuối cùng xuyên chiếc gấm cao cổ tôn lên.

Này đến cũng được, chỉ coi tiểu nha hoàn thích chung diện, chủ tử cũng nuông chiều, chỉ là cổ áo có cao đến mấy cũng không ngăn được một đạo hồng ngân như ẩn như hiện ở cổ.

Dấu hôn sao?

Nàng lại cẩn thận xem xét, ân, thật đúng là dấu hôn.

Vì thế khẽ cười trộm, một động tác này nhưng vừa vặn bị Phượng Tường Dung nhìn đến, tiểu cô nương run rẩy toàn thân, theo bản năng sẽ dùng khủy tay trong lúc định phải Phượng Vũ Hành thoát cái.

Nàng quay đầu, nhỏ giọng hỏi: "Tường Dung, người làm sao? "

Phượng Tường Dung cô thật lâu dừng khí, cuối cùng cũng lên tiếng: "Nhị, Nhị tỷ tỷ, người...người muốn làm gì? "

Nàng khẽ cười, "Người đói bụng phải ăn cơm, khát liền muốn uống nước, đồng dạng, không y phục mặc nhưng là giống như người muốn quần áo. Các nàng tưởng lừa gạt vụ này, ta cũng không làm."

Nói xong, trực tiếp đứng lên, chạy Kim Trân bước đi qua đi.

Phượng Tường Dung đương nhiên không biết nàng đến cùng có tính toán gì, thế nhưng theo bản năng vì Kim Trân mặc niệm câu: Tự cầu phúc. Sau đó thì bụng nước trà, thật chuẩn bị xem cuộc vui.

Phượng Trầm Ngư cũng nhìn thấy động tác của nàng, chưa kịp đặt câu hỏi, chợt nghe Phượng Vũ Hành kinh ngạc nói câu: "Thì ra vải áo bên chỗ mẫu thân cũng là dễ phai màu như vậy nha! "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: 27: Muốn Quần Áo Quyết Tâm Phải Kiên Định

Mọi người trầm mặc.

Phượng Vũ Hành người muốn quần áo thì quyết tâm phải thật kiên định a!

Thẩm thị tự nhiên rõ ràng: "Vải áo phai màu" là ý gì, Lý ma ma đã nói qua với bà rằng Mãn Hi là mặc vào bộ quần áo được đưa tới kia, bà lúc ấy đều chưa có tỉnh ngủ đâu, nghe Lý ma ma vừa nói như thế, trong nháy mắt tỉnh hẳn, lúc này mới hướng Thư Nhã viên đuổi tới.

Thế nhưng, nói quần áo bên bà cũng bị phai màu là có ý gì?

Thẩm thị lắc lắc đầu, nhìn Phượng Vũ Hành vẻ mặt thành thật đang nghiên cứu cổ áo Kim Trân. Bà buồn bực, cũng đi theo nhìn.

Quả nhiên, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện, Kim Trân trên cổ là có vết hồng, nha đầu này lúc trước chưa nhìn kỹ, thế nào mới ngày cuối hè đã mặc vào xiêm y cổ cao?

Kim Trân tự nhiên rõ ràng Phượng Vũ Hành nhìn thấy gì, chỉ là nàng căn bản không có nghĩ tới đôi giày bị ném tới qua lại do Phượng Vũ Hành xách đi, chỉ coi Phượng Vũ Hành là nhìn đến dấu hôn kia, cố ý kéo chuyện xiêm y đến trên người. Xem ra trước đây tất cả mọi người coi khinh vị nhị tiểu thư này, hoặc là y hệt Lý ma ma nói vậy, nhị tiểu thư ở trong núi vài năm, tính khí thay đổi hoàn toàn.

Nàng muốn trốn, thế nhưng lùi một bước, Phượng Vũ Hành liền tiến một bước, liền đem Kim Trân bức đến góc bàn không còn đường có thể chạy, lúc này mới lại bám vào cổ áo hỏi: "Kim Trân cô nương, đây không phải xiêm y bị phai màu sao, đây là cái gì? Lên bệnh sốt? Vậy cũng phải gọi đại phu đến cẩn thận nhìn thử! "

Kim Trân bị dọa toàn thân run rẩy, theo bản năng đã nói câu: "Không thể mời thầy thuốc!" Chuyện cười, đại phu đều là ánh mắt gì nhi a, chớp mắt là nhìn ra rốt cuộc là chuyện gì a. Nàng chính là một nha hoàn, nhất đẳng cũng chỉ là người nha hoàn, đại phu đương nhiên sẽ không nể mặt nàng. Vừa nghĩ tới đó, Kim Trân lập tức đổi giọng —— " Là xiêm y phai màu. "

Thẩm thị lại gào một tiếng —— "Ta lúc nào cho người mặc qua xiêm y bạc màu?"

Trầm Ngư nhanh chóng nhéo nàng, sau đó giảng hoà: "Tự nhiên không thể là mẫu thân cho mặc, nghĩ đến là gần đây trong công hàng mới vào có vấn đề, không bằng nên thay đổi lại thôi."

Phượng Vũ Hoàn ánh mắt híp cong cong, kiếp trước nghe qua hồ cha, bây giờ có cái Thẩm thị lại là một cái hồ nữ. Nghĩ đến Phượng Trầm Ngư từ nhỏ đến lớn liền phụ trách giảng hoà cho nàng, cũng thật mệt mỏi.

Không lại để ý Kim Trân. Đạt được mục đích là được, cái khác nàng mặc kệ.

Kim Trân há miệng run rẩy trở về phòng, chỉ thấy mấy vị chủ tử đều nhìn nàng, nhất thời ớn lạnh, quỳ sụp xuống: "Cũng là nô tỳ sai, là nô tỳ lúc mặc quần áo không có nhìn kỹ, nô tỳ liền trở về đổi lại một bộ." Nói xong liếc nhìn đại phu nhân, thấy đối phương ánh mắt vẫn là đang dương cung bạt kiếm, không khỏi lại ném ánh mắt xin giúp đỡ hướng Phượng Trầm Ngư.

Phượng Trầm Ngư thay Thẩm thị gật gật đầu: "Vây đi trở về đổi một bộ khác thôi."

Thẩm thị trừng Kim Trân, trông bộ có vẻ muốn ăn sống nuốt tươi người. Kim Trân lui ra ngoài da đầu đều tê dại, nếu còn nói trong chốc lát để sẽ bị an bài cho cái chết a, không khỏi thầm hận Lý Trụ vài phần.

Nháo trò như thế, chuyện xiêm y như thế nào cũng không che đậy được.

Lão thái thái trong lòng rõ ràng đây là "chuyện tốt" của Thẩm thị, chỉ là không thể ngờ Phượng Vũ Hành nói mấy câu, liền làm cho nàng ta không mở miệng giữ gìn lẽ phải không được, cũng tốt Trầm Ngư đã cho nàng ta tìm xong rồi lý do, cũng không đến mức để Thẩm thị quá mất mặt.

Lão thái thái sờ sờ niêm châu trong tay, trong lòng không thoải mái lập tức giảm nhẹ không ít: "Trầm Ngư nói rất đúng, nhất định là trong công phòng nguyên liệu xảy ra vấn đề. Thẩm thị, người là đương gia chủ nẫu, chuyện này cứ giao cho người đi xử lý. Mặt khác hôm nay người làm cho A Hành cùng Từ Duệ, còn có mẫu thân của bọn họ xiêm y một lần nữa, làm ngay không kịp, liền đi ra ngoài trước mua vài chỗ nón ở chỗ thợ may, cũng không thể khiến A Hoàn mặc qua y phục cũ đi khắp nơi, đây chẳng phải là đã ném hết mặt mũi của Phượng phủ." "

Thẩm thị khẽ cắn răng, không cam không nguyện nói: "Dạ, tiểu thê tử đã biết, lập tức cho người đi làm, quần áo nô tài cũng sẽ giải quyết một lượt." Nói xong, lại trừng Phượng Vũ Hành đang chớp mắt, lại ngó ngó mấy đứa trẻ đang ngồi, mi tâm vừa như: "Quy củ trong phủ đều đã đi đâu? Hôm qua vừa hỏi phủ, sáng nay sao liền không đến chỗ lão thái thái thỉnh an?" "Lời này hiển nhiên là nhắm vào Diêu thị.

Phượng Vũ Hành nhìn Thẩm thị cười cười, giải thích: "Di nương sở dĩ không thể tới, một là vì xiêm y ban thưởng cho Mãn Hi, nàng cũng chỉ có thể mặc lại quần áo thô dính đầy tro bụi hôm qua, đến đây thực sự làm ô uế mặt tổ mẫu. Thứ hai, bởi vì Liễu Viên là mới dọn đến, di nương đã sớm dậy quét dọn, chuyện cần làm thực sự quá nhiều, đến khi A Hành đi ra đều chưa thể làm xong."

Phượng Tường Dung không hiểu, "Vì sao Diêu di nương phải tự mình quét dọn? Những chuyện này chẳng phải nên để hạ nhân làm sao?" Tuy nói di nương chưa có thể tính là "chủ tử", nhưng cũng không có đạo lý để di nương quét sân a!

Ánh mắt Thẩm thị hung hăng nhìn Trương Dung hận không thể khoét trên người nàng vài lỗ, dọa Trương Dung nhanh chóng cúi thấp đầu xuống.

Phượng Vũ Hành mặc kệ những thứ kia, có người hỏi nàng liền đáp: " Mẫu thân thông cảm chúng ta, đem bên cạnh mình bà vú đặc lực nhất cùng hai cái nha hoàn nhất đẳng đều đưa đến Liễu Viên, A Hành cùng đi nương thụ sủng như ngọc. Đó đều là những nô tài cao cấp nhất, sao có thể cùng những hạ nhân thấp kém làm việc nặng. Lại nói, sáng nay Mãn Hi bị ta mang ra ngoài, Tử Duệ lại nhỏ, Tôn ma ma đương nhiên là phải đi theo trông hãm, Lý ma ma còn muốn đi chỗ mẫu thân thỉnh an, chỉ còn lại một người ở - Bảo Đường nhìn sân, đi nương không bắt đầu sao giải quyết hết được a? "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: 28: Kéo Phấn Đại Xuống Nước

Nàng vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong nhà đều kém.

Phượng Vũ Hành lại bổ sung thêm một câu: " Không có chuyện gì, không có chuyện gì, những chuyện lật vật này ta theo đi nương ở trong núi cũng là đã quen lắm, mặc dù không có hạ nhân nhưng chúng ta cũng đã từng làm qua!" Một lần nữa nhắc nhở mọi người, Liễu Viên đến nay không có sắp xếp lấy một cái hạ nhân bình thường.

Lão thái thái cảm thấy từ lúc Phượng Vũ Hành vừa tiến vào nhà này, là không ngừng quất vào tay bà, khuôn mặt già nua này của bà thật là mất hết!

Mà hại bà mất mặt không phải ai khác, chính là đương gia chủ mẫu trong phủ này, bà căn bản liền không ưa Thẩm thị.

Nghĩ như vậy, trong bụng là càng không bằng lòng. Thẩm thị chẳng qua là nhờ nhà mẹ đẻ có chút tiền, nhưng năm đó cũng không phải quá giàu có, cũng chỉ là gần đủ để chống đỡ cho Phượng Cần Nguyên dùng đến đi thi, hơn nữa ở trong thôn chiều cổ bà. Sau này Thẩm thị làm giàu, còn không phải là nhờ mặt mũi Phượng gia ở kinh thành, bằng không như thế nào có thể tiếp xúc đến chuyện làm ăn với hoàng gia.

Mà năm đó Diêu thị, đẻ Phượng gia có thể trong kinh thành có chỗ đứng chính công lao của nàng a!

Nàng lại nghĩ tới thất lung của mình, vừa rồi Phượng Vũ Hành nói dường như có chút đạo lý, Diêu gia tuy nói từng trị chết quý phi, có thể tội lớn như vậy nhưng vẫn chưa có chết một người, chỉ là giáng chức quan đi đày đến Hoang Châu. Diêu lão thái y kia trị liệu nghe nói là đệ nhất thiên hạ, người chịu qua ân huệ này cũng không ít a!

Nghĩ như thế, liền đối với Phượng Vũ Hành dâng lên từng tia từng tia thương tiếc cùng thương hại lại tìm trở lại, há mồm liền nói một câu: " A Hành của ta đã phải chịu khổ a. "

Phượng Trầm Ngư hơi sững sờ, trên mặt lập tức liền nổi tầng mây đen .

Phượng Vũ Hành cũng nhìn ra lão thái thái tâm tư biến hóa, chỉ là biến hóa này vẫn chưa đủ để ảnh hưởng đến nàng, cũng chẳng hề thấy cảm động .

Bây giờ mới thấy các nàng phải chịu khổ, thì có tác dụng gì chứ? Người tôn nữ chân chính sớm đã chết ở trong bãi tha ma trên núi Tây Bắc, nàng đã đáp ứng bảo thù cho "nàng".

" Tổ mẫu quá lo lắng, A Hành không khổ." Nàng tùy ý nói, lão thái thái lại càng cảm thấy nàng hiểu chuyện.

" Triệu ma ma. " Lão thái thái đã mở miệng: " Đi gọi vài cái hạ nhân bình thường đưa đến Liễu Viên, an bài nha tử khác vào phủ, cho nhị tiểu thư chọn vài cái nha đầu thân cận: " Lại liếc nhìn Thẩm thị, trong tay niệm châu xoay chuyển mấy lần, vẫn là để cho nàng ta chút mặt mũi, vì vậy nói: " Thẩm thị phải người đặc lực bên cạnh mình qua là đúng, vừa vận dụng một chút người mới. Cứ làm như thế. "

" Tất cả đều theo lão thái thái. " Triệu ma ma lĩnh mệnh mà đi, Thẩm thị tuy nói không vui, nhưng chung quy là không nói cái gì nữa.

Phượng Trầm Ngư ổn định lại nổi lòng, buông Thẩm thị ra, chủ động đi tới trước mặt Phượng Vũ Hành, thuận theo lời của lão thái thái nói: " Tổ mẫu nói rất đúng, những năm này Nhị muội sống trong núi, chịu không ít khổ sở." Vừa nói vừa kéo tay Phượng Vũ Hành: " Ta nhớ rõ mới trước đây, đôi tay này chính là nhìn giống "đương chi bạch ngọc", đề ta rất ước ao. Nhưng hôm nay sống trong núi vất vả, bàn tay có nhiều vết chai cùng vết cắt, thật khiến tỷ tỷ đau lòng." Lại ngừng đầu nhìn một chút mặt nàng: " Làn da cũng đen, không biết trong phủ hào hào chăm sóc lại, liệu có thể hay không được như trước, thật là. . . " Nói rồi, cũng từ trong mắt chảy ra hai giọt lệ.

Phượng Vũ Hành cảm thán trong lòng. Tài diễn trò thật tốt a! Nước mắt nói đến là đến, cũng không cần thuốc nhỏ mắt a.

Có thể Phượng Trầm Ngư nói những câu này cùng hai giọt lệ chẳng phải là chảy vô ích, dựa vào lý do đau lòng muội muội, nhưng lại đem tình trạng hiện nay của muội mà nói ra.

Lão thái thái nghe rõ, Phụng Vũ Hành tay như vậy, làn da cũng đen, nữ hài tử giỏi là tự dựa vào bản thân mình nàng cũng không sai biệt lắm, sau đó tìm một nhà khá giả là chuyện rất dễ dàng .

Ngẫm lại mối hôn sự cùng Cửu hoàng tử kia, trước mắt xem ra, thế nào cũng là Trầm Ngự thích hợp nhất. Quan trọng là có nhiều hoàng tử cũng đang nhìn chăm chăm vào long ý kia, không có căn không có thế chỉ dựa vào một mình Phụng Vũ Hành để duy trì Phụng gia, dù thế nào cũng phải chọn một chỗ dựa ổn thỏa nhất. Cửu hoàng tử lưng đeo chiến công, lại là con trai hoàng thượng thương yêu nhất, hoàng thượng từng chính miệng nhận lời nói ngày Cửu hoàng tử khai hoàn hồi triều liền tuyên lập thành Thái tử, cũng không biết chuyện này có cái gì tiến triển mới. Nếu như Cửu hoàng tử thật thành Thái tử, kia Phụng gia tất nhiên phải tóm chặt lấy núi dựa lớn này, cái hôn ước này chính là cầu nối tốt nhất. Có thể thái độ con trai hôm qua ...

"Ồ chỗ ta có vài cái xiêm y chưa từng mặc qua, muội muội nếu không chê, chút nữa ta liền gọi người đưa tới, muội muội trước tiên tạm mặc trước, chờ quần áo mới đến đây rồi đổi lại a!" Phụng Trầm Ngự lại ném ra cái ân huệ.

Phụng Vũ Hành như kinh hãi: "Như vậy sao được!" Một tiếng này, giọng có thể đề cao vài phần: "Đại tỷ là dòng chính nữ, xiêm y dòng chính nữ A Hành-một cái thứ nữ tại sao có thể mặc lên trên người đây!" Lại ngó ngó mình thân bây giờ, nói tiếp: "Tỷ tỷ là trách ta mặc lại y cũ trước đây ản dòng chính nữ đặt mua sao? Kia A Hành lần này trở về đổi đi!" Nàng quay người định rời đi, nhưng như lại nghĩ đến cái gì đó quay đầu lại: "Đại tỷ cũng đừng trách Tứ muội, nàng trước đây tuổi nhỏ, chỉ là nhìn xiêm y này để nhìn mới cảm mặc, chứ không có mơ ước thân phận dòng chính nữ. "

Một câu nói đem Phụng Phấn Đại sống sờ sờ kéo xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: 29: Có Một Chuyện, A Hoàn Ngươi Không Nên Thương Tâm.

Mặt mũi Phấn Đại trắng bệch, nàng cảm những xiêm y này là lúc Phụng Vũ Hành đã bị đuổi ra khỏi phủ, tuy nói là không hợp quy củ, nhưng cũng không ai nói cái gì. Hôm nay bị một lời giải thích của Phụng Vũ Hành như vậy sẽ không phải chuyện tốt, Phụng Trầm Ngự là ngại mặt mũi sẽ không trách cứ nàng, nhưng Thẩm thị còn ở đây!

Quả nhiên, vừa nghe lời này, Thẩm thị lập tức lại xù lông — "Tại Đại Thuận triều trường thứ có khác biệt, thứ nữ xuyên qua xiêm y dòng chính nữ là muốn như thế nào? Từ nhà đầu, thế nhưng quái mẫu thân trong ngày thường bạc đãi ngươi không cho ngươi xiêm y tốt? Có phải ngươi hiềm lạ: Chỉ yêu thích đồ của dòng chính?"

Phấn Đại vội đứng lên giải thích: "Không có, không có! Mẫu thân, Phấn Đại chưa từng có mơ ước đến vị trí dòng chính, ban đầu là nhìn thấy Nhị tỷ tỷ đi mới cảm mặc, nếu như Nhị tỷ không rời phủ, Phấn Đại là vạn vạn không dám. "

"Không rời phủ?" "Thẩm thị rất biết bói lông tìm vết, tìm tâm bệnh:"Ngươi còn hi vọng nàng không rời phủ?"

"Phấn Đại không có!" Phụng Phấn Đại cảm thấy chóng lại Thẩm thị, dù có 100 cái miệng nàng cũng không nói nổi, bởi vì người mẫu thân này căn bản là không chịu nói lý. Không chỉ không phân rõ phải trái, nàng căn bản chính là nghe không hiểu lời người khác nói rốt cuộc là có ý gì.

"Lão thái thái!" "Thẩm thị lúc này cũng học thông minh, tự mình quang minh chính đại quần không được, phải đem Lão thái thái cũng kéo xuống nước. " Người xem chuyện này chẳng phải cần có lời giải thích? Không thể làm xấu quy củ trong phủ. "

Lão thái thái trợn mắt lên, bà cũng chẳng phải dễ kéo như vậy, Thẩm thị nói như vậy, bà lại đá cầu trở lại: "Ngươi là đương gia chủ mẫu, chuyện lập quy củ sao còn hỏi ta?"

Thẩm thị ịu xù, trong lòng không thoải mái hơn:" Từ nhà đầu, trong phòng sao chép nữ giới, không có chuyện không được ra cửa. "

Một câu nói, Phấn Đại liền bị cấm túc.

Phụng Phấn Đại tự nhiên không dám cùng Thẩm thị đối nghịch, ủy khuất hành lễ, biểu thị mình đã nhận.

Quay đầu lại, ánh mắt liền hung hăng trừng mắt về phía Phụng Vũ Hành.

Nàng cũng sẽ không quên, chuyện hôm nay cũng là do Nhị tỷ này khơi mào. Một cái dòng chính nữ bị đuổi xuống làm thứ nữ lại vẫn còn dám phách lối như vậy, sớm muộn cũng có một ngày món nợ này nàng sẽ tính về.

Phụng Vũ Hành cười cười trước ánh mắt hung ác ấy, không nói cái gì nữa, đến lúc đó lại cùng Phụng Trầm Ngự nói một câu: "Mẫu thân đã phạt Tứ muội, đại tỷ liền không cần tiếp tục trách nàng a."

Phượng Trầm Ngư cũng nhăn nhó đầy một bụng tức giận, cái gì gọi là không nên trách mắng? Nàng chừng nào thì nói sẽ trách mắng? Tuy trong lòng là không được thoải mái lắm, nhưng ngại mặt mũi nên cũng chưa từng có gây khó dễ cho ai.

Ngay lập tức lại nhìn về phía Phượng Phấn Đại, cười an ủi: "Tứ muội không cần để trong lòng, tỷ tỷ chưa bao giờ trách người. Chuyện chép Nữ giới tỷ tỷ cùng người sao chép, mẫu thân sẽ không tức giận." quay đầu lại nói với Thẩm thị: "Đúng không hả, mẫu thân?"

Thẩm thị đương nhiên sẽ không làm mất mặt nữ nhi của mình, cười gật đầu: "Mẫu thân đương nhiên sẽ không để Trầm Ngư tức giận. Trầm Ngư chính là hiếu lễ, lại yêu thương tỷ muội, là người xứng đáng nhất với thân phận dòng chính nữ của Phượng phủ."

"Trầm Ngư vốn là dòng chính nữ, tự nhiên xứng đáng!" Ngoài cửa một cái thanh âm kiều mỹ cất lên, lại dẫn theo hai tiếng cười khanh khách, ai nấy đều biết, đây là Tứ di nương đến.

Tứ di nương Hàn thị là cái vào phủ cuối cùng, nhưng cùng Tam di nương An thị cùng năm sinh ra hải tử, trước sau chỉ kém bốn tháng.

Này Hàn thị có được một bộ mị thái, lại trời sinh mị cốt, đừng nói nam nhân, liền rất nhiều nữ nhân vừa thấy nàng cười xuong cốt đều đi theo tề đại.

Nàng vốn là cái gái bán nghệ trong nghệ quán, Phượng Cẩn Nguyên có một lần bồi người xã giao, chớp mắt liền nhìn trúng nàng. Sau khi hồi phủ mặc kệ lão thái thái phản đối, vẫn cứ nhắc người từ cửa sau vào, đưa nàng ta lên vị trí Tứ di nương.

Những năm này, Hàn thị ân sủng chưa từng đứt đoạn, Phượng Cẩn Nguyên cũng từ đó không nạp thêm một cái di nương nào. Hơn nữa bây giờ Thẩm thị chính là thành quả Phượng Cẩn Nguyên sủng thiếp diệt thế, Phượng Phấn Đại liền luôn có một loại ảo giác, bởi vì phụ thân nàng chuyện giống vậy có thể làm lần thứ nhất thì cũng có thể làm tiếp lần thứ hai, chưa chừng ngày nào đó Thẩm thị xuống đài, di nương nàng Hàn thị leo lên vị trí chính thất.

Lại nói Hàn thị một tiếng mị ngữ này, mọi người trong phòng nghe được trừ bỏ Phượng Phấn Đại ở ngoài cũng là một hồi lâu ghét bỏ.

Nàng đẹp hơn nữa, lại có thể lung lạc nhân tâm, đó cũng là đối với nam nhân cùng người ngoài, còn cùng là nữ nhân trong phủ thì đều chường mắt nàng.

Xuất thân vốn là một cái thanh quan nhi (gái bán nghệ), mặc dù là Thẩm thị cũng chỉ là nữ nhi thương hộ nhưng cũng cảm thấy không xấu mặt không được, cho nên mỗi khi có mời tiệc ....., nàng chưa bao giờ để Hàn thị trên bàn tiệc, chỉ nuôi trong sân, đỡ phải đi ra cho khó coi.

Mà Hàn thị cũng là dạng người an phận, chưa bao giờ tranh giành danh phận, hơn nữa lại thỉnh thoảng bên gối Phượng Cẩn Nguyên nói tốt cho Thẩm thị, thường xuyên qua lại, Thẩm thị đối với nàng cũng không giống trước kia căm thù như vậy.

Đi theo Hàn thị cùng đi còn có Tam di nương An thị, hai người vừa tiến đến vào liền hướng lão thái thái thỉnh an, Thẩm thị nhắc nhở: "Các người hôm nay như thế nào lại tới trễ."

An thị là người khiêm tốn, cũng không thích cùng Thẩm thị nói nhảm nhiều, hướng chỉ có Hàn thị ở đây, lời gì đều có người giành trước, nàng cũng bớt chút việc.

Quả nhiên, nghe Thẩm thị nói như vậy, Hàn thị lập tức liền mím môi cười một hơi, sau đó nói: "Phụ nhân có chỗ không biết, thiếp thân cùng An tỷ tỷ kỳ thực sớm đã đi ra, ai biết được trên đường gặp phải lão gia, nói vài lời thôi, lúc này mới chậm chút."

"Lão gia?" Thẩm thị sùng sờ, "Lão gia chẳng phải đi thượng triều sao?"

Hàn thị lại là cười khanh khách: "Đúng nha, trời còn chưa sáng đã đi thượng triều, vốn chỉ có đến trưa mới có thể gặp mặt, không ngờ vào lúc này trở về."

An thị ở bên cạnh đứng giữa trời, tính toán không mở miệng nói chuyện cũng không tốt, đã nói bổ sung: "Lão gia đi đổi quan bào, nghe nói chúng ta đều đến chỗ lão thái thái thỉnh an, đã nói để chúng ta tạm thời chờ thêm ở đây, hẳn trong chốc lát cũng đi về phía này."

Lão thái thái vừa nghe lời này, cau mày lại: "Chỉ sợ là trong triều có việc."

Thẩm thị đặt móng tọa đến trên ghế dựa, lắc khăn tay trong tay, nha hoàn dâng trà liền uống đi nửa bát, mới nói: "Có việc cũng không liên quan nữ nhân chúng ta tham gia vào, lão gia nhất định là đến chỗ lão thái thái vấn an."

Lời nói này không sai, trong triều chuyện to lớn hơn nữa, cũng cùng nữ nhân hậu viện không quan hệ.

Lão thái thái như ngờ ngợ cảm thấy, Phượng Cẩn Nguyên hôm nay đến Thư Nhã viên, phỏng chừng không chỉ thỉnh an đơn giản như vậy.

Nàng hướng ánh mắt tới chỗ Phượng Vũ Hành, trong lòng đoán được bảy tám phần. Sợ là sự việc có quan hệ tới nhà đầu này thôi, dù sao hôm qua bắt chợt quyết định giữ người trong phủ, thế nào cũng phải cùng mọi người có câu trả lời thỏa đáng.

Mọi người đợi không lâu, Phượng Cẩn Nguyên đã thay đổi quan bào liền đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 30: Đồ Cưới Nhiều Hơn

Phượng Vũ Hành nhìn chăm chăm Phượng Cẩn Nguyên, ánh mắt không hề che giấu chút nào rơi vào trên miệng hé ra hớp lại của hắn kia, tình trạng khăn trương ai cũng nhìn ra được.

Nhưng cũng không có ai nghi ngờ gì về điều này, dù sao đây mới là biểu hiện nên có của một cái nữ hài tử có hôn ước. Hoặc là trong mắt mọi người nhìn lại, thì Phượng Vũ Hành như vậy mới là bình thường, mới phù hợp suy nghĩ trong lòng các nàng.

Phượng Cẩn Nguyên bị nàng nhìn đến phiền chán, tùy ý giơ tay lên, rốt cục nói đến đề tài chính: "Hôm nay lâm triều có triều thần nhắc tới chuyện lập Thái tử, nhưng bị hoàng thượng bác bỏ."

Lão thái thái lại hỏi vào vấn đề: "Không phải nói Cửu hoàng tử khai hoàn hồi triều chính là ngày lập Thái tử sao? Cửu hoàng tử là trở về từ hôm qua, vì sao hoàng thượng chẳng những không có động tĩnh, hôm nay còn bác bỏ đại thần bẩm tấu lên?"

"Ai!" Phượng Cẩn Nguyên thở dài một tiếng: "Chuyện này nhi tử cũng là vừa vặn biết được, thì ra Cửu hoàng tử xác thực đánh lui đại quân phe địch giữ được ranh giới, thế nhưng chính hắn người cũng đã bị thương nặng."

Mọi người bưng tỉnh.

Lão thái thái hỏi lại: "Thương tổn tới mức độ nào?"

Phượng Cẩn Nguyên liếc nhìn Phượng Vũ Hành, nói: "Hai chân hoàn toàn bị phế, dung mạo hủy sạch, ngay cả về chuyện về sau muốn có người nối dõi... cũng vô vọng."

Mọi người có mặt ở đây đều kinh hoàng!

Thẩm thị lôi kéo tay Phượng Trầm Ngư, nghĩ mà sợ. Nhưng sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, nói: "Cũng tốt, cũng tốt."

Lão thái thái nhìn bà ta chăm chăm, gậy chống gõ gõ mặt nền: Thẩm thị cuối cùng biết thu liễm chút ít, chỉ lôi kéo Phượng Trầm Ngư thấp giọng thì thầm: "Trách không được phụ thân ngươi hôm qua lưu lại các nàng, nhất định là khi đó chợt nghe được tin tức."

Trầm Ngư gật gật đầu, cũng nhỏ giọng nói: "Phụ thân vẫn thương yêu che chở Trầm Ngư."

Thẩm thị rất hài lòng cách làm lần này của Phượng Cẩn Nguyên, lần thứ nhất đối với chuyện ba người Diêu thị ở lại Phượng phủ biểu thị tán thành.

Phượng Cẩn Nguyên lúc nói xong lời này, lại nhìn về phía Phượng Vũ Hành, thấy nha đầu kia không phản ứng gì, còn ngây ngốc nhìn mình, không khỏi nhíu lông mày: "A Hoàn?"

Phượng Vũ Hành ngắt ra: "Dạ?"

"Ngươi không nên bi thương." Trong lòng hắn không đau lòng gì vì nữ nhi này, nói tới lời an ủi cũng chỉ qua loa không đến nơi đến chốn.

Phượng Vũ Hành trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại hắn một câu: "Phụ thân vừa bảo chuyện ta không nên thương tâm, chính là cái này?"

Phượng Cẩn Nguyên khó hiểu: "Nếu không ngươi cho là cái gì?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu: "Không có gì." Trong lòng thầm nhẹ nhàng thở ra.

Mọi người chỉ nói nàng là một hồi lâu vẫn chưa chấp nhận được sự thật này, có chút sững sờ là bình thường, Tam di nương An thị đi tới bên người nàng, vỗ vỗ vai nàng an ủi, nhỏ giọng nói: "A Hành chớ sợ, mọi người có mệnh riêng của mình, ngày cập kê của người còn cách ba năm nữa, không vội."

Phượng Trầm Ngư cũng đi lên phía trước, mang theo gương mặt giống Bồ Tát khuyên bảo: "Nhị muội không nên quá thương tâm, tuy nói thân thể của hắn tàn, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là một hoàng tử, dù sao cũng sẽ không bạc đãi Nhị muội."

Lão thái thái tỏ thái độ: "Các ngươi đều là tôn nữ của ta, môi hở răng lạnh, dù cho người A Hoàn sẽ gặp xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng Phượng gia vĩnh viễn đều là nhà mẹ đẻ của ngươi, nên đồ cưới vì ngươi sẽ phòng bị ra một phần." Vừa nói một bên nhìn về phía Thẩm thị.

Thẩm thị vừa nghe nói muốn phòng bị nhiều thêm một phần đồ cưới, lập tức liền muốn xù lông, ở bên cạnh Phượng Cẩn Nguyên hung hăng khắc một chút, miễn cưỡng đề cổ hỏa khí kia của nàng đi.

"Tiểu thê tử đều nghe theo làm." Nàng tâm không cam, tình không nguyện.

Phân Đại thi vui rồi, chỉ nói từng làm dòng chính nữ thì đã sao? Có hôn ước cùng hoàng tử thì đã sao? Quay đầu lại còn không bằng gả cho đệ tử vương

tộc bình thường, tốt xấu gì thì cũng là người đẳng hoàng. Cứu hoàng tử kia đến cả việc muốn có người nói dối cũng đã vô vọng, sau đó còn hy vọng làm gì, vương vị đều không ai kế thừa a? Thế nhưng lại nghĩ tới chuyện Phụng Vũ Hành được nhiều thêm một phần đồ cưới, mặt lại xụ xuống.

Phụng Tường Dung thì lại thay Phụng Vũ Hành mà thương tâm, liếc nhìn nàng một cái liền lau nước mắt.

Nhưng vừa vặn còn bị mọi người cho rằng đây là bình thường, biến cố làm đã kích Phụng Vũ Hành, đảo mắt lại như có sức sống, chợt nghe nàng nói với lão thái thái: " Tởm lắm vì sao phải phòng bị cho A Hành nhiều thêm một phần đồ cưới? "

Lão thái thái nghĩ thầm tôn nữ này lẽ nào bị ngốc? Ngoài miệng vẫn phải an ủi: " Người là cô nương Phụng gia, gả cho một người như thế... Tởm lắm là sợ người ngày sau trải qua kham khổ, nên mới nghĩ cho người dự bị nhiều thêm một chút. "

Phụng Vũ Hành khom người một cái: " Tởm lắm có hảo ý A Hành tâm linh, chỉ là tởm lắm quên, A Hành là nữ nhi Phụng phủ, Cứu hoàng tử cũng là nhi tử của hoàng thượng. Phụng phủ đều nhớ không bạc đãi nữ nhi, hoàng thượng há có thể không nhớ kỹ, nhất định sẽ ban nhiều chiếu chỉ để quan tâm con trai của mình đây! "

Nghe nàng nói vậy, Thẩm thị lập tức gật đầu tán thành: " Đúng vậy đúng vậy, lão thái thái thật quá lo xa, Phụng gia chúng ta sao có thể so với hoàng gia. " Đối với Thẩm thị mà nói, đào tiền trong công cùng đào tiền nàng để dành đều là một khái niệm, phòng bị nhiều thêm một phần đồ cưới, nói thì dễ dàng, kia cũng chẳng phải ít bạc, Phụng Vũ Hành vì cái gì mà được tiện nghi này?

Có thể Phụng Vũ Hành hiển nhiên cũng không muốn như ý của nàng, Thẩm thị lời mới vừa ra khỏi miệng, thì nàng lại nói với lão thái thái: " Nhiều hơn phần đồ cưới A Hành tuy chỉ lĩnh tâm ý, nhưng tởm lắm ý tốt là không thể cự tuyệt. "

" Người ý gì? " Thẩm thị căn bản chính là cái phế vật trạch đấu, châm lửa cháy ngay, cũng căn bản không nghe ra những cái này cong cong queo queo.

Phụng Vũ Hành lại nói: " A Hành ý tứ là, đã là tởm lắm cho, kia A Hành liền làm cái thuận nước giong thuyền, phần đồ cưới nhiều hơn này liền chia đều cho Tường Dung cùng Phần Đại hai vị muội muội thôi. Về phần đại tỷ tỷ... " Nàng nhìn Trầm Ngư chớp mắt: " Nghĩ đến nhất định là như ta, sẽ không tranh đoạt với bọn tiểu tiểu muội muội. "

Đình đầu mang cái mũ hiền lành từ bị, Phụng Trầm Ngư còn có thể nói cái gì, đành phải nở nụ cười rộng lượng như thói quen của nàng tán đồng nói: " Đó là tự nhiên. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: 31: Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân

An thị tuy biết điều, nhưng cũng là một người thông minh. Mà Tường Dung làm nữ nhi của nàng, tuy nói bị quy củ trong phủ ép tới có chút nhát gan, nhưng là dụng mạo cũng không thua kém. Hơn nữa An thị trước đây cùng Diêu thị giao hảo, Tường Dung lại từ nhỏ thích kẻ cận Phụng Vũ Hành, trước mặt cần diễn trò nàng tự nhiên phải giúp đối phương đẩy nội dung vở kịch lên đỉnh cao.

Cho nên, An thị một cái ánh mắt đưa tới , Tường Dung lập tức quỳ xuống đất mặt hiện mừng rỡ: " Tường Dung tạ tạ tởm lắm, tạ mẫu thân, cũng tạ đại tỷ và nhị tỷ. "

Phụng Phần Đại lại là một kẻ tham lam, nói cho cùng nàng chỉ là chán ghét trong phủ này áp trên đầu nàng cái gọi là dòng chính nữ, cũng không phải nhằm vào hai người Phụng Vũ Hành cùng Phụng Trầm Ngư. Cho nên trái ngược với Phụng Trầm Ngư mà nói, Nhị tỷ đã từng là dòng chính nữ này, đặc biệt trước mặt lại phải gả cho cái hoàng tử phế vật, cũng không cho nàng nửa điểm ưu việt, huống chi trước mặt nhân gia lại cho nàng một cái ân huệ lớn như vậy. Phải biết, làm thứ nữ, đồ cưới còn phải ít hơn dòng chính nữ rất nhiều nhiều nữa....., mà chia đều đồ cưới của một cái thứ nữ khác, với nàng mà nói thế nhưng nguyên bản đồ cưới khi không nhiều hơn một nửa a?

Vì thế Phần Đại cũng lập tức quỳ xuống đất, vui vẻ lớn tiếng tạ ân: "Đa tạ tởm lắm, mẫu thân và hai vị tỷ tỷ! "

Tường Dung nghĩ một lát, lại nghiêng người sang thêm câu: " Tạ ơn phụ thân. "

Hai người nha đầu một phen tạ ân, triệt để lấp miệng của lão thái thái.

Thẩm thị ánh mắt liền muốn phản kháng, An thị cùng Hàn thị hoàn hảo đứng chỗ cũng đi tới trung tâm cúi người thi lễ, cùng nói: "Đa tạ lão thái thái và đại phu nhân. "

Hàn thị trọn mị nhãn, đối với Phụng Cẩm Nguyên dịu dàng nói: " Tạ ơn lão gia. "

An thị càng là tăng cường lấp miệng lão thái thái: " Trong kinh đô ai nấy đều biết Phụng phủ lão thái thái của chúng ta từ trước đến giờ thương yêu tiểu

bối, chưa bao giờ vì tam tiểu thư và tứ tiểu thư là con thứ mà nghiêm khắc hơn, thật sự là điển phạm ai nấy tán thưởng. "

Lời vừa thốt ra, cũng không quản là thật hay giả, hình tượng lão thái thái lập tức liền bị dựng nên cao lớn, cả chính bà đều có chút lảng lảng. Một tay nâng trước eo, một tay chống trường cười híp mắt gật đầu: "Ta vừa mới đã nói, môi hồ răng lạnh. "

Thẩm thị liền cảm giác lòng mình đều đang chảy máu, cũng nhìn thấy Trầm Ngự hơi lắc đầu với nàng, cùng mặt vẻ tán thành của Phụng Cẩm Nguyên, trong lòng tuy là không vui cũng phải trước tiên nuốt một hơi này xuống. Chung quanh Tưởng Dung cùng Trầm Ngự mới mười tuổi, cách ngày xuất giá còn xa lắm.

Thấy Thẩm thị cũng gật đầu, hai đứa bé quý trên đất lúc này mới đứng dậy, Tưởng Dung vẫn là đáng vẻ cúi đầu phục tùng, Phấn Đại trên mặt mừng rỡ như thế nào cũng không che giấu được.

Thẩm thị liếc nhìn nàng, chỉ cảm thấy nha đầu này tuổi còn nhỏ, càng không biết khi nào cũng sẽ giống Hàn thị một bộ kiêu mị kia, trong bụng càng phiền chán.

Lúc này, trên đường ra ngoài Diêu thị bên kia cùng Triệu ma ma được cử ra ngoài đang vội vã mà quay về đụng vào nhau, quá thêm cửa lúc không cẩn thận còn trật chân ngã, may mà ở cửa có tiểu nha đầu đỡ lấy, nhờ vậy mới không có ngã chổng vó.

Triệu ma ma là lão nhân từ nhỏ đã hầu hạ lão thái thái, lão thái thái hiển nhiên biết nếu chẳng phải có đại sự xảy ra, quyết sẽ không để Triệu ma ma vội vã như vậy, nhanh chóng liền hỏi: "Xảy ra chuyện gì? "

Triệu ma ma thở hồng hộc, nhìn Phụng Cẩm Nguyên cũng ở đây, vội hành lễ, sau đó nói với mọi người: "Người Ngự Vương phủ đến đặt sính lễ. "

"Cái gì? " Lão thái thái, Phụng Cẩm Nguyên, Thẩm thị cùng kêu lên kinh ngạc, ngay cả An thị từ trước đến giờ chắc chắn không nhiều chuyện đều sững sờ.

Phụng Vũ Hành nháy mắt mấy cái, Ngự vương là cái quý gì?

An thị nhìn Phụng Vũ Hành trông vẻ không hiểu, nhỏ giọng nói với nàng: "Hai năm trước Cửu hoàng tử xuất chinh, hoàng thượng trừ bỏ thân phong kỳ vi trấn viễn đại tướng quân ở ngoài, còn phong làm Ngự Vương. "

Nàng nhỏ giọng nói, lại bị Thẩm thị nghe được, ề ề đáp một câu: "Thừa kế thì thế nào, bây giờ người nói dối đều không có, tìm ai đánh giặc. "

An thị cau mày lại, không có ý định cùng Thẩm thị nói nhiều, ngay lập tức không nói nữa.

Đến lúc Phụng Vũ Hành nghe rõ, thì ra Ngự Vương chính là người đó a! Xoay người đối với Thẩm thị ngoan ngoãn cười cười: "Mẫu thân là đang vì A Hành bênh vực kẻ yếu sao? A Hành đa tạ mẫu thân mong nhớ. "

Thẩm thị tròn tròn mắt, muốn nói người đừng tưởng bở, bị Phụng Trầm Ngự ngăn cản.

"Tổ mẫu, cha mẹ, vẫn là mau mau đến tiền viện xem thử! " Trầm Ngự nhắc nhở mọi người, vì thế một phòng oanh oanh yến yến vù vù kéo kéo đi tiền viện.

Trên đường, Phụng Vũ Hành lời kéo An thị nhỏ giọng hỏi: "Cửu hoàng tử tên đầy đủ gọi cái gì? "

An thị nghĩ một lát: "Hình như là gọi Huyền Thiên Minh. "

"Huyền Thiên Minh. " Nàng nhớ cái tên này trong lòng, "Rất dễ nghe."

Một đám người lúc đi tới tiền viện, thấy quản gia Hà Trung đang cúi đầu khom lưng theo sát một vị lão phụ nhân nói chuyện.

Lão phụ nhân kia một thân cung trang cáo mệnh màu nâu, thân hình cao gầy, khí chất bất phàm, người chỉ cần đứng nơi ấy, liền chẳng phải một cái quản gia Phụng phủ có thể bì nổi.

Chỉ nhìn thấy Hà Trung mang theo mặt cười một câu lại một câu nói chuyện, lão phụ nhân lại thủy chung mắt nhìn phía trước, hàm dưới khẽ nhếch, không thèm để ý một câu.

Phụng gia lão thái thái cùng Phụng Cẩm Nguyên nhìn thấy rõ ràng, đầu thế không biết thân phận lão bà này. Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh bên người chỉ có một bà vú Chu thị, là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do đương kim thánh thượng ngự bút thân phong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: 32: Sính Lễ Của Cửu Hoàng Tử

Chu thị này nửa cuộc đời không gả, chẳng những là bà vú Cửu hoàng tử, thuở nhỏ còn theo hầu Vân Phi, lúc Cửu hoàng tử hai tuổi tắm điện Vân Phi xảy ra một trận lửa lớn, liều mạng ôm Cửu hoàng tử còn trong tã lót, bảo vệ hoàng gia huyết mạch.

Mà bất luận Cửu hoàng tử hiện nay làm sao, Chu phu nhân vẫn là người hoàng thượng cực kỳ xem trọng, mỗi khi có cung yến trọng yếu đều phải mời nàng đến tham gia.

Bây giờ Chu phu nhân đích thân đến, còn nói là đặt sính lễ, mọi người không khỏi lại nhìn nhiều Phụng Vũ Hành vài lần, tâm lại có vài suy nghĩ.

Phụng Cẩm Nguyên bước nhanh hai bước đi tới trước mặt Chu phu nhân, chấp tay cúi chào: " Không biết phu nhân tự mình đến phủ, không có từ xa tiếp đón, mong rằng phu nhân chớ trách. "

Phụng gia Lão thái thái được mọi người nâng đỡ kiên trì cứng ngắc eo người đi tới gần, định hành lễ, nhưng eo này thực sự là không được, cong nửa ngày cũng không cong xuống, trong lúc nhất thời lúng túng không thôi.

Chu phu nhân thường thấy những loại trường hợp này, đương nhiên sẽ không cùng một lão thái thái thoát nhìn thân có lưng đau tính toán, chỉ lạnh nhạt nói: " Lão thái thái thân mình không tiện, không cần đa lễ. "

Lão thái thái là không cần đa lễ, nhưng lễ nghi những người khác lại không thể thiếu được.

Phía sau Thẩm thị mang theo một đám nữ quyến tất cả quý bái, Phụng Vũ Hành cũng đi theo hành lễ, nhưng đợi nửa ngày vẫn chưa nghe được gọi đến.

Lão thái thái lưu ý hành động của Chu phu nhân, chỉ thấy nàng ở trong đám người hạ bái nhìn chung quanh một vòng, như là đang tìm kiếm. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở một cái tiểu nữ nhân gầy yếu.

Nửa ngày, hạ bái mọi người rốt cục nghe được một tiếng: " Mau đứng lên, không cần đa lễ ", đang chưa kịp đứng dậy, lại bị một đôi tay vươn ra đưa lên trước người khác một bước.

" Vị này chính là cùng Ngự Vương điện hạ có hôn ước Phụng gia dòng chính nữ Phụng Nhị Tiểu Thư chứ? " Chu phu nhân thu hồi mặt trang nghiêm, đổi lại một bộ hiền lành nhân hậu.

Phụng Vũ Hành ngẩng đầu, đối mặt chính là gương mặt tràn đầy thiện ý.

Chỉ là một tiếng Phụng gia dòng chính nữ này ...

" Phu nhân hiểu lầm. " Phụng Cẩm Nguyên nói thay: " Đây thật là nhị nữ nhi của Phụng mỗ, nhưng cũng không phải dòng chính nữ. "

Thẩm thị cũng ồn ào lên theo: " Đúng vậy a, dòng chính nữ Phụng phủ chúng ta là Trầm Ngự. " Vừa nói một bên đem Trầm Ngự đẩy lên phụ cận, " Trầm Ngự, mau hành lễ với Chu phu nhân. "

Phụng Trầm Ngự sử dụng hết gương mặt Bò Tát của nàng, ung dung hành lễ một cái: " Trầm Ngự từng thấy Chu phu nhân. "

Chu phu nhân nhìn cũng chưa từng nhìn mấy người nói chuyện kia, ánh mắt chỉ dừng lại ở trên mặt một người Phụng Vũ Hành, nhưng nói nhưng hỏi đi qua: " Lão thân chỉ nhớ rõ lúc trước cùng Cửu hoàng tử đính xuống việc hôn nhân nhị tiểu thư là Phụng gia dòng chính nữ. "

Phụng Cẩm Nguyên rất xấu hổ: " Phu nhân có chỗ không biết, Phụng phủ nhiều năm trước có chút biến động, bây giờ A Hành cũng chẳng phải dòng chính nữ. "

Một lời của hần thốt ra, Phụng Trầm Ngự lập tức bỏ tức một câu: " Tuy trên danh nghĩa chẳng phải dòng chính nữ, nhưng Nhị muội muội trong phủ tất cả vẫn là ân phân lệ dòng chính nữ đặt mua, chưa từng chút nào qua loa. "

Nàng vừa nói như thế, Phụng Cẩm Nguyên cũng phản ứng kịp một chút. Bây giờ tình thế này, nếu như Minh vương phủ một mực đòi hôn ước là dòng chính nữ Phụng phủ, đó là buộc hần không thể không đem Phụng Trầm Ngự gả đi. Tuy nói Cửu hoàng tử thân mình đã hủy, nhưng quyền thế vẫn còn, cũng chưa mất ân sủng của hoàng thượng, hần tuy làm tã tướng một nước, nhưng căn cơ còn thấp. Huống chi mặc dù căn cơ sâu hơn, cũng vô pháp chống lại hoàng tử a!

Thế nhưng Trầm Ngự, tuyệt đối không thể gả cho một kẻ tàn phế.

Nghĩ tới đây, Phụng Cẩm Nguyên cũng nhanh chóng nói bổ sung: " Trầm Ngự nói rất đúng, A Hành ... Phu nhân cũng biết trước kia chuyện của Diêu gia, liền ... Đùng muốn làm khó Cẩm Nguyên. " Hần từ hợp tục danh, xem như cùng Chu phu nhân gần như ngang nhau.

Chu phu nhân không để ý cha và con gái trước sau mở miệng giải thích, chỉ lời kéo tay Phụng Vũ Hành hỏi nàng: " Phụ thân và tỷ tỷ người nói tới là sự thật? "

Ánh mắt Phụng Vũ Hành vẫn không rời khỏi Chu phu nhân, ngầm quan sát đi tìm tòi nghiên cứu, lại chiếm được đáp án đối phương là chân tâm đối đãi.

Trong bụng nàng cảm động, trở lại: " Trường thử không qua một cái hư danh, A Hành những năm này trong núi sớm đã nhìn mấy đồ này cực kì nhạt. " Một câu nói, chỉ ra những năm này nàng căn bản là không có sống trong Phụng hoàng phủ.

Chu phu nhân tự nhiên là đã sớm biết sự việc này, thế nhưng hiển nhiên đối với Phụng hoàng gia thấy Diêu gia gặp chuyện vội vàng rũ sạch quan hệ, thậm chí chuyện sủng thiếp diệt thê cũng có thể làm. Chỉ thấy nàng chớp mắt nhìn Phụng hoàng Căn Nguyên, ngay tiếp theo đem lão thái thái cùng Thẩm thị cũng nhìn một lần, rồi sau đó liền tiếp lắc đầu, lại chuyển tới an ủi Phụng hoàng Vũ Hành: " Năm nay mười hai rồi nhỉ? Nhịn nữa ba năm. "

Phụng hoàng Vũ Hành không nhịn được, phớt xuy một tiếng liền vui vẻ nói: " Phu nhân nói quá lời. "

Mặt Thẩm thị trong nháy mắt sụp xuống, lại không dám phát tác, đến mức quả thực khó chịu.

Phụng hoàng Căn Nguyên trên mặt cũng không tốt vừa nhìn đến, lại mấy lần muốn mở miệng, rồi lại e ngại thân phận Chu phu nhân không thể không coi như không có chuyện gì.

Chu phu nhân cũng vô ý không định tính toán chuyện này cùng Phụng hoàng gia, dù sao hôm nay đến Phụng hoàng phủ là có chính sự muốn làm.

Chỉ thấy nàng vỗ nhẹ trên tay Phụng hoàng Vũ Hành, hòa ái nói với nàng: " Hải tử, chờ ma ma trước tiên làm chính sự, chúng ta lại nói chuyện cẩn thận. " Thế này mới buông tay Phụng hoàng Vũ Hành ra ngược lại nhìn về phía Phụng hoàng Căn Nguyên: " Phụng hoàng đại nhân, Ngự vương cùng Phụng hoàng gia nhị tiểu thư việc hôn nhân là quyết định từ nhỏ, trước kia đã từng thu nạp, vấn danh cùng nạp cát*, hôm nay lão thân thụ Ngự Vương điện hạ nhờ vả , đưa đại sinh lễ tới. "

nạp cát*: Một nghi lễ trong hôn lễ thời xưa, tức là nhà trai chọn ngày tốt để cưới và báo tin cho nhà gái biết.

Chu phu nhân nói rồi, từ một bên từ trong tay nha hoàn cầm lên danh mục quà tặng, tự mình đưa về phía Phụng hoàng Căn Nguyên: " Phụng hoàng đại nhân đây là danh mục sinh lễ, phải chăng đã hợp quy củ đại thuận triều về đại sinh nhà trai. "

Phụng hoàng Căn Nguyên cung kính tiếp nhận, mở ra cẩn thận xem qua. Thẩm thị cũng đi theo tiến lên trước, ngay cả lão thái thái cũng không nhịn được hiếu kỳ, cùng nhau tiến tới.

Có thể ba người này nhìn một hồi, liền tập thể giãn tái mặt.

Đây là danh mục quà tặng? Đường đường Cửu hoàng tử, Ngự Vương điện hạ cho sinh lễ?

Phụng hoàng Trầm Ngự thấy sắc mặt ba người không đúng, lặng lẽ đi về phía trước hai bước, ánh mắt đảo qua, chỉ thấy phía trên kia viết ——

Ba ngàn lượng bạc trắng, đa tạ Phụng hoàng gia công ơn nuôi dưỡng.

Một gánh sinh bánh, 8 loại vị hải sản, 2 cặp gà trống mái, năm cân thịt heo, hai con tê tê, 4 bình rượu cũ, 4 trái kinh quả*, hai lọ lá trà , 20 cân gạo mềm, 3 cân 2 lượng đường cát .

*trái này ta chịu rồi

Cuối cùng còn có một bộ vòng vàng.

Danh mục quà tặng như vậy Phụng hoàng Trầm Ngự cũng thấy choáng, mấy người đưa mắt nhìn nhau, đều không biết nên đáp lại thế nào.

Chu phu nhân nhìn bọn hắn một cái, khóe môi không dấu vết nhếch lên, hỏi tới: " Thế nào, Phụng hoàng đại nhân có dị nghị nào? "

Phụng hoàng Căn Nguyên nhắm mắt hỏi một câu: " Xin hỏi phu nhân, đây chính là Ngự Vương điện hạ thụ ý danh mục quà tặng? "

Chu phu nhân gật đầu: " Đúng vậy. Phụng hoàng đại nhân không hài lòng? "

Phụng hoàng Căn Nguyên cảm thấy bản thân lại không nói cái gì, đây không chỉ là vấn đề mặt mũi Phụng hoàng Vũ Hành, mà là vấn đề mặt mũi cả Phụng hoàng gia. Vì thế lại nói: " Danh mục lễ này chỉ sợ xác thực không ổn đâu? "

Chu phu nhân cười hỏi: " Nhưng không tuân theo đại thuận triều ta quy chế cưới thê ? "

Phụng hoàng Căn Nguyên lắc đầu , " Vậy nhưng là không có, chỉ là nếu bình dân bách tính ăn danh mục lễ này cưới thê thì thôi vậy, này nhà vương,hầu,tướng quân,tể tướng ... Sợ là thật không được ổn? "

Chu phu nhân cười nữa: " Phụng hoàng đại nhân biết bình dân bách tính là quy củ này là tốt rồi. Vạn Tuế Gia nói, hoàng tử tuy thân vị cao quý, nhưng đều là con dân đại thuận, cùng bình dân bách tính không có gì khác biệt. "

Một câu nói, đem hoàng đế Đại Thuận đều bị mang ra, Phụng hoàng Căn Nguyên còn có thể nói cái gì? Đành phải giao danh mục quà tặng cho quân gia nhận lấy, cùng Chu phu nhân cúi chào: " Nếu như thế, kia Phụng hoàng mẫu liền thu theo danh mục lễ này. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: 33: Sính Lễ Tư Nhân

Thấy Phụng Căn Nguyên nhận sính lễ, Chu phu nhân gật gật đầu, "Phụng đại nhân thăm mình đại nghĩa*, không hổ là tể tướng đại thuận triều." Dứt lời, hai tay vỗ một cái, ngoài cửa lập tức có người bắt đầu theo danh mục quà tặng nhắc gì đó vào trong phủ.

*thăm mình đại nghĩa: mình là mình mẫn ý hiểu nôm na là sáng suốt làm nghĩa lớn mà chả biết để sao cho nó chuẩn nhất nữa

Chỗ chết người nhất chính là, chỉ chuyển đồ vào đây còn chưa tính, lại còn cứ có một Đại thái giám Ngự vương phủ đứng ở cửa hát danh mục quà tặng. Một tiếng kia vang lên một tiếng, Phụng Căn Nguyên luôn có kích động muốn gọi người xé nát miệng của hắn, nhưng lại xác thực không dám. Thái giám loại này, trong cung chủ tử có thể đánh phạt, người ở ngoài cung là tuyệt đối không có quyền lợi động đến bọn hắn một cái.

Lại nói đồng sính lễ này, đừng nói mọi người trong Phụng phủ nghe hồng mắt, Phụng Vũ Hành nghe được mí mắt cũng co rút mãi, nàng bắt đầu hoài nghi vừa rồi chính mình đối với Chu phu nhân một phen tìm tòi nghiên cứu phải không sai lắm rồi.

Phụng lão thái sửng sờ, nguyên bản thái độ đối với Phụng Vũ Hành có điều ảm lên lại trong nháy mắt rơi xuống băng lãnh.

Những người khác trong Phụng phủ cũng không kém nhiều lắm, khi các nàng nhìn đến Chu phu nhân tự mình đại biểu Ngự vương phủ đến cầu thân, đều cho rằng Ngự vương phủ cực kỳ coi trọng cuộc hôn ước này, chỉ sợ có cái tang quan hệ này, Phụng phủ về sau cũng không dám đối xử nặng nề với Diêu thị.

Nhưng hiện tại lại khác hoàn toàn!

Nếu như Ngự vương phủ thật sự coi trọng cuộc hôn ước này, sao đặt xuống sính lễ keo kiệt như vậy? Nghe Đại thái giám kia gọi danh mục quà tặng trên mặt các nàng đều nhanh sắp không chịu được nữa. Phụng phủ cửa lớn bốn phương rộng mở bên ngoài bao nhiêu người đều nghe đây, cái chuyện cười này có thể gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ sợ không quá một canh giờ chuyện này phải truyền khắp cả kinh thành, mặt mũi Phụng phủ biết để chỗ nào?

Rốt cục, danh mục quà tặng cũng hát xong, sính lễ cũng đưa hết vào đại viện thì Phụng phủ.

Phụng Căn Nguyên đen mặt, lão thái thái tức giận khiến hai người hạ nhân phải dùng sức nâng mới đứng vững. Thảm thị cũng không có phản ứng quá lớn, Ngự vương phủ đã làm như thế, vậy thì đừng trách sau này Phụng phủ làm sao đối xử với Diêu thị kia. Những người khác cứ cảm thấy Diêu thị mới đúng là chủ mưu Phụng phủ nghiêm chỉnh, cũng là đến lúc nên tỉnh lại đi.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người cảm thấy được trận náo kịch mất hết cả mặt mũi ở ngưỡng cửa rốt cục cũng có thể kết thúc, Chu phu nhân lại nói: "Cấp Phụng phủ sính lễ chính là những thứ này, sau đó, là Ngự Vương điện hạ chúng ta cho Ngự vương phi tương lai sính lễ tư nhân!"

Mọi người lại náo động!

Cái gì gọi là sính lễ tư nhân?

Ai phát minh chế tạo ra loại này gì đó?

Lão thái thái cứng ngắc lưng thẳng nhún nhảy, Phụng Căn Nguyên mặt đen đã có chút vằn vẹo, ngay cả Thảm thị cũng hồ đồ.

Phụng Vũ Hành cũng mơ hồ, sính lễ tư nhân lại là đồ chơi gì?

Chu phu nhân nghiêm mặt, nhìn mọi người chung quanh Phụng phủ, Phụng Vũ Hành từ trong ánh mắt nàng nhìn ra ý vị mệt mỏi.

"Ngự Vương điện hạ nói, Phụng phủ đối Phụng Nhị Tiểu Thư ân sinh dường cũng không đáng nhiều như vậy, kia ba ngàn lượng bạc kỳ thực cũng là cho không ít. Nếu như tra cứu, Phụng gia đối Phụng Nhị Tiểu Thư trả giá xa xa đâu không được ba ngàn lượng nhiều như vậy."

Ý tứ rất rõ ràng, Phụng gia nuôi con gái như thế nào trong lòng đều tự biết, cho người 3 ngày cân nhắc.

Chu phu nhân khoát tay, nha hoàn bên người lại đưa một phần danh mục quà tặng tới, lần này, Chu phu nhân trực tiếp giao danh mục lễ này cho Phụng Vũ Hành —— "Đây là Ngự Vương điện hạ cho nhị tiểu thư sính lễ tư nhân, thỉnh nhị tiểu thư xem qua."

Phụng Vũ Hành tiếp nhận danh mục quà tặng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên một tờ đơn thật dài viết đầy chữ rậm rạp, kia đồng dạng thoát nhìn làm nàng hoa cả mắt.

Chu phu nhân cũng không chờ nàng nhìn xong, lại khoát tay, Đại thái giám hát danh mục quà tặng trước đó lại mở miệng —— "Mời Ngự Vương điện hạ tặng Phụng Nhị Tiểu Thư sinh lễ tư nhân vào phủ! "

Một tiếng này nói lên, cửa lại có một nhóm người giờ lên rương gỗ dùng lụa đỏ che phủ liền bắt đầu chuyển vào trong phủ.

" Ngự Vương điện hạ ban thưởng Phụng Nhị Tiểu Thư một ngọc bạch thái phi thúy thủy tinh chũm, một cặp bảo bình dương chi bạch ngọc, một cặp chén ngọc cửu long, đồng hải dạ minh châu một cặp, một đế cắm hoa phật thủ hoàng ngọc, một cặp ti hưu san hô, một khối thạch sơn thủy không tước, một hộp bảo thạch khảm kim điêu khắc hoa cỏ hồi hương, một bồn cảnh cánh cúc thủy tiên thanh ngọc, trăm gài tóc phấn thủy tinh, trăm Như Ý Cát Tường, trăm dải tua hồ điệp, trăm bạch ngọc không tước, trăm phi thúy ngũ sắc, trăm bát bảo và trăm trân châu linh lung, vòng tay chuông vàng nhỏ, vòng tay phi thúy lưu ly, vòng tay sợi vàng ròng, vòng tay bát tiên bạch ngọc, các cặp vòng tay nạm sợi vàng châu báu, thợ thủ công Ba Tư thủ công nghệ vòng tay hoàng kim một bộ chung mười tám con ... "

Tất cả mọi người nghe hồng mắt, từ vật trang trí đến nữ trang, lại tới đồ trang sức, đừng nói là vật Bách Bảo sơn thủy " Vừa ra khỏi miệng, mọi người tro mắt nhìn người bên ngoài Phụng phủ người nghe lú lủi, cho dù là đám nường nường trong cung thấy cũng là người người đồ con mắt, có thể Ngự vương phủ chính là đem các dị bảo thiên hạ tựa như không cần tiền ,một cái rương một cái rương nhấc vào trong Phụng phủ.

Chẳng những thế, ngoài vật trang trí và nữ trang, theo Đại thái giám kia thanh âm: " Giường sơn mạ vàng khảm nhân nâng một chiếc giường lớn hoa lệ chỉ cực vào đây. "

Có lẽ là vì phối hợp cái giường này, tiếp theo, cái gì bình phong, cái bàn, cái tủ kệ, giá sách, bàn trang điểm, thậm chí ngay cả trà cụ loại vật nhỏ này đều đưa ra, này rõ ràng là muốn cho Phụng Vũ Hành sửa chữa cả gian phòng ở một lần.

Vật phẩm được đưa vào xong, cuối cùng Đại thái giám kia lớn tiếng nói dùng thanh âm lớn hơn hồ một câu: " Ngự Vương điện hạ đưa Phụng Nhị Tiểu Thư tám gian tiệm ở kinh thành, sáu toà thôn trang kính giao, một toà nhà trong thành kỳ lân phổ lớn. Tặng thêm Phụng Nhị Tiểu Thư mười vạn ngân phiếu tiêu vật, kim phiếu 20 ngàn —— " Cái chữ Vạn cuối cùng kéo thật dài âm cuối, nghe được tâm can mọi người đều đi theo mà run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: 34: Diêu Gia Năm Đó

Theo Đại thái giám hát lễ kết thúc, tất cả cái rương cũng đều vào viện. Nguyên bản đại viện Phụng phủ rộng rãi khí phái cũng bị chất đến mức liền chỗ đặt chân đều gần như không còn, một cái hạ nhân của Ngự vương phủ còn đẩy Thẩm thị thoảng cái, lạnh giọng nói: " Phiền phức vị phu nhân này nhường một chút. "

Thẩm thị tức giận đến kêu to: " Nô tài lớn mật ! "

Chu phu nhân mặt trầm xuống: " Ngự vương phủ nô tài tự có Ngự Vương điện hạ quản giáo, nào đến phiền người đến gào chửi ! "

Thẩm thị ánh mắt bốc lửa, liền muốn nổi giận, Phụng lão thái quá quyền trượng nện trên đất, trừng mắt nhìn nàng, đem Thẩm thị đang sinh khí trừng trở lại .

Chu phu nhân tự mình giao một cái hộp gỗ đến trên tay Phụng Vũ Hành, trên mặt lại đầy từ ái: " Ngân phiếu kim phiếu còn có khế đất phòng ốc đều ở nơi này, thỉnh nhị tiểu thư cất kỹ. Không biết sinh lễ Ngự Vương điện hạ đưa nhị tiểu thư có thoả mãn ? "

Không đợi Phụng Vũ Hành trả lời, Thẩm thị lại đoạt một câu: " Thoả mãn thoả mãn, sinh lễ như vậy đương nhiên thoả mãn! "

Chu phu nhân trong nháy mắt trở mặt: " Lão thân đang cùng vương phi tương lai nói chuyện, ở đâu cho phép người làm càn ! "

Thẩm thị lại bị nén trở về.

" Còn thỉnh nhị tiểu thư công khai. " Chu phu nhân chuyển ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành, lần này, hai người bốn mắt nhìn nhau, chăm chú nhìn nhau hồi lâu .

" A Hành đa tạ Ngự Vương điện hạ ưu ái, đa tạ phu nhân lo liệu, đồng sinh lễ này quá hợp ý. " Nàng thần nhiên mà nói, trên mặt tươi cười, lại không chút nào thấy thần sắc vì tài mà hỉ.

Chu phu nhân thoả mãn gật gù đầu, đối với thái độ của Phụng Vũ Hành như thế hết sức hài lòng .

Có thể Phụng Vũ Hành trong lòng cũng có chút suy nghĩ, người nọ hạ sinh lễ nặng như vậy cho nàng, đến cùng là dụng ý gì? Đáng lẽ ra hẳn hẳn là không biết cái gọi là Phụng gia nhị tiểu thư đến cùng là hạng người gì, nhưng lại biết tới được chính là nàng trong núi sâu tây bắc. Nếu như vậy, nói đúng

ra là sinh lễ thật chỉ là hạ cho Phụng gia nhị tiểu thư, mà cùng nàng Phụng Vũ Hành không quan hệ ?

Nghĩ tới đây, ngay trong lòng có mấy phần không thoải mái. Lại nhìn về phía Chu phu nhân lúc, nghĩ một lát, cúi đầu khẽ nói: " Ngự Vương điện hạ coi trọng hôn ước này như vậy, là Phụng gia nhị tiểu thư phúc khí. "

Chu phu nhân vỗ mu bàn tay nàng, nói một câu để Phụng Vũ Hành trong nháy mắt trong lòng đặc biệt thoải mái, nói: " Lúc xuất phủ, Vương gia để lão thân nói với cô nương, trong kinh thời tiết khô nóng, không mát mẻ hơn trong núi lớn tây bắc, còn thỉnh cô nương nên dùng chút trà lạnh hạ nhiệt. "

Trên mặt nàng ý cười không che giấu được tràn ra, thì ra hẳn biết, hẳn ấy mà biết nàng. Lại nhìn sinh lễ đầy sân, tâm tình thật tốt.

Tâm tình nàng khá hơn một chút, nhưng lại có người tâm tình không tốt, nói thí dụ như Phụng Phần Đại.

Nha đầu này cảm thấy trái tim mình, từ sáng sớm nay nhìn thấy Phụng Vũ Hành vẫn lên lên xuống xuống. Mới vừa rồi còn cảm thấy Phụng Vũ Hành không có ưu thế gì, mất đi địa vị dòng chính nữ, mất đi sủng ái của lão thái thái và phụ thân, còn mất đi một cái vị hôn phu vốn là hoàn mỹ nhất, nàng cùng mình cũng bị kéo đến cùng trên một trục hoành.

Nhưng còn không chờ nàng nghĩ tốt đẹp hơn được bao lâu, Phụng Vũ Hành trong nháy mắt lại có một cái đại xoay mình, một cái này thân lật chuyển quả thực nhân thân cảm phần.

Kỳ thực không chỉ là Phần Đại, Có thể nói trừ bỏ An thị tương đối lạnh nhạt cùng Tường Dung ở ngoài, trái tim tất cả mọi người ở đây đều đi theo các loại lên xuống liên tục. Ngay cả Phụng Trầm Ngự đều thu hồi gương mặt Bồ Tát, thế nào cũng không thể trung ra biểu tình bình tĩnh.

"Mấy đồ này cũng là Ngự Vương điện hạ cho nhị tiểu thư trong sinh lễ tư nhân, không quan hệ Phụng phủ, nhị tiểu thư tự mình cất kỹ." Chu phu nhân nhắc nhở mọi người lần nữa, mấy đồ này đều là cho một mình Phụng Vũ Hành.

Thẩm thị không nhịn được nữa: " Chu phu nhân, từ xưa tới nay sinh lễ nhà trai hạ cho đảng gái đều là do nhà mẹ đẻ thay thế nhận lấy, nào có đạo lý nữ nhi gia tự mình thu? Đây là quy củ! "

" Quy củ? " Chu phu nhân cười gằn, " Nâng thiếp lên thế vị, quy củ như vậy lão thân có thể chưa từng nghe nói, không bằng, thỉnh Phụng đại nhân nói một chút với vợ cả ngài, cũng chính là thân sinh mẫu thân của Ngự vương phi tương lai hôm nay là đang ở nơi nào? "

" Nàng tự nhiên là trong phủ ! " Thẩm thị theo bản năng liền nhận lời, Phụng Cẩm Nguyên lạnh lùng một cái ánh mắt cảnh cáo đưa tới, dọa nàng co rụt lại cổ, có thể hiện tại quả là nuốt không trôi một hơi này, đã lâm bầm một câu: " Ai kêu nhà mẹ nàng bị hoàng thượng phạt. "

Này lời này thanh âm cực nhỏ, ngay cả đứng bên cạnh Phụng Cẩm Nguyên đều không nghe được quá rõ ràng, có thể Phụng Vũ Hành lại nhờ thuận gió tất cả nghe được vào trong tai.

Nàng nhếch khóe môi, xoay người chuyển hướng Thẩm thị: " Mẫu thân nói vậy là muốn thế nào? Hoàng thượng là phạt một nhà ngoại tổ ta đưa ra Hoang Châu, lại vẫn chưa hạ chỉ muốn cùng nhau xử lý ta cùng mẫu thân sớm đã xuất giá a? " Nàng giả vờ tự hỏi: " Dường như lúc trước cũng không có nhằm vào một ai đó để xử lý nặng hơn, mặc dù bản thân ngoại tổ là trị quý phi nương nương chết rồi, hoàng thượng cũng chỉ giáng quan cấp phạt bổng bổng lộc, nghĩ đến sủng ân cho vị kìa quý phi nương nương kia so ra, thánh thượng càng coi trọng hơn là y thuật ngoại tổ. "

Lời vừa thốt ra, đây tất cả mọi người ngốc.

Phụng Cẩm Nguyên mi tâm cau đến đều sắp nếp chảy ra nước, Phụng Vũ Hành nói vậy rõ ràng là nói cho hẳn nghe. Nghĩ đến cũng đúng, lúc trước hoàng thượng vẫn chưa hạ chỉ muốn cùng nhau xử lý Diêu thị, sở dĩ đuổi nàng xuống hạ đường, hoàn toàn là chủ ý của mình. Hơn nữa nhiều năm như vậy, Phụng gia vẫn cho rằng chính mình làm như vậy là đúng, nhưng vì cái gì trước mắt để Phụng Vũ Hành nói chuyện, hẳn càng cảm thấy lúc trước vẫn còn quá loa?

Trước kia kia quý phi có thể nói là thịnh sủng, hoàng thượng đã từng tạo ra liên tiếp ba tháng chỉ triệu hạnh một mình nàng. Có thể tung là thịnh sủng như thế, Diêu thái y chữa người chết rồi càng chưa chịu tội chết, chỉ là giáng cấp đi đày Hoang Châu.

Khi đó Phụng gia sợ bị liên lụy, hỏi thăm được tin tức Diêu gia chịu tội, suốt đêm liền đổi hậu viện Diêu thị làm sắp xếp. Bây giờ nghĩ đến, giáng cấp đi đày Hoang Châu mà thôi, kia tính là gì? Nhạc phụ của hẳn kia Diêu thần y như cũ sống khỏe mạnh, Diêu gia tất cả mọi người cũng sống khỏe re, chỉ có Diêu thị cùng Phụng Vũ Hành, Phụng Từ Duệ ba người chịu tội 3 năm a!

Phụng Vũ Hành nhìn phụ thân trên mặt cảm xúc như phong vân đổi chuyển*, trong lòng dâng lên vô hạn trào phúng.

phong vân đổi chuyển*: gió mây chuyển rồi :)) tóm lại là chỉ cảm xúc hỗn loạn chả biết xài cái từ gì hợp nên cứ để vậy thôi á :))

Thẩm thị nhưng lại nghe không rõ lời này nói vậy là cho Phụng Cẩm Nguyên nghe, nàng cảm thấy Phụng Vũ Hành đây là vì Diêu thị bất bình, chột nheo mắt, mở miệng đã phản bác ngay —— " Hoàng thượng còn phải nói rõ tất cả ý định sao? Còn không phải người phía dưới chính mình suy nghĩ. "

Lời vừa thốt ra, Phụng gia lão thái thái tức giận đến mức quyền trượng liền hướng sau lưng Thẩm thị thay phiên đi qua.

Thẩm thị " Gào " hét thảm một tiếng, cũng không quản lão thái thái trong phủ thân phận địa vị, há mồm liền quát: " Ngươi đánh ta làm gì? "

Lão thái thái tức giận tới mức run cầm cập: " Ngậm lại miệng của ngươi lại cho ta ! "

Chu phu nhân lắc đầu, cất giọng nói: " Xem ra Phụng đại nhân rất am hiểu hiểu rõ thánh ý, cũng chẳng biết có hay không đoán xằng bậy. "

Phụng Căn Nguyên đầu như muốn nổ tung, trong lòng đối với Thẩm thị phiền chán thẳng lên đến cực điểm.

" Phu nhân. " Phụng Vũ Hành tiếp lời: " A Hành tin tưởng phụ thân, chắc sẽ không làm việc xằng bậy dò thánh ý kia. Kỳ thực những thứ này cũng xem như việc tư của Phụng phủ, bây giờ mẫu thân A Hành trong nhiều năm trước đối với Phụng gia từng có đại ân, mà phụ thân ta lại là người cực trọng tình trọng nghĩa, nghĩ đến tất cả này ... Đều là vấn đề tình cảm cá nhân thôi. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: 35: Chuyện Hoang Đường Của Cửu Hoàng Tử

Phụng Căn Nguyên hai tay nắm thành quyền, hấn sao thế này hấn không thích nghe bốn chữ " Trọng tình trọng nghĩa " này từ trong miệng Phụng Vũ Hành chứ? Vừa nói như thế, chẳng phải là đem việc hấn sùng thiếp diệt thế ngồi vững?

" A Hành chớ có nói bậy. " Hấn nói nhắc nhở.

Phụng Vũ Hành sùng sờ, nhanh chóng cúi người hạ bái: " Là A Hành hiểu lầm phụ thân rồi. Kia ... Phụ thân chẳng lẽ đúng thật là dò xằng bậy ... "

" Vì phụ lúc nào dò xằng bậy? " Phụng Căn Nguyên cảm thấy không hiểu, như thế nào hôm nay lại nói không thể hiểu rõ chứ?

" Được rồi. " Chu phu nhân chặn lại cuộc trò chuyện giữa người nhà họ Phụng: " Lão thân chỉ là hạ sinh lễ với Phụng phủ, về phần những thứ tư nhân sinh lễ này phải do Phụng Nhị Tiểu Thư tự mình nhận, thật sự là Ngự Vương điện hạ đã có ý phân phó, nếu như phu nhân phải nói quy củ, vậy thì mời cùng Ngự Vương điện hạ giảng giải. " Nàng tiểu tiểu: " Bất quá nói đi thì nói lại, Ngự Vương điện hạ từ nhỏ đến lớn lúc nào nói qua quy củ? "

Chu phu nhân ngồi thẳng dậy, cao giọng tiếp tục nói: " Vương gia 3 tuổi, bò lên trên long ý ôm ngọc tỷ chơi cả buổi chiều, cuối cùng làm cho nó rớt bẻ một góc; chín tuổi, một cước đá chết liệt mã phiến bang tiến công tới; mười hai tuổi vì Vân Phi nương nương bị sùng phi gây khó dễ, hấn một roi quất chết sùng phi, hoàng thượng chỉ hỏi roi kia có tổn thương điện hạ hay không; mười lăm tuổi sinh nhật hoàng thượng mở tiệc mời quần thần, Ngự vương ngồi chủ tọa hoàng thượng đều không nói gì; nói chuyện gần đây thì ba năm trước, độc nữ trong gia Đình An vương gia khác họ coi trọng điện hạ, Đình An Vương tự mình cầu hoàng thượng chỉ hôn, vương gia chúng ta không vui, một cây đuốc thiêu Đình An vương phủ; ần, ngay hôm qua, điện hạ hồi kinh, lúc tiến cung trong ngự lâm quân có một tướng sĩ nhìn chăm chăm hồi lâu chân thương tổn của hấn, Vương gia giờ lên roi đương trường giết 31 người. Vị phu nhân này, ngài còn muốn cùng Vương gia nhà ta giảng quy củ? "

Thẩm thị nghe được mặt mũi trắng bệch, Phụng Căn Nguyên cũng nhớ tới sáng sớm thượng triều lúc nghe người ta nghị luận lên huyết án trong cung hôm qua, nghe nói hoàng thượng không chút nào trách cứ Ngự vương.

Người nhà họ Phụng mồ hôi lạnh rơi xuống, chỉ nói vị Cửu hoàng tử Ngự Vương điện hạ ở đâu là không tuân theo quy củ, đây rõ ràng là hoang đường, quá hoang đường.

Phấn Đại trong đầu gần như lập tức liền hiện lên cuộc sống thâm sau khi gả đi của Phụng Vũ Hành, trong lòng không khỏi cân bằng lại hồi phục chút ít.

Mà Phụng Vũ Hành nghe xong liền cảm thấy thú vị, nhếch lên miệng nhỏ nghẹn cười.

Chu phu nhân thấy nàng này trông có vẻ thật vui mừng, sớm trước khi tới chợt nghe Bạch Trạch nói qua tại trong núi sâu Tây Bắc từng gặp vị Phụng Nhị Tiểu Thư. Ban đầu nàng vẫn còn không quá tin tưởng một cái Phụng Vũ Hành tuổi còn nhỏ lại có thể được kẻ từ trước đến giờ ngạo khí ngất trời như Bạch Trạch đó đánh giá cao như thế, bây giờ xem ra, đúng mực, không bị thương không thích, sáng mắt sáng lòng, trọng yếu nhất là thông qua nàng mấy phiên lời nói, đã rõ ràng cùng Phụng phủ phân định giới tuyến rõ ràng. n, trong bụng bà gật đầu, nha đầu như vậy mới xứng để Cửu hoàng tử hạ trọng sinh lần này.

Chu phu nhân lời nói để Thẩm thị rừng mình sợ hãi, bà ta chỉ là tham tài, cũng không phải không tiếc mệnh. Làm sao lại quên, kia Ngự Vương điện hạ là Cửu hoàng tử a! Là trong mấy vị hoàng tử đương kim thánh thượng tùy hứng nhất, không xuất bài theo lễ thường nhất, cũng một cái được hoàng thượng sùng ái nhất. Ai nói cho nàng biết Cửu hoàng tử gây chân liên thất sùng đích? Bà làm sao lại có thể cho rằng hoàng thượng không hề nhắc chuyện lập Thái tử nữa nhưng vẫn sùng ái Cửu hoàng tử chứ?

Mà cùng lúc đó, Phụng Căn Nguyên ý nghĩ cũng cùng Thẩm thị không mưu mà hợp, chỉ là hấn nghĩ đến so với Thẩm thị càng nhiều hơn một tầng——trước kia là ai nói cho hấn hoàng thượng cách chức Điều gia hấn Phụng gia nhất định cần phải cách chức Điều thị chứ?

Bên này hai vợ chồng trong bụng vài lần suy nghĩ, một bên khác, Phụng Vũ Hành nhưng cảm thấy tuồng vui này còn chưa tới một khắc tốt cùng nhất,

nàng có lại thêm chút lửa.

Cúi đầu nhìn hộp đang bung trong tay, trên mặt trong nháy mắt nổi lên một tầng khó khăn, hường Chu phu nhân phụ cận đi hai bước, thật cẩn thận nói: "Phu nhân, những ngân phiếu này cho A Hành, kia A Hành có phải không là có thể tự mình chi phối?"

Chu phu nhân gật đầu: "Đây là tự nhiên."

Phượng Vũ Hành thờ phào nhẹ nhõm: "Thật tốt quá, kia A Hành có thể dùng những ngân phiếu này cho thân nhân trong phủ làm mấy thân xiêm y tốt một chút, lại cho trong phòng bếp thêm chút nguyên liệu nấu ăn."

Sáng nay tại Thư Nhã viên, những chuyện Phượng Vũ Hành từng trải qua, nàng quyết tâm muốn quần áo chúng nhân cùng vỗ trán.

Chu phu nhân khó hiểu: "Vì sao phải cho mọi người may xiêm y?" Lại quan sát một lần cả người Phượng Vũ Hành xiêm y cũ vô cùng lại không vừa người, Chu phu nhân sắc mặt lại khó coi.

Phượng Vũ Hành giải thích nói: "Thật bất tương man*, tuy phụ thân là đương triều tả tướng đại nhân, tuy Phượng phủ chúng ta thoát nhìn rất khí thế, nhưng trong thực tế rất nghèo. Hôm qua Diêu di nương mang theo A Hành cùng đệ đệ hồi phủ, phụ thân đặc biệt nói muốn ân phân theo lệ di nương dàn xếp chúng ta, thế nhưng đưa đến xiêm y cho chúng ta bên kia, một cái phai màu, một cái vải sa cứng như lưỡi dao, còn có một cái cổ áo cũng rất hay châm người, thực sự không còn cách nào xuyên. Sáng nay A Hành nhìn đến nha hoàn nhất đẳng bên cạnh mẫu thân cũng xuyên qua xiêm y bạc màu, ân, còn có, không sợ phu nhân chê cười, ta kia ở Liễu Viên đã ăn hai bữa vật liệu thừa trong phòng bếp. Tưởng tới kinh tế trong phủ tám phần mười là đã trứng chọi đá, nếu không tuyệt không đối xử với chúng ta như thế. A Hành làm nữ nhi Phượng phủ, trong tay có chút ngân lượng, tự nhiên là muốn trợ giúp thoát cái."

bất tương man*: không ngừng dối trá hiểu thì như vậy mà từ thay vào thì trả biết xài từ nào

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: 36: Quốc Bảo

Lời này như hai cái tát, tát thẳng vào mặt Thẩm thị.

Phụ thân của người ta có nói rõ là dựa theo phân lệ di nương mà dàn xếp, nhưng mà làm chủ mẫu đương gia- người lại cho người ta mặc loại xiêm y này? Còn để người ta ăn phải loại thức ăn thừa?

Từng người của Phượng phủ đều cúi đầu, mặc kệ Phượng Vũ Hành nói tới ai, các nàng đều cảm thấy trên mặt tối tăm.

Thẩm thị không có cảm thấy có cái gì không tiện, chỉ là có chút e ngại cái người này, liền Phượng Cẩm Nguyên cùng lão thái thái đều sợ, có khi nào sẽ giáng tội trách phạt bà, nếu như người của Ngự vương phủ cũng giống như vị Ngự vương gia tùy hứng kia, vậy chẳng phải bà sắp gặp xui xẻo lớn?

Có điều, lần này Thẩm thị là suy nghĩ nhiều rồi, Chu phu nhân cũng không rảnh rồi đến nỗi xen vào chuyện tranh đấu trạch viện của nhà người ta, phía trước lên tiếng chẳng qua là muốn nhắc nhở Phượng Cẩm Nguyên, nếu như hần đủ thông minh thì không nên tiếp tục làm khó xử ba mẹ con Phượng Vũ Hành. Người ta chỉ là thuận theo lời nói của Phượng Vũ Hành mà tiếp tục lải nhải tiếp--"Phượng nhị tiểu thư, người thật sự có tấm lòng lương thiện như Bò tát, yên tâm, tiệm vải nổi danh nhất kinh thành là sản nghiệp của Ngự vương phủ chúng ta, nếu nhị tiểu thư đã có chuyện, vậy ngày mai lão thân sẽ phái người đến Phượng phủ một chuyến, sau đó dựa theo tình hình mà đưa cho mỗi người một bộ quần áo."

Bà nói xong, lại giơ tay ra hiệu đại thái giám hát nói danh mục sính lễ.

Phượng phủ người vừa thấy điệu bộ này, lại tập thể run rẩy toàn thân. Mọi người giờ phút này sợ nhất là Chu phu nhân cùng đại thái giám kia có cái gì trao đổi, bởi vì mỗi lần trao đổi đều không ngoài dự đoán chính là khiến cho lòng người hồng mắt a!

Quả nhiên lần này, đại thái giám không làm cho mọi người thất vọng. Chỉ nghe hần xồng ra cửa kêu to:"Mang tới đây!"

Lập tức liền có người nâng hai rương to đi vào viện.

Thẩm thị nghiêng kế răng hỏi:"Đây là cái gì?"

Trầm Ngự ở bên cạnh không dấu vết thờ dài, cũng nhỏ giọng nói:"Lại nghe trước rồi nói sau đi, phỏng chừng sẽ không thua những thứ đồ phía trước."

Nàng đoán đúng rồi, hai rương cuối cùng đem vào mới là thứ khiến cho thể diện hôm nay của tất cả mọi người bị đánh mất một cách tàn nhẫn nhất, chợt nghe Chu phu nhân nói:"Đã Phượng phủ bản cùng đến thế, vậy cứ để Ngự vương phủ chúng ta tự mình chuẩn bị cho vương phi tương lai xiêm y mặc đi.

Đại thái giám tiếp tục nói: "Ngự vương điện hạ ban thưởng riêng cho Phụng nhị tiểu thư bốn cuộn lụa Quảng Hàn, bốn cuộn cảm Lương Nhân, bốn cuộn Thủy Vân, bốn cuộn lụa mỏng Nhược Da. Mặc khác, còn có thêm mười cuộn Nhuyễn Yên cho nhị tiểu thư làm mần!"

Lần này ngay cả luôn luôn hờ hững không tham dự vào trong phủ tranh đấu, An thị cũng không thể bình tĩnh nổi.

Đại Thuận Đông Nam Tây Bắc tứ phương biên cảnh mỗi chỗ có một tiểu quốc phụ thuộc phiên bang, bốn cái tiểu quốc này tuy nhỏ, nhưng mỗi nước đều có một kiện hàng quốc bảo. Bốn loại quốc bảo này chia làm bốn loại là tơ tằm Quảng Hàn, cảm gấm Lương Nhân, hàng Thủy Vân cùng lụa mỏng Nhược Da. Nghe nói lúc bốn cái tiểu quốc tiến cống quốc bảo tới Đại Thuận, phi tử trong cung vì tranh cướp đều có thể đánh đến sứt đầu mẻ trán, vỡ đầu chảy máu, cuối cùng có thể tranh đến cũng chỉ có một cuộn mà thôi. Tất cả chỉ vì tứ bảo cực kì khó có được này. Bốn tiểu quốc cũng phải năm ba năm mới có một cuộn, có quốc gia phải tích góp hơn mười năm, cuối cùng mới miễn cưỡng kiểm ra bốn cuộn đưa đến Đại Thuận.

Mà Nhuyễn Yên La, thì lại là Đại Thuận cảnh nội mười năm mới có thể cho ra một cuộn báu vật trong báu vật, mà bây giờ Ngự vương điện hạ cư nhiên vừa vung tay đưa tặng thì chính là mười cuộn, còn nói chỉ là cho Phụng Vũ Hành làm tằm mần.

Phụng Trầm Ngự cảm thấy bản thân muốn học máu, nếu như trước đây nói trăm cái tóc hay vòng đeo tay cái gì đó nàng còn có thể chấp nhận nhận được, nhưng mà ngũ bảo vừa xuất hiện, nàng thực sự đã không thể nhận được nữa a!

Thật sự là đồ kị muốn tức chết mất! Mặc kệ cái gì gọi là nữ giới, mặc kệ thứ gọi là tam tông tứ đức, nếu có thể đổi được một món bảo trong đó, nàng đồng ý dùng hai tay dâng tặng cho Phụng Vũ Hành vị trí dòng chính nữ.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, Thẩm thị đứng ở bên cạnh rõ ràng thấy thân thể của nữ nhi đang run lên kịch liệt, gần như là tức khắc đoán được Phụng Trầm Ngự đang suy nghĩ gì.

Vải vóc hoàn mỹ ai mà không thích, huống chi đây là ngũ bảo bị đám nương nương trong cung tranh đoạt.

Thẩm thị cảm thật chất Phụng Trầm Ngự tay, lại đến gần bên tai nàng nói nhỏ: "Trầm Ngự, hãy nghĩ tới tương lai ngày sau của con. Chờ ngày nào đó con trở thành mẫu nghi thiên hạ, tất cả những thứ này còn không phải là của con."

Rốt cuộc, bốn chữ mẫu nghi thiên hạ đã đem tâm trạng rối loạn của Phụng Trầm Ngự rốt cuộc ổn định trở lại, trong mắt điên cuồng chợt lóe lên, trong thoáng chốc lập tức khôi phục lại bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Thẩm thị lúc này mới an tâm.

Cho tới nay, mẫu nghi thiên hạ là Phụng Trầm Ngự lòng tin, từ sau khi ba người Diêu thị rời phủ, Phụng phủ từ lão thái thái đến Phụng Căn Nguyên, lại đến Thẩm thị nói với nàng nhiều nhất là bốn chữ này. Nàng biết mình sinh ra có nhan sắc cực đẹp, loại đẹp này vượt xa tất cả nữ tử trong kinh thành. Cho nên Phụng Trầm Ngự cực kỳ có lòng tin tuyệt sẽ không thất bại, mẫu nghi thiên hạ mà nói, với nàng chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Chỉ tiếc mẹ con Thẩm thị không biết, số ngũ bảo này, cho dù là vị mẫu nghi thiên hạ trong cung- Hoàng hậu nương nương cũng chưa từng có được, nếu không vì sao trong tay Ngự vương lại có số lượng lớn như vậy.

Phụng Vũ Hành lực trong kí ức của nguyên chủ cũng không thấy có bất cứ thông tin gì liên quan tới giá trị của ngũ món này, chỉ cảm thấy người kia ra tay mạnh như vậy làm nàng cũng phải cứng lưỡi.

Chẳng qua nếu hần đã đưa, thì nàng không có đạo lý không lấy, chỉ quay về phía Chu phu nhân cười khanh khách, "Làm phiền Chu phu nhân thay ta nói lời cảm ơn đến Ngự vương điện hạ, những lễ vật này A Hành thật thích."

Người nhà họ Phụng tròn tròn mắt, chỉ là thật thích thôi sao? Phụng Vũ Hành này, rốt cuộc có biết những thứ này có giá trị như thế nào? Chuyện này có ý nghĩa rằng nàng quả thật chính là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ a!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: 37: Tầm Quan Trọng Của Vấn Đề Khế Ước Bán Thân.

Phụng Phấn Đại "oa" một tiếng liền khóc lớn, dù sao nàng cũng chỉ là một cái tiểu cô nương mới có mười tuổi làm sao có thể chịu được kích thích lớn như vậy, khóc đến nổi nước mắt nước mũi tèm lem, bộ dạng khóc như bị ủy khuất a!

Hần thị ở bên cạnh cũng không chịu được nữa, còn ngại chưa đủ mắt mặt sao, lại còn khóc?

Bà tức giận lên đưa tay qua nhéo Phụng Phần Đại một cái, kết quả nàng khóc càng lớn tiếng hơn.

Tường Dung đứng ở ngay bên cạnh Phần Đại, nhìn bộ dáng này của nàng thật sự cảm thấy mắt mặt, đành phải nói đại một câu khuyên nhủ một phen:" Tứ muội muội đừng khóc nữa, mọi người đang nhìn đây."

Phụng Phần Đại sao có thể nghe nàng nói, không chỉ không ngừng lại, còn vừa khóc vừa nói:" Ta cũng rất muốn tơ tằm Quảng Hàn, ta cũng muốn Nhuyễn Yên La! huhuhu...những thứ đó, tất cả ta đều muốn!"

Phụng Cẩm Nguyên tức giận đến mức hét to một tiếng:"Cần rồi!" Trực tiếp đem Phụng Phần Đại dọa nạt nói không nên lời, thiếu chút nữa xoay lưng chạy đi.

Phụng Vũ Hành nhìn trận kịch náo nhiệt này, trong lòng thoải mái một chút! Lại nhìn dáng vẻ Phụng Trầm Ngư khề cần môi dưới, quyết định cho nàng thêm một chút đã kích nữa--" Tứ muội muội đừng khóc nữa." Vừa nói vừa cho Chu phu nhân một cái giải thích:" Phu nhân chớ trách, Tứ muội muội nhà ta còn nhỏ tuổi."

Chu phu nhân đương nhiên sẽ không tính toán với đứa nhỏ mười tuổi, chỉ cười cười rồi lắc lắc đầu tỏ ra không có chuyện gì.

Phụng Vũ Hành lại nói : " Tứ muội muội yên tâm, sau này tỷ tỷ dùng các chất vải này may xiêm y, nếu có còn lại, ít nhất cũng sẽ cho Tứ muội muội làm cái khăn tay chơi đùa."

Khăn tuy nhỏ, nhưng nếu là dùng một trong ngũ bảo làm thành, thì đó cũng sẽ là một vật kinh diễm thiên hạ.

Nàng nói ra điều này, không chỉ Phần đại ngừng khóc, Hàn thị cũng tươi cười quyen rũ.

" Nhị tỷ tỷ, tỷ nói là sự thật sao?" Phần Đại vội hỏi lại.

Phụng Vũ Hành gật đầu," Tự nhiên là thật rồi. Người cùng Tường Dung là muội muội của ta, tỷ tỷ có thứ tốt tự nhiên là muốn chia với các muội rồi, nghĩ đến đây, đại tỷ tỷ chắc cũng sẽ không tranh với các muội thứ gì nhỉ?"

Nàng chuyển đề tài, trực tiếp đem Phụng Trầm Ngư tóm vào.

Phụng Trầm Ngư vừa dùng tín ngưỡng nẫu nghi thiên hạ của mình đè ép sự điên cuồng thiếu chút nữa dâng trào, hoàn hảo trong những năm này nàng khổ luyện tu dưỡng cùng công phu nhân nhện cũng không phải là để trang trí, ngăn lại ý niệm tham lam, còn phải tự điều chỉnh hết nửa ngày, mới dùng giọng điệu tự nhiên nhất đáp lại hai chữ:" Tự nhiên."

Phụng Tường Dung ánh mắt sáng lên, cũng hỏi ra lời như Phần Đại:" Nhị tỷ tỷ cũng làm cho ta?"

Lúc Phụng Vũ Hành nhìn Tường Dung, ánh mắt mang theo vài phần chân thành : " Các muội muội mỗi người một cái khăn, như vậy được không?"

"Tường Dung đa tạ tỷ tỷ!" Tường Dung cúi người cảm tạ, dị thường mừng rỡ.

Phần Đại tự nhiên cũng nói cảm tạ theo, tiếp theo An thị cùng Hàn thị cũng hướng Phụng Vũ Hành nói cảm tạ theo.

Chờ bên người của Phụng gia hàn thuyền xong xuôi, Chu phu nhân đem lễ vật cuối cùng cho Phụng Vũ Hành đem lên.

Lần này từ ngoại viện đi vào hai người nha hoàn, dáng vẻ ước chừng là 17, 18 tuổi, trên mặt không bôi chút son phấn nào, thanh thanh lệ lệ, khiến người nhìn trong lòng thoải mái.

Chu phu nhân nói:" Đây là Ngự vương điện hạ tự mình chọn lựa hai nha đầu, đưa tới cho Nhị tiểu thư làm nha đầu thiếp thân hầu hạ." Vừa nói lại vừa từ trong tay một tiểu nha hoàn tiếp nhận hai tờ giấy đơn."Đây là giấy bán thân của hai người bọn họ, Nhị tiểu thư nhớ kỹ, sau này nếu dùng người, phải cầm giấy bán thân trong tay mình, người mới có thể yên tâm."

Đây coi như là lời khuyên của Chu phu nhân đối với Phụng Vũ Hành, cũng là bài học chân chính thứ nhất khi sống trong cổ đại. Phụng Vũ Hành chính là từ lúc này mới ý thức được tầm quan trọng của giấy bán thân trong thời đại này, mà nắm giữ giấy bán thân cũng là tiêu chuẩn dùng người sau này của nàng.

Chu phu nhân đến đây chuyển này, trước mắt công việc xem như đã xong xuôi, Phụng Cẩm Nguyên khách khí mời bà lưu lại dùng bữa, bị Chu phu nhân cự tuyệt. Lúc sắp đi lời kéo Phụng Vũ Hành nói:" Nếu như có việc, người có thể đến Tiên Nhã lâu, nơi đây là cửa điện hạ."

Phụng Vũ Hành gật đầu xem như đáp lại, một lần nữa cho Chu phu nhân tỏ ý cảm ơn.

Sau khi đưa người của Ngự vương phủ đi, người của Phụng phủ cuối cùng có thể thở phào một hơi.

Ngày đó, quả thật là rất kích thích!

Phụng lão thái thái cảm thấy bây giờ không chỉ eo có bệnh mà trái tim cũng sắp không chịu đựng được rồi, tim này rầm rầm rầm nhảy cũng sắp nhảy ra khỏi cuống họng rồi.

Bà nhìn Phụng Vũ Hành, muốn nói điều gì nhưng lại không biết nói như thế nào.

Trong sân đầy rương phủ lụa đỏ cùng hai nha đầu đứng bên cạnh Phụng Vũ Hành đang nhắc nhở bà, cháu gái này không thể lại đối xử như trước kia. Không chỉ có cháu gái này, mà còn có không thể lại đối xử với Diêu thị như một cái di nương bị giáng chức.

Lão thái thái lúc này cuối cùng mới phát giác, lúc trước bởi vì sợ Phụng phủ bị liên lụy, vội vàng ra tay đối với Diêu thị quả thật quá sai lầm. Bây giờ phong thủy luân lưu chuyển, con gái người ta không chịu thua kém như vậy, thân là bà nội này mặt mũi để ở đâu a?

Bởi vì có cái ý tưởng này, lão thái thái xem đang đứng ở phía trước Thẩm thị càng không lọt nổi mắt xanh của bà. Tuy trong tay còn cầm vòng tay phi thủy của Thẩm thị, nhưng mà vòng tay phi thủy này đem so ra với những thứ mà Ngự vương chuẩn bị cho Phụng Vũ Hành thì quả thật là khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: 38: Phù Không Nhậm Chức Được A.

Tiết thay, Thẩm thị hoàn toàn không biết vì chuyện này mà trong lòng lão thái thái cùng với phu quân của mình đối với bản thân sinh lòng phiền chán, Thẩm thị lắc lắc thân thể tròn vo của mình di chuyển về phía trước vài bước, nhìn những cái rương được đặt trên mặt đất, cuối cùng xem đến phần sính lễ keo kiệt đưa vào ban này, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, há mồm liền nói: "Đắc ý cái gì, chẳng qua là gả cho người què."

Phụng Căn Nguyên quát lớn: "Câm mồm!"

Lão thái thái tức giận đến thẳng thần nhắm mắt lại, gọi thẳng: "Phù không nhậm được chức a! Chuyện này quả thật là phù không nhậm được chức a!"

Thẩm thị tức giận đến nổi hết như bóng cao su phồng, nhưng mà phu quân cùng bà bà lại không có cái nào là dễ chọc được a, đành phải chuyển phần nộ thành ánh mắt chứa đao phóng về phía Phụng Vũ Hành.

Tiết thay Thẩm thị lại là loại người nảo ngắn, sao có thể nhớ kỹ từ sau khi Phụng Vũ Hành hỏi phù những đã chuyện xảy ra, bản thân có khi nào chiếm được lợi ích gì?

Lần này cũng vậy!

Đối với đôi mắt sắc nhọn lại tràn đầy ác ý của Thẩm thị, Phụng Vũ Hành cũng không giận, ngược lại khom người với bà một cái. Ngẩng đầu lên, nói cực kì nghiêm túc: "Mẫu thân nói phải, thỉnh mẫu thân yên tâm, nhận xét của ngài với Ngự vương điện hạ A Hành nhất định sẽ chuyển cáo." Nói xong lại xoay sang hai nha đầu mới bên người dặn dò: "Các người phải nhớ kỹ để nhắc nhở ta, ngàn lần không thể quên."

Hai người nha hoàn nghe vậy, thanh âm thanh thúy cùng vang lên: "Xin nhị tiểu thư yên tâm, nô tỳ ghi nhớ."

"A Hành!" Phụng Căn Nguyên bất đắc dĩ nhìn về phía Phụng Vũ Hành, có chút không biết nên dùng thái độ như thế nào để nói chuyện với nàng.

Phụng Vũ Hành cũng không cho hẳn thời gian thương lượng, trực tiếp chuyển chủ đề: "Phụ thân, người xem trước tiên có thể để cho hạ nhân chuyển những thứ đồ này về Liễu Viên không?" Vừa nói, một bên lại tỏ vẻ khó khăn: "Ước chừng Liễu Viên bỏ không đủ."

Phụng Căn Nguyên cảm thấy rốt cục cũng có cơ hội biểu hiện: "A Hành nhìn thử xem thích cái sân nào trong phủ, vì phụ sắp xếp lại cho con vào ở lần nữa."

Lúc này một trong hai cái nha hoàn Ngự vương phủ bước lên nói chuyện: "Nhị tiểu thư có muốn xem thử tòa trạch Ngự vương gia đưa? Nghe nói là ở sát vách Phụng phủ a?"

Lời vừa thốt ra, Phụng Căn Nguyên trong nháy mắt hiểu ra ngay, "Thế nhưng đó là tòa trạch của lão vương gia từng ở?"

Sát vách tường phía Bắc Phụng phủ, có một tòa nhà trống thật nhiều năm. Tòa nhà kia vốn là tiền để ban cho lúc ấy tự tình kiên vương, tiết thay Lão vương gia dưới gối không có con, sau khi qua đời tòa nhà liền vô chủ, lại không nghĩ rằng đã rơi vào trong tay Cửu hoàng tử.

Phụng Căn Nguyên cười khổ, "Tòa nhà kia cùng Phụng phủ chỉ cách nhau một bức tường, lại vừa vặn là bức tường kia chính là bức tường của Liễu Viên. Nếu như Vương gia tặng cho tòa nhà chính là tòa nhà ấy .....A Hành, vì phụ có thể sai người dỡ bỏ bức tường kia, trực tiếp cùng Liễu Viên làm thành một chỗ."

Nha đầu kia đối với Phụng Căn Nguyên cúi đầu, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: "Chính là tòa nhà theo lời tướng gia."

Phượng Cận Nguyên thầm cảm thán trong lòng, trước kia nhất tự tịnh kiên vương là một người cực khiêm tốn, bởi vì trong nhà không có con cái cùng không nữ quyền, mà hắn lại luôn không thích khoa trương, cho nên phủ đệ cũng không lớn, thậm chí cũng chỉ như lớn hơn chỗ ở của lão thái thái là Thư Nhã viện một chút. Nhưng tòa nhà kia được bố trí vô cùng khác biệt, nước chảy cầu nhỏ, lá sen đầy hồ, miễn cưỡng có thể xem là đem mỹ cảnh của cả Giang Nam vào trong trạch viện phương bắc.

Nói đến hắn cũng từng đánh qua chủ ý tòa nhà kia, chỉ vì cảm thấy sâu như vậy mới xứng với nữ nhi mà hắn lấy làm kiều ngạo nhất Trầm Ngư. Chỉ là nghe tới nghe lui cũng không biết tòa nhà kia thuộc quyền sở hữu của người nào. Có đại thần trong triều nói với hắn, chỉ sợ kiên vương trả tòa nhà kia cho hoàng thượng, mà hắn cũng không thể đòi sân của hoàng thượng, đành phải bỏ qua.

Không ngờ, tòa nhà kia vẫn rơi xuống trong tay người của Phượng phủ, người này còn chẳng phải là Trầm Ngư, mà là A Hành.

Hắn nhìn về phía Phượng Vũ Hành, thân thể gầy yếu đơn bạc như thể chỉ cần gió thổi một cái là có thể bay mất, nhưng trên mặt vẫn có một cỗ kiên định khó tả. Một đôi mắt to lộ ra vẻ linh động khó đoán để hắn gần như không dám đối mắt. Có cảm giác chỉ cần nhìn vào đôi mắt ấy thì sẽ bị nhìn thấu.

Phượng Cận Nguyên nhớ lại, nữ nhi này hắn đã từng thật lòng yêu thương qua, nhưng mà thứ gọi là yêu thương ấy ở trước mặt lợi ích của gia tộc thì lại trở nên nhỏ bé như thế.

"Phụ thân không cần phải hao tổn khổ tâm." Phượng Vũ Hành lạnh nhạt nói: "Chỉ cần tại tường bắc của Liễu Viên mở một cái nguyệt môn là tốt rồi."

Một câu nói, biểu lộ nàng không muốn cùng với Phượng phủ có quá nhiều liên quan, mở cánh cửa nhỏ, đợi tới khi nàng xuất giá thì cho người đem cánh cửa kia bịt kín.

Phượng Cận Nguyên chỉ cảm thấy một nỗi không chịu nổi, tùy ý phát tay, bắt đắc dĩ nói: "Đã như vậy thì tùy ngươi. Hà quân gia!"

Hà Trung nghe gọi đi tới.

"Sai người trước tiên đem sớ lễ của Nhị tiểu thư về Liễu Viên trước, đồng thời phái thợ thủ công đến phía tường bắc của Liễu Viên mở cái nguyệt môn, phải làm xong trước đêm nay."

Hà Trung lĩnh mệnh mà đi.

Lão thái thái cuối cùng cũng tỉnh lại một chút, chủ động tiến lên cùng Phượng Vũ Hành hòa hoãn quan hệ: "A Hành trước đem mọi thứ để tại Liễu Viên, sau khi nguyệt môn mở tốt, xem xem bên kia còn thiếu cái gì, nói với tổ mẫu, tổ mẫu cho người đem sang cho ngươi."

Phượng Vũ Hành cười cười: "Cảm ơn tổ mẫu. Ngư vương điện hạ đưa rất nhiều vật trang trí, tám phần mười cũng không thiếu nhiều lắm chỉ là cần một ít nhân thủ giúp đỡ sắp xếp."

"Vậy dễ rồi," Lão thái thái vui rồi, cũng đứng thôi! Lúc này mới giống đối thoại bình thường, có yêu cầu là tốt rồi, bà chỉ sợ Phượng Vũ Hành cái gì cũng không cần, tới lúc cần thì lại là việc để bọn họ làm không có thời gian nghỉ lấy sức. "Triệu ma ma đem hạ nhân đều liên lạc tốt, ngươi muốn dùng bao nhiêu tùy ngươi chọn." Suy nghĩ thêm một chút lại nói, "Những hạ nhân này mua được từ bên ngoài về một mình ngươi quản, giấy bán thân của họ ngươi không cần giao vào trong công, ngươi cầm là tốt rồi. Về phần tiền lương tháng này, như cũ từ trong công gánh đi."

Thẩm thị vừa nghe lời này cũng không làm ngay, theo bản năng liền kêu lên: "Như vậy làm sao được! Tất cả giấy bán thân của hạ nhân Phượng phủ đều áp ở trong công, nếu mở tiền lệ, như vậy người khác đều theo gương làm theo, trong Phượng phủ chẳng phải lộn xộn hết lên rồi sao?"

Phượng Cận Nguyên và Lão thái thái cùng nhau trừng mắt về phía Thẩm thị, Trầm Ngư thấy vậy, nhanh chóng tiến lên làm giảng hòa: "Mẫu thân yên tâm, Trầm Ngư đảm bảo sẽ không thêm hạ nhân riêng."

An thị cùng Hàn thị cùng mang theo Tuồng Dung cùng Phấn Đại nói: "Thiếp thân cũng sẽ không."

Phượng Cận Nguyên hừ lạnh một tiếng hỏi Thẩm thị: "Ngươi còn có gì để nói?"

Thẩm thị bị Trầm Ngư nhéo đau cánh tay, chỉ đành cúi đầu không nói.

Phượng Cận Nguyên thấy Thẩm thị rốt cục im lặng, cũng thở phào một hơi: "Nếu đã không có ý kiến gì nữa thì cứ làm như thế a! Giảng co tới trưa, cũng đều mệt cả rồi, từng người về viện của mình hết đi."

Mọi người cùng hành lễ xin cáo lui, lúc Phượng Vũ Hành đi gần đến chỗ Lão thái thái, nghĩ một lát, nói với Lão thái thái: "Tổ mẫu bệnh lưng, không bằng theo A Hành cách làm thử xem."

Lão thái thái lập tức mặt mày hớn hớn: "Tôn nữ ngoan, ngươi yên tâm, ngươi nói tổ mẫu đều nhớ kĩ!"

Phượng Vũ Hành lúc này mới hành lễ một lần nữa rồi mang theo hai nha hoàn lui xuống hồi Liễu Viên.

Lão thái thái nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng rất thoải mái, vừa rời nha đầu kia là đang quan tâm bà phải không? Nói vậy thì, thì sẽ nguyện ý tiếp thu lời của bà?

Tiếc thay, Phượng Vũ Hành cũng không phải là nghĩ như vậy. Dưới cái nhìn của nàng, từng người trong phủ này cũng đều thiếu nợ nàng, nàng phải theo

từng người một mà đòi hết lại. Nhưng nàng vẫn chỉ là một người, nàng còn phải quan tâm chiếu cố Phụng Tử Duệ cùng Diêu thị, lập tức đòi phó quá nhiều chẳng phải là việc sáng suốt gì. Vậy thì không bằng trước tiên lôi kéo vài cọng cỏ đầu tường gặp gió là gục ngay, đợi nàng dẹp hết những phần tử ngoan cố sau đó quay lại thu nhặt phần còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: 39: Hoàng Tuyền -Vong Xuyên

Trên đường trở về Liễu Viên, Phụng Vũ Hành hỏi thăm tên của hai nha đầu này, nàng không khỏi cảm thán cái tên của hai người rất đặc biệt, một người tên là Hoàng Tuyền, một người tên là Vong Xuyên. Hoàng Tuyền có vẻ hoạt bát một tí, Vong Xuyên thì tính khí có vẻ thanh lãnh.

Hoàng Tuyền rất chủ động nói chuyện với Phụng Vũ Hành về nguyên nhân các nàng được an bài tới." Điện hạ nói, tả tướng phủ chẳng khác gì ổ thổ phi, tuy Phụng đại nhân trước kia thi đậu bằng vàng, nhưng mà người nhà của hắn có hơn một nửa là trước kia không có học qua lễ nghĩa, hướng chỉ Phụng đại nhân dù có đọc sách đi nữa cũng chẳng ra làm sao, không có một chút nào xứng đáng với thân phận của "phụ thân", thật không hiểu sao hắn có thể làm thừa tướng một quốc gia như thế? Cho nên Điện hạ muốn ta cùng Vong Xuyên đến bảo vệ vương phi, cũng không thể khiến vương phi có bất kì sơ xuất gì, cũng đừng tại trong Phụng phủ bị người khi dễ."

Vong Xuyên cảm thấy Hoàng Tuyền hình như là nói xong, bình tĩnh bổ sung thêm một câu:" Vương gia còn nói, chờ vương phi mười năm tuổi sẽ lập tức thành hôn ngay."

Trên trán Phụng Vũ Hành đổ đầy mồ hôi, mười năm tuổi thành hôn, người nói thử xem, nhóm người cổ đại các ngươi rốt cuộc là gấp cái gì a!

Suy nghĩ đến người nọ, chợt phát hiện trong lòng có một dây tơ kì vọng xuất hiện.

Hỏi trầm tâm tư, hỏi Hoàng Tuyền, Vong Xuyên:" Ta xem các ngươi bước đi uyển chuyển khí mạch đều đều, không giống như nha đầu bình thường, có luyện võ qua sao?"

Hoàng Tuyền cười hi hi thừa nhận:" Ta am hiểu nhất là kiếm pháp, Vong Xuyên giỏi nhất nhất là khinh công. Điện hạ nói để chúng ta vừa hầu hạ vừa bảo vệ vương phi."

Phụng Vũ Hành cảm thấy nàng quá hoạt bát," Làm sao mà cứ mở miệng là gọi một tiếng vương phi, ta còn chưa gả cho vương gia nhà các ngươi đây?"

" Đây là chuyện sớm hay muộn, không phải sao!"

Hoàng Tuyền một bộ dáng không sao cả, Vong Xuyên suy tính nhiều hơn nàng," Hoàng Tuyền, người phải nhớ nơi này là Phụng phủ, mặc kệ Phụng đại nhân là học ở đâu, chúng ta cũng không thể phá hoại quy củ. Ở đây phải gọi là Nhị tiểu thư."

Hoàng Tuyền gật đầu," Được, vậy thì cấp Phụng gia chút mặt mũi."

Phụng Vũ Hành trong lòng ngầm cười, xem ra Phụng tả tướng này làm thế nào cũng không có người thích, đừng nói đến người nọ căn bản là không để hắn vào trong mắt. Bằng không thì cũng sẽ không có vở kịch lớn hạ sinh lễ ngày hôm nay, càng sẽ không liên chi là cái nha cũng đầu đối với Phụng Cẩm Nguyên có đánh giá như vậy.

"Vong Xuyên sau này thì đi theo ta." Nàng cũng không muốn sửa lại hai người nha đầu đối với Phụng Cẩm Nguyên bất kính, cũng tin tưởng hai nha hoàn mà người nọ đưa tới nhất định sẽ có chừng mực, nói như vậy cũng chỉ nói trước mặt nàng mà thôi, trước mặt người khác nhất định sẽ không trêu chọc thị phi.

" Còn ta đâu?" Hoàng Tuyền ngốc," Vương phi...không đúng, Nhị tiểu thư, chẳng lẽ người không cần ta sao?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu" đương nhiên muốn, chỉ là, người có nhiệm vụ so với theo ta càng trọng yếu hơn."

Hoàng Tuyền không nghĩ ra" Còn có nhiệm vụ gì còn trọng yếu hơn so với hầu hạ Nhị tiểu thư?"

Phụng Vũ Hành nói cho nàng biết:" Đi hầu hạ cùng bảo vệ cho mẫu thân và đệ đệ ta."

Hoàng Tuyền gật đầu, nàng đã hiểu. Từ lúc Ngự vương điện hạ giao cho các nàng chuyện xui xẻo này, Bạch Trạch đã đem tất cả những ai trong Phụng phủ có quan hệ với Phụng nhị tiểu thư nói cho các nàng nắm rõ tất cả.

Đương nhiên, cái gọi là tất cả đó chỉ bao gồm những người có quan hệ gần gũi chứ không bao gồm cả những người mà họ ở núi Tây Bắc ngẫu nhiên gặp ở trên đường. Nhưng cũng nói Ngự vương điện hạ thông qua đêm đó đoán tính cách của Phụng Vũ Hành.

Hoàng Tuyền và Vong Xuyên cũng hiểu, bị quăng đi ba năm, nếu như nói cõi đời này còn có ai có thể để cho Phụng nhi tiểu thư quan tâm, thì đó chỉ có thể là mẫu thân và đệ đệ cùng nàng chịu khổ trong sơn thôn.

"Tiểu thư yên tâm, ta nhất định bảo vệ cẩn thận phu nhân và thiếu gia." Hoàng Tuyền tháo xuống gương mặt luôn cười hì hì, bộ dáng nghiêm túc chuyên chú.

Phụng Vũ Hành âm thầm gật đầu, chỉ nói nha đầu mà người nọ đưa tới quả nhiên đáng tin.

Đường trở về Liễu Viên rất xa, trên đường đi ba người tuy có hỏi có đáp nhìn như trò chuyện rất vui vẻ, có thể Hoàng Tuyền và Vong Xuyên nhưng vẫn cảnh giác theo dõi Mãn Hi đi ở phía sau không xa.

Phụng Vũ Hành đã sớm cảm thấy được điều này, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy thỏa mãn. Nha đầu kia ngay từ đầu đã đi theo phía sau các nàng, sau này nàng cùng với Hoàng Tuyền Vong Xuyên nhắc tới đề tài có liên quan đến Ngự vương phủ, Mãn Hi đã tự giác thả chậm bước chân, chỉ xa xa theo sát, đi ở một khoảng cách có thể nhìn thấy các nàng nhưng không thể nghe thấy nội dung của cuộc trò chuyện.

Trong bụng nàng âm thầm đối với Mãn Hi lại thêm một phần tán thưởng, nha đầu có nhãn lực như vậy, nếu có thể biến thành người của mình thì tốt rồi.

Một đoàn người trở lại Liễu Viên lúc, Diêu thị đã sớm mang theo Phụng Tử Duệ chờ ở cửa. Thấy các nàng trở lại, Phụng Tử Duệ liền nhào tới trong lòng Phụng Vũ Hành, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ sao bây giờ các người mới trở lại, bên ngoài tới là người nào? Ta muốn ra bên ngoài xem nhưng Tôn ma ma không cho ta đi."

Nàng xoa xoa Tử Duệ đầu, nói cho hắn: "Là trưởng bối của một vị nhân gia rất có danh tiếng đến nhà chúng ta tọa khách, tỷ tỷ và các trưởng bối đều đến trong đại viện để nghênh đón."

"Vậy sao ta không thể đi được?" Hải từ cúi đầu nhìn xiêm y của mình. "Có phải vì xiêm y này của ta quá cũ nát sẽ làm cho người nhà mất mặt? Không quan hệ a, chẳng phải có một bộ mới sao, ta có thể mặc mà, Tử Duệ không chê cổ áo gai góc."

Nói đến chuyện xiêm y, Phụng Vũ Hành mới nhớ tới một chuyện, quay đầu phân phó: "Lý ma ma, sáng nay Lão thái thái có nói sẽ phái người đến tiệm quần áo mua chút xiêm y cho chúng ta, người đi hỏi khi nào thì có thể đặt mua được."

Lý ma ma không nói hai lời, đáp lại một tiếng liền xoay người chạy chậm hướng Thư Nhã viên mà đi.

Chuyện cười! Nhị tiểu thư mạnh mẽ xoay người đã sớm thông qua miệng hạ nhân truyền khắp cả Phụng phủ, các nàng bên này tuy xa một chút, nhưng cũng có thể nghe được phong phanh đôi chút. Ngự vương điện hạ phái Chu phu nhân đến cho Phụng Vũ Hành chỗ dựa, bà là một lão ma ma, làm gì có lá gan đối kháng với Ngự vương phủ?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Mệnh Của Nữ Nhân Chưa Bao Giờ Được Định Đoạt Từ Lời Nói Của Nam Nhân.

Lý ma ma vừa đi, Bảo Đường liền có chút xấu hổ. Nàng có thể nhìn ra được Mãn Hi đối với Phụng Vũ Hành thái độ cũng cùng Lý ma ma đồng dạng có vài phần chuyển biến, nhưng nàng dù sao không có tận mắt nhìn thấy chuyện phát sinh ở tiền viện, cảnh không có Lý ma ma giải quyết công việc giả dạn như vậy. Cho nên, khi Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên đối với Diêu thị khom người bái kiến, nói một tiếng "Nô tỳ Hoàng Tuyền, nô tỳ Vong Xuyên gặp qua phu nhân." Lúc, theo bản năng nói một câu: "Mới tới sao? Một chút quy củ cũng không hiểu. Chúng ta Phụng phủ phu nhân ngụ tại Kim Ngọc viện, vị này chỉ là Di nương."

Vong Xuyên mặt không thay đổi nhìn Bảo Đường trong chớp mắt, chỉ liếc một cái, cứ y như có đạo hàn quang bắn qua, Bảo Đường đột nhiên co rụt lại cổ, chợt nghe Vong Xuyên nói "Quy củ của chúng ta là Ngự vương phủ dạy dỗ, nếu người có ý kiến, ta có thể dẫn người đi Ngự vương phủ lý luận."

Bảo Đường nào có năng lực ấy, cúi đầu không nói gì nữa.

Tôn ma ma thấy hai nha đầu mới tới đối xử như vậy với Diêu thị, rất cao hứng, lôi kéo Hoàng Tuyền Vong Xuyên luôn miệng nói: "Sau này chúng ta chính là người một nhà, chính là nười một nhà."

Liễu Viên bên này chủ tử nô tỳ đang hàn huyên, bên ngoài, Hà Trung quản gia chỉ huy một đám gã sai vặt, đem Ngự vương phủ đưa tới sảnh lễ bắt đầu nâng vảo trong viện.

Điều thị lúc trước cũng chỉ nghe bọn hạ nhân lẩm nhẩm nói tới chuyện phát sinh ở tiền viện, bây giờ thấy một rương lại một rương châu báu được nâng vào trong viện, mới ý thức được trước kia hôn ước bây giờ đã đến rồi. Nhưng nàng cũng không vì đồng đồ tốt này mà cảm thấy hài lòng, ngược lại là vẻ u sầu hiện lên, ngay cả Phụng Tử Duệ mừng rỡ cũng không có cách nào ảnh hưởng tới nàng.

Thấy Hoàng Tuyên cũng Vong Xuyên giúp đỡ chỉ huy bọn sai vặt khuôn đồ đi, Điều thị lúc này mới lôi kéo Phụng Vũ Hoành sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Ta trước nghe hạ nhân huyền thuyên nói mặt và chân của Cửu hoàng tử đều bị thương, bọn hán nói chuyện nói dối cũng vô vọng. Chuyện này...ngươi có muốn suy nghĩ lại một chút hay không?"

Phụng Vũ Hoành bật cười: "Mẫu thân, ngài đây là muốn để ta suy nghĩ cái gì chứ?" Nàng vỗ nhẹ tay an ủi Điều thị: "Đừng nói địa vị bây giờ của chúng ta ở trong phủ không bằng trước đây, coi như ngài vẫn là đương gia chủ mẫu như trước đây, ta còn là Phụng gia dòng chính nữ thời điểm, muốn thối hôn một hoàng tử cũng là chuyện không thể nào."

Điều thị hốc mắt chứa lệ: "Cũng là mẫu thân làm cản trở ngươi và Tử Duệ, nếu như ngươi không phải Điều gia ngoại tôn nữ, thì sẽ không bị trận tai họa kia làm liên lụy."

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, "Nếu như chúng ta cùng Điều gia không quan hệ, chỉ sợ Phụng Cẩm Nguyên trước kia cũng sẽ không dùng kiểu lớn tám người nâng rước ngươi vào trong phủ, như vậy cũng sẽ không có ta cùng Tử Duệ."

Nghe nàng trực tiếp gọi Phụng Cẩm Nguyên đại danh, Điều thị trong lòng tuy có nhiều oán hận đối với gia phu quân hơn cũng vẫn cảm thấy không ổn. Nàng khuyên nữ nhi: "Người như vậy mặc dù không tốt, vậy thì cũng là cha của ngươi."

Phụng Vũ Hoành nhếch miệng, trên mặt lại lãnh vài phần, nàng nói: "Chẳng lẽ mẫu thân còn có cảm tình với hắn?"

Vấn đề này Điều thị quỳ là thật lòng suy nghĩ một chút, suy nghĩ nữa này, lắc lắc đầu: "Muốn nói tình cảm, năm đó bị đuổi hạ đường vốn đã không còn. Chỉ là A Hoành ngươi phải hiểu, nữ nhân cả đời này không có nhiều thứ có thể chọn, xuất giá theo phụ, mặc kệ phụ đối đãi với ngươi ra sao, cũng là mệnh của ngươi."

"Mệnh là của mình, xưa nay không định đoạt bởi lời nói của nam nhân." Phụng Vũ Hoành nhắc nhở Điều thị: "Tam tông tứ đức là lẫn nhau, nếu như hắn đối đãi với ngươi như rom rác, ngươi chắc chắn không thể hầu hạ hắn thành thượng khách."

Điều thị cười khổ, đưa tay vuốt ve Phụng Vũ Hoành mặt, "Hải tử ngọc, nào có nhiều chuyện công bằng như thế. Ngươi cảm thấy là lẫn nhau nhưng nhân gia không nghĩ như vậy. Mẫu thân kì thực sớm đã không có trông cậy gì, nếu như cả đời đều sinh sống ở trong thôn nhỏ kia kì thực cũng rất tốt. Có thể chỉ là cảm thấy ngươi cùng Tử Duệ, vì vậy mới muốn trở về trong kinh thành. Có thể không thể ngờ Cửu hoàng tử bên kia..."

"Cửu hoàng tử tốt lắm." Phụng Vũ Hoành không có lại đi khuyên Điều thị, nhưng lí thực trong lòng đã có sẵn chủ ý, sau này tìm một chút về vấn đề ly hôn ở thời đại này, nếu Điều thị đồng ý, đợi nàng thu thập xong một phủ này, thẳng thắn mọi người chia tay a!" Mẫu thân yên tâm, vụ hôn nhân này A Hoành là vui lòng, cam tâm tình nguyện."

"Thế nhưng..." Điều thị vẫn không cam tâm, "Choduf có là như vậy, kia hiệp nghị trước khi cưới..."

"Mẫu thân đã lưu ý như vậy, chẳng lẽ chúng ta còn muốn đi phân xử với hoàng thượng? Hay là Phụng phủ có lá gan cùng Ngự Vương phủ từ hôn? Cho nên, chuyện này đã không có cách nào thay đổi, vậy không bằng nhiều nhìn thử đối phương chỗ tốt, cho đến hôm nay tất cả xảy ra, theo ý của ta là thỏa mãn."

Xác thực Phụng Vũ Hoành rất hài lòng, khá là hài lòng, mắt nhìn thấy Liễu Viên nhỏ bị những kia rương lớn rương nhỏ lấp đầy, thì nàng càng hài lòng hơn.

"Mẫu thân người xem, tất cả những thứ này đều là Ngự vương điện hạ đưa tới đồ tốt, không nói những cái khác, vền vền chỉ tơ tằm Quảng Hàn, cảm gấm Lương Nhân, hàng Thủy Vân, lụa mỏng Nhược Đà cùng Nhuyễn yên là (thứ thể mềm và mỏng như làn khói) năm loại này, ngài cảm thấy nếu hắn không thật tâm đối với ta, sẽ đưa chúng nó đến đây sao? Thế nhưng..." Nàng che miệng khẽ cười, đêm hôm nay chuyện Chu phu nhân cho Phụng phủ hạ tự nhân sinh lễ chính miệng kể ra cho Điều thị nghe, mắt thấy Điều thị dung mạo ai oán cũng cười lên, lúc này mới yên tâm.

"Những thứ kia là chỉ bảo trong cung nương nương cũng không chiếm được, Cửu hoàng tử đúng thật là có tâm." Điều thị đem một lọn tóc rút xuống trán Phụng Vũ Hoành vén qua sau tai, "Nhà chúng ta A Hoành nhưng đã theo những năm qua trưởng thành, chuyện của ngươi ngươi chính mình tự quyết định thôi, mẫu thân hi vọng hắn có thể đối xử tốt với ngươi thật lòng, chuyện khác..." Điều thị nói một chút rồi đột nhiên ngừng, lại giống như tự suy nghĩ trong chốc lát rồi đến sát bên tai Phụng Vũ Hoành nói: "Dung mạo cùng đi đứng còn có thể chấp nhận được, về chuyện người nói dối, sau đó tìm một cơ hội gửi tin cho ông ngoại ngươi, biết đâu còn đường cứu chữa."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: 41: An Thị Đến

Phượng Vũ Hành nghiêm túc gật đầu: " Mẫu thân yên tâm , A Hành nhất định sẽ không để cho chính mình bị oan ức. " Vừa nói vừa đẩy cái hộp trong tay cho Diêu thị: " Đây là ngân phiếu và kim phiếu mà Ngự Vương điện hạ đưa tới.Mẫu thân, người thay nữ nhi bảo quản đi! "

Diêu thị không có nhận ,nàng đẩy tay Phượng Vũ Hành trở lại , " A Hành của ta là cái đứa trẻ có chủ ý , mẫu thân tin tưởng người , nhiều hơn nữa ngân lượng nằm ở trong tay người người cũng sẽ sắp xếp hợp lý. Những thứ này chính người giữ , mẫu thân không cần , đợi qua vài năm sau khi người đại hôn cũng phải cần phải chường gia, hiện tại học nhiều chút vẫn là tốt hơn . "

Phượng Vũ Hành cũng không kiên trì nữa , chỉ nói: " A Hành tuyệt đối không bạc đãi mẫu thân cùng Tử Duệ , các người là thân nhân duy nhất ta thừa nhận ở trên đời này , chúng ta đều phải sống cho tốt , cũng phải mở to mắt nhìn ,nhìn những người đã từng có lỗi với chúng ta bị báo ứng như thế nào . "

Diêu thị mắt thấy Phượng Vũ Hành trong mắt lóe lên lệ khí , tuy rất nhanh liền khôi phục như cũ , nhưng vẫn bị nàng nhìn thấy ,trong lòng thầm than một tiếng .

Không ai hiểu con gái bằng mẹ , nữ nhi của nàng không như trước kia , điểm này nàng sớm đã cảm giác được . Cũng mặc kệ thế nào , nữ nhi này đều là nữ nhi của nàng , ăn nhấm cũng tốt , lạnh nhạt cũng tốt , hay là giống như bây giờ kiên cường quả cảm, đều tốt , nàng đều nhận . Chỉ là , không có một cái nào làm mẹ hi vọng con của mình đầy bụng oán khí , nếu như có khả năng , nàng hi vọng Cửu hoàng tử kia có thể đối xử thật tử tế với A Hành , để nàng có thể rời xa Phượng phủ, rời xa cái nơi khiến người tuyệt vọng này , đi sống một cuộc sống gia đình có tình yêu thương và sự ấm áp .

Phượng Vũ Hành nhìn vào trong mắt cảm xúc của Diêu thị , nhưng không nói thêm gì nữa , nhẹ ôm Diêu thị cánh tay , lần đầu như tiểu nữ nhi tựa sát ở bên người nàng , ngoan ngoan nói: " Mẫu thân , tất cả rồi sẽ đều tốt thôi , tất cả rồi sẽ tốt thôi . "

Bên này hai mẹ con trầm thiết tâm sự , phía bên kia , Phượng Tử Duệ đã hoàn toàn bị những rương lớn nhấc tiến vào trêu chọc cho phần khởi .

Phượng Vũ Hành cười cười đi tới trước mặt một cái rương đã mở ra , từ bên trong lấy ra bạch ngọc mềm tạc thành một con hổ , to bằng nắm đấm trẻ con , dùng ruy băng màu nâu xuyên qua , phía dưới buông thông tua hơi dài , vô cùng tinh xảo .

" Lại đây . " Nàng đem Tử Duệ kéo đến bên cạnh mình, "Sau khi làm xong quần áo mới , khiến cho Hoàng Tuyên tỷ tỷ cột cạnh hông cho người cái này . "

Tử Duệ thực vui vẻ , nâng hồ con yêu thích không buông tay .

Diêu thị cũng bật cười , " Tử Duệ là cảm tình con hổ , thật đúng dịp . "

Hoàng Tuyên cười khanh khách , nói cho Diêu thị: " Nào khéo thế nga ~ , vương gia chúng ta đặc biệt là cũng chuẩn bị nhiều lễ vật vì phu nhân vì tiểu thiếu gia đây, này con cộp con chính là một cái trong số đó . "

Một hồi cảm động nổi lên trong lòng , nụ cười khó che giấu cũng nổi lên khóe môi , Phượng Vũ Hành mặt khó có được càng hơi nóng lên .

" Đa tạ Vương gia tử mĩ . " Diêu thị trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều . Chẳng phải vì được đồ vật tốt , chỉ là thông qua chuyện này liền có thể nhìn ra kia Cửu hoàng tử là để ý nữ nhi của nàng, như vậy tốt rồi .

Rương cũng dời không sai biệt lắm , Hà Trung ba ba chạy đến Phượng Vũ Hành trước mặt xin chỉ thị: " Nhị tiểu thư , còn có một ít rương không thể bỏ xuống , đã đặt tại ngoài cửa Liễu Viên . Nô tài thỉnh nhị tiểu thư bàn giao , bắc tường nguyệt lượng môn là cho người mở ngay sao ? "

Phượng Vũ Hành gật đầu , " Mở , mở ngay , không cần nhìn đẹp , cũng không cần quá lớn , đủ hai người đi qua là được . Người để người làm việc tay chân lạnh lẽo chút , tốt nhất trong vòng hai ngày có thể hoàn thành . "

Hà Trung cúi đầu khom lưng đáp lại việc cần làm , lại chạy chậm vội đi mở ngay .

Diêu thị đã nghe hồ đồ rồi , " Tại sao phải tại bắc tường mở nguyệt lượng môn ? "

Phượng Vũ Hành hỏi ngược lại: " Mẫu thân cũng biết Ngự Vương điện hạ đưa một tòa nhà cho ta ? "

Diêu thị gật đầu , " Là có nghe nói . "

" Chính là tòa nhà sát vách tường bắc . "

Diêu thị cứng lưỡi , nàng là ở kinh thành lớn lên , hiển nhiên biết lai lịch tòa nhà sát vách Phượng phủ kia . Không ngờ tòa nhà vương hầu tướng lĩnh ai nấy đều muốn lấy được , cuối cùng lại rơi vào trong tay nữ nhi của mình .

Chuyện xong mọi thứ , mấy gã sai rồi đi,tiểu viện Liễu Viên cuối cùng cũng yên tĩnh lại .

Tôn ma ma tiến lên hỏi Phượng Vũ Hành: " Điện hạ có đưa đến nhiều trà ngon , lão nô đi ngâm cho tiểu thư và phu nhân một chút được không? "

Phượng Vũ Hành gật đầu , " Đi ngâm đi , dùng trà cụ điện hạ đưa tới . " Sau đó quay đầu nói với Hoàng Tuyên : " Lát nữa người giúp đỡ Tôn ma ma lấy

ra gì đó ăn được trong sinh lễ, cất giữ riêng. Chờ chúng ta chuyển tới tòa nhà sát vách, mở gian phòng riêng ra cất giữ những thứ kia. Cũng phân loại những thứ khác, nếu có thể lấy dùng, nhất định phải kịp thời làm tốt ghi chép."

Hoàng Tuyền lĩnh mệnh: "Tiểu thư yên tâm, nếu có người dám đánh chủ ý đồng sinh lễ này, Ngự vương phủ cái thứ nhất sẽ không bỏ qua cho hắn!"

Lời này vừa dứt, Thẩm thị kia sắc mặt tham lam một lần liền tại Bảo Đường trong đầu hiện lên, Bảo Đường run rẩy toàn thân, thầm nghĩ nhất định phải phải nhớ nhắc nhở Đại phu nhân phải muôn vàn cẩn thận, không thể vì tiền tài lại cùng Ngự vương phủ kết cừ oán a!

Ngự vương phủ tỏ thái độ, bởi vậy người Phụng phủ không dám khó xử Diêu thị bên này, bót đến ở bên ngoài không dám.

Điểm này đầu tiên là biểu hiện về mặt cơm nước!

Buổi trưa vừa đến, phòng bếp bên kia quân sự lập tức mang theo một đám hạ nhân chạy tới Liễu Viên. Mang mâm thức ăn mang mâm thức ăn, xách hộp đựng thức ăn xách hộp đựng thức ăn, mệnh mông cuồn cuộn đầy đủ đến đây mười hai người.

Quân sự kia là cái lão phụ nhân trên dưới năm mươi, một thân thịt mỡ cùng Thẩm thị có thể đánh liều một trận, cười rộ lên hai con mắt đều sắp bị thịt che kín rồi.

Vừa đến Liễu Viên, không để ý Diêu thị cho lắm, vọt thẳng tới trước Phụng Vũ Hành liền quỳ xuống —— "Lão nô Vương thị, vẫn an nhĩ tiểu thư! Buổi trưa, lão nô đến đưa thức ăn cho nhĩ tiểu thư!"

Phụng Vũ Hành chán ghét nhất loại người nịnh nọt này, phía trước đưa thức ăn tới cá heo cũng không bằng, lúc này mới chớp mắt công phu, có thể nịnh nọt đến mức ấy, cũng thật là khiến người khâm phục.

Nàng khoát khoát tay, lôi kéo Diêu thị cùng Từ Duệ trở về nhà, ném chuyện mở trong sân cho bọn hạ nhân.

Không lâu, Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền tự mình bụng thức ăn đến trong nhà. Tiếc thay, vốn là bàn nhỏ căn bản là đặt không xuống nhiều đồ ăn như vậy, cuối cùng là Mãn Hi và Bảo Đường hai người hợp lực dời bàn nhỏ chỗ hiên nhà tới mới miễn cưỡng bày xuống hết.

Phụng Vũ Hành cũng chẳng khách khí gì, ngồi xuống ăn ngay.

Diêu thị liền cũng không suy nghĩ nhiều, nàng hỏi Phụng Vũ Hành: "Chúng ta như vậy dạng chẳng phải sẽ bị người chê trách sao?"

Phụng Vũ Hành một bên hỏi Từ Duệ thích ăn món ăn nào, sau đó gấp cho hắn, một bên trả lời Diêu thị: "Thích trách thì cứ trách đi, lẽ nào chỉ có một bàn thức ăn này liền vì những chê trách kia mà không ăn, chúng ta từ hồi phủ tới nay gấp phải chê trách còn thiếu sao?"

Diêu thị ngẫm lại đạo lý này cũng đúng, cũng không nói thêm lời nào, chuyên tâm ăn cơm.

Ba người làm thế nào ăn hết nhiều món ăn như vậy, ăn được cuối cùng, vài cái khay động cũng chưa động qua. Phụng Vũ Hành làm chủ: "Sau này sẽ là quy củ này, Liễu Viên hạ nhân không tới phòng bếp đi ăn cơm, này mấy bàn không động tới các người bụng đi ăn, ngoài ra còn dư lại, nếu có thích ăn, không chê cũng có thể bụng đi. chờ chuyển tới sát vách sau khi, gọi Tôn ma ma thu xếp chuyên môn lập cái nhà ăn cho các người."

Hoàng Tuyền thực vui vẻ, cười hi hi thu xếp đoàn người nhanh chóng bụng đồ ăn đến phòng nhỏ đi ăn cơm. Mãn Hi vẫn cũng không nói quá nhiều, Hoàng Tuyền gọi gì thì nàng làm cái đó, Bảo Đường nhưng cảm thấy nàng có gì đó không đúng, tìm cơ hội bắt nàng hỏi: "Người bị nhĩ tiểu thư dọa cho sợ rồi?"

Mãn Hi nhìn Bảo Đường chớp mắt một cái, bắt đắc dĩ nói: "Chẳng phải bị nhĩ tiểu thư dọa cho sợ rồi, là bị Ngự Vương điện hạ dọa cho sợ rồi. Người vẫn đang trong viện chưa từng đi ra ngoài nên không biết, chờ ăn cơm xong có thời gian rảnh rồi, liền đi ra bên ngoài hỏi thăm một chút, người xem thử trong phủ chúng ta còn có mấy người không bị Ngự vương phủ hù cho sợ."

Nàng vừa nói như thế, Bảo Đường cũng không hoài nghi nữa, từ khi tới Liễu Viên liền không ăn được một bữa cơm no, trước mắt nhìn thấy đồ ăn ngon, Bảo Đường nước miếng cũng muốn chảy ra, chỉ là như cũ nhớ kỹ phải báo cáo với đại phu nhân hôm nay Liễu Viên chuyện gì đã xảy ra. Tuy nói Đại phu nhân đều giao nhiệm vụ này cho Lý ma ma, nhưng nàng đã cũng được phái đến bên này, đương nhiên liền cũng có phần nghĩa vụ này. Chủ từ có thể không hỏi, nhưng nàng không nói chính là nàng không đúng.

Buổi chiều, Diêu thị dỗ Từ Duệ ngủ, Hoàng Tuyền ở trong sân đi theo Tôn ma ma cùng kiểm kê thu dọn đồng sinh lễ.

Phụng Vũ Hành đêm qua một đêm không ngủ lúc này có chút mệt mỏi, vốn định chớp mắt một giấc, ai biết mới vừa mới chuẩn bị nằm xuống, chỉ thấy Vong Xuyên đi vào nhà, đến bên người nàng khinh khê mở miệng: "Nhĩ tiểu thư, tam di nương quý phủ mang theo tam tiểu thư đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: 42: Bách Thảo Đường

Phượng Vũ Hoành cùng Điều thị ra nghênh tiếp lúc , An thị cùng Phượng Tường Dung đã được Tôn ma ma dẫn vào trong ngoại sảnh .

Điều thị cùng An thị quan hệ xem như hoà thuận , trước kia An thị sau khi theo sát Thẩm thị vào cửa , bị Thẩm thị bắt nạt không ít . Nhưng An thị cũng không phải người thích tranh đấu , có thể nhịn được thì nhịn , may mà Thẩm thị lúc trước cũng chỉ là một cái thiếp , có Điều thị làm đương gia chủ mẫu này áp ở phía trên , nàng cũng không dám làm quá mức .

Thấy Phượng Vũ Hoành cùng Điều thị vào đến phòng , An thị kéo theo Tường Dung nhanh chóng đứng dậy , An thị đi tới trước Điều thị dập đầu một cái , kêu một tiếng " Tỷ tỷ " , lúc ngẩng đầu lên , hốc mắt chột đỏ .

Điều thị cũng cảm khái vài lần , nắm tay An thị nửa ngày nói không ra lời .

Phượng Vũ Hoành không muốn xem nhất là loại tình cảnh khốc sướt mướt này , đối với Điều thị khuyên mấy câu : " Mau để An đi nương cùng Tam muội muội ngồi đi , thời gian nói chuyện sau đó còn dài lắm . "

An thị lúc này mới phục hồi lại tinh thần , xoay người lại đi tới trước người của Phượng Vũ Hoành cũng dập đầu một cái , " Ra mắt nhị tiểu thư . "

Nàng nhanh chóng đỡ An đi nương dậy: " Di nương đừng như vậy , nơi này của ta không có quy củ như vậy , ngài là trưởng bối , không đáng hành lễ trước bọn tiểu bối như ta . "

An thị cười khổ , " Ta làm thiếp , đầu xứng đáng hai chữ trưởng bối này , nhị tiểu thư quá đề cao ta . Theo lý thuyết , tại trước mặt nhị tiểu thư , ta hẳn là tự xưng nô tỳ . "

" Di nương ngàn vạn lần chớ có ý nghĩ như thế . " Phượng Vũ Hoành xua tay ngăn lại , ra hiệu hai người ngồi xuống.

Tôn ma ma đã pha trà xong bụng tới , hương trà trong nháy mắt tỏa khắp cả gian phòng khách , Tường Dung không khỏi kinh ngạc thốt lên: " Đây là trà gì ? Thơm quá a! "

An thị cong môi cười , " Nhất định là trà tốt do Ngự vương điện hạ đưa tới cho , trong phủ chúng ta cũng không có trà tốt như vậy a? . "

Phượng Vũ Hoành nhún nhún vai , " Dù có , cũng không tới phiên người Liễu Viên uống . "

An thị khẽ thở dài dưới , " Nói đến chuyện này , là Phượng gia làm quá mức . Chẳng qua nhị tiểu thư vừa mới hồi phủ , vẫn không thể tạo kẻ địch quá nhiều được không ? "

Phượng Vũ Hoành biết An thị cũng vì tốt cho nàng , gật đầu tỏ ý cảm ơn An thị , nhưng lại lắc đầu nói " từ lúc chúng ta tiến vào đại môn của Phượng phủ , kẻ địch liên chạy đến , phía trước vừa xong phía sau lại đến , chứ đâu còn cần chúng ta cố ý đi trừ chọc . "

An thị cũng tán thành điểm này , " Những năm nay các người không ở trong phủ , Thẩm thị kia đã đổi khác tất cả mọi thứ nguyên bản vốn có trong tướng phủ không kém lắm. Tôn ma ma cũng là bị phải ra tiền viện làm việc nặng nhọc hơn hai năm , đến khi truyền đến tin tức Cửu hoàng tử sẽ về kinh đô mới bị phải đi đón các người . "

Điều thị đau lòng cho Tôn ma ma , trong bụng lại khó chịu .

Phượng Vũ Hoành không muốn lại nói những chuyện thương cảm này , đứng dậy trở lại phòng trong . Phía trước đã dời mấy cái hộp trang sức đến khuê phòng của nàng , nàng mở ra một hộp trong đó , chọn bộ khuyên tai hoa đào lấy đến trong tay , lúc trở lại ngoại sảnh , nhét đôi hoa tai ấy cho Tường Dung: " Nhị tỷ tỷ vừa hồi phủ , nguyên bản trên người là nửa điểm đồ tốt cũng không có , may mà hôm nay Ngự vương phủ đưa một số tới , cái này thì cho Tam muội muội làm lễ ra mắt a! "

Tường Dung nhìn một lần liền bị cặp khuyên tai ấy dọa sững sờ , màu sắc trắng nõn nà , điêu khắc ra hai đóa hoa đào tinh xảo . Chất liệu kia cũng không biết cái gì , thoát nhìn giống như ngọc , lại cảm thấy chẳng phải ngọc , nàng nói không được , chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ lúc trước thấy qua cũng chẳng có cái nào dễ nhìn như vậy.

Tiểu cô nương há hốc mồm ngẩn người , qua một lúc sau mới kinh ngạc thốt lên một tiếng: " Quá đẹp ! "

An thị cũng lại gần , chớp mắt nhìn một cái đã cảm thấy khiếp sợ , " Nha đầu ngọc , còn thất thần làm gì , còn không cảm ơn người Nhị tỷ tỷ ! Đây chính là phần thủy tinh thiên hạ khó tìm ! "

Thời đại này còn không có khai thác vô số thủy tinh , nhưng thủy tinh quý giá được hoàng thất các quý tộc công nhận . Hiện nay thủy tinh trong thường gặp suốt nhiều nhất , ít hơn là hoàng tinh (thủy tinh vàng) , phấn tinh (thủy tinh màu hồng phấn) cùng tử tinh (thủy tinh màu tím) những loại này , chỉ sợ trong cả hoàng thất cũng tìm không ra mấy khối , chớ nói chi là có thể dùng thủy tinh tới thợ điêu khắc làm thủ công , kia thực sự là nhân vật cấp đại sư mới dám sử dụng vật liệu như vậy (chỗ này ta cũng không hiểu cho lắm , đại khái là một người có chức vụ rất cao , rất giàu có mới có thể đem vật liệu này ra sử dụng).

Tường Dung nghe được vật này là thủy tinh , vẫn là phấn thủy tinh , lập tức cũng hiểu rõ thứ này quý giá , nhanh chóng ngưng trọng đối với Phượng Vũ Hoành hành lễ: " Tường Dung đa tạ Nhị tỷ tỷ . "

Phượng Vũ Hoành cười cười đem nàng nâng dậy, vỗ nhẹ cánh tay của nàng: "Giữa tỷ muội chúng ta, không cần phải khách khí qua khách khí lại như vậy. Người yên tâm, lúc trước ta nói muốn đưa một chiếc khăn, nhiều trang sức như vậy, tự nhiên cũng sẽ không thiếu người. Sau này dùng những vài vóc kia cắt may lúc lại may thêm cho người một đôi giày thuê, tất cả cho người mặc lúc xuất giá, như vậy được không."

Không chờ Tường Dung có phản ứng, An thị đã kích động lên tiếng, "Nhị tiểu thư!" Tuy là người luôn bình tĩnh, giờ khắc này cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Lúc trước tại chính viện, Phượng Vũ Hoành nói cho Tường Dung lấy một số bảo ngọc đồ trang sức cùng với khăn tay, đây là làm cho cả Đại Thuận ai nấy đều hâm mộ, nếu Tường Dung khi xuất giá ăn mặc cao cùng giày thêu đều là ngũ bảo làm thành, kia bất kể là Tường Dung gả tới loại gia đình gì, cũng là để phu gia coi trọng một chút.

"An di nương không cần thế này." Phượng Vũ Hoành nhàn nhạt cười cười, "A Hoành tuy nói rồi phủ nhiều năm, nhưng chuyện lúc đó luôn còn nhớ rõ. Năm ấy lúc mẫu thân mang thai Tử Duệ, Thâm thị vọng trộm đi được liệu quý giá trong đồ bỏ, là An di nương sau khi thấy báo cho lão thái thái, lúc này mới có thể để mẫu thân thuận lợi bồi bổ. A Hoành thù dai, nhưng sẽ không quên ân như thế."

An thị lại một trận cảm thán, không ngờ cử chỉ trước kia hôm nay có hồi báo như vậy. Nàng là cái thiếp thất, bản thân không mưu đồ cái gì, tất cả hi vọng đều ký thác vào trên thân đứa bé Tường Dung này. Có thể một cái nữ nhi con thứ, hoặc là gả chodòng chính làm thiếp, hoặc là gả cho con thứ làm chính thất, dù như thế nào đều không có biện pháp so với dòng chính nữ. Thân phận không so được với những người khác, tốt xấu nàng có tiệm của hồi môn nhà mẹ đẻ, những năm này tích trữ chút ngân lượng tương lai chuẩn bị cho Tường Dung thêm một ít trang sức. Nhưng nhiều hơn nữa ngân lượng, nào có thể bì kịp được Phượng Vũ Hoành nhận lời cho Tường Dung một đôi giày thêu từ ngũ bảo làm thành a!

"Cảm ơn nhị tiểu thư." An thị từ trong thâm tâm cảm kích. Bất chợt lại nghĩ tới điều gì, nhanh chóng xoay đầu lại hỏi Diêu thị: "Tỷ tỷ hồi kinh sau khi nhưng có đi qua xem Bách Thảo Đường?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: 43: Cửa Hàng Đồ Cưới

Diêu thị ngăn ra, lắc lắc đầu: "Không có. Sau khi hồi kinh trực tiếp vào trong phủ, còn chưa có đi ra ngoài."

"Tỷ tỷ tốt nhất nên dành thời gian đi nhìn thử, trước đó vài ngày ta đi qua cửa tiệm, nhìn thấy chương quỹ của Bách Thảo Đường dường như đã bị thay đổi."

Diêu thị cau mày: "Điền bá đã mất sao?"

An thị gật gù đầu: "Ta đặc biệt đi vào trong nhìn một vòng, cũng không thấy Điền bá, hiện tại chương quỹ là người tuổi còn rất trẻ."

Diêu thị thấy Phượng Vũ Hoành đang mê man, bèn giải thích cho nàng: "Bách Thảo Đường là của hồi môn nhà mẹ đẻ cho ta lúc gả tới Phượng gia, người khi đó tuổi còn nhỏ, nên không chú ý tới. Thế nhưng..." Diêu thị lắc đầu bắt đầu nói: "Nói là đồ cưới của ta, nhưng từ khi gả tới Phượng gia, ta nào có quyền lên tiếng nói gì nữa."

An thị thay nàng nói tiếp: "Đâu chỉ là không có quyền nói gì, nếu như ta nhớ không lầm, tỷ tỷ trước đây đã nói, tiệm hồi môn của Diêu gia tại lúc người vừa qua khỏi cửa, đã bị lão thái thái thu rồi?"

"Ân." Diêu thị gật đầu: "Ngày ấy xuất giá, tất cả mọi thứ mang tới chỗ lão thái thái, ngày thứ hai liền đuổi ta về sân, những khế đất cửa hiệu kia liền ở lại đó. Ta đi tìm lão thái thái hỏi qua, nàng nói đã gả tới Phượng phủ, những thứ này liền sẽ thay ta bảo quản, còn nói Phượng gia sẽ không bạc đãi ta."

Phượng Vũ Hoành bật cười: "Nương người liền tin?"

"Ta không tin thì sao đây chứ?"

"Phải a!" An thị cũng gật đầu: "Con dâu gả vào cửa, đã thành người nhà chồng."

"Vậy lợi nhuận từ các cửa hiệu, Phượng gia đã cho mẫu thân chưa?"

Diêu thị lắc đầu: "Không cho, chỉ nói vẫn lỗ vốn, Phượng gia còn bù vào không ít bạc."

Phượng Vũ Hoành nghĩ tới lời An thị nói lúc trước, hỏi lại: "Nghe di nương nói mới ra cửa tiệm quan sát, là của di nương?"

An thị gật đầu: "Phải, nhà mẹ ta cũng cho ta hai gian cửa hàng, chẳng qua tiệm kia không thể sánh bằng của Diêu gia, Phượng gia chẳng thèm để ý, nên mới lưu lại được."

"An di nương, ở đại thuận triều chúng ta có chế độ như vậy?"

An thị lắc đầu: “Làm gì có chế độ như vậy, chẳng những không có, Đại Thuận còn cho phép nữ tử xuất giá tự mình quản lý đồ cưới, lại yêu cầu nữ tử ra ngoài quản lý tiệm, nhà chồng cũng không thể vô cớ ngăn cản.”

“Nói như vậy thì Phụng gia là đang đối nghịch với triều đình?” Nàng không hề do dự chụp cho Phụng gia một cái mũ như thế.

An thị bĩu môi, không nói gì. Nhiều năm như vậy, nàng sao có thể không biết Phụng gia là diện mạo gì.

Phụng Vũ Hoành an ủi Diêu thị: “Mẫu thân yên tâm, là của chúng ta, sớm muộn gì cũng phải trả cho ta.”

An thị cũng tán thành nói: “Hôm nay ta nhìn Ngự vương phủ không giống như diễn trò, xác thực muốn làm chỗ dựa cho nhị tiểu thư. Tin tưởng có Ngự vương phủ ở đây, sẽ không còn có người muốn đánh chủ ý lên các người.” Sau đó nói thêm: “Hôm qua Tường Dung chính mình chạy tới, trở lại nói với ta tình huống ở bên này. Ta có chút bạc vụn, vốn là nghĩ hôm nay đưa tới cho các người, chỉ có bao nhiêu đó nhưng ít nhất có thể dùng khi gấp. Không ngờ chưa kịp cho, Ngự vương bên kia đã giành trước.” An thị vừa nói một bên từ trong tay áo móc một cái bao ngân lượng nhỏ ra: “Chút này của ta so với Ngự vương cho, đều không có mặt mũi cảm ra ngoài. Nhưng ta nghĩ, Ngự vương cho cũng là ngân phiếu, người trong viện gần đây lại muốn đứng vững, không thể thiếu chút bạc vụn khen thưởng hạ nhân, liền lấy xài trước đi a!”

Phụng Vũ Hoành nhìn ra An thị là thật tâm, cũng không khách khí với nàng, rất dứt khoát đưa tay nhận bao ngân lượng: “Đa tạ An di nương, ta vừa mới còn muốn nghĩ biện pháp ra ngoài phủ một chuyến đổi chút bạc vụn, An di nương đưa tới cái này, thật rất kịp thời a?”

Thấy Phụng Vũ Hoành thu bạc, tâm An thị cuối cùng thả xuống. Nàng cũng chẳng phải có ý lấy lòng, bạc này thật là hôm qua chuẩn bị trước, nhưng không nghĩ hôm nay phát sinh chuyện Ngự vương phủ đến đưa sính lễ, làm nàng như có ý nịnh bợ.

“Di nương yên tâm, A Hoành sẽ đối xử tử tế Tam muội muội.” Phụng Vũ Hoành rất tự nhiên nhận lời An thị, nàng biết đối với An thị mà nói, Tường Dung sống thật tốt mới là điều mà nàng trông đợi nhất.

Đợi An thị cùng Tường Dung rời đi, Diêu thị lôi kéo Phụng Vũ Hoành hỏi nàng: “Người còn nhớ chuyện thuốc bỏ bị đổi trước kia?”

Phụng Vũ Hoành gật đầu: “Vốn không nhớ lắm, có thể vì cùng An di nương nói mấy câu, nên ký ức lúc nhỏ dần rõ.”

Diêu thị nói cho nàng biết: “An di nương người là người hiểu biết, lúc mẫu thân làm mẹ cả nàng không có ý nịnh bợ, sau này Diêu gia gặp chuyện, nàng cũng không có bỏ đá xuống giếng, ngược lại trước khi chúng ta đi vụng trộm nhét một nắm bạc vụn ở bên trong cổ áo Tử Duệ.”

“Người tốt đều sẽ có hồi báo tốt.” Nàng nâng ly trà đưa cho Diêu thị: “Mẫu thân uống chút trà, không cần nghĩ quá nhiều. Chờ qua hai ngày chúng ta chuyển tới sân sát vách, còn có chút sự việc cần mẫu thân tự mình quản lý a?”

Diêu thị vốn là đương gia chủ mẫu, tuy nói tính khí có chút yếu đuối, nhưng quản lý một cái sân nhỏ vẫn là dư sức. Lúc này đồng ý: “A Hoành yên tâm, việc vật phức tạp trong nhà không cần người lo lắng. Đến lúc đó Tử Duệ cũng cần phải đi học.”

Nàng nói Phụng Vũ Hoành mới nhớ tới, đứng nga, Tử Duệ đã hơn sáu tuổi, là tuổi đến trường đi học.

“Chuyện này A Hành thật sơ sót, cũng may mẫu thân nhớ kỹ. Chẳng qua vẫn cần cân nhắc thái độ của Phụng gia, chúng ta trước tạm đợi quan sát mấy ngày, sẽ tìm cơ hội nhắc nhở trong phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: 44: Thu Thêm Nô Tỳ

Mẹ con hai người đang nói chuyện, bên ngoài Tôn ma ma mang theo Triệu ma ma vào viện, đi theo phía sau Triệu ma ma còn một lão bà tử cùng một đám tiểu nha đầu. Vốn là nương sính lễ chất đóng ở Liễu Viên bị những người này thoáng cái, đã mang được tất cả lại đây.

Tôn ma ma mang theo Triệu ma ma các loại nương, thật vất vả đi tới chính sảnh, Triệu ma ma mặt cười, vừa vào nhà liền lên tiếng nói: “Nhị tiểu thư thật là có phúc lớn, có phúc lớn nha!”

Phụng Vũ Hoành trong lòng cười gằn, lúc trước là kẻ nào đi theo chủ nhân cũng không thèm liếc nhìn nàng?

“Triệu ma ma nói lời này, ta một cái thứ nữ, ở đâu ra phúc khí tốt. Trong phủ này phúc khí cũng là ở trên người đại tỷ tỷ cùng đại ca, ma ma là lão nhân, nói chuyện nên lưu ý.”

Nàng nói vậy khiến Triệu ma ma bị chặn họng, lão thái thái không hiểu, rõ ràng những câu kia là nói trong trường hợp này, tại sao nhị tiểu thư này liền một chút cũng không nhận thấy có chuyện gì.

Nhưng nàng chỉ dám ở trong lòng oán thầm, cũng không dám ở trước mặt Phụng Vũ Hành biểu hiện ra nửa điểm không vui, ngược lại ý cười càng sâu hơn so với lúc trước. Lúc này không có cách nào tiếp lời, liền dứt khoát bỏ qua không đề cập tới, trực tiếp thay đổi lời nói — “Lão nô mời nha tử* nổi tiếng nhất trong kinh thành, dẫn theo ít nha đầu tới cho nhị tiểu thư chọn. Mặt khác, lão thái thái phân phó để lão nô tới tiệm quần áo tốt nhất trong kinh lựa chọn rất nhiều quần áo cho nhị tiểu thư cùng Nhị thiếu gia còn có Diêu di nương, mang tới để nhị tiểu thư nhìn thử!”

nha tử*: ta dịch qua bản raw thì như kiểu người trông trẻ thì phải ai biết góp ý ta phát

Nàng nói xong, vẫy tay, phía sau có mấy nha đầu nâng từng kiện xiêm y đi vào.

Lúc này đưa xiêm y tới cho các nàng tự nhiên là rất tốt, chất vải tốt, hình thức đẹp, cũng không có như lúc trước làm chuyện vụng trộm mờ ám. Phụng Vũ Hoành chỉ liếc nhìn qua, đã để Hoàng Tuyền Vong Xuyên nhận những xiêm y kia mang vào trong phòng.

Sau đó, nha tử một miệng răng vàng khè kia cũng mau chóng chống đỡ đi vào phòng khách, đi theo phía sau nàng, là hơn hai mươi tiểu nha đầu.

Rất nhanh, sảnh nhỏ ở ngoài cũng đã chật ních, Phụng Vũ Hoành tùy ý quét một vòng, đều là hài tử mười ba mười bốn tuổi, trong lòng phiền chán, nhưng lại không có biện pháp. Ở loại niên đại này, hài tử nhà nghèo trừ bỏ cho người làm nô tỳ, không còn lựa chọn tốt hơn. Còn nữa, nữ hài tử mười lăm tuổi cập kê liền có thể xuất giá, hơn mười tuổi liền đi làm công chỗ nào cũng có, dù nàng muốn quản, cũng không có năng lực.

Kiên trì nhìn một lượt mấy tiểu nha đầu này, Phụng Vũ Hoành cuối cùng chọn lấy năm người khỏe mạnh chút lưu lại làm quét dọn nhà, mặt khác lại chọn ba người làm nha hoàn thân cận, một người đi theo Tôn ma ma cùng hầu hạ Diêu thị, một người khác đi theo Hoàng Tuyền cùng chiếu cố Từ Duệ, còn có một người liền đi theo Vong Xuyên cùng lưu ở bên người nàng.

Triệu ma ma thấy Phụng Vũ Hoành không muốn tuyển nữa, liền chủ động hỏi một câu: “Chỉ có mấy người này đủ sao? Chuyển sang sân bên kia, có rất nhiều nơi cần phải dùng người.”

Nàng khoát khoát tay: “Như vậy là đủ rồi, ta không thích nhiều người.”

Triệu ma ma gật đầu: “Hết thấy đều theo nhị tiểu thư.” Sau đó hướng nhân nha tử liếc mắt ra hiệu, bà tử kia vội vàng lấy ra tám tờ giấy đưa cho Phụng Vũ Hoành: “Nhị tiểu thư, đây là giấy bán thân tám nha đầu ngài chọn, đều ở quan phủ xác nhận qua, thỉnh nhị tiểu thư yên tâm dùng.”

Phụng Vũ Hoành rất hài lòng.

Thấy phía bên nàng không dặn dò gì, Triệu ma ma cười ha hả mang theo mọi người ly khai, lưu lại tám nha đầu đứng trong sảnh chờ sắp xếp.

Phụng Vũ Hoành ở phương diện này cũng không có kinh nghiệm, đưa mắt nhìn Diêu thị.

Diêu thị quen cửa quen nẻo đem nhiệm vụ này nhận lấy, mở miệng hỏi: “Các ngươì có tên hay không?”

Một nha đầu lá gan lớn chút đáp: “Có, bất quá chỉ là chút tiện danh, nói ra sợ dơ lỗ tai chủ tử, thỉnh chủ tử ban tên cho.”

Diêu thị nghĩ một lát, đối với năm nha hoàn nói: “Ban thưởng các ngươì một chữ làm họ, phía sau một chữ liền thêm tên vốn có của các ngươì thôi.”

Năm nha đầu đồng thời nói cảm ơn.

Mà mặt khác ba cận thân nha đầu, Diêu thị là muốn để Phụng Vũ Hành tự quyết định, đồng thời nàng cũng nói cho Phụng Vũ Hành: “Theo quy củ, phẩm là cận thân nha đầu là nhất đẳng nha hoàn, lẽ ra hẳn còn có nhị đẳng, hầu hạ chút nước trà, nhưng A Hoành ngươì không thích nhiều ngươì, thì lưu những thứ này cũng đủ.”

Phụng Vũ Hành gật đầu, đối với việc này nàng thực không hiểu nhiều, may mà có Diêu thị bên cạnh.

Nhìn ba nha đầu vừa mới chọn, nàng cũng không có hứng thú ban tên cho các nàng, liền hỏi các nàng: “Các ngươì vốn gọi là gì?”

Mấy nha đầu lần lượt đáp: “Nô tỳ tên thật Thiên Lan, nô tỳ Linh Nhi, nô tỳ Hàm Ngọc.”

“Cũng không tệ lắm.” Nàng đối với mấy cái tên thật hài lòng, “Không cần sửa, cứ kêu như vậy.”

Ai biết ba nha đầu vừa nghe lời này, phịch một tiếng liền quỳ xuống — “Cầu tiểu thư khai ân lưu lại nô tỳ! Cầu tiểu thư khai ân lưu lại nô tỳ!”

Phụng Vũ Hoành không hiểu hỏi: “Ta lúc nào nói muốn đuổi các ngươì?”

Diêu thị giải thích cho nàng: “Nô tài nhận chủ, ban tên cho các nàng là ban thưởng tốt nhất, đặc biệt nha hoàn nhất đẳng cận thân, ban tên có ý nghĩa là các nàng cùng trước đây tất cả đều đoạn tuyệt, từ nay về sau chính là nô tài của chủ nhân mới.”

Phụng Vũ Hành giờ mới hiểu được, thì ra cho ngươì ta sửa lại tên chữ là đối với ngươì ta tôn trọng, hoàn toàn khác biệt với nàng, còn cảm thấy tên là cha mẹ cho, không thể tùy tiện thay đổi a?

Hỏi suy nghĩ một chút, tâm có chủ ý: “Như vậy đi, lấy một chữ trong danh tự của các ngươì, trước mặt ta ban thưởng một chữ Thanh, tốt chứ?”

Mấy nha đầu thở ra một hơi, lần lượt nói: “Nô tỳ Thanh Lan tạ chủ tử ban tên cho, nô tỳ Thanh Linh tạ chủ tử ban tên cho, nô tỳ Thanh Ngọc tạ chủ tử ban tên cho.”

“Tốt.” Phụng Vũ Hành nhìn một phòng nha đầu mới tới, lại nắm chặt trong tay giấy bán thân, Phụng Vũ cuối cùng cũng cho nàng được chút trung thành.

“Các người sau này là hạ nhân của chúng ta, qua hai ngày chúng ta sẽ rời khu nhà nhỏ này chuyển tới tòa nhà cách vách. Tòa nhà tuy vừa phải, nhưng trước mắt nô tài đến làm vẫn là thiếu đi chút. Ta trời sinh tính thích yên tĩnh, các người liền chịu khó chút. Về phần tiền tiêu hàng tháng, trừ Phụng Vũ trả công cho các người, mỗi tháng ta sẽ đưa thêm một phần.”

Tám nha đầu vừa nghe lời này đều vui vẻ, cùng nhau nói cảm ơn.

Phụng Vũ Hoành khoát tay chặn lại, ánh mắt hướng Lý ma ma đang đứng ở cửa cùng Mãn Hi, Bảo Đường ba người: “Về phần ba người các người, chủ tử của các người chẳng mấy chốc sẽ có sắp xếp mới, Liễu Viên ta đây miếu nhỏ, quả thực chứa không nổi.” Lời nói xong, không dấu vết hướng sang Mãn Hi quăng một cái ánh mắt ý nói bình tĩnh đừng nóng, Mãn Hi thâm nhệ nhàng thờ ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: 45: Phấn Đại Động Kinh

Bởi vì hạ nhân mới tới, Liễu Viên căn bản là không đủ chỗ. Máy rương sinh lễ để đầy sân, Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên chủ động thay nhau ra trông giữ, những người khác đều do Tôn ma ma an bài đưa tới phòng nhỏ và phòng bên.

Còn ba người Lý ma ma, cũng không biết nghĩ cái gì, cũng tình nguyện cùng những hạ nhân chen chúc ở nơi này, cũng không nghe ra trọng điểm trong lời nói của Phụng Vũ Hoành nên không có trở về Kim Ngọc viện.

Các nàng không đề cập tới, Phụng Vũ Hoành cũng không đuổi, như cũ gọi Mãn Hi hầu hạ nàng tắm rửa.

Lần này là Lý ma ma gây ra chuyện xem ra, Phụng Vũ Hoành chính là cố tình làm khó Mãn Hi, Bảo Đường còn cảm thấy ủy khuất thay Mãn Hi, chỉ là trong lòng Mãn Hi rõ ràng, nhị tiểu thư nhất định có chuyện muốn nói riêng với nàng.

Được Phụng Vũ Hoành bày mưu đặt kế, Vong Xuyên theo sự an bài của Phụng Vũ Hành trong phòng Thanh Ngọc ở trong sân tiếp tục kiểm kê vật phẩm, Mãn Hi một thùng lại một thùng mức nước vào, chuẩn bị tắm rửa.

Phụng Vũ Hành đã sớm lấy từ trong không gian ra được đặc hiệu trị liệu nắm móng, bỏ bao đựng bên ngoài, lấy bình sứ nhỏ từ từ đổ chất nhờn ra, thoát nhìn chính là cùng thuốc ở cổ đại không có khác nhau là mấy.

Tắm rửa thay y phục xong xuôi, nàng gọi Mãn Hi đến trước bàn, trước dùng nước rửa móng lau sạch sơn trên móng, rồi tự mình dùng bàn chải nhỏ cẩn thận bôi nước thuốc ấy trên móng tay nàng ta.

Mãn Hi tất nhiên không biết thứ bôi trên tay là gì, chỉ thấy dễ chịu lắm, mang theo chút cảm giác mát lạnh, nguyên bản móng tay còn đang ngứa ngáy chỉ chốc lát đã hết ngứa.

Nàng vạn phần kinh ngạc, nhìn về phía Phụng Vũ Hoành ánh mắt mang sự cảm kích thật lòng, Phụng Vũ Hoành lại không giải thích nhiều về thuốc này, chỉ là hỏi nàng: “Lý ma ma có nói lúc nào thì mang các người trở về Kim Ngọc viện không?”

“Có.” Mãn Hi nói cho Phụng Vũ Hoành, “Nàng nói đêm nay trước tiên lưu lại, xem bên này có động tác nào khác hay không, nếu có gì ngoài ý muốn, sáng sớm ngày mai phải đi trở về.”

Phụng Vũ Hoành cười gằn, “Là muốn xem thử đồng sinh lễ kia ta sẽ suy nghĩ sắp xếp như thế nào?”

Mãn Hi gật đầu, “Nhất định là như vậy. Đại phu nhân từ trước đến giờ cực quan tâm đến tiền tài, nhị tiểu thư bên này bỗng dưng có được nhiều đồ tốt như thế, nàng nhất định là muốn lấy đến trong tay mình.”

“Cứ để nàng dần vật nhiều chút.” Phụng Vũ Hoành không nói thêm lời nào, thấy được trên tay Mãn Hi đã khô, lại thoa một lần, lúc này mới nói: “Vậy sáng mai người cứ đi trở về, tất cả vẫn giống như lúc trước, cố lưu ý Thẩm thị, nếu có việc ta sẽ tự đi tìm người.”

Mãn Hi rất thông minh, lập tức hiểu ngay ý của Phụng Vũ Hoành, “Nhị tiểu thư yên tâm, nô tỳ ở lại bên ấy nhất định vì nhị tiểu thư làm tốt tiếp ứng.”

“Được.” Nàng thực hài lòng: “Cách năm ngày ta sẽ đưa được cho người một lần, người nghỉ ngơi trong phòng ta một lúc, nửa canh giờ sau ta sơn màu lên cho người.”

Bên này Liễu Viên tất cả đã đi vào quỹ đạo, nếu có người đặc ý tự nhiên sẽ có người phạt ý, nói thí dụ như Phụng Trọng Đại.

Tuy ban ngày Phụng Vũ Hoành đã hứa cho nàng một cái khăn tay ngũ bảo, nhưng nha đầu này lại có một lòng tham vĩnh viễn không thể thỏa mãn. Mất thấy Phụng Vũ Hoành có Ngự vương phủ làm chỗ dựa đã xoay mình trở nên hoàn mỹ, nàng càng ngày càng cảm thấy bản thân dường như mãi mãi cũng không có ngày nổi danh.

Ở trên nàng, trừ bỏ Phụng Trọng Dung ra, còn hai vị tỷ tỷ, một người là Phụng gia dòng chính nữ, đệ nhất mỹ nhân kinh thành, một người tương lai là chính phi Ngự vương phủ, còn nàng thì sao?

Tiểu cô nương hắt đầu xem Hàn thị ở trong phòng đang vẽ mi mắt lông mày chờ Phụng Cẩm Nguyên đêm nay tới, vẫn còn chưa nguôi giận. Xong tới chớp lấy phấn trong tay nàng, the the giọng nói liên gọi: “Cả ngày chỉ biết chăm chút cho chính người! Người sao không thể suy nghĩ một chút vì ta?”

Hàn thị tay run run, trên mặt nguyên bản thời khắc đều treo mị thái cũng dần mất đi.

Nữ nhi của nàng xưa nay vẫn luôn thế này, việc trong chớp mắt không kìm chế được nổi lòng, phát hỏa với nàng cũng không phải lần một lần hai.

Kỳ thực Hàn thị trong lòng hiểu rõ, hôm nay bị Phụng Vũ Hoành kích thích như thế, Phấn Đại nhất định là không chịu được. Thế nhưng chịu không nổi thì như thế nào?

“Di nương ta chỉ là thiếp, người muốn ta nghĩ cho người thế nào?”

“Nuông của Phụng Trầm Ngự nguyên bản cũng là thiếp!” Phấn Đại trước sau không nghĩ ra chuyện này, “Vì sao người ta làm thiếp có thể bỏ lên vị trí chủ mẫu, người lại không được? Nếu như người có hậu thuẫn cũng tốt như vậy, ta ở trong phủ này sao chỉ có thể là một thứ nữ nhỏ nhoi?”

“Thứ nữ thì thế nào?” Hàn thị nheo mắt phụng, “Thứ nữ cũng là con cái của Phụng gia! Phụ thân người là tể tướng, người tuy là thứ nữ, nhưng có ai dám khinh bạc người?”

“Thế nhưng cũng không ai coi trọng ta!” Phấn Đại thở phì phò ngồi trên ghế dựa, tiếp tục ở trên người Hàn thị phát hỏa, “Chẳng nhẽ người không biết thái độ của lão thái thái với ta sao? Chẳng nhẽ người không biết Đại phu nhân căn bản cũng không đồng ý quản ta cùng Trọng Dung sao? Chẳng nhẽ người không biết Phụng Trầm Ngự nàng căn bản chính là mang khuôn mặt Bồ Tát tâm lại ngoan độc như long sói?”

Hàn thị bị dọa nhanh chóng tiến lên đem miệng Phấn Đại che lại — “Người nói bừa cái gì? Ta cho người biết, trong nhà này ai cũng có thể chửi bới, chỉ có đối với đại tỷ tỷ người, người có chết cũng không lật đồ được lòng của nàng!”

“Các nàng đều tốt! Vậy ta phải làm sao? Ta phải làm sao?” Phấn Đại mắt không chế bắt đầu kêu gào, “Ta cũng muốn những thứ đó như Phụng Vũ Hoành! Người có thể tìm cho ta một vị hôn phu như vậy sao?”

Hàn thị bắt đầu đi, “Người mới bao nhiêu tuổi? Còn chưa tới tuổi làm mai.”

“Đến thì có?” Phấn Đại lại tròn mắt, “Mỗi ngày chỉ biết vẽ mi mắt lông mày quyến rũ phụ thân, kết quả thì sao? Người có bản lĩnh đến lúc đó sinh nhi tử a! Nguyên bản trong nhà chỉ có một đại ca vô cùng yếu kém, hiện tại Phụng Từ Duệ trở lại, chúng ta còn hy vọng làm gì!”

Rốt cục, lời nói Phụng Phấn Đại khiến Hàn thị trở nên trầm mặc. Một bàn tay khẽ đưa đến trên bụng, trong đôi mắt tinh xảo lộ chột dâng trào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: 46: Hải Tử Của Hàn Thị

Nhi tử sao? Sao nàng không muốn có cái nhi tử. Có thể ở trong ngôi phủ này, chỉ cần Thẩm thị vẫn còn, nàng cũng tốt, An thị cũng tốt, cũng đừng nghĩ sinh ra nhi tử.

Năm ngoái nàng có thai, mơ mơ hồ hồ uống một chén dược giữ thai hải tử cũng mất, đại phu nói đó là cái nam thai hình thành. Sau này nàng ngẫm tra ra đại phu kia cùng Thẩm thị bên người Kim Trần lại có qua lại, nàng cùng Phụng Cẩm Nguyên nói, nhưng không được đến bất cứ kết quả gì. Lại sau đó, trong cung thái hậu mừng thọ, Phụng Cẩm Nguyên dâng lên một toà Quan Thế m phi thúy, nghe nói là Thẩm thị bào đệ vì hấn đặc biệt tìm thấy.

Thẩm thị luôn có cách để Phụng Cẩm Nguyên không cách nào bỏ qua nàng ta, mà nàng Hàn thị, ngoài gương mặt đã dần tàn lụi, không có thứ gì cả.

Đêm nay, Phụng phủ nhất định có rất nhiều người khó ngủ. Phấn Đại mắt không chế, Thẩm thị cũng không có khá hơn chút nào.

Ngự vương phủ dời tới những thứ đó không rơi vào tay nàng, nàng cũng khó chịu cả người.

Trầm Ngự bắt đầu đi ở bên cạnh khuyên, thế nhưng nói xong chính mình cũng không cam lòng : " Muốn nói không tính những chuyện khác, có điều nghĩ đến kia ngũ bảo ... "

Thẩm thị sao không hiểu ý tứ Trầm Ngự, lúc này liền hừ lạnh một tiếng: " Trầm Ngự là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, ngũ bảo đương nhiên muốn xuyên ở trên thân người mới hiện ra được giá trị . "

Trầm Ngự thăm thẳm một tiếng thở dài: " Nhưng người ta dù sao cũng là Ngự vương phi tương lai, là chánh phi của Cữu hoàng tử được hoàng thượng sủng ái nhất. "

" Cữu hoàng tử thì sao đây? " Thẩm thị khinh thường nói: " Người cũng không phải không biết, nguyên bản phụ thân người là muốn đòi hỏi hôn sự này đưa cho người, kết quả Cữu hoàng tử kia không tốt, tự mình bị thương thân mình. Một cái hoàng tử con nòi đòi cũng hết hy vọng liên triết để tuyệt duyên chiếc long ý ấy, nàng Phụng Vũ Hoành hiện tại được phong quang, tương lai còn không phải chính là nhìn thấy người muốn đập đầu thỉnh an. "

Trầm Ngự mặt lại hồng, mềm mại lại uyển chuyển kêu một tiếng: " Mẫu thân . "

Thẩm thị lúc này mới lộ mặt cười, kéo tay Trầm Ngự nói: " Trầm Ngự muốn gả thì phải gả cho thiên tử tương lai . "

" Nhưng người ta sẽ đồng ý cưới ta sao? Dù sao ta chỉ là Phụng Vũ Hoành phủ dòng chính nữ kế . "

" Ai dám nói người là dòng chính nữ kế? " Thẩm thị nhỏ một bãi nước miếng khí thô, cắn răng nói: "Vậy Phụng Vũ Hoành chẳng phải còn phải trong phủ chờ gả sao, thời gian ba năm có thể phát sinh rất nhiều chuyện. Trầm Ngự yên tâm, đồng vai áo này sớm muộn đều là của người, cũng chỉ có người mới xứng đáng với vật trân quý như vậy. "

Trầm Ngự bắt động thanh sắc, trong mắt chợt loé vài tia hứng khởi.

Liễu Viên

Phụng Vũ Hoành đang ngủ say, bất chợt nghe được có tiếng đập cửa truyền đến, nàng luôn luôn duy trì cảnh giác lập tức tỉnh lại, chợt nghe được ngoài cửa Vong Xuyên vội vàng hô: " Tiểu thư, tiểu thư tỉnh chưa? "

Nàng hơi nhíu mi tâm, đáy lòng suy nghĩ thoáng cái, liền biết nhất định là có chuyện phát sinh, vội mở miệng nói: " Tỉnh rồi, vào đây . "

Vong Xuyên vội vàng mà vào, đến phụ cận gấp gấp hỏi: " Tiểu thư mau đi xem thử , Duệ thiếu gia bị bệnh. "

" Bị bệnh ? " Phụng Vũ Hoành sững sờ, trước khi ngủ còn rất tốt, còn chạy vào trong viện quán lấy Hoàng Tuyền chơi đến nửa ngày, thế nào bất chợt thì bị bệnh?

Không kịp mặc quần áo, tiện tay kéo chiếc áo phủ ở bên ngoài, đi theo Vong Xuyên hướng trong phòng Từ Duệ chạy đi.

Lúc các nàng đến, tiểu gia hỏa gương mặt trắng bệch nằm úp sấp ở trên giường liễu mạng nôn mửa. Điều thị ở bên cạnh gấp đến thẳng roi nước mát, Tôn ma ma không ngừng mà giúp đỡ Từ Duệ vỗ lưng, nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt.

Thấy nàng chạy tới, Hoàng Tuyền một tay bưng chậu gỗ vừa hướng Phụng Vũ Hoành nói: " Duệ thiếu gia là nằm ngủ sau khi phát bệnh, nguyên bản ta cùng Vong Xuyên trong sân, Tôn ma ma đi ra gọi chúng ta, nói là Duệ thiếu gia ngủ cũng không ngon, đợi chúng ta đi vào nữa, thiếu gia liền bắt đầu nôn mửa. "

Tôn ma ma bổ sung: " Trước khi nằm ngủ có chút đau bụng . "

Phụng Vũ Hoành gật đầu, ngồi ở mép giường đặt tay lên cổ tay, chẳng mấy chốc đã thờ phào nhẹ nhõm: " Không có chuyện gì . "

Điều thị thấy Phụng Vũ Hoành nói không có chuyện gì, cũng hơi hơi an tâm, lại gấp hỏi: " Tóm lại mắc bệnh gì? "

Phụng Vũ Hoành cười khổ: " Chúng ta trong núi ở ít năm như vậy, chưa bao giờ dính qua mỡ thịt, tối hôm qua đồng đầu mỡ gì đó Từ Duệ từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ăn, chợt vào bụng, khiến cho dạ dày phản ứng, cũng là chuyện bình thường. "

Điều thị khó hiểu: " Vậy vì sao chúng ta không có phản ứng? Chúng ta trong núi cũng không có dính qua mỡ thịt sao? "

Phụng Vũ Hoành một bên đỡ Từ Duệ vừa hướng Điều thị nói: " Nhưng chúng ta trước đây tại Phụng Vũ Hoành phủ ăn qua a! Từ Duệ lúc rời khỏi kinh thành mới ba tuổi, nơi nào có ẩm thực bình thường. "

Điều thị giờ mới hiểu được: " Có muốn hay không mời thầy thuốc? "

Phụng Vũ Hoành xua tay: " Ngày hơn nửa đêm liền để yên, ta trước tiên giúp Từ Duệ nhìn thử, nếu như sáng mai không được lại mời cũng không muộn. "

Điều thị đối với Phụng Vũ Hoành rất tin tưởng cùng yên tâm, nàng trước sau cho là Phụng Vũ Hoành mới trước đây đi theo ngoại tổ nàng nghe nhiều nhìn nhiều, biết chuẩn bệnh là bình thường.

" Tôn ma ma hầu hạ mẫu thân đi nghỉ trước đi. " Nàng trước tiên cần phải xua người đi, " Hoàng Tuyên tiếp tục trong sân gác đêm, Vong Xuyên đi nấu chút nước. "

Điều thị tuy nói không muốn đi, chỉ là thấy ánh mắt Phụng Vũ Hoành kiên định, đã gật đầu, mang theo Tôn ma ma rời khỏi. Nàng biết, nữ nhi, có rất nhiều chuyện nàng phải tự mình làm chủ, nếu như vậy, nàng sẽ giúp đỡ nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: 47: Trị Liệu Cho Tử Duệ

Thấy mọi người rời khỏi, Phụng Vũ Hoành lúc này mới thừa dịp Tử Duệ không chú ý khẽ vuốt giữa cổ tay, dò xét ý niệm vào dược phòng. Tìm một vòng, lục ra một túi thuốc giảm đau dạ dày ức chế vi khuẩn cho trẻ nhỏ.

Thu xếp xong giường đứa nhỏ, nàng đứng dậy đi đến trước bàn, pha thuốc vào trong ly trà, lại tiện tay ném túi lớn hồi hiệu thuốc .

Không bao lâu, Vong Xuyên nấu xong nước sôi vào đây, nàng đã pha xong dược vào nước sôi, chờ nước ấm dứt Tử Duệ uống .

Vong Xuyên nhìn nước dược trong chén, hít hấp cái mũi, phát hiện cũng không có cay đắng quá nồng, trái lại có một tia ngọt ngào ở bên trong. Nàng rất muốn hỏi đây là thuốc gì, nhị tiểu thư cầm được ra lúc nào. Nhưng lập tức nghĩ đến lúc ra đến Ngự vương phủ vương gia chính miệng dặn: " Không nên vô cớ tra cứu chuyện có quan hệ cùng Phụng gia Nhị Tiểu Thư, nàng làm gì các người chỉ đề ý nhìn được rồi, không thể hỏi đến, càng không cho nói với người khác. Vong Xuyên đã thu hồi lòng hiếu kỳ, giúp đỡ Phụng Vũ Hoành cùng bảo vệ Tử Duệ .

Đứa nhỏ uống thuốc xong, rất nhanh đã chống nồm, cũng sẽ không la hét đi nhà xí, không lâu, hơi thở đều đều liền ngủ rồi .

Vong Xuyên lại một lần nữa âm thầm cảm thán thang thuốc kia thần kỳ.

Phụng Vũ Hoành thấy nàng không có hỏi, cũng không giải thích. Dù sao cũng là người sau này làm thiếp thân hầu hạ mình, nếu như lòng hiếu kỳ quá nặng mọi việc đều phải giải thích rõ ràng, chỉ sợ nàng muốn phá vỡ.

Liễu Viên bên này dần vật nửa đêm, thứ hai trời sáng sớm, Tử Duệ tin tức bị bệnh không ra ngoài dự liệu truyền đến trong tai Thẩm thị.

Phụng Vũ Hoành nhìn Mãn Hi vụng trộm đưa tới ánh mắt, liền biết tin tức này là Tôn ma ma dậy sớm truyền đi. Nàng cũng không truy cứu, Thẩm thị hôm qua bị tức, cuối cùng thở ra một hơi này, chỉ sợ trước mắt chính là chỗ đột phá. Nàng muốn nhìn một chút, đối phương là muốn dùng thủ đoạn gì.

Khách khanh đại phu lúc vào cửa, Thẩm thị mang theo An thị cùng Hàn thị đều tới, ngay cả lão thái thái bên kia cũng phái Triệu ma ma tới .

Thẩm thị vừa tiến vào Liễu Viên, ánh mắt chưa từng rời khỏi trên những chiếc giường kia, tham lam xuất hiện, tưởng che đều che giấu không được .

Hoàng Tuyên khẽ hừ một tiếng, lớn tiếng chiêu hô nàng: " Phu nhân mời vào trong ngồi . "

Thẩm thị chán ghét giờ giờ khấn, giãy dụa thân thể béo phì vào phòng Tử Duệ, lại chỉ tượng trưng nhìn thoáng qua đã chê không tiến lên nữa .

Hàn thị từ trước đến giờ hay nịnh bợ Thẩm thị, thấy nàng lại gần, cũng đi theo lùi tới gian ngoài.

An thị đi theo Triệu ma ma vẫn tập hợp ở phía trước, thỉnh thoảng hỏi đại phu vài câu .

Đại phu này đến là nghiêm túc phụ trách, cẩn thận hỏi Tôn ma ma tình huống Tử Duệ bị bệnh tới hôm qua, rồi hướng Tử Duệ bắt mạch lại một phen trị liệu. Cuối cùng hạ kết luận: " Tiểu thiếu gia đây là dạ dày không khỏe, tại hạ viết mấy phương thuốc, ăn hơn mấy ngày sẽ tốt. "

Điều thị thấy đại phu này cùng Phụng Vũ Hoành lời nói giống nhau, không khỏi đối với y thuật của Phụng Vũ Hoành lại tin nhiệm thêm vài phần .

Vong Xuyên cùng Phụng Vũ Hoành liếc nhìn nhau, không nói gì. Nàng nhớ tới hôm qua sau khi tiểu thư dứt dược, thiếu gia rõ ràng đã tốt hơn, dù cho còn phải nghỉ ngơi mấy ngày, sợ cũng không cần phải uống thuốc đắng nữa chứ? Rõ ràng tiểu thư có dược tốt hơn .

Nhưng tiếp nhận một cái ánh mắt bình tĩnh đùng nóng của Phụng Vũ Hoành, Vong Xuyên trong bụng rõ ràng, không nói thêm gì.

Nghe nói là dạ dày không khỏe, Thẩm thị chờ bên ngoài cười nhạo một tiếng: " Ta còn tưởng là cái gì bệnh nặng , thì ra là ăn nhiều chết no. "

Hàn thị nguyên bản che miệng cười duyên, nhưng thấy Phụng Vũ Hoành lừng thững mà đến, miễn cưỡng tháo dỡ cười từ trên mặt.

" Mẫu thân nói phải, Tử Duệ tất nhiên không bệnh nặng, Phụng phủ thiếu gia khỏe mạnh a? . "

Nàng nhắc nhớ Thẩm thị, Từ Duệ cũng là Phụng gia thiếu gia, cũng đừng quá đắc ý .

Thẩm thị lại hừ một tiếng, đứng lên nói: " Nếu không còn chuyện gì, thì ta đi trước. " Lúc xoay người lại nhìn vào trong viện chỗ một vài cái rương, hỏa khí liền hùng hực dâng trào: " Được rồi gì đó cũng không nói hiếu kính trưởng bối, cũng không biết là ai tới dạy dỗ quy củ! "

Phụng Vũ Hoành đối với góc gác của nàng khẽ cười nói: "Đa tạ mẫu thân nhắc nhở, chờ một lúc A Hoành liền chọn đồ vật tốt mà đi hiếu kính tổ mẫu. "

Thẩm thị ngả nhào một cái hơi kém không té ngã, muốn xoay người nói ta cũng là trưởng bối, rồi lại tin chắc mặc kệ bản thân nói cái gì cũng biết đòi lấy một câu tát lạt, thẳng thần phát hỏa khí đến trên người mấy người Lý ma ma —— " Ba người các ngươi! Đưa các ngươi chạy tới thật phí tâm tư! Cứ nhiên hầu hạ Nhị thiếu gia thành thế này, vẫn còn không dứt cho ta hỏi Kim Ngọc viện mà đi ! "

Lý ma ma ba người hiểu rất rõ tính khí Thẩm thị, cũng không nói nhiều, cúi đầu đi theo.

Ai biết Thẩm thị đi tới nguyệt lương môn lại tác quái thiêu thân, chỉ huy Kim Trân: " Ngươi đi theo đại phu nhìn thử phụng thuốc, nhớ phải dùng thuốc tốt, Phụng gia Nhị thiếu gia không thể làm càn! "

Kim Trân khom người một cái, lủi lại .

Phụng Vũ Hoành nhìn Kim Trân kia, cũng không biết có phải hay không hiệu quả tâm lý, cảm thấy nha đầu từng trải này dù dung mạo hay thân thể thoát nhìn đều thành thực hơn mấy cái này bên người nàng rất nhiều, tâm tư cũng càng trầm ổn. Nhưng Kim Trân động tác hai tay rút trong ống tay áo vẫn bị nàng nhìn thấy, ngờ ngờ nhìn thấy kia vài đạo vết sẹo giữa cổ tay, liền biết chuyện hôm qua nhất định là bị Thẩm thị trách đánh .

Kim Trân thấy Phụng Vũ Hoành nhìn nàng chằm chằm, có chút không thoải mái, bái lạy với nàng, lên tiếng: " Nô tỳ đi theo đại phu hỏi thử phụng thuốc. " Vợ vã đi vào trong nhà.

Toa thuốc đại phu kê không có vấn đề, Phụng Vũ Hoành nhìn một lần giao cho Kim Trân: " Đã chuyển mẫu thân cho ngươi làm, vậy thì làm phiền Kim Trân cô nương tự mình đi bốc thuốc thôi. "

Kim Trân lui về sau một bước, không có nhận, chỉ nói: " Phu nhân nói, Liễu Viên bên này nghe theo Nhị tiểu thư, nô tỳ chỉ liếc mắt nhìn phụng thuốc trở lại làm cho các chủ tử an tâm, những thứ khác vẫn là nhị tiểu thư chính mình làm chủ thôi. "

Phụng Vũ Hoành cũng không cưỡng cầu, lại ném toa thuốc cho Hoàng Tuyền: " Cầm đi lấy thuốc . "

Hoàng Tuyền lĩnh mệnh rời khỏi, Kim Trân hướng Phụng Vũ Hoành cáo lui, cũng rời đi Liễu Viên .

Đại phu là ra tới cuối cùng, cùng Phụng Vũ Hoành ôm quyền, nói: " Lão phu họ Hứa, là khách khanh đại phu trong Phụng phủ, nhị tiểu thư lại để cho hạ nhân cảm thảo được sau đưa đến Khách viện, lão phu tự mình nung nấu cho Nhị thiếu gia . "

Phụng Vũ Hoành không dấu vết nhếch môi, thầm nghĩ là cứ thế ở đây chờ? Trên mặt lại vẫn chưa có phản ứng đặc biệt, chỉ gật gật đầu: " Thế thì phiền đại phu. "

" Nhị tiểu thư khách khí, lão phu xin cáo lui . "

Đại phu rời khỏi, Vong Xuyên nhỏ giọng hỏi Phụng Vũ Hoành: " Đại phu có vấn đề ? "

Nàng lắc đầu: " Còn không biết, trước tạm chờ xem, nhìn hán nấu thuốc xong lại nói. "

Sau hai canh giờ, có hạ nhân bưng thuốc nấu xong đi tới Liễu Viên, thấy Phụng Vũ Hoành chủ động nói: " Nô tỳ là hầu hạ bên người Hứa đại phu, đây là Hứa đại phu tự mình làm thuốc cho Nhị thiếu gia, lệnh nô tỳ bưng tới. Hứa đại phu nói, từ khách viện bưng đến bên này, nhiệt độ liền vừa vặn không nóng, thỉnh Nhị thiếu gia lập tức dùng hiệu quả mới tốt hẳn. "

Phụng Vũ Hoành gật đầu, ra hiệu Vong Xuyên nhận lấy dược, lại nói với tiểu nha đầu kia: "Trở về nói cho Hứa đại phu, thuốc này Nhị thiếu gia sẽ uống ngay. "

Tiểu nha đầu chào, lại vợ vã rời khỏi .

Vong Xuyên bưng dược đứng trong viện không nhúc nhích, Phụng Vũ Hoành đi tới trước khay, đưa tay mở nắp bình thuốc, áp sát tới ngửi thử, trong nháy mắt cau mày ngay .

" Tiểu thư, có vấn đề ? "

Nàng cười gằn: " Vấn đề cũng lớn . "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: 48: Dược Tráng Dương

Phượng Vũ Hành nghĩ tới Thẩm thị sẽ nghĩ mọi cách đối phó người ở Liễu Viên bên này, cũng nghĩ tới đối phương có thể hội dựa vào chuyện Tử Duệ sinh bệnh này động chút tay chân. Nhưng nàng vạn vạn không ngờ, nữ nhân kia càng ác độc đến nông nổi như thế này.

Nhớ nàng kiếp trước hành y gần nửa đời, Trung Tây y hai lần thánh thủ, cộng thêm tổ tiên di truyền, bản lĩnh cách không người vị phân biệt dược từ lúc tám tuổi đã luyện được. Một chén thuốc cách xa năm bước bụng qua, nàng liền có thể nghĩ ra dược liệu gì, gọi tên gì, huống chi chén dược này nàng cần thận nghĩ, sẽ không đoán sai.

Đây là một bát dược bổ dương!

Cho hài tử sáu tuổi uống một chén dược bổ dương mạnh cho nam tử trưởng thành uống !

Thẩm thị a Thẩm thị! Phượng Vũ Hành trong lòng ai thán, trời tạo nghiệp chướng, còn có thể tha thứ; tự làm vậy, không thể sống.

"Đừng bụng dược vào. " Nàng dặn Vong Xuyên, lại gọi Thanh Linh đang bận rộn trong viện, ngoắc ngoắc tay: "Đến."

Tiểu nha đầu chạy nhanh tới.

Từ lúc Thanh Linh vào Liễu Viên sau khi được ban tên, liền đi theo Hoàng Tuyền cùng chiếu cố Phượng Tử Duệ. Trước mắt Phượng Tử Duệ sinh bệnh, tiểu nha đầu rất tự trách.

"Người đi cầm cái chén không, đổ chén nước ấm, lấy thêm cái muỗng. " Phượng Vũ Hành phân phó, Thanh Linh một đường chạy đi làm.

Lúc trở về, Phượng Vũ Hành đã từ ống tay móc ra một bọc giấy nhỏ, đổ thuốc bột trong gói giấy vào đựng trong chén nước, dùng cái muỗng khuấy đảo: "Bụng cho thiếu gia uống đi."

Đêm qua Tử Duệ nằm ngủ say, Phượng Vũ Hành liền tranh thủ vào hiệu thuốc, đem tất cả các loại thuốc pha cần cho Tử Duệ uống liền mở ra đóng gói, lại dùng giấy gói kỹ, chia ra ba bao nhỏ thả trong cổ tay áo, tùy thời lấy ra cũng sẽ không lộ ra quá đột ngột.

Vong Xuyên có thể nhận ra chén dược mang theo ngọt ngào là cùng đêm qua kia là giống nhau, buột miệng hỏi câu: "Đã tiểu thư tự có dược, vì sao còn phải đợi đại phu trong phủ đi kê đơn thuốc khác?" Nhìn lại thử bụng trong tay, "Trong dược hạ độc?" Nàng hỏi câu này trong ánh mắt theo thói quen hiện lên một tia ác liệt.

Phượng Vũ Hành cười gằn: "Hạ độc? Hạ độc còn có thể giải đây, đây có thể còn lợi hại hơn độc dược."

Đang nói chuyện, chỉ thấy cửa viện có cái tiểu nha đầu xa lạ đang nom nớp lo sợ nhìn xung quanh trong Liễu viên. Vong Xuyên nhìn thấy, thấp giọng cùng Phượng Vũ Hành nói: "Tiểu thư, cửa có người."

Nàng cũng nhìn tới tiểu nha đầu kia, mặt hiện lên lo lắng, mang theo chút khiếp đảm, cũng không giống trộm. Nàng tiến lên phía trước vài bước, vẫy tay với tiểu nha đầu kia: "Tới."

Tiểu nha đầu rụt rè tiến lên, còn thật cẩn thận ngoái đằng sau, chỉ lo như có người đi theo.

Phượng Vũ Hành thấy nàng trong tay bụng một chén mì, mặt trên đặt hai mảnh lá rau xanh, thơm ngát bốc hơi nóng, hiển nhiên là mới ra lò.

"Người là cái nha đầu trong viện nào?" Nàng hết sức chậm lại giọng nói, nguyên bản bởi vì chén dược bổ dương kia mà hiện ra lệ khí cũng thu liễm.

Tiểu nha đầu lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu trả lời: "Nô tỳ là người trong sân Hàn di nương, Hàn di nương nói Nhị thiếu gia bị bệnh, dạ dày không thoải mái, hẳn là ăn chút mì phở không dầu, đã gọi nhà bếp nhỏ nấu bát mì, sai nô tỳ đưa tới."

Tiểu nha đầu vừa nói một bên đẩy khay đựng mì hương bên cạnh Phượng Vũ Hành, mặc dù bên người Thanh Ngọc đã tới hầu hạ, nàng cũng chỉ có ý muốn Phượng Vũ Hành tự mình tiếp nhận khay.

Phượng Vũ Hành cũng không cự tuyệt, vươn tay tới, cố ý để sát tay tiểu nha đầu tiếp nhận khay. Đúng như dự đoán, ngay thời điểm hai ngón tay đụng nhau, một tờ giấy nhỏ bị nhét vào lòng bàn tay nàng.

"Nô tỳ cáo lui. " Nhiệm vụ hoàn thành, tiểu nha đầu hấp tấp vội vã liền chạy.

Thanh Ngọc còn buồn bực: "Nha đầu trong phủ này sao không hiểu quy củ thế này, nào có đạo lý để chủ tử nhận gì đó. " Sau đó vội vàng tiếp nhận khay từ trong tay Phượng Vũ Hành, nghĩ một lát, cẩn thận hỏi một câu: "Tiểu thư, tô mì này có thể ăn không?"

Tuy hôm qua mới vừa vào phủ, nhưng nghĩ đến Tôn ma ma cùng với Vong Xuyên Hoàng Tuyền với ba cái nha đầu bên cạnh Thẩm thị gây ra không biết bao nhiêu chuyện, ba vị nha đầu chữ Thanh đã rất nhanh có thể phân dược ra ai là người mình, ai là người cần đối địch.

Phượng Vũ Hành từ lúc bát mý kia mang tới cũng không nghĩ thấy vấn đề gì, thấy Thanh Ngọc hỏi, nàng đã gật đầu: " Ăn được, mì phở tốt cho tiêu hóa, dứt cho thiếu gia nhiều chút. "

"Nô tỳ phải đi ngay. " Thanh Ngọc cúi người xin cáo lui .

Phượng Vũ Hành mở tờ giấy trong tay, chỉ thấy chữ viết nguệch ngoạc viết hai hàng chữ: " Đại phu là bà con xa của Kim Trân, được chắc chắn có vấn đề, đừng uống. "

Phượng Vũ Hành hí hí mắt, Kim Trân sao? Tốt lắm

Chỉ là nàng không hiểu, tại sao Hàn thị muốn cho người truyền một tờ giấy như thế đến cho mình, lúc trước nàng cùng Thẩm thị đồng thời đến Liễu Viên, rõ ràng là đứng cùng một nơi.

" Tôn ma ma ." Nàng cao giọng gọi Tôn ma ma mới từ bên trong phòng Từ Duệ đi ra đến bên cạnh: " Người đi Kim Ngọc viện tìm Kim Trân, liền nói được của Từ Duệ đã được đưa tới, Đại phu nhân đã quan tâm như vậy, thế nào cũng phải để Kim Trân cô nương nhìn uống thì tốt hơn. "

Tôn ma ma gật đầu, vừa liếc nhìn Vong Xuyên bụng chén thuốc, cũng không nói gì, trực tiếp ra sân.

Phượng Vũ Hành gọi Vong Xuyên cùng nàng trở về nhà, hai người rí tai một phen, chỉ thấy Phượng Vũ Hành hướng trong tay Vong Xuyên nhét một thứ .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: 49: Mau Đưa Được Cho Cha Đi

Tôn ma ma đi mời Kim Trân đến rất thuận lợi, nguyên bản Thẩm thị có nói Kim Trân đối với Liễu Viên bên này dùng được phải dùng nhiều tâm tư, trước mắt thấy Tôn ma ma tới gọi, chỉ cảm thấy người ở Liễu Viên vẫn tính là hiếu quy củ, làm theo phân phó của đại phu nhân.

Kim Trân ngẩng đầu cao ngạo đi theo Tôn ma ma hướng cửa Kim Ngọc viện đi tới, vừa đi còn vừa nói: " Phu nhân quan tâm Nhị thiếu gia, nghe nói Nhị thiếu gia bị bệnh, cũng chưa ăn bữa sáng vội vã chạy tới vấn an. Bây giờ người tới gọi ta, chờ sau khi trở về ta sẽ hỏi thăm với phu nhân, tránh để phu nhân dùng bữa trưa cũng không ngon. "

Tôn ma ma a a cười bồi, cũng không phản bác, đối với người của Thẩm thị đứng trong sân, Tôn ma ma luôn luôn không có hảo cảm gì.

" Được là dựa theo toa thuốc của đại phu mà sắc? " Kim Trân vừa đi vừa hỏi, bước chân uyển chuyển, eo người uốn éo, bình tâm nói, trông rất đẹp mắt.

Tôn ma ma cười bồi gật đầu:" Đầu chỉ dựa theo đơn thuốc, ngay cả được đều chính là Hứa đại phu tự mình đến sắc đây! Tiểu nha đầu khách viện vừa đưa tới, nhị tiểu thư đã phải ta tìm cô nương cùng nhau qua xem thử, cũng bớt để Đại phu nhân lo âu. "

" Đó là tự nhiên, chúng ta mau mau đi thôi, tránh được lạnh. " Kim Trân bước nhanh được vài bước, làm Tôn ma ma nhìn đến cũng bĩu môi. Đoạn đường đến Ân Liễu Viên, đi qua cũng thấy lạnh.

Hai người mới vừa vòng qua hành lang uốn khúc, chưa kịp đi ra khỏi Kim Ngọc viện, chỉ thấy trước mặt một tiểu nha đầu vội vã mà chạy qua bên này, vừa thấy Kim Trân, thở dài một hơi, gọi thẳng: " May mà đã đuổi kịp. " Sau đó nhìn Tôn ma ma chớp mắt, lại kéo Kim Trân sang bên cạnh .

Nếu như Tôn ma ma ở đây trước lúc đem chén được kia đưa đến Liễu Viên, giờ khắc này liền có thể nhận ra được, đây đúng là cái nha đầu hầu hạ khách khanh đại phu tại Khách viện, cũng chính là nàng tự tay bụng chén thuốc cường dương mạnh đến Liễu Viên.

Kim Trân đương nhiên không xa lạ gì nha đầu này, trước mắt thấy nàng vội vàng tới tìm, trong lòng trở nên hồi hộp: " Xảy ra chuyện gì ? "

Nha đầu kia nghiêng người sang, ngăn trở tầm mắt Tôn ma ma, rồi mới từ trong ngực móc ra một thứ đưa cho Kim Trân: " Vừa rồi có người đặt vật này tới trước cửa Hứa đại phu, Hứa đại phu để ta đưa tới cho cô nương, thỉnh cô nương giúp đỡ phân biệt, có thể đừng để xảy ra chuyện gì. "

Kim Trân nhận đến trong tay, tuy gì đó còn dùng vải bông bọc lại, nhưng trong lòng nàng như thế nào liền thỉnh thoảng không ngừng, chỉ e rằng có chuyện xấu.

Nhanh chóng mở vải bao bọc bên ngoài ra, nhìn một cái, đầu " Vù " một tiếng nổ lên —— là giày của nàng.

Chỉ có một cái!

" Người nào đưa tới? " Nàng hỏi câu này giọng cũng run run, một gương mặt vốn hồng hào sáng bóng tức khắc trắng bệch, nắm giày thật chặt, then chốt đều hiện rõ.

" Không biết. " Tiểu nha đầu lắc đầu: " Để lại tại trước cửa Hứa tiên sinh, chúng ta hỏi tất cả hạ nhân, cũng không có ai nhìn thấy có người vào đây."

Kim Trân nặng nề hít vài hơi, nhét chiếc giày vào trong tay áo, vỗ vỗ tiểu nha đầu: " Nhanh đi về, nói với Hứa đại phu ta đã biết, để hắn đừng lo lắng. " Sau đó xoay người lại liền chủ động lôi kéo Tôn ma ma, nói rất gấp, nhưng thái độ lại hòa hoãn rất nhiều: " Ma ma chúng ta mau mau đi, đừng để nhị tiểu thư chờ sốt ruột. "

Tôn ma ma không biết sao lại thế này, chỉ thấy tiểu nha đầu đến nói chuyện kia chạy nhanh như làn khói, mà Kim Trân trên đoạn đường này chính là chạy chậm hướng Liễu Viên đuổi tới, mấy lần bà đều muốn nói chậm một chút, bộ xương già này của bà không thể chịu nổi chạy như thế. Nhưng Kim Trân cứ y như lửa lan đến nhà, hoàn toàn không để ý bà .

Cuối cùng đến Liễu Viên, Tôn ma ma ở ngưỡng cửa viện thở vù vù a! Kim Trân lại xách làn váy trực tiếp xông vào bên trong, mãi cho đến cửa phòng Phụng Vũ Hành mới dừng lại, gấp giọng hỏi một câu: " Nhị tiểu thư! Nô tỳ Kim Trân cầu kiến nhị tiểu thư! "

Bên trong hồi lâu cũng không có động tĩnh .

Kim Trân lại vỗ hai cái vào cửa thấy như cũ không có phản ứng, nhanh chóng lại xoay người chạy tới một gian chủ ốc khác.

Gian phòng kia chính là nơi Phụng Tử Duệ ở, lúc Kim Trân đi vào, chỉ thấy trên bàn đặt một cái chén không, trong chén còn lưu lại một chút cặn thuốc.

Nàng thoáng cái ngốc, chăm chú nhìn chiếc chén ấy, lại nhìn nhìn Phụng Tử Duệ nằm trên giường, cảm thấy chân cũng đang rút gân.

" A ! " Hoàng Tuyền hầu hạ ở bên người Tử Duệ quay đầu lại, như đùa giỡn mà nhìn Kim Trân: " Đây không phải Kim Trân cô nương người bên cạnh đại phu nhân sao, thế nào đứng ở nơi này? "

Kim Trân chỉ cảm thấy tâm cũng sắp nhảy tới cổ họng, giọng the thé hỏi một câu: " Nhị tiểu thư đâu? "

" Tiểu thư chiếu cố thiếu gia một mối, nghỉ ngơi trong phòng mình a? ". "

" Ta đi tìm nàng. " Kim Trân không muốn cùng Hoàng Tuyền nói nhiều, quay người lại trở về trước cửa phòng Phụng Vũ Hành, nghĩ một lát, thẳng thắn quỳ xuống, vừa gõ cửa vừa vội lên tiếng: " Nhị tiểu thư, cầu nhị tiểu thư gặp Kim Trân. Nhị thiếu gia chén được kia đưa sai, đúng là đưa sai nha! "

Cửa " Kẹt kẹt " Một tiếng mở ra, Vong Xuyên phía sau, Phụng Vũ Hành bước đi nhẹ nhàng, ngay trước mặt Kim Trân đứng lại, nhủ mày tâm thấy lạ hỏi câu: " Há? Được là Hứa đại phu tự mình sắc, sao lại sai? Lại nói, muốn đưa sai rồi cũng nên là nha đầu khách viện đưa tới xin tội, Kim Trân cô nương đây là đang làm gì? Mau đứng lên, trên đất lạnh lắm. "

Nàng vươn tay nâng đỡ, Kim Trân thoáng cái ngốc .

Đúng a! Nàng quá gấp, vừa thấy được đôi giày kia đã nghĩ ngay nhất định là chuyện đêm đó bại lộ, đặc biệt điểm mấu chốt là giày này xuất hiện tại trước cửa Hứa đại phu, vậy khẳng định chính là bại lộ trong tay vị nhị tiểu thư này.

Nàng từ tối bị mất giày, trái tim này chưa từng buông xuống, luôn nghĩ đôi giày kia rơi vào trong tay người nào. Trước mắt rốt cục có manh mối, nhưng lại là kết quả nàng không muốn nhìn thấy nhất. Huống chi... người ta vẫn còn giữ một chiếc giày còn lại.

Nhưng giờ nên đáp thế nào chứ? Được chăng phải nàng đưa, tội nhưng từ nàng vội nhận. Kim Trân quỳ gối trước mặt Phụng Vũ Hành, trong lúc nhất thời mắt choáng váng.

Phụng Vũ Hành nhếch môi cười lạnh, cái này kêu là gặp chuyện sẽ bị loạn, nàng chính là làm cho Kim Trân hoảng loạn .

Giày đưa đến nơi Hứa đại, Hứa đại phu có tật giật mình, sẽ liên tưởng đến chuyện hôm nay. Dù cho Hàn di nương trên tờ giấy không nói, nàng cũng hiểu rõ, chắc không thể nào là Thẩm thị trực tiếp nói với đại phu này, như vậy Kim Trân liền đúng lúc là một cầu nối. Giày này ở chỗ Hứa đại phu tất nhiên sẽ đến trong tay Kim Trân, Kim Trân sợ chuyện tình mình cùng Lý Trụ bị phơi bày, nên muốn trước mắt phải thu hồi chén được động tay động chân, để cầu khoan dung.

" Nha đầu thủ hạ của Hứa đại phu thực sự bất cần. " Phụng Vũ Hành giúp nàng nói trọn lời: " Chẳng qua mẫu thân đã dặn Kim Trân cô nương nhìn chăm chăm toa thuốc bên này, chính là muốn đề cô nương quan tâm bệnh của Nhị thiếu gia hơn nữa. Được đều có thể đưa sai, Kim Trân cô nương chuyện này có thể coi như chẳng làm tốt việc a. "

Kim Trân cúi thấp đầu, giọng run nhẹn tội: " Là nô tỳ sơ sẩy, không có đi Khách viện nhìn chăm chăm. Không biết... được kia nhị thiếu gia dùng hay chưa? "

Nàng ngẩng đầu, lòng mang kỳ vọng mà nhìn về phía Phụng Vũ Hành, hi vọng nhiều cái chén không trong phòng cách vách kia chẳng phải được đã được uống sạch a!

" Không uống. " Phụng Vũ Hành thật cho nàng hi vọng, mắt thấy Kim Trân thở phào một hơi, rồi lại nhanh đi theo một câu: " Được còn giữ, Kim Trân cô nương mau mau đưa đi cho cha thôi. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: 50: Phụng Cẩn Nguyên Uống Thuốc

"A ? " Kim Trân cảm thấy mơ hồ, "A, đưa đi cho ai a? "

Phụng Vũ Hoành bộ dáng giả vờ kinh ngạc: "Đương nhiên là cho phụ thân ta a! " Rồi sau đó khuôn mặt đỏ lên: "Ta cũng hiểu y, thuốc này chắc là mẫu thân dặn Hứa đại phu nấu cho cha uống, cô nương mau đưa đi thôi. "

"Không không không, chẳng phải. " Kim Trân lắc đầu liên tục: "Không phải cho lão gia. "

Phụng Vũ Hoành kinh ngạc hơn: "Sao có thể? Người nhà đầu này chớ có nói bậy, loại thuốc này chẳng phải cho cha, kia trong phủ chúng ta còn có ai có thể uống? "

Kim Trân cảm thấy bản thân quỳ trên mặt đất chân đều run run, liền cảm thấy nói như thế nào cũng không được. Suy nghĩ nửa ngày, nghiêng rằng: "Nhất định là đại phu kia nấu cho mình uống. "

Phụng Vũ Hoành mắt héch lên, lời kéo Vong Xuyên đi ra ngoài: "Vậy ta đến đó hỏi thử Hứa đại phu, tại sao trong phủ nấu uống loại thuốc này, hẳn rốt cuộc là muốn làm gì? "

"Không thể hỏi! Nhị tiểu thư đừng chân! " Kim Trân xoay người, quỳ bò hai bước, túm chặt làn váy Phụng Vũ Hoành: "Nhị tiểu thư xin đừng bước! " Không thể để cho Phụng Vũ Hoành đi hỏi, một khi hỏi, Hứa đại phu tất nhiên phải khai tên nàng ra. Tuy sự việc là đại phu nhân phân phó, nhưng hướng Hứa đại phu lại do nàng truyền lời mà làm. Đại phu nhân tuyệt đối không thể đứng ra nhận tội, mặc dù nhận, người là chủ mẫu, Phụng gia có thể làm gì được nàng? Cuối cùng còn chẳng phải đem tức giận bộc phát ở trên người mình. Kim Trân vài lần suy nghĩ, con người xoay chuyển vài vòng, rốt cục lại mở miệng nói: "Nô tỳ đưa ! Thuốc này thật là cho lão gia, đưa nhầm đến Nhị thiếu gia bên này, thỉnh nhị tiểu thư khoan dung. Nô tỳ bụng thuốc cho lão gia uống. "

Kim Trân nói xong cũng đứng dậy, muốn nhận được từ trong tay Vong Xuyên.

Chỉ cần được đến trong tay nàng, nửa đường đánh đổ là được. "

Tiếp thay, Vong Xuyên sao có thể để nàng như ý. Kim Trân không thấy rõ người đối diện động lúc nào, Vong Xuyên đã cách xa nàng năm bước. "

"Kim Trân cô nương, ta cùng người đồng thời đi thôi! Ngươi là nha hoàn nhất đẳng bên cạnh đại phu nhân, Liễu Viên đường xa, loại này việc bụng khay vẫn là để ta làm thì tốt hơn. "

Kim Trân hoảng rối: "Không cần không cần, tự ta mang được rồi. "

"Vẫn để Vong Xuyên cùng đi theo chứ. " Phụng Vũ Hoành lên tiếng: "Vị thuốc này cực kỳ quý giá, ta chính không yên lòng. " Nàng nói xong, cũng không thêm nhìn tới Kim Trân, vung tay áo, xoay người trở về phòng. "

Kim Trân chợt nghe được cửa phòng một tiếng "Ầm " bị đóng lại, tâm đã thấy rối loạn.

"Kim Trân cô nương, xin mời. " Vong Xuyên nhìn Kim Trân chớp mắt, nhắc chân liền đi lên phía trước. Kim Trân bất đắc dĩ, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

Đoạn đường này, Kim Trân không biết đánh bao nhiêu lần chủ ý muốn đánh đổ chén được kia, tiếp thay, Vong Xuyên kia lòng bàn chân y như bôi dầu, có bao nhiêu lần nàng cảm thấy cầm được góc áo Vong Xuyên, thế nhưng lại thoáng hoảng thần, người vừa ở đằng sau mấy bước đã ra ngoài. "

Phụng Cẩn Nguyên giờ này vừa mới hồi phủ, đang ở Tùng viên. Đây là Vong Xuyên dọc đường nghe được từ hạ nhân, đồng thời cũng hỏi rõ hướng đến Tùng viên, thành công ngăn trở Kim Trân suy nghĩ đưa nàng đi loạn.

Lúc đến Tùng viên, Kim Trân cả người gần như ngã sấp, do dự ở cửa nói cái gì cũng không chịu đi vào.

Chẳng mấy chốc bên trong lại có gã sai vặt đi ra, nhìn đến Vong Xuyên lúc cảm thấy lạ mắt, nhưng vừa nhìn thấy Kim Trân lập tức liền có phản ứng: "A, đây không phải Kim Trân cô nương sao? Phải chăng phu nhân tìm lão gia có chuyện gì sao? "

Vong Xuyên chủ động mở miệng, thay Kim Trân trả lời: "Đại phu nhân nấu đồ bỏ cho lão gia uống, ta theo Kim Trân cô nương đưa tới. "

Gã sai vặt không thấy lạ gì, bởi vì Đại phu nhân cùng bọn người di nương hướng Tùng viên đưa đồ bỏ cũng chẳng phải một lần hai lần, mỗi ngày không thể không 2 đợt. "

Hắn nghiêng người làm cái động tác thỉnh cầu, để hai người Tùng viên, lại dẫn đến trước cửa thư phòng Phụng Cẩn Nguyên.

" Cô nương chờ chút, ta trước tiến vào bẩm báo với lão gia một chút . "

Gã sai vật vào thư phòng, không lâu lắm liền quay người trở lại, lại một cái động tác thỉnh cầu, đem Vong Xuyên cùng Kim Trân cho mời đi vào, mình thì lưu ở bên ngoài thủ vệ .

Phượng Cần Nguyên vốn là nghe gã sai vật nói trong phòng của đại phu nhân phái người tới đưa đồ bỏ, nhìn đến Kim Trân hẳn tự nhiên không kỳ quái, mà khi hẳn nhìn thấy Vong Xuyên, nhíu chặt mày .

Hắn thấy được điểm tình tường, đây là một người trong hai người nhà hoàn hôm qua Ngự vương phủ đưa cho Phượng Vũ Hoành đó, Liễu Viên bởi vì sao cùng Kim Trân đi chung với nhau?

Vong Xuyên xuất thân Ngự vương phủ, quy củ lễ nghi tự nhiên là hiểu. Lần đầu thấy Phượng phủ Đại lão gia, nàng uốn gối quỳ xuống, mặc kệ trong lòng là oán thầm ra sao, trên mặt vẫn cung kính nói: " Nô tỳ Vong Xuyên, từng thấy lão gia . "

Phượng Cần Nguyên gật đầu, " Ngươi kêu Vong Xuyên? " Tên thật đặc biệt .

" Bẩm lão gia, đúng vậy. "

" Ân. " Phượng Cần Nguyên có chút không biết nên đối thoại thế nào cùng Vong Xuyên, chỉ một cái nha đầu Phượng Vũ Hoành đều có chút dễ hẳn xử lý không xuê, đây lại là Ngự vương phủ nhà hoàn, ai biết nha đầu này có thể bị Cửu hoàng tử tùy hứng làm bậy dạy thành cái dạng gì .

Thấy hẳn không có gì nói, Vong Xuyên chủ động mở miệng: " Lão gia, này là đại phu nhân cho ngài ninh hãm thuốc bỏ . "

Phượng Cần Nguyên cảm thấy rất cục có chuyện lải nhải: " Đại phu nhân ninh hãm thuốc bỏ vì sao là ngươi bung tới? " Lại ngó nhìn Kim Trân: " Chuyện gì thế này ? "

Kim Trân cảm thấy cũng cứng lưỡi, căn bản cũng không dám ngắt đầu nhìn Phượng Cần Nguyên .

Vong Xuyên cũng không làm khó nàng, đã thay trả lời: " Bẩm lão gia, sự việc là như thế này. Đêm qua Nhị thiếu gia chợt sinh bệnh, sáng nay Đại phu nhân phái khách khanh đại phu trong phủ đến xem chẩn bệnh. Khách khanh đại phu cho toa thuốc sau tự mình bốc thuốc sắc thuốc, cũng để tiểu nha đầu đưa đến Liễu Viên. Thế nhưng Kim Trân cô nương lại chạy tới nói được đưa sai, một chén này là đại phu nhân ninh hãm cho lão gia uống. Nhị tiểu thư nghĩ đừng chậm trễ lão gia bồi bổ, liền để cho nô tỳ cùng Kim Trân cô nương cùng bị đưa tới . "

Phượng Cần Nguyên gật đầu, thì ra như vậy, lập tức trách cứ Kim Trân: " Làm việc như thế nào không chú ý thế này, trở lại đến phu nhân lãnh phạt. " Lại đối với Vong Xuyên kể ra Phượng Tử Duệ đang sinh bệnh một chuyện liền giống như không nghe thấy, hỏi cũng không hỏi, không hề đề cập tới .

Vong Xuyên trong lòng cười gằn, chỉ cảm thấy này Phượng phủ quả nhiên tình thân đậm bạc, Nhị thiếu gia tuy là con thứ, nhưng ở Phượng phủ dưới tình huống chỉ có hai cái con trai cũng nên là được cưng chiều. Đây thân là cha Phượng Cần Nguyên lại có thái độ như thế, thật là khiến người thất vọng .

" Bưng lên đây. " Phượng Cần Nguyên vung tay, Vong Xuyên trước đứng dậy , thả chén được kia đến trên bàn .

Phượng Cần Nguyên hiển nhiên là thói quen uống các loại đồ bỏ từ đại lão bà tiểu lão bà đưa, chỉ coi điều này cùng bình thường vậy, nhìn cũng không nhìn , ngưỡng cổ uống vào ngay .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: 51: Lưu Lại Kim Trân

Kim Trân theo bản năng liền kêu một câu: " Lão gia —— " Phượng Cần Nguyên sững sờ, lập tức mạnh đặt chén đến trên bàn, mắng câu: " Càng ngày càng không có quy củ! "

Vong Xuyên lùi về sau mấy bước, trước Phượng Cần Nguyên khom người một cái: " Nghĩ đến Kim Trân cô nương nhất định có chuyện muốn nói với lão gia, kia nô tỳ trước lui xuống. "

Phượng Cần Nguyên kêu rên, Kim Trân có chuyện vậy không phải đại biểu là Thẩm thị có chuyện, đối vị đương gia chủ mẫu này , hẳn thật là không hề có một chút yêu thương. Sở dĩ còn bảo đảm nàng vị trí đương gia chủ mẫu, ngoài là Phượng gia hiện nay còn cần Trầm gia tiền tài đến quay vòng, còn nữa , cũng vì Trầm Ngự lưu một cái thân phận dòng chính nữ.

Phượng Cần Nguyên hướng Vong Xuyên phát phát tay: " Đi xuống đi! "

Vong Xuyên khom người trở ra, trong ánh mắt mang theo ba phần giao hoạt. Mãi cho đến khi đã ở ngoài cửa, còn không quên đóng cửa phòng lại.

Gã sai vật ở bên ngoài thấy nàng ra ngoài một mình, ngó nhìn vào trong, hỏi một câu: " Kim Trân cô nương còn ở bên trong sao? "

Vong Xuyên đáp: " Kim Trân cô nương là có lời muốn cùng lão gia nói, hẳn là là đại phu nhân dặn thôi. "

Gã sai vật chưa phát hiện khác thường, liền để Vong Xuyên rời khỏi .

Mà ở bên này đồng thời, Phụng Vũ Hoành mang theo Thanh Ngọc cũng hướng Thư Nhã viên đi qua .

Nàng vừa ra đến trước cửa chọn một chiếc nhẫn ngọc Hòa Điền Dương, cộng thêm từ trong hiệu thuốc không gian mang ra ngoài thuốc cao chuyên trị thất lung như gỗ lên .

Nàng trong lòng hiểu rõ, cái này nhẫn ngọc tuy nói quý giá, nhưng cũng không phải thể gian khó gặp, lão thái thái nhất định thích, nhưng không đạt tới hiệu quả lôi kéo tốt nhất. Nhưng mấy miếng cao dán vào từ thế kỷ hai mươi một này, đối với bệnh lung của nàng mà nói, có thể thật sự là vật thể gian khó tìm .

Chỉ là Phụng Vũ Hoành sở dĩ vào lúc này đến Thư Nhã viên tặng lễ, một cái là vì trước mặt Thẩm thị sáng nay đã nói ra với nàng ta, vật này phải đưa. Một cái nữa, chính là mục đích cuối cùng nàng đi chuyến này .

" Điều gì thăm kỹ ? " Nàng hỏi Thanh Ngọc bên người.

Thanh Ngọc gật đầu: " Tiểu thư yên tâm, Đại phu nhân trước mặt xác thực chính tại Thư Nhã viên. Thế nhưng không chỉ Đại phu nhân, Tam di nương Từ di nương còn có tam vị tiểu thư cũng đều ở đây. "

" Tốt lắm. " Nàng cười gằn, sửa lại một chút góc áo không có nếp nhăn, lại ngẩng đầu, đã đến Thư Nhã viên.

Lúc này trong Thư Nhã viên đang một hồi náo nhiệt, cách thật xa chợt nghe được Thẩm thị cao giọng cười điên cuồng, vừa cười vừa nói: " Lão thái thái thích, ta để cho Tam đệ của ta lại nghĩ cách đi tìm một khối dương chi ngọc đến. Nghe nói là vật gì hàng năm tiến cống vào trong cung, chúng ta muốn có thể lấy được một khối tạo chiếc nhẫn cho lão thái thái, kia mang theo mới gọi khí thế đây! "

Lão thái thái cười cười đáp lời: "Vây người liền hao tổn nhiều tâm trí. "

Phụng Vũ Hoành nguyền nguyền, xem ra lão thái thái này quả thực không lập trường gì, nói khó nghe, ngã theo chiều gió, ai cho nàng lợi ích, nàng theo hướng người ấy .

Như vậy đến cũng vừa hay, nàng nặn nặn hộp gỗ chứa nhẫn trong tay, trên mặt hiện cười xong .

" A ! Đây là người nào nhỉ? " Thẩm thị một tiếng này quả thực là quán hơn 780 cái cong, nghe ra so với Hàn thị kiều mị còn khiến người xương xóp. Rốt cuộc là làm thiệp, lúc nào đều chẳng thể đưa ra chút bản lĩnh gì. Tiếc thay, người này chỉ đành nghe tiếng, mặt là vụn vụn không nhìn nổi. " Đây không phải A Hoành sao, người nói ta là nên cùng người kêu gì đó? Ngự vương phi? "

Thẩm thị hôm nay trong lòng rất tốt, Phụng Vũ Hoành nghĩ, tám phần mười là nàng cho rằng chén được kia đã thuận lợi uống vào trong bụng Phụng Từ Duệ, chờ xem kịch vui a? .

Ngắm lại Từ Duệ tiểu hài tử uống xong một chén được như vậy, không chết cũng muốn lột một lớp da, huống chi là được mắc cỡ như vậy. Từ Duệ nếu mắc bệnh, thân mình đại thương không nói, chỉ sợ cả đời này đều hội không xóa đi được bóng mờ lần này.

Phụng Vũ Hoành không tí nào để ý Thẩm thị, ung dung tiến lên, bái lạy với lão thái thái: " Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu. "

Thanh âm the thé của Thẩm thị lại tới nữa rồi: "Mời cái gì an! Nay canh giờ thỉnh an sớm đã qua. Người có cái kia tâm, thế nào không tới sớm một chút? "

Phụng Vũ Hoành giả vờ kinh ngạc: " Mẫu thân sáng sớm không phải đi quá Liễu Viên sao? Từ Duệ bị bệnh, mẫu thân còn nói muốn A Hoành cùng Điều di nương chăm sóc thật tốt, tổ mẫu ở đây ngài sẽ tha thứ. "

Thẩm thị khàn cuồng hống, nàng đi Liễu Viên là chuyện ai nấy cũng biết, nếu như giờ khắc này phủ nhận lời nói của Phụng Vũ Hoành, nói như vậy thì nàng không quan tâm hài tử con thứ, biết rõ bệnh, còn không cho Phụng Vũ Hoành cùng Điều thị lưu lại chiếu cố .

Nhưng nàng chưa từng nói a!

Thẩm thị không cam lòng, trương miệng liền muốn nói gì đó nữa, lại bị Trầm Ngư nói thay: " Mẫu thân vẫn nhớ kỹ Duệ đệ đệ bệnh, lại sợ tổ mẫu nghe sót ruột, lúc này mới không dám nói. Mong rằng Nhị muội muội chớ trách. "

Một câu nói, lại cho Phụng Vũ Hoành ấn cái mũi để lão thái thái sót ruột.

Phụng Vũ Hoành không hề bị lay động, chỉ xin lỗi cười với lão thái thái: " Là A Hoành sơ sót. "

Lão thái thái đâu còn có thể như hôm qua cái loại sắc mặt kia cho Phụng Vũ Hoành nhìn, nàng bây giờ ước gì có thể làm tổ tôn hữu ái, ước gì Phụng

Vũ Hoành cười nhiều với nàng.

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, A Hoành không cần tự trách." Sau đó ngoắc ngoắc tay, "Mau tới, đến phía trước bà nội ngồi."

Thấy lão thái thái cúi tay, Phụng Vũ Hoành đã tiến lên hai bước, đặt tay của mình tại trên tay lão thái thái, sau đó thì cạnh chân nàng ngồi xuống. Đợi thêm một lúc nữa, không thấy lão thái thái hỏi một câu liên quan với Từ Duệ bệnh tình.

Có lẽ thấy Phụng Vũ Hoành sắc mặt không được, An thị lòng dạ sắc bén, sao có thể không hiểu Phụng Vũ Hoành đau lòng, thẳng thắn mở miệng chủ động nhắc một câu: "Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia bệnh tốt hơn chút nào không?"

Thấy An thị một câu hỏi này, Lão thái thái ngượng ngùng, cũng hỏi theo: "Từ Duệ thế nào à nha? Có quan trọng không? Có thể thỉnh đại phu?"

Phụng Trầm Ngư cũng quan tâm gấp bội truy hỏi: "Khách khanh đại phu trong phủ y thuật cũng rất cao minh, Nhị muội muội đã đi mời?"

Phụng Vũ Hoành muốn chính là lời này của các nàng: "Đại phu", nàng khẽ nâng đầu, không dấu vết nhìn Hàn thị chớp mắt, thấy nàng giống như không để ý đang loay hoay móng tay của mình, trên thực tế là mang theo vài phần khản trương. Mà Thẩm thị nhưng lại tròn tròn mắt, nhếch môi cười gằn.

Phụng Vũ Hoành cũng cười lạnh một cái, sau đó mở miệng: "Hồi tổ mẫu, từng nhìn đại phu." Lại ngó ngó Trầm Ngư: "Là sáng nay mẫu thân mang Hứa đại phu tới Liễu Viên à?"

Vừa nghe đến Hứa đại phu, sắc mặt Trầm Ngư hơi trững lại, người khác nhìn không ra khuyết điểm, nhưng chạy không thoát ánh mắt Phụng Vũ Hoành.

Ngay cả Hàn thị động tác loay hoay móng tay đều dừng một chút, Thẩm thị cũng yên tĩnh lại, muốn nghe Phụng Từ Duệ kia đến cùng uống thuốc không.

Dường như đại gia đều đang đợi Phụng Vũ Hoành tiếp tục nói, nhưng nàng cứ không theo ý người, bất chợt chuyển đề tài, chuyển hộp gỗ nhỏ trong tay đến trước mắt lão thái thái: "Nói đến thật khéo đây, vừa rồi thời điểm vào viện chợt nghe được mẫu thân nói ý nghĩ tìm một khối "đương chi bạch ngọc" làm nhẫn cho tổ mẫu, nghĩ đến tổ mẫu nên mang đương chi bạch ngọc. Ngài nhìn——"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: 52: A Hoành Hiến Vật Quý.

Nàng mở hộp ra, tất cả mọi người đưa cổ dài nhìn về bên này, chỉ thấy bên trong hộp gỗ nhỏ kia nằm một chiếc nhẫn ngọc óng ánh trắng nõn. Kia chất ngọc tốt tròn tru thoải mái không có nửa điểm tí vết, nhìn ôn hòa cực kì, giống như mỡ của dê béo mới được cắt ra, ánh sáng rạng rỡ lại giống như từ dầu mỡ ngưng tụ thành.

Lão thái thái ánh mắt cũng bắt đầu sáng lên, đôi tay run rẩy duỗi ra hướng trong đến vật hộp kia, nhưng ngay trước một bước bị Phụng Vũ Hoành cầm lên.

Lão thái thái ngẩn ra, lại lập tức thấy Phụng Vũ Hoành cung cung kính kính đem chiếc nhẫn ngọc kia đeo lên tay nàng.

"Thật đẹp!" Phấn Đại kinh ngạc thốt lên, "Ta chưa từng nhìn qua nhẫn ngọc nào đẹp như vậy."

Tường Dung cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: "E rằng Dương Chi ngọc hàng năm tiến dâng đến trong cung cũng không có cái phẩm chất tốt như vậy chứ?"

Phụng Vũ Hoành thấy đã đạt đến hiệu quả, lập tức đưa hộp gỗ trong tay cho Triệu ma ma, sau đó lôi kéo tay Lão thái thái nói: "Tổ mẫu thích là tốt rồi, cũng không phí công A Hoành từ sáng sớm đã tự mình giúp tổ mẫu chọn lễ vật."

Lão thái thái cảm thấy đón tôn nữ này từ trong núi lớn Tây Bắc về thật sự là quyết định sáng suốt. Nàng từng cái từng cái vỗ Phụng Vũ Hoành tay, nghĩ tất cả biện pháp để nàng nhớ mình tốt. "Lúc trước đưa các người đi ta vốn là không vui, những năm này cũng nhiều lần ở trước mặt phụ thân người nhắc tới, cuối cùng phụ thân người cũng chú ý đến ta người mẹ đã lớn tuổi rồi này, bây giờ mới chịu đón các người trở về bên cạnh hầu hạ cho ta."

Phụng Vũ Hoành nuốt chút nữa thì cười phun, Lão thái thái này thật giỏi a! Vì mình ra vẻ, ngay cả nhi tử cũng ném đi, nói như vậy chẳng phải nói: "Nguyên bản phụ thân người không nghĩ đón các người trở lại, cũng vì nể mặt ta."

Nàng lấy tay che miệng ngăn mình cười ra, nửa ngày sau mới nói: "Đúng vậy, A Hoành nhất định sẽ nhớ kĩ tổ mẫu đại ân." Vừa nói vừa từ tay áo cầm thuốc cao từ trong tay áo đã chuẩn bị sẵn từ trước đi ra. "Từ đường ngay lập tức tràn ngập hương thơm đặc hữu của thuốc cao.

Thẩm thị che lỗ mũi, chán ghét mà nói: "Đó là thứ gì? Mùi thật khó nghe, mau mau ném đi."

Phượng Vũ Hoành khó xử nhìn về phía Thẩm thị: " Thế nhưng... đây là thuốc cao trị đau lưng cho tổ mẫu a!"

Lão thái thái trợn mắt, hung hăng trừng Thẩm thị: " Ngươi không muốn ta chữa khỏi bệnh? Có phải ngươi hi vọng có một ngày ta đau thắt lưng đứng lên không nổi, trong phủ này chỉ còn một mình ngươi có quyền nói chuyện thôi?"

Thấy Lão thái thái tức giận, Phượng Trầm Ngư nhanh chóng làm tròn chức vụ của mình: " Được loại gì đó vẫn cẩn thận thì tốt hơn, mẫu thân đây là lo lắng cho tổ mẫu a!" Nàng nói xong lại hỏi Phượng Vũ Hoành: " Nhị muội muội mấy thứ thuốc cao dán này không biết là từ đâu có được? Ngươi nhưng từng ra phủ?"

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, từ sau khi trở về liền chưa từng ra phủ, những thứ là ta từ trong núi lớn Tây Bắc ngẫu nhiên gặp một vị kì nhân Ba Tư cho, rất quý giá, là thuốc trị bệnh đau lưng của tổ mẫu tốt nhất. "

" Nếu như thế, tổ mẫu không ngại thử một chút xem sao." Phượng Trầm Ngư thật vất vả dập tắt được hỏa lực, nhanh chóng nói sang chuyện khác để lão thái thái xem bệnh.

Lão thái thái khẽ rên một tiếng, không tiếp tục lại để ý đến Thẩm thị, hứng thú nhìn thuốc cao trong tay Phượng Vũ Hoành. Lại hút hấp cái mũi, cũng không nghe thấy cái mùi gay mũi lúc vừa lấy ra kia, nghe lâu lại cảm thấy có một tia thanh lương.

" Đây là kì nhân Ba Tư cho?" Thời đại này, kì nhân Ba Tư đúng là một vật chủng rất thần kì, Phượng Vũ Hoành ném lí do này ra, thuốc cao trong tay lập tức trở nên cao lớn vùng lên: " Kì nhân Ba Tư gì đó ngay cả trong cung cũng khó tìm, A Hoành thật là có phúc lớn.

" Tổ mẫu mới là người có phúc lớn a!" Phượng Vũ Hoành đưa thuốc cao trong tay cho Triệu ma ma: " Ma ma cắt kĩ, đêm nay chớ tổ mẫu tắm rửa xong, trực tiếp thoa thuốc này ngoài da nơi cảm thấy đau đớn thì tốt rồi. thời gian như ngày kẻ kéo xuống đôi lại một bộ."

Triệu ma ma nghe rất chăm chú, cuối cùng còn hỏi lại một câu: " Một lần chỉ dán một tờ sao?"

Phượng Vũ Hoành giảng với nàng: " Nếu như vùng đau đớn phạm vi lớn thì có thể dán nhiều hơn. Những thứ này dán trong vòng bảy ngày, sau bảy ngày nếu hiệu quả không ngoài dự đoán, tổ mẫu đau thắt lưng sẽ giảm bớt, bớt đến trong năm nay sẽ không lại đau."

Nàng nói xong lại ngoan ngoãn ngửa cổ nhìn Lão thái thái: " Tổ mẫu yên tâm, sau này hàng năm A Hoành đều sẽ nghĩ cách trị bệnh đau lưng cho tổ mẫu."

Lão thái thái cảm động a! Ôm Phượng Vũ Hoành nói: " Hào hài tử, thật là hào hài tử."

Các nàng bên này nói tới náo nhiệt, một đầu khác Hàn thị lòng hiếu kì không khống chế nổi, ba ba hỏi một câu: " Nhị thiếu gia khám đại phu xong có thể uống thuốc sao?"

Thẩm thị cũng rất quan tâm đề tài này, lập tức nhìn về phía Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành đầu còn chôn trong lòng Lão thái thái, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên không ai nhìn thấy.

Nàng tính toán thời gian, chỉ cảm thấy Vong Xuyên ở bên kia không sai biệt lắm, lúc này mới từ trong lòng Lão thái thái ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía Thẩm thị: " Đúng rồi, chuyện được này ta còn muốn nói với mẫu thân ấy."

Thẩm thị rất không tự nhiên lắc lư đầu: " Ngươi muốn nói gì với ta?"

" Chính là cái kia được chuyện a! Sáng nay sau khi Hứa đại phu kê xong toa thuốc, mẫu thân còn để Kim Trân cô nương lưu lại nhìn thử toa thuốc, bảo là muốn cho Từ Duệ dùng được liệu quý giá."

Nghe nàng nói như vậy, Lão thái thái thỏa mãn gật gù đầu: " Đây mới là chuyện đương gia chủ mẫu nên làm."

Phượng Vũ Hoành nói tiếp: " Sau này Hứa đại phu nói hẳn sẽ tự thân đi sắc thuốc, chúng ta thực vui vẻ. Thuốc sắc tốt xong thì nha đầu khách viện đưa tới, thế nhưng chúng ta còn chưa kịp cho Từ Duệ uống thì Kim Trân cô nương tới nói là đưa sai được, quỳ xuống cầu ta cho nàng đưa thuốc đi."

Lão thái thái cau mày, " Một chén được còn có thể đưa sai, người phía dưới làm việc như thế nào vậy?"

Thẩm thị lại nghe ra không đúng, the the giọng hỏi: " Ngươi nói Kim Trân bụng thuốc đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: 53: Cẩn Nguyên Kim Trân.

" Ân." Phượng Vũ Hoành gật đầu, " Nàng nói chén được kia đưa sai, vốn là mẫu thân ngài ninh hãm cho cha uống, nhất định phải làm cho nữ nhi trả được

cho nàng , nàng muốn đưa đi cho cha. Mẫu thân cũng biết, A Hoành cũng có một thời gian ngắn đi theo ngoại tổ phụ học không ít sách y thuật , chén được kia thành phần phân biệt rõ ràng vẫn có thể phân biệt ra mấy phần, đúng là thuốc đại bổ nên cho cha uống , cho nên A Hoành đồng ý Kim Trân cô nương bưng thuốc đến phụ thân nơi đó . Kim Trân cô nương lúc ấy một đường chạy đến Liễu Viên đến đã rất uể oải , A Hoành sợ nàng bưng thuốc không cẩn thận làm đổ , còn để nha đầu thủ hạ giúp đỡ nàng cùng đưa đi , vào lúc này chắc là đã đến . "

Thẩm thị thoáng cái " Nhảy " dựng lên , bởi vì dùng sức quá mạnh , cái ghế nàng ngồi đều bị nàng cho lật đổ .

Mà một bên Hàn thị nhưng lại thở phào nhẹ nhõm , cấp tốc nhìn Phụng Vũ Hoành chớp mắt , che miệng cười cười .

Lão thái thái bị Thẩm thị làm cho hoảng sợ , trong tay quyền trượng hung hăng gõ lên mặt nền , lớn tiếng trách mắng: " Còn chút quy củ không đây ? Ngươi là muốn làm gì ? "

Phụng Trầm Ngư vừa cho lão thái thái xin lỗi , vừa khuyên Thẩm thị: " Mẫu thân bớt giận , mẫu thân này sao vậy a ? Phải không thân thể không thoải mái ? "

Mà ngoài cửa , Vong Xuyên từ Tùng viên trở lại tìm Phụng Vũ Hoành cũng đến.

Phụng Vũ Hoành đối với Vong Xuyên vẫy tay , nói : " Vong Xuyên , Kim Trân cô nương đưa được đến chưa ? Phụ thân đã uống chưa ? "

Vong Xuyên tiến lên , trước tiên hành lễ với lão thái thái . Lão thái thái tự nhiên nhận ra đây là hôm qua Ngự vương phủ đưa tới nha hoàn , không khỏi khách khí vài phần: " Mau đứng lên , nhìn này tiểu trông vệ , sinh thật dễ nhìn . " (ở đây Lão thái thái khen Vong Xuyên có dáng vẻ dễ nhìn.)

Vong Xuyên lại cúi người một cái: " Đa tạ lão thái thái khen . " Sau đó đáp Phụng Vũ Hoành lời nói: " Thưa nhị tiểu thư , nô tỳ đã bồi tiếp Kim Trân cô nương đưa được đến lão gia Tùng viên , lão gia cũng uống , chỉ là. . . "

" Chỉ là cái gì ? " Phụng Vũ Hoành giả bộ hiếu kỳ , lui về phía sau vài bước nửa ngó ngó: " Kim Trân cô nương không cùng người về sao ? "

Vong Xuyên đáp: " Không có . Lão gia uống được xong sau khi , Kim Trân cô nương nói còn có lời nói với lão gia , lão gia khiến cho nô tỳ một người lui xuống . "

Thẩm thị bỗng nhiên phát tác , vung tay , một lần liền đem Trầm Ngư bỏ ra , chỉ thấy nàng hai tay siết chặt thành quyền , từ trong kẽ răng nói ra hai chữ : " Kim Trân ! "

Lúc này bên trong Tùng viên , Phụng Cẩm Nguyên bên trong thư phòng , Phụng Cẩm Nguyên hoàn toàn không có gì ngoài dự kiến cùng Kim Trân ôm nhau . Trên bàn nghiên mực tràn ra , toàn bộ giấy rơi xuống đất , mực cũng nhỏ vài giọt tại Kim Trân trên mặt .

Phụng Cẩm Nguyên uống thuốc đầu còn hiểu được thương hương tiếc ngọc , hấn căn bản chính là liên ý thức cũng đã mờ nhạt , đáng thương Kim Trân thân thể mảnh mai bị hấn chơi đùa chẳng còn sức mà cầu tha thứ .

Bên ngoài gã sai vặt giữ cửa nghe được chân chân thực thực, cảm thán này Kim Trân cô nương gan quả nhiên đủ lớn a , lại dám sau lưng lấy Đại phu nhân quyền rũ lão gia , hơn nữa còn đã thành công ! Giờ phút này hấn chỉ chờ mong hai người có thể nhanh một chút , đỡ phải trong chốc lát Đại phu nhân hoặc ai tìm tới , nói không chừng liền muốn đem hấn ra hạ giận .

Người đã uống thuốc sao có thể nhanh tan được như vậy , hơn nữa Kim Trân trải qua sau một khoảng thời gian , dĩ nhiên từ mới bắt đầu hoảng sợ chậm rãi trở nên to gan vùng lên .

Nàng chẳng phải tiểu cô nương chưa từng trải qua sự đời, nguyên bản là hưởng qua tư vị người rất nhanh đã bị Phụng Cẩm Nguyên cho lời kéo lại . Huống chi dưới cái nhìn của nàng , Phụng Cẩm Nguyên là chủ tử , cùng kia Lý Trụ cũng không giống nhau . Nàng cùng Lý Trụ kết hợp có thể không ra kết quả gì tốt , cả ngày còn lo lắng đề phòng . Trước mắt người này đổi thành Phụng Cẩm Nguyên , không chắc sau này mình còn có thể vớt cái di nương đương đương , mặc dù không làm được di nương , thông phòng nha đầu cũng hảo . Nàng này bụng nếu không chịu thua kém , sinh cái nhất nam bán nữ, còn sợ Phụng phủ bên trong không có nàng một vị trí ?

Có suy nghĩ này, Kim Trân mừng thầm trong lòng , có thể không lâu , Phụng Cẩm Nguyên nguyên bản ánh mắt đục ngầu dần rõ ràng .

Kim Trân kinh hãi , chỉ lo hấn sức thuốc tan đi chết không tiếp nhận , mà đã từng bước thanh tỉnh Phụng Cẩm Nguyên cũng bị tình huống trước mắt làm cho sợ ngây người , lý trí nói cho hấn hấn là lập tức đình chỉ , cũng loạn cơn đánh chết nha đầu này . Nhưng rốt cuộc được vật vẫn chưa hoàn toàn mất đi hiệu lực , hơn nữa Kim Trân tuổi trẻ mỹ mạo , chẳng phải hấn những kia thể thiếp đã sanh hài tử có thể so được với.

Phụng Cẩm Nguyên lại nhìn về phía Kim Trân trong ánh mắt liền dần chút thương tiếc , lại mơ hồ hấn cảm thấy hôm nay đưa tới đồ bỏ không giống như xưa , dường như căn bản không phải đồ bỏ , mà là một loại được vật có thể khiến người ta mất đi chính mình . Trong lòng hấn ngầm tính toán , lại liền tưởng lên phía trước Vong Xuyên lời nói kia , rất nhanh đã rõ ràng Thẩm thị tâm tư ác độc .

" Lão gia . " Kim Trân một tiếng khẽ gọi , đem Phụng Cẩm Nguyên hồn lại cho gọi trở lại .

Đã nghĩ ngay cùng Kim Trân nói lên vài câu nói tri kỷ , để cho nha đầu này không phải sợ , hấn tự nhiên sẽ vì nàng làm chủ .

Có thể nói còn chưa nói ra miệng , chợt nghe được gã sai vặt ngoài cửa lớn tiếng mà hô một câu: " Đại phu nhân ! Sao các người cũng tới ? "

Chương 56: 54: Chó Diên Chủ Mẫu.

Cửa lớn thư phòng " Âm " một tiếng Bị người ta đẩy từ ngoài vào , khí thế mãnh liệt kia như nước thủy triều dâng lên trong cơn bão, gã sai vặt giữ cửa chỉ cảm thấy gió lớn thổi cán quét bên người, thoáng hoảng hốt, hành động trở nên vụng về, hoàn toàn không ngờ đến Thẩm thị sẽ nhanh chóng xông vào trong phòng. Mà đi theo phía sau nàng, chính là những người lúc này vẫn còn tụ hội tại Thư Nhã viên, thậm chí ngay cả lão thái thái đều được Triệu ma ma cùng tiểu nha đầu đỡ cùng nhau chạy đến.

Gã sai vặt thảm nghĩ trong lòng: Thôi xong rồi!

Chợt nghe bên trong truyền đến một tiếng gào, tiếng gào thét đặc hữu Thẩm thị vang lên, kèm theo tiếng đánh nhau lộp bộp, chớ tới lúc một đoàn người Phụng Vũ Hoành đi vào theo, thì chỉ thấy Thẩm thị đã đem Kim Trân đè xuống đất, thân thể mập mạp giạng hai chân ra ngồi ở trên người Kim Trân vừa đánh vừa gào.

Kim Trân hai tay che mặt, sợ bị móng tay của Thẩm thị hủy dung, tiếc thay Thẩm thị khí lực rất lớn, trong lúc lúi quẹo kéo lại, trên mặt vẫn trúng mấy vết cào.

Phụng Vũ Hoành chỉ cảm thấy rất buồn cười, trò náo nhiệt này thật là quá buồn cười. Thẩm thị trước mắt làm gì còn có một chút bộ dáng đương gia chủ mẫu, rõ ràng chính là cái nữ nhân chanh chua chửi nhau ở phố lớn. Phụng Vũ Hoành có một vị chính thể như thế này, nên cảm thấy rất mất mặt chứ?

" Ta đánh chết ngươi đồ đĩ! Bò giường bò đến dưới mí mắt lão nương, nói! Ai cho ngươi lá gan đó? " Thẩm thị đánh một mồm, thờ hồng học chửi bậy, " Không biết xấu hổ con đĩ ti tiện, cả ngày một bộ như hổ mị bày cho ai nhìn? Chủ tử nhà nào giáo ra nô tỳ như ngươi vậy? "(ta thể là câu này ta không có thêm bớt gì hết, để nguyên văn luôn, câu trên cũng vậy.)

Lời vừa thốt ra, liền An thị cùng Hàn thị cũng nhin không được cười ra tiếng. Nhà ai? Còn chẳng phải nhà ngươi dạy dỗ.

Nếu không tại sao nói không nên có tâm hại người đây! Một lòng nghĩ hại người khác, bây giờ nhưng tự hại mình. (Giống như câu gây ông đập lưng ông)

" Khóc ! Ta cho ngươi khóc ! Xem ta không và nát miệng ngươi ! " Thẩm thị nghĩ ngợi mấy hơi, lại bắt đầu vật lộn một vòng mới.

Phụng Vũ Hoành thấy dạng này thực sự kỳ cục, nhanh chóng tiến lên muốn đem Thẩm thị giữ chặt, tiếc thay Thẩm thị động tác sức lực quá lớn, giương nanh múa vuốt một cái liền đem Phụng Vũ Hoành hất ngã nhào.

Lão thái thái vừa thấy Vũ Hoành bị thiệt thòi, có thể sợ hãi, cũng không kịp nhớ eo còn đau hay không, đi nhanh mấy bước muốn đi qua đỡ.

Cũng may hai người nha đầu Ý Lâm và Ý Nguyệt đi theo Vũ Hoành phản ứng rất nhanh, trước lão thái thái một bước đem Vũ Hoành đỡ được. Lão thái thái vội truy hỏi: " Có ngã đau hay không? Có bị thương không? Mặt không có sao chứ? "

Wu Hoành vội vả lắc đầu: "Đa tạ tử mẫu quan tâm, Vũ Hoành không có chuyện gì, chỉ là mẫu thân ... "

"Hừ ! " Lão thái thái quyền trượng vện vào trên đất, cũng không biết là nên sinh Thẩm thị khí, hay nên sinh Phụng Vũ Hoành khí. Nhưng lại nhìn một cái đang bị Thẩm thị hành hung Kim Trân, nàng đã quyết định vẫn là sinh Thẩm thị khí tốt lắm —— "Ngươi còn có mặt mũi đánh nàng? Còn không đều là nô tài chính ngươi dạy dỗ ra ! " Lão thái thái giờ lên quyền trượng liền hướng Thẩm thị sau lưng đánh qua.

Thẩm thị lại "Ngao ngao " Kêu quái dị, quay đầu lại khó có thể tin nhìn hướng lão thái thái: " Vì sao lại đánh ta? " Có lẽ giận điên lên rồi, cũng không quản lời gì nên nói hay không nên nói, há mồm liền nói: " Nhìn thử chuyện tốt nhi tử ngươi làm ! Ngươi còn có mặt mũi đánh ta? "

Wu Hoành dọa run rẩy toàn thân: " Mẫu thân không cần nói lời điên khùng ! "

Thẩm thị trước mắt có thể không quản được những kia, nàng thật điên rồi, nhìn ai cũng như kẻ địch. Vũ Hoành khuyên câu này, nàng lập tức quay đầu mắng ngay: " Câm lại miệng cho ta ! "

Wu Hoành trong lòng ủy khuất, từ khi ngồi lên vị trí dòng chính nữ, vẫn chưa có người nào nói chuyện cùng nàng như vậy. Người có thể mắng nàng là mẹ của mình, nàng tuy là lại ủy khuất cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Mà Phụng Vũ Hoành lúc này cũng triệt để tỉnh táo lại, tầm mắt khôi phục sau khi nhìn vào tình cảnh trước mắt này, mình cũng dọa giật mình, lại cúi đầu xem thử bản thân cả người chật vật, không khỏi rống to với gã sai vặt giữ cửa: " Còn không mau cầm cái áo choàng đến ! "

" Ngươi cầm áo choàng cái rắm ! " Thẩm thị như chó điên thấy ai cũng cắn, " Cầm áo choàng làm gì? Lúc này biết ngưng ngừng? Khi ngươi làm

chuyện xấu ấy sao không nghĩ xấu hổ ? Phụng Căn Nguyên người còn biết xấu hổ hay không ? A ? Ta Thẩm gia chứ đâu có lỗi với người ? Người muốn tiền cho tiền , muốn gì cho đấy , năm nào nơi nào hiển bảo với thái hậu và hoàng hậu nương nương chẳng phải đệ đệ nhà mẹ ta ở bên ngoài đào lấy được ? Người Phụng gia đối với Thẩm gia coi như một rắm ! "

Phụng Căn Nguyên giận dữ —— " Nữ nhân chanh chua ! " Cả đời hấn hận nhất việc chính là có người ở trước mặt hấn đề Thẩm gia đối Phụng gia trợ giúp , tuy nói thật có chuyện như vậy , thế nhưng ba năm năm năm hấn cũng cải biến không xong cục diện này . Nhưng sự thật về sự thật , bài đến trên mặt bàn mà nói tất nhiên không thể dễ nghe . Đường đường tả tướng đại nhân cần nhờ nữ nhân tới chống đỡ chuẩn bị , đây là lời gì ?

" Người độc phụ này ! " Phụng Căn Nguyên tiếp nhận gã sai vặt áo choàng , sau khi bao kỹ lưỡng thân mình , xoay người rời đi đến bàn vừa bung lên kia chén uống có còn lại cận thuốc , " Chính người sai tiểu nha đầu đến đưa thứ này , bây giờ xảy ra chuyện còn dám tới nằng ta ? Như vậy đương gia chủ mẫu ta cần người làm gì ? "

" Người có bản lĩnh thì hừ ta a ! " Thẩm thị còn thật không sợ cái này , " Phụng Căn Nguyên người vong ân phụ nghĩa, khôn kiếp , người có bản lĩnh thì hừ ta , người nếu không hừ , thì ta ly hôn với người ! Hoà ly với người ! "

Phụng Trầm Ngư dọa giạt mình , " Mẫu thân chó có nói vậy ! "

Phụng Vũ Hoành nghe được hai chữ ly hôn , ý thức đến không sai biệt lắm chính là cổ đại ly hôn , chỉ không thể ngờ ở niên đại này thật đúng có chuyện ly hôn này . Có thể cái kia hòa ly , nàng lại không hiểu . Nhìn Trầm Ngư đáng đáp sót sáng , nàng nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Vong Xuyên: " ly hôn và hoà ly khác nhau ở chỗ nào ? "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: 55: Người Chính Là Tên Súc Sinh.

Vong Xuyên cũng nhỏ giọng giải thích cho nàng nghe: " Cái gọi là ly hôn , ý tứ là dĩ hòa vi quý , phu thê song phương tự nguyện tách ra , không tổn thương hòa khí , về sau nam cưới vợ nữ lấy chồng hai bên không liên quan nhau . Đại Thuận chế độ cũng khá tha thứ nữ tử ly hôn , không đến nỗi bị chê trách sống không nổi . Tại dưới ly hôn còn có hừ thê ... "

Phụng Vũ Hoành gật đầu: " Hừ thê này thì ta hiểu . "

Vong Xuyên cũng không giải thích nhiều , lại nói về hoà ly: " Hoà ly là do quan phủ cưỡng chế thi hành , lý do là giữa vợ chồng một bên trong đó phạm tội thất xuất , hoặc thân nhân một bên này đối thân nhân một bên khác có ấu dâm , chửi mắng , giết chết , thương tổn , gian hại các hành vi , chính là vì phu thê ân đoạn nghĩa tuyệt , bất luận song phương có đồng ý hay không , đều từ quan phủ thẩm đoán , cưỡng chế ly dị . "

Phụng Vũ Hoành gật đầu , thì ra hoà ly càng nghiêm trọng như vậy , trách không được Trầm Ngư nghe được Thẩm thị hô lên hai chữ kia lúc khẩn trương thành như vậy . Nay Thẩm thị nếu thật sự cùng Phụng Căn Nguyên hoà ly , chỉ sợ tại niên đại này nàng gần như không có con đường sinh tồn . Phụng Căn Nguyên nói chuyện khó nghe như vậy , nhưng nhân gia không hề xúc phạm Đại Thuận chế độ , lão gia thu người nhà đầu , lại quá bình thường .

Nhưng Thẩm thị không cho rằng như thế —— " Ta không nói vậy ! " Từ Kim Trân trên người leo xuống , túm chặt Phụng Căn Nguyên góc áo , đi tới tát một cái . Phụng Căn Nguyên tuy né tránh bàn tay , nhưng vẫn bị Thẩm thị móng tay dài cào một bên , trên mặt trong nháy mắt chảy ra một vết máu .

" Lão gia ! " Từ trước đến giờ có nhân lực cũng hiểu rõ quan tâm người nhất Hàn thị trước xông lên trước , cũng không quản Thẩm thị phải không còn đang bão nổi , dưới cái nhìn của nàng , Phụng Căn Nguyên là chỗ dựa duy nhất của nàng , đặc biệt trước mắt tình huống như thế , càng là biểu hiện quan tâm rộng lượng , mới càng có thể lung lạc lấy lòng của nam nhân a . " Lão gia người không sao chứ ! " Hàn thị trong hốc mắt chứa lệ , móc ra khăn hướng Phụng Căn Nguyên miệng vết thương che đi .

Lão thái thái thấy nhi tử bị con dâu đá thương , nhất thời cả kinh cũng không biết nên nói cái gì cho phải . Nàng sống nửa đời người , thật là lần đầu từng thấy loại tình cảnh này . Nhà ai nữ nhân dám đánh nam nhân ? Nay Thẩm thị chẳng lẽ là súc sinh ?

Đúng , nhất định là súc sinh!

Lão thái thái nghĩ nào nói đấy , há mồm một câu: " Súc sinh ! " Chửi đến Thẩm thị cả người đều run cầm cập .

" Người chửi ai đó ? " Thẩm thị đỏ ngầu cả mặt , nàng thật muốn loạn côn đánh chết toàn gia này , ngoài Trầm Ngư ra , một người cũng không còn .

" Ta chính đang chửi người ! " Lão thái thái xoay cây gậy liền hướng Thẩm thị trên người gọi , " Súc sinh ! Ta sống nhiều năm nay , lần đầu nhìn thấy người súc sinh như vậy ! "

Thẩm thị một tay túm chặt quyền trượng ấy: " Đây đều là chuyện tốt con trai của người làm ! "

Triệu ma ma chỉ lo Thảm thị vừa kích động xoay thanh quyền trượng, lão thái thái kia có thể không chịu nổi a, nhanh chóng tiến lên dùng tay nắm chặt, đồng thời hảo tâm khuyên bảo: "Đại phu nhân mau bớt tranh cãi a!"

"Người cho ta cút sang bên đi!" Thảm thị nhắc chân liền muốn hướng Triệu ma ma trên người đập, bất chợt thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy có trận thanh phong mon tron, sau đó mình chân kia cũng không biết bị thứ gì đó cho chặn một chút. Nàng không đứng vững, ầm một tiếng ngã lăn ra đất, bởi vì quá tròn đều, còn lăn hai vòng.

Trầm Ngư mau chóng tới đỡ, mà Triệu ma ma khiếp đảm qua đi lúc này mới thấy rõ, ấy mà nhị tiểu thư Phụng Vũ Hoành không biết lúc nào đến phụ cận, hai cái cánh tay nhỏ gầy yếu duỗi ra, vung văng đỡ 2 lão bà các nàng.

"Tổ mẫu cẩn thận."

Phụng lão thái thái hướng Phụng Vũ Hoành ném ánh mắt cảm kích, "Hảo hài tử." Lại chỉ về Thảm thị: "Con trai của ta làm chuyện gì tốt?" Lại đi chỉ Kim Trân: "Đây là nha đầu trong phòng người! Trợn to mắt chó của người nhìn rõ ràng, đây là nha đầu trong phòng chính người!"

Đây là lời nói thật, Thảm thị bị chặn họng không biết nên nói cái gì, không nơi trút con giận, quay đầu liền lại muốn đi đánh Kim Trân.

Kim Trân sớm bị sợ vỡ mật, nàng biết Thảm thị sẽ nổi điên, nhưng không ngờ điên lợi hại như vậy, không khỏi ném ánh mắt xin giúp đỡ hướng Phụng Cẩm Nguyên.

Phụng Cẩm Nguyên giờ khắc này bị Hàn thị kéo, bởi vì Dược lực mới vừa tan, trên trán còn không ngừng đổ giọt mồ hôi. Hàn thị từng phát từng phát lau cho hần lau, mắt thấy Phụng Cẩm Nguyên trong ánh mắt đối Kim Trân sinh thương tiếc, trong bụng lại là một trận run rẩy. Nhưng nàng là làm thiệp, trong lòng biết dưới tình huống này tuyệt đối không thể cùng Thảm thị thông thường, vì thế nhanh chóng phản phó nha đầu bên người: "Mau, đem Kim Trân cô nương đỡ xa một chút."

Nha đầu tay chân cũng nhanh nhẹn, kéo lên Kim Trân liền nhích sang bên, Thảm thị vô huyệt, tức giận đến trong phòng thẳng gào khóc.

Trầm Ngư cũng sắp khóc, không ngừng mà khuyên: "Mẫu thân bớt giận, mẫu thân nhất định phải bớt giận a!"

Phụng Vũ Hoành là ôn thái độ tới xem trò vui, chẳng thấy bất ngờ gì, chỉ là làm sợ hãi Phấn Đại cùng Tường Dung.

Hai tiểu hài tử đầu trải qua chuyện như vậy, An thị nghĩ một lát, nhanh chóng nói với lão thái thái: "Thiếp thân mang đi tam tiểu thư và tứ tiểu thư thôi."

Lão thái thái khen ngợi gật gật đầu, trận này xác thực không nên để hai cái tiểu cô nương chưa từng trải nhìn, nhân tiện nói: "Mau mau dẫn các nàng trở lại, để dưới bếp nấu chút canh định thần."

An thị khom người một cái, mang theo Tường Dung cùng Phấn Đại đi. Lúc gần đi nhìn Phụng Vũ Hoành chớp mắt, trong ánh mắt mang theo lo lắng.

Phụng Vũ Hoành khẽ lắc đầu với nàng, nhìn theo An thị ba người rời khỏi, lúc này mới lại đi vào trong nhà, đến Thảm thị trước mặt, mặt lộ vẻ buồn rầu mở miệng: "Mẫu thân là chẳng phải là sau khi nấu xong dược quên vụ này? Bằng không như thế nào cứ ngồi trong phòng tổ mẫu, không tới phụ thân chỗ này chứ?" Nàng nói, hơi cúi đầu đi, mặt hồ thẹn ửng hồng.

Thảm thị nghiêng răng, nhìn Phụng Vũ Hoành ánh mắt đều có thể phun ra lửa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: 56: Đại Tiểu Thư Người Chớ Nghĩ Chuyện Tốt Như Vậy Nha

"À, đúng rồi!" Phụng Vũ Hoành như nghĩ ra điều gì, lại nói: "Đều do nha đầu đưa thuốc, đưa sai canh đại bổ thể này đến bên kia cho Từ Duệ uống."

Lão thái thái giật mình, chỉ cảm thấy sau lưng cũng ầm ướt mồ hôi. "Tóm lại đây là được gì?"

Phụng Vũ Hoành đáp: "Tại Liễu Viên lúc tôn nữ đã nhìn qua, là chén thuốc đại bổ."

Lão thái thái không yên lòng: "A Hoành người hiểu y lý, lại nhìn kỹ một chút."

Phụng Vũ Hoành đáp một tiếng, đi lên trước liền muốn đem Phụng Cẩm Nguyên cái chén trong tay nhận lấy, ai biết Thảm thị lần nữa bạo phát con điên, mạnh mẽ mà tiến lên tay liền đánh đổ cái chén trên mặt đất. Duy nhất lưu lại một chút dược thang cũng vậy đổ, lại nhìn không ra cái gì.

"Thuốc bổ chính là thuốc bổ ! Có gì đáng xem đâu ! Các nàng ai chưa cho lão gia đưa quá thuốc như vậy ? " Thảm thị từ từ trừng Hàn thị , trừng đối phương một trận sợ hãi .

Phượng Vũ Hoành không để ý nàng , lại tiến về phía trước hai bước , đối với Phượng Cần Nguyên bái lạy , nói tiếng: " Mượn dùng cổ tay phụ thân một lát . "

Nói xong , cũng không chờ Phượng Cần Nguyên đáp ứng , đưa tay chộp tới giữa cổ tay hắn . Chỉ trong chốc lát đã lại buông ra , sau đó may mắn nói " Cũng tốt chỉ là một bát , này nếu như nhiều hơn nữa uống một chút , phụ thân tính mạng đáng lo a! "

Tất cả mọi người ngốc , lão thái thái gấp gấp hỏi: " Rốt cuộc đây là được gì ? "

Nàng quay người lại nói với lão thái thái: " Là được bổ dương chuyên môn cho nam nhân dùng , lại là mạnh , lượng thuốc rất mạnh . " Nói xong , có chút ít lo lắng nói " Này nếu như bị Từ Duệ uống , tính mạng của hắn nhất định là đã sớm mất. "

Chát !

Phượng Cần Nguyên đột nhiên đập Thảm thị một bạt tai , ngẩng lại chưa hết giận , lại nhanh tay nhanh mắt đánh vài cái qua lại , đến khi Trầm Ngư quỳ xuống cầu hắn dừng tay , lúc này mới dừng lại .

" Độc phụ ! " Phượng Cần Nguyên lần nữa cho Thảm thị hạ định nghĩa này.

Trầm Ngư không để ý tới xen vào Thảm thị nữa, nàng cảm thấy nếu như mình lại đứng Thảm thị bên này , chỉ sợ phụ thân cũng sẽ ghét bỏ nàng .

Từ trước đến giờ đi sâu nghiên cứu về đạo này Trầm Ngư , nên có chuyện xảy ra dùng đến thuận buồm xuôi gió , chỉ thấy cả người nàng co rút lại mặt đất , hai tay ôm đầu gối , đầu chôn trong đầu gối , hai vai co rút, muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu .

Phượng Cần Nguyên không chịu nổi Trầm Ngư thế này , không khỏi chỉ vào Trầm Ngư đối Thảm thị nói " Người làm việc nói chuyện phía trước sao chẳng vì Trầm Ngư ngấm lại ? "

Một câu nói , đem Thảm thị đánh thức .

Thảm thị cũng là rung mình sợ hãi , vừa liên tưởng đến phía trước chính mình la hét muốn hòa ly , muốn hoà ly , nếu như Phượng Cần Nguyên thật gạt đầu , vậy của nàng Trầm Ngư phải làm sao ? Nàng sau này vẫn còn trông cậy vào nhờ dung hoa phú quý đây! Cũng không thể bởi vì mình ủy khuất liền hại chết Trầm Ngư quý mệnh nhất quốc chi mẫu .

Thấy Thảm thị không gào rầm rĩ nữa , Phượng Vũ Hoành liền chủ động tiến lên đỡ Trầm Ngư . Trầm Ngư vừa ngẩng đầu thấy là Phượng Vũ Hoành , trong ánh mắt nổi âm u khắp chốn , nhưng lập tức lại nghĩ đến cái gì , mở miệng nói với lão thái thái: " Tô mẫu , việc này có kỷ lạ , kia đại phu sắc thuốc chắc có vấn đề . "

Nàng đem trách nhiệm dẫn trên người Hứa đại phu , trước đó tại Thư Nhã viên nghe được Phượng Vũ Hoành nói đến Hứa đại phu lúc , nàng đã rõ ràng ở đây nhất định có việc , trong âm thầm phái nha đầu đi thông tri Hứa đại phu cấp tốc rời phủ . Trước mắt người nọ chắc chắn sớm chạy , vừa vịn gấp lửa bỏ tay người .

Phượng Vũ Hoành nghe nàng nói như vậy , cũng đi theo gật gật đầu: " Đại tỷ tỷ nói đúng , lượng thuốc như vậy cơ hồ đều xem như độc dược , phụ thân là người bị hại , mong rằng mẫu thân thông cảm . "

Trầm Ngư đứng dậy , đến Thảm thị bên cạnh , cũng khuyên: " Đúng vậy a, nhất định là đại phu kia xảy ra vấn đề , mẫu thân chớ trách phụ thân . "

"Hừ ! " Phượng Cần Nguyên phát ra một tiếng hừ lạnh .

Chợt nghe Phượng Vũ Hoành lại giống như lâm bầm lâu bầu nói câu: " Thế nhưng kỳ quái , Kim Trân cô nương sao lại biết được được nhảm? "

Kim Trân khi nghe đến Phượng Trầm Ngư đem sự việc đẩy lên người Hứa đại phu lúc , liền biết Hứa đại phu nhất định là đã không trong phủ , nếu không đại tiểu thư luôn luôn nghiêm cẩn sẽ không nói lời như vậy .

Người đã chạy , Kim Trân cũng sẽ không có điều lo lắng , nhanh chóng đáp: " Là khách viện nha đầu đến Kim Ngọc viện tìm đến nô tỳ , nói cho nô tỳ đưa nhảm thuốc . " Lại xong Phượng Vũ Hoành nói " Liễu Viên Tôn mà mà có thể làm chứng ! "

Phượng Vũ Hoành tiểu tiểu , chỉ gật đầu , không nói gì .

Nàng vô ý quá mức khó xử Kim Trân , giữ lại nha đầu này tại , bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể cho Thảm thị ngọt ngọt , ngấm lại cũng là chuyện sáng khoái . Huống chi nàng còn có cái đuôi trong tay chính mình , không sợ Kim Trân tạo phản .

"Vậy nhanh đến Khách viện đi truyền Hứa đại phu đến a! " Phượng Vũ Hoành nhìn về phía Phượng Cần Nguyên , " Phụ thân thật là chịu khổ . "

Phượng Cần Nguyên gật đầu , liếc nhìn Thảm thị , trong ánh mắt hiện rõ đầy phiền chán .

Lão thái thái lên tiếng: " Đi đem Hứa đại phu mang tới Tùng viên ! "

Lập tức có hạ nhân chạy ra ngoài, Phụng Căn Nguyên đã tiếp nhận hạ nhân lấy đến quần áo sạch sẽ, cầm xiêm y tại Hàn thị nâng đỡ đi tới sau tấm bình phong. Phụng Vũ Hoành đỡ lão thái thái nói: "Tổ mẫu trước tiên ngồi một lát thôi." Lại phân phó hạ nhân: "Thu dọn mặt đất."

Chờ Phụng Căn Nguyên trở ra lúc, cuối cùng bên trong thư phòng khôi phục chút đáng vẻ, ngay cả Kim Trân cũng mặc quần áo xong, cúi thấp đầu đứng góc khuất.

Chỉ là không ai có lưu ý đến, nguyên bản đi theo Phụng Vũ Hoành bên người Vong Xuyên không biết khi nào đã lặng yên ra Tòng viên, chỉ còn lại Thanh Ngọc một người đang phục dịch.

Chẳng mấy chốc, hai gã sai vặt đi tới khách viện vòng trở lại, trong tay xách một cái ầm sắc thuốc, nhưng không thấy kia Hứa đại phu cùng nha hoàn đưa thuốc.

Phụng Căn Nguyên cau mày: "Đề cho các người đi dẫn người, người đâu?"

Một trong đó gã sai vặt nói: "Lão gia, Hứa đại phu cùng nha hoàn của hần đã không trong phủ, nô tài chỉ tìm được một cái ầm sắc thuốc đổ nhào trên đất, còn có một vị ma ma giặt giũ tại khách viện đến."

Lão thái thái mặt lạnh trầm giọng nói: "Mang vào."

Ma ma kia bị hạ nhân mang đến bên trong phòng, vừa thấy trong phòng cư nhiên ngồi nhiều chủ tử như vậy, dọa thoáng cái quỳ ngay trên đất.

Phụng Trầm Ngư từ trước đến giờ ở trước mặt người khác cũng là trông vẻ Bò Tát, trước mắt cũng không ngoại lệ, chỉ nghe nàng ôn nhu nói: "Ma ma chớ sợ, chỉ là mời người đến vừa hỏi một số chuyện."

Lão thái thái nói tiếp: "Nguyên bản ngụ tại khách viện Hứa đại phu cùng nha đầu của hần đâu?"

Ma ma kia bị dọa đầu cũng không dám ngẩng lên, há miệng run rẩy đáp lời: "Lão nô chỉ là phụ trách giặt giũ, thường ngày đều rất ít cùng Hứa đại phu giao thiệp với. Khoảng nửa canh giờ trước lão nô nhìn đến Hứa đại phu mang theo nha đầu kia vội vã ra sân, nhiều lời hỏi một câu, Hứa đại phu chỉ nói đến xem chân bệnh, cũng chẳng nhắc lại lời gì khác."

Khách khanh đại phu nói cho cùng xem như khách nhân trong phủ, đối trong ngày thường ra vào phủ, vẫn khá rộng rãi. Nghe này ma ma nói như thế, Lão thái thái biết lại hỏi cũng không được gì, khoát tay ngăn lại, để người lui xuống.

Phụng Vũ Hoành chủ động đi tới gã sai vặt phụ cận, nhận lấy ầm sắc thuốc, cẩn thận lật chuyển nhìn một lần, lại tiến đến trước mặt người thử, lúc này mới nói với mọi người: "Đây là vò nấu được ấy."

Thẩm thị giả vờ tức giận: "Cái lão thất phu đáng chết!" Nói xong còn không quên trừng Kim Trân chớp mắt.

Phụng Vũ Hoành tiếp tục nói: "Phụ thân có thể lại tìm đại phu đến kiểm nghiệm."

Phụng Căn Nguyên khoát tay chặn lại: "Vi phụ tin tưởng người."

Không tin thì sao đây? Chính là chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao ra ngoài, chuyện như vậy vẫn là ít một người biết thì tốt hơn, hần hôm nay đã mất hết thể diện.

Phụng Trầm Ngư nhìn mọi người chung quanh một vòng, có một ít tiếc nuối nói: "Vay Hứa đại phu nhất định là chạy tội, như vậy xem ra, mẫu thân đúng là bị oan uổng. Chỉ là không tra được hung thủ, mẫu thân quả thực ủy khuất a!" Nói chuyện, hốc mắt đều đỏ.

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa có Vong Xuyên thanh âm truyền đến —— "Đại tiểu thư quá lo lắng, đại phu và nha hoàn nô tỳ cũng truy về rồi, còn thỉnh các chủ tử thăm tra."

Dứt lời, rầm, rầm hai tiếng, một nam một nữ hai người trước sau bị ném đến trong phòng, mà cái kia vút người Vong Xuyên, y hệt nguyên bản xách theo chỉ là như hai hộp bánh ngọt, không hề thấy một gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: 57: Phụng Vũ Hoành, Kẻ Đáng Chết Nhất Chính Là Người

Hứa đại phu cùng nha hoàn kia vừa xuất hiện trong phòng, Phụng Trầm Ngự biết ngay là xảy ra chuyện xấu .

Giờ khắc này nàng rốt cục ý thức được chính mình đã đi sai bước, nàng biết bên trong Phụng phủ có ám vệ, cũng đoán chắc rằng Phụng Cẩm Nguyên căn bản không thể nào phải ám vệ đuổi theo Hứa đại phu, Thẩm thị chỉ cần tại Kim Trân chuyện tình trên chịu thua, chuyện này cũng bỏ qua đi thôi.

Nhưng nàng vạn vạn không ngờ, người nha đầu bên cạnh Phụng Vũ Hoành biết võ công.

Phụng Trầm Ngự nàng tuy là tinh thông cầm kỳ thư họa, thế nhưng nhược điểm duy nhất chính là chưa từng tập võ. Phụng gia chỉ nghĩ đến để nàng ngày sau bay lên ngọn cây làm phụng hoàng, một lòng một dạ dạy nàng làm sao giỏi về tâm kế, võ công là thứ loại người như nàng là vạn vạn không đụng được .

Quả nhiên, bị lão thái thái chất vấn uy hiếp, Hứa đại phu thoải mái nhận tất cả tội —— "Đều là đại phu nhân để cho ta làm nha! Nàng muốn hại Phụng gia Nhị thiếu gia, để ta nấu loại thuốc kia đưa tới, cầu lão thái thái minh giám! "

Nhân chứng trước mắt, Thẩm thị trăm miệng khó cãi, mà tiểu nha hoàn kia quả thực oan uổng, nàng hoàn toàn là dựa theo phân phó của Hứa đại phu đi làm, liền vì sao lên rồi khỏi Phụng gia cũng không biết .

Sau khi điều tra rõ chân tướng, Phụng Cẩm Nguyên giận dữ không ngớt, tuy nói đứa bé Phụng Tử Duệ này đã sớm từ ba năm trước hán vốn đã định vứt bỏ, thế nhưng lúc này không giống ngày xưa, khi đó vì Diêu gia liên lụy, nên phải vứt bỏ 2 tỷ muội bọn hán, nhưng hôm nay, Phụng Vũ Hoành có chỗ dựa là Ngự vương phủ, chuyện của Diêu gia đã làm hán cũng có một hồi suy nghĩ khác, lại để cho hán bỏ đứa bé này, hán liền thật sự chẳng nhẫn tâm bỏ xuống được. Huống chi, Phụng phủ cho đến tận bây giờ cũng chỉ có hai cái nam nhân a!

Mất nhìn thấy Phụng Cẩm Nguyên cảm xúc có biến, Kim Trân trong góc rụt lại nghiêng rãnh, thẳng thắn cũng liều mạng —— "Lão gia! Hứa đại phu nói không sai, hết thấy đều là đại phu nhân làm! "

Phụng Cẩm Nguyên vừa thấy Kim Trân nói chuyện, chuyện lúc trước hai người gây nên lại lần nữa để bụng, trong lòng hán bắt đầu mâu thuẫn .

Kim Trân này là nha đầu của Thẩm thị, chuyện những năm này Thẩm thị làm hán tuy nói không quản ra sao, nhưng cũng không có nghĩa là không biết. Có bao nhiêu chuyện xấu cũng là qua tay Kim Trân, nha đầu này làm thủ hạ nên cũng không sạch sẽ. Nhưng nếu để hán đem Kim Trân cũng cùng xử lý, hán thật là có chút không nỡ.

Phụng Cẩm Nguyên trước mắt đến vô cùng hi vọng Kim Trân này có thể thông minh một chút, tốt nhất ngã sạch chính mình, như vậy hán có thể giữ được nàng.

Mà Kim Trân cũng quả nhiên không phụ kỳ vọng của hán, lại mở miệng, không chỉ ngã sạch chính mình, còn như trở thành người có công —— "Nô tỳ biết Đại phu nhân muốn đem được như vậy cho Nhị thiếu gia uống, nên đã là bất chấp tất cả chạy đến Liễu Viên đòi được ấy về cho bằng được! Nhị tiểu thư! Cầu nhị tiểu thư làm chứng vì nô tì, nô tỳ lúc đó là quý xuống cầu nhị tiểu thư trả được cho nô tỳ nha! "

Phụng Vũ Hoành híp mắt, sau vài lần suy nghĩ liền gật gật đầu: "Đúng vậy, lúc ấy Kim Trân cô nương là quý xuống cầu xin ta. " Lại chuyển hướng Phụng Cẩm Nguyên: " Thế nhưng nữ nhi cũng không biết thuốc này vốn là phải cho Tử Duệ uống, còn tưởng rằng đúng là đưa sai, khiến cho Kim Trân cô nương lấy đưa phụ thân rồi. "

Kim Trân lại tiếp lời: "Nô tỳ không dám nói toạc chuyện của đại phu nhân, chỉ đành nhắm mắt đi theo Vong Xuyên cô nương đến Tùng viên. Nô tỳ luôn nghĩ Đại phu nhân có lẽ hồ đồ nhất thời, sau này nhất định sẽ phải hối hận, nhờ vậy mới không có nói toạc trước mặt lão gia. Mà được kia... Lão gia uống được như vậy nếu không phải lập tức ... Không lập tức cùng người ... Chỉ sợ tính mạng đáng lo, lúc này mới ... "

"Khó khăn cho người. " Thấy Kim Trân đã nói thành vậy, Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng tỏ thái độ , xem như bảo vệ được người .

Thẩm thị đã tức giận đến môi tím ngắt, nếu không phải Trầm Ngự liều mạng lôi kéo, chỉ sợ đã sớm xông tới đem Kim Trân xé rách .

"Tiện nhân! " Bà tức giận đến chẳng thể đứng nổi, lại vì quá béo nên Trầm Ngự căn bản không giữ được nàng, chân run lên, mẹ con hai người cùng ngã xuống đất: "Ta muốn giết người đồ tiện nhân! Còn có người! " Bà đột nhiên chỉ về Phụng Vũ Hoành: "Đáng chết! Đáng chết nhất chính là người! Ta muốn giết người! Ta muốn giết người! "

Phụng Vũ Hoành giả vờ sợ hãi dồn dập bước về sau, ánh mắt đầy khẩn cầu: "Mẫu thân, mẫu thân người vì sao muốn như vậy? A Hoành không làm gì sai a! A Hoành cũng không giành gì, A Hoành không làm dòng chính nữ, tặng tất cả những thứ tốt nhất trong phủ cho đại tỷ tỷ, mẫu thân người vì sao còn phải bức chúng ta đến tử lộ? "

"Bởi vì người sống sót liền chương mắt của ta! " Thẩm thị cứ như con thú điên cuồng hét lên: "Phụng Vũ Hoành! Phụng Tử Duệ! Diêu Thiên Nhu! Các người đều đáng chết! "

Phụng Trầm Ngự một cái đầu không thể giữ được cho hai cái mạng, nàng lúc này thật có chút phiền chán Thẩm thị. Nghĩ nàng gắng sức nhiều năm kinh doanh lương thiện cùng hữu ái, bao nhiêu lần đều hủy tại trong tay người mẹ này. Mẹ của nàng xưa nay đều chỉ biết nghĩ đến bản thân sao cho sống thoải mái, xưa nay khi nói chuyện làm việc cũng không chịu cân nhắc lo lắng cho nàng. Trước mắt phụ thân sinh khí lớn như vậy, mẫu thân vẫn như vậy, đây không phải định hủy đi tương lai hai mẹ con các nàng và còn đại ca ở bên ngoài cầu học sao?

Chương 60: 58: Âm Vệ , Giết

"Mẫu thân nếu lại như thế, Trầm Ngư cũng bất lực. " Nàng chậm rãi buông Thẩm thị ra, một lần nữa đứng lên, đi tới bên người Phụng Cẩn Nguyên, " Chuyện của trường bối Trầm Ngư không tiện hỏi nhiều, chỉ mong phụ thân có thể nhớ lại tình cũ, cho mẫu thân một con đường sống, Trầm Ngư không còn yêu cầu gì khác. "

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu, thương tiếc nhìn nữ nhi mà mình hài lòng và lấy làm kiêu ngạo nhất này, bởi vậy dẫn đến đáy lòng đối với Thẩm thị lại càng hận thêm mấy phần.

"Người độc phụ này, vì tư lợi, bạc đãi thứ nữ, độc hại con thứ, càng không chịu suy nghĩ thêm vì nữ nhi của người, đương gia chủ mẫu như vậy, ta cần người làm gì? "

"Lão gia! " Thẩm thị không khỏi ngốc, những tội trạng kia có cũng không sao, nhưng không chịu suy nghĩ thêm vì nữ nhi của mình... điều này, bà thật để ý: "Ta sao có thể không hy vọng Trầm Ngư tốt a! "

"Người làm vậy vì muốn tốt cho nàng? " Phụng Cẩn Nguyên tức giận liền nắm lên một cái tách trà rồi đột nhiên liền ném đến hướng trên đầu Thẩm thị.

Thẩm thị né tránh không kịp, bát trà kia ném đến chính giữa trán, trong nháy mắt đỏ máu.

"Thẩm thị. " Phụng Cẩn Nguyên trong mắt không hề mang theo tí tình cảm nào: "Vị trí đương gia chủ mẫu Phụng gia người là vạn lần không xứng ngồi được nữa rồi! Người yên tâm, mặc kệ như thế nào, Trầm Ngư sẽ vẫn là dòng chính nữ của Phụng Cẩn Nguyên ta, tương lai cũng mặc kệ người nào làm chủ mẫu Phụng gia, Trầm Ngư sẽ là nữ nhi của người đó. "

"Lão gia! " Thẩm thị triệt để ngốc: "Người muốn đem Trầm Ngư cho người khác nuôi? Không được! Tuyệt đối không được! "

"Có gì không được? Có mẫu thân như người chính là sự sỉ nhục Trầm Ngư! "

"Thế nhưng ta sẽ không hại nữ nhi của ta! " Thẩm thị chỉ vào Phụng Vũ Hoành nói: "Lão gia nếu nói là ta mưu hại các nàng, được, ta nhận! Thế nhưng lão gia người cũng phải biết, tương lai mặc kệ ai làm chủ mẫu, Trầm Ngư kết cục thế nào thì cũng sẽ giống với các nàng! Trên đời này không có nữ nhân nào có thể khoan dung nỗi hại từ người khác trào lên trên đầu con mình! Trầm Ngư sớm muộn gì cũng chết ở trong tay chủ mẫu đời mới, người đừng không tin ta! "

m thanh thì thầm dị thường, giống như là ác quỷ trong địa ngục bò ra đang lên tiếng lên án.

Phụng Trầm Ngư nhìn Thẩm thị như vậy, suy nghĩ thêm lời của nàng nói, tâm cũng mềm xuống.

Mẫu thân nói đúng a! Tuy phụ thân hiện tại hứa hẹn cho nàng mãi mãi là dòng chính nữ, nhưng lời vị phụ thân này của nàng hứa hẹn có thể đáng giá mấy đồng tiền? Nhìn thử Điều thị, nhìn thử Phụng Vũ Hoành cùng Phụng Tử Duệ, hôm nay là bọn hắn ngày mai chính là mình!

Nghĩ đến đây, Phụng Trầm Ngư tới trước Phụng Cẩn Nguyên vội vã quỳ bái, vài giọt lệ liền rơi xuống: "Phụ thân cần nhắc a! Mẫu thân nói không sai, Trầm Ngư tuy là dòng chính nữ thì đã sao? Tương lai thân mẫu thân vào phủ, còn không biết muốn như thế nào bắt nạt Trầm Ngư. Trầm Ngư năm nay mười bốn tuổi, ở nhà cũng không lưu được vài năm, thỉnh phụ thân tâm thương nữ nhi một lần, để nữ nhi an ổn sống đến khi xuất giá thôi. "

Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Xuất giá", mục đích chính là nhắc nhở Phụng Cẩn Nguyên về tương lai của nàng.

Mà loại nhắc nhở này cũng thập phần hữu dụng, Phụng Cẩn Nguyên có thể không cần Thẩm thị, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng Trầm Ngư đem ra làm trò đùa.

Hắn đưa mắt nhìn lão thái thái, chỉ thấy lão thái thái khẽ gật đầu, thì biết rõ tâm tư mẫu thân cùng mình không khác nhau chút nào.

Phụng gia ở kinh thành không có căn cơ, hắn là đời thứ nhất, tuyệt đối là không chịu nổi sóng gió. Cho nên tất cả cầu ổn định, vì tương lai Phụng gia, hắn liền lại nhẫn nhịn Thẩm thị vài năm.

"Thôi được. " Phụng Cẩn Nguyên phát tay một cái: "Thẩm thị, ta tạm thời lưu lại vị trí này cho người ngồi lâu vài năm, nhưng việc bếp núc Phụng phủ người không quản được. Người giao việc bếp núc cho mẫu thân, kể từ hôm nay ở Kim Ngọc viện bế môn tư suy nghĩ, không được ta cho phép không cho phép đi ra. "

Thẩm thị mặt không cam lòng, liền tiếp lắc đầu.

Giao ra việc bếp núc, vậy không khác nào muốn mạng của nàng sao ?

Trầm Ngư nhanh chóng nhắc nhở: "Mời mẫu thân vì Trầm Ngư suy nghĩ nhiều. "

Một câu nói, đem đề xuống tất cả không cam lòng của Thẩm thị.

Nữ nhi này chính là tương lai của bà, là phần đặt cược lớn nhất của bà, bà có thể thua chuyện gia chính, nhưng không thể thua nốt nữ nhi này .

" Mặt khác. " Phụng Cẩn Nguyên lại mở miệng: " Kim Trân giúp đỡ cho chủ có công, nhắc làm thiệp, ban thưởng Như Ý viện. "

Như Ý viện là một chỗ sân trong phủ không lớn, trước đây An thị từng ở qua một đoạn thời gian, sau này sinh ra Tường Dung liền chuyển tới sân lớn hơn một chút. Như Ý kia viện xem như đúng quy đúng củ, trang trí thoải đáng, có hòn non bộ, phong cảnh tinh mỹ.

Kim Trân nghe được Phụng Cẩn Nguyên an bài như vậy, liền một lòng suy ngẫm trong bụng, nhanh chóng tiến lên quỳ xuống đất dập đầu tạ ân.

Lão thái thái chú ý tới sau váy nàng có một vết máu, nguyên bản sinh khí trước đó cũng thông thuận vài phần. Con trai của nàng là tử tướng, trong phủ chỉ có một thê ba thiệp thực sự không nhiều, huống chi Diêu thị kia chỉ là vừa đón trở về, nam nhân lại chỉ có hai đứa, quá ít tỹ. Nếu như Kim Trân này không chịu thua kém, có thể cho Phụng gia thêm đứa bé mập mạp, cũng không uổng phí sự việc kinh động mọi người hôm nay.

Ánh mắt của lão thái thái bị Kim Trân thu trong mắt, lòng của nàng đã lại thả lỏng xuống một chút. Thật may lúc đây Phụng Cẩn Nguyên là do được vật đưa đến trạng thái điên cuồng, vẫn chưa có chú ý nàng chẳng phải xử nữ, cũng không có phát hiện nàng giấu giày trong túi của tay áo. Sau này nàng cơ trí, dùng trăm gài tóc cắt ra trên cánh tay lau máu lên trên quần áo, mà vết thương cắt ra cũng có thể chôn ché nói là Thẩm thị đánh phạt.

Mọi người đều có sắp xếp, chỉ còn sót lại Hứa đại phu cùng nha đầu kia còn quỳ ở chính giữa, Phụng Cẩn Nguyên tức giận không nơi trút, giờ khắc này lại nhìn về phía hai người không khỏi trút luwat giận lên đầu bọn họ.

" Ám vệ ! " Hần gầm dữ dội một tiếng: " Giết! "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: 59: Cho Thê Diện Mà Không Cần.

Một tiếng phân phó vừa ra, chỉ thấy trong không khí " Suru " một tiếng lập tức một bóng người xuất hiện, vừa thoáng qua đã lại biến mất.

Lại nhìn hai người kia, đầu đã bị cắt đi.

Một phòng nữ quyến đều la hoảng lên, ngay cả Phụng Vũ Hoành cũng làm bộ hét theo hai tiếng. Nhưng chỉ có Hần thị, nhìn chăm chú vào thi thể Hứa đại phu, đáy lòng sinh ra một cỗ hã dạ.

Phụng Cẩn Nguyên khoát tay, lập tức có hạ nhân vào đây khiêng thi thể đi, có người khác xử lý mặt nền, chỉ trong chốc lát đã cọ rửa sạch sẽ. Trong phòng lại không nhìn ra từng có huyết án phát sinh, nhưng mùi máu tanh gay mũi dù làm như thế nào cũng không che giấu được.

Trầm Ngư che miệng lại buồn nôn, Thẩm thị nhìn chăm chăm mảnh đất trống ai cũng không nguyện ý đạp lên, trong lòng rung mình sợ hãi.

Người nhà họ Phụng là lần đầu nhìn thấy tình cảnh như vậy, Phụng Cẩn Nguyên trước giờ chưa từng để ám vệ lộ diện trước mặt người khác, càng sẽ không để cho người trong nhà nhuộm máu tanh. Chỉ là hôm nay đang bức bối, nghĩ muốn giải tỏa đi, liền không để ý tới những thứ này. Nhưng hần suy nghĩ thêm, như thế cũng tốt, bất kể là Thẩm thị bên này cũng tốt hay là Phụng Vũ Hoành bên kia cũng được, cũng tính là đã tạo cho một cái kinh sợ. Thê tử khó quản, cái nhị nữ nhi kia của hần, chỉ sợ càng khó quản.

" A Hoành. " Sự việc xử lý xong, Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy lại không quan tâm thoáng cái đứa con trai thứ hai sinh bệnh thực sự cũng có chút không ổn, vì vậy đành nhân mạnh lời nói: " Vì phụ sẽ phái người đi ra bên ngoài mời thầy thuốc vì Tử Duệ xem bệnh, người cùng đi nương người đừng quá nóng vội. "

Phụng Vũ Hoành trong lòng cười gằn, sự việc liền vì một Trầm Ngư liền bị xử lý có đầu không đuôi, đủ thấy người phụ thân này có dã tâm thật lớn.

Đương nhiên, Phụng gia bắt nhân, nàng cũng bắt nghĩa, như vậy mới phải.

Nàng lác đầu: " Phụ thân, không cần. Tử Duệ bệnh đã tốt hơn nhiều, A Hoành cũng được coi là nửa cái đại phu, bệnh nhỏ này vẫn có thể xem qua. Trải qua chuyện như vậy, A Hoành trong lòng thực đang sợ hãi, không dám lần nữa giao đệ đệ đến trong tay người ngoài, liền thỉnh phụ thân cho phép A Hoành tự mình trị liệu cho đệ đệ, cần được liệu ta tự sẽ tới Bách Thảo Đường đi lấy. "

Nàng nhắc lên Bách Thảo đường. Thảm thị nguyên bản đang ngồi sững trên đất lập tức tỉnh táo lại, hắc giọng hỏi một câu —— " Ngươi muốn đến Bách Thảo Đường đi làm gì ? "

Phượng Vũ Hoành hơi sững sờ, lập tức đáp: " Tự nhiên là đi lấy được liệu a! "

" Bách Thảo Đường không có được liệu cho ngươi lấy! "

Phượng Vũ Hoành nghiêng đầu nghĩ một lát, hướng Phượng Căn Nguyên hỏi: " Bách Thảo Đường chẳng phải là cửa hàng đồ cưới của Diêu di nương sao? Làm sao ta lại không được lấy được liệu? Diêu di nương nói, tiệm kia là đồ cưới tương lai để lại cho ta, trước đây chúng ta trong núi sinh hoạt nên không để ý tới kinh thành bên này, bây giờ trở lại, có thể phải bỏ tâm tư quản lý kinh doanh một phen. "

Thảm thị kêu to: " Ngươi nghĩ hay lắm! Cái gì đồ cưới? Đây sản nghiệp của Phượng gia, khi nào thì thành đồ cưới của các ngươi? " Nàng chường quân trong phủ việc bếp núc ít năm như vậy, đã sớm giữ lại mấy gian cửa hàng lão thái thái trước kia lấy của Diêu thị đều chiếm thành của riêng mình, bây giờ muốn để nàng lại phun ra kia chẳng phải như muốn mạng nàng.

Có thể Phượng Vũ Hoành mới không quan tâm những chuyện đó: " Mẫu thân có lẽ nhớ lộn, Bách Thảo Đường thật là của hồi môn Diêu gia đưa cho Diêu di nương, thế nhưng Diêu di nương cũng chuẩn bị dùng các tiệm này cho A Hoành thêm phần đồ cưới. Mẫu thân không nhớ không sao, quan phủ đều có lập hồ sơ khế đất, đi thăm dò một chút liền biết đến cùng phải hay không Phượng gia sản nghiệp. " Lúc nàng nói chuyện, sắc mặt đã chuyển sang lạnh lẽo, lại nhìn về phía lão thái thái từ đầu trông coi việc bếp núc: " Trước kia tổ mẫu nói giúp Diêu di nương quản lý mấy gian cửa hàng, không biết có phải hay không tổ mẫu làm mất khế đất nên mới khiến mẫu thân hiểu lầm cho rằng đây là sản nghiệp Phượng gia. Vong Xuyên! " Nàng quay đầu hỏi: " Nếu như khế đất mất rồi thì phải làm sao?"

Vong Xuyên nói với mọi người: " Nếu như khế đất trong nhà mất, có thể đến quan phủ đi thăm dò nội tình, sau khi tra được liền bù một tờ mới là được. "

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Vây ngày mai liền đi một chuyến thôi, ta mấy năm nay không trong phủ, cũng không có thời gian trông nom các tiệm ấy, thật là đau khổ tổ mẫu phí tâm. " Trong chuyện này, nàng hoàn toàn chỉ thương lượng với một mình lão thái thái, căn bản không thèm để ý Thảm thị: " Tổ mẫu những năm này nhọc lòng hao tâm tổn sức quản lý Bách Thảo Đường, A Hoành sẽ nhờ tới công sức của tổ mẫu. "

Lão thái thái há hốc mồm, không biết trả lời như thế nào. Năm đó xác thực là nàng giữ lại đồ cưới của Diêu thị không sai, quả thực bởi vì khi đó các tiệm này đối với Phượng gia mà nói quá dễ cho người đồ mất! Bây giờ Phượng gia ít nhiều gì cũng tính có chút nội tình, tuy nói ở mức độ rất lớn là sau này dựa vào Trầm gia chống đỡ, nhưng lúc đầu không thể không kể công của Diêu gia. Trước mắt Phượng Vũ Hoành đến đòi mấy gian cửa hàng kia, nàng mặc dù có chút đau lòng, nhưng không thể nói không cho. Huống chi Phượng Vũ Hoành cùng Vong Xuyên nha đầu kia một xướng một hát, nếu quả thật đến quan phủ đi thăm dò nội tình, kia Phượng gia mặt mũi để chỗ nào.

" Khế đất sao mất được, Thảm thị, ngươi tìm một chút. " Lão thái thái lên tiếng.

Thảm thị đặc biệt không vui, nhất là Phượng lão thái thái đối với nàng mở miệng gọi một tiếng Thảm thị, để trong lòng nàng càng không thoải mái.

" Ta là con dâu của ngài, lão thái thái thế nào lời nói lại xa lạ. " Thảm thị lấp khí, cũng là có ý dẫn sang đề tài khác.

"Vây ngươi ảo ta nên gọi ngươi là gì? " Lão thái thái chống quyền trượng: " Muốn bảo ta gọi một tiếng con dâu, thì mau cầm ra bộ dáng của một đương gia chủ mẫu cho ta! Ngươi xem ngươi có điểm nào xứng với vị trí chủ mẫu của Phượng gia này? "

" Trầm Ngự chính là do ta sinh! " Có một điểm này, Thảm thị là đặc biệt kiêu ngạo: " Mặc kệ đến lúc nào, ta đều là mẫu thân của Trầm Ngự. "

Thảm thị nói như vậy để lấp miệng lão thái thái, Lão thái thái không có gì nói, đành phải lại nhắc nhở bà ta: " Ngày mai đi tìm một chút những đất khế ấy, ta cho ngươi thời gian hai ngày, tìm đến trả ngay cho A Hoành. "

" Lão thái thái ngươi hồ đồ à nha? Nữ nhân gả tới phu gia, cửa hàng đồ cưới đương nhiên phải do phu gia thu, nơi nào có đạo lý không giao ra cho vào trong công? " Thảm thị tàn nhẫn trừng Phượng Vũ Hoành: " Một chút quy củ cũng không có! "

Phượng Vũ Hoành mặt trầm xuống, nhú mày nhìn bà ta: " Mẫu thân ý của lời này là, nữ nhân gả tới phu gia, tiệm cũng phải giao ra? "

" Đúng! "

"Vây tốt. Vong Xuyên! " Nàng kêu Vong Xuyên: " Đi đem Kinh Triệu Duẩn thỉnh đến trong phủ, nếu như Phượng gia mặt mũi không đủ, liền thỉnh Ngự vương phủ Chu phu nhân đứng ra thỉnh Kinh Triệu Duẩn đại nhân hướng Phượng phủ đi một chuyến. Liền nói Phượng gia lão thái thái, Đại phu nhân cùng với những vị di nương đều phải đem đồ cưới tự nguyện nộp lên đưa vào trong công của Phượng gia, từ nay về sau về tất cả trong Phượng gia, cùng các nàng không còn quan chút quan hệ, thỉnh Kinh Triệu Duẩn đại nhân đến phủ là các trưởng bối năm giữ khế đất thay tên. "

Vong Xuyên khom người một cái: " Dạ, nô tỳ phải đi ngay. " Dứt lời, xoay người rời đi.

"Đợi một chút! " Lão thái thái đã mở miệng, bà không dám cho Vong Xuyên sắc mặt không tốt, lại không dám đem Vong Xuyên thành nha đầu bên trong Phượng phủ có thể tùy ý đánh chửi, nói chuyện luôn mang theo vài phần khách khí cùng đề phòng: " Vong Xuyên nha đầu, ngươi trước chờ một chút. "

Không chỉ lão thái thái tâm hoảng, Thảm thị mặt cũng trắng, bà không ngờ vòng tới vòng lui vẫn là để bị bắt lấy sơ hở.

An thị ở bên cạnh cũng nói xen vào, hướng tới Phượng Căn Nguyên nói: " Thiếp thân lúc vào phủ, nhà mẹ đẻ đã nói với lão gia, cửa hàng đồ cưới tuyệt

không giao cho Phụng phủ, do ta tự mình kinh doanh, hơn nữa tương lai đưa cho con gái ta sinh ra. Lão gia, những thứ này ngài đều đáp ứng, vì sao hôm nay Đại phu nhân muốn như thế dồn ép không tha? " Một câu nói của An thị, đem tội tất cả thuộc về trên đầu Thẩm thị: " Lại nói, tại Đại Thuận triều, nữ tử xuất giá có đồ cưới là mặt tiền cửa hiệu, có thể tự mình kinh doanh, thu hoạch tiền lời người giữ khế đất sec được sở hữu, gia đình bên phu không được can thiệp chuyện nữ tử kinh doanh các mặt tiền cửa hiệu đồ cưới. Quy củ này, là hoàng thượng đặt. "

Nói đến hoàng thượng, An thị liếc nhìn Phụng Vũ Hoàn, là đang nhắc nhở nàng, trận đấu này người là đánh thắng được.

Phụng Vũ Hoàn khẽ gạt đầu một cái, đối với An thị biểu thị cảm kích.

Thẩm thị lại âm thầm nói: " Ta chưa nói chúng ta cũng phải nộp lên, càng không có nói muốn thay đổi tên trên khế đất. "

Phụng Vũ Hoàn tròn mắt, trong mắt hàn quang hiện ra, trừng thẳng về Thẩm thị, trong nháy mắt càng đem Thẩm thị dọa lùi lại mấy bước.

" Người, người muốn làm gì? "

Phụng Vũ Hoàn cảm thấy nàng thật là cho con heo mập quá nhiều mặt mũi, nhưng cố tình con heo mập này lại không cần thể diện.

Tốt lắm.

" Ý của người là chỉ có Điều di nương phải đóng, các người cũng có thể không giao? " Ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, khóe môi nhếch không được cười lạnh: " Ở đâu ra đạo lý ấy? Vong Xuyên! Đi mời Kinh Triệu Duẩn, trong phủ này trong tay nữ nhân có tiệm riêng tư nhân đều cùng nhau nộp lên cho ta, ai cũng đừng nghĩ tư tàng! " Lại nhìn lão thái thái, sắc mặt hòa hoãn chút: " Tổ mẫu, mẫu thân đã muốn, ngài liền giao thôi. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: 60: Thẩm Thị, Ai Cho Người Lá Gan Đó.

Phụng Vũ Hoàn lời nói thành công kích động hóa khí lão thái thái, khiến bà lập tức trừng Thẩm thị cảm quyền trọng giọng lên muốn liều mạng đập trúng người đối phương: " Người muốn tiệm của ta? Há? Người nói người muốn tiệm của ta? "

Vong Xuyên cũng rất phối hợp diễn trò, hỏi tới câu: " Vậy nhị tiểu thư, trong tay ngài những khế đất mới kia phải làm sao? "

Phụng Vũ Hoàn nói " Những thứ kia Ngu Vương điện hạ cho, đã là mẫu thân muốn, vậy ta muốn để lại cũng không giữ được. Lần này cùng nhau thay tên thôi, trực tiếp thành Phụng gia tốt rồi. " Nàng lại nghiêng đầu trừng mắt với Thẩm thị: " A, không đúng, hẳn là trực tiếp đổi thành Thẩm gia, vì là phụ thân và tổ mẫu không nói gì, là mẫu thân tự mình tại muốn các tiệm này, tất cả nữ quyến Phụng phủ sở hữu trong tay khế đất đều phải đổi thành Thẩm gia. "

Tất cả mọi người không nói gì nữa, trong lúc nhất thời, Thẩm thị thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Có nữ nhân mưu đoạt tài sản phụ gia cho nhà mẹ đẻ, hơn nữa còn là muốn cả của những người khác trong phủ gia, cả lão thái thái cũng không tha, đây thật là kỳ văn của Đại Thuận.

Lão thái thái vuốt ve quyền trọng trong tay, đến nửa ngày, rốt cục mở miệng hỏi một câu: " Cẩn Nguyên, cái nhà này rốt cuộc là họ Phụng hay họ Thẩm? "

Phụng Cẩn Nguyên nhanh chóng đáp: " Đương nhiên họ Phụng. "

" Vậy vì sao cái điều phụ độc ác này tại Phụng gia ngông cuồng như thế? "

Thẩm thị vội vàng biện giải: " Ta không nói Thẩm gia muốn! "

Phụng Vũ Hoàn khó giải: " Thẩm gia không muốn? Đây là Phụng gia? Rõ ràng hoàng thượng nói qua mặt tiền cửa hiệu đồ cưới nhà mẹ đẻ cho nữ tử, phủ gia không thể cưỡng ép cầm a! Phụng gia đây là cãi lời hoàng mệnh! "

Phụng Cẩn Nguyên quát mắng: " Nói hươu nói vượn! "

Lão thái thái cũng hỏi ngược lại: " Phụng gia khi nào nói muốn? "

Thẩm thị bị chặn lời, không biết nên phản bác thế nào.

Phụng Vũ Hoàn tiếp tục nói: " Là ai cho người lá gan mượn danh Phụng phủ giữ mặt tiền cửa hiệu Điều di nương không trả? Mẫu thân, người làm như vậy, rốt cuộc là muốn để Phụng phủ như thế nào? " Nàng nói chuyện rất hữu lực, nghe tới lại là đang vì Phụng gia kêu oan.

"Ta ... " Thảm thị ghen lời, "Phượng Vũ Hoàn, người rõ ràng là muốn gây chuyện âm ỉ! "

"Ta âm ỉ sao? " Nàng chớp chớp mắt to, vô tội nói: "Ta chỉ cảm lại thứ thuộc về ta, mẫu thân sao lại gán cho ta một cái tội danh như vậy? "

Phượng Cần Nguyên thực sự chịu không nổi một đám nữ nhân ở đây tính kỹ màn trướng, thẳng thắn vung tay một cái, đẩy mọi chuyện cho lão thái thái: "Mẫu thân, bây giờ trong nhà việc bếp núc là do ngài làm chủ, chuyện này ngài nói làm sao thì làm vậy thôi. "

Phượng lão thái thái gật đầu, nhìn chằm chằm Thảm thị từng chữ từng câu nói: "Ta Phượng gia từ trước đến giờ chỉ nghe theo hoàng mệnh, tuyệt không làm việc trái thánh mệnh. Nữ tử tự mình quản lý kinh doanh đồ cưới là tổ chế Đại Thuận, Thảm thị nếu lại được can thiệp, thì đừng trách ta Phượng gia không lưu tình! Tính từ hôm nay, trong vòng hai ngày người cần đem tất cả mặt tiền cửa hiệu của Diêu thị tất cả đem trả. "

"Còn thỉnh mẫu thân cùng trả sổ sách những năm này. " Phượng Vũ Hoàn bỏ sung.

Thảm thị giờ chân: "Nào có sổ sách? Không có! "

Phượng Vũ Hoàn cũng không cùng nàng giành, chỉ nói: "Vậy thì ta chỉ đành ẩn theo lợi nhuận cùng các tiệm trong kinh thành đến cùng mẫu thân muốn mấy năm này thu hoạch. Ta sẽ nhớ rõ chọn lợi nhuận trung đẳng, sẽ không quá khó xử mẫu thân. "

Thảm thị còn muốn nói điều gì, Phượng Cần Nguyên vung tay áo lên: "Cứ định như vậy! Khế đất và sổ sách mau trả lại cho A Hoàn, người tiếp tục náo loạn, Trầm Ngư cũng không giữ được người! " Dứt lời, lôi kéo Kim Trân đi.

Thảm thị ngây tại chỗ, chỉ cảm thấy vừa mới giống như mơ một giấc mộng.

Rõ ràng là bà muốn hại Phượng Từ Duệ, vì chuyện gì thay đổi phương hướng tất cả nhằm về phía bà? Còn có, một chén được mà thôi, Kim Trân thì thôi vậy, tại sao lại kéo tới trên cửa hàng đồ cưới?

Thảm thị ngốc lăng nhìn Trầm Ngư, thấy Trầm Ngư đến chỗ bà khế lác đầu, trong lòng không cam lòng đành phải tạm dè xuống vài phần.

Một đám người náo loạn sắp hết một ngày, rốt cục tản đi.

Phượng Vũ Hoàn mang theo hai nha đầu hồi Liễu Viên, Diêu thị gấp đến mức đang trong vườn xoay quanh.

Nàng vội đi lên trước kéo người: "Mẫu thân sao vậy a? "

Vừa thấy nàng trở lại, Diêu thị có thể coi là có người đáng tin cậy, tay nắm chặt tay Phượng Vũ Hoàn ân cần hỏi: "Sao đi lâu thế? Đến cùng xảy ra chuyện gì? Ta thấy con lâu không trở lại, để Tôn ma ma đến Thư Nhã viên nghe, mới biết tất cả mọi người đều đến Tùng viên. Không có sao chứ? "

Phượng Vũ Hoàn lắc đầu: "Không có việc gì lớn, phụ thân nhất thời hứng khởi, thu đại nha đầu Kim Trân trong phòng Thảm thị làm thiếp, Thảm thị trong lòng không thoải mái, đi náo loạn một hồi. "

"Cái gì? " Diêu thị sùng sờ: "Người nói phụ thân người thu Kim Trân?"

Thấy Phượng Vũ Hoàn gật đầu, lúc này mới lại nói: "Vậy Kim Trân từ nhỏ đi theo Thảm thị, ta thấy đáng về nàng không phải người trung thực, nhưng những năm này cũng không thấy phụ thân người từng động tâm tư khác, không ngờ vẫn là đi bước đi này. "

"Mẫu thân liền đừng quản mấy chuyện vợ vãn này." Phượng Vũ Hoàn lắc đầu cười khổ: "Hắn thích thu ai thì thu ai đi, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, trong Phượng phủ chuyện gì có thể ít quản thì ít quản. Từ Duệ đâu a? Khá hơn chút nào không? "

Diêu thị lúc này mới lộ mặt cười: "A Hoàn của chúng ta đúng là có bản lĩnh, ta coi vị đại phu kia cũng không nhìn rõ ngọn ngành, vẫn là A Hoàn chuẩn bị được cứu Từ Duệ. "

Kim Trân làm náo loạn một chút, Diêu thị tự nhiên đều thấy trong mắt ghi trong lòng. Vị Hứa đại phu kia, tuy rằng bà không biết kết cục làm sao, nhưng đưa tới được có vấn đề điểm này là khẳng định.

Vừa nghĩ tới đó, Diêu thị hỏi một câu: "Được tốt như vậy, là Ngự Vương điện hạ cho? "

Bà chỉ biết Ngự vương phủ đưa tới rất nhiều đồ tốt, bên trong cũng có chút dược liệu quý hiếm, lúc này mới cảm thấy Phượng Vũ Hoàn lấy ra được tốt như vậy có gì kỳ quái.

Phượng Vũ Hoàn cũng không giải thích, Diêu thị cho nàng cái lý do có được được tốt mà dùng, nàng cũng thuận theo mà đáp.

Chỉ là Vong Xuyên đứng bên cạnh khoe miệng giựt giựt, thầm nghĩ nhị tiểu thư người đây là trợn mắt nói dối a!

Nhưng Vong Xuyên cũng cũng không tính vạch trần, chuẩn bị thêm lúc gặp phải Ngự vương đề cập với hắn, người khác nàng không tố cáo được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: 61: Có Kẻ Gian.

"Con mau vào phòng nghỉ ngơi đi. " Điều thị đem Phụng Vũ Hoành đẩy vào trong nhà nàng. " Từ Duệ nằm ngủ, cũng không cần con chiếu cố, ta dặn dò người chuẩn bị cơm nước cho con, trong chốc nữa sẽ để Tôn ma ma bưng qua cho con. "

Phụng Vũ Hoành lúc này mới cảm thấy đói, buổi trưa đã sớm qua, lại quá hai canh giờ nữa liền đến giờ ăn cơm tối, chiến đấu quả thật là một chuyện tiêu hao thể lực.

Nàng trở về nhà, Vong Xuyên hầu hạ rửa tay, Thanh Ngọc pha trà xong. Hai người nha đầu đứng ngay bên người Phụng Vũ Hoành, không ai ra ngoài.

Thanh Ngọc tuy rằng tuổi còn nhỏ chút, nhưng tính tình bình tĩnh thận trọng, không nhiều lời, người cũng cơ trí.

Phụng Vũ Hoành có ý để Vong Xuyên thường xuyên mang theo Thanh Ngọc, bên cạnh nàng thế nào cũng phải có hai người dùng tốt, loại người như vậy không thể là nô tài ở Phụng phủ, giấy bán thân ở trong tay nàng, hơn nữa từ đầu dụng tâm bồi dưỡng, sau đó dùng mới yên tâm.

Không được bao lâu, Tôn ma ma bưng cơm nước đang còn nóng đi vào.

"Tiểu thư nhanh ăn cơm đi, buổi trưa phu nhân đã dùng qua, tiểu thiếu gia ăn một chén mì liền ngủ đi, tính toán trễ chút sẽ tỉnh lại a? " Không có người ngoài, Tôn ma ma theo thói quen cùng Điều thị gọi phu nhân .

Phụng Vũ Hoành nhìn cơm canh hôm nay thanh đạm hơn hôm qua chút, liền biết nhất định là do chuyện Từ Duệ làm Tôn ma ma nhắc nhở người dưới bếp.

Nàng rất hài lòng thức ăn như vậy, có rau có thịt dinh dưỡng cân đối.

Chỉ là có cái chuyện nàng vẫn không có hiểu rõ ràng —— " Ma ma đối với Hàn di nương có chút hiểu rõ? "

Hàn thị hôm nay đưa tới tờ giấy, còn có vẽ mặt của nàng tại lúc ám vệ của Phụng Cẩm Nguyên giết người, cũng làm cho Phụng Vũ Hoành nghi hoặc không thôi .

Nếu chẳng phải có chuyện bí mật gì, thì Hàn thị vạn vạn không nên có loại biểu hiện này.

Tôn ma ma nghe nàng nhắc đến Hàn thị, không khỏi từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh miệt.

" Chỉ biết chút công phu hồ mị, mê được lão gia đấy. "

Phụng Vũ Hoành bật cười: " Lại có thể mê hoặc được lão gia, người không kịp sinh con, bây giờ phụ thân có người tình mới a? . "

Tôn ma ma cau mày lại: " Vừa rồi nghe phu nhân nhắc qua, lão gia thu Kim Trân? Phi phi phi! Tiểu thư người đừng trách lão nô nhiều lời, lão nô liền nhìn Kim Trân kia căn bản không giống như cái đại cô nương. Nhìn nàng đi đường uốn éo, ở đâu là tác phong hoàng hoa khuê nữ, thật không biết lão gia là nghĩ như thế nào. "

Phụng Vũ Hoành gấp rau vào miệng, vừa ăn vừa cùng Tôn ma ma thảo luận: " Có thể phụ thân chỉ thích cái giọng ấy. "

" Lão gia hứng thú quả thật đặc biệt. " Nói một câu thế này mới ý thức tới không nên cùng Phụng Vũ Hoành một cái tiểu cô nương tán gẫu những thứ này, nhanh chóng cầm miệng, lại thuận theo lời trước đó hỏi về Hàn di nương tiếp tục nói: " Muốn nói đến Hàn di nương ... Tiểu thư cũng biết vị Hứa đại phu xem bệnh cho Nhị thiếu gia vốn là bà con xa của Kim Trân? "

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: " Ta thật không biết, có thể coi là là thân thích, cùng Hàn di nương có quan hệ gì? "

Tôn ma ma cùng nàng giảng: " Năm ngoái Hàn di nương từng hoài thai một đứa bé, lão gia rất hài lòng. Nhưng đột nhiên có một ngày, Hàn di nương uống một chén được giữ thai sau thì mất hài tử. Nàng có thai vẫn luôn là Hứa đại phu trông nom, sau khi hài tử rơi mất Hứa đại phu còn nói đây là một cái nam thai. "

Phụng Vũ Hoành cau mày: " Ra chuyện như vậy. vì sao Phụng gia còn muốn giữ lại Hứa đại phu trong phủ ? "

" Bởi vì kia chén được giữ thai chẳng phải Hứa đại phu mở, là đại phu nhân đưa. Nhưng tiểu thư người nghĩ a, Đại phu nhân thì biết được gì a, còn không phải thông qua Kim Trân hỏi Hứa đại phu kia một phen. "

"Vậy phụ thân không có truy cứu? "

Tôn ma ma lắc đầu bắt đầu đi: " Truy cứu cái gì nga ~ , lúc ấy nghe nói lão gia đang có việc xin Thẩm gia. "

Phượng Vũ Hoành không có hỏi, thì nàng cảm thấy phụ thân nguyên chủ này thật càng tiếp xúc càng cảm thấy buồn nôn. Vì lợi ích cũng không tiếc gì, gì cũng làm được, rốt cuộc là quyền lợi quá mê người, có mắt không trông quả nhiên ác độc?

Vội vã ăn xong cơm, Tôn ma ma bùng đĩa rời khỏi. Thanh Ngọc đảm nhiệm người mới, lòng hiếu học cùng lòng cầu tiến vẫn đủ cường, nghe Tôn ma ma nói, nàng liền có phân tích của mình: "Tôn ma ma đều biết rõ ràng như thế, kia Hàn di nương chắc chắn cũng biết, nàng nhất định cực hận Đại phu nhân."

Vong Xuyên gật đầu: "Đúng vậy a, có thể bằng thân phận của nàng, lại vạn vạn không dám đắc tội Thẩm thị, đây mới gọi là khó làm."

Phượng Vũ Hoành cười nhẹ: "Nàng đã mượn tay chúng ta thu thập Hứa đại phu, nhân tình này liền không thể không ghi nợ. Các người giúp ta nhớ kỹ, sẽ có thời điểm chúng ta cần tới Hàn thị."

Hai người nha đầu cùng nhau cúi người, nói "Nô tỳ tuân mệnh."

Lúc chạng vạng, Từ Duệ đã tỉnh lại.

Phượng Vũ Hoành chạy tới giúp đỡ hải tử bắt mạch một lần, xác định đã không có đại sự gì nữa, lại dứt thuốc pha thêm một lần, lúc này mới nói cho hạ nhân hầu hạ: "Mấy ngày gần đây cho thiếu gia ăn chút thanh đạm, thuốc cũng không cần uống nữa, không cần uống nước lạnh."

Từ Duệ ngoan ngoãn nằm úp sấp trên người nàng, giương lên mặt cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta đều nhớ rồi, nhớ kỹ hơn các nàng đây!"

Phượng Vũ Hoành nhìn đệ đệ trong ngực, trong ký ức trùng điệp đứa bé khá ái kiếp trước. Trong nháy mắt nàng hơi hoảng hốt, theo bản năng liền mở miệng: "Yên tâm, đời này, tỷ tỷ nhất định muốn cho người sống khỏe mạnh."

Từ Duệ không nghe rõ lời của nàng, nhưng lại biết tỷ tỷ là vì muốn tốt cho hắn, vui vẻ ôm lấy nàng hi hi cười.

Đêm nay, Phượng Vũ Hoành mơ nhiều giấc mơ kỳ quái. Trong chốc lát là mẫu thân và đệ đệ kiếp trước, trong chốc lát lại là huynh đệ trong lục quân bị trọng thương. Còn có phòng giải phẫu của nàng, cùng ánh sáng chói mắt độc nhất kia.

Cuối cùng chợt một tiếng nổ tung, cảnh trong mơ lại chuyển tới trên máy bay trực thăng, nàng dường như nhìn đến mảnh vụn thân thể của mình, dường như nhìn đến linh hồn của mình rơi đến vực sâu sâu thẳm.

Người ngay lúc này tỉnh lại, cả người xuất mồ hôi lạnh.

Thực sự ngủ không được, đã chuẩn bị đi vào trong sân cùng Hoàng Tuyền gác đêm nói chuyện một chút, người mới ngồi dậy, chợt nghe được nơi cửa sổ có thanh âm sột sột soạt soạt truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: 62: Sao Là Người

Phượng Vũ Hoành từ trước đến giờ có thói quen ngủ một người, ở thế kỷ hai mươi mốt giấc ngủ theo thói quen để nàng thực sự không thích có một đứa nha hoàn cả đêm ngồi bên giường hầu hạ. Cho đến lúc này nàng mới hiểu được, thì ra người cô đại muốn nha hoàn gác đêm cho tiểu thư cũng là có đạo lý a, tặc nhân thật là nói đến là đến, khó lòng phòng bị a?

Nàng nhếch miệng, nở nụ cười tà tà.

Đã lâu không động quyền cước, còn sợ không có người luyện thử cùng nàng, gân cốt cả người sẽ mềm a?

Rón rén vẩy vẩy chân đệm trên giường, tổ thành một cái hình người, thoát nhìn cứ như như nàng còn ngủ ở phía trên. Sau đó lách mình, trốn đến phía sau tấm màn.

Ngoài cửa sổ vang động mới bắt đầu chỉ là thăm dò đến lúc sau gần như là càn rỡ, rốt cục: "Một tiếng "Ầm", cửa sổ bị người từ ngoài đẩy ra, một bóng người thả người nhảy vào.

Lúc rơi xuống đất vang động hơi lớn, dọa người nọ lại đứng một hồi lâu mới vội cử động.

Phượng Vũ Hoành khinh bỉ tròn mắt, đám tặc này thì ra chỉ là một phé vật.

Có thể phé vật lại không cho là như vậy, chỉ thấy hấn ánh chừng chân, từng bước từng bước tìm kiếm tới bên giường, lại hơi hơi hất đầu, hất tóc rồi rơi trước trán.

Phượng Vũ Hoành nằng lực nhìn ban đêm rất giỏi, tuy người nọ che mặt, nhưng như cũ có thể từ thân hình nhìn ra là nam tử. Đặc biệt một cặp mắt phượng một mí lộ ở bên ngoài, gần như khiến nàng tức khắc trong ký ức của nguyên chủ chọn ra người này.

Thì ra là hấn!

Tốt lắm!

Nàng xoay xoay cổ tay, nhìn người nọ rớt cục đi đến cạnh giường, một bàn tay thò vào trong chăn.

Nàng đưa chân ra, lúc thân thể đó ngã ra phía trước đồng thời dùng sức hơi thò chân nhỏ ra ngoài, khiến cho đồng chí phé vật liền ngã chổng vó ở trên giường.

Nguyên bản cái chăn phồng lên liền sụp đổ xuống, đồng chí phé vật lúc này mới ý thức được trên giường căn bản là không có người, tự mình phải chịu!

Hấn muốn chạy trốn, cũng không biết quyền cước từ chỗ nào mà đến tất cả rơi vào trên thân, từng phát từng phát làm cho hấn căn bản đứng lên cũng không nổi, chỉ đành ghé vào trên giường mặc kệ quyền đâm, cước đá.

Phượng Vũ Hoành cũng phát hận, một bàn tay phủ đến giữa cổ tay, chỉ 2~3 giây liền lấy ra mấy cây châm cứu dùng ngón châm kẹp ở khe hở.

Chỉ thấy nàng một tay thành quyền, một tay là chưởng, trong lòng bàn tay còn mang theo châm, hồi lâu chưa từng hoạt động gần cốt có thể coi là đang rèn luyện, thẳng đánh người kia chẳng còn sức cầu xin tha.

Bên ngoài Hoàng Tuyền đã sớm nghe được thanh âm, lúc xông tới, lại chứng kiến tiểu thư nhà mình đánh thật thoải mái, cũng không vội tiến lên, thẳng thẩn dựa ở trên bình phong cười hi hi xem trò vui.

Đến khi Vong Xuyên, Thanh Ngọc cũng bị động tĩnh thức tỉnh, mấy người lúc này mới cùng tiến lên, hỏi hướng Phượng Vũ Hoành: "Tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?"

Phượng Vũ Hoành hiếm có phát hiện nghịch ngợm, chỉ chỉ người bị đánh đến nửa chết trên giường: "Một cái tiểu tặc nửa đêm xông vào, chạy thẳng tới giường bốn tiểu thư, xem ra là một tên hái hoa tặc."

Kia tặc nhân vừa nghe lời này không nhịn được nữa: "Ta mới không phải hái hoa! Dung mạo nguoi cộng thêm cái dáng vẻ đó, có quý mới muốn lấy nguoi."

Phượng Vũ Hoành vui rồi: "A, nguoi còn biết bốn tiểu thư lớn lên trong thế nào, nói như vậy còn là nguoi quen? Vong Xuyên, kéo mặt nạ của hấn ra nhìn thử."

"Không được! Người nọ vừa nghe lời này oa oa kêu to, cũng không đoái hoài tới đau xót trên nguoi, nghiêng nguoi liền đứng lên, kết quả đứng không thẳng, lại nằm trên đất. Nhưng hấn như cũ rất cố gắng bò ra ngoài cửa, đồng thời trong miệng còn thô tục nói: "Lão tử hôm nay nhận tội, nguoi chờ đấy, sớm muộn ta sẽ trở về báo thù."

"Vong Xuyên! Phượng Vũ Hoành tức giận: "Hấn nói hấn còn muốn đến, đánh cho ta, đánh cho chết! Đại thuận triều có pháp luật tự phòng vệ này hay không? Đánh chết cái tặc nhân nửa đêm xông vào khuê phòng nữ tử không cần ngồi tù chứ?"

Vong Xuyên một cước trực tiếp đá nguoi nọ từ cửa đến trong viện, đồng thời nói: "Tiểu thư yên tâm, ngài là Ngự vương phi tương lai, cái gì pháp luật cũng không cần ngài quan tâm."

Hoàng Tuyền vừa thấy Vong Xuyên động thủ, cũng không kiềm chế được nữa, tiếng hô: "Tiểu thư để ta cũng chơi đùa trong chốc lát." phi thân đi ra đi theo Vong Xuyên cùng gọi phé vật kia.

Phượng Vũ Hoành bưng một ly trà lạnh, cười hi hi theo khuôn cửa làm chỉ huy: "Cái chân bên trái, đá hai chân hấn nhiều hơn nữa, hấn còn có thể động đây! Cánh tay phải cánh tay phải, đừng để hấn giương nanh múa vuốt."

"Tiểu thư yên tâm! Hoàng Tuyền cười nói: "Hấn còn dám vùng móng vuốt, ta trực tiếp tháo cánh tay hấn."

Trong sân một phen động tĩnh này, tất nhiên là không giấu nổi những người khác, rất nhanh, tất cả chủ tử hạ nhân tất cả đến đây, ngay cả Phượng Tử Duệ cũng xoa mắt buồn ngủ chạy đến bên người nàng: "Tỷ tỷ, thế nào nửa đêm còn đánh nhau nhỉ?"

Nàng xoa xoa mặt nhỏ nhắn của hải tử, hỏi: "Tử Duệ có sợ hay không?"

Tử Duệ lắc đầu: "Không sợ. Tử Duệ là nam tử hán, sau đó cũng phải học công phu, phải bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ."

"Giỏi lắm!" Phượng Vũ Hoành bắt đầu suy nghĩ nên để Vong Xuyên và Hoàng Tuyền dạy Tử Duệ công phu.

Điều thị hơi hoảng, tiến lên hỏi: "Rốt cục xảy ra chuyện gì?"

Phượng Vũ Hoành sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn người đã bị đánh thoi thóp, hướng Vong Xuyên Hoàng Tuyền hô một tiếng: "Dừng tay a! " Sau đó phân phó Tôn ma ma: "Đi Thư Nhã viên cùng bên phải lão thái thái mà thông báo, liền nói có tặc nhân đêm khuya xông vào Liễu Viên, từ bên ngoài cửa sổ của ta bò vào, chạy thẳng tới giường ta ngủ liền sờ soạng tới. Vừa vặn ta ban đêm đứng dậy uống nước, tặc nhân bị tóm gọn. "

Tôn ma ma đáp một tiếng, nhanh chóng đi ngay.

Phượng Vũ Hoành lại hướng Vong Xuyên nói: "Lời nói tương tự, đi theo phụ thân ta nói: " Suy nghĩ thêm: " Ừm, trước mắt hẳn là ở Như Ý viện bồi tiếp Kim Trân a? "

Vong Xuyên cười lạnh một cái, cũng nhanh chóng rời khỏi.

Phượng Vũ Hoành lúc này mới trả lời Diêu thị: " Mẫu thân đều nghe được, đầu đuôi câu chuyện chính là vậy. "

Diêu thị bị dọa cho phát sợ, Phượng Vũ Hoành là cái đại cô nương, nửa đêm bị người bò vào phòng, sao được chứ. Không khỏi oán trách nói: " Nhìn con sau này, còn dám không lưu người trong phòng nữa hay không? " Lại ngó ngó người bị mặt kia, đã bị đánh nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Không lâu lắm, Một đám người Phượng phủ đều vội vã chạy tới Liễu Viên. Lão thái thái vào viện liền hô: " Tôn nhi của ta, người không sao chứ? "

Phượng Vũ Hoành cất giọng nói: " Tổ mẫu yên tâm, Tôn nhi không có chuyện gì. May là có Ngự Vương điện hạ đưa tới Vong Xuyên và Hoàng Tuyền, tặc nhân kia đã bị chúng ta chế phục! "

Một bên khác, Phượng Cẩm Nguyên đã tự mình tiến lên kéo lên mặt nạ phở vật kia, tìm tòi nhìn qua mà kinh hãi đến biến sắc, lỗ lòi kêu lên: " Sao là người? "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: 63: Người Năm Trước Cũng Trèo Tường Đại Tiểu Thư

Lại nói Phượng Cẩm Nguyên, hẳn có thể nghĩ tới muôn hình vạn trạng, thậm chí nghĩ tới Thẩm thị ra tiền tìm người ám sát Phượng Vũ Hoành.

Nhưng cũng tuyệt đối không ngờ rằng, vừa mở mặt nạ này ra, thấy lại là con trưởng đích tôn của hẳn Phượng Từ Hạo.

Nga ~ hoặc nói là Phượng Từ Hạo một cái đầu heo.

Người sớm bị ba vị nữ hiệp ở Liễu Viên đánh không ra hình thù gì, cũng đã thiệt thòi Phượng Từ Hạo này có người cha có đủ quen thuộc con nhà mình.

Phượng Trầm Ngự đuổi tới hỏi han cũng tiến đến đi vào nhìn, Phượng Cẩm Nguyên một tiếng: " Sao là người. " Sau đó, nàng như cũ không nhận ra người trước mặt, mãi đến khi Phượng Cẩm Nguyên lại gọi hai câu: " Từ Hạo, người có thể nói hay không? Có thể nghe tiếng ta được hay không? "

Trầm Ngự lúc này mới kinh ngạc thốt lên: " Ca? " Lập tức nhào tới: " Ca, ca người làm sao vậy? Làm sao thành cái bộ dáng này? "

Nàng nhào đến một cái này, vết thương trên người Phượng Từ Hạo trong nháy mắt lại một trận đau dữ dội, người cũng vì cơn đau dữ dội mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt, trước tiên thấy là Trầm Ngự, lại lập tức nghiêng đầu, thấy được Phượng Cẩm Nguyên.

" Phụ thân! " Hẳn khóc đến thật ủy khuất a: " Phụ thân, Phượng Vũ Hoành đánh ta, còn để nha đầu của nàng cùng đánh ta, phụ thân người nhất định phải làm chủ cho ta!... Hu, ta phải chăng đã bị đánh chết? Phụ thân, phụ thân cứu mệnh a! "

Hẳn khóc lóc náo loạn, lão thái thái tâm cũng dần nhói đau. Bà tuy là không thích Thẩm thị, nhưng Trầm Ngự cùng Từ Hạo là gốc rễ của nàng a!

Ngay lập tức cũng không kịp nhớ đau thắt lưng, ba bước cũng làm hai bước chạy tới —— " Hạo nhi a! Hạo nhi của ta a! " Gọi hai tiếng khóc ngay.

Trầm Ngự quay đầu nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, trên mặt tất cả đều là ủy khuất: " Ca ca chẳng qua là tới thăm người một chút, sao người có thể hạ thủ ngoan độc như vậy? Nhị muội, nếu như người là tức giận mẫu thân, vậy người cứ phát hỏa với ta thì tốt rồi, ca ca là dòng chính Phượng gia, trong nhà của chúng ta hi vọng đều ở trên người của hẳn a! "

Phượng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái, há? Phượng gia hi vọng tại trên người Phượng Từ Hạo?

Khà khà, nàng thật muốn nở nụ cười. Liền như vậy một cái không có học vấn không có nghề nghiệp ăn chơi trác táng, còn nói là hi vọng Phụng gia?

Nếu như ký ức của nguyên chủ đúng vậy, nàng còn có thể nhớ tới chuyện Phụng Tử Hạo mười tuổi năm ấy đánh giáo viên dạy học ra Phụng phủ, Phụng Cẩm Nguyên quay đầu lại hỏi hân việc học, hân cũng không đọc được hai câu trước Tam tự kinh. Người đều nói ba tuổi đã thấy lão luyện, nàng là thật không tin Phụng Tử Hạo như vậy có thể trở thành hi vọng Phụng gia.

"Đại tỷ tỷ nói chuyện như vậy, thì ta thật không rõ là có ý gì." Phụng Vũ Hoành mặt lạnh nhìn về phía Trầm Ngư: "Vừa rồi sau khi phụ thân kéo mặt nạ xuống, người đều thấy đến nửa ngày mới nhận ra là đại ca, như vậy xin hỏi, người làm sao để ta có thể nhận ra một người bị mặt biết được hân là ai vậy? Huống chi —— "Nàng ngẩng đầu nhìn trời: "Hiện tại giờ gì?"

Phụng Trầm Ngư bị nàng chặn nói không ra lời, ề a nửa ngày mới nói một câu: "Ca ca là đang đùa giỡn với người a?"

"Đùa giỡn?" Phụng Vũ Hoành lại là cười lạnh một tiếng, chỉ vào Phụng Tử Duệ bên người Diêu thị: "Tử Duệ năm nay sáu tuổi, đã ở đây thì phải chia sân sống. Một đứa bé sáu tuổi còn phải biết phòng tránh tỷ ruột, huống chi là đại ca đã mười tám tuổi?"

"Thế nhưng... " Phụng Trầm Ngư chính là không cam tâm, ban ngày mẩu thân bởi vì Phụng Vũ Hoành mà bị phạt, đêm này ca ca lại bị đánh đánh, thế nào phong thủy Phụng phủ tại sau khi Diêu thị ba người trở về liền xoay chuyển sao?

"Đại tỷ tỷ." Phụng Vũ Hoành đi về phía trước hai bước, áp sát Trầm Ngư: "Mẩu thân nương gia bên kia còn giống như có mấy cái biểu ca, không biết lúc bọn hân đến nhìn đại tỷ tỷ, phải không cũng nửa đêm canh ba che mặt bỏ vào khuê phòng người, hơn nữa còn vuron móng vuốt đến trong chân người?"

"Cảm ơn!" Phụng Cẩm Nguyên gầm lên một tiếng: "Người cái gì cũng nói được? Giống cái đại cô nương chưa xuất giá sao?"

Nhi tử bị đánh, hân cũng sinh đầy bụng tức giận.

"Ta chỉ là nói một chút, phụ thân đều cảm thấy không thỏa đáng, đại ca làm cũng đã làm rồi, phụ thân vì sao còn dung túng đại tỷ tỷ bao che như vậy?"

Lão thái thái tức giận, duỗi tay chỉ vào Phụng Vũ Hoành: "Hân là ca ca người! Người liền không tiếc hạ thủ?"

Phụng Vũ Hoành khó hiểu: "Tổ mẫu ngài nếu ánh mắt không tốt, A Hoành ngày mai cho người khám mắt chút. Nhưng trước mắt phải nhắc lại với tổ mẫu một lần, vừa rồi đại ca là che mặt, ngài thật không thấy sao? Như vậy người bị mặt nửa đêm lên vào khuê phòng nữ nhi Phụng gia, không nên đánh sao? Tổ mẫu, A Hoành hôm nay nhất định phải nói rõ ra, A Hoành đêm nay đánh chính là cái tặc, mà còn vì danh dự Phụng gia mà đánh. Lần sau nếu lại có loại chuyện này, ta như cũ liền đánh không tha!"

Phụng Tử Hạo oa oa kêu to: "Người còn muốn đánh ta? Tổ mẫu người có nghe không, nàng còn nghĩ đánh ta!"

Phụng Vũ Hoành quát chói tai: "Ý của người là nói người còn muốn trèo tường của ta?"

An thị cùng nhau chạy tới sát lên nước mắt, như tự nhủ nói: "Nhị tiểu thư thật đáng thương."

Phụng Cẩm Nguyên không rõ câu nói này của nàng có ý gì, chưa kịp hỏi, chợt nghe Kim Trân vẫn kèm ở bên cạnh hân nói câu: "Đại thiếu gia, ngài sao không nghe phụ nhân chứ? Năm ngoái ngài cũng là tại ban đêm như vậy bỏ vào khuê phòng đại tiểu thư, phụ nhân cũng là trách phạt một đợt a?"

"A... !" An thị kinh hãi: "Có chuyện như vậy?"

Hân thị cũng ồn ào lên theo: "Không có nghe Đại phụ nhân nói tới a!"

Kim Trân khom người với hai cái di nương, tuy nói thân phận bây giờ tương đồng, nhưng thái độ của nàng vẫn rất đúng mực —— "Hai vị di nương có chỗ không biết, tối đó đại thiếu gia đánh choáng nha đầu gác đêm, người đều nằm chết dí cạnh gối đầu đại tiểu thư, đại tiểu thư bị hân kinh tỉnh kêu to, hân còn ở trên giường gắt gao che miệng đại tiểu thư. Nếu không phải khi đó Đại phụ nhân vừa vặn đi tiểu đêm, không chắc liền..."

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: 64: Chuyện Đây Là Các Người Ép Ta

"Đủ rồi!" Phụng Cẩm Nguyên đánh gãy lời nói Kim Trân, nhưng lại cảm thấy sự việc thực sự kỳ lạ, đã lại vội hỏi câu: "Người nói thật chắc chắn?"

Kim Trân đáp: "Khi đó thiếp thân là thiếp thân hầu hạ bên cạnh đại phụ nhân, tự nhiên là biết được." Lại liếc nhìn Phụng Trầm Ngư, nói: "Đại tiểu thư

chắc cũng không quên a! Chẳng qua ... Nếu theo đại tiểu thư từng nói, có thể là Đại thiếu gia nói đùa thôi, là thiếp thân lắm mồm "

" Trầm Ngu. " Phụng Căn Nguyên mặt lạnh hỏi: " Kim Trân nói vừa rồi là thật sự? "

Phụng Trầm Ngu gương mặt đỏ bừng lên, sự kiện kia hơn một năm nay vẫn luôn là một cây gai trong lòng nàng, càng nghĩ càng buồn nôn.

Phụng Tử Hạo dù sao cũng là thân ca ca nàng, tình huống như thế, nàng sao nhẫn tâm bỏ đá xuống giếng. Nhưng Kim Trân nói lại xác thực thật tình, chuyện đêm đó nha đầu trong sân đều biết, tuy sau này Thẩm thị hạ lệnh cấm khẩu, nhưng nếu cha nàng muốn tra, cũng khó bảo đảm không tra được.

Phụng Trầm Ngu bất đắc dĩ, đành phải tìm cho Phụng Tử Hạo một lý do: " Ca ca ngày ấy uống nhiều rồi. "

Phụng Căn Nguyên nhìn Phụng Tử Hạo trên mặt đất, hai tay nắm thành quyền, thở nặng hô hô.

Còn không chờ hần nói cái gì, liền nghe trên đường nhỏ ngoài sân truyền đến một tiếng khóc rung trời —— " Tử Hạo a! " Sau đó thì thấy Thẩm thị thân thể mập mập xoay vận tới. " Tử Hạo a! Tử Hạo của ta a! "

Thẩm thị khóc kiểu này trong nháy mắt để Phụng Vũ Hoành nghĩ đến hai chữ: Khóc tang .

Cùng nàng có ý nghĩ giống vậy người hiển nhiên không chỉ là một cái, chỉ thấy An thị và Hàn thị cùng nhủ mày, lão thái thái thẳng thắn lại gỡ Thẩm thị một gậy: " Khóc cái gì khóc! Cháu của ta còn chưa có chết đâu! "

Thẩm thị cũng không tính toán với lão thái thái, bất chợt thả ra Phụng Tử Hạo, xoay người lại liền nhào về phía Phụng Vũ Hoành.

Vong Xuyên không kịp cản, Thẩm thị hai cánh tay chạy thẳng tới bóp cổ Phụng Vũ Hoành.

Phụng Vũ Hoành sao có thể để cho nàng thực hiện được, lúc tay nàng thả đến cổ mình cũng đưa tay ra, lại không đem Thẩm thị đẩy trở về, vẫn làm cho hai cánh tay của nàng bóp lên cổ mình. Chỉ là Thẩm thị dù thế nào cũng không dùng sức được, Phụng Vũ Hoành tay nhỏ nhìn như gầy yếu cũng không biết từ đâu tới sức lực lớn như vậy, y như 2 cái kìm sắt, kìm chặt 2 tay nàng.

Thẩm thị càng không làm được gì lại càng muốn dùng lực, cứ như vậy, nhìn tại trong mắt mọi người vậy xem, chính là Thẩm thị liều mạng bóp cổ Phụng Vũ Hoành, mà Phụng Vũ Hoành thì lại tận lực chống lại. Thế nhưng hiển nhiên Phụng Vũ Hoành ức lực không bằng Thẩm thị, cũng không to lớn như Thẩm thị, hai ba lần đã bị Thẩm thị làm cho liên tục lùi về phía sau.

" Mẫu thân! Mẫu thân ngươi muốn làm gì? Cứu... Cứu mệnh a! " Phụng Vũ Hoành giả bộ bất lực, còn ho khan vài tiếng.

An thị cuồng lên: " Lão gia! Tiếp tục như vậy là sẽ xảy ra án mạng a! "

Vong Xuyên và Hoàng Tuyền hai người cũng diễn, cũng không đi giúp Phụng Vũ Hoành, mà là cùng nhau quỳ xuống đất —— " Cầu Phụng tướng tha Ngự vương phi chúng ta! Cầu Phụng tướng tha Ngự vương phi chúng ta! " Nói rồi liền quỳ ngẩng đầu lên.

Phụng Căn Nguyên vung tay lên, bên người hai cái gã sai vặt theo hầu liền xông lên trên, hai ba lần mới đem Thẩm thị lôi ra.

Thẩm thị oa oa kêu to: " Buông ta ra! Ta muốn giết nàng! Ta muốn giết nàng! Cái gì Ngự vương phi, Phụng Vũ Hoành mưu hại là tiểu cừu tử hoàng đế tương lai! "

" Nhanh chóng đưa người kéo đi cho ta! " Thẩm thị lời vừa thốt ra, Phụng Căn Nguyên có phản ứng trước hết. Đường đường là thừa tướng, một thân mồ hôi lạnh đều bị này nữ nhân điên dọa cho đi ra. " Kéo về Kim Ngọc viện đi! Không cho phép người nào thả nàng ra! Đêm nay nha đầu thả nàng ra đánh 30 trượng, đuổi ra phủ đi! "

Bị hần lạnh lùng phản phó, Thẩm thị rất nhanh đã bị người kéo đi.

Phụng Trầm Ngu mặt cũng hoàn toàn trắng bệch, liền cả lão thái thái đều run run.

Chẳng ai nghĩ tới Thẩm thị lại có thể trước công chúng đem bí mật người nhà họ Phụng ngầm hiểu ý nói ra, huống chi ... Lão thái thái giậm chân! Trong sân này còn có hai cái nha đầu Ngự vương phủ a!

Phụng Vũ Hoành giả vờ ho khan một trận, Vong Xuyên và Hoàng Tuyền tới vì nàng vỗ lưng, thật vất vả hết ho, này mới kinh ngạc nhìn chằm chằm Phụng Căn Nguyên hỏi: " Thì ra mẫu thân ôm tâm tư này! " Lại nhìn Trầm Ngu, sau đó gật đầu: " Tỷ tỷ xác thực chính có đáng về khuyên thành, phụ thân sao không nói sớm, A Hoành là vạn lần cũng không dám đắc tội Hoàng hậu nương nương tương lai cùng thân ca ca nàng a! "

" Ở đâu ra Hoàng hậu nương nương! " Phụng Căn Nguyên nhanh chóng chặn miệng nàng: " Lời nói của một bà điên, ngươi cũng tin? " Hần muốn nhanh chóng kết thúc cái đề tài này, đã đem câu chuyện trở về sự kiện của Phụng Tử Hạo: " Các ngươi trước khi đánh người sao không thử hỏi là ai? Hần đến cùng là huynh trưởng của ngươi, vạn nhất có mệnh hệ gì ... "

" Phụ thân! " Phụng Vũ Hoành lên giọng: " Xin hỏi phụ thân, nếu như đêm nay ta không phải may mắn trước, ngài cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì? Vừa rồi Kim Trân di nương cũng nói, Đại ca ca ngay cả giường đại tỷ cũng dám bỏ lên, thế nhưng cũng đã nằm bên gối. Đối với muội muội ruột còn như vậy, huống chi ta chỉ là thứ muội này. " Đang nói chuyện, bất chợt che miệng: " A...! Lời này không thể lại nói, đại tỷ tương lai là muốn làm hoàng hậu, vạn nhất bị người ta biết Hoàng hậu nương nương lúc mười bốn tuổi năm ấy từng bị huynh trưởng mười sáu tuổi bỏ lên giường, vậy làm sao được? "

Phượng Trầm Ngư cảm thấy bản thân muốn học máu, Phượng Cẩn Nguyên cũng cảm thấy bản thân muốn học máu, lão thái thái cuồng hống cũng là thấy ngại ngại khi.

Có thể Phượng Vũ Hoành lời nói vẫn chưa nói xong, chợt nghe nàng tiếp tục nói: " Các người từ lúc tới Liễu Viên vẫn luôn trách ta, có nghĩ tới hay không đêm nay việc này rốt cuộc là ai sai? "

Lão thái thái không cam lòng: " Từ Hạo là mệnh căn* duy nhất Phượng gia a! "

Mệnh căn: sinh mạng

Phượng Vũ Hoành cười gằn: " Nha đầu của ta còn chưa có ảnh hưởng tới tính mạng của hần! Mệnh căn duy nhất? Nếu như ta nhớ không lầm, sáu năm trước thời điểm Từ Duệ ra đời các người cũng là nói như vậy. Cái gọi là duy nhất, chẳng qua là một cái ' chữ ' dòng chính, chúng ta cũng là người từng làm đích tử đích nữ, bây giờ nghĩ đến, thật là khiến người đau lòng. Ban ngày Từ Duệ bị mẫu thân hại, ban đêm ta lại bị huynh trưởng hại, rốt cuộc là bọn hần hai mẹ con hần trong tâm chính là nghĩ giết sạch chúng ta, vẫn là Phượng phủ muốn đuổi tận giết tuyệt bọn ta? "

" Cản rồi! " Phượng Cẩn Nguyên thực sự nghe không nổi nữa: " Tuổi còn nhỏ người ở đâu có nhiều tâm tư thế này? "

Nàng nhún mào: " Phụ thân người còn đang chỉ trích ta? "

Phượng Cẩn Nguyên cũng cảm thấy Phượng Vũ Hoành đối với chuyện này có chút thật quá mức rồi, có thể hần chính là không ưa thái độ này của Phượng Vũ Hoành. Hần không hiểu, rõ ràng mới trước đây còn là một đứa con gái ôn nhu thuận thuận, sao biến thành sắc bén như bây giờ vậy?

" Chuyện này ta tự sẽ cho người lời giải thích, vì phụ chỉ là nhắc nhở người chú ý lời nói. " Thanh âm hần trì hoãn, tư thái cũng thấp xuống.

Phượng Vũ Hoành cười khò: " Ta nếu không làm càn, đây là một con đường chết; ta nếu không lớn mật, sớm đã chết ở trong tay phu xe các người phải đi tây bắc đón chúng ta. Ai không muốn phụ tử tử hiếu? Chuyện này là các người ép ta. "

Nghe nàng nhắc lên phu xe, Phượng Cẩn Nguyên lần thứ hai đuối lý.

Lão thái thái ngồi bệt trên mặt đất, không ngừng mà kêu: " Hạo nhi Hạo nhi ", Trầm Ngư dứt khoát hướng Phượng Vũ Hoành quỳ xuống: " Nhị muội, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, ta trả vị trí dòng chính nữ cho người, van cầu người buông tha mẫu thân và ca ca a! "

Phượng Vũ Hoành lắc đầu: " Dòng chính nữ ta không gì lạ: không thêm khát, ta cũng không có dã tâm làm hoàng hậu. Phu quân của ta là Cửu hoàng tử ở trên chiến trường bị trọng thương, hần nhất định là không dám đương nổi hoàng thượng, cho nên các người gây khó dễ cho ta, quả thực hành vi quá ngu xuẩn. Có tâm tư này, không bằng đi đối phó những cô nương nhất định phải cùng người trở thành kẻ địch, mà không phải ta cái muội muội hiện tại này, đệ muội tương lai. "

Phượng Trầm Ngư ngăn người, cảm thấy Phượng Vũ Hoành nói tới kỳ thực rất có đạo lý. Nàng cũng không nghĩ cùng cái muội muội hoàn toàn không có uy hiếp gì với mình khó xử, nhưng cố tình chỉ là có chút từ nhỏ đến lớn tích lũy được ân ân oán oán vắt ngang, nàng vừa nhìn thấy Phượng Vũ Hoành, sẽ cảm thấy chính mình căn bản không phải dòng chính nữ Phượng phủ.

Nói chung, Phượng Vũ Hoành chính là chứng mất năng .

" Đại tỷ mau dậy đi. " Phượng Vũ Hoành phát tay, Hoàng Tuyền đi qua đem Trầm Ngư cưỡng ép nhắc lên. " Phụ thân hay là trước mời thầy thuốc cho đại ca chữa thương quan trọng hơn, Về phần hần bỏ qua giường đại tỷ tỷ lại tới bỏ giường thứ muội chuyện này, Có thể ngày mai tái thẩm. "

Nàng là đang nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên, đừng nghĩ cứ lừa gạt sự việc như vậy. Chết cũng muốn kéo đệm lưng, ta sẽ không quên chuyện dòng chính nữ nhà người bị người ngủ qua.

Phượng Cẩn Nguyên tự nhiên rõ ràng ý tứ trong lời nói Phượng Vũ Hoành, chỉ cảm giác bản thân vô cùng túng quẫn, nhưng lại phạm sai tại trong tay một đám nhi nữ. Thật không khác một cái đèn cạn dầu a!

" Đi gọi khách khanh đại phu đến, chữa thương cho Đại thiếu gia. " Hần mời một đi vào trong viện ngồi xuống băng đá , " Chung quanh đêm nay đều đã tỉnh dậy, liền mượn khu nhà nhỏ này trước hết để cho đại phu nhìn thử thương thế nói sau đi, dưới thương thế không xác định lại mang lên nơi khác, chỉ sợ không được. "

Hần vừa nói một bên nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, hi vọng nàng ít nhất có thể cho người đem Phượng Từ Hạo nhắc vào trong nhà .

Có thể Phượng Vũ Hoành vẫn cứ không nghe ra, chỉ nói: " Cũng tốt, Liễu Viên cách xa các sân khác trong phủ, đại ca cái dạng này chỉ sợ lúc nhắc đi qua, sẽ gặp nguy hiểm. "

Lão thái thái thực sự nghe không nổi nữa, trách cứ nàng: " Người liền không nói khiến người nhắc đại ca người tới phòng? "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: 65: Đại Ca Nổi Dối Tông Đường Khó Khăn A

Phượng Vũ Hoành hỏi ngược lại: "Nên mang đến phòng nào đây? Ở đây tổng cộng liền ba gian chính thất, tổ mẫu là muốn đưa hấn vào lại phòng của ta, hay là ở gian nhà của Diêu di nương? Từ Duệ bệnh còn chưa hết, không sợ truyền bệnh khí sao?"

Nghe nàng nói, như thật sự không còn nơi nào cho Phượng Từ Hạo ở.

"Nếu như đại ca không chê, liền đi vào phòng hạ nhân a!"

Kim Trân theo một câu: "Đại thiếu gia thân thể vàng ngọc, sao có thể ở gian phòng của hạ nhân được."

Phượng Vũ Hoành nhếch môi cười nhẹ, nàng nghe được, Kim Trân một đêm này biểu thị là ở lấy lòng nàng a? Một hạ nhân mới bò lên làm thiếp, Thẩm thị bên kia là không thể trông cậy vào, An thị lại từ trước đến giờ không nhiều chuyện, Hàn thị thẳng thắn coi nàng như tình địch. Kim Trân nha đầu này đã để ánh mắt đến trên người nàng, huống chi Kim Trân không ngốc, cái cán còn bị nắm trong tay nàng, không lấy lòng thì sẽ thế nào?

Phượng Cẩm Nguyên không nghĩ nói nhảm nhiều với các nữ nhân, chỉ nhìn hướng gã sai vặt theo hầu bên cạnh hấn: "Chẳng phải cho người đi gọi đại phu sao? Vì sao còn ở nơi này?"

Gã sai vặt khó xử nói: "Hồi bẩm lão gia, giữa ban ngày Hứa đại phu xảy ra chuyện, trong phủ hai vị khách khanh đại phu khác bị dọa trước lúc trời tối cũng rời phủ."

"Cái gì? Điều gì?" Lão thái thái kinh ngạc thốt lên: "Vậy giờ nên làm thế nào a!"

Phượng Vũ Hoành cười nhẹ, thanh âm trì hoãn: "Nếu không liền để A Hoành tới xem thử."

"Người?" Lão thái thái có vài phần hoài nghi, lại nhìn Phượng Từ Hạo bị đánh như vậy, cự tuyệt nói: "Người là người đánh, người xem tự nhiên nói hấn không có chuyện gì."

Phượng Vũ Hoành nhún nhún vai, không thêm nhắc lại.

Không cho nhìn đẹp đi, dù sao nàng cũng không nhất thiết phải quản chuyện vô bổ này?

Phượng Cẩm Nguyên cảm thấy để cho nàng xem một chút cũng được: "Dù sao cũng khẩn cấp, ngày mai ta sẽ lại đi mời thầy thuốc đến, A Hoành trước xem thử đi."

Nàng hướng Phượng Cẩm Nguyên nháy mắt mấy cái: "Nữ nhi không dám làm trái ý tổ mẫu."

"Hừ!" Lão thái thái rên lên một tiếng.

Phượng Cẩm Nguyên vung tay: "Xem đi! Là phụ thân để người xem"

Phượng Vũ Hoành lúc này mới gật đầu, tiến lên hai bước, liền muốn đặt tay trên cổ tay Phượng Từ Hạo.

Phượng Từ Hạo phản xạ có điều kiện trốn nàng, thế nhưng hơi động trên người liền đau, tức giận đến muốn khóc mà không ra nước mắt, chỉ đành làm nũng với lão thái thái: "Tổ mẫu, không nên để cho nàng chạm vào ta! Nàng thật là đáng sợ, nàng sẽ đánh ta!"

"Đừng sợ, đừng sợ!" Lão thái thái ôm Phượng Từ Hạo, như ôm tiểu hài tử còn vỗ nhẹ lưng: "Hạo nhi ngoan, trước hết để nàng xem một chút, ngày mai để phụ thân người ra bên ngoài mời thầy thuốc đến, thực sự không được chúng ta liền thỉnh thái y trong cung."

Phượng Vũ Hoành cố ý phụ họa theo người một nhà này: "Đúng vậy a, bằng mặt mũi đại tỷ, trong cung thái y nhất định sẽ đến Phượng phủ một chuyến."

"Đều ngâm lại miệng cho ta!" Phượng Cẩm Nguyên rống to: "Xem bệnh!"

Phượng Vũ Hoành mím môi cười, cường ép nắm chặt cổ tay Phượng Từ Hạo.

Phượng Từ Hạo vẫn tính phản kháng, giãy giụa kêu lên: "Ta là bị đánh ra ngoại thương, người bắt mạch làm gì?"

"Ngoại thương vẫn cần khám nội thương, ta thuận tiện xem cho người cả người."

Phượng Từ Hạo giãy giụa mấy lần, phát hiện căn bản không thoát được, thẳng thắn từ bỏ, đành hoàng đế Phượng Vũ Hoành bắt mạch cho hấn.

Lão thái thái không còn bài xích nữa.

Kỳ thực nói ra, lão thái thái thật sự tin tưởng y thuật Phụng Vũ Hoành, không bằng gì khác, chỉ bằng cơn đau lưng này của nàng.

Cũng không biết Phụng Vũ Hoành cho bà những thứ thuốc cao này rốt cuộc là cái thứ gì, trước tiên lạnh, sau lại toả nhiệt, dán lên lập tức toàn thân đều thoải mái. Hồi trước sáng sớm lưng đều cứng còng, trong đêm này tỉnh lại có thể hơi hơi cong chút. Thế nhưng bà nghe lời Phụng Vũ Hoành, bỏ hai cái nệm êm dưới giường đi. Trước đây chỉ tập trung tinh thần nghỉ ngơi càng êm càng tốt, bây giờ mới biết ván cứng cũng không tệ.

Phụng Cẩm Nguyên vẫn chú ý đến biểu tình Phụng Vũ Hoành, mắt thấy nàng tiếp tục bắt mạch cau mày, không khỏi e ngại vùng lên: "Thế nhưng bị thương nghiêm trọng?"

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: "Thương tổn đến không có chuyện gì, cũng là bị thương ngoài da, căn bản không thương tổn đến gân cốt, dùng được bồi bên ngoài là được, chỉ là bên trong người..."

"Trong thân thể thế nào?" Lão thái thái cuống lên: "Phải không đánh hấn ra nội thương?"

"Mẫu thân." Phụng Cẩm Nguyên trầm giọng nói: "A Hoành đều đã nói không bị đau đến gân cốt."

"Vậy vì sao trong người có chuyện?"

Phụng Vũ Hoành đứng dậy, liếc nhìn Phụng Tử Hạo, trong lòng nổi lên cười gằn, hồi bẩm Phụng Cẩm Nguyên: "Phụ thân, đại ca trong cơ thể tinh lực hư không, tiêu hao quá độ, cứ như vậy, có người nói dối sẽ gian nan a."

"Cái gì?" Mọi người thất kinh, Phụng Cẩm Nguyên bỗng nhiên đứng dậy trừng mắt về phía Phụng Tử Hạo: "Hắn mới mười bảy tuổi, sao có thể?"

Phụng Vũ Hoành cũng không cùng tranh luận, chỉ nói: "Hoặc là A Hoành y thuật không tinh, phụ thân lại thỉnh đại phu khác xem thử."

Lão thái thái vội vàng gạt đầu: "Nhất định là y thuật của người không tinh, Hạo nhi sao khó có người nói dối được? Cẩm Nguyên! Phái người đi mời thầy thuốc! Thỉnh đại phu tốt nhất!"

Phụng Cẩm Nguyên gạt đầu, phân phó gã sai vặt: "Đưa thiệp của ta đi mời Lưu thái y đi vào trong phủ một chuyến."

Lão thái thái lúc này mới yên lòng lại: "Lưu thái y am hiểu nhất là xem chứng bệnh này, có hấn đến xem ta cũng yên lòng."

Phụng Vũ Hoành nhủ thầm, chờ sau khi Lưu thái y cũng nói lời nói tương tự, các người liền triệt để yên tâm.

Phụng Cẩm Nguyên khi biết Phụng Tử Hạo ngoại thương không sao, lúc này mới ra lệnh nâng hấn về chính mình cũng hướng Kiếm Lăng hiền đi.

Một đám người đều mang theo lòng hiếu kỳ lớn cùng đi theo, Phụng Vũ Hoành cũng không ngoại lệ. Dẫu sao đều ngủ không được, không bằng đi nhìn xem trò vui.

Nàng sắp xếp Tôn ma ma mang theo một đám nha đầu lưu lại chiếu cố Diêu thị cùng Tử Duệ ngủ sớm một chút, mang theo Vong Xuyên cùng Thanh Ngọc chuẩn bị theo tới. Diêu thị chỉ khuyên nàng cẩn thận chút, cũng không nói gì nhiều.

Phụng Vũ Hoành biết Diêu thị rất không thích tiếp xúc quá nhiều người Phụng phủ, đặc biệt là những hạ nhân cũ, Diêu thị đã từng làm chủ mẫu, bây giờ làm thiếp thất, làm sao chịu nổi.

Phụng Tử Hạo ở Kiếm Lăng hiền thực sự ra ngoài dự liệu của Phụng Vũ Hoành, nàng vốn nghĩ với cái tên như vậy, ít nhất hấn là khí thế vô cùng, mang theo điểm uy vũ thô bạo.

Ai biết, cái này chính là phiên bản khác của Kim Ngọc viện.

Thẩm thị đem đồ tốt đều cho Phụng Tử Hạo đặt vào, còn kém dùng vàng để lát đất. Xa hoa đầy đủ, bá khí nhưng một chút cũng không thể hiện ra được, không chỉ cùng "Kiếm Lăng" Hai chữ hoàn toàn không giống, thậm chí có mùi son phấn rất nồng.

Ngay cả Hàn thị cũng dùng khăn che miệng mũi lại, nhỏ giọng lầm bầm cùng An thị câu: "Trong phủ chúng ta, Đại thiếu gia nga~, chà chà!"

Bà chỉ miệng tấm tắc, cũng không có nói tiếp, bởi vì Phụng Cẩm Nguyên đã bắt đầu nổi nóng: "Quay lại đổi mới cách bày trí sân này lần nữa cho ta, đem những thứ mẹ người đưa cho người, tất cả ném đi!"

Phụng Tử Hạo trầm mặc không dám nói câu nào.

Cuối cùng Lưu thái y kia cũng đến, Phụng Cẩm Nguyên cùng lão thái thái sau một hồi hàn huyên, thái y bắt đầu xem bệnh cho Phụng Tử Hạo.

Để tỏ lòng tôn trọng tể tướng đại nhân, lão thái y liền bắt mạch cho Phụng Tử Hạo ba lần, lúc này mới có kết luận: "Phụng đại nhân, lệnh lang trong cơ thể tinh lực hư không, hao tổn quá độ, e sợ sau này về người nói dối lại có chút gian nan a!"

Người nhà họ Phụng toàn bộ ngốc lảng.

Hàn thị hừ lạnh một tiếng, tự nói: " Không cho người khác có hài tử, hài tử của mình cũng không còn dùng được. "

Tuy nhỏ giọng, Phụng Căn Nguyên cách bà không xa lại nghe thấy. Hắn sao không hiểu được ái thiếp của mình nói câu nói này có ý gì, lúc này Phụng Căn Nguyên hận Thẩm thị hận nghiêng răng nghiêng lợi. Hài tử trong bụng Hàn thị kia, nếu chẳng phải lúc ấy có việc cần nhờ Thẩm gia, khi đó hắn đã muốn lột da Thẩm thị.

" Thái y." Lão thái thái cảm thấy ngực luôn rồi: " Bệnh này làm sao chữa? Ngài cho viết phương thuốc a! Mặc kệ bao nhiêu tiền chúng ta đều ra. "

Lưu thái y lắc đầu: " Lão thái thái, được có thể chữa bệnh, nhưng loại bệnh này lại cần trong ngày thường chú ý điều trị. Ta có thể cấp phương thuốc cho Phụng tiểu công tử, thế nhưng trị phần ngọn không trị được phần gốc, chuyện như vậy cần Phụng công tử đồng ý phối hợp mới tốt. "

Lão thái nghe lời nói mà cứng người lại, nói trắng ra, chính là nói cho Phụng Tử Hạo bình thường chú ý tác phong sinh hoạt, có một số việc làm nhiều rồi là sẽ vết sạch thân thể.

Phụng Căn Nguyên cảm thấy mắt mặt a! Hắn bắt đầu hối hận vì gọi Lưu thái y đến đây, nếu như đối phương tiết lộ một câu nói ra ngoài, ngày mai hắn liền sẽ trở thành trò cười trên triều đình, thậm chí chẳng mấy chốc sẽ trở thành trò cười toàn kinh thành.

Lưu thái y đứng dậy viết xong phương thuốc giao cho nha hoàn Phụng phủ, lại hướng Phụng Căn Nguyên ôm quyền: " Phụng đại nhân, hạ quan cáo từ. "

Phụng Căn Nguyên nhanh chóng tự mình đưa hắn ra ngoài, tự nhiên không thể thiếu một phen chuẩn bị.

Phụng Vũ Hoành trong lòng biết chuyện như vậy đánh kiểu nào cũng không cảm niệm được, những thái y này mỗi ngày xem bệnh cho đám phi tần trong cung, là bất quá nhất, coi những chuyện bí ẩn là việc vui đã thích, làm sao có thể từ bỏ được.

Quả nhiên, lúc trở về, Phụng Căn Nguyên trên mặt không chút nào lạc quan, hiển nhiên là hành vi cấm khẩu không có nửa điểm nắm chặt.

Lão thái thái cơ hồ ngực luôn rồi, không ngừng ni non tự nói: " Vậy phải làm sao mới tốt đây? Vậy phải làm sao mới tốt đây? "

Chỉ thấy Phụng Căn Nguyên đi đến cạnh giường, một tay nắm chặt lấy Phụng Tử Hạo đang nằm ngửa mặt trên giường, bành bạch đã tát mạnh hai bạt tai —— " Nghiệt súc ! "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: 66: Thiếu Gia Vốn Không Có Đi Học A.

Ngay lúc Phụng Căn Nguyên đánh Phụng Tử Hạo, thủ vệ và gã sai vặt của Phụng phủ cũng vội vã đuổi đến nơi này, phía sau còn đi theo hai cái người trông giống như thư đồng.

Lão thái thái nhận ra hai người kia trước tiên: " Các người không phải là thư đồng theo chân Đại thiếu gia đi cầu học tại Tiêu châu sao? "

Phụng Căn Nguyên quát hỏi: " Nói! Đại thiếu gia tại Tiêu châu đến cùng làm đã những gì? Vân Lộc thư viện vang danh thiên hạ tới dạy dỗ chính là thành nghiệt súc như vậy? "

Hai cái thư đồng bị dọa ngã quỵ ở mặt đất, liếc nhìn Phụng Tử Hạo, cảm thấy chủ tử nhà mình trước mắt tự thân cũng khó bảo toàn, căn bản không thể nào giữ được bọn hắn, bèn thẳng thắn nhận tội a!

Vì thế một người trong đó nói: " Lão gia! Đại thiếu gia đi Tiêu châu, căn bản không có tới Vân Lộc thư viện cầu học a! "

" Cái gì? " Phụng gia mọi người đều kinh ngạc.

Lúc trước đưa Phụng Tử Hạo đến Vân Lộc thư viện đi cầu học, đây chính là một việc lớn.

Đại Thuận ai mà chẳng biết tên Vân Lộc thư viện, từ trong đó ra đệ tử kém cỏi nhất cũng có thể làm cái tiến sĩ. Đại Thuận càng là liên tiếp năm lần khoa khảo, ba vị trí đầu đều bị môn sinh của Vân Lộc thư viện nắm giữ.

Huống chi son trưởng (giống hiệu trưởng của mình đó mà) Vân Lộc thư viện từng là ân sư đương kim thánh thượng, gần như tất cả môn sinh Vân Lộc thư viện đều kiêu ngạo mà dùng thân phận: " Sư đệ hoàng thượng ".

Vân Lộc thư viện nhập học cực kỳ nghiêm ngặt, tam quan lục thẩm không kém với khoa khảo, nguyên bản Phụng Tử Hạo bộ dạng này là căn bản không vào được. Nhưng hắn có người cha tốt, đương triều tể tướng, Vân Lộc thư viện chung quy phải cho Phụng Căn Nguyên vài phần mặt mũi, lúc này mới đáp ứng thu Phụng Tử Hạo.

Hai năm trước Phụng gia tập thể vui vẻ đưa tiền Phụng Tử Hạo đi Tiêu châu, náo nhiệt ăn mừng bực nào, gần như tất cả mọi người cho rằng đi qua Vân Lộc thư viện giáo dục, Phụng Tử Hạo nhất định sẽ đi vào chính đạo, dù cho tương lai không trúng ba vị trí đầu, cũng có cái công danh không đến nỗi quá mất mặt.

Ai biết, hai cái thư đồng bồi tiếp hẳn cùng nhau đi học lại nói Phụng Tử Hạo căn bản là không có đến Vân Lộc thư viện đi cầu học!

Phụng Vũ Hoành giúp đỡ mọi người hỏi một câu: "Kia Đại thiếu gia tại Tiêu châu đến cùng đang làm những gì?"

Đáp lời thư đồng thẳng thắn nhận tội hết: "Đại phu nhân chẳng phải ở Tiêu châu mua lại cho thiếu gia một tòa nhà sao, thiếu gia đã ở bên trong nuôi 18 tên tiểu thiếp, đều là... đều là..."

"Đều là cái gì?" Lão thái thái dùng quyền trượng hung hăng đánh mặt nện, "Nói rõ ra!"

Thư đồng khẽ cắn răng: "Là ấu nữ khoảng mười tuổi."

Vù!

Lão thái thái đầu thoáng cái nổ toang!

Rõ ràng là ngồi trên ghế, đầu choáng váng, người thì theo đó ngã xuống.

Đúng lúc đó Phụng Vũ Hoành nhanh tay lẹ mắt đỡ bà, lúc này mới không cho lão thái thái ngã trên đất.

Lại nhìn lão thái thái dạng này, trong lòng nàng có suy đoán, nhất định là huyết áp bất chợt lên cao sinh ra cảm giác hôn mê, còn tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

"Phụ thân." Nàng đỡ lão thái thái gọi Phụng Căn Nguyên: "Trước tiên tìm gian phòng để tổ mẫu nằm xuống đã."

Phụng Căn Nguyên thấy lão thái thái như vậy cũng sợ hãi, nhanh chóng phân phó người lập tức đỡ lão thái thái đến trong một gian phòng khác đi nghỉ ngơi.

Thế nhưng lão thái thái mặc kệ a, gầy gù đẩy ra nha đầu vậy lại."Đều cứ kệ ta! Đều cứ kệ ta!" Một bên gọi một bên vỗ ngực liên tục:"Rốt cuộc đây là tạo nghiệt gì a! Lão thiên gia nha! Ngươi vì sao muốn như thế đối với Phụng gia!"

Phụng Vũ Hoành nghe trong lòng cười gằn, chỉ nói báo ứng a, đôi khi không tin thật đúng là không được.

"Mẫu thân chớ vội." Chuyện đến nước này, Phụng Căn Nguyên cũng biết trước tiên cần phải ổn định cảm xúc lão thái thái, đã trấn an nàng nói: "Tử Hạo còn trẻ, ham chơi chút là bình thường, nhi tử nhất định sẽ cho hắn tìm đại phu tốt nhất, ắt hẳn chữa khỏi."

"Cũng là cái nương kia của hắn nuông chiều!" Lão thái thái cứ nghĩ tới Thẩm thị liền hận nghiêng răng nghiêng lợi: "Lúc trước nói Hạo nhi ở bên ngoài đi học không dễ dàng, ở tại thư viện quá kham khổ, nhất định cho hắn mua tòa nhà. Chỉ mua tòa nhà còn không được, còn cho thêm hai cái nha đầu thông phòng. Hiện tại tốt rồi, hắn liền ru rú trong tòa nhà không đi học, còn làm mình ra một thân bệnh! Phụng gia làm sao lại cưới cái khác tính như thế?"

Lão thái thái liều mạng quở trách Thẩm thị, không chút nào để ý Phụng Trầm Ngư còn đứng cạnh. Tuy nói Trầm Ngư đôi khi cũng rất ám ức với mẹ mình, thế nhưng vẫn là mẹ ruột của nàng sinh nuôi nàng, nghe lão thái thái nói như vậy, mặt Trầm Ngư càng đen lại.

Nhưng nàng lại chẳng dám tỏ thái độ gì, tuy nói Phụng gia vì tương lai của nàng đã có một phen suy tính, thế nhưng hết thảy điều này vẫn là không đủ. Nàng nếu muốn đạt được những thứ kia, nhất định phải có bảo vệ từ vị dòng chính nữ Phụng gia này, nhất định phải bảo vệ Thẩm thị vị trí đương gia chủ mẫu. Có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục a!

Nghĩ tới đây, Phụng Trầm Ngư thẳng thắn quỳ đến trước mặt lão thái thái, trình trọng dập đầu lạy ba cái: "Trầm Ngư thay mẫu thân thỉnh tội với tổ mẫu, đều là mẫu thân cân nhắc không chu toàn, quá mức cưng chiều ca ca, Trầm Ngư nguyện thay mẫu thân chịu phạt, nhìn tổ mẫu có thể bảo trọng thân thể. Chuyện ca ca bị thương thân mình, Trầm Ngư thật đúng là vạn lần chết cũng khó sửa được sai a!"

Đang nói chuyện, hai hàng lệ như châu lăn dài trên má.

Phụng Trầm Ngư vốn sinh ra đã cực mỹ, da thịt vô cùng mịn màng phối hợp hai chuôi lệ như trân châu, thật là khiến người nhìn sinh lòng trĩu mến.

Lão thái thái mắng một mạch, cũng hết giận chút, lại nhìn Trầm Ngư bộ dáng như vậy, cũng đau lòng theo.

"Cháu gái ngoan, mau đứng lên, tổ mẫu không có trách ngươi."

Trầm Ngư nào dám cứ như vậy, đến lúc đó càng khóc càng thương tâm, "Cầu tổ mẫu tha thứ mẫu thân và ca ca a! Trước mắt vẫn là xem bệnh cho ca ca quan trọng hơn, tổ mẫu thân mình quan trọng hơn a!"

Lão thái thái gật đầu, "Để cho Thẩm thị tại Kim Ngọc viện trong phạt đường bế môn tự suy ngẫm a! Căn Nguyên." Bà gọi Phụng Căn Nguyên, "Nhất định phải thỉnh đại phu tốt nhất đến xem bệnh cho Hạo nhi, nghĩ hết tất cả biện pháp đều phải chữa được bệnh của hắn cho ta."

"Mẫu thân yên tâm, nhi tử đều nhớ rồi. Mẫu thân hay là trở về nghỉ ngơi trước, nơi này giao cho hạ nhân là được, ngày mai nhi tử liền đi tìm danh y xem bệnh cho Từ Hạo. "

Thấy Phụng Căn Nguyên tỏ thái độ, lão thái thái lúc này mới yên tâm để ma ma cùng bọn nha hoàn nâng về Thư Nhã viên, những người khác cũng không tiện lại lưu, đều đi trở về. Kim Trân lúc gần đi còn thâm tình chân thành nhìn Phụng Căn Nguyên chớp mắt, Phụng Căn Nguyên khoát tay với nàng, cũng không nói gì nhiều.

Nhưng rốt cuộc vẫn là sợ lão thái thái thân thể có việc gì, hần đuổi theo ra ngoài hai bước, gọi lại Phụng Vũ Hoành đang định rời đi: "Ngươi cùng qua xem thử, xác định tổ mẫu ngươi vô sự thì rời đi. "

Phụng Vũ Hoành gật đầu, "Nữ nhi biết, phụ thân có còn cần dặn thêm gì nữa hay không?" Ngón ngón không có cung kính.

Phụng Căn Nguyên lúc này mới nhớ tới, liên quan với chuyện tối nay hần còn chưa có cho Phụng Vũ Hoành một câu trả lời. Quay đầu lại ngó ngó Phụng Từ Hạo, không khỏi thở dài.

"A Hoành. " Hần chỉ Phụng Từ Hạo, "Đại ca ngươi tuy nói làm không đúng, nhưng ngươi đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi, bộ dáng hần bây giờ, vì phụ chắc cũng không thể lại trừng phạt hần. Chuyện tối nay, coi như Phụng gia thiếu ngươi một món nợ nhân tình thôi. "

Nàng nhướn mi: "Nhân tình Phụng gia nợ ta? Phụ thân đây là đây A Hoành ra ngoài a?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: 67: Tự Lập Môn Hộ

"Cha không có ý đó." Phụng Căn Nguyên thật rất đau đầu khi cùng Phụng Vũ Hoành nói chuyện, dường như mặc kệ nói cái gì, nàng đều nghe thành ý tứ khác. "Cha chỉ nói là sau đó nếu như ngươi muốn cầu cạnh Phụng gia, Phụng gia nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn."

Nàng bật cười, đây không phải là đem nàng cùng Phụng gia cắt thành hai cái thế lực sao, cũng tốt. "Kia A Hoành liền tạ ơn phụ thân, A Hoành sẽ nhớ rõ phụ thân hôm nay nói, tương lai muốn cầu cạnh Phụng gia, phụ thân sẽ không cự tuyệt. "

"Đó là tự nhiên. " Phụng Căn Nguyên phát tay một cái, để cho Phụng Vũ Hoành cùng đi theo lão thái thái.

Lão thái thái đối với Phụng Vũ Hoành cũng không phải thật bài xích, ngược lại, Phụng Vũ Hoành có thể đi theo cùng nàng hồi Thư Nhã viên, nàng thật đúng thở phào nhẹ nhõm.

Muốn nói vừa rồi lúc mơ hồ thoáng cái kia, cũng dọa bản thân nàng quá chừng, giống như đột nhiên liền xông tới một cỗ tinh lực, xông thẳng vào não, cũng không ngừng đè ép, người không chịu nổi chế đã ngã xuống. Nàng thật không xác định lại đến một tỷ như vậy còn có thể hay không chịu được, trước mắt phủ không có đại phu, vạn nhất sau khi trở về nàng ngã xuống, có ai quản nàng?

"A Hoành. " Lão thái thái không ngốc, đã có việc cầu người, lại làm giả vậy là không được. Hướng chỉ nàng cũng đã nhìn ra, cháu gái này có thể không phải cái đèn cạn dầu, trong núi lớn ỷ khuất ba năm, không biết có bao nhiêu ỷ khuất chờ cùng người nhà họ Phụng thanh toán đây, hiện tại lại có Ngự vương phủ làm chỗ dựa, liền càng là yên tâm có chỗ dựa chắc.

Đúng vậy!

Lão thái thái trong nháy mắt nhớ tới, Phụng Vũ Hoành có Ngự vương phủ làm chỗ dựa a, nàng vừa rồi làm sao có thể có thái độ như vậy với cháu gái này chứ? Thật là hối tiếc không kịp.

"Tổ mẫu, A Hoành ở đây. " Nàng đi hai bước đến bên cạnh lão thái thái, cũng không thay thế nha hoàn đi đỡ nàng, chỉ là chậm rãi đi theo.

Lão thái thái đầy lòng khê thở dài một tiếng, nói "Lúc này là tổ mẫu nói nặng lời, ngươi đừng để trong lòng. "

Phụng Vũ Hoành khẽ cười một cái, "A Hoành không dám. "

"Đều do Thẩm thị, hết thấy điều này là do Thẩm thị gây ra họa. " Lão thái thái đem tội hướng sang Thẩm thị, "A Hoành ngươi yên tâm, sau đó nếu nàng còn dám gây sóng gió, tổ mẫu tự sẽ thu thập nàng. "

"A Hoành không nguyện quản nhiều chuyện trong phủ, chỉ cầu an ổn chờ gả, mong rằng tổ mẫu tác thành. "

"Nhất định, nhất định. " Lão thái thái thấy Phụng Vũ Hoành cũng không giống vừa rồi sắc bén như vậy, trong lòng cuối cùng thở ra.

Phượng Vũ Hoành cũng không có ý định đầu độc tội người một phủ này, có chút cô đầu tường vẫn là có thể lợi dụng một chút, nàng hẳn còn bé, còn phải sống trong ngôi phủ này, thể nào cũng phải từng cái từng cái đánh đổ các kẻ địch giai cấp mới được. Đây không chỉ là nàng hứa hẹn với nguyên chủ, cũng là nàng muốn là cùng đệ đệ và mẫu thân kiếp trước sinh ra giống nhau như đúc Từ Duệ cùng Điều thị giành một cái lối thoát tốt.

Đến Thư Nhã viên, hạ nhân hầu hạ lão thái thái nằm xuống, Phượng Vũ Hoành chắn mạch cho lão thái thái.

"Không có sao chứ?" Lão thái thái rất tích mệnh*, thấy Phượng Vũ Hoành lâu không lên tiếng, vội vàng nói: "Ta trừ bỏ đau thắt lưng, bình thường cũng không có bệnh nặng gì."

* tích mệnh: sợ chết

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Tổ mẫu thân mình vẫn tính là khỏe mạnh, chỉ là vừa mới bị chuyện của đại ca tức giận đến huyết mạch có chút không ổn định." Vừa nói một bên phân phó nha đầu ở Thư Nhã viên, "Đi dùng nước ấm rửa cái khăn đến cho tổ mẫu lau cái mặt, nhớ tót nước ấm muốn vừa phải, không được quá nóng." Thấy nha đầu đáp lại đi chuẩn bị, mới lại nói với lão thái thái: "Tổ mẫu sau này không thể thức dậy sớm, giữa sáng sớm tỉnh lại cũng không cần lập tức dậy, ở trên tháp vận động trong chốc lát gân cốt rồi hẳn dậy. Trên ẩm thực ăn ít gì đó dầu mỡ, không cần uống trà nóng."

Nàng nói một lần hạng mục chú ý cơ bản, lại nói: "Mấy ngày nay ta bên kia còn đang sửa sang, Ngự vương phủ đưa được liệu và đồ bỏ tốt một chút đến, chờ ta dời vào sân sát vách sau sửa sang lại, sẽ chuẩn bị một phần điều trị thân thể đưa tới cho tổ mẫu."

Lão thái thái cảm động a! Vẫn là cháu gái này tri kỷ, mà Trần Ngự, trừ bỏ có được mỹ mạo, thỉnh thoảng sẽ nhớ kỹ giúp nàng từ Thẩm thị muốn chút đồ chơi hay ở ngoài, tại phương diện khác thật là cũng không bằng Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành chiếu cô lão thái thái nằm ngủ, lúc này mới mang theo Thanh Ngọc hồi Liễu Viên.

Từ Duệ sớm đã đi ngủ, Điều thị còn đang chờ nàng, thấy nàng trở lại, mới yên lòng, cũng không nhiều lời, thúc giục nàng trở về nhà đi ngủ.

Phượng Vũ Hoành vẫn không có để Thanh Ngọc lưu lại gác đêm, chính mình vào phòng, chẳng mấy chốc chợt nghe thấy cửa có tiếng Vong Xuyên: "Tiểu thư, đã nằm ngủ sao?"

Nàng đáp một tiếng: "Vào đi."

Vong Xuyên đẩy cửa mà vào, trở tay lại đóng cửa lại.

Lúc Phượng Vũ Hoành theo lão thái thái đi Thư Nhã viên, Vong Xuyên nửa đường liền không đi theo, mà đang cùng Phượng Vũ Hoành bày mưu tính kế lại hồi Kiếm Lăng tiên.

"Quả nhiên không ngoài tiểu thư dự liệu, sau khi người tan hết lão gia đã phân phó người kéo hai cái thư đồng kia ra ngoài đánh chết. Mặt khác còn phái người đi Tiêu châu, đem tiểu nha đầu nuôi trong tòa nhà tất cả xử lý xong."

Phượng Vũ Hoành hơi nhíu lông mày, nàng đoán Phượng Cẩm Nguyên nhất định sẽ giúp Phượng Từ Hạo tất cả chỗ bẩn đều dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là nghe hai cái thư đồng kia nói nữ hài tử đó mới mười tuổi, chắc là Phượng Từ Hạo dùng thủ đoạn gì cướp tới. Nói xử lý xong, không ngoài giết sạch, mà những này kẻ chắc chắn phải chết như vậy để nàng sử dụng, dù sao cũng tốt hơn ôm nỗi hận mà đi.

"Người đi Tiêu châu một chuyến." Phượng Vũ Hoành phân phó Vong Xuyên, "Sớm cứu bọn nha đầu kia ra, tìm một chỗ thu xếp." Vừa nói vừa đi đến trước ngăn tủ, đem hộp chứa ngân phiếu và khế đất Ngự Vương phủ cho lấy ra, từ bên trong rút ra hai tám ngàn phiếu đưa cho Vong Xuyên, "Ta cũng không biết mua chỗ an trí cần bao nhiêu tiền, người xem những thứ này có đủ hay không?"

Vong Xuyên nhận lấy vừa nhìn, một tờ hai ngàn lượng, tổng cộng hai tám bốn ngàn lượng, gật đầu nói: "Đủ rồi. Tiểu thư yên tâm, chuyện tình ở U Châu cứ giao cho nô tỳ, chỉ là Phượng phủ bên này..." Nàng trước sau không yên lòng về Phượng phủ.

"Không có chuyện gì." Phượng Vũ Hoành nhún nhún vai, "Mấy người đó dám đem ta ra đùa giỡn sao? Lại nói, chẳng phải còn có Hoàng Tuyền sao?"

Vong Xuyên lúc này mới hơi an tâm, "Kia nô tỳ suốt đêm sẽ lên đường, Hoàng Tuyền bên kia nô tỳ đi trước giao phó cho nàng, tiểu thư bảo trọng mình."

Vong Xuyên nói đi là đi, trời còn chưa sáng đã rời khỏi kinh thành.

Nháo gần cả đêm, không có ai ngủ ngon, thứ hai trời sáng sớm lão thái thái bên kia sáng chiều phụng dưỡng cũng miễn, Phượng Vũ Hoành thẳng thán ngủ thẳng đến buổi trưa mới đứng dậy.

Sau khi thức dậy làm một chuyện chính là đến xem cái nguyệt lượng môn mới mở tiến độ làm sao.

Quản gia Hà Trung tự mình tại kia giám công, công trình tiến độ thật đúng là nhanh đến mức không ngờ, một cái nguyệt lượng môn ra dáng đã sai biệt không nhiều sắp hoàn công, còn kém quét sơn cùng mài giữa.

Phượng Vũ Hoành thẳng thán hạ lệnh hiện tại liền bắt đầu chuyển nhà, chỉ cần cửa mở, những thứ khác chậm rãi làm tốt rồi.

Hà Trung nhanh chóng lại điều động một đám gã sai vặt tới trợ giúp, mọi người cùng nhau bận việc hơn một canh giờ, cuối cùng là mài dọn sạch vườn.

Hà Trung cúi đầu khom lưng theo sát Phụng Vũ Hoành nói: " Lão gia nói, Liễu Viên vẫn là chỗ của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư kỳ thực có thể trực tiếp đã thông bức tường này. "

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, " Ta muốn một toà Liễu Viên chẳng có tác dụng gì, quay đầu lại ta hội trả lại cho phụ thân. Nay cánh cửa nhỏ các người cũng không cần quá phí tâm lực, có thể để người đi qua là được. " Ngược lại sớm muộn đều phải chặn lại .

Hà Trung sao biết nàng đang nghĩ gì, chỉ nói nàng là khách khí, nói liên tục: " Không dám không dám, nhất định cho nhị tiểu thư tạo cửa thật hoàn mỹ. " Sau đó lại có chút hơi khó nói: " Bẩm nhị tiểu thư, lão gia nói, bởi vì nhị tiểu thư còn chưa xuất giá, không thể đơn độc lập phủ, cho nên cửa lớn trong sân cách vách là không thể đi. Nếu như nhị tiểu thư muốn ra ngoài, chỉ cần người nói với lão thái một tiếng là được . "

Phụng Vũ Hoành tỏ ra đã hiểu, dù sao dưới chế độ phong kiến một cô nương chưa xuất giá chính mình liền mở cửa lập phủ, quả thực nói thì dễ mà nghe thì khó .

Sân chuyển xong, Phụng Vũ Hoành tiếp nhận một đám hạ nhân trước tiên ở trong phủ chạy một vòng .

Đề nàng ngoài ý muốn là, nguyên bản nghe nói một cái phủ đệ nhiều năm chưa có ai ở qua càng không có cỏ dại, lại càng không thấy một chút bẻ bộn. Y như mỗi ngày cũng có người quản lý, cảnh xuân tươi đẹp, cả kim ngư trong ao nhỏ đều nuôi béo tốt .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: 68: Không Phải Thỉnh An, Ta Là Tới Đòi Nợ

Thấy Hoàng Tuyền che miệng khẽ cười, thì nàng liền biết rõ nha đầu này nhất định biết chút gì, vì thế nghiêng đầu nhử mày nhìn nàng.

Nhìn một hồi Hoàng Tuyền liền không đỡ nổi:" Nhị tiểu thư, ta nhận. Lúc chúng ta xuất phủ nghe Bạch Trạch nói qua, Ngự vương phủ những năm này vẫn luôn có phái người quản lý sân bên này, đặc biệt quyết định đưa sân này như sinh lễ cho nhị tiểu thư, còn phái một đội âm vệ suốt đêm tới thu thập một lần. "

Phụng Vũ Hoành trên mặt ý cười không che giấu được lại xao động lên, người nợ còn không ngốc sao!

Nàng tự mình sắp xếp gian phòng, tận cùng bên trong sân cho Diêu thị ở, thứ hai vào nàng ở, phía ngoài cùng là Từ Duệ ở. Trong mỗi gian viện chính thất phòng nhỏ đều rất đầy đủ, đầy đủ hạ nhân.

Nàng tại trong gian viện của mình trừ ra hai gian sương phòng làm thành phòng được nhỏ, phái người dựa theo dáng vẻ Đông y đường mở một mặt tường ngăn tủ, lại nhiều thêm vài cái bàn tùy ý bày ra, hơn nữa sắm thêm giấy và bút mực .

Ngoài ra, trong sân này vốn là có hai gian kho phòng, vừa vặn có thể bày xuống đồng sinh lễ.

Phụng Vũ Hoành nhìn bố cục của sân, giống như là chuyên môn chuẩn bị vì nàng, tất cả đều như định trước rất tốt, lại như chuyện đương nhiên .

Từ Duệ trong sân vốn có gian thư phòng vô cùng ra dáng, bên trong đã đặt sẵn thư.

Tiểu gia hỏa nhìn thập phần vui vẻ, áy mà nàng một quyển binh thư không chịu buông tay .

Diêu thị dù sao liền không có gì đại yêu thích, Diêu gia y thuật nàng chẳng có nửa điểm di truyền nào, cả ngày là làm thiêu thừa may vá thêu thùa hoa .

Phụng Vũ Hoành nghĩ như thế cũng tốt, nữ nhân có con trai có con gái, năm tháng an ổn chính là hạnh phúc. Nàng lại an bài hai nha đầu tính tình hoạt bát đến hầu hạ Diêu thị, cứ như vậy hết thảy náo nhiệt chút.

Chỉ là chuyện tới mới phát hiện ở đây thật là thừa thớt người chút, nàng đã để Tôn ma ma lại đi tìm mua hạ nhân, mua hơn năm cái trở lại, trưng tự ban cho tên chữ Nhục dần dần .

Từ đó, toà tân phủ này biến thành một cái sân lớn nhất Phụng gia, dựa vào một cái nguyệt lượng môn nho nhỏ kết nối lại, giống như một thế ngoại đào nguyên độc lập tồn tại. Phụng Vũ Hoành vốn muốn đem Liễu Viên trả cho Phụng gia, nhưng lão thái thái có ý không cần, nàng cũng không quá kiên trì. Nghĩ nếu thực sự có người dời tới chỗ này ở, chỉ sợ một vào một ra, này cánh cửa nguyệt lượng khẩu lại phải bận rộn. Bây giờ thế này, nàng cũng chỉ biết an bài hai người nha đầu bảo vệ cánh cửa kia, nếu có người cầu kiến, liền do một người trong đó thông báo vào trong, một cái khác tạm thời chặn người ở ngoài cửa .

Tân phủ bị Phụng Vũ Hoành mệnh danh là " Đồng Sinh Hiên ", Hoàng Tuyền lúc nghe được cái tên này nhất thời có điểm sững sờ một hồi, hỏi Phụng Vũ Hoành là có ý gì, nàng giải thích là: " Bất luận người nào cũng không thể nào là tồn tại độc lập, trí giả nên biết mượn lực mà đi, cho nên chỉ có cùng sinh, mới trường sinh được . "

Hoàng Tuyền trong mắt lóe sáng hào quang hưng phấn." Nhị tiểu thư, người cùng điện hạ thật đúng là trời sinh một đôi! "

Nàng bị tiểu nha đầu một câu nói làm cho mặt có chút đỏ, " Ai muốn cùng hần một đôi? "

" Các người cả lời nói cũng giống nhau thế, không làm một đôi đây mới gọi là tiếc thay a? " Hoàng Tuyền cười hì hì nói: " Nếu không phải mấy ngày nay ta vẫn đi theo ở bên cạnh tiểu thư, thật muốn hoài nghi tiểu thư là đã gặp điện hạ, hơn nữa có cùng suy nghĩ ra loại đạo lý đồng sinh a?"

Nàng cũng hơi run, người nọ cũng nói lời giống thế sao ?

Kỳ thực nàng cảm thấy gọi Đồng Sinh điện mới càng có khí phách, nhưng này dù sao chỉ là dựa vào Phụng phủ mà tồn tại một cái sân, không thể gọi chữ điện như vậy. Nếu là sau này một mình lập phủ, chắc cũng không gọi Đồng Sinh phủ nào đó, trước mắt nàng chính là sung sướng, gọi vài năm thôi .

Tại Đồng Sinh Hiên buổi chiều đầu tiên, tất cả mọi người ngủ rất ngon .

Phụng phủ, lão thái thái bày mưu tính kế, cho mỗi một sân đều đưa rất nhiều chăn đắp và chăn niệm, còn cho tam chủ tử mỗi người chuẩn bị hai giường chăn gấm mới tinh, càng là đưa một đồng lớn vật dụng hàng ngày .

Kỳ thực những thứ này căn bản cũng không dùng tới, bởi vì Phụng Vũ Hoành phát hiện người nọ đã sớm bố trí tam chủ viện này thỏa đáng, thậm chí ngay cả chăn đệm trong chính phòng cũng là nghiêm chỉnh, chớ đừng nhắc tới trang trí trong phòng , quả thực không thiếu gì cả .

Nàng nằm tại trong phòng tỉ mỉ bố trí thế này, ngủ một giấc liền từ chiều hôm trước tới nay .

Ngày kế, Điều thị, Phụng Vũ Hoành, Phụng Tử Duệ ba người tập thể hướng lão thái thái ở Thư Nhả viên đi thỉnh an .

Bởi vì cách khá xa, lúc các nàng đến, trong phủ tam vị tiểu thư cùng hai cái di nương đã ở trong phòng, Thẩm thị bị phạt hồi lỗi, không thể đi ra, kia Kim Trần cũng chẳng biết vì sao còn chậm chạp không hề lộ diện .

Ba người từ xa xa đi đến, Phụng Phấn Đại nhìn ánh mắt đều đỏ như bốc lửa .

Trước khi muốn nói nàng vẫn chỉ là ghen tị Phụng Vũ Hoành có những cái hàng tốt, bây giờ chính là đối với tòa Đồng Sinh Hiên chảy nước miếng .

Có một mình một tòa nhà, là một việc tốt biết bao a!

Nàng chưa từng nghĩ đến một cô gái còn có thể có đãi ngộ như thế, tại trong quan niệm của nàng, nữ nhân chính là tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử. Trước khi chưa xuất giá ở trong nhà, sau khi lấy chồng mãi cho đến chết cũng sống tại nhà phu gia, sao còn có nhà chỉ thuộc về mình .

Tuy Đồng Sinh Hiên trên danh nghĩa vẫn là sân Phụng phủ, nhưng người ta có khế đất riêng, có lãnh địa riêng, nàng trộm lén chạy đi nhìn gần tiểu nguyệt lương môn, Phụng Vũ Hoành một mực tùy tiện như vậy, cùng Phụng phủ cũng không tiếp tục ở lại.

Cuộc sống như thế, nàng Phụng Phấn Đại cũng muốn có .

Mang theo tâm cảnh như vậy cũng không chỉ một mình Phấn Đại, Phụng Trầm Ngư cũng là rất đồ kị .

Phụng gia luôn miệng nói là hết thầy đều vì nàng suy nghĩ, sẽ vì nàng làm sắp xếp tốt nhất, nhưng nàng phải vì thế trả giá thật lớn, phải đẩy một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành làm ra diện phạm hiển lương thực đức . Trời biết có bao nhiêu thứ nàng đều giận đến phát điên, có thể là không thể như Phụng Vũ Hoành như vậy dám chống đối với trưởng bối, dám tranh thủ cuộc sống vì mình. Nàng Phụng Trầm Ngư không có tự do, chỉ có một cái tương lai tốt đẹp được miêu tả vô hạn .

Có thể ... đó chỉ là tương lai a!

Điều thị cùng Phụng Vũ Hoành chậm chậm đi tới, Phụng Tử Duệ cùng ở sau lưng hai người, cũng đi quy củ, không chút nào như như hải tử như vậy hết nhìn đông tới nhìn tây cũng hiếu kỳ mọi chuyện .

Ba người vào phòng, cùng nhau hành lễ vấn an lão thái thái .

Lão thái thái nhìn ba người này lại một lần nữa tập thể xuất hiện ở trước mắt mình, trong lòng cảm giác lại cùng các nàng ngày ấy vừa hồi phủ bất đồng .

" Mau đứng lên. " Bà tận lực để cho mình lộ ra hòa ái chút, lại hướng Phụng Tử Duệ ngoác ngoác tay: " Cháu ngoan, đến chỗ tổ mẫu. "

Phụng Trầm Ngư sắc mặt trong nháy mắt liền chìm xuống, tới hôm qua Phụng Tử Hạo mới xảy ra chuyện như vậy, hôm nay lão thái thái liền đối Phụng Tử Duệ có biểu hiện như thế, không thể không để nàng suy nghĩ nhiều a .

Phụng Tử Duệ ngoan ngoãn tiến lên, nhưng cũng không quá thân cận, chỉ là đến gần rồi sau mấy bước lại thi lễ một cái: " Tử Duệ thỉnh an tổ mẫu, hồi lâu không ở bên cạnh tổ mẫu tần hiếu, mong rằng tổ mẫu chớ trách . "

" Không có trách người! " Phụng Tử Duệ hiểu chuyện để lão thái thái lại nghĩ đến thời điểm trước kia Điều thị còn làm gia chủ, không khỏi muôn vàn cảm xúc. Khi đó Phụng gia đúng là mưa thuận gió hòa, nơi nào có như hiện nay những chuyện phiền lòng này. " Triệu ma ma , mau cho ngồi . "

Ba người cùng nhau ngồi xuống. Từ Duệ sát bên Tường Dung ngồi xuống. Tường Dung thực thích đứa bé này, len lén xoa bóp tay nhỏ bé của hắn, mỉm cười.

Phấn Đại lại hung ác trừng mắt nhìn Hàn thị, lại trách nàng không hăng hái.

Chẳng qua nha đầu này nhìn chung quanh trong phòng một vòng, phát hiện thiếu mất một người, buột miệng hỏi: "Vị kia tân tân Kim Trân đi nương đâu? Sao lại không thấy nàng đến chỗ tổ mẫu thỉnh an?"

Phượng Vũ Hoành cười thâm, chỉ nói Phấn Đại thật đúng là một thiên tài gây sự.

Vừa nhắc tới Kim Trân, trong phòng không có một người tình nguyện nghe, lão thái thái càng là hừ một tiếng, nói "Nàng tốt nhất cả đời đừng lác lư trước mặt ta, nhìn liền phiền cực kỳ." Chẳng qua suy nghĩ thêm vậy không biết có trị được hay không cho Phượng Từ Hạo, đã lại bắt đầu mong chờ Kim Trân có thể cho Phượng gia thêm đứa con trai.

Hàn thị cũng là không sợ phiền phức lớn, tăng cường nói câu: "Kim Trân muội muội là người đại phu nhân dạy dỗ nên, hẳn rất hiểu được quy củ sáng chiều phụng dưỡng mới đúng, có thể là bởi vì hai ngày này lão gia đều ngủ lại tại Như Ý viện, lúc này mới thức dậy trễ." Nói xong, còn không quên lưu hai tiếng cười chiêu bài của nàng.

Lão thái thái vốn là phiền Thẩm thị, nghe Hàn thị vừa nói như thế, ngay trong lòng không thoải mái hơn —— "Cái ác phụ kia còn có thể dạy dỗ ra thứ gì tốt được?"

Phượng Vũ Hoành giả vờ khó xử nói: "Nói đến, mẫu thân bị phạt đóng cửa hối lỗi, mấy gian cửa hàng của Diêu di nương ta có thể đi đòi ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Tiệm Trở Về

Edit: haivan98

Lúc Phượng Vũ Hoành nhắc đến chuyện cửa tiệm, lão thái thái đang nhìn chăm chăm một bình sứ nhỏ nàng đang cầm trong tay.

Từ lúc Phượng Vũ Hoành cho nàng mấy thuốc cao dán kia, lão thái thái này có tính tham lam. Người cổ đại nơi nào thấy qua loại thuốc cao thuốc tây trị bệnh ở thế kỷ hai mươi mốt nào lại dám khinh bạc không cần, không chỉ dán lên không giống các đại phu khác khai thuốc, chủ yếu nhất là hiệu quả dựng sào thấy bóng*. Nàng dán hai ngày, còn tìm được bí quyết, không chỉ dán eo, nơi nào đau dán nơi ấy, bảo đảm thuốc đến bệnh trừ.

Dựng sào thấy bóng*: thấy ngay tác dụng

Nghĩ đêm hôm ấy bất chợt choáng váng đầu, Phượng Vũ Hoành nói nàng huyết mạch dâng lên, sẽ tìm cho nàng chút thuốc tốt đến, chỉ sợ trong bình sứ nhỏ này chính là thuốc tốt cho nàng đi?

Lão thái thái hướng Triệu ma ma phát tay một cái: "Đi đem Thẩm thị mang tới, để nàng mang ra địa khế." Suy nghĩ thêm, lại bổ sung đến: "Còn có trưởng bạc cũng cùng nhau mang tới."

Triệu ma ma lĩnh mệnh mà đi, Phượng Vũ Hoành nhếch miệng tiểu tiểu, trước đứng dậy hai bước, chuyển bình nhỏ trong tay đến trước mặt lão thái thái: "Đây là A Hoành hôm qua suốt đêm vì tổ mẫu chế biến ra thuốc tốt, dùng cũng là dược liệu quý hiếm Ngự Vương điện hạ đưa tới, rất nhiều cũng là ở Đại Thuận khó gặp a?"

Lão thái thái cười híp mắt tiếp nhận, trông vẻ xem như bảo bối vậy quả thực so ngày đó nhận được chuỗi niệm châu phi thúy thủy tinh cùng ở chỗ Thẩm thị thì càng sâu.

Phượng Trầm Ngự đè nén phần hận trong lòng, yếu ớt mà nói câu: "Nhị muội muội không hồ lạng lạng tôn nữ Diêu thái y, được hết chân truyền a."

Phượng Vũ Hoành khiêm tốn: "Chứ đâu, ông ngoại giáo dục A Hoành chẳng qua thời gian mấy năm, vẫn là tại A Hoành lúc nhỏ, chứ đâu bì kịp được mẫu thân cả ngày đối đại tỷ tỷ tự thân dạy dỗ."

Lão thái thái kêu rên: "Cái ác phụ kia, Trầm Ngự nguoi tuyệt đối không thể học mẹ nguoi."

Phượng Trầm Ngự tâm lý đặc biệt ủy khuất, trên miệng vẫn nói: "Trầm Ngự đều nghe tổ mẫu."

Lão thái thái gật đầu, không nguyện nói thêm nữa về Thẩm thị, mà chỉ lo nhìn bình nhỏ trong tay hỏi Phượng Vũ Hoành: "Cháu gái ngoan, mau mau nói

cho tổ mẫu thuốc này nên dùng như thế nào? "

" Tổ mẫu thường ngày không cần dùng, chỉ là tại lúc lần sau gặp lại choáng đầu, đổ bột phần bên trong ra một phần to bằng móng tay rồi thả vào trong miệng dùng nước thuận theo tốt rồi. "

Kỳ thực nàng chẳng qua là đem thuốc hạ huyết áp đều nghiền nát rồi đóng gói lại, cho vào bình nhỏ cổ nhân thường dùng để chứa dược. Một phần to bằng móng tay nhỏ gần như chính là nửa lượng mảnh nhỏ, cho lão thái thái đề phòng huyết áp bất chợt lên cao dùng.

Lão thái thái rất thoả mãn chai dược cứu cấp này, càng không mượn tay người khác, chính mình bọc đề trong túi tay áo: " Chính ta mang theo, đỡ phải thời điểm muốn dùng hạ nhân không ở bên người. "

Phượng Vũ Hoành gật đầu: " A Hoành chỉ hi vọng tổ mẫu thân thể kiện khang. " Người khỏe mạnh, mới có sức lực giúp đỡ ta đối phó Thẩm thị, phải đem Thẩm thị từ trong Phượng phủ rút đi, nàng là một thứ nữ nhỏ nhỏ lực lượng có thể không đủ, có cái lão thái thái hỗ trợ thì dễ làm hơn nhiều.

Mọi người lại chờ thêm chốc lát, Triệu ma ma mang theo Thẩm thị đến đây, phía sau còn đi theo Mãn Hi và Bảo Đường.

Phượng Vũ Hoành chú ý nhìn móng tay Mãn Hi, vẫn là sơn móng tay, nàng tính thử ngày tháng, đêm nay phải cho nha đầu này lấy thuốc.

Thẩm thị mặt âm trầm đi đến trong nhà, tượng trưng khom người trước lão thái thái một cái, thuận miệng một câu: " Thịnh an lão thái thái. " Sau đó đặt móng ngồi cạnh Phượng Trầm Ngư.

Triệu ma ma chuyển mấy tờ giấy và mấy quyển sách trong tay đến trước mặt lão thái thái: " Đây là đại phu nhân nộp lên khế đất và sổ sách. "

Lão thái thái không có nhận, trực tiếp để Triệu ma ma giao gì đó cho Phượng Vũ Hoành: " A Hoành người tự mình nhìn, có chỗ không ổn? "

Thẩm thị chớp mắt trừng đi qua: " Có thể có gì không ổn? Giao cũng giao, còn muốn thế nào? "

Lão thái thái vỗ bàn một cái: " Phản nghịch! " Thanh âm cực lớn, dọa người trong nhà tập thể co rụt cổ lại.

Phượng Vũ Hoành đứng lúc mà nhắc nhở câu: " Tổ mẫu chớ tức giận, thân thể quan trọng hơn. "

Lão thái thái thụ giáo gật gật đầu, thúc giục nói: " Người mau nhìn xem mấy đồ này. "

Phượng Vũ Hoành cầm ba tờ khế đất trên tay, đi trở về bên cạnh Diêu thị, " Di nương nhìn thử có đúng mấy gian này? "

Diêu thị nhận lấy nhìn, chỉ thấy hé ra là Bách Thảo Đường, còn có một phòng tiệm trang sức, mặt khác một gian là tiệm đồ cổ .

Mấy đồ này đều là năm đó khi xuất giá Diêu lão thái y tự mình tuyển ra cho nàng làm của hồi môn, chỉ nghĩ đến ba gian cũng là buôn bán kiếm tiền, có thể trợ giúp nữ nhi kế sinh nhai. Lại không nghĩ rằng từ lúc gả tới Phượng gia ngày đó trở đi, các tiệm này nàng cũng chưa từng thấy qua.

" Là những thứ này. " Diêu thị muôn vãn cảm xúc .

Phượng Vũ Hoành lại lật qua lật lại mấy quyển sổ kế toán, chi tiết cụ thể nàng xem không hiểu, nhưng trong sổ cái ghi rõ ràng, ba gian cửa hàng nợ nần chồng chất, không chỉ không kiếm tiền, còn đèn ngược đến lên trời.

Thẩm thị thấy nàng nường mi, hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo liến giơ lên: " Thấy rõ, những năm này Phượng gia vì tiệm các người ném vào bao nhiêu bạc. Từng bút đều viết được rõ rõ ràng ràng, bây giờ đòi tiệm về, nên số bạc này cũng nên tính toán rõ ràng. "

Nàng vừa thốt ra lời, mọi người trong nhà phần lớn đều ngẩn ra.

Các nàng cũng là lão nhân Phượng phủ, biết Diêu gia năm đó cho là tiệm như nào. Tiệm bán thuốc, tiệm trang sức, tiệm đồ cổ, không tiệm nào là không buôn bán kiếm tiền, vì sao còn phải bồi thường?

Lão thái thái hiển nhiên phải biết Thẩm thị tính chuyện gì, nhưng tiệm mấy năm qua cũng là Thẩm thị xử lý, nàng cũng nói không được lời gì.

Phượng Vũ Hoành lại đối với những lời này cũng không có thấy gì đáng nghĩ, chỉ nói: " Mẫu thân yên tâm, ta tự sẽ cho người thẩm tra sổ sách, nếu quả thật là thiếu nợ, trả bạc là phải làm. Các niên đại này là người xử lý cũng phải gánh trách nhiệm kinh doanh không tốt. Còn có: " Nàng mắt lạnh nhìn Thẩm thị, " Nếu tra ra thực tế tình hình và số bạc kinh doanh kê ra không hợp, còn thỉnh mẫu thân cho A Hoành cũng cho Phượng gia một câu trả lời. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Cây Nhỏ Không Đánh Không Thẳng Tắp

Thẩm thị không hiểu: " Ta phải giao ra cho Phụng gia cái gì? Tiệm chẳng phải của các người sao? "

A Hoành hỏi ngược lại: " Bây giờ tiệm là của ta? Ban đầu là ai nói nữ nhân gả tới gì đó liền của nhà chồng sở hữu? "

Thẩm thị tự hiểu đuối lý, tròn tròn mắt không nguyện tiếp đề tài này, rồi lại đổi với chuyện Phụng Vũ Hoành muốn tra sổ sách chột dạ, kỳ quái nói: " Ta là Phụng gia đương gia chủ mẫu, người một cái thứ nữ vẫn bối bây giờ cũng dám đến hoài nghi ta, quy củ đã học đi nơi nào? "

Phụng Vũ Hoành lại nói: " Trong núi sâu Tây Bắc, Phụng gia thật đúng chưa phải tới cho A Hoành một cái người dạy quy củ. "

Lão thái thái nhắc nhở Thẩm thị: " Người chính là Phụng gia chủ mẫu không sai, nhưng hiện tại đã không dám đương nổi cái nhà này! "

Thẩm thị tức đến thở nặng hô hô, đứng lên chỉ vào cả đám hét lớn: " Các người cũng là đã bàn bạc tốt! Đều là có ý ! "

Phụng Vũ Hoành chẳng thèm cùng nàng nói nhảm nhiều, chỉ hành lễ trước lão thái thái: " Tổ mẫu, A Hoành cáo lui trước, hôm nay cầm lại các tiệm này, còn nghĩ ra ngoài phủ đi kiểm tra một phen, vừa vãn xin tổ mẫu đồng ý . "

Lão thái thái gật đầu: " Đi thôi! Mang theo nha hoàn, sớm chút trở lại . "

A Hoành cúi người xin cáo lui, người liên quan là Diêu thị cùng Tử Duệ cũng cùng nhau rời khỏi .

Lão thái thái trừng Thẩm thị , lạnh giọng nhắc nhở: " Không nên bởi vì mình đức hạnh làm trễ nãi tương lai Trầm Ngự, người nếu vẫn không sửa đổi một chút, Phụng gia có thể cân nhắc đưa người đến trong miếu đi . "

Lại nói Phụng Vũ Hoành, từ Thư Nhã viên đi ra liền mang theo Hoàng Tuyền cùng Thanh Ngọc hai người ra cửa phủ. Đây là lần thứ nhất ra ngoài phủ sau khi nàng trở lại kinh thành, tức khắc sau khi phải rời đi mảnh đất nhỏ luôn bị quản lý là Phụng gia, hơi thở đều thông thuận .

Hoàng Tuyền quay đầu lại trừng Phụng phủ chớp mắt, căm giận nói: " Nhị tiểu thư nhện thêm vài năm, sau đó ta cũng sẽ không quay lại nữa. Nay toàn gia người nào cũng thật giả dối! "

Ngay cả Thanh Ngọc sắc mặt cũng đều không ưa người nhà họ Phụng, " Lão gia chẳng phải tể tướng sao? Thật không ngờ đường đường tể tướng cư nhiên trong phủ dưỡng một cái đương gia chủ mẫu như vậy . "

Phụng Vũ Hoành nhún vai: " Các người nếu muốn xem trò vui, những năm này có thể nhìn hiểu được a? Trong tòa phủ này a, mỗi người đều có thể độc diễn một màn kịch , mà còn biết hát được 10 điểm phấn khích . "

Hoàng Tuyền lại khôi phục dáng vẻ cười hi hi , nói " Cũng tốt, đỡ phải phát chán a? Coi như chơi đùa với các nàng , thỉnh thoảng vẩy một roi , gõ một cái . "

Thanh Ngọc chu môi nói: " Hoàng Tuyền tỷ tỷ không nên hơi một tí liền nói đánh người . "

Hoàng Tuyền ôm lấy vai nàng đùa nàng: " Cây nhỏ không đánh không thẳng tắp . "

Mấy người vừa nói vừa cười , sẽ rất nhanh đến Bách Thảo Đường.

Phụng Vũ Hoành vẫn chưa dẫn người trực tiếp đi vào , mà là đứng ở phía trước cổng cửa hàng giả bộ nhìn đồ vật .

Bách Thảo đường người đến người đi, lấy thuốc cho không ít người, mặt tiền cửa hiệu người giúp việc loay hoay bận bịu, một vị trung niên nam tử bộ dáng chương quỹ đứng trước quầy hàng, cầm trong tay thứ gì đó đang cùng một lão đầu khoa tay múa chân nói chuyện không ngừng .

Phụng Vũ Hoành ba người đến gần chút, chợt nghe người kia nói: " Đây chính là một viên lão sâm năm trăm năm, ta đã nói với người lão tiên sinh, nếu không phải là người nói người bạn già bệnh nặng gấp chờ nhân sâm kéo dài tính mạng, đồ tốt như vậy ta đều không lấy ra cho người đâu . "

Lão nhân kia mê mẩn mà nhìn vật trong tay chương quỹ, khoát tay lia lịa: " Không cần tốt như vậy, nhân sâm năm trăm năm bao nhiêu tiền a? Chính là ta bán địa ốc trong gia cũng mua không được! "

" Chà?! " Chương quỹ vỗ vai hắn: " Lão tiên sinh, chính là ta nhìn ra người không phải người trong tay đặc biệt dư dả, mới không lấy các loại ngàn năm trở lên lấy ra cho người nhìn. Nhưng người mua sâm là làm gì a? Là kéo dài tính mạng a! Những kia mấy chục năm hoặc là 1-200 năm, vãn nhất không kéo thêm được thì sao? Bạc còn không phải hoa trắng! Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần bảo vệ mệnh mới đúng khẩn yếu nhất ! "

" Thế nhưng . . Thế nhưng ta không đủ tiền a! " Lão đầu cuống lên, bắt đầu đào miệng túi của mình .

Ánh mắt chương quỹ thẳng nhìn chằm chằm lão đầu móc ra cái bao bố nhỏ, một khối một khối toàn là bạc vụn, nhiều nhất chẳng qua hai mươi lượng .

" Đây là ta mượn tất cả người trong thôn ta mới kiếm ra, có thể cũng không đủ mua sâm năm trăm năm nha! "

Chương quỹ bĩu môi, " Là bớt chút. " Lập tức khoát tay chặn lại: "Không sao, Bách Thảo Đường dùng trị bệnh cứu người làm căn bản, không thể bởi vì bệnh nhân hết tiền liền không cho xem bệnh nha! " Vừa nói một bên nắm tất cả bạc trong tay lão đầu. Lão đầu kia rất không nỡ, muốn đến cướp lại, nhưng không đoạt được chương quỹ. " Đây, sâm người cầm cẩn thận! " Chương quỹ đem cái gọi là sâm nhân sâm năm trăm năm nhét vào trong tay lão

đầu, " Mau mau trở lại kéo dài tính mạng cho bạn già của người a! "

Lão đầu nhìn nhân sâm đã ở trong tay, cảm kích không biết nên nói gì cho tốt, dứt khoát quỳ xuống dập đầu trước chương quỹ kia: " Người lương thiện a! Ta cho người dập đầu ! Cảm ơn người ân cứu mạng a! "

Chương quỹ nhanh chóng nâng người dậy, " Không được! Đây đều là Bách Thảo đường phải làm, mau mau trở về trị bệnh cứu người quan trọng hơn. "

Mất nhìn thấy lão đầu cảm kích nâng nhân sâm bước đi tập tễnh rồi khỏi , Hoàng Tuyền giựt giựt khoe miệng: " Món đồ kia là nhân sâm ? "

Thanh Ngọc cũng không tin: " Còn năm trăm năm ? "

Phượng Vũ Hoàng hừ lạnh một tiếng: " Một cái rễ cây mà thôi. " Lập tức phân phó Hoàng Tuyền: " Đi tìm lão tiên sinh kia về. "

Hoàng Tuyền gật đầu: " Tiểu thư muốn tìm về đây? "

Phượng Vũ Hoàng nâng chân hướng Bách Thảo Đường đi vào trong: " Thấy bên trong đồ tốt không thiếu, đã có ai mua nhân sâm, bốn tiểu thư liền mua khác chút đi. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Cái Gì Linh Chi Chó Má*

*ta cũng hoang mang quá tóm lại đọc chương này sẽ hiểu tiêu đề.

Edit: haivan98

Hoàng Tuyền cười hi hi đuổi theo lão đầu kia, Thanh Ngọc đi theo Phượng Vũ Hoàng vào Bách Thảo Đường.

Chương quỹ vừa thấy tới một cô nương mặc không tầm thường, phía sau còn đi theo người nha hoàn , liền biết này nhất định là vị khách hàng lớn, mau đến mời vào bên trong, lại lập tức châm trà. Sau một trận bận bịu, lúc này mới cúi đầu khom lưng hỏi Phượng Vũ Hoàng: " Vị tiểu thư này là muốn mua được liệu, hay tìm đại phu đến khám bệnh tại nhà? "

Phượng Vũ Hoàng hỏi: " Các người ở đây trừ bỏ bán được liệu, còn cho người ta xem bệnh? "

Chương quỹ đặc ý nói: " Đó là tự nhiên! Bách Thảo đường chúng ta có hai vị đại phu, mỗi ngày thay phiên ngồi công đường xử án, một vị khác liền phụ trách đến khám bệnh tại nhà. "

Phượng Vũ Hoàng gật đầu, lại nhìn chung quanh gian được đường này một vòng, rồi sau đó mới nói: " Hôm qua mẫu thân ta mắc bệnh, đại phu viết cho cái toa thuốc, bên trong có một vị linh chi, nói là niên đại càng lâu càng tốt. Ta nghe nói Bách Thảo Đường bên trong có được liệu tốt là đủ cả nhất, liền muốn tới xem thử. Ta một cái cô nương gia cũng không hiểu cái gì, nguyên bản còn sợ đi ra mua được liệu đắt tiền bị người lừa gạt, nhưng mới rồi thấy lão tiên sinh kia đối Bách Thảo Đường cảm động đến rơi nước mắt như vậy, nghĩ đến một gian được đường lớn như vậy chắc là sẽ không gạt người. "

Chương quỹ vừa nghe lời này, nửa điểm cũng không có cảm thấy có gì không đúng, ngược lại gần như hưng ác tiếp thu " tin tức " từ Phượng Vũ Hoàng mà " Chẳng hiểu cái gì cả ", tươi cười rạng rỡ phân phó tiểu nhị: " Đi! Đem ngăn tủ phòng trong phương Bắc hàng thứ ba trong ngăn kéo thứ sáu thiên niên linh chi lấy ra. "

Tiểu nhị mặt bất đắc dĩ đáp một tiếng, lại lo âu nhìn Phượng Vũ Hoàng chớp mắt, chương quỹ quát một câu: " Nhanh đi ! Ngơ ngác cái gì ! "

Không lâu lắm, một cái hộp gỗ bị tiểu nhị kia nâng đi ra. Kia là một tiểu nhị hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cúi đầu, giơ cao hộp gỗ, dựa vào bị hộp gỗ ngăn trở nửa bên mặt hướng Phượng Vũ Hoàng nháy mắt .

Phượng Vũ Hoàng nhìn ra khẩu hình của tiểu nhị, nói đúng lắm: " Đừng mua. "

Nàng mỉm cười gật đầu, trong bụng nhớ kỹ tiểu nhị này.

Chương quỹ nhận lấy hộp gỗ, một cước đá văng tiểu nhị, sau đó nhún nhảy nâng đến trước mặt Phượng Vũ Hoàng: " Tiểu thư mời xem. " Nói rồi mở hộp gỗ ra, cực đại một viên cái gọi là linh chi liền xuất hiện ở Phượng Vũ Hoàng trước mặt hai người. Chương quỹ tiếp tục nói: " Linh chi ngàn năm, thể gian khó tìm a! "

"A? " Phượng Vũ Hoàng nhíu nhíu mày, cẩn thận quan sát linh chi, " Thể gian khó tìm sao? Vậy xem ra Bách Thảo Đường thật sự chính là khối bảo[1] địa. "

[1] bảo ở đây là giống bảo vật, vật quý

Chương quỹ một lòng đều nghĩ muốn lừa tiền tới tay thế nào, căn bản không nghe ra Phụng Vũ Hoành trong lời nói ý châm chọc —— " Tiểu thư nói không sai, vừa rồi lão tiên sinh kia đến mua nhân sâm ngài cũng nhìn thấy, Bách Thảo Đường bắt luận là nhân sâm năm trăm năm vẫn là không bằng linh chi ngàn năm, chỉ cần ngài gọi tên ra, được liệu gì đều cầm ra được! "

"Khóa [2] linh chi này chương quỹ tính toán muốn giá bao nhiêu?" Nàng neho mắt nhìn chương quỹ này, tặc mi thử mục[3], nhìn thì chẳng phải người tốt.

[2] Khóa: một cây, một gốc

[3] Tặc mi thử mục: mắt gian, mũi chuột - chỉ kẻ gian trá giao hoạt

" Tiểu thư muốn trả bao nhiêu? " Chương quỹ hỏi ngược lại, " Ngài cũng biết, thiên niên linh chi là vật khó tìm, giá tiền nói ra giá lớn cũng không quá mức. Có thể là tiểu thư mua linh chi là muốn cầm trở về cứu mạng, cho nên xin hỏi tiểu thư chuẩn bị ra bao nhiêu? Ngài ra cái giá, nói không chênh lệch lắm thì ta đưa khóa linh chi này cho ngài. Dù sao cứu mạng quan trọng hơn, ta cũng không thể bởi vì ít tiền tài làm trễ nãi bệnh tình phụ nhân trong nhà ngài. "

Nếu không biết thật tình, thực sự bị chương quỹ này làm cho cảm động.

Thế nhưng hấn cảm động không được Phụng Vũ Hoành, bởi vì Phụng Vũ Hoành rõ ràng nhận ra, linh chi chó má trong cái hộp kia kỳ thực chính là một khối vỏ cây chiếu theo dáng vẻ linh chi đánh bóng ra.

Rễ cây làm nhân sâm, vỏ cây làm linh chi, bọn hấn thật biết cách không hoang phí.

Nàng giả vờ như tự hỏi: " Nhân sâm năm trăm năm vị lão bá kia hai mươi lượng mua đi, linh chi một ngàn năm ... 40 lượng? "

Chương quỹ lắc đầu liên tục, " Tiểu thư, sổ sách chẳng phải tính như vậy. Năm trăm năm cùng một ngàn năm, cái này thì chẳng phải chuyện thêm gấp đôi tiền. " Chuyện cười, vị tiểu thư này nhìn liền không phải người thường gia, hấn nhất định phải ép nhiều chút mỡ ra.

" Chương quỹ liền ra giá đi. "

Chương quỹ ngẫm lại, vờn ra năm ngón tay: "Cái này mấy. "

" Năm mươi lượng? n, cũng được. "

" Năm trăm lượng. "

" Năm trăm lượng ... " Nàng lộ ra vẻ khó khăn, nhìn khóa linh chi kia, " Một khối vỏ cây muốn bán năm trăm lượng, chương quỹ, phải không quá gian trá? " Nàng lại ngẩng đầu lên, sắc mặt trầm xuống, trong mắt lộ ra ánh sáng ác liệt, trừng thẳng đến trên mặt chương quỹ kia.

" Người nói cái gì? " Chương quỹ thâm nghĩ trong lòng không ổn, hôm nay là đụng tới kẻ tìm tra. Đang chuẩn bị thu lại linh chi giả, tiếc rằng Phụng Vũ Hoành nhanh tay lẹ mắt, nắm chặt cổ tay hấn, như kim sắt, sức lực nắm chương quỹ kia làm hấn đồ mồ hôi lạnh. " Người muốn làm gì? "

Lúc này, Hoàng Tuyền mang theo lão đầu lúc trước mua nhân sâm giả cũng trở về Bách Thảo Đường, trong lúc nhất thời, khách nhân đang ở Bách Thảo đường bốc thuốc xem bệnh đều xông tới, ngay cả người trên đường phố cũng thấy có việc, toàn bộ vây quanh xem trò vui.

Hoàng Tuyền lại gần nhỏ giọng hỏi nàng: " Tiểu thư, muốn hay không đuổi việc người này? " Dù sao về sau còn muốn làm ăn, nếu như người người đều biết Bách Thảo Đường có kẻ bán thuốc giả, chỉ sợ cũng sẽ ảnh hưởng chuyện làm ăn ngày sau.

Phụng Vũ Hoành nhưng lắc đầu: " Không cần! Bách Thảo Đường bắt đầu lại, cũng không cần thiết tiếp tục như vậy nữa, không bằng đổi người chương quỹ sau đó đổi lại cái buôn bán. "

Chương quỹ kia có chút tức giận: " Tiểu cô nương, cũng đừng nói chuyện quá lớn! Người cũng đã biết Bách Thảo Đường là chuyện làm ăn nhà ai? Người sau lưng là ai? "

Phụng Vũ Hoành một phen đẩy hấn về phía trước, chương quỹ không đứng vững, ầm một tiếng ngồi bệt trên mặt đất.

" Người đến nói một chút, là vị đại nhân vật sau lưng nào cho người bán rễ cây làm nhân sâm, lấy thêm vỏ cây giả mạo linh chi! "

Nghe nàng nói, vị lão đầu được tìm về không khỏi vừa liếc nhìn nhân sâm trong tay mình, " Chuyện này. ... Đây là giả? "

Hoàng Tuyền lắc đầu, bắt đầu dĩ nói: " Lão bá, mở được đường là để kiếm tiền, nếu quả thật là lão sâm năm trăm năm, hấn có thể chi cần hai mươi lượng bán cho người? Muốn người hai trăm lượng cũng là thiếu. Người cầm trong tay chính là cái rễ cây, cũng không đáng một đồng tiền. "

" Cái gì? " Lão đầu tức giận đến hung hăng ném nhân sâm kia vào mặt chương quỹ, chia về phía hấn mắng to: " Tiểu thương lòng dạ đen tối! Người lừa ta tất cả tiền, còn cho ta một cây sâm giả! Đây chính là muốn cầm trở về cứu mạng a! Sao người có thể làm được chuyện như vậy! "

Trong lúc nhất thời, chung quanh quần chúng cũng bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ.

Chương quỹ kia đôi lần đầu này cũng không có nửa điểm khách khí, xông lại giơ tay lên liền muốn tát một bạt tai lên mặt lão, tiếc thay tay giương lên một nửa rồi lại bị Hoàng Tuyền tóm chặt lấy.

Người này liền buồn bực, thế nào tiểu cô nương hôm nay tới một cái lại hơn một cái, sức lực thật lớn chứ?

"Làm việc trái với lương tâm còn muốn đánh người? Ai cho ngươi khả năng này?" Hoàng Tuyền xô đẩy hắn, chương quỹ lần nữa ngồi bệt trên mặt đất.

Hắn chưa từng chịu qua khuất nhục bực này? Chợt nghe chương quỹ này chỉ vào Phụng Vũ Hoành lớn tiếng mà gào câu: "Ta nói cho các ngươi biết! Bách Thảo đường này là đường triều tả tướng Phụng Căn Nguyên Phụng đại nhân trong nhà mở! Ta là biểu huynh Đại phu nhân Phụng phủ, ta xem các ngươi ai dám động đến ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Khen Ngợi Nhị Tiểu Thư

Edit: haivan98

Biểu huynh Đại phu nhân Phụng phủ?

Hắn không nói lời này còn khá một chút, vừa nhắc tới Thẩm thị, Phụng Vũ Hoành càng giận —— "Đường đường Phụng phủ, đường triều Đại phu nhân tả tướng sao có thể có bà con như ngươi vậy? Tự nhận quan thân[1] với Tề tướng chính là phạm pháp! Hoàng Tuyền! Đi cáo quan! Liền nói nơi này có người giả mạo thân thích đường triều tả tướng để đi lừa gạt, thỉnh vị chương quỹ này tự mình đi cùng Kinh Triệu Duẫn giải thích một chút rốt cuộc chuyện ra sao!"

[1]Quan thân: có họ hàng thân thích với nhà quan

Vừa nghe nói gấp quan, chương quỹ cuống lên, oa oa giờ chần: "Nữ nhân điều ngoa từ đâu tới? Ta sao có thể giả mạo quan thân, ta rõ ràng chính là biểu ca Đại phu nhân tả tướng!"

Hoàng Tuyền cũng mặc kệ hắn chỉ oa quỹ kêu gì đó, xoay người ra cửa, trực tiếp liền ngăn cản một đội quan sai vừa vặn dò xét đến cửa Bách Thảo Đường: "Mấy vị quan gia, nơi này có người mạo nhận quan thân, chúng ta muốn báo cáo."

Quan sai nghe được mơ mơ hồ hồ: "Mạo nhận quan thân? Mạo nhận thân thích quan gì nào?" Vừa nói một bên mang theo đội hướng Bách Thảo Đường đi vào trong.

Nội đường dân chúng tự động nhường ra một con đường, quan sai trực tiếp đi tới trước mặt Phụng Vũ Hoành, xem xét nắn, lại xem xét chương quỹ giờ chần chừ mắng, hơi như rồng mây: "Yên lặng!"

Chương quỹ đâu chịu, hai tay chống nạnh giận đến mức mặt đều đỏ bừng —— "Các ngươi tính là thứ gì? Vài cái đào ngũ tuần tra, cũng dám quản chuyện Phụng gia?"

Quan sai dẫn đầu sừng sò: "Phụng gia? Phụng gia nào?"

Không đợi chương quỹ kia đáp lời, Phụng Vũ Hoành khoát tay lộ ra một khối yêu bài đến: "Tự nhiên là đường triều tả tướng Phụng Căn Nguyên Phụng đại nhân phủ đệ."

Quan sai vừa thấy lệnh bài này, nhanh chóng hướng Phụng Vũ Hoành hành lễ: "Không biết vị tiểu thư này là người nào trong Phụng phủ?"

Hoàng Tuyền thay thế đáp: "Đây là Phụng gia nhị tiểu thư."

Quan sai lập tức hành lễ: "Không biết Phụng gia nhị tiểu thư ở đây, thất lễ."

Phụng Vũ Hoành lắc đầu, chỉ vào chương quỹ kia nói: "Chẳng biết vì sao vị chương quỹ này nói chắc rằng hắn là biểu huynh mẫu thân ta." Vừa nói một bên đưa linh chi giả trong tay cho quan sai: "Vừa rồi hắn bán ra cho ta cây linh chi giả từ vỏ cây chế thành này, còn mượn danh nghĩa biểu huynh mẫu thân ta trông coi này gian Bách Thảo Đường. Ta thực sự không thể tin được trong nhà của chúng ta có dạng thân thích này, mới khiến nha đầu báo án với quan đại ca, còn thỉnh mấy vị đại nhân dẫn người này hồi phủ nha thẩm tra. Mặt khác, "Nàng giờ giờ trong tay khế đất, "Gian Bách Thảo Đường này nhiều năm trước tới nay vẫn luôn tại danh nghĩa di nương ta, mẫu thân ta chỉ là thay mặt quản lý, trong cửa hàng có chương quỹ như vậy quả thực làm tâm người ta lạnh lẽo. Ta hiện tại liền tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Bách Thảo Đường trực xuất người này, vĩnh viễn không bao giờ dùng."

"Được!" Lão tiên sinh mua nhân sâm giả lúc trước cũng tiến lên một bước, nói "Ta làm chứng, đồng thời ta cũng phải cáo người này buồn bán nhân sâm

giã, lừa gạt bạc của ta. "

Chường quỹ kia từ lúc Phụng Vũ Hoành lấy ra Phụng phủ lệnh bài đã biết gặp chuyện xấu, lại nghe nói nàng là Phụng gia nhị tiểu thư thì chỉ biết một kiếp này sợ là tránh không khỏi.

Mấy ngày trước hẳn biết được tin tức từ bên kia Thẩm truyền đến, nói nhị tiểu thư từ Tây Bắc trở lại, còn không phải người hiền lành, làm trong nhà náo loạn, sợ là trong đoạn thời gian gần đây nàng không để ý tới bên này, để hẳn thao túng chuyện làm ăn xong.

Lại không nghĩ rằng nhị tiểu thư cư nhiên tìm đến Bách Thảo Đường, thế nhưng ...

Hắn nhìn chằm chằm khế đất trong tay Phụng Vũ Hoành, trong lòng mơ hồ.

Khế đất đều ở tay nàng, chẳng lẽ biểu muội nhà mình đầu thua?

Lẽ ra không thể a, dù cho biểu muội thua, ngoại nữ là tuyệt đối sẽ không thua, nhưng lại vì sao...

Hắn vài lần trong lòng chuyển động, người liền sững sờ tại chỗ, quan sai cũng mặc kệ những gì kia, Phụng Vũ Hoành bên này nhân chứng vật chứng đều có, huống chi người ta còn cáo là mạo nhận thân thích nhà nàng, chuyện này cũng không thể xem thường.

" Chường quỹ, đi theo chúng ta một chuyến a! " Quan sai dẫn đầu làm mặt lạnh, hất càm với thủ hạ theo sau lưng, lập tức có hai người tiến lên bắt đi chường quỹ kia.

" Buông ta ra! Các ngươi không thể bắt ta! Ta thật là thân thích Phụng gia! "

Quan sai bật cười, " Người hiện tại cáo ngươi là Phụng gia nhị tiểu thư, dù ngươi tính thật là thân thích, vậy cũng chỉ là cái bà con, tại trước mặt nhị tiểu thư ngươi chẳng là cái thứ gì! Mang đi! "

Vung tay, người phía dưới cấp tốc áp giải chường quỹ rời khỏi, đến khi chường quỹ kia tiếng gào càng ngày càng xa, Phụng Vũ Hoành lúc này mới gạt đầu với quan sai dẫn đầu kia ra hiệu: "Đa tạ vị này quan đại ca đứng ra bảo vệ chính nghĩa, nếu lại mặc người ngày làm xằng làm bậy, chỉ sợ Phụng gia vì chuyện Bách Thảo Đường sắp trở thành trò cười. "

" Nhị tiểu thư không nên nói câu này. " Quan sai rất khách khí, " Có thể làm việc cho nhị tiểu thư là vinh hạnh của ta, nhị tiểu thư nếu không có gì phân phó, kia tiểu nhân cũng cáo lui trước. "

Phụng Vũ Hoành gật đầu, cho Thanh Ngọc một cái ánh mắt, Thanh Ngọc bước lên phía trước lặng lẽ nhét một đồng bạc lớn cho người nọ.

Quan sai mừng rỡ lại ngàn vạn bảo đảm nhất định bắt chường quỹ kia đến phủ nha, lúc này mới vội vã rời khỏi.

Còn dân chúng vây quanh Bách Thảo Đường xem náo nhiệt toàn bộ đều thả xuống được liệu định mua trong tay, lẳng lặng nhìn Phụng Vũ Hoành.

Chường quỹ Bách Thảo Đường bị phát hiện tại tiếng kẻ bán thuốc giả, còn ai dám mua dược ở đây a! Nhưng bọn hắn lại thật sự tận mắt nhìn thấy tình cảnh chủ nhân chân chính tiệm thuốc này thu thập chường quỹ đáng hận, vậy cũng kêu một cái đã ghiền.

Trong lúc nhất thời, người may mắn thấy được một màn này trong lòng hoàn toàn vì Phụng Vũ Hoành yên lặng khen ngợi.

Điều này bao gồm hai người đang ngồi trên tầng 2 trà lâu đối diện Bách Thảo Đường uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Vương Phi Của Bốn Vương Thật Không Tệ

Edit: haivan98

" Chủ tử, nha đầu kia lớn lối hơn lúc ở Tây Bắc. " Người nói chuyện là Bạch Trạch, hẳn đối với Phụng Vũ Hoành ấn tượng trước sau dừng lại ở trong núi sâu Tây Bắc, lần thứ hai thấy nàng thì lại tại ngoài cửa thành hôm đại quân hồi kinh. Cũng mặc kệ là lần nào, Phụng Vũ Hoành cũng là một thân chặt vật phong trần mệt mỏi, y hết một đầu báo nhỏ miễn cảm lại có gai, nói chuyện với nàng bất kể thế nào đều sẽ bị sặc mà ngừng lại.

Hôm nay nha đầu này càng thẳng một cấp, ăn mặc tốt lắm, cũng dọn dẹp có chút bộ dáng, có thể tính khí vẫn sắc bén như vậy.

Chẳng qua ...

" Dạ, chủ tử, nàng quả là rất xứng với người. "

Ở bên cạnh hắn còn một tên nam tử đang ngồi, một thân tử bào, buộc vào thắt lưng chính tề, mũ ngọc vấn tóc, thẳng lưng, quanh thân tản ra một cỗ uy nghiêm bá khí nhưng lại mang theo vài phần khí tức tà mị.

Nam tử trên mặt thủ sẵn một bộ mặt nạ vàng, bắt đầu từ dưới mũi mũi cho đến cái trán, tất cả bị mặt nạ phủ, duy chỗ mi tâm mở ra một cái lỗ nhỏ, mờ hồ có thể thấy đóa tử liên từ sắc sâu kín.

Không phải người khác, đúng là Cửu hoàng tử được đương kim thánh thượng sủng ái nhất, tân phong Ngự Vương điện hạ —— Huyền Thiên Minh.

Giờ khắc này, Huyền Thiên Minh đang mi mảy khê rừ, chăm chú mà nhìn Bách Thảo Đường đối diện, tiểu nha đầu kia mỗi hành vi mỗi tiếng nói mỗi cử động đều bị hắn nhìn trong vào mắt nghe vào trong lòng, theo bản năng khỏe mỗi liên cong lên vài phần ... Càng ngày càng thú vị a?

" Xem ra, Vương phi của bốn vương tuyến cũng không tệ lắm. "

Bạch Trạch gật đầu, " Chủ tử, chẳng phải thuộc hạ khen tặng vương phi tương lai a! Muốn nói tới vị Phụng Nhị Tiểu Thư thật đúng là một vị nữ tử hiếm thấy. Phụng gia ném nạng tại trong thôn núi sâu, không chỉ không chết đói nạng, nạng sống càng đặc sắc hơn. Lại không nói nạng sau khi hồi phủ đem Phụng gia vị chủ mẫu kia cũng dọn dẹp không ra được khỏi phòng, liền nói thủ pháp nạng trị chân cho ngài, còn có kia loại gì đó phun sẻo sẻo, chà chà, thật sự là thần kỳ. "

Khi Phụng Vũ Hoành đi rồi, Bạch Trạch che chở Huyền Thiên Minh xuống núi, không ngạc nhiên chút nào gặp phải phục binh. Bạch Trạch bị thương, Huyền Thiên Minh dùng bình phun sương Phụng Vũ Hoành cho hắn giảm đau, từ nay về sau Bạch Trạch liền nhớ tới bình được thủy thần kỳ ấy.

" Xem kia, hiện tại ta vương phi mở rộng bản đồ, bắt đầu thu thập làm ăn bên ngoài. "

Huyền Minh Thiên cũng không phủ nhận lời khen của Bạch Trạch đối với Phụng Vũ Hoành, ánh mắt của hắn chưa khi nào từng sai, nếu kia chỉ là một nữ tử bình thường, sao vào được trong mắt Huyền Minh Thiên hắn, sao đáng giá để hắn một hồi trọng sinh kia.

" Đi, nói cho Kinh Triệu Dẫn, liền nói bốn vương nói, có mấy người không gõ một cái, là sẽ không nói thật. "

" Thuộc hạ rõ ràng. " Bạch Trạch trước đó còn đang trêu chọc liền thần sắc nhẹ nhõm, sắc mặt rừng mình, lay động thân hình, trong chớp mắt liền biến mất tại chỗ.

Mà ở trong Bách Thảo Đường, Phụng Vũ Hoành thì hoàn toàn không ngờ tới mọi cử động của mình đều bị người nọ nhìn trong mắt, nạng đang cùng dân chúng lưu lại giải thích chuyện Bách Thảo Đường từ trước đến nay—— " Gian Bách Thảo Đường này vốn là đồ cưới ngoại tổ phụ đưa cho di nương ta, bởi vì ta cùng di nương những năm trước đây vẫn ngụ tại Tây Bắc, cho nên Bách Thảo Đường đều là người trong nhà giúp đỡ xử lý. Chỉ là nẫu thân quá bận rộn, không để ý tới chuyện làm ăn bên này, này mới khiến kẻ gian thừa lúc vắng mặt vào. Mọi người hôm nay trước tiên đi hiệu thuốc nhà khác bốc thuốc, ta sẽ đem Bách Thảo Đường đóng cửa mấy ngày một lần nữa làm tốt kiểm kê, chờ lúc một lần nữa mở cửa, hy vọng mọi người có thể cho ta vài phần tín nhiệm, cũng lại cho Bách Thảo Đường một cơ hội. "

Những bách tính này có rất ít cơ hội có thể nghe được danh môn khuê tú nói chuyện thế này, hướng chi phía trước còn chính mắt nhìn thấy quá trình nạng sửa trị ác chương quỹ, ngay lập tức đã biểu thị nhất định tin tưởng Phụng Nhị Tiểu Thư, kỳ vọng Bách Thảo Đường sớm ngày một lần nữa mở cửa buôn bán.

Sau khi dân chúng rời đi, Phụng Vũ Hoành lại tự mình đem hai mươi lượng bạc đưa cho vị lão đầu bị gạt kia, sau đó phân phó tiểu nhị trong điểm: " Cầm một cây nhân sâm đến. "

Lập tức có tiểu nhị đưa một cây nhân sâm tới, nạng nhìn tỷ xác định không có vấn đề, lúc này mới giao nhân sâm cho lão đầu: " Lão bá trước tiên lấy về cứu cấp, trong chốc lát ta để nha hoàn nhớ kĩ địa chỉ nhà ngài, sáng mai ta tự mình đi xem bệnh cho đại nương. "

Lão đầu cảm kích không biết nên nói cái gì cho phải, dùng sức đem bạc vụn trong tay đẩy vào trong tay Phụng Vũ Hoành, nạng lắc đầu cự tuyệt, " Xem như bồi thường của ta cho ngài, lão bá mau mau trở lại vì đại nương chữa bệnh quan trọng hơn. "

Cuối cùng cũng xử lý tốt chuyện bên ngoài, Phụng Vũ Hoành để tiểu nhị trong cửa hàng giúp một tay đóng cổng, lại đem tiểu nhị lúc trước vì mình lấy linh chi gọi đến bên cạnh, hỏi hắn: " Ngươi tên là gì? "

Người giúp việc người cũng cơ trí, nghe chủ nhân hỏi, nhanh chóng đáp: " Tiểu nhân tên là Vương Lâm, ngụ ở ngoài kinh thành phía đông, trong nhà cha mẹ cũng đều giúp người làm việc. "

Phụng Vũ Hoành gật đầu, lại nói: " Ta làm việc coi trọng người có duyên ta thấy, tuy ta cũng không hiểu gì về ngươi, cũng chẳng quen thuộc gian cửa hàng này lắm, nhưng chỉ bằng lúc ngươi đưa linh chi vừa rồi một lần nhắc nhở ta, ta hôm nay sẽ hứa cho ngươi làm đại chương quỹ Bách Thảo Đường, ngươi có thể đảm đương nổi? "

Cái người gọi là Vương Lâm vừa nghe lời này, đầu tiên là sững sờ một hồi, sau đó ầm một tiếng liền quỳ gối trước mặt Phụng Vũ Hoành, trịnh trọng nói " Chỉ cần chủ nhân tin ta, vậy thì ta đảm đương nổi! "

" Tốt lắm. " Nạng rất thích người trẻ tuổi có dạng khí khái này, cũng không phải lúc nào khiêm tốn cũng đều hữu hiệu. " Kể từ hôm nay, Bách Thảo đường này cứ giao cho ngươi quản, ngoài ra ta hỏi ngươi...ngươi tới nơi này chỉ là làm công, chưa từng bán thân chứ? "

Vương Lâm gật đầu, " Ta chỉ làm công, theo tháng cầm tiền công, chưa từng bán thân. "

"Vậy ngươi có thể nguyện bán mình cho ta? Ngươi yên tâm, ta sẽ không nghiêm khắc với ngươi, ta chỉ mua ngươi năm năm. Năm năm sau, nếu như đồng ý tiếp tục đi theo ta, liền lại thêm giấy bán thân lần nữa, nếu như muốn rời đi, ta lập tức thả ngươi tự do. "

Vương Lâm nghĩ một lát, nói " Chủ nhân có thể để cho ta trở lại thương lượng với cha mẹ một chút được không? "

" Có thể. " Đây là chuyện thường tình, Phụng Vũ Hoàn lý giải, " Từ hôm nay Bách Thảo Đường tạm thời không tiếp tục kinh doanh, ta mấy ngày gần đây sẽ bắt tay tiến hành chỉnh đốn và cải tạo ở đây. Về phần người trong điểm, ngươi đến quyết định bọn hắn đi ở. Ta không thích có thân tín chường quỹ trước đó ở lại, càng không hy vọng có người giống như hắn tiếp tục lưu lại. Ngươi xem xét định đoạt, cách ngày ta sẽ lại đến, ngươi đến lúc đó báo lên nhân công thiếu hụt đến cho ta được rồi. "

Vương Lâm gật đầu: " Chủ nhân yên tâm, ta cũng sẽ làm tốt các chuyện này. "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Cho Mời Tới Tiên Nhã Lâu

Edit: haivan98

Phụng Vũ Hoàn lại xoay người lại nói với những người khác trong cửa hàng: " Điều ta mới nói các ngươi cũng đều nghe được, lời nói tương tự sau này ta sẽ không nói lại, chỉ có thể dùng ánh mắt đến xem. Nếu có người còn ý muốn gây rối, kịp thời đóng gói rời đi cho ta, nếu còn có tâm lý may mắn tiếp tục lưu lại, bị ta phát hiện có thể sẽ không chỉ là cáo quan đơn giản như vậy. "

Phụng Vũ Hoàn lần thứ nhất lộ diện, đối với tất cả mọi người trong Bách Thảo Đường mà nói đều là một cái kinh sợ. Không ai từng nghĩ tới một cái tiểu cô nương mười hai tuổi có quyết đoán như thế, Phụng gia nhị tiểu thư lần thứ nhất dương oai trước mặt người khác, cho tất cả mọi người tận mắt chứng kiến một màn này trong lòng đều lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Phụng Vũ Hoàn lại dặn dò Vương Lâm đem tất cả dược liệu giả nguyên chương quỹ bán ra đều làm thống kê, cũng một lần nữa phân loại dược liệu hiện có tiến hành kiểm kê, cũng tìm ra một quyển danh sách bạc tư nhân giao cho Thanh Ngọc bên người cất kỹ, lúc này mới mang theo hai người nha đầu rời khỏi Bách Thảo Đường.

Nàng chiếu theo khế đất trong tay đọc địa chỉ gian tiệm trang sức tiếp theo cho Hoàng Tuyền nghe, tiểu nha đầu lớn lên ở kinh thành lập tức gật đầu biểu thị biết chỗ kia ở đâu, mang theo Phụng Vũ Hoàn hai người liền đi đến tiệm trang sức ấy.

Phía đối diện, ngồi trong trà lâu Huyền Thiên Minh nhũ mây, hai tay vỗ một cái vào xe lăn, chỉ thấy xe đẩy bất chợt bay lên, trực tiếp từ nơi cửa sổ tầng hai trà lâu liền vọt ra ngoài. Lại ở trên không rơi xuống, vừa vặn đón Bạch Trạch trở lại.

Tiệm trang sức có một cái tên rất đại khí: Phụng Hoàng các.

Phụng Vũ Hoàn đối phụng hoàng hai chữ rất có cảm tình, không chỉ vì nàng vốn họ Phụng, càng bởi vì nàng không cần nói kiếp trước hay là kiếp này, giữa cổ tay đều mang một cái bốt hình phụng hoàng.

Ba người theo thường lệ dừng chân lại ở trước cửa cách đó không xa, cùng nhau hướng trong Phụng Hoàng các nhìn lại.

Đây là một lầu các hai tầng, căn cứ vào thông tin, lầu một bán là đồ bình thường cho nữ tử, người bình thường đều mua được, tầng 2 nhưng lại chuyên môn tiếp đón khuê tú và quý phụ danh môn.

"Hừ." Phụng Vũ Hoàn hừ lạnh, nhìn khách nhân nổi lên không dứt đi vào Phụng Hoàng các, quả thực không cách nào cùng sổ sách Thẩm thị giao lên kia vốn âm thầm liên cùng nhau. "Nghe nói ở đây mỗi tháng hao tổn ba ngàn lượng bạc?"

Đứng cạnh nàng Thanh Ngọc nhìn một hồi, bỗng nhiên nhẹ giọng tự nói: " Chỉ một nén nhang, tầng một đi vào mười lăm người, trong đó mười hai người thành giao; tầng hai đi lên ba vị tiểu thư tuổi trẻ cùng hai vị phu nhân, xem dạng này chỉ có một vị là thất vọng mà về. Tính như vậy, bình quân tầng một lượng thành giao tổng sản lượng là năm lượng, tầng 2 mỗi người năm mươi lượng, toà Phụng Hoàng các mỗi ngày thành giao tổng sản lượng nên tại giữa 500 ~ 800 lượng. Nếu là có quý nhân xuất thủ hào phóng, cũng có khả năng tiền một ngày vào ngân khoảng. Trừ đi chi phí năm phần mười, mỗi ngày cũng nên có lợi nhuận ba trăm lượng. "

Hoàng Tuyền kinh ngạc nhìn Thanh Ngọc, " Rất lợi hại! "

Phụng Vũ Hoàn cũng không ngờ Thanh Ngọc nghĩ như vậy, tự cân nhắc thoáng cái liền hỏi nói: " Có thể là trước đây trong nhà của ngươi có người kinh thương? "

Thời điểm nàng chọn nha hoàn nhất đẳng đều từng có lưu ý, mấy người này không hề như cái loại thô sử nha hoàn kia có thân thể tổ chất hạ nhân đặc hữu, ngược lại là hao gầy cùng thanh tú rất nhiều. Bây giờ gặp lại Thanh Ngọc tính toán chi tiết, tự nhiên nghĩ đến xuất thân của nàng.

Nghe nàng hỏi cái này, Thanh Ngọc bắt đầu dĩ thời dài: "Không đối gặt nhị tiểu thư, trước đây gia đình nô tỳ cũng từng là kim chi ngọc diệp, phụ thân ở bên ngoài tính buồn bán tơ lụa, ta từ nhỏ liền đi theo hần học tính sổ sách. Khi đó ta cùng với mẫu thân ở viện ba công, trong nhà sai khiến gần hai mươi kẻ hạ nhân. Thế nhưng năm đó phụ thân gặp phải sơn tặc, không chỉ hàng hóa bị cướp, ngay cả mạng đều mất theo. Lúc tin tức truyền về, mẫu thân đang cùng đầu bếp nữ học làm một món ăn phụ thân thích ăn, không cẩn thận liền đốt nhà bếp, rất nhanh cũng cháy cả toà trạch viện. Mẫu thân tử tại trong trận biến lửa ấy, mà ta thì bị một tên hạ nhân trong nhà cứu ra, bán làm hạ nhân."

Lúc Thanh Ngọc nói vậy, trên mặt chỉ thấy nhàn nhạt bị ai, cũng không có quá nhiều bị thương, y hệt đang nói chuyện người khác.

Thế nhưng Phụng Vũ Hoành biết, người càng là như vậy, thì càng nói rõ trận biến cố ấy đã kích với nàng rất lớn. Thanh Ngọc chỉ là không có biện pháp thay đổi, nàng muốn tiếp tục sống nhất định phải quên chuyện trước đây, từ thiên kim tiểu thư biến thành một cái nô bán mình, đây là đường ra duy nhất của nàng.

Phụng Vũ Hoành nắm chặt tay Thanh Ngọc, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên mu bàn tay nàng, "Không có chuyện gì, đều đi qua."

Thanh Ngọc cảm kích cười với nàng, "Cảm ơn nhị tiểu thư."

"Thanh Ngọc." Phụng Vũ Hoành đề nghị, "Người đã hiểu những thứ này, vậy sau này sổ sách ba gian cửa hàng này người tới giúp ta quản lý a! Dù sao thì ta cũng không hiểu lắm, dùng người bên ngoài cũng không yên tâm."

Thanh Ngọc trong mắt cuối cùng phát hiện mấy phần hào quang, cảm giác hưng phấn khó nén: "Tiểu thư nói thật sự có thể?"

Thấy Phụng Vũ Hoành gật đầu, lúc này mới gật đầu ba lần, "Vậy thì nô tỳ đáp ứng, tiểu thư yên tâm, có thể làm chuyện hầu hạ người nô tỳ thật không biết lắm, nhưng quản sổ sách nhất định không thành vấn đề. Ta từ nhỏ được phụ thân chỉ dạy nhìn sổ sách, từ nhỏ đến lớn cũng học nữ công gia chánh chẳng ra sao, đến lúc đó học một thân bản lĩnh xem sổ sách."

Nàng nói như thế, Phụng Vũ Hoành liền càng yên tâm. Không ngờ thu người nha đầu, chó ngáp phải ruồi trả lại cho mình thu cái Phòng sổ sách tiền sinh, thật là vô cùng tốt.

Hoàng Tuyên cũng cười hi hi huých vào vai Thanh Ngọc, "Rất tốt a, những đồ tốt ở Đồng Sinh Hiên kia người cũng cùng nhau trông coi, ta đau đầu nhất quản lý những thứ đó."

Thanh Ngọc rốt cuộc có được việc làm chính mình thích và am hiểu nhất, người cũng theo đó trở nên hoạt bát, đưa tay đập vào vai Hoàng Tuyên, cũng học ngữ điệu của nàng nói: "Nếu như để Vong Xuyên tỷ tỷ nghe nói như thế, nhất định sẽ mừng người."

Phụng Vũ Hoành thấy cảnh tượng này, cũng không tự chủ được cười phá lên. Nếu như người bên cạnh đều có thể tốt đẹp như vậy, thật là tốt biết bao.

Ai nguyện ý cả ngày đầu tới đầu lui? Ai nguyện ý vừa mở mắt liền đối mặt một viện từ lòng người tính toán?

Nếu có thể, nàng tình nguyện mang theo Diêu thị cùng Từ Duệ trở lại trong sơn thôn Tây Bắc, thế ngoại đào nguyên, cả đời vô ưu, thật tốt.

Có thể thì không được.

Nàng cau chặt mày, không chỉ là một toà Phụng phủ, vẫn còn cái người nàng vẫn nhớ nhung kia. Huyền Thiên Minh, An thị từng nói với nàng danh tự này, cái người kêu Huyền Thiên Minh bởi vì sao thành hai chân tàn phế dung mạo hủy sạch?

Có chút chân tướng chung quy từng bước từng bước chậm rãi vạch trần, có chút sổ sách cũng phải một bút một bút chậm rãi thanh toán, có loại thù, càng phải một việc một việc từng cái đi báo.

Bỗng nhiên, làn váy truyền tới mấy lần lôi kéo.

Phụng Vũ Hoành ngẩn ra, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một cái tiểu hài bốn, năm tuổi đang kéo làn váy của nàng.

Đứa bé kia trông béo mũm mĩm, mặt tròn trịa thập phần đáng yêu.

Nàng mừng rỡ cúi người xuống dưới xoa bóp gò má của hài tử, hỏi hần: "Có chuyện gì không?"

Tiểu hài bi bô từng chữ từng chữ nói: "Có người ca ca gọi ta cho nói cho người biết, mời người đến giữa hồ Tiên Nhĩ lâu đi ngồi một chút."

Nói xong xoay người chạy, đến bên đường nói với một nữ nhân trẻ tuổi ven đường: "Mẫu thân mẫu thân, ta gánh tất cả a?"

Phụng Vũ Hoành nhúng ngón tại chỗ, Tiên Nhĩ lâu ba chữ trong đầu nàng không ngừng loé sáng, đi kèm một đóa hoa sen màu tím, còn có một khuôn mặt anh tuấn nàng trong núi sâu đã nhớ ở trong lòng.

Ngày ấy Chu phu nhân đến Phụng phủ hạ sinh liền từng nhắc với nàng chỗ này, bây giờ ...

Là hần sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Huyền Thiên Minh, Ai Cho Người Lá Gan Hủy Đồ Vật Của Ta?

Edit: haivan98

Tiên Nhã lâu là một toà tửu lâu, cũng là một chỗ đặc biệt ở kinh thành.

Nói nó đặc biệt, chủ yếu nhất vẫn là đặc biệt ở trên mặt ngoài.

Kinh thành có cái hồ trung tâm thành, luôn luôn là vị trí nhân nhân nhĩ sĩ cảm thấy hứng thú nhất. Đến ban đêm càng là có thật nhiều người chơi thuyền ở trên hồ, phối hợp một khúc đàn, uống một chén nước chè xanh, phe phẩy quạt giấy trong tay, giả bộ phong cách cura gái, đồng dạng đều không kém.

Mà ở chính giữa hồ, có một tòa tửu lâu xây ở trên mặt hồ, giá tiền quý nhất, món ăn ngon nhất, vị trí khó định nhất, chính là Tiên Nhã lâu.

Tất cả thực khách đến Tiên Nhã lâu ăn cơm, đều phải ở bên hồ trước tiên xài bạc thuê một cái chèo thuyền, để người chèo thuyền mang theo người đưa đến cửa tửu lâu, ăn cơm xong lại tương tự thuê một con thuyền nhỏ trở lại.

Ba ngườiPhượng Vũ Hoành tới chính là thế.

Hoàng Tuyền hiển nhiên đối với Tiên Nhã lâu hết sức quen thuộc, lúc còn ở trên thuyền chỉ trước nơi ấy cho Phượng Vũ Hoành giới thiệu: "Điện hạ chín tuổi tự mình mở chơi đùa, không nghĩ đến mở ra lại tiếng tăm đến vậy. Trong kinh bất kể là quý công tử hay tiểu thư, đều dùng việc có thể đến Tiên Nhã lâu ăn cơm làm vinh. Trước đây chỉ là phòng riêng trong một phòng trang nhã khó đặt, hiện tại cả phòng ăn cũng khó mà đặt."

Thanh Ngọc nghe cứng lưỡi: "Người mời tiểu thư của chúng ta đến đây rốt cuộc là ai?" Nàng là sau khi Ngự vương phủ hạ sinh mới tới Phượng gia, đối với điện hạ trong miệng Hoàng Tuyền ấn tượng rất mờ nhạt.

Hoàng Tuyền cười hi hi nói: "Tự nhiên là chủ nhân của nơi này rồi."

Đang nói, thuyền cập bờ.

Trong tửu lâu lập tức có người tiến lên đón khách, thấy đi lên là ba vị cô nương, liền có tiểu nhị hỏi một câu: "Ba vị có đặt bàn?"

Hoàng Tuyền một đám liền chào hỏi: "Ta tới nơi này còn muốn đặt bàn?"

Tiểu nhị sững sờ, rất nhanh liền nhận ra Hoàng Tuyền—— "A! Là Hoàng Tuyền cô nương."

Còn không chờ hần nói nhiều, bên trong Tiên Nhã lâu một vị nam tử mặc danh giá nhìn qua hơn bốn mươi tuổi bước ra, trước tiên gật đầu với Hoàng Tuyền, sau đó hướng Phượng Vũ Hoành thật sâu cúi chào: "Vương phi. Lại nghiêng người sang ra hiệu bằng tay: "Xin mời vào, Vương gia tại lầu ba."

Phượng Vũ Hoành nguyên bản chẳng phải rất quen danh xưng này, nhưng đôi khi Vong Xuyên và Hoàng Tuyền sẽ gọi nàng như vậy, nàng cũng sẽ không cảm thấy quá đột ngột. Chỉ là lúc vừa nghe đến người kia ngay tại lầu ba, một tiếng vương phi này liền gọi cho nàng có chút hơi đỏ mặt.

Hoàng Tuyền luôn luôn hi hi ha ha sau khi lên lầu cũng nghiêm túc lại, khiến cho Thanh Ngọc cũng trở lên khản trương.

Đến khi chuông quỹ tự mình dẫn ba người đến lầu ba trước một cái cửa nhĩ gian, Phượng Vũ Hoành thấy được Bạch Trạch.

Nàng giật giật lông mày, liền nhớ lại lần đầu gặp trong núi sâu lúc trước, vẫn đang trong đầu nàng nhấp nhô không chịu tàn đi Từ Liên lại rõ ràng vài phần.

Chuông quỹ giao ba người cho Bạch Trạch sau lại nhớ tới dưới lầu, Bạch Trạch nhếch môi hướng Phượng Vũ Hoành cười một hơi, không nói câu nào, Phượng Vũ Hoành tức giận đến thẳng lấy ánh mắt khoét hần.

Cuối cùng Bạch Trạch còn có thể nhớ tới chính sự, chỉ trong chớp lát đã thu hồi mặt cười, quay người đẩy cửa ra, nói với bên trong câu: "Chủ tử, người ngài chờ đã đến." Sau đó hướng Hoàng Tuyền ra hiệu bằng tay, Hoàng Tuyền đã vội kéo Thanh Ngọc cùng đi theo Bạch Trạch rời khỏi.

Thanh Ngọc khởi đầu vẫn chưa yên tâm, là Phượng Vũ Hoành cùng nàng khẽ gật đầu một cái, tiểu nha đầu lúc này mới không cam lòng theo sát Hoàng Tuyền đi.

Mà Phụng Vũ Hoàn chính mình, thì đứng ở cửa phòng, đến nửa ngày cũng chưa dám bước gần một bước.

Hai người một cái trong cửa, một cái ở ngoài cửa, y hệt như đọ sức, ai cũng không nói chuyện, bên trong không ra, bên ngoài không vào được, cứ như vậy giằng co ước chừng chỉ một nén nhang.

Rốt cuộc là người bên trong bắt đầu đỡ thở dài: "Chân ta không tiện, người cũng không thể để ta tự mình đi qua mời người. "

Nàng lúc này mới phục hồi tinh thần lại, câu nói kia "Chân không tiện", nhưng để cho nàng tâm lại nhói đau mấy lần.

Phụng Vũ Hoàn chưa từng tưởng tượng tình cảnh lúc hai người tương phùng, nàng một lần cho rằng mình nhất định đầu tiên truy hỏi hân chân cùng mặt rốt cuộc là thương tổn trong tay ai, sau đó nhớ kỹ tên kẻ thù, tương lai nhất định phải giúp hân báo thù.

Trước mắt nàng cũng xác thực chuẩn bị nói như vậy, nhưng chỉ có mấy lời rõ ràng trong lòng nghĩ có rất rõ ràng, vừa nói ra khỏi miệng lại luôn biến vị.

Liên như hiện tại Phụng Vũ Hoàn, vào nhà gian, trở tay đóng cửa, lại đi đến trước mặt Huyền Thiên Minh nói với hân câu nói đầu tiên thực ra là: "Chân thương mặt hủy, sao người không dứt khoát cũng ném mệnh người đi? "

Nàng thật muốn tát miệng mình một cái!

Huyền Thiên Minh không cảm giác được có nhiều ngoài ý muốn, nha đầu này từ đầu tới cuối sẽ không từng cho hân một lời khen hay một cái sắc mặt tốt, tưởng nhớ lúc đầu đãi ngộ trong núi lớn, hân cảm thấy hiện tại đã coi như là rất tốt.

Vì thế duỗi tay, dựa vào ở trên xe lăn nhìn nàng, nói "Nếu ném mệnh, ai về trong kinh tới cho người chỗ dựa? "

Nàng như phản xạ có điều kiện đã cãi lại: "Không có người ta cũng như thế trừng trị bọn hân! "

Huyền Thiên Minh bật cười.

Nàng cứ nhìn mặt người này khoe môi hơi cong lên, kia độ cong vừa vặn xúc động lòng của nàng, lừa dối lừa dối, cãi và liền nói không được nữa.

Lặng lặng nhìn người trước mặt, mặt nạ vàng tạo rất tinh xảo, phía trên thậm chí còn có điều khắc tinh tế, đó từ liên kia từ lỗ nhỏ xuyên thấu qua mi tâm chợt ẩn chợt hiện, kỳ dị vậy lại tôn lên người nam nhân này vài phần yêu khí.

Nàng cũng nghĩ thế nào, dĩ nhiên không có bất kỳ dấu hiệu nào giơ lên móng vuốt, duỗi thẳng tới mặt nạ kia.

Đầu ngón tay vừa chạm tới tính chất kim loại kia, lại bị một bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt.

"Người làm sao vậy? " Hân nói đầy bất đắc dĩ, "Rất khó coi. "

Nàng bỗng liền quay đầu, đưa lưng về phía hân, miệng nhỏ quật cường mím chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm một chỗ góc khuất vô danh.

Có một cổ chất nhòn tuôn tại hốc mắt bị buộc không chịu chảy ra, nghẹn ngào khó chịu.

Huyền Thiên Minh cũng là sững sờ, nhìn bóng lưng rầy rà, chỉ cảm thấy nha đầu này dường như gầy hơn lúc trong núi lớn.

"Phụng gia cho tới bây giờ còn dám không cho người ăn cơm no? " Trong lòng hân lóe lên ý nghĩ, thuận miệng hỏi lên, như đang nói chuyện nhà đưa tay ra kéo tay áo của nàng, "Ta cho rằng sau khi Chu phu nhân đi một chuyến tới bọn hân hân phải biết thu lại chút, người làm sao vẫn gầy như vậy? "

Nàng bị hân kéo tới cũng không có phát cáu, xoay người lại hất tay hân ra, "Sau này ăn cũng được, ta đây là nội tình tốt, đồ phải ăn mập còn phải giảm béo. "

Huyền Thiên Minh có thể chưa từng nghe nói cái từ giảm béo này, một mình nghĩ một hồi, mới tổng kết ra có thể là nữ hài tử sợ mập, tức giận tới mức lắc đầu: "Người mới lớn bao nhiêu? Chính là đang tuổi lớn, sao có thể nói những lời này. "

"Hắc! " Nói đến chỗ này, Phụng Vũ Hoàn tới nhiệt tình, xoay người, nhảy một chút an vị đến trên bàn, hai chân lắc lắc đương đương lơ lửng. "Người cũng biết ta nhỏ a? Ta nhỏ thế người gấp hạ sinh lễ gì a? Còn nói cái gì mười tám tuổi cập kê để cho ta gả đi, chưa từng thấy bộ dạng gấp gấp như thế. Lại nói —— " Nàng nhún mày, "Người hỏi qua ta có nguyện ý hay không sao? "

"Mới trước đây đính xuống việc hôn nhân, cũng không có ai hỏi qua ta nguyện ý hay không. " Hân ăn ngay nói thật, "chuyện tứ hôn này, chúng ta ai nói cũng không tính. "

Phụng Vũ Hoàn nhanh nhún mày, nguyên bản hai chân đang đưa bỗng nhiên thì ngừng lại, lặng lặng nhìn hân ——

"Nói như vậy, người là không nguyện ý? "

Huyền Thiên Minh lắc đầu, "Đây là suy luận gì? "

"Vì sao hạ sinh lễ nặng như vậy? " Nàng hỏi ra vẫn vấn đề muốn hỏi, "Lúc nào biết ta là Phụng gia nhị tiểu thư? "

Hắn thành thật trả lời: "Hồi kinh đô ngày ấy ở cửa thành thấy được người, ta đã để Bạch Trạch đi thăm dò. Đồng sinh lễ . . . Coi như ta nợ người tiền xem bệnh. "

Nàng lắc đầu, nhìn chăm chăm hai mắt hắn: " Tiền xem bệnh người đã trả rồi. "

" Hai mươi lượng quá ít. "

" Không thiếu. Nếu không có hai mươi lượng kia, ta không về được kinh thành. "

Hai người đều là yên lặng một hồi.

Hắn nghĩ tới tới đó trong núi sâu đã gặp nàng tay bắn ra cục đá thu thập người xấu; nghĩ đến nàng liền kéo mang chính mình kia trong kẽ núi ra; nghĩ đến nàng vì hắn cạo thịt nối xương; cũng nghĩ đến lúc nàng rời khỏi, bóng dáng cô đơn lại gầy yếu.

Mà nàng, nhưng lại nghĩ đến từ Tây Bắc đến kinh thành, đoạn đường này mạo hiểm lưu vong, dựa cả vào hắn cho hai mươi lượng chống đỡ sống qua ngày.

Phượng Vũ Hoành tâm bệnh quật cường trong nháy mắt liền lại tái phát, còng từ trên bàn trực tiếp liền hướng Huyền Thiên Minh nhào lên thân, đưa tay tính đoạt đi mặt nạ kia.

" Người cho ta nhìn thử. "

Huyền Thiên Minh bị nàng làm hoảng sợ, nhanh chóng tiếp được người, vừa tránh tay nàng vừa kêu: " Hoành Hoành, đừng nghịch. "

Nàng đoạt mấy lần không cướp được, đã nghe lời thu hồi tay, người vẫn còn nằm úp sấp ở trên người hắn, một bàn tay chặt chẽ bắt lấy vạt áo trước của hắn, có hai giọt lệ " Tích lịch tích lịch tích lịch tích lịch " lăn xuống.

Hoàn toàn không có dấu hiệu nào, Phượng Vũ Hoành khóc.

Nàng khóc đến rất ủy khuất, lại không phát sinh một tiếng động, cô hòng nín nhịn đến mức vừa mới vừa đau, hai hàng răng bạc cắn lộn cộp vang lên, nước mũi cũng chảy ào theo từng đợt xuống đất.

Lúc Huyền Thiên Minh còn chưa có đi Tây Bắc đánh trận những năm đó, có rất nhiều nữ hài từng khóc qua ở trước mặt hắn, bao gồm cái kia nữ nhi Vương gia khác họ cũng bị hắn một cây đuốc thiêu vương phủ.

Nhưng lại không có bé gái nào có thể khóc đến đơn thuần chân thành như vậy, lại . . . Không để ý hình tượng thế này.

Bỗng nhiên xông tới một trận đau lòng, chưa từng có cảm giác lạ lẫm áp lên tâm như vậy, Huyền Thiên Minh theo bản năng liền đưa tay ra nhào nặn tóc mềm mại của nàng, giọng nói như dỗ hài tử nói với nàng: " Ngoan, không khóc. "

Nàng lại càng khóc to hơn.

Hắn hét cách rồi, chịu đựng trên đùi bị nàng ép tới từng trận đau đớn, ôm đứa nhỏ này vào trong ngực, từng phát từng phát vỗ nhẹ lưng của nàng.

Đúng a! Đây chính là một hài tử. Mới vừa mười hai tuổi, đầy đủ sinh sau hắn tám năm.

" Có phải là hối hận hay không? Không muốn người gả là cái người què hủ dung mạo, thất vọng rồi chứ? "

Hắn vốn cố ý đùa nàng, ai biết nguyên bản còn ru rú tại ngực hắn khóc đến cực không thương thức, Phượng Vũ Hoành bắt chột ngẩng đầu lên, nước mắt tuy còn treo móc, cũng không lại nức nở, chỉ là nhìn hắn chăm chăm thật lâu, mới sâu kín mờ miệng nói " Ta theo vị đại phu kia thật vất vả trị tốt chân cho người, sao lại gầy? "

Hắn từ trong lòng lấy ra tấm khăn, từng phát từng phát lau nước mắt nước mũi cho nàng, " Người sau khi đi, ta theo Bạch Trạch không thể an toàn xuống núi, ngay chỗ đầu khe núi gặp mai phục. "

Hắn nói thật nhẹ nhàng, thật giống như chỉ là trận đánh nhỏ.

Trên thực tế, một hồi mai phục kia, gần như muốn mệnh của hắn cùng Bạch Trạch.

" Chính người nào bắn mai phục? " Nàng nghĩ một lát, " Địch quốc? "

Hắn lắc đầu, " Không giống. Chuyện này đang tra, người không cần quá để vào trong lòng. "

Phượng Vũ Hoành nổi giận, " Chân cũng què rồi, mặt ta thích xem nhất cũng hủ, Huyền Thiên Minh, ai cho người lá gan dám hủy đồ vật của ta thế này? "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: 75: Phụng Vũ Hoàn, Người Cút Cho Ta

Edit: haivan98

Hắn bị mắg liền sùng sốt.

Huyền Thiên Minh, dường như từ khi sinh ra liền chưa từng có người kêu hắn như vậy.

Phụ hoàng và mẫu phi cũng gọi hắn Minh nhi, những người khác gọi hắn điện hạ, từ Tây Bắc trở lại sau khi phong vương đã gọi hắn Vương gia, chính hắn đều thiếu chút nữa đã quên tên hắn vốn gọi là Huyền Thiên Minh.

Muốn nói lớn mật, nha đầu này lá gan còn lớn hơn hắn a! Có ai dám dạng này gọi thẳng đại danh hắn?

Chẳng qua ...

Đồ vật của nàng?

Người trên người cũng không biết lại nghĩ tới điều gì, gần như cùng lúc nhảy dựng lên, bước về sau hai bước, nhìn quanh chân hắn.

"Người làm gì?"

"Mặt không cho nhìn, chân ta thấy có được hay không?"

Lần này Huyền Thiên Minh cũng không cự tuyệt, chỉ là hỏi nàng: "Người muốn nhìn thế nào?"

Nàng tiến lên trước, liền ngồi xổm ở trước người hắn, tay nhỏ nhẹ nhàng sờ đầu gối của hắn: "Thì ta nắm mấy lần, người kiên nhẫn một chút."

Nói cẩn thận là nắm mấy lần, có thể Phụng Vũ Hoàn bệnh nghề nghiệp vừa đến, sao có thể chỉ là nắm mấy lần đơn giản như vậy.

Chỉ thấy nàng cổ tay lật qua lật lại ở giữa hai đầu gối hắn, thủ pháp đặc biệt lại thành thạo tại đầu gối hắn ấn về phía mấy chỗ huyết đạo, khe xương, lại vuốt gân, thử nghiệm duỗi thân.

Huyền Thiên Minh đau đến mức đỏ mồ hôi lạnh, nàng rốt cục cũng ngừng lại.

Bị vỡ nát xương.

Đây là nàng cho hạ kết luận.

Hai cái xương bánh chè nát hoàn toàn, nghiêm trọng hơn gãy xương trong núi sâu lần trước nhiều. Tiếc thay cổ đại không có máy móc chụp X-quang, không cách nào ở ngoài biểu bì liền xác định nghiêm trọng tới mức độ nào.

Chẳng qua nàng vẫn là thở phào nhẹ nhõm, trải qua mấy ngày nay trái tim vẫn lơ lửng cũng coi như thả xuống được một chút.

Phụng Vũ Hoàn ánh mắt bắt đầu dời lên, thẳng tắp chuyển đến một cái vị trí then chốt khác.

Huyền Thiên Minh đầu chảy xuống mồ hôi lạnh: "Người lại muốn làm gì?"

Nàng trừng mắt, cân nhắc nói: "Nghe nói người thương tổn tới cái chỗ kia, sau này người nổi đồi gian nan ..."

"Cút đi!"

Hắn thật muốn đánh người!

Phụng Vũ Hoàn hút háp cái mũi, rất không hình tượng khịt mũi lau một vệt nước mắt, trở lại ngồi đến trên bàn tiếp tục lắc lư hai chân.

Huyền Thiên Minh thực sự không muốn lại thảo luận vấn đề này, thẳng thắn khoát khoát tay: "Đổi chủ đề."

Nàng gật đầu, "Vậy chúng ta nói chút cao hứng a!"

Sau khi xác định chân hắn nàng tám phần mười có thể trị, Phụng Vũ Hoàn cuối cùng trong lòng thông khoái chút, theo tay sờ một tách trà trên bàn uống một hớp, sau đó cười híp mắt như nói chuyện nhà cùng Huyền Thiên Minh nói về chuyện sau khi trở lại Phụng phủ.

Mỗi một việc, mỗi một chuyện, rời rạc, bị nàng nói xong sinh động lại thú vị.

Huyền Thiên Minh đều nghe tất cả, còn thỉnh thoảng hội xen mồm cùng nàng thảo luận như là "Vây Thẩm thị sau đó thì thế nào ", "Phượng Tử Hạo thật là cái phế vật " đủ loại đề.

Nói chung, Phượng phủ sinh hoạt bị Phượng Vũ Hoành tổng kết thành —— " Trùng trĩ bọn hắn đặc biệt có lạc thú. "

Huyền Thiên Minh cũng gật đầu, trả lời một câu sùng nịch đến cực điểm trong lời nói —— "Ngươi chơi cao hứng tốt rồi."

Lời nói này y hệt cả một toà Phượng phủ cũng là đồ chơi trong tay Phượng Vũ Hoành, quả thực rất hợp tính của nàng.

Vì thế, nha đầu này lòng tham không đáy chỉ Huyền Thiên Minh —— " Ngươi tính tình này, rất hợp ý ta. "

Nàng khi nói xong lời này, trong mắt tỏa ra loại ánh quang lạnh lợi lóe sáng, y hệt lúc trước trong núi lớn tình cờ lộ ra tiểu thông minh tiểu giáo hoạt, cổ linh tinh quái, luôn có thể hấp dẫn hẳn.

" Tới. " Hắn ngoắc tay với nàng.

Đội nàng đến gần, mới từ trên cổ tháo xuống một viên phi thủy ti hươu dùng dây thừng màu nâu treo.

" Mười tuổi sinh nhật năm ấy phụ hoàng cho, có một vị đạo sĩ vân du từng nói chủ nhân cuối cùng của con tỳ hươu này chính là thiên hạ chi mẫu. "

Hắn nói thật nhẹ nhàng, Phượng Vũ Hoành nhưng lại bị dọa giật mình.

" Ngươi chẳng phải không dám đương nổi Thái tử sao. " Lại ngo ngoe ti hươu kia, " Có vật như vậy trong tay, chỉ sợ sẽ đưa tới rất nhiều phiền phức. "

" Ngươi sợ phiền phức? " Hắn hỏi ngược lại.

Nàng lắc đầu, " Không sợ. "

"Vậy mang theo. "

Nàng đã ngoan ngoãn đưa cổ dài, để hắn giúp đỡ treo ở trên cổ, chỉ là hơi dài.

"Trở về ta một lần nữa thất sọi dây thoi. " Nàng cười cười nhét ti hươu vào trong quần áo, sau đó nhìn hắn nghiêm túc nói: " Huyền Thiên Minh, ta không có gì có thể đưa cho ngươi. Nhưng nếu một ngày ngươi đồng ý, ta muốn tự mình vì ngươi lại nói xương một lần nữa. "

Hắn gật đầu, " Được. "

Hai người nhìn nhau cười, rõ ràng chỉ tiếp xúc hai lần, nhưng cứ như lão hữu đã ở chung nhiều năm, hiểu ngầm mười phần.

" Sáng mai ta sẽ cho quản gia làm trong vương phủ đến Phượng phủ một chuyến, giúp ngươi kiểm kê rõ sổ sách ba gian cửa hàng. " Huyền Thiên Minh nhất nhất cùng nàng giao đãi, mặc dù biết nha đầu này tự mình cũng có thể ứng phó, có thể hẳn chính là không yên lòng, luôn nghĩ phải giúp nàng một phen. " Mặt khác, phụ thân ngươi Phượng Cảnh Nguyên tổng cộng nuôi chín tên ám vệ, trong đó sáu tên chỉ là tay chân tam lưu, nội tình thông thường. Nhưng còn có ba tên là bỏ ra giá cao tại giang hồ tổ chức sát thủ nổi tiếng Vô Ảnh các thuê tới, nếu như ngươi đối đầu bọn hắn, nhớ cẩn thận đó. "

Hắn thật sự là dặn dò, y hệt nhắc nhở một đứa bé.

Phượng Vũ Hoành cũng chăm chú lắng nghe, y hệt một học sinh ngoan.

Rốt cục lời muốn nói đều nói xong, nàng mới ý thức là đã đi ra ngoài hồi lâu, là nên về rồi.

Hắn nhìn ra tâm tư nàng, cũng không định lưu nàng lại thêm nữa, chỉ nói: " Ta sẽ thường xuyên đến xem ngươi. "

Phượng Vũ Hoành cũng không biết là đứt gân não hay là thế nào, thuận miệng đã nói câu: " Nếu không ngươi chuyển đến trạch viện ấy của ta ở đi thôi. "

Phi!

Nói xong cũng phản khẩu: " Ý của ta là ta đi tìm cho ngươi một cái sân. "

Huyền Thiên Minh trong núi sâu lần đầu gặp Phượng Vũ Hoành, mới phát hiện nha đầu này không giống nữ tử hắn trước kia từng tiếp xúc qua, bây giờ lần nữa chứng thực, Phượng Vũ Hoành cùng nữ tử khác —— thật rất không giống nhau.

" Mau trở về đi thôi. "

Phượng Vũ Hoành nghe lời thông thả bước tới cửa, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nói với hắn: " Lần trước lúc Chu phu nhân đi Phượng phủ nói ngươi đã làm những chuyện kia, ta tưởng rằng hai ta rất hợp nhịp. Cái kia cái gì... Ngươi lần sau lại đi bắt người nữa, nhớ tới mang ta theo. "

Nói xong, xoay người rời đi.

Vì thế, tuy là theo ý người ngoài là Cửu hoàng tử tùy hứng xằng bậy vô pháp vô thiên nhất, cũng có chút theo không kịp tiết tấu Phụng Vũ Hoành.

Hắn đúng là tìm cái vương phi tốt a!

Phụng Vũ Hoành cũng không tâm tư lại đi nhìn tiệm đồ cổ, mang theo Hoàng Tuyên cùng Thanh Ngọc trực tiếp liền hỏi Phụng phủ.

Tiết thay, toà Phụng phủ này chính là cùng nàng ngũ hành không hợp, nguyên bản tâm tình tốt tại lúc một cái chân mới vừa bước vào cửa phủ đã bị đánh tan.

Quán gia Hà Trung vẫn chờ ngay ở cửa đợi Phụng Vũ Hoành trở lại, vừa thấy nàng, nhanh chóng tiến lên hành lễ, gấp giọng nói: " Nhị tiểu thư nhanh đi phủ nha xem thử chứ! Lão gia và đại phu nhân đều bị Kinh Triệu Dẫn đại nhân cho mời đến nha môn đi rồi! "

Lúc này mới nhớ tới lúc trước tại Bách Thảo Đường cái việc chết tiết kia.

Phụng Vũ Hoành vỗ ót một cái, " Thật là phiền a! " Xoay người tiếp nhận hai người nha đầu lên xe ngựa Hà Trung đã sớm chuẩn bị tốt, lại vội vã chạy đến phủ nha.

Lúc nàng đến, Kinh Triệu Dẫn Lý đại nhân đang ở hậu đường đối với vụ án này tiến hành bên ngoài phòng hoà giải.

Có thể hoà giải là hoà giải, nhưng không quên trước khi Phụng Cẩm Nguyên đến, đem chương quỹ bị áp tống trở về trước tiên cho đánh cho một trận.

Chuyện cười, người hầu bên người Cửu hoàng tử tự mình đến chiếu cố, hắn muốn không đánh chương quỹ này, Cửu hoàng tử phải đánh hắn.

Phụng Vũ Hoành chậm chậm mà vào, chớp mắt liền nhìn thấy đang nằm úp sấp ở giữa đất, đã bị đánh hơi thở yếu ớt nguyên chương quỹ Bách Thảo Đường.

Mà Thẩm thị lại đứng ở bên cạnh không ngừng mà lau nước mắt.

Nàng mau đi hai bước, trước tiên hướng Kinh Triệu Dẫn hành lễ, ra dáng nói: " Dân nữ Phụng Vũ Hoành, gặp qua đại nhân. "

Kinh Triệu Dẫn lúc này liền cảm thấy bản thân đặc biệt không tiền đồ, Phụng Vũ Hoành thi lễ, hắn nhảy thoáng cái đứng lên, nói liên tục: " Không dám không dám! " trình độ cung kính sợ hãi so với Phụng Cẩm Nguyên càng sâu.

Còn không chờ Phụng Vũ Hoành đứng dậy, Thẩm thị như người điên liền nhào tới, một phát bắt được tóc Phụng Vũ Hoành liền mạng lòi kéo—— " Ngươi này ác nữ! Ta đánh chết ngươi! Ta hôm nay nhất định đánh chết ngươi! "

Lần này cũng làm cho Kinh Triệu Dẫn sợ hãi, nếu như Ngự vương phi tương lai ở trong phủ nha của hắn bị Phụng gia Đại phu nhân tóm roi mất tóc, vị Cửu hoàng tử kia người thân cũng không nhận sao có thể không giết toàn gia hắn a?

Hắn phản ứng cũng rất nhanh, tiện tay liền quơ lấy nghiên mực trước bàn, nhắm ngay cổ tay Thẩm thị đập tới!

Kinh Triệu Dẫn khi còn trẻ cũng là từng luyện công phu vài ngày, hơn nữa khoảng cách vốn gần, kia nghiên mực bất thiên bất ý đúng lúc nện trúng ở trên cổ tay Thẩm thị. Một vũng mực nước tràn ra, hắt lên mặt nàng.

Thẩm thị rất đau đón buông tay, lại ôm cổ tay mình oa oa kêu to.

Và lại Phụng Vũ Hoành cũng không ngờ, tóc bị kéo kéo cũng không thể cho rằng không có chuyện gì xảy ra. Thẩm thị chẳng phải kêu la sao, nàng cũng kêu——

" Phụ thân! Đau quá! Đau quá! Tóc A Hoành phải chăng mất đi? Phải không cũng kéo xuống da đầu? Hu, đau quá, phải làm sao, vừa rồi Ngự Vương điện hạ còn khen ngợi nữ nhi sợi tóc này nuôi tốt, thế là hỏng hết! "

Lần này tất cả mọi người ngốc!

Phụng Cẩm Nguyên quay đầu liền hỏi Thanh Ngọc: " Hôm nay nhìn thấy Ngự vương? "

Thanh Ngọc gật đầu: " Tội nô tỳ theo nhị tiểu thư đi kiểm tra tiệm, Ngự Vương điện hạ phái người thỉnh tiểu thư đến Tiên Nhã lâu dùng bữa. "

Phụng Cẩm Nguyên trong nháy mắt liền trở nên khẩn trương, nhanh đi đỡ Phụng Vũ Hoành đến ngồi xuống, sau đó ân cần hỏi: " Đau lắm hả? A Hoành đừng nóng vội, phụ thân giúp ngươi gọi đại phu. " Lập tức quay đầu hướng Kinh Triệu Dẫn nói: " Lâm phiến Lý đại nhân hỗ trợ thỉnh người đại phu đến đây. "

Kinh Triệu Dẫn liên tục theo lời, phân phó hạ nhân tức khắc đi mời thầy thuốc đến.

Phụng Vũ Hoành diễn trò làm được mười phần, trong đôi mắt to che lên một tầng sương mù, ủy khuất hỏi Thẩm thị: " Mẫu thân vì sao muốn động thủ

đánh A Hoành? A Hoành đến cùng đã làm sai chuyện gì? "

Phượng Cẩn Nguyên đối với Thẩm thị thật là ghét cay ghét đắng tới cực điểm, cũng không chờ nàng nói chuyện, nâng tay lên "Đùng " vỗ tới một cái tát —— " Ác phụ! "

Muốn nói khó khăn nhất chính là Kinh Triệu Duẫn, người trong phòng này, trừ bỏ chương quỹ nằm sát xuống đất ở ngoài, hần cái nào cũng không đắc tội được nga ~ .

Bất đắc dĩ, đành phải hướng Phượng Cẩn Nguyên khom người thi lễ: "Thỉnh Phượng đại nhân thông cảm hạ quan, nếu là việc nhà, liền thỉnh đại nhân trở lại trong phủ lại thăm vấn thôi. " Sau đó lại cùng Phượng Vũ Hoành nói: "Hạ quan nhận được thư báo quan của nhị tiểu, lập tức khai đường thẩm tra. Đã chứng nhận sự việc người này buôn bán thuốc giả là thật, nhưng hần cũng xác thực là bà con của Phượng gia Đại phu nhân. Cho nên tội mạo nhận quan thân không tính, chỉ một án thuốc giả hạ quan phán hần giam cầm ba năm, nhị tiểu thư có thể thoả mãn? "

Thẩm thị trợn mắt: "Ngươi là Kinh Triệu Duẫn! Ngươi định án còn muốn hỏi nàng có hài lòng hay không? "

Kinh Triệu Duẫn không để ý tới Thẩm thị tí nào, liền một lòng một dạ chờ Phượng Vũ Hoành trả lời.

Phượng Vũ Hoành bưng da đầu, trong mắt mang theo nồng đậm sương mù, "Đại nhân xử án công chính, quả thật thanh thiên! "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: 76: Lại Dám Cất Giấu Của Riêng

Edit: haivan98

Phượng Vũ Hoành nói một câu "Thanh thiên ", xem như đối với cách Kinh Triệu Duẫn xử lý đưa cho chắc chắn.

Kinh Triệu Duẫn lúc này mới yên tâm, lập tức phân phó người thủ hạ: "Nhốt nghi phạm vào đại lao! "

"Ta thấy ai dám! " Thẩm thị gào một tiếng kêu lên, "Ngươi chẳng qua là một cái chính Tam phẩm Kinh Triệu Duẫn, ta là Đại phu nhân đương triều tả tướng trong nhà, ngươi biết rõ đây là biểu huynh của ta còn dám bỏ tù hần? Lý đại nhân, ngươi có mấy cái đầu? "

Kinh Triệu Duẫn cũng không vui, không ngờ đường đường Đại phu nhân tả tướng Phượng đại nhân trong nhà lại là đáng đáp như vậy? Lại liên tưởng đến ngày gần đây truyền tới mấy chuyện có quan hệ với tả dòng chính tướng phủ cái việc chết tiết kia, đã sinh lòng cảm khái.

Làm quan lớn thì hữu dụng gì, dòng chính không còn dùng được, phu nhân... lại có chút quá vô dụng.

Hần vung tay áo một cái, quay người đến sau bàn ngồi xuống, "Phượng phu nhân, nơi này là phủ nha, chẳng phải Phượng phủ hậu viện của ngươi! " Hần nói chuyện dần theo cái kinh, lấy ra cô khí thể ở trên đại đường đến, thật là đem Thẩm thị dọa có run rẩy toàn thân.

"Lão gia. " Thẩm thị lau nước mắt, ngược lại hướng Phượng Cẩn Nguyên cầu viện, "Biểu huynh những năm này giúp đỡ trong nhà chương quản tiệm cũng không dễ dàng, chuyện như vậy nên xem kỹ đi, sẽ còn tiệm ấy sao? Sao phải giam hần ba năm? "

Phượng Cẩn Nguyên nơi nào sẽ có nửa phần thương xót nàng, biểu huynh Thẩm thị hần sớm cứ nhìn không hợp mắt, loại thân thích này quả thực kéo thấp đẳng cấp Phượng phủ.

"Lý đại nhân! " Hần hướng Kinh Triệu liền ôm quyền, "Bổn tướng đến là cảm thấy ba năm thật quá ít. Vừa mới trong nhà phu nhân cũng nói, chuyện như vậy sợ là tiệm trong nhà đều có, nếu như vậy, vậy ta tả tướng phủ thì càng muốn làm gương mẫu, đại nghĩa diệt thân. Liền thỉnh Lý đại nhân dùng thời hạn mười năm tiến hành giam giữ, xem như một cái nhắc nhở cho những người khác. "

Thẩm thị thoáng cái ngồi sập xuống đất, quả thực như người xa lạ nhìn Phượng Cẩn Nguyên. Nàng lần đầu tiên phát hiện, chính mình hình như là gà cho một con sói, vẫn là một con lang ăn không no.

Nàng Thẩm gia vì Phượng gia tiêu tốn ít nhiều? Trước kia Phượng Cẩn Nguyên vào kinh đi thi, Thẩm gia cũng chỉ tại trong thôn kia dù sao sống khá giả. Nàng bởi vì thích Phượng Cẩn Nguyên, vẫn cứ buộc phụ thân dốc hết gia tài tùy tùng hần khoa khảo. Đáng đợi hần cao trúng đầu bảng, nhưng cưới Điều gia nữ nhi Điều Thiên Nhu.

Thẩm thị càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng thay mình cảm thấy ủy khuất và không đáng. Cái kia bưng da đầu ngồi một bên Phượng Vũ Hoành nhìn trong mắt nàng, y hệt là một cái gai, nàng xin thề, dù như thế nào cũng phải nhổ đi cây gai này!

"Tốt! " Bất chợt Kinh Triệu Duẫn đến đây một tiếng như thế, dọa mọi người tại nội đường giật nảy mình. "Phượng tướng đại nghĩa diệt thân, thật là kinh thành điển phạm! Vậy hạ quan liền phán kia tội phạm mười năm tù! " Nghĩ một lát, lại bồi thêm một câu: "Không được thăm hỏi, không đáng giảm hình

phạt! "

Thẩm thị đóng chặt hai mắt, đã vô tâm tiếp tục nghe xét xử ra sao. Lại không nghĩ rằng, nguyên bản Phụng Vũ Hoành ngồi kêu đau bỗng nhiên lại mở miệng, thăm thăm toát ra một câu: " Một cái tiểu chương quỹ liền dám bán được liệu nhân sâm linh chi giả thế, thật không biết là lá gan của hắn quá lớn, hay là bị người sai khiến. "

" A Hoành. " Người nói chuyện là Phụng Cẩm Nguyên, chỉ thấy hắn cau mày, rõ ràng là hơi không kiên nhẫn, nhưng lại không dám nói sâu quá, đành phải nhỏ giọng nói: " Chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao ra ngoài, có chừng có mực thôi. "

Nàng gật đầu, cho Phụng Cẩm Nguyên khuôn mặt này.

Đại phu rất mau mời đến, Phụng Vũ Hoành kỳ thực căn bản không bị thương tổn đến, thời điểm Thẩm thị tóm tóc nàng, nàng đã động thủ kết trụ mạch cổ tay Thẩm thị, đôi phụng căn bản không làm gì được.

Nhưng đại phu kia hiển nhiên là cái thông minh, trên đường tới lại nghe tiểu quan sai nói vài câu chuyện nơi đây, ngay lập tức đã nghiêm túc nhắc nhở Phụng Vũ Hoành: " Tiểu thư sau này có thể vạn vạn cần cẩn thận, lại bị người dùng khí lực lớn như vậy lôi kéo tóc, rất dễ dàng tạo thành phạm vi nhỏ đầu không mọc tóc nổi a! "

Phụng Cẩm Nguyên mặt lại đen vài phần, trừng Thẩm thị ánh mắt lại ác liệt chút.

Lúc ba người rời khỏi phủ nha trở lại Phụng phủ, đã gần đến giờ Dậu.

Lão thái thái mang theo ba cái tôn nữ cùng ba tiểu thiếp đợi mãi tại Mẫu Đan viện chính đường, nghe nói ba người Phụng Cẩm Nguyên trở lại, nhanh chóng hình đến nơi này.

Thẩm thị nhìn đầy bụng tức giận, vừa thấy được Phụng Trầm Ngự lập tức nhìn không nổi, ôm nữ nhi lớn tiếng khóc —— " Trầm Ngự! Ngươi nên làm chủ cho mẫu thân a! Biểu cữu cữu ngươi bị Phụng Vũ Hoành này ác nữ đưa đến trong nhà tù, phải giam mười năm a! "

Trầm Ngự kinh hãi.

Nha môn người đầu tiên Phụng Cẩm Nguyên cùng Thẩm thị ra toà đơn giản nói rõ ý đồ đến, nàng liền biết là biểu cữu cữu bên kia xảy ra vấn đề. Có thể tưởng tượng dù nói thế nào đây là việc nhà, nhiều nhất chính là về đến nhà trách mắng một trận, chắc chắn sẽ không huyền ảo quá khó coi. Lại không nghĩ rằng, lại phải mười năm.

Lão thái thái sững sốt một hồi, nhưng hỏi: " Bách Thảo Đường chương quỹ kia thật là bà con của ngươi? "

Chờ cả ngày thấy Thẩm thị chính là một cái khóc thảm thiết, cũng không hỏi đáp, đã thay đổi hỏi Trầm Ngự: " Ngươi nói. "

Trầm Ngự bắt đầu đi, chỉ phải gật gật đầu: " Là biểu cữu cữu. "

" Hồ đồ! " Lão thái thái dùng quyền trượng đi chỉ Thẩm thị: " Loại này thân thích còn dám đưa lên cửa hàng trong nhà? Thẩm thị a Thẩm thị, nhà mẹ đẻ của ngươi rốt cuộc muốn chiếm tiện nghi Phụng phủ chúng ta tới khi nào? "

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người bủn rủn. Tuy nói Thẩm thị ngày thường sở phách người người trợ trên, nhưng muốn nói đến tiện nghi, rõ ràng là Phụng gia chiếm Thẩm gia được rồi? Phụng phủ có thể trong vòng hai mươi mấy năm trưởng thành đến cảnh giới như vậy, cùng tiền tài Trầm gia không thể tách rời.

Nhưng cái này lời lão thái thái nói, cũng không ai dám mở miệng phản bác, huống chi nàng chửi là Thẩm thị, mặc dù là sai, cũng không người nào nguyện ý vì nàng nói nửa câu.

Thẩm thị cũng bị lão thái thái làm cho tức giận đến không thở được, cầm chặt lấy tay Trầm Ngự run cầm cập.

" Có nghe hay không! " Nàng không cùng lão thái thái trực tiếp tính toán, ngược lại là đối với Trầm Ngự nói: " Nữ nhi ngươi nhớ kỹ, nhớ kỹ bọn hắn hôm nay nói! Tương lai đều cho ta từng chút từng chút đòi lại! "

" Mẫu thân tưởng đòi cái gì chứ? " Phụng Vũ Hoành vừa hỏi còn không quên dùng tay bưng tóc.

Lão thái thái nhìn ra không đúng, ân cần hỏi: " A Hoành là đau đầu sao? "

Phụng Vũ Hoành ừm khuất nói với lão thái thái: " Khi này đi đến phủ nha, mẫu thân vừa thấy được ta thì nhào lên đánh chửi, liều mạng mà tóm đầu tóc của ta. Kinh Triệu Dẫn đại nhân cho thỉnh đại phu đến, đại phu kia nói nếu là lại bị kéo như thế, chỉ sợ sau đó một khối tóc chẳng mọc ra được a? "

Lão thái thái nghe vậy lại nổi giận: " Thẩm thị! Ngươi tuy là chủ mẫu, nhưng cũng không có quyền lợi đánh đập thứ nữ! "

An thị ở bên cạnh ân cần nói: " Đầu có thể tốt như vậy, nhị tiểu thư là Ngự vương phi tương lai, chuyện này vạn nhất để Ngự vương gia biết ... "

Phụng Cẩm Nguyên cũng nghĩ đến sự việc này, nhanh chóng hỏi Phụng Vũ Hoành: " Hôm nay nhìn thấy Ngự vương gia, hắn có nói cái gì? "

Phượng Vũ Hoành trong lòng cười gằn, chỉ nói người phụ thân này từ đầu tới đuôi quan tâm cũng là Huyền Thiên Minh thái độ sẽ vì chính mình mang đến tai họa cỡ nào, đối với nàng nữ nhi này, thật là chẳng hề quan tâm tý nào.

"Phụ thân yên tâm, Ngự Vương điện hạ chỉ là hỏi A Hoành sống được tốt hay không, trong phủ có hay không bị khi dễ, chẳng nói gì khác."

Chúng lau mồ hôi, này còn gọi không nói gì? Người Phượng Vũ Hoành có thể không phải là trong phủ ai cũng từng bắt nạt rồi sao.

Phượng Cẩm Nguyên cũng không tiện hỏi lại Phượng Vũ Hoành là đáp thế nào, lửa giận trong lòng không nơi trút, vừa vặn Thẩm thị lại khóc thút thít thoáng cái, hần hồi đầu một cái tát liền vỗ tới —— "Người độc phụ này còn không thấy ngại khóc?"

Thẩm thị bị đánh triệt để không có phát cáu, chỉ ôm chặt Phượng Trầm Ngự, ôm nhách cổ cứu mạng duy nhất của nàng.

Phượng Trầm Ngự căn bản cũng không dám cùng Phượng Cẩm Nguyên trở mặt, nàng muốn xoay mình, nhất định phải dựa vào vị phụ thân làm tể tướng này, dù sao, mẫu thân dường như sẽ không có trọng yếu như vậy.

Nhưng đối với Phượng Vũ Hoành, nàng sẽ không có để ý như vậy, không khỏi nghiêng đầu qua chỗ khác, hướng Phượng Vũ Hoành khổ sở nói: "Nhị muội muội tội gì khổ như thế chứ? Gia hợp vạn sự hưng [1] a! Người nợ đến cùng là biểu cữu cữu của chúng ta, dù cho hần phạm lỗi lầm, cũng không nên đưa đi đến trong nha môn, người làm như vậy phụ thân trước mặt triều thần bao nhiêu lúng túng."

[1] Gia hợp vạn sự hưng: trong nhà hòa hợp mọi việc đều tốt

Phượng Cẩm Nguyên trong bụng cảm động, vẫn là Trầm Ngự biết mong nhớ hần, hôm nay hần không tỏ thái độ, chỉ sợ Kinh Triệu Duẩn trước mặt thần công, không muốn biết đem hần Phượng gia bố trí thành cái dạng gì. Hiện tại hần ít nhất có thể đánh bạc cái danh tiếng tốt đại nghĩa diệt thân.

Phượng Vũ Hoành nghe Trầm Ngự miệng đầy lời suy nghĩ thay Phượng Cẩm Nguyên, tự nhiên không thiếu sau đó, cũng thuận lời nói: "Thì với ta thay cha ủy khuất, ai nấy đều biết phụ thân bởi vì hỏ thẹn mẫu thân đối Phượng gia trợ giúp, lúc này mới cho mẫu thân vị trí đương gia chủ mẫu, cũng không nghĩ đến mẫu thân tiền tài thì mới được thế này." Nàng vừa nói một bên đưa mắt lại quăng hướng lão thái thái, "Tổ mẫu, phụ thân thật quá ủy khuất."

Một câu nói, đem Thẩm gia tiền tài khởi nguồn trực tiếp chiết vòng vèo.

Thẩm thị lần này không làm gì nữa, cũng không đoái hoài tới khóc thét, quay đầu liền nắng Phượng Vũ Hoành: "Tiện nhân! Chỉ mấy gian tiệm tồi kia của các người, một năm tiền kiếm được cặng hết cỡ cũng năm sáu chục ngàn lượng. Người xem thử người ăn dùng trong phủ này, hỏi lại một chút phụ thân người hàng năm đưa vào trong cung mấy món vật tốt đều giá trị bao nhiêu? Chính là ta thèm muốn người tiệm cũng ăn không no cái nhà này!"

Phượng Trầm Ngự bắt đắ cẩu mầy lại, có một cái nương nịu kéo thật quá muốn mệnh.

"Mẫu thân không phải nói ba gian cửa hàng hàng năm cũng là âm vốn sao?" Phượng Vũ Hoành khó hiểu hỏi, "Thì ra một năm lại có năm sáu chục ngàn lượng nhiều như vậy! Thế nhưng số tiền này lại còn chẳng phải dùng đến trong Phượng gia, đây rốt cuộc là đi đâu?"

Phượng Cẩm Nguyên cũng tròn tròn mắt, kia mấy gian cửa hàng kiếm tiền như thế? Năm sáu chục ngàn lượng bạch ngân, hần một năm bỗng lộc mới nhất vạn, Thẩm thị cầm giữ các tiệm ấy nhiều năm như vậy, y hệt Phượng Vũ Hoành hỏi, tiền đi đâu cả vậy?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người quăng ánh mắt chất vấn hướng Thẩm thị.

Thẩm thị cũng biết mình là bị Phượng Vũ Hoành dụ ra lời, có thể lời đã nói ra nước đã đổ ra, nàng lại nghĩ thu về cũng không kịp.

"Tự nhiên là đều điền đến trong công." Nàng tìm cho mình cái bậc thềm dưới, "Đều điền đến trong công."

"Hừ! Lão thái thái sao có thể bị nàng lừa gạt," Người giao lên sổ sách trong công bên trong cũng không viết một hạng này. Thế nhưng bên trong có thật nhiều chi tiêu còn quá mờ nhạt, ta đang cân nhắc qua mấy ngày thân mình khá hơn một chút so lại từ đầu một lần đây!"

Hần thị đứng bên người Phượng Phấn Đại từ trước đến giờ là cái người nhịn không được nói, lúc này nghe Thẩm thị vớt nhiều bạc thế này, chiến đấu tiêu vũ trụ lại rục rịch —— "Năm ngoái Phấn Đại sinh nhật, nguyên bản xiêm y tổ mẫu dùng gấm Tứ Xuyên may cho ta, có thể mẫu thân đưa tới thì ra là giống như cảm đoán, còn cùng Phấn Đại nói trong công khẩn trương, để Phấn Đại thông cảm. Không ngờ mẫu thân cư nhiên cũng cất giấu thối bạc."

Này Phượng Phấn Đại lần đầu tiên nói đến trên điểm quan trọng, cho Thẩm thị trực tiếp chụp mũ cất giấu của riêng.

Phượng Cẩm Nguyên chỉ vào mũi Thẩm thị hỏi nàng: "Một năm năm, sáu vạn, bao năm nay tiệm người độc quyền, đến cùng giấu bao nhiêu tiền? Nói!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: 77: Phản Bội Nói Đến Là Đến

Edit: haivan98

Thẩm thị bị dọa ngã lùi lại mấy bước, há miệng run rẩy nói: "Ta nào có giấu bạc? Một toà Phụng phủ lớn thế này, nơi nào không cần chi tiêu, bạc còn không phải đều điều đến trong phủ này. Lại nói... lại nói ta nói năm,sáu vạn cũng chính là một cái phông chừng, thuận miệng vừa nói như vậy. Đúng ! " Nàng có chủ ý, " Ta là bị tiện nha đầu kia tức giận! Tức giận lời gì đều nói được! Lão gia ngươi cũng biết ta tính tình này, vừa sốt ruột nên nói gì cũng nói ra, quả thực bội tuệch a! "

Phụng Cẩm Nguyên nghĩ cũng phải, Thẩm thị chính là cái loại không đầu óc, bị bức ép đến mức nóng nảy cũng có lúc nói lung tung, không khỏi tin vài phần.

Phụng Vũ Hoành cũng không gấp, chỉ yếu ớt mà nói: "Không sao, hôm nay ra ngoài phủ vừa vặn gặp phải Ngự Vương điện hạ, điện hạ gặp ta quản tiệp thật mệt mỏi, đã nói ngày mai phái một người tới giúp ta tra sổ. Chờ sổ sách đều tra xong, là có thể trả thanh bạch cho mẫu thân rồi. "

" Nhị muội muội! " Phụng Trầm Ngự cảm thấy bản thân lại không làm chút gì, địa vị mẫu thân nàng muốn không gánh nổi a! Thẩm thị rơi đài, nàng còn tính là dòng chính nữ gì? Vì thế vội vàng nói: " Dù cho mẫu thân sai hay không, tỷ tỷ ở đây đều cho người chịu tội. Về phần những bạc kia ... " Nàng quay đầu nhìn về phía Phụng Cẩm Nguyên, " Nếu như phụ thân thương cảm nữ nhi, đồng ý lúc nữ nhi khi xuất giá cấp thêm chút đồ cưới, nữ nhi kia có thể hay không trước tiên chỉ ra nhưng đồ cưới này, dùng để tiếp tế Nhị muội muội? "

Phụng Cẩm Nguyên cảm khái không thôi, hần này cô con gái lớn thật sự rất hiểu chuyện.

" Trầm Ngự. " Hần vỗ nhẹ vai Trầm Ngự, " Vì phụ nói cái gì cũng không thể ủy khuất người... đồ cưới của người trong tương lai sẽ là mặt mũi Phụng gia, ai cũng không thể lấy. " Nói chuyện, nhìn về phía Phụng Vũ Hoành.

Phụng Vũ Hoành nhú mày: " Phụ thân nhìn ta làm gì? A Hoành chưa có nói muốn đồ cưới đại tỷ tỷ. Nói chung ngày mai Ngự vương phủ sẽ phái người đến giúp nữ nhi tra sổ sách, nữ nhi trước hết tỏ thái độ, nếu như tra ra đúng là thiếu bạc, tiền trợ cấp vào trong nhà ấy nữ nhi sẽ tự bù vào. Nếu như tra được là có lợi nhuận, những bạc kia nữ nhi cũng một đồng không cần, đều tính là những năm này nữ nhi không tại trước mặt phụ thân và tổ mẫu tần hiếu bồi thường. " Lại nhìn Tường Dung cùng Phấn Đại, lại bỏ tức một câu: " Ừm, A Hoành cũng hy vọng có thể dùng những số tiền kia ít nhiều gì cho hai vị muội muội thêm chút đồ cưới. "

Phấn Đại nghe nói như vậy, ngay lập tức liền vui vẻ, giọng du dương đáp một câu: "Cảm ơn Nhị tỷ tỷ! "

Tường Dung cũng đứng dậy làm lễ, khẽ nói: " Tường Dung tạ tạ Nhị tỷ tỷ. "

Hần thị che miệng cười khanh khách một trận, quay đầu nói với lão thái thái: " Đại phu nhân đều nói tiệp một năm có thể kiếm năm,sáu vạn, dù cho trong lời này có phần quá mức, nghĩ đến cũng không đến mức là phải bồi thêm tiền. Thiếp thân thật là muốn thay tứ tiểu thư tạ Tạ nhị tiểu thư, tạ tạ lão thái thái quan tâm " "

Phụng Vũ Hoành biết mình căn bản đòi không về doanh thu mấy năm trước đây, dứt khoát liền cưa đôi lợi ích. Tài tự người tán, tài tán nhân tự, đạo lý này nàng vẫn hiểu. Lần này không chỉ Tường Dung cùng Phấn Đại có, nàng cũng nói là hiếu kính cho phụ thân và tổ mẫu, Phụng Cẩm Nguyên không thể kéo mặt xuống đòi tiền, nhưng lão thái thái nhất định không thể không chiếm cái tiện nghi này.

Quả nhiên —— "Vay ngày mai liền thỉnh người ngự vương phủ hảo hảo điều tra thêm, nếu quả thật có lợi nhuận, Thẩm thị, ta giới hạn người kỳ hạn mười ngày cùng bù đắp tất cả ngân lượng! "

Lão thái thái một câu nói, tuyên bố biện pháp giải quyết cuối cùng vụ này. Thẩm thị vô lực kháng cự, Phụng Trầm Ngự cũng không biết còn có thể lại gắng sức thế nào, hai mẹ con chỉ cảm thấy bị Phụng Vũ Hoành chơi đùa trên tinh thần đều mệt mỏi.

Mẹ con hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương nhìn đến một cái tin tức: Trừ đi Phụng Vũ Hoành.

Đêm đó, đèn sắc thanh đạm, trong Đồng Sinh Hiên, Phụng Vũ Hoành đưa một phần dược thủy cho Hoàng Tuyền: " Đến Kim Ngọc viện đưa đi cho Mãn Hi, nhớ kỹ, phải lên đưa, không thể bị bất kỳ kẻ nào nhìn đến. "

Hoàng Tuyền lập tức lĩnh hội tinh thần: "Vay Mãn Hi là người chúng ta? " "

Phụng Vũ Hoành gật đầu: " Đúng. Sau đó vật này cách mỗi năm ngày phải đưa một lần, người nhớ phải nhắc nhở ta chút. "

Hoàng Tuyền đáp lại: " Nô tỳ nhớ, phải đi ngay. "

Hoàng Tuyền vội vã rời khỏi, đi chưa tới cửa chính, cũng không biết từ nơi nào thất quai bát quai liên lộn quanh không thấy được bóng nàng nữa.

Lúc trở về, mang về tin tức từ chỗ Mãn Hi: " Tiểu thư, Mãn Hi nói Thẩm thị đã âm thầm phái người đưa thư cho nhà mẹ đẻ, chỉ là cũng không biết trong thư rốt cuộc nói những gì. Nhưng nàng nói người nhà mẹ đẻ Thẩm thị bây giờ đang ở trong kinh, chỉ sợ tối đa một canh giờ liền có thể đưa đến. "

Phụng Vũ Hoành đối với chuyện Mãn Hi có thể truyền đến tin tức như thế biểu thị rất hài lòng.

Hoàng Tuyền lại hỏi một câu: " Cần cướp lại hay không? "

Nàng lắc đầu, " Không cần, vừa vặn ta cũng muốn gặp gỡ người của Thẩm gia, nhìn toàn gia hoàng thượng [1] đến cùng có những bản lĩnh gì."

[1] hoàng thượng: chỉ thượng nhân giàu có, cao quý

" Tốt. " Hoàng Tuyền không nói thêm gì nữa, sau khi hầu hạ Phụng Vũ Hoàn rửa mặt liền lui ra ngoài.

Phụng Vũ Hoàn như cũ không quen lưu nha đầu gác đêm, dù cho sau chuyện Phụng Tử Hạo, Diêu thị cũng khuyên nàng nữa, nàng vẫn cảm thấy có người ngồi bên giường vốn ngủ không được.

Huống chi, nếu quả thật có người mỗi ngày nhớ kỹ trong đêm đến giết chết nàng, cùng lắm đêm này vào trong phòng nghỉ hiệu thuốc đi ngủ thì tốt rồi.

Nghĩ đến nhà thuốc của nàng, rất tự nhiên nghĩ đến ngay chân Huyền Thiên Minh.

Tuy nói tốt hơn bên ngoài truyền ra rất nhiều, nói thật, Phụng Vũ Hoàn cũng chỉ nắm chắc được 15 % tại loại niên đại này dụng cụ y khoa khan hiếm có thể trị hết hai chân bị vỡ nát gãy xương nghiêm trọng.

Nàng xoa bóp, lắc mình vào không gian, thẳng đến lầu hai.

Lầu hai của hiệu thuốc chủ yếu là vật dụng phụ trợ chữa bệnh, có dụng cụ chữa bệnh đơn giản, chủ yếu nhất, trong phòng nghỉ ngơi có một cái hòm dụng cụ phẫu thuật nàng phòng sẵn, bên trong không chỉ dao giải phẫu đầy đủ mọi thứ, một số vật dụng phẫu thuật thường dùng cũng có.

Phụng Vũ Hoàn tìm kiếm trong rương, chẳng mấy chốc liền lấy ra mấy viên đinh thép dùng cố định xương cốt, còn có mấy viên thịt đinh (Cao su lưu hoá) [2], nàng lại ra bên ngoài tìm trong quầy tư nhân lấy ra một cái chân thạch cao.

Tuy nhiên đối với một hội phẫu thuật chính quy mà nói, những thứ này quá ít quá ít, nhưng hết cách rồi, tại tình huống thời điểm nguy cấp, hợp lại thì chẳng phải trang bị, mà là kỹ thuật.

Nàng tin tưởng mình là tuyển thủ loại kỹ thuật, nhớ năm đó trên chiến trường tại Trung Đông vì lúc cướp ra huynh đệ phải làm xử lý khẩn cấp, điều kiện gian khổ nhiều hơn hiện tại, nàng còn không phải đem huynh đệ ruột chảy đầy đất vẫn đoạt được mệnh trở lại.

Phụng Vũ Hoàn ở được phòng tầng hai lựa chọn lược lấy, đầy đủ găng cò gần hai canh giờ, mới xem như là vì Huyền Thiên Minh nói xương có thể dùng đến đều chuẩn bị đủ cả, thậm chí bao gồm nước muối sinh lý, tiêm vào dùng đường glu-cô còn có một bộ truyền nước cùng kim tiêm.

Nàng thật là may mắn chính mình khi đó đối gian được phòng này có đủ để bụng, các loại dược phẩm không thiếu gì cả; cũng thật là may mắn tự có đủ tham tài, lại thỉnh thoảng đem đồ tốt trong bộ đội dần vật một số đến bên này bán. Nhớ tới trước khi xuyên qua mới vừa mang ra một nhóm còn chưa kịp đánh tới phê được phẩm tên và số, chưa kịp bán đây, chính mình thì đi theo máy bay cùng đoàn một tiếng tặc không rồi.

Nhìn mình gian được phòng này, Phụng Vũ Hoàn cảm thấy được bên trong này mỗi một thứ cũng không nên hoang phí, tại loại này niên đại không loại thuốc pha chế sẵn, khắp thiên hạ đều uống canh thuốc đắng, nếu nàng là chậm rãi thả những thuốc này ra ngoài, kia bạc vẫn còn không rào rào cất vào túi a!

Đến thời điểm liền có thể dùng tiền biến thân thành bạch phú mỹ nhàn thú Cao Giàu Đẹp Trai đi tới đỉnh cao nhân sinh?

Trong nháy mắt, dường như nhìn đến Huyền Thiên Minh vốn đang ngồi trên xe lăn lại đứng lên được! Ừm, rốt cục người nọ lần thứ nhất tại nàng Phụng Vũ Hoàn đứng trước mặt vùng lên ... Chỉ là chưa kịp đắc ý, chợt nghe được ngoại giới dường như có tiếng động rất nhỏ truyền đến.

Phụng Vũ Hoàn mặt mày rùng mình, nhảy thoát ra ngoài, tinh thần cấp tốc thu về, tính toán vị trí chỗ mình, hạ dưới phòng lầu, lại dời sang trái hai bước, lúc này mới xoa bóp trở lại hiện thực.

Nàng lúc xuất hiện, vừa vặn treo trên xà ngang trong phòng, chỉ thấy cửa có bóng dáng đang thật cẩn thận xuyên qua ngoại sảnh đi vào bên trong.

Phụng Vũ Hoàn dùng hai chân ôm lấy cột gỗ trên xà nhà, cả người đôi chiều xuống, như đang ngắm cảnh thông dong tự tại mà nhìn bóng dáng kia tiến đến giường mình ngủ.

Nàng lách người mấy lần, dứt khoát khua bàn đu dây, vừa vặn đu đến độ cao nhất định lúc có thể phóng qua bình phong trước giường nhìn đến nhất cử nhất động của người bên trong.

Chỉ thấy người nọ đi tới bên giường, cúi người xuống, tiện tay ném thứ gì đó vào dưới đáy giường. Sau đó cũng không quay đầu lại, vội vàng vàng liền quay người chạy tới cửa, rón rén mở cửa ra, chen ra ngoài.

Phụng Vũ Hoàn từ chỗ tối dùng lực rung động, người đột nhiên bay lên, còn trên không trung nhào lộn, sau đó vững vàng rơi xuống đất.

Nàng hoạt động một chút gân cốt, đối với thân thể này lần đầu tiên hành thử nghiệm động tác có độ khó cao biểu thị vẫn tính thoải mái.

Có lẽ vừa rồi vào đây cái kia ...

Phượng Vũ Hoành mi tâm nhũn chặt, vẫn suy nghĩ một hồi, rồi lại thả lỏng.

Tôn ma ma, trong dự liệu của nàng.

Ba người các nàng được đưa đến Tây Bắc ba năm, Phượng phủ bên trong trước đây nhiều hạ nhân như vậy đều bị đuổi ra ngoài, chỉ có Tôn ma ma lưu lại, thế nhưng bây giờ còn có thể trở lại tiếp tục hầu hạ Điều thị, với bản thân liền nói không thể hiểu nổi.

Chỉ là vì tránh khỏi đánh rần động cỏ, phía trước xảy ra nhiều chuyện như vậy Tôn ma ma này là viên cò mà đối phương đều chịu đựng không nhúc nhích, Phượng Vũ Hoành trái cân nhắc phải cân nhắc, kia cổ chủ sau lưng cũng không giống là Thẩm thị.

Nói đến, nàng đối với Tôn ma ma hoài nghi kỳ thực cũng không sâu, hơn nữa cũng chỉ suy đoán cùng suy lý. Từ tình cảm cá nhân mà nói, Tôn ma ma phải chăng bội phản cũng không có bao nhiêu quan hệ, nhưng nếu như Điều thị biết sự thật này, chỉ sợ sẽ rất thương tâm.

Chẳng qua Phượng Vũ Hoành cũng không tính có ý ẩn giấu, toà Phượng phủ vô tình nàng thỉnh giáo càng nhiều thì càng thất vọng. Sớm muộn cũng có một ngày chờ nàng làm xong có chuyện, hoặc là bất chợt đối sở thích cũng sẽ không tiếp tục cảm thấy hứng thú, nàng tất nhiên sẽ rời khỏi. Đến lúc đó, Điều thị cùng Từ Duệ nhất định là phải đi theo nàng.

Nàng thế nào cũng phải từng chút để Điều thị cảm giác được thất vọng, mới không lo đến thời điểm biệt ly dứt bỏ không ra.

Đi mau hai bước đến bên giường, Phượng Vũ Hoành ngồi xổm người xuống, đem thò nửa người xuống dưới giường, cuối cùng là lấy vật kia ra.

Người bước đi thông thả đến bên cửa sổ, dựa vào mặt trắng mờ hồ ngoài cửa sổ xuyên thấu qua đến xem, chỉ thấy một cái bó oa oa nho nhỏ trên cầm đây mìn kim may quần áo. lật qua oa nhi này, liền thấy dính ở phía trên còn có một tờ giấy rõ ràng viết " Phượng Từ Hạo " Ba chữ lớn, phía dưới còn có ngày sinh nhật.

Phượng Vũ Hoành bật cười, bài cũ diễn trò.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, diễn trò tuy già bộ, đối phương nhưng vì nàng chuẩn bị một cái thuốc dẫn thuyết phục rất mạnh ...

Ngày kế hướng Thư Nhã viên đi thỉnh an, bởi vì Điều thị cùng Từ Duệ cũng đi, Tôn ma ma tự nhiên là phải đi theo hầu.

Phượng Vũ Hoành có lưu ý lời nói của nàng, nhưng thấy đối phương chỉ tỏ ra cực kỳ tự nhiên, nếu chẳng phải nàng đem qua tận mắt nhìn thấy, căn bản nhìn không ra bất cứ vấn đề gì.

Một đoàn người đi tới Thư Nhã viên, vừa vòng qua tường thành ao nhỏ trong viện, Từ Duệ đã bị một tiểu nha đầu vội vàng chạy tới va vào một chút.

Tôn ma ma mở miệng trước: " Làm gì hấp ta hấp tấp? "

Nha đầu kia vừa thấy là Phượng Vũ Hoành, lập tức liền "A... " Một tiếng, sau đó vội vã nói " Chuyện này thật đúng có quan hệ với nhị tiểu thư, nhị tiểu thư mau cùng ta đi gặp lão thái thái! "

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: 78: Bần Đạo Bấm Ngón Tay Tính Toán

Edit: haivan98

Phượng Vũ Hoành mơ mơ hồ hồ đã bị tiểu nha đầu kéo vào phòng, sau đó thì nghe nha hoàn kia cùng lão thái thái nói với mọi người đang ngồi: " Từ Dương đạo trưởng đến đây. "

Lão thái thái sững sờ, mọi người cũng là sững sờ, Phượng Vũ Hoành đem Từ Dương đạo trưởng bốn chữ này trong đầu điểm qua một lần, ngờ ngờ nhớ tới ba năm trước lúc Điều gia xảy ra chuyện, lại có một vị gọi là Từ Dương lão đạo đi tới Phượng gia, còn chia về phía nàng nói là ngôi sao tai họa.

Trách không được tiểu nha đầu này nói sự tình có liên quan tới nàng, lúc như thế này lão đạo kia lại tới, chỉ sợ không phải chuyện tốt.

" Đạo trưởng ở đâu? " Lão thái thái đối với Từ Dương đạo trưởng vẫn đủ cung kính.

Tiểu nha đầu đáp: " Đạo trưởng sẽ chờ ở tiền viện. "

" Sao không mời đến Mẫu Đan viện đi ngồi chính đường? " Phượng Trầm Ngư vội vàng phân phó nha đầu kia: " Từ Dương đạo trưởng là khách quý của quý phủ, tại sao có thể để quý khách đợi trong sân a? "

Lão thái thái cùng gật đầu, "Đúng vậy a, Phụng gia nhiều năm qua ít nhiều được đạo trưởng che chở, bây giờ đạo sĩ không mời mà tới, chỉ sợ là. . ." Nói đến đây, lão thái thái nhanh chóng chống Triệu ma ma đứng lên, "Đi đi đi, lão thân tự mình đi nghênh nghênh đón đạo trưởng."

Một đám người đã đứng lên, nối đuôi đi theo lão thái thái đến tiền viện.

Phụng Vũ Hoành vừa đi vừa nghĩ lão thái thái nói, "Những năm này nhờ có người đạo trưởng kia che chở", nói vậy có rất nhiều chủ ý cũng là lão đạo kia cho ra, sợ không chỉ nói nàng là ngôi sao tai họa, nhất định còn có những lời khác xuất từ miệng Từ Dương đạo trưởng kia.

Một đoàn người rột cục đi tới chính viện, nhưng thấy giữa viện đang đứng một người, một thân đạo bào lam sắc, tóc lưu loát kéo lên búi tóc, một tay nắm phát trần, một tay mang theo cái la bàn đang lắc nhai không ngừng cái gì đó.

Lão thái thái mau đi hai bước, cất giọng nói: "Không biết Từ Dương đạo trưởng đến phủ, không có từ xa tiếp đón, mong rằng đạo trưởng chớ trách."

Từ Dương đạo trưởng vừa thấy là lão thái thái, phát trần trong tay vung một cái, chấp tay nói: "Lão thái quá khách khí. Bản đạo ngày gần đây vừa vận du lịch đến kinh thành, thấy ẩn hiện Phụng phủ hình như có chút dị động, liền muốn những năm này cùng Phụng gia cũng tính hữu duyên, lúc này mới vội đuổi tới."

"Có dị động?" Lão thái thái vừa nghe lời này thì sợ hãi, "Đạo trưởng theo lời dị động là chỉ cái gì? Nhưng đối với Phụng gia bất lợi?"

Từ Dương gật đầu, "Bản đạo trước hàng đêm xem mệnh tướng, nhưng thấy đã rời xa Phụng gia nhiều năm ngôi sao tai họa không ngờ lặng yên trở về, theo nó trở về, Phụng gia tính bản cũng sinh mấy phần gọn sóng, thậm chí có mấy ngôi sao cùng đã sáng hiện ra bất ổn."

Phụng Vũ Hoành cau mày lại, ngôi sao tai họa, nói là nàng sao?

"Tổ mẫu." Phụng Trầm Ngự thân nhiên mở miệng: "Trước hết mời đạo trưởng đi ngồi chính đường thôi, có việc chúng ta từ từ nói."

"Chậm đã!" Phụng Trầm Ngự lời nói đột nhiên bị kia Từ Dương đánh gãy, chỉ thấy lão đạo kia nhìn chăm chú Phụng Trầm Ngự, một bên nhìn vừa cân nhắc, vừa cân nhắc vừa lắc đầu.

Trầm Ngự lo âu hỏi: "Đạo trưởng?"

Từ Dương bất chợt chỉ vào Trầm Ngự nói "Phụng tính dần tới, chỉ sợ đại tiểu thư mệnh số đang bị ngôi sao tai họa ảnh hưởng a!"

Một câu nói, đầy tất cả mọi người cả kinh.

Trầm Ngự nhiều năm trước cũng bị đạo nhân này vạch ra trong số mệnh mang phụng, mẫu nghi thiên hạ, hơn nữa Trầm Ngự lại sinh trưởng đáng đáp như vậy, người trong Phụng phủ là kiên định bởi vì nàng nhất định sẽ có tiền đồ.

Có thể hiện tại, đạo nhân này còn nói phụng tính tới sầm, nói như vậy thì...

"Ngươi sao lại ở đây?" Từ Dương lại đưa mắt nhìn Phụng Vũ Hoành, vừa xem thấy kinh ngạc, "Trách không được Phụng gia tính bản hiện ra đáng đáp như vậy, quả nhiên, ngôi sao tai họa trở về, bốn phía đều ám!"

"Tà thuyết mê hoặc người khác!" Hoàng Tuyền lạnh giọng mở miệng, "Đây là Ngự vương vương phi tương lai, ở đâu là ngôi sao tai họa trong miệng người? Phụng Nhị Tiểu Thư bây giờ đã cùng Ngự Vương điện hạ đính hôn, canh thiệp đều đã đổi qua, đại sinh đã hạ, coi như là ngôi sao tai họa, bây giờ cũng tai họa không tới Phụng gia. Đạo trưởng vì sao không tới Ngự vương phủ đi xem thử nơi đó ánh sao sáng mờ hay không mờ?"

Hoàng Tuyền một phen cảnh cáo, nguyên bản Lão thái thái muốn nói điểm gì không lại lên tiếng. Phụng Vũ Hoành là ngôi sao tai họa một chuyện trong lòng nàng sớm đã có chuẩn bị, bây giờ có Ngự vương phủ ở trên đây, Phụng gia lại nghĩ đem Phụng Vũ Hoành đuổi ra ngoài là vạn vạn không được. May mà Phụng Vũ Hoành hiện tại không hề cùng Phụng gia ở cùng một chỗ, tuy nói cách cánh cửa nhỏ, nhưng dù sao cũng tính hai cái phủ đệ, khế đất cũng là tách ra, sẽ không có chuyện gì.

"Nha đầu này nói đúng." Lão thái thái đánh tới giảng hòa, "Ngự vương gia đã cùng A Hoành nhà chúng ta đặt tốt việc hôn nhân, ngôi sao tai họa không ngôi sao tai họa, đạo trưởng liền không cần nhắc lại a! Về phần Trầm Ngự..." Nàng xem Trầm Ngự chớp mắt, "Quay lại còn thỉnh đạo trưởng giúp Trầm Ngự lập đàn thi pháp, bảo đảm tôn nữ của ta tiền đồ bình an."

Từ Dương cũng không phải người ngu, nghe vậy liền minh bạch kia Ngự Vương điện hạ nhất định là người Phụng gia không chọc nổi, cũng không ở trên mặt xoắn xuýt, chỉ là nghĩ, lại nói: "Trong phủ ngày gần đây nhưng có quái sự phát sinh? Có người hành vi quỷ dị?"

Mọi người nghĩ một lát, dường như cũng không có gì quỷ dị. Đã thấy Phụng Trầm Ngự vận chặt lông mày, làm ra đáng đáp cẩn thận suy tư.

Nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đại ca! Đại ca gần đây không quá bình thường."

Lão thái thái nhớ tới Phụng Từ Hạo cái việc chết tiết kia, theo tâm lý mà nói, Phụng Từ Hạo ở bên ngoài nuôi mấy người tiểu thiếp chuyện này nàng là tin, nhưng nửa đêm bỏ giường thử muối, cái này đáp lại Từ Dương lời nói, nghĩ thế nào cảm giác Phụng Từ Hạo hành vi quỷ dị.

" Có. " Lão thái thái gật đầu, " Từ Hạo là có gì đó không đúng. "

Từ Dương không nói cái gì nữa, tay nâng la bàn trong sân đi một vòng lớn, lại về đến trước mặt mọi người, chợt nghe hần vẫn lẩm bẩm: " Có một nơi phương vị còn có vật cùng Đại thiếu gia xung đột lẫn nhau, chỗ kia nói là Phụng hoàng phủ cũng không phải Phụng hoàng phủ, nói chẳng phải Phụng hoàng phủ, rồi lại cùng Phụng hoàng phủ một mạch tương liên. Chỉ tiếc, hai mươi mấy năm liên nhau không quen biết nhau, chỉ vào ngày gần đây mới phát hiện thông suốt chỉ nhân. "

Hần nói những lời này gằm gằm gù gù, nhưng người nhà họ Phụng hoàng nghe vẫn là đã hiểu.

Đặc biệt cuối cùng Từ Dương chỉ tay một cái, xông thẳng tới chỗ Phụng hoàng Vũ Hoàng phương hướng Đồng Sinh Hiền: " Chính là chỗ đó! "

Lão thái thái mặt trong nháy mắt liền âm trầm xuống dưới.

Việc quan hệ Phụng hoàng gia dòng chính, nàng có thể không chút nào có thể hàm hồ, ngay lập tức liền dò hỏi Phụng hoàng Vũ Hoàng: " Người trong vườn kia đến cùng cho thêm cái gì? "

Phụng hoàng Vũ Hoàng mắt to tròn lớn vô tội: " Ta làm sao biết? Vị đạo trưởng này nếu là có tâm, dù cho trong viện của ta có tảng đá, hẳn đều có thể cho nói thành là vật bản. "

Phụng hoàng Trầm Ngư khuyên nàng: " Nhị muội muội không nên nói như vậy, Từ Dương đạo trưởng là đắc đạo cao nhân, là khách quý Phụng hoàng phủ. "

Điều thị thấy lão thái thái như ầy khuất Phụng hoàng Vũ Hoàng, tức không nhịn nổi chen lời: " Nhị tiểu thư từ trước đến giờ sẽ không chủ động đi trêu chọc ai, trốn đến sống nơi xa như thế, làm sao còn có người tự xưng sinh sự? "

Phụng hoàng Từ Duệ cũng đi theo nói câu lời nói có tính trẻ con: " Đại ca ca tối đó tại sao tới nơi chúng ta ở? Hần chơi chuột trốn mèo sao? "

Tôn ma ma lúc này có biểu hiện, nhưng là trông vẻ cực điểm oan ức cho Điều thị cùng Phụng hoàng Vũ Hoàng nói: " Di nương, nhị tiểu thư, mọi người đã không tin, ta để cho bọn hần đi tìm đi! Thanh giả tự thanh.[1]"

[1] Thanh giả tự thanh: Câu này nghĩa là người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng.

Phụng hoàng Vũ Hoàng tán thành lời nói Tôn ma ma: "Vậy tìm đi, chỉ là vị đạo trưởng này, chúng ta nói rõ mất lòng trước được lòng sau, nếu như người đến thời điểm thật chỉ cho ta một cục đá nói chuyện, cũng đừng trách ta trở mặt. "

Trong lúc nhất thời, Phụng hoàng phủ phát động vô số hạ nhân hướng Đồng Sinh Hiền bên kia chạy tới, từng cái từng cái chân đều rút nhanh chóng, như chỉ lo lạc hậu.

An thị ân cần hướng Phụng hoàng Vũ Hoàng nhìn tới bên này, thấy Phụng hoàng Vũ Hoàng khẽ lắc đầu với nàng, này mới yên tâm, xem ra, nhị tiểu thư trong lòng hiểu rõ.

Đồng Sinh Hiền cách khá xa, vừa đi vừa về hơn nữa tìm kiếm, đầy đủ giăng co hơn một canh giờ.

Chỉ là lúc hạ nhân trở ra đều là hai tay trống trơn, chẳng tìm được gì.

Tôn ma ma có chút hoảng rồi, không khỏi há mồm đến đây một câu: " Đều tìm cẩn thận? Đừng giảm bớt nơi nào đó, đến thời điểm lại muốn đi tìm lần hai. Vườn của Nhị tiểu thư cũng chẳng phải nơi người đều có thể tùy tiện vào. "

Dẫn đầu gã sai vặt hành lễ trước lão thái thái, nói: " Lão thái thái, Đồng Sinh Hiền của nhị tiểu thư thật không có vật gì đặc biệt a! Chúng ta mỗi một nơi sân gian phòng đều lục soát qua, chẳng tìm được gì. "

Lão thái thái gật gật đầu, lại theo Từ Dương đạo nhân nói: " Đạo trưởng, phải không nhìn nhầm phương hướng? "

Từ Dương lắc đầu, " Bàn đạo nếu ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, cũng không dám để lão thái thái xưng một tiếng đạo trưởng. "

Phụng hoàng Vũ Hoàng nhưng bước nhẹ tiến lên, nhìn la bàn trong tay lão đạo kia, nghiên cứu trong chốc lát, sau đó càng bất chợt nghiêng đầu qua chỗ khác hỏi Phụng hoàng Phấn Đại một câu nói —— " Chà? Các người vì sao lại hoài nghi ta? Người khác tùy tiện chỉ cái phương hướng thì nhất định là vườn của ta a? "

Nói vậy như đang nói chuyện nhà ném ra, Phụng hoàng Phấn Đại hoàn toàn không có chuẩn bị, theo bản năng liền nói: " Ai cho người có cừ oán với Đại ca ca. "

Phụng hoàng Vũ Hoàng gật đầu, "A, nếu như các người cho là ta sẽ trả thù việc tối đó, kia ... " Nàng bỗng nhiên nhìn về phía Phụng hoàng Trầm Ngư, " Đại ca ca cũng không chỉ tiến vào một mình sân của ta. "

Nàng nói một câu nhắc nhở mọi người, muốn nói Phụng hoàng Từ Hạo đắc tội qua, thật đúng không chỉ Phụng hoàng Vũ Hoàng.

Vẫn luôn không nói lời nào Kim Trân lúc này bồi thêm một câu: " Đại tiểu thư tối đó khóc đến có bao thương tâm, thiếp thân đến nay đều còn nhớ. "

"Cảm niệm!" Lão thái thái quát mắng Kim Trân, đối với Phụng Vũ Hoành nói "Bọn hần là đồng bào huynh muội, cùng một bụng nương thân chui ra ngoài, cùng người tự nhiên bất đồng."

"A?" Phụng Vũ Hoành nhủ mảy, lại đi nhìn la bàn trong tay Từ Dương đạo nhân. "Chủ người cho người bao nhiêu tiền? Ta giao phó gấp ba." Câu nói này dùng thanh âm cực nhỏ nói ra, gần đủ Từ Dương cùng nàng hai người nghe được.

Từ Dương sừng sờ, theo bản năng nhìn Phụng Vũ Hoành chớp mắt.

Đang lúc này, Phụng Vũ Hoành xoay cổ tay một cái, một viên nam châm nhỏ bị nàng từ không gian điều ra để vào lòng bàn tay. Để nam châm tại dưới la bàn, chỉ thấy kim chỉ nam thiết chế phía trên trong nháy mắt liền chếch đi phương hướng lúc đầu, chỉ thẳng đến một chỗ khác.

"Đạo trưởng xin mời nhìn!" Nàng kinh ngạc thốt lên, "La bàn lại động!"

Trong lúc nhất thời, Phụng phủ mọi người cũng vây quanh kiểm tra, chỉ thấy kim chỉ nam vững vàng ngừng ở một chỗ, chỉ vào một phương hướng không nhúc nhích.

"A...!" Kim Trân kinh ngạc nói: "Cái hướng kia... là đại tiểu thư và phu nhân ở Như Ý viện!"

Phụng Trầm Ngự nổi giận: "Nói bậy! Ta cùng mẫu thân sao có thể hại ca ca!"

"Có thể hay không hại, điều tra liền biết." Phụng Vũ Hoành mặt lạnh xuống, xoay người nói với mấy tên hạ nhân: "Đến Kim Ngọc viện đi tiếp tục tìm!"

Bọn hạ nhân không dám động.

"Tổ mẫu." Nàng đưa mắt nhìn lão thái thái, "Bất công với người rất bình thường, nhưng nếu làm quá rõ ràng, vậy thì quá khó coi."

Lão thái thái còn có thể nói cái gì, đành phải khoát khoát tay: "Đi tìm đi!" Sau đó lại cùng Triệu ma ma bên người nói: "Người cũng cùng đi xem thử."

Trầm Ngự chịu cực lớn ừy khuất, trốn đến một bên vụng trộm lau nước mắt.

Hàn thị làm bộ khuyên một trận, Trầm Ngự càng khóc to hơn.

Vẫn cứ lúc này lại có người thêm vào cùng quấy rối, chỉ thấy hành lang uốn khúc bên kia, Phụng Từ Hạo đang bị hai gã sai vặt nâng đỡ đi về phía bên này, vừa đi còn vừa hỏi: "Ta nghe nói có người muốn hại ta! Rốt cuộc là ai? Tổ mẫu người phải làm chủ cho ta a!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: 79: Bồn Vương Nói Chuyện, Lúc Nào Đến Phiên Người Xen Mềm

Trong lúc Phụng Từ Hạo khóc rống, người đến Kim Ngọc viện lục soát trở lại. Trong đó có hai tiểu nha đầu trên mặt rõ ràng vẫn đang chảy máu, còn vừa đi vừa khóc.

Lão thái thái không khỏi hỏi câu: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Triệu ma ma đi đến bên cạnh lão thái thái, nâng cánh tay của nàng đáp: "Là bị đại phu nhân đánh. Thấy chúng nô tỳ đi lục soát viện, Đại phu nhân liền náo loạn, đánh hai nha đầu này không ngừng."

Lão thái thái tức giận tới mức hừ hừ: "Loại ác phụ này như thế nào xứng làm chủ mẫu của Phụng phủ ta!"

Triệu ma ma kéo kéo tay áo lão thái thái, tiến lên đưa đồ trong tay: "Đây là phát hiện ở dưới gối của đại tiểu thư."

Nói vậy tất cả mọi người đều nghe thấy được, từng người từng người đều kéo dài cổ nhìn về bên này, Phụng Từ Hạo cũng khấp khểnh tiến lên trước.

Lúc lão thái thái lấy vật kia cầm trong tay, hai tay cũng run rẩy. Người sống nhiều năm nay cái gì chưa thấy qua, một cái hình nhân sử dụng thuật vu cổ cư nhiên phát hiện ở dưới gối của Phụng Trầm Ngự.

Nàng nhìn sau lưng hình nhân, viết ba chữ Phụng Từ Hạo sáng loáng, còn có sinh nhật của hần. Lão thái thái cảm thấy trong lòng phát lạnh, vì sao các con cháu một đũa cũng không cho nàng bớt lo a!

"Phượng Trầm Ngư!" Phượng Từ Hạo vừa thấy vật này trong nháy mắt liền trở mặt, "Phượng Trầm Ngư! Ngươi cái nữ nhân tâm địa bò cạp độc ác! Lại dám nguyên rủa ta như thế!"

Phượng Trầm Ngư quả thực oan hơn Đậu Nga [1], dưới gối của nàng lúc nào từng có thứ đó? Dù cho Phượng Từ Hạo chẳng phải người nghiêm chỉnh, nhưng dù sao cũng là thân ca ca nàng, nàng sao có thể hại hắn như vậy?

[1] Oan hơn Đậu Nga: là một điển tích Trung Quốc nói về nỗi oan khuất không thể giải được, ai muốn biết thêm thì mời sọt gút gò

"Tổ mẫu!" Hai mắt nàng chứa lệ, thân mình hoàn toàn run lấy bầy, "Trầm Ngư không có hại ca ca, hình nhân kia không phải Trầm Ngư làm!"

"Vậy vì sao lại tìm được ở dưới gối của ngươi?" Phượng Từ Hạo chỉ vào Trầm Ngư mắng: "Ta chẳng qua một lần nằm úp sấp cạnh gối của ngươi, ngươi nữ nhân này dĩ nhiên nguyên rủa ta chết!"

"Ta không nguyên rủa ngươi!"

Hai huynh muội ở trước mặt mọi người cãi nhau, Phượng Vũ Hoành kéo Từ Duệ qua một bên, hai người ngồi ở trên bồn hoa vừa ngắm phong cảnh vừa tán gẫu: "Từ Duệ sau này cũng không thể học theo Đại ca, có nghe hay không?"

Phượng Từ Duệ dùng sức mà gật đầu: "Tỷ tỷ yên tâm, Từ Duệ là hài tử ngoan, sẽ không làm chuyện xấu."

Trong sân âm ỉ một trận, lão thái thái dạo này thân mình vốn cũng không khỏe, mỗi ngày bị cái cảnh hỗn loạn như vậy làm phiền chính là có chút giận, suốt mấy ngày nay, chưa từng yên tĩnh. Bà cảm thấy huyết mạch từ từ dâng lên, ngày ấy lúc phát bệnh tại Tùng viên cũng là loại cảm giác này.

Bà hoảng sợ mau sờ trong túi nơi tay áo có được Phượng Vũ Hoành đưa cho, mở bình lấy một ít ra nuốt (cái này ở phần trước nó là bột khôn phải viên nha nàng), qua nửa ngày, cuối cùng bình thường lại.

Không khỏi lại nghĩ đến Phượng Vũ Hoành thật tốt, lại nhìn một cái, thấy nhị tôn nữ đang ôm tiểu tôn tử ở cạnh bồn hoa nói chuyện, hai tỷ đệ thân mật tri kỷ, Phượng Từ Duệ hồ đầu hồ não[2] đáng vẽ càng xem càng dễ nhìn.

[2] hồ đầu hồ não: thực ra thì nó chỉ đáng vẽ đỉnh đặc trưng thành mà ta cũng chịu trả biết thay ntn

Lại ngó hai huynh muội bên này, cùng một nương sinh ra, nhưng lúc này nỗi giận dùng dùng liên tục tranh cãi âm ỉ. Chẳng phải một người trên người còn đang bị thương, một người còn có thể nhớ kỹ căn rứt rề, chỉ sợ vào lúc này cùng xông vào đánh nhau.

Lão thái thái không khỏi trừng mắt Diêu thị, nếu không phải Diêu gia gặp biến cố bất ngờ, tháng ngày này tại Phượng phủ nên có bao nhiêu chuyện tốt!

Lúc trong sân đang âm ỉ, Phượng Cẩm Nguyên hạ triều trở lại.

Vốn là tể tướng mặt tối sầm mới vừa vào viện chợt nghe được Phượng Từ Hạo đang tức giận mắng: "Lúc trước lão tử sao không ngủ với ngươi?"

"Ngươi là lão tử của ai? Ngươi muốn ngủ với ai?" Phượng Cẩm Nguyên liền cảm thấy bản thân làm sao lại sinh ra thứ nghiệt chủng này, ngay lập tức đi ba bước thành hai bước vọt tới trước mặt Phượng Từ Hạo, nhắm trên đầu hắn chưởng bang bang hai ba cái, đánh Phượng Từ Hạo đến thất điên bát đảo.

Phượng Từ Hạo cũng không thấy rõ là ai đánh, theo bản năng mở miệng liền mắng: "Tên khốn kiếp nào dám đánh lão tử?"

Lại nhìn một cái lại là lão tử của chính hắn, trong nháy mắt liền yên lặng.

Trầm Ngư quỳ sụp xuống trên mặt đất, nắm lấy áo bào của Phượng Cẩm Nguyên khóc lóc kể lể: "Phụ thân, Trầm Ngư thật sự rất oan uổng, Trầm Ngư thật không có làm chuyện nguyên rủa ca ca a!"

Phượng Cẩm Nguyên liếc nhìn Trầm Ngư, vừa quay đầu xem xét Từ Dương đạo trưởng kia, cau mày hỏi: "Đạo trưởng sao lại tới đây?"

Lão thái thái lôi kéo Phượng Cẩm Nguyên một phen, trước kể chuyện phát sinh với hắn một lần, chỉ thấy Phượng Cẩm Nguyên giậm chân một cái—— "Hồ đồ!"

Lão thái thái không hiểu, "Thế nào lại hồ đồ? Trước kia Từ Dương đạo trưởng nói lúc đó ngươi chẳng phải cực kì tin tưởng sao? Hắn nói A Hoành là ngôi sao tai họa, nói Trầm Ngư là phượng mệnh, những thứ này không phải đều ... Cũng đều đang ứng nghiệm"

Phượng Cẩm Nguyên vốn cảm thấy Từ Dương này đến Phượng phủ lúc này quả thực có chút phiền phức, nhưng nói đến chuyện ngôi sao tai họa, hắn cũng không thể không nghĩ lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay, dường như từ khi Phượng Vũ Hoành hồi phủ, Phượng gia chưa từng yên tĩnh ngày nào. Chẳng lẽ nha đầu này thật tương khắc với Phượng phủ?

Hắn vừa đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn trên người Phượng Vũ Hoành, lúc này, nguyên bản đứng ở cửa quản gia Hà Trung bắt chợt một đường chạy nhanh đến trước mặt hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Phượng Cẩm Nguyên sắc mặt rùng mình, nhanh chóng chỉ vào Từ Dương cùng Hà Trung nói: "Mau! Trối hắn lại ném tới phòng chứa củi ở hậu viện! Mau!"

Hà Trung không nhiều lời, một bàn tay gọi một đám gã sai vặt, hai ba lần liền trối thật chặt Tủ Dương.

Mọi người ai cũng không hiểu sao lại thế này, trong miệng Tủ Dương bị nhét vải bông cũng không phát ra được một tiếng động.

Phượng Cần Nguyên căn bản không kịp giải thích, chỉ là cảnh cáo mọi người: "Chuyện hôm nay không cho phép người nào nhắc lại!"

Lúc này, chợt nghe có âm thanh mang theo vài phần lười biếng lại mang chút hài hước từ cửa lớn: "Chuyện gì đó đừng nhắc lại nữa?"

Tiếp theo, thanh âm lạnh lạnh chói tai vang lên một câu: "Ngự Vương điện hạ giá lâm!"

Đầu óc của mọi người trong Phượng phủ "Vù" Một tiếng liền nổ lên!

Ngự vương? Giá lâm?

Đấu Chiến Thánh Phật kia đích thân đến?

Bắp chân của Phượng Cần Nguyên chuột rút, hần lăm tề tướng bao năm nay, cùng hoàng tử giao thiệp cũng xem như hành động thường ngày. Thế nhưng cái người Cửu hoàng tử này, từ đầu tới đuôi hần đều không dính nổi một góc cạnh, ngay cả lúc trước người này cùng Phượng Vũ Hoành đính hôn, hần cũng nghe được từ người khác nói, đính hôn là nể mặt hoàng hậu, đến thời điểm có cưới hay không còn là tự hần quyết định.

Cho nên hôn sự này từng một lần bị rất nhiều người lãng quên, thậm chí hoàng thượng còn nghĩ một lần nữa ban nữ nhi họ Vương kia cho Cửu hoàng tử.

Sở dĩ lúc hưng khởi hần có ý nghĩ muốn đổi thành Trầm Ngự, không sai chính là nghĩ Cửu hoàng tử đại thắng trở về nhất định được lập làm Thái tử. Đến thời điểm hần liên thủ chúng thần tạo áp lực với Hoàng thượng, đã qua tuổi hôn nhân xem chừng sẽ được. Chỉ bằng Phượng Trầm Ngự có khuôn mặt xinh đẹp, mặc dù Cửu hoàng tử này lúc ấy mặc kệ, nhưng chẳng bao lâu nữa cũng phải quỳ dưới váy màu thạch lưu của nàng.

Nhưng bây giờ, Phượng Cần Nguyên lại bắt đầu hối hận đụng phải cửu hoàng tử này. Trừ đi hần một thân mắc bệnh ở ngoài, người này tính khí càng ngày càng khó suy xét cũng làm cho Phượng Cần Nguyên có chút tránh mà không kịp.

Liền như hiện tại, người nọ bắt chợt đi tới Phượng phủ, Phượng gia bọn hần một chút chuẩn bị cũng không có. Trong khi có chuyện, Cửu hoàng tử giá lâm sao có thể là chuyện tốt được, chỉ sợ lại muốn tạo thêm một hồi mầm họa a.

Một tiếng Ngự vương giá lâm, tiếp theo, bốn góc kiệu ngồi được chế tạo bằng ngọc được bốn người kiệu phu nhấc vào, ở trên kiệu ngồi ấy, một nam nhân mặc áo bào tím lười biếng ngồi. Trên mặt hần mang mặt nạ vàng dưới ánh mặt trời rạng ngời rực rỡ, đóng đưa người không dám nhìn thẳng.

Tất cả mọi người Phượng phủ quỳ xuống đất nghênh tiếp, hô to: "Ngự Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế."

Phượng Vũ Hoành khẽ nâng đầu trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, chỉ thấy ánh mắt của người kia vừa vặn cũng nhìn về phía nàng, bốn mắt nhìn nhau, đều liếc mắt với đối phương.

Huyền Thiên Minh không có một chút ý định để kiệu phu thả kiệu ngọc xuống, chỉ lười biếng nhấc tay một chút, chợt nghe Đại thái giám bên người nói: "Bình thân!"

Người nhà họ Phượng mới đứng lên.

Phượng Cần Nguyên chủ động tiến lên một bước, mở miệng nói: "Không biết Ngự Vương điện hạ giá lâm, không có từ xa tiếp đón, còn xin điện hạ thứ tội."

Huyền Thiên Minh nhìn Phượng Cần Nguyên, hồi lâu cũng không nói gì, chỉ từng phát từng phát loay hoay roi nắm trong tay.

Phượng Cần Nguyên biết, chính là cây roi này, muốn tính mạng mấy chục Ngự lâm quân đại nội hoàng cung.

"Phượng đại nhân vẫn không trả lời câu hỏi của bốn vương." Huyền Thiên Minh lại mở miệng, rõ ràng hần nói chậm rãi, người như sắp ngủ vậy. Có thể lời kia vừa thốt ra, trong thanh âm lộ ra thanh lãnh (âm thanh lạnh lẽo) trí mạng, còn mang theo điểm mê hoặc, giống như đoá hoa từ liên nở rộ giữa mi tâm hần, làm cho người khác không dám nhìn thẳng nhưng lại không nhịn được muốn nhìn hần.

Phượng Cần Nguyên lau mồ hôi trên trán, bất đắc dĩ nói: "Không có gì, không có gì."

"n?" Huyền Thiên Minh từ trên ghế dựa của kiệu ngọc ngồi thẳng lên, nghiêng người lên phía trước: "Phượng đại nhân là đang chất vấn lỗi tai của bốn vương?"

"Thần không dám." Phượng Cần Nguyên nhủ thầm ta nào dám nghi vấn người, "Vừa rồi chẳng qua là nhà chuyện, nói cũng sợ làm phiền đến thanh tĩnh của điện hạ."

"A." Huyền Thiên Minh gật đầu, cũng không truy hỏi nữa, chỉ là người ngồi trên kiệu ngọc, cũng không nói chuyện, cứ như vậy dựa vào phôi nạng, giống như đã ngủ rồi.

Phượng Cần Nguyên thực sự bất đắc dĩ, đánh bạo hỏi một câu: "Không biết điện hạ hôm nay đến Phượng phủ là. . ."

"Người không nói bốn vương còn thiếu chút nữa đã quên rồi." Huyền Thiên Minh rất cục đánh khai thoại đề [3], "Bốn vương là tới đưa cơm cho vương phi tương lai."

[3] Đánh khai thoại đề: nói vấn đề chính

Phượng Vũ Hoành vỗ trán, chợt nghĩ đến ngay ngày ấy tại Tiên Nhã lâu Huyền Thiên Minh nói nàng gầy, còn nói Phượng gia cho tới bây giờ còn dám không cho nàng cơm ăn. Nàng cho rằng chính là nói qua, không ngờ người này lại ghi nhớ kĩ.

Phượng Căn Nguyên nghe không hiểu, nghi hoặc hỏi một câu: "Đưa cơm? Đưa cái gì cơm?"

Huyền Thiên Minh chỉ vào Phượng Vũ Hoành: "Hoành Hoành nhà chúng ta bị các người ném tới trong núi sâu Tây Bắc nuôi sói ba năm, gầy đến da bọc xương a. Bốn vương vốn nghĩ sau khi hồi kinh, Phượng gia tổng phải bồi dưỡng tốt lại chứ? Ai nghĩ được hôm qua thấy nàng, phát hiện vẫn gầy như vậy. Phượng phủ các người đã không nuôi nổi nữ nhi, không quan hệ kia, bốn vương đến nuôi. Dù sao cũng phải gả tới Ngự vương phủ."

Lời nói này của hắn đúng là tát thẳng vào mặt người nhà họ Phượng, có thể hết lần này tới lần khác không có người dám cả gan phản kháng. Phượng Căn Nguyên không dám, Lão thái thái không dám, những người khác càng chỉ có thể cúi đầu.

Thế nhưng vẫn xuất hiện người ngu ngốc —— "Phượng gia sao có thể không nuôi nổi nữ nhi!"

Mọi người đều quay đầu lại, người nói chuyện là Phượng Tử Hạo.

Huyền Thiên Minh đương nhiên không trực tiếp đối thoại với Phượng Tử Hạo, nhưng lại không nghĩ sẽ không để ý tới hắn. Cho nên, trả lời Phượng Tử Hạo là đoạn trường tiên trong tay hắn.

Chỉ nghe "Đùng" một tiếng, Huyền Thiên Minh phát một roi, miến cường đánh ở trên người Phượng Tử Hạo, đánh đến đối phương suýt nữa thở không nổi.

"Bốn vương nói chuyện, lúc nào đến phiên người xen mồm?!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: 80: Huyền Thiên Minh, Người Thật Tinh Mắt

Một roi này của Huyền Thiên Minh đánh vào nội tâm của tất cả mọi người trong Phượng phủ, mắt nhìn thấy trong nháy mắt trên người Phượng Tử Hạo hiện lên một vết vết máu, không ai dám nói thêm câu nào.

Phượng Căn Nguyên biết rõ, Ngự vương vị thần này hắn không trêu chọc nổi, càng không nói rõ ràng đạo lý. Nếu như nữ tử ăn một roi này thật có thể nhớ lâu một chút, cũng không tính là đánh không công.

Phượng Tử Hạo chỉ là hỗn trưởng [1], cũng chẳng phải quá ngốc, một cây roi này của Huyền Thiên Minh cũng đánh tỉnh hắn. Không khỏi thầm mắng chính mình ngu ngốc, nhiều lời nói câu nói đó làm gì?

[1] hỗn trưởng: chỉ những kẻ chướng tai gai mắt

Vì thế nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất, trong miệng niệm: "Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng."

Huyền Thiên Minh cũng không chấp hắn, chỉ phát phát tay, có gã thái giám bên người xách hộp cơm chạy tới hướng Phượng Vũ Hoành bên kia.

Đến gần, chợt phát hiện Phượng Vũ Hoành cùng Phượng Trầm Ngư đứng song song, thái giám này cũng không biết vị nào là vương phi tương lai, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Huyền Thiên Minh thấy hắn do dự, trên mặt hiện vẻ không vui.

"Thế nào, người nào là vương phi tương lai cũng không phân biệt được?" Nói rồi vờn tay ra, giọng điệu lười biếng nhưng lộ ra âm hiểm lúc trước, bắt chợt đôi thành thanh âm sùng nịch vô cùng nói với Phượng Vũ Hoành: "Hoành Hoành, tới."

Phượng Vũ Hoành mỉm cười đi về phía hắn, cảm thấy người này mang theo mặt nạ vàng, tuy che khuất gương mặt tuấn tú họa quốc ương dân kia, nhưng dưới ánh sáng mặt trời, ánh sáng trên mặt nạ phản xạ như cũ tỏa ra khiến người khác không cách nào nhìn thẳng nhưng lại không nhận được bị hấp dẫn.

Thái giám kia sững sờ một hồi, vội vàng đi theo.

Chờ Phụng Vũ Hoành đi tới bên cạnh hắn, Huyền Thiên Minh mới để người hạ kiêu niệm xuống, sau đó rất tự nhiên nắm chặt tay của Phụng Vũ Hoành, nói với thái giám: "Nhớ kỹ người nào mới đứng là vương phi của bốn vương, về phần người bên cạnh kia..." Hắn đưa mắt nhìn Phụng Trầm Ngự.

Phụng Trầm Ngự có một tật xấu, nàng biết mình sinh ra rất đẹp, gần như bất kỳ người nam nhân nào cũng không có sức kháng cự khi trước mặt nàng, bằng không lúc trước Phụng Tử Hạo cũng không làm ra loại chuyện này. Việc này khiến nàng nuôi thành một loại tự tin biến thái, không chỉ tự tin, nàng còn rất tình nguyện để ánh mắt của nam nhân nhìn về phía nàng, lại dùng sóng mắt và thần sắc khiến mình thêm vài phần mềm mại.

Cho nên, lúc Huyền Thiên Minh nhìn nàng, nàng liền biểu lộ ra loại tư thái này một cách tự nhiên.

Chỉ là nàng quên, người nhìn nàng, là Huyền Thiên Minh.

"Cũng là nữ nhi của Phụng gia." Huyền Thiên Minh vẫn nỉ non, sau đó hỏi Phụng Căn Nguyên: "Nhìn khoảng tuổi này hắn là trưởng nữ của người?" Nhìn so với Hoành Hoành của hắn.

Phụng Căn Nguyên đành hoảng đáp: "Hồi điện hạ, chính là trưởng nữ của vi thần." Rồi sau đó đẩy Trầm Ngự nói "Còn không mau hành lễ với Ngự Vương điện hạ!"

Trầm Ngự chậm chậm mà bái, dùng hết thiên kiều bá mị lên tiếng: "Dân nữ Trầm Ngự, ra mắt Ngự Vương điện hạ."

Huyền Thiên Minh "n?" Một tiếng, hỏi lại một câu: "Người nói người tên gì?"

Trầm Ngự đáp: "Dân nữ Phụng Trầm Ngự."

"A." Hắn gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Đặt tên này thật đúng là phù hợp."

Lòng tự tin của Phụng Trầm Ngự lại căng phồng lên.

Tuy nói Cửu hoàng tử bây giờ trọng thương thành thế này, nhưng hắn đã từng huy hoàng được sủng ái của Hoàng Thượng nhưng vẫn còn đang như vậy, dù cho không thể kết duyên tần tẫn [2], thoáng cái nịnh bợ thêm cũng không xấu. Như vậy Cửu hoàng tử có thể để ý nàng, ngày sau nàng muốn thu thập Phụng Vũ Hoành, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay.

[2] Tần Tần: thời đại Tần Tần hai nước quan hệ qua lại với nhau bằng việc kết hôn cưới hỏi. Có thể hiểu là sự liên hiệp giữa các quốc gia

Nghĩ tới đây, trên mặt Trầm Ngự cười càng thêm kiều mị, còn lớn mật ngược mắt lên, đứng đối diện với Huyền Thiên Minh.

Tiểu thay, nàng quên, đây là Huyền Thiên Minh, Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh xưa nay đều không hành xử theo lẽ thường.

Mộng đẹp của Trầm Ngự còn chưa có làm xong, chợt nghe được người kia nói: "Bộ dạng khó nhìn như vậy, ngươi cũng doạ chìm?"

Phốc!

Phụng Vũ Hoành nhin không được, trực tiếp bật cười. Nhanh chóng quay lưng lại mặt hướng Huyền Thiên Minh, ho khan đến nửa ngày mới tỉnh lại.

Huyền Thiên Minh hoàn toàn không cho rằng chính mình nói buồn cười cỡ nào, một bên vừa giúp Phụng Vũ Hoành vỗ lưng, còn không ngừng nói: "Người cẩn thận chút, thở không khí có thể sặc chính mình, dần như vậy chứ!" Trong lời nói nơi nào có nửa điểm trách cứ, tất cả đều là nuông chiều. "Nữ hài tử còn phải là trưởng thành như Hoành Hoành của chúng ta mới gọi là dễ nhìn, các người nói phải không?"

Một đám hạ nhân theo hầu mà đến cùng kêu lên đáp: "Điện hạ nói phải."

Mọi người Phụng phủ đều kinh ngạc, Phụng Vũ Hoành lặng lẽ gờ ngón tay cái với Huyền Thiên Minh: "Thật tình mắt."

Phụng Trầm Ngự tức giận đến hai mắt ngấn lệ, hai bàn tay trong tay áo nắm thật chặt thành quyền.

Vô cùng nhục nhã! Đây thật là vô cùng nhục nhã!

Lớn như vậy vẫn chưa có người nào dám nói nàng khó coi, nếu như đáng đáp nàng cũng có thể doạ cá chìm như lời nói, chắc chắn nữ tử khác cũng đừng sống.

Những người khác của Phụng phủ hơn nửa cũng cùng suy nghĩ với Trầm Ngự, mặc kệ Thẩm thị làm sao, tối thiểu nhất biểu hiện bên ngoài của Trầm Ngự vẫn đủ tốt, đối với bọn người di nương cũng sẽ không bao giờ không lễ phép, đối với thứ muội cũng xem như quan tâm. Huống chi xác thực người nàng sinh ra đã cực kỳ đẹp a, Cửu hoàng tử này chẳng phải trọn mắt nói dối sao?

Phụng Tường Dung nhưng âm thầm gật đầu, chỉ nói vị điện hạ này cùng Nhị tỷ tỷ thật đúng là xứng đôi, bản lĩnh trọn mắt nói dối này mỗi người đều vô song, chọc tức người lại càng là duyên trời định a! Tường Dung cảm thấy bản thân phải cố nỗ lực, từ nhỏ nàng chỉ thích Nhị tỷ tỷ đã giỏi như thế, chính mình không theo sau kéo chân. Nếu không Nhị tỷ tỷ chạy xa quá, nàng cũng không theo kịp mắt.

Mà Phần Đại ở bên người nàng nhưng hoàn toàn nhìn chằm chằm Huyền Thiên Minh trong lòng không cách nào tự kiềm chế, một đôi mắt nhìn thẳng vào

gương mặt mang theo mặt nạ vàng kia, biết rõ rằng dung mạo phía dưới đã bị hủy, có thể nàng chính là cảm thấy nhìn thật đẹp, đeo mặt nạ cũng đẹp mắt.

Đặc biệt Huyền Thiên Minh lôi kéo tay Phượng Vũ Hoành, vỗ lưng Phượng Vũ Hoành... Nếu như người được che chở kia đổi thành Phượng Phấn Đại nàng thì tốt biết bao.

Lúc đang đắm chìm với ảo tưởng vô hạn, cánh tay Phấn Đại đột nhiên bị người néo một cái.

Nàng cả kinh, quay đầu lại xem, mới phát hiện Hàn thị đang hung hăng nhìn nàng chằm chằm, trong ánh mắt đều là ý tứ cảnh cáo.

Hàn thị chính mình hiểu rất rõ người con gái này, chỉ bằng một ánh mắt của Phấn Đại thì nàng có thể nhìn ra tâm tư nha đầu này.

Nhưng mà chuyện gì cũng có thể nhường chiều nàng, chỉ có chuyện này không được.

Cửu hoàng tử kia ai cũng có thể trêu chọc nổi sao? Có phải Phượng Vũ Hoành được là Phấn Đại có thể đến gần được?

Mặc dù không còn là dòng chính nữ, nhưng nàng vẫn là Ngự vương phi, Phấn Đại chỉ là một thứ nữ tương lai dù thế nào cũng không chiếm được một cái vị trí chính phi vương gia.

Huống chi từ khi Phượng Vũ Hoành trở lại, toà Phượng phủ này sẽ không có một ngày an tĩnh. Chuyện này tiếp theo chuyện nọ, Phượng Vũ Hoành rõ ràng muốn đòi cho Diêu thị một cái công đạo của chuyện năm đó, rõ ràng chính là trở lại trả thù Thẩm thị. Vũng nước đục này nàng nhưng không hi vọng Phấn Đại đắm vào, chỉ sợ đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết a.

Tiếc thay, Phượng Phấn Đại xưa nay cũng không chịu nghe lời nói của Hàn thị. Rõ ràng nhận thấy được ánh mắt cảnh cáo, nhưng vẫn là không muốn đòi trông mắt mình ra khỏi Huyền Thiên Minh.

Hàn thị trong lòng phát lạnh, Phấn Đại là đứa nhỏ chí khí cực cao, nàng từ nhỏ đều không thỏa mãn chỉ làm một thứ nữ Phượng phủ, phàm là Phượng Vũ Hoành cùng Phượng Trầm Ngự có nàng đều muốn giành. Dù cho tranh không được, ít nhất cũng phải gây sự một hồi cho hả giận.

Sợ là nàng lại có tâm tư muốn cướp Cửu hoàng tử cùng Phượng Vũ Hoành, nếu thật sự như vậy, thì đại sự không ổn.

Trong lúc nhất thời, mọi người Phượng phủ bị Huyền Thiên Minh khiến cho ghen nói không nên lời, Phượng Cẩm Nguyên vì giải quyết cục diện lúng túng, do dự mở miệng nói: "Mời Điện hạ vào trong nhà ngồi."

Huyền Thiên Minh lắc đầu, "Bên ngoài mát mẻ."

Mát mẻ sao? Rõ ràng mặt trời chói chang mọc lên đỉnh đầu.

Phượng Vũ Hoành lau mồ hôi trước trán, lại trừng mắt Huyền Thiên Minh.

Cũng đang trong ánh mắt này tiếp thu được một tin tức, hần dường như đang nói với nàng: Đừng nóng vội, còn có trò hay để xem.

Quả nhiên, chợt nghe Huyền Thiên Minh lại nói: "Hôm nay đến phủ, chủ yếu có hai việc. Việc thứ nhất cũng là việc chủ yếu nhất, chính là đưa đồ ăn cho Hoành Hoành nhà chúng ta. Việc thứ hai đây, bốn vương chính là muốn hỏi một chút, cửa hàng đồ cổ gọi là Kỳ Bảo trai trong kinh thành, thế nhưng là sản nghiệp của Phượng gia?"

Nàng nghe cái này được nhắc đến, Phượng Vũ Hoành cau mày lại, nhỏ giọng nói: "Ngươi hỏi cái này làm gì? Tiệm là của ta."

Hắn vỗ vỗ tay của nàng, cho ánh mắt bình tĩnh đừng nóng.

Từ trước đến nay Phượng Cẩm Nguyên không nhớ rõ nhà mình có ít hay nhiều tiệm, càng không biết tên gọi là gì, đành phải quay đầu nhìn lão thái thái.

Lão thái thái vội vàng nói: "Hồi điện hạ, Kỳ Bảo Trai là tiệm dưới danh nghĩa của Diêu di nương trong phủ, bây giờ A Hoành đang quản."

Huyền Thiên Minh gật đầu, "n, bây giờ. Quá khứ thì sao?" Hắn vừa hỏi vừa nghịch roi trong tay, trong lòng lão thái thái co rút, chỉ lo vị thần này một cái không thoải mái liền một roi đánh trên người bà.

"Đi qua ..." Lão thái thái không biết Cửu hoàng tử hỏi như vậy rốt cuộc là ý gì, lẽ ra Kỳ Bảo Trai cùng hắn không liên quan a? Suy nghĩ đắn đo không hiểu, thẳng thắn ăn ngay nói thật: "Lúc trước khi A Hoành không hồi kinh, là được chủ mẫu trong phủ giúp đỡ trông quản."

Phượng Vũ Hoành suy nghĩ trong chốc lát, bổ sung một câu: "Hay là ngày ấy tại Nhã Tiên lâu gặp phải điện hạ, tiệm khế đất vừa được mẫu thân giao cho A Hoành. Kỳ Bảo trai còn chưa kịp đến xem a?"

"Vậy thì đúng rồi." Huyền Thiên Minh ngồi thẳng dậy, nói với Phượng Cẩm Nguyên: "Phượng đại nhân, một ngày kia bốn vương khai hoàn hồi triều, từng sai người đến Kỳ Bảo trai chọn một đồ vật đưa đến trong cung tặng cho mẫu phi vui, ai biết lại mua trướng hàng giả."

Phượng Cẩm Nguyên ngắt ra, vội truy hỏi: "Lời này của Điện hạ nghĩa là sao?"

"n? Bốn vương biểu đạt đến mức này mà vẫn không đủ rõ ràng sao?"

Phượng Cẩn Nguyên đã đổ mồ hôi lạnh.

"Dẫn người tới." Thanh âm Huyền Thiên Minh bất chợt trầm xuống, băng lãnh tàn nhẫn gọi một câu.

Tiếp theo, lại có hai tên thị vệ từ ngoài phủ áp giải một người tới.

Người nọ bị tạm giữ đến trước mặt Huyền Thiên Minh, ầm một tiếng quỳ xuống đất, chợt nghe người nọ cao giọng hô: "Điện hạ tha mạng a! Ta là bị người sai khiến, là Phượng phủ Đại phu nhân đòi đồ trong tiệm thành hàng giả để ta bán ra ngoài nha! Điện hạ tha mạng! Tha mạng a!"

Phượng Vũ Hoành nhú nhú mày, đồ trong cửa hàng đồ cổ cũng bị thay đổi? Vậy đáng giá hơn được liệu nhiều.

"Đây là chuông quý của Kỳ Bảo trai, bức Đường Chính Hương «Bức tranh núi xanh» của bốn vương chính là lấy từ tay hắn. Chính các người hỏi thử, hắn đưa cho bốn vương cái thứ gì?"

Nói tới chuông quý này, lão thái thái đến lúc đó nhận thấy được. Vì thế không đợi Phượng Cẩn Nguyên mở miệng, đã cướp hỏi: "Nói! Người đến cùng làm những gì?"

Chuyện đến nước này, chuông quý kia nào còn dám giấu diếm, quỳ rạp dưới đất ôm đầu rõ ràng mười mười nhận tội hết: "Những năm này Đại phu nhân liên tục hoán đổi đi tất cả vật đáng tiền trong cửa hàng, bức «Bức tranh núi xanh» kia vốn là tác phẩm của thư họa tiền triều, tiền sinh Đường Chính Hương truyền lại đời sau, thế nhưng khoảng nửa năm trước, Đại phu nhân không biết từ chỗ nào có được một bức vẽ giả vô cùng giống «Bức tranh núi xanh» đưa tới, bức thật ấy đã bị phu nhân lấy đi rồi! Tiểu nhân thật không biết người đến mua «Bức tranh núi xanh» là điện hạ phái tới, nếu không đánh chết tiểu nhân cũng không dám bán nha!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: 81: Quát Chết Người, Người Không Biết Xấu hổ

Edit: clover18

Beta:haivan98

Phượng Vũ Hoành hừ lạnh một tiếng, mở miệng lạnh lùng nói: "Ý của người là, những người khác đều do các người lừa bịp?"

Chuông quý kia toàn thân run rẩy, cũng không dám nói nhiều một câu nữa.

Phượng Cẩn Nguyên xem như hiểu rõ, tổng kết đến cuối cùng ngắn gọn một câu: Con heo mập kia của hậu viện hắn lại gây thêm phiền phức cho Phượng gia. Hơn nữa còn là một phiền toái lớn!

"Ác phụ!" Lão thái thái tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, vừa không ngừng dùng quyền trượng gõ lên mặt đất vừa một bên phân phó hạ nhân: "Mang mụ ác phụ ấy ra cho ta! Mang ra đây!"

Phượng Cẩn Nguyên không can, tư thế của Cửu hoàng tử này rõ ràng cho thấy đến tính sổ, hôm nay là Phượng phủ đuổi lý, người ta muốn như thế nào hắn cũng phải nín, huống chi ...

"Điện hạ vừa rồi nói, «bức tranh núi xanh» kia là muốn tặng cho Vân Phi nương nương?" Hắn vô cùng sợ hãi, chỉ nói nếu quả thật đưa vào cung chuyện đó chắc chắn gây nên động tĩnh quá lớn.

Giờ phút này Phượng Cẩn Nguyên hy vọng dường nào nhìn Cửu hoàng tử có thể lắc đầu nói còn chưa đưa vào, nhưng vấn đề chính là vẫn cứ không thể theo ước nguyện của hắn, Huyền Thiên Minh không chỉ không lắc đầu, còn khẳng định chắc chắn nói cho hắn: "Cùng ngày liền đưa vào, là mẫu phi phát hiện «bức tranh núi xanh» là hàng giả, còn chất vấn bốn vương vì sao đưa bức hàng giả cho nàng. Phượng đại nhân, người nói bốn vương nên trả lời mẫu phi như thế nào đây?"

Phượng Cẩn Nguyên còn có thể nói cái gì, Vân Phi nhiều năm như vậy tuy nói vẫn ít giao du với bên ngoài, rất nhiều cung yến cũng không thấy nàng tham gia. Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu hoàng thượng không thêm đề ý nàng, cũng không có nghĩa là nàng trong cung sẽ không có địa vị.

Phượng Cẩn Nguyên vén lên trường bào quỳ xuống đất —— "Vay do Ngự Vương điện hạ xử lý."

Mọi người khác cũng cùng một lúc toàn thể đều quỳ xuống.

Phượng Vũ Hoành nghĩ một lát, mình không thể quá độc lập độc hành, cũng quỳ theo.

Đang muốn quỳ gối, tay lại bị người nọ cầm thật chặt, "Người không cần quỳ."

Phượng Vũ Hoành rất hài lòng thái độ của Huyền Thiên Minh, tán thưởng gật đầu với hắn.

Phượng Phấn Đại lòng đỏ kị cháy hừng hực trong lồng ngực, vì sao không phải nàng? Vì sao được Cửu hoàng tử cầm không phải tay của nàng?

Chớp mắt thời gian, Thẩm thị bị người mời đi ra.

Vẫn bị giam tại Kim Ngọc viện Thẩm thị hôm nay phát cáu một trận, cũng là bởi vì có một đồng người bắt chợt xông tới bảo là muốn lục soát gian phòng của nàng và Trầm Ngư, nói các nàng mưu hại Đại thiếu gia. Nàng đánh hai người nha đầu, nhưng vẫn không thể nào ngăn cản hạ nhân lục được cái hình nhân kia ở dưới gối của Trầm Ngư.

Một bụng tức giận không nơi trút, định đập cái gì đó, lại cảm thấy đập bể cái nào đều không nổi, đang khó chịu đến mức bực bội, có người đến mời nàng đi đến tiền viện.

Thẩm thị cảm thấy lần này cuối cùng cũng có chỗ trút giận, Phượng gia dám nhốt nàng lại, nàng chắc chắn vẫn cứ huyền não loạn nhà này! Nàng muốn nhìn một chút, Phượng Căn Nguyên không nhờ tài lực của Trầm gia chống đỡ, có thể nhảy nhót mấy ngày!

Chuẩn bị đủ khí thế chuẩn bị phát tác Thẩm thị đi tới tiền viện, liền thấy mọi người đều quỳ trên mặt đất, bao gồm Phượng Căn Nguyên.

Ở trước mặt mọi người, có một kiệu niện đình chế bằng ngọc đặt tại giữa viện, người ngồi phía trên kia nàng chưa từng thấy nhưng liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra được —— Cửu hoàng tử.

Thẩm thị có chút đứng không yên, được nha đầu bên cạnh vịn đỡ, xoay chuyển ánh mắt, vừa thấy chường quý kia của Kỳ Bảo trai cũng nằm trên mặt đất.

Nàng ý thức được sự việc e rằng không tốt, nhưng trước mắt cục diện này nàng chính là muốn tránh cũng tránh không khỏi, đành phải cũng quỳ xuống theo, há miệng run rẩy cũng không biết vấn an, trong lòng nhưng không tự chủ đang tính toán một chiếc ngọc niện lớn như thế phải cần bao nhiêu tiền?

Phượng Căn Nguyên đứng lên đi tới trước mặt Thẩm thị, kéo cổ áo của nàng, vốn muốn một phen nhắc người lên ném ra. Thế nhưng Thẩm thị quá nặng, hần nhắc mấy lần cũng không di chuyển, đành phải đổi thành kéo.

Thẩm thị kia không chịu nổi cái này, một bên lớn tiếng gào thét, một bên vừa liều mạng dùng tay kéo cổ áo của mình để phòng bị ghim chết.

Rốt cục, Phượng Căn Nguyên đem Thẩm thị kéo dài tới trước mặt Huyền Thiên Minh, lại quỳ trên đất, vẫn là câu nói đó: "Mặc cho điện hạ xử lý."

"Xử lý cái gì?" Thẩm thị hồ đồ, "Ta sao? Sao phải xử lý ta?"

"Câm miệng!" Phượng Căn Nguyên quát mắng Thẩm thị: "Người đòi đồ gì đó ở Kỳ Bảo trai, quả nhiên còn để bán cho người khác, bây giờ có một bức «bức tranh núi xanh» bị đưa vào nơi ở của Vân Phi nương nương trong cung, người nói người có nên hay không bị xử lý?"

"Chuyện này ..." Thẩm thị tròn tròn mắt. Đồ của Kỳ Bảo trai sao lại được đưa vào trong cung? Nàng vốn tưởng rằng quý nhân trong cung đều coi thường hàng hóa của cửa hàng nhỏ bán bên ngoài phố phường a!

"Người đâu!" Huyền Thiên Minh không có tâm tư cùng Thẩm thị này phí lời thêm câu nào, chỉ ra hiệu nói với hạ nhân: "Mang đi. Theo bốn vương tiến cung."

"Điện hạ!" Một lời này của điện hạ, Phượng Căn Nguyên cùng lão thái thái cùng mở miệng kêu lên, chợt nghe lão thái thái nói: "Thỉnh điện hạ khai ân, tha cho nàng lần này, tổn thất của điện hạ Phượng gia ta nguyện bồi thường gấp đôi."

Phượng Căn Nguyên cũng nói "Ác phụ bực này sợ sẽ phải dơ mắt Vân Phi nương nương, mong rằng điện hạ có thể xử lý ở ngoài cung."

Không thể để cho Thẩm thị tiến cung, Phượng Căn Nguyên biết Thẩm thị một khi vào cung, vị trí chủ mẫu gia chủ này nàng cũng không giữ được nữa. Nàng có hay không bảo vệ được không quan trọng lắm, mấu chốt là Trầm Ngư, không phải thân phận dòng chính nữ có thể phải như thế nào đáp lại câu nói kia "Phượng mệnh"? Cho nên, hần tình nguyện Huyền Thiên Minh đem Thẩm thị giết ở ngoài cung, cũng không muốn Thẩm thị bị mang vào trong cung, thế này Phượng Trầm Ngư vẫn trên danh nghĩa là dòng chính nữ mẫu thân chết rồi.

Thẩm thị nghe lão thái thái nói đến bồi thường, lập tức tinh thần tỉnh táo, vội vàng nói: "Đúng đúng đúng! Chúng ta bồi thường, chúng ta bồi thường tất cả! Điện hạ muốn bao nhiêu bạc thì đưa bấy nhiêu bạc, điện hạ người ra giá đi!"

Ba!

Huyền Thiên Minh không hề có một chút dấu hiệu, không hề do dự quát một roi trên người Thẩm thị. Roi này quát trúng má phải Thẩm thị, lập tức trầy da bong thịt huyết hoa bắn toé đầy mặt.

"A!" Thẩm thị bụm mặt kêu to! Đau đến lăn lộn đầy đất.

Trầm Ngư chạy lên ôm chặt Thẩm thị, không cam lòng ngăn gương mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng lên, khổ sở cầu xin nói: "Cầu điện hạ

khoan dung mẫu thân ta a!"

Huyền Thiên Minh không hề liếc mắt nhìn Phụng Trầm Ngự, chỉ nghiêng đầu đi nói chuyện cùng Phụng Vũ Hoàn: "Nàng muốn ăn cơm ngon, muốn ăn cái gì sai khiến nha hoàn đến vương phủ lấy, mỗi ngày ta để sẵn cho nàng những món ngon trong phòng bếp."

Phụng Vũ Hoàn bắt đầu đi: "Ta ăn ngon lắm."

"Quá gầy rồi." Hắn hút háp cái mũi, nhìn Thẩm thị chớp mắt, "Chẳng qua cũng khó trách, rõ ràng ăn ngon cũng làm cho nàng ăn sao?" Không chờ Phụng Vũ Hoàn trả lời, hắn lại hỏi một câu: "Hôm nay nàng còn muốn ra ngoài sao?"

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, "Kỳ Bảo trai đã xảy ra chuyện, bây giờ nó trở lại trong tay ta, cuối cùng ta phải qua xem thử."

"Được." Huyền Thiên Minh cũng không cần, "Vậy nàng tự cẩn thận chút." Lại đưa tay xoa xoa đầu nàng, khen: "Sợi tóc nàng mượt lắm, nên chăm sóc cho tốt."

Lời nói này khiến huyết thái dương của Phụng Cẩm Nguyên lại bắt đầu nhảy thình thịch.

"Được rồi." Huyền Thiên Minh rút cục ra hiệu hạ nhân một lần nữa nhắc khéo của hắn lên, "Đem Phụng gia Đại phu nhân mang tới, đi vào cung." Thấy Phụng Cẩm Nguyên còn định cầu tình, hắn biến sắc, "Phụng đại nhân, bốn vương thoát nhìn như là người dễ nói chuyện lắm?"

Phụng Cẩm Nguyên không dám lên tiếng.

"Ồ đúng rồi." Huyền Thiên Minh lại nghĩ tới chuyện gì đó, "Hôm qua ở trên đường gặp phải Hoàn Hoàn, nghe nói nàng đang tra vài cái sổ sách mặt tiền cửa hiệu, bốn vương không muốn vương phi tương lai quá vất vả, nên ngày hôm nay mang theo quân gia trong tướng phủ, để quân gia giúp đỡ Hoàn Hoàn cùng điều tra."

Phụng Cẩm Nguyên sụp đổ trong vô hạn!

Quân gia của Ngự vương phủ! Người nào không biết quân gia bên trong Ngự vương phủ thực tế chính là một Đại thái giám a! Nhưng lại chẳng phải thái giám thông thường a! Là người từ nhỏ hầu hạ đương kim thánh thượng cùng nhau lớn lên, đến khi Cừu hoàng tử đơn độc lập phủ mới được hoàng thượng ban cho đến trong phủ hầu hạ Cừu hoàng tử a!

Hắn tuy nói là một tể tướng, lúc trước cũng nhìn vài lần ánh mắt của Đại thái giám kia, bây giờ nhớ tới lòng còn sợ hãi.

Nhưng hắn nhưng không có cách nào cự tuyệt, bởi vì người ta nói, là phải tới giúp vương phi tương lai làm việc, hắn không có tư cách cự tuyệt.

Huyền Thiên Minh cứ như vậy, dưới ánh mắt ngỡ ngàng mọi người Phụng phủ, mang theo Thẩm thị đã bị trói lại còn bị bịt kín miệng khỏi giả rồi đi, lúc gần đi còn nhìn Phụng Trầm Ngự vút câu tiếp theo: "Thật xấu."

Người Phụng phủ càng ngỡ ngàng hơn.

Đến khi Huyền Thiên Minh đã đi được nửa ngày, một đám người cũng không nghĩ phải đứng lên, như cũ quỳ tại chỗ.

Vị Đại thái giám kia lưu lại đã sớm chuẩn bị đưa hộp cơm trong tay cho Phụng Vũ Hoàn, lúc này xem xét trước mắt quý một đám này, mặt không biến sắc không thở gấp, vô cùng tự nhiên nói một câu: "Đều hãy bình thân!"

Giọng nói và làn điệu đặc hữu của thái giám vừa xuất ra, mỗi người đều ngoan ngoãn nghe lời một cách tự nhiên.

Phụng Tử Duệ tuổi nhỏ nhất lặng lẽ gạt nhẹ góc áo Diêu thị, nhỏ giọng hỏi: "Vị diện hạ kia là thích tỷ tỷ đúng không? Người đối với tỷ tỷ không giống người khác a?"

Diêu thị gật đầu, "Ừ."

Tử Duệ bắt đầu vui vẻ: "Thật tốt quá, vị diện hạ kia lợi hại như vậy, sau này sẽ không có người dám bắt nạt tỷ tỷ."

Diêu thị cảm thán, sao có thể, chỉ sợ càng như vậy, lại càng có người coi A Hoàn nàng là cái gai trong mắt mà thôi.

Bất quá nói đi thì nói lại, có thể tận mắt thấy được thái độ của Cừu hoàng tử kia đối với A Hoàn, nàng cũng an tâm, chỉ chờ mong vị vương gia này có thể bảo vệ được A Hoàn một đời bình an.

Phụng Cẩm Nguyên đi đến trước mặt Đại thái giám kia, chấp tay nói: "Trương công công, nhiều năm không gặp, thân mình vẫn tốt chứ?"

Đại thái giám kia đứng mực, đối đáp thông dong: "Làm phiền Phụng đại nhân quan tâm, chúng ta hết thấy đều tốt."

"Công công xin mời vào, lần đầu đến Phụng phủ, đêm nay bốn tướng thiết yến, đón gió vì công công."

"Chà!" Trương công công khoát tay chặn lại, "Vậy thì không cần, chúng ta là phụng mệnh lệnh vương gia đến giúp vương phi tương lai điều tra sổ sách, vẫn là đến hầu hạ vương phi bên kia thôi."

Lão thái thái nghe thế chợt không vui, mở miệng một tiếng vương phi, Phụng Vũ Hoành còn chưa xuất giá đâu, tại sao không gọi nhị tiểu thư?

Có thể không vui thì không vui, nàng cũng không dám ở trước mặt thái giám này biểu thị cái gì. Lúc Thẩm thị bị đưa đi vẫn còn rõ ràng trước mắt, nàng phải ngẫm lại cho tốt, sau này Phụng gia phải đi một bước nào.

Thấy Trương công công cự tuyệt, Phụng Căn Nguyên cũng không khăng khăng nữa, chỉ nhắc nhở Phụng Vũ Hoành: "Không cần chậm trễ Trương công công."

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Phụ thân yên tâm." Lại nói với lão thái thái: "Chút nữa A Hoành còn muốn đi Kỳ Bảo trai nhìn thử, xin phép tổ mẫu."

Lão thái thái sao không đồng ý được, chẳng những đồng ý, còn phải rất tình nguyện. Vì thế nhanh chóng trên mặt tươi cười, hòa ái nói: "Đi thôi, đi thôi, nhớ tới kiểm kê cho tốt những gì bên trong."

"Dạ." Phụng Vũ Hoành nói "Những hành hóa bị đổi A Hoành đều kiểm kê tất cả, mặt khác những năm này cái nào hàng giả bị bán ra cũng sẽ tận lực thống kê, đến lúc đó hi vọng tổ mẫu có thể giúp đỡ A Hoành cùng mẫu thân đòi lại giải thích."

Lão thái thái xấu hổ gật đầu, "Được."

Phụng Vũ Hoành khom người một cái, gọi Diêu thị cùng Từ Duệ, mang nha hoàn cùng Trương công công một đường về Đồng Sinh Hiên.

Phụng Căn Nguyên nhìn đám người kia dần dần đi xa, muôn vạn cảm xúc. Từng có lúc, bọn họ mới là phu nhân chính thất và đích tử đích nữ của hân a!

Lão thái thái thở dài, bất đắc dĩ nói: "Phụng gia đây là muốn hủy ở trong tay Thẩm thị a!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Gặp Tai Kiếp

Edit: clover18

Beta: haivan98

Phụng Căn Nguyên cũng biết, Thẩm thị vừa đưa vào cung, dù như thế nào Phụng gia cũng phải tỏ thái độ.

Vân Phi nhìn như không còn được thánh ân (ân sủng của hoàng thượng), nhưng nếu trong lòng hoàng thượng không có nàng, sao có thể thương yêu nhi tử nàng sinh thành như vậy.

"Thôi!" Hân vung tay, giống như là muốn đánh đuổi những buồn phiền quán quanh ở bên cạnh, "Nếu ác phụ còn sống xuất cung, sẽ đưa đến Minh Nguyệt am ngoài thành thôi."

Phụng Trầm Ngư tuyệt vọng nhắm mắt lại, có thanh âm ngọc nát trong lòng vang lên.

Phụng gia là muốn từ bỏ nàng sao?

Trong Đồng Sinh Hiên, Phụng Vũ Hoành sắp xếp Thanh Ngọc đi theo Trương công công cùng kiểm tra sổ sách, cũng để hai người họ mang theo khế đất đi một chuyến đến Kỳ Bảo trai. Hiện tại người chương quầy kia chắc chắn không dùng được, đồ trong tiệm cũng bị Thẩm thị đổi không còn mấy cái đáng tiền, nàng liền dứt khoát để Kỳ Bảo trai cùng Bách Thảo Đường trước tiên cùng đóng cửa không tiếp tục kinh doanh, đợi nàng chỉnh lý xong chuyện trong tay lại cẩn thận từng bước xử lý.

Mà chính nàng, mang theo Hoàng Tuyền cùng đi ra phủ, chỗ cần đến là một thôn xóm ở chỗ gần cổng kinh thành.

Lúc trước nàng đáp ứng vị lão đầu mua nhân sâm giả kia sẽ đích thân đến khám bệnh tại nhà, đã từng nói cũng nên thực hiện.

Địa chỉ là do Hoàng Tuyền ghi nhớ, lúc các nàng đến đó, đúng lúc một gia đình trong thôn gả con gái. Ngồi trên một con lừa con là một cô nương che kín bằng khăn voan đỏ, người mặc hi bào, tân nương tử tự mình vác cái bao đồ ở trên vai, nghĩ đến chính là xếp vào chút quần áo tùy thân. Thê thê lương lương, không gặp nửa điểm hi khí. Có mấy thôn dân

đưa dâu một đường đi theo đến cửa thôn, nhưng cũng là lắc đầu cảm thán.

Phụng Vũ Hoành để xe ngựa dừng sát lề đường xuống nhường đường cho con lừa ấy, những đối thoại của thôn dân vậy xem cũng bay vào lỗ tai: "Một

đại cô nương đang yên đang lành đi gả cho một gã ngu si, thực sự đáng tiếc."

"Lão Trần gia này cũng là hết cách rồi, mẹ Kiều nhi nàng bệnh thành như vậy, nợ trong nhà viết không hết, nàng không muốn gả cho kẻ ngốc kia lấy tiền ở đâu xem bệnh cho mẹ nàng."

"Không phải nói lần trước cảm nhân sâm kéo dài tính mạng sao? Sao không chuyển biến tốt?"

"Nhân sâm chỉ là kéo dài hơi thở, trong phương thuốc cũng không riêng gì nhân sâm. Mua không nổi dược khác, lại không có tiền mời thầy thuốc, ta thấy, lão dùng hết nhân sâm rồi, mẹ Kiều nhi cũng nuốt một hơi này."

Phượng Vũ Hoành liền suy nghĩ lão Trần gia thôn dân nói tám phần mười chính là gia đình nàng muốn tìm, mau để cho phu xe tiếp tục tiến lên.

Xe ngựa chạy vào thôn, thất quái bát quái, cuối cùng dừng tại một góc hẻo lánh.

Hoàng Tuyền đỡ Phượng Vũ Hoành xuống xe, chỉ thấy cái gọi là một căn nhà kỳ thực chính là cái lán cỏ tranh, bốn phía đều có chỗ hở gió rất rõ ràng, cửa có một cái rèm vải coi như là cửa.

Cảnh tượng như vậy không khỏi khiến nàng nghĩ tới bên trong thôn Tây Bình nơi nguyên chủ ở bà năm, trong bụng cảm thán không thôi.

Hoàng Tuyền dẫn đầu vén rèm cửa lên, không gian bên trong không lớn có một cặp vợ chồng già, một ngồi một nằm, người đang ngồi chính là lão đầu ngày ấy nhìn thấy ở Bách Thảo Đường.

Lão đầu thấy có người đến, đầu tiên là sững sờ, lập tức phát hiện hóa ra là Phượng Vũ Hoành, trong lúc nhất thời kinh ngạc không biết nên nói cái gì.

Lão thái thái bệnh cũng không nhẹ, ngoa nguẩy hồi lâu cũng không thể ngồi dậy được, nhưng miệng vẫn đang không ngừng hỏi: "Phải không Kiều nhi trở lại?"

Mũi Trần lão đầu đau xót, xoay người lau nước mắt ở trên mặt một phen, lúc này mới tiến tới nói với Phượng Vũ Hoành: "Tiểu thư, ngài sao lại tới đây."

"Lần trước đã đáp ứng đích thân xem bệnh cho đại nương, lời đã nói ta chưa bao giờ nuốt lời." Nàng cười nhạt đi tới bên cạnh giường, ngồi xuống sát bên lão thái thái. "Đại nương đưa tay qua đây, để cho ta xem."

Trần lão đầu nhìn Phượng Vũ Hoành một thân quần áo sạch sẽ tươi mát ngồi ở trên giường cổ bản thiêu nhà mình, vừa xấu hổ lại vừa cảm động. Hắn chưa bao giờ ôm hi vọng gì về việc Phượng Vũ Hoành có thể tự mình đến, người ta không lấy tiền một cây nhân sâm đã là đại ân, thiên kim đại tiểu thư như vậy sao có thể đến chỗ ở của loại người hạ đẳng như bọn hắn.

Phượng Vũ Hoành có thể tự mình đến đây.

Hắn nhanh chóng nói với bạn già nhà mình: "Đây là vị đại ân nhân cho chúng ta nhân sâm! Là chủ nhân của Bách Thảo Đường trong kinh thành!"

Lão thái thái nghe vậy liên tục nói muốn đứng dậy dập đầu ân nhân, bị Phượng Vũ Hoành ngăn lại, "Đại nương, xem bệnh quan trọng hơn."

Nàng dốc lòng bắt mạch, chứng bệnh này của lão thái thái quả thực gần giống với suy đoán của nàng. Vất vả lâu ngày sinh bệnh, hơn nữa người đã có tuổi, bệnh tuổi già cũng tìm đến cửa. Đối với y học hiện đại mà nói cũng không tính quá nghiêm trọng, nhưng tại cổ đại này chưa nói tới bất luận điều kiện chữa bệnh nào, chính là bệnh hiểm nghèo trí mạng.

"Đại nương ta hỏi ngươi, có phải hay không thường xuyên cảm thấy trong lòng quặn đau, đồng thời kèm theo bức bối, không thở nổi?" Nàng thả cổ tay lão thái thái xuống, bắt đầu tìm hỏi chứng bệnh.

Lão thái thái rất kinh ngạc một cô nương nhỏ như vậy lại có thể biết xem bệnh, mà còn có thể nói tới chứng bệnh của nàng chuẩn xác như vậy. Không khỏi gật gật đầu, "n nhân nói hoàn toàn đúng."

"n." Phượng Vũ Hoành hỏi lại: "Loại quặn đau này mới bắt đầu chỉ từ trong lòng, từng bước lan tràn đến vai, cánh tay, thậm chí ngón tay đều đau đớn phải không? Thế nhưng loại đau đớn này lần sau mãnh liệt hơn lần trước, thời gian kéo dài cũng lần sau nhiều hơn so với lần trước?"

"Sao ngươi biết?" Lão thái thái hoàn toàn bị Phượng Vũ Hoành chinh phục, "Trước đây các lão đại phu đến xem chẩn bệnh cũng không có nói chuẩn như ân nhân."

Trần lão đầu vừa nghe lời này, vội vàng nói: "Chủ nhân của Bách Thảo Đường, đương nhiên là người lợi hại nhất!"

Phượng Vũ Hoành cười cười, cũng không giải thích. Trong lòng nàng chuẩn đoán lão thái thái này chính là bệnh ở động mạch vành, nhưng tại niên đại này dụng cụ y khoa khuyết thiếu vô cùng, chỉ dựa vào dược vật duy trì nàng cũng không bảo đảm có thể duy trì bao lâu. Huống chi điều kiện Trần gia như vậy, nhìn đâu cũng không giống như là một nơi có thể để cho bệnh nhân an tâm dưỡng bệnh.

"Trong xe ngựa có hòm thuốc, ta tự mình đi lấy, Trần bá đi trước múc bát nước sạch đến đây, bên này nha đầu của ta sẽ chiếu cố đại nương." Phượng Vũ Hoành không cho Hoàng Tuyền đi theo, tự mình quay trở lại xe ngựa.

Vừa tiến vào xe ngựa lập tức thả màn xuống, một bên mở bên trong hòm thuốc nhỏ, vừa dùng ý niệm ở trong hiệu thuốc không gian lục soát một mạch,

cuối cùng tìm được vài loại được trị liệu bệnh ở động mạch vành. Lại chọn lựa một phen, hủy đi đóng gói bỏ vào trong bình sứ không đã chuẩn bị tốt trong hòm thuốc.

Lúc trở lại nhà tranh, Trần lão đầu cũng mức nước trong đến đây. Nàng giúp lão thái thái uống thuốc, lại đưa bình sứ cho Trần lão đầu, dặn dò đối phương thời gian uống thuốc và chú ý sử dụng, mới yên tâm đứng dậy cáo từ.

Trần lão đầu không biết phải tạ ơn nàng như thế nào cho phải, thẳng nói muốn dập đầu tạ ơn.

Phượng Vũ Hoành nghĩ một lát, nói với hắn: "Con gái người không được gả, hiện tại đuổi theo còn tìm về được." Nói rồi, từ trong túi nơi tay áo lấy ra một xấp ngân phiếu năm mươi lượng, "Dù nói thế nào, lão bá cùng Bách Thảo Đường cũng tính hữu duyên, nếu không có lão bá, chỉ sợ ta còn không có nhanh như vậy biết được vấn đề bên trong. Những thứ này coi như tạ lễ cho lão bá, đi đón Kiều nhi trở về thôi. Nếu như nàng đồng ý, để nàng ba ngày sau đến Bách Thảo Đường gặp ta."

Việc nên làm đã làm, nên nói cũng đã nói, Phượng Vũ Hoành không ở thêm, mang theo Hoàng Tuyền trở lại bên trong xe ngựa. Phu xe hét to một tiếng, lái xe ngựa rời thôn xóm.

Hoàng Tuyền dường như có hơi không rõ nguyên nhân Phượng Vũ Hoành muốn cho nữ nhi Trần gia đến Bách Thảo Đường, không khỏi dò xét hỏi một câu: "Tiểu thư suy nghĩ muốn thu những người này?"

Phượng Vũ Hoành không đối gạt nàng, nghiêm túc gật gật đầu: "Đúng vậy. Ta rời khỏi kinh thành lúc còn nhỏ, chẳng hiểu cái gì cả, kinh thành to lớn này với ta mà nói căn bản chính là cái nơi cực kỳ xa lạ. Nếu như bên người không có người chính mình tin được, lúc nào bị người bán đi cũng không biết."

Hoàng Tuyền rất tán thành lời của nàng, "Đúng vậy a, Phượng gia cũng làm ba cửa hàng thành như vậy, nếu như trong cửa hàng có người của chúng ta, sao có thể để Phượng gia bắt nạt như vậy."

Phượng Vũ Hoành không có nói nữa, bồi dưỡng thể lực của mình là một phương diện, nàng còn có một ý nghĩ liên quan tới Bách Thảo Đường luôn lẫn quẩn trong đầu những ngày này.

Kiếp trước do chức nghiệp [1], nàng nhìn thấy bệnh nhân đều sẽ có thời điểm ngứa tay, nếu như Bách Thảo Đường có thể phát triển thành một cái y viện na ná có tính chất như vậy, nàng bồi dưỡng thêm một số chuyên gia về phương diện này, cái này đối với thời đại này mà nói, có tính hay không cũng là một loại tạo phúc?

[1] chức nghiệp: nghề nghiệp, chức vị

Phượng Vũ Hoành vẫn canh cánh trong lòng vết thương trên người Huyền Thiên Minh, cuối cùng nói một câu: Điều kiện chữa bệnh không cho phép. Nàng có một thân bản lĩnh, nhưng không có dụng cụ trợ thủ phụ trợ. Nếu như triều đại này có thể từng bước hoàn thiện điều kiện chữa bệnh, thì sẽ có càng nhiều người hơn nữa bước theo gót chân thôi.

Đương nhiên, điều này để nói sau. Nàng biết, trước khi tất cả còn chưa ổn định, cái gì cũng là ảo tưởng.

Khép hờ hai mắt, dựa vào trong thành xe dưỡng thần, Hoàng Tuyền cũng học theo dáng vẻ nàng dựa ở một bên.

Chỉ là còn chưa dựa vào thêm một lát, lổ tai Phượng Vũ Hoành nhạy cảm chấn động một chút.

Nàng nghe được một loại thanh âm, như có gì đó phá không đập gió gào thét mà đến, mang theo sát ý nồng nặc cấp tốc áp sát.

Nàng cùng Hoàng Tuyền đồng thời mở mắt, cũng đồng thời làm ra phản ứng —— Phượng Vũ Hoành thân thể ngửa ra sau, thẳng đến trước cửa sổ, Hoàng Tuyền nhưng lại rút ra bảo kiếm bên eo liên cán lại màn xe nằm ngang trước mặt, đồng thời xống phu xe kia kêu một tiếng —— "Cẩn thận!"

Ngay lúc Phượng Vũ Hoành thoát ra ngoài cửa sổ đồng thời, thân kiếm của Hoàng Tuyền bị một mũi tên nhọn đâm trúng, lực lượng rất lớn, chấn động đến mức lòng bàn tay nàng đều tê dại.

Chẳng qua cũng may là trốn qua một kiếp này, nếu không phải phát hiện sớm, mũi tên này vừa vọt bắn về phía vị trí trong lòng Phượng Vũ Hoành.

Hoàng Tuyền hít vào một ngụm khí lạnh, không nhiều lời, cũng thuận theo nhào ra cửa sổ xe.

Hai người khoảng cách không xa, sau khi rơi xuống đất lập tức hội họp, Phượng Vũ Hoành lo âu hỏi Hoàng Tuyền: "Người không sao chứ?"

Hoàng Tuyền cảm thấy ấm áp, vội vàng nói: "Không có chuyện gì, tiểu thư có bị thương không?"

"Không có."

Đơn giản nói cho đối phương biết được tình huống, sau khi hai người không nói. Cảnh giác dựa lưng vào nhau, một người cầm kiếm, một người nhưng lại không biết khi nào sờ soạn mấy cây ngân châm kẹp trong kẽ ngón tay.

Chớp mắt thời gian, vô số hắc y nhân che mặt từ bốn phương tám hướng tiến lên, bao bọc vây quanh hai nữ tử.

Những người mặc áo đen này cũng không nói nhiều, tay cầm trường đao đến chém, Phượng Vũ Hoành thẳng cau mày —— mẹ nó tình huống như vậy

hình thức khởi động tiêu chuẩn chẳng phải đi tới nói vài câu đạo đầu sao? Nàng tổng phải hỏi một chút đối phương là ai, sau đó đối phương lại nói "Cùng một kẻ đã chết không có gì hay giao phó", thế này mới đúng vậy!

Nữ hài mười hai tuổi hai tay thành chuông, mang theo ngân châm hẹp dài, một bên buồn bực chính mình lần thứ nhất gặp tai kiếp khi sống ở cổ đại cư nhiên không theo động tác, một bên cũng tự hỏi đến cùng có thể thành công phá vòng vây hay không.

Hoàng Tuyền võ công cực cao, kiếm pháp xuất thần nhập hóa, tuy nói nàng thấy rõ ràng tiểu thư nhà mình cũng chẳng phải người hiền lành, nhưng vẫn toàn lực che chở ở xung quanh nàng, chỉ lo nàng bị chịu một chút tổn thương.

Phượng Vũ Hoành kỳ thực rất muốn cho Hoàng Tuyền chạy trước, chỉ cần Hoàng Tuyền không ở đây, nàng bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể trình diễn một phen biến mất không còn tăm hơi, mặc cho nhiều tặc nhân hơn nữa cũng vô pháp tìm ra nàng. Nhưng giờ đây không được, nàng cũng không thể quá trắng trợn, nàng còn không muốn bị người khác xem là yêu quái.

Tiểu thay thân thể nhỏ bé này thực sự không hăng hái, sau mấy hiệp bấp chân cũng đã rút gân. Phượng Vũ Hoành cảm thấy đánh tiếp nữa, dù cho không bị đám người kia giết chết, nàng cũng mệt chết chính mình. Huống chi từ trước đến giờ nàng am hiểu là phương pháp gần người đánh cận chiến, trong đao quang kiếm ảnh, nàng gần như cả thân thể địch nhân đều không gần được, còn nói cái gì đánh cận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Là Điện Hạ Nào?

Phượng Vũ Hành càng đánh càng có hết sức, những hắc y nhân trước mắt càng đánh càng nhiều. Hoàng Tuyền thấy không ổn, lôi Phượng Vũ Hành vào chống đỡ vừa lui về phía sau: "Tiểu thư, đằng sau có con sông, chúng ta rút lui qua hướng đó."

"Được." Nàng không dám nói nhiều, không dám lãng phí một chút khí lực, cứ mặc cho Hoàng Tuyền kéo, chạy đến hướng con sông.

Có đao chém tới, nàng phân tích tiếng gió nghiêng đầu một chút, có lúc nghiêng chậm, một ít tóc bị cắt mất.

Có tiếng nước không rõ ràng lọt vào tai, nàng nghĩ đã cách sông không xa, nhưng đến bờ sông thì phải làm thế nào đây? Nàng không nói cho Hoàng Tuyền biết mình không biết bơi!

Trong lúc thất thần, một gã hắc y nhân lách lư tới trước người, Phượng Vũ Hành cảm tức một hồi, cũng phát động tinh thần, bỏ tay Hoàng Tuyền ra, tay đập vào động mạch cảnh của hắc y nhân kia.

Hắc y nhân căn bản không coi trọng nàng, một tiểu nha đầu mới mười tuổi, tuy thoạt nhìn đã tiếp mấy chiêu thức, nhưng tiểu thân thể yếu đuối này thấy thế nào cũng không có vẻ có lực sát thương. Cho nên một chiêu này của Phượng Vũ Hành, căn bản đối phương không tránh.

Nhưng người luôn thua ở việc khinh thường, đúng là Phượng Vũ Hành đã mệt không có khí lực, nhưng hắc y nhân không nghĩ rằng trong tay nàng còn có mấy cây ngân châm. Máu chốt nhất, căn bản là nàng lấy từ trong không gia ra châm gây tê.

Châm vào đúng động mạch cảnh, người nọ bỗng như thời gian làm ngừng động tác lại, ngay cả đao trong tay cũng rơi ra, sau đó mắt đóng lại, rồi ngất đi.

Hoàng Tuyền hoảng sợ, còn nghĩ rằng Phượng Vũ Hành đã xảy ra chuyện, lúc quay đầu vừa thấy Phượng Vũ Hành đã giải quyết một người, không khỏi giờ ngón tay cái lên: "Tiểu thư lợi hại!"

Nàng cười khổ, cơ hội gần người không nhiều lắm, không nhất định mỗi đối thủ nàng đều có vận khí tốt như vậy. Huống chi... Đúng là mệt! Phải muốn mệt lắm rồi.

Hai người một đường lui về phía sau bờ sông, đó là một con sông rộng, nước chảy tĩnh chậm, không nhanh không vội. Phượng Vũ Hành nhớ lúc từ Tây Bình thôn hồi kinh đã đi qua con sông này, không nghĩ lại đến lần nữa, lại là bị người đuổi giết.

Hoàng Tuyền kéo tay nàng, lại đánh đuổi một kẻ địch rồi lớn tiếng nói: "Tiểu thư người nhảy xuống sông trốn trước! Ta đến sau!"

Phượng Vũ Hành rất muốn mở miệng nói "Ta không biết bơi", nhưng không đợi nàng nói, chỉ thấy đám hắc y nhân kia đột nhiên đổi chiến thuật, đều lui về phía sau, đổi đao thành tên. Mũi tên kia đều được nhuộm màu xanh, rõ ràng là được tẩm độc.

Phượng Vũ Hành thầm nghĩ không tốt, lập tức không để ý mình có thể bơi hay không, lôi Hoàng Tuyền dùng sức nhảy, bùm một tiếng đã nhảy vào sông.

Hoàng Tuyền tóm Phượng Vũ Hành nhanh chóng chìm xuống, lấy cây cầu tránh được một màn tên độc bắn vào nước.

Phượng Vũ Hành cố mở to hai mắt nhìn mặt nước, nọc độc màu xanh dần lan ra, nhìn một lát, không phát hiện có màu đỏ máu, lúc này mới yên lòng.

Đáng tiếc, cuối cùng cũng bị nghẹn đến cực hạn, sau hai tiếng "ùng ục ùng ục", ý thức bắt đầu mơ hồ.

Láng máng thấy Hoàng Tuyền khấn trương ôm nàng liều mạng bơi về phía trước, nàng muốn nói với Hoàng Tuyền đừng sợ, đáng tiếc khi hé miệng, nước sông nhanh chóng chảy vào, Phụng Vũ Hành bắt đất dĩ, mất đi tia ý thức cuối cùng...

Nhị tiểu thư Phụng gia trên đường đi xem cửa tiệm, đến lúc chạng vạng vẫn chưa về.

Lời đồn trong kinh thành nổi lên bốn phía, cũng không biết bắt đầu từ nơi nào nhưng lại có người nói Phụng nhị tiểu thư bị kẻ xấu bắt cóc, nháy mắt thấy đêm đang xuống, lại không tìm thấy chỉ sợ danh tiết khó giữ.

Thật ra qua một đêm, chỉ cần bị bắt cóc thành công, danh tiết của một cô nương cũng đã không còn.

Phụng phủ lúc này, các chủ tử đều tập trung toàn bộ ở chính đường Mẫu Đơn viện, một đám biểu tình nghiêm túc, ngay cả thờ cũng cẩn thận.

Chỉ lát sau, có nha hoàn vội vã chạy vào, đưa một chiếc giày còn chính đầy bùn ra: "Có người nói là tìm được ở ngoài bờ sông."

Phụng Phấn Đại xem qua, liếc mắt đã nhận ra: "Đây là giày nhị tỷ tỷ, ta thấy nàng đã đi qua, hôm nay lúc Ngự vương điện hạ tới, nàng đi đôi này giày."

Tướng Dung nhíu mày, "Từ muội muội đừng nói lung tung, sáng nay nhị tỷ tỷ rõ ràng mặc một chiếc váy dài đến đất, chưa từng lộ chân cho người xem qua?"

"Sao lại không phải." Phụng Phấn Đại chắc chắn nhãn lực của mình, "Chính ta thấy, chính là đôi này."

"Được rồi." Phụng Cẩm Nguyên vung tay chặn lại, "Đề giày ở đây, người đi xuống đi."

Nha đầu kia đặt giày ở giữa phòng, vội vàng rời đi.

Phụng Cẩm Nguyên nhìn lão thái thái, nói: "Mẫu thân, chuyện này người thấy nên làm thế nào bây giờ?"

Lão thái thái cảm thấy năm nay đúng là năm hạn, Trầm thị bị bắt vào cung, Phụng Vũ Hành lại mất tích, rốt cuộc là người nào đang đối phó với Phụng gia?

"Người vẫn phải người đi tìm?" Lão thái thái hỏi Phụng Cẩm Nguyên, "Chuyện này không thể qua loa, Ngự vương phủ bên kia vẫn đang nhìn."

Phụng Cẩm Nguyên gật đầu, "Dĩ nhiên vẫn luôn luôn tìm, con phải tám người ra ngoài, đều không có tin tức gì. Về phần Ngự vương phủ bên kia... chỉ sợ đã muốn có tin tức. Nhưng có thể điện hạ vẫn ở trong cung, chưa nghe nói gì."

Phụng Trầm Ngự lau nước mắt, thê lương đau xót nói: "Nhị muội muội thật là khổ tấn cam lai, sao lại thành ra chuyện như vậy, sau này nàng phải làm sao bây giờ."

Phụng Phấn Đại phụ họa nói: "Đúng vậy, hoa tàn bại liễu, Ngự vương gia người ta khẳng định là muốn từ hôn." Phụng Từ Duệ tuy còn nhỏ, nhưng nghe hiểu được những lời của Phấn Đại không giống như nói tốt cho tỷ tỷ, lập tức mặc kệ: "Tỷ tỷ của ta không phải là hoa tàn bại liễu! Điện hạ lợi hại kia sẽ không không cần tỷ tỷ!"

"Cát." Phụng Từ Hạo được người dùng nhuyễn y nâng vào ngồi ở chính đường, khinh thường liếc Từ Duệ một cái, "Một nữ nhân đã bị chạm qua, đối với hoàng thất là vô cùng nhục nhã, người tuổi nhỏ biết cái gì."

"Đại thiếu gia đã trưởng thành, nhưng vì sao lại nói ra lời thiếu trách nhiệm như thế?" Điều thị bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trợn mắt trừng Phụng Từ Hạo, "Bất kể thế nào nhị tiểu thư cũng là muội muội của người, không yêu thương thì thôi, sao đến lúc này còn bỏ đá xuống giếng? Huống chi người đang mất tích, lão gia và lão thái thái cũng chưa mở miệng, đại thiếu gia sao vội vã kết luận như vậy?"

"Ồ!" Phụng Từ Hạo không nghĩ Điều thị ở trong mắt hắn luôn là tùy ý ỷ thị, lại cũng dám vì nữ nhi xuất đầu một ngày, tinh thần không khỏi tỉnh táo, "Điều di nương người nói cho chúng ta biết một chút vị nhị tiểu thư này đã làm gì đi? Chắc chắn, giày đều đã bỏ, nói nàng trong sạch, ai tin?"

Điều thị không muốn cãi nhau, đặc biệt là đối với loại người hỗn xược này, càng là ba câu đều nói không tới điểm chính. Đến Phụng Từ Duệ tuổi nhỏ đồng ngôn vô kỵ cái gì cũng dám nói, nhưng lại mở miệng nói câu nữa: "Đại ca ca còn nói tỷ tỷ như vậy, điện hạ lợi hại kia có thể dùng roi đánh người!"

Vừa nói đến, Phụng Từ Hạo lại cảm thấy vết thương mà ban ngày bị Huyền Thiên Minh đánh bắt đầu đau nhức. Trong lòng hắn hận ám Huyền Thiên Minh phải chết, nhưng thấy không có biện pháp với người nọ. Người ta là hoàng tử, là con của rồng, hắn là cái gì?

Không khỏi nhìn thoáng qua Phụng Cẩm Nguyên, thấy ánh mắt Phụng Cẩm Nguyên cũng tròn tròn bắt thẳng đến hắn, lập tức Phụng Từ Hạo sợ tới mức co rụt cổ lại, cũng không dám nhiều lời nữa.

Quyền trọng của lão thái thái nặng nề gõ một chút, ho nhẹ hai tiếng nói: "Điều thị nói đúng. Trước mắt không phải là thời điểm kết luận, người phải đi còn chưa trở về sao, chờ một chút đi. Mặt khác..." Nàng nhìn Phụng Cẩm Nguyên: "Cẩm Nguyên, người nghĩ cách chawmk miệng người trong kinh đi, nếu cứ truyền ra như vậy, là giả đều bị truyền thành thật."

Phụng Cẩm Nguyên gật đầu đáp: "Vâng."

Rồi sau đó mọi người lại lâm vào trầm mặc lần nữa.

Khi Phụng Vũ Hành mở mắt ra, hoàn toàn không nghĩ ra mình đang ở đâu.

Trước mắt là một tấm rèm thủy tinh suốt nửa để nàng nghĩ mình lại xuyên về hiện đại, nhưng nhìn đi nhìn lại bài trí trong phòng, mới buông tha cho ý nghĩ lớn mật kia.

Xà nhà làm từ gỗ đàn hương, rèm thủy tinh, trên tháp đặt một viên dạ minh châu rất lớn, như ánh trắng tán ra ánh sáng mềm mại nhu hòa.

Nàng đứng dậy, lại không biết đã được thay y phục khi nào, vải tơ tằm dệt xóp, mặc trên người cực kỳ thoải mái.

Lại cúi đầu, nền nhà lại lát từ dương chi bạch ngọc, bên trong khảm ngọc trai lưu ly, cách mỗi bước thì khắc một đóa xem, tinh tế vô cùng, ngay cả nhụy hoa cũng có thể phân biệt được, để người ta nhìn lại, tâm cũng tĩnh xuống.

Phụng Vũ Hành ngạc nhiên không thôi.

Tuy Đồng Sinh hiền của nàng, là đồ tốt Huyền Thiên Minh đưa tới, cũng không xa hoa như vậy.

Nàng đặt chân xuống, bước một bước, chỉ thấy mặt bạch ngọc hơi hơi ấm áp, xúc cảm mềm mại, làm người ta có một ý nghĩ muốn ghé vào.

Đúng lúc nàng, cửa phòng bị người đẩy ra, nàng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn nha đầu xa lạ.

Nói là nha đầu cũng không giống nha đầu, y phục mặc này, nhìn qua đã thấy nguyên liệu tốt hơn so với các di nương trong Phụng phủ, vẻ nhỏ nhắn thanh thú, còn trang điểm tự nhiên, nhìn rất thư thái.

Thấy Phụng Vũ Hành tĩnh lại, tiểu nha đầu đặt khay trà lên bàn, sau đó cung kính hành lễ: "Cô nương tỉnh rồi!"

Nàng cảm thấy nghi hoặc.

Gọi nàng là cô nương, mà không phải là Phụng nhị tiểu thư, đã nói hiện tại chỗ nàng không phải là phạm vi thế lực Phụng phủ, tiểu nha đầu này làm lễ nghi cũng rất đúng, không phải là nha đầu được nhà giàu bình thường dạy dỗ có thể so sánh.

Thấy Phụng Vũ Hành thất thần, nha đầu kia cũng không hỏi nhiều, chỉ đi lên trước nâng nàng đến ghế dựa bên cạnh ngò, đưa nàng một chén trà, sau đó lại đến bên tháp lấy giày cho nàng đi, lúc nàng mới mở miệng: "Cô nương uống trà trước, trù hạ đã chuẩn bị đồ ăn cho cô nương, sẽ chờ cô nương tỉnh lại thì có thể bê lên."

Tiểu nha đầu vừa nói vừa đi đến cửa, vẫy vẫy tay ra bên ngoài, lập tức có nha đầu mặc y phục giống nàng tiến lên, đưa y phục qua. Chờ nha đầu kia trở lại trước mặt nàng, Phụng Vũ Hành phát hiện, y phục mang tới đúng là y phục hôm nay mình rời Phụng phủ.

"Lúc cô nương rơi xuống nước, nô tỳ đã đổi y phục cho cô nương, bộ này đã giặt sạch sẽ và sử dụng hương liệu tốt. Ngoài ra giày đã thiếu một chiếc, điện hạ đã phân phó người đi làm chiếc y hệt, tuy trong thời gian ngắn không thể làm giống nhau, nhưng có thể giấu được ba mắt năm mắt đánh giá vẫn có thể."

"Điện hạ?" Phụng Vũ Hành nhăn mặt nhíu mày, "Là điện hạ nào?"

Nàng chỉ nhận thức cửu điện hạ là Huyền Thiên Minh, nhưng Huyền Thiên Minh và nàng lúc đó không có gì giao đãi, sao không trực tiếp tiến vào nói chuyện với nàng?

"Đây là đâu?" Nàng lại hỏi.

Tiểu nha đầu mỉm cười đáp: "Nơi này là Nguyệt Hàn cung của Vân phi nương nương."

Nàng nhẹ nhàng thở ra, Vân Phi nương nương là mẫu thân của Huyền Thiên Minh, nếu nàng ở Nguyệt Hàn cung, vậy điện hạ cứu hàng khẳng định là Huyền Thiên Minh.

Ai ngờ tiểu nha đầu lại bỏ thêm câu sau: "Cô nương vừa mới hỏi điện hạ, là thất điện hạ."

"Thất điện hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ba Hỏi Ba Đáp Với Vân Phi Nương Nương

Phượng Vũ Hành bắt đầu thấy nhức đầu. Thất điện hạ là cái quỷ gì?

Nhìn nha đầu kia trước mặt, trong đầu nàng sắp xếp lại một chút tin tức cổ đại, nếu là ở trong cung, đây là cung nữ à? Chả trách quy củ thực hiện cao hơn so với hạ nhân trong Phượng phủ không ít.

Tiểu cung nữ như hiểu suy nghĩ trong lòng Phượng Vũ Hành, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười chuyên nghiệp, phổ cập cho nàng kiến thức hoàng thất: "Thân nẫu của thất điện hạ là Chiêu phi, đáng tiếc, khi điện hạ ra đời đã bị chứng băng huyết nên qua đời. Vân phi nương nương liền ôm thất điện hạ vào Nguyệt Hàn cung nuôi dưỡng, mãi cho đến khi thất điện hạ trưởng thành mới tự lập phủ."

Nàng gật đầu, đã hiểu, nói như thế, thất điện hạ và Huyền Thiên Minh đều là đứa trẻ của Vân phi, chẳng qua một là ân sinh, một là ân dưỡng.

"Ta được đưa vào trong cung khi nào?" Nàng đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, trời đã bắt đầu tối. "Một người cùng ta tiến cung thì sao?" Nàng nhớ đến Hoàng Tuyền, lại nghĩ mình vào cung không biết Huyền Thiên Minh có biết hay không, vội hỏi lại ngay: "Ngự vương điện hạ đâu?"

Tiểu cung nữ kiên nhẫn giải đáp cho nàng: "Cô nương tiến cung buổi trưa, thất điện hạ đưa về còn có Hoàng Tuyền cô nương và một xa phu. Ngự vương điện hạ cũng đến thăm cô nương, nói với nô tỳ chờ cô nương tỉnh thì báo cho ngài, chuyện bên ngoài hẳn đã xử lý tốt, xin cô nương an tâm nghỉ ngơi."

Phượng Vũ Hành yên lòng, nếu Huyền Thiên Minh nói đã xử lý, vậy nhất định có thể xử lý thỏa đáng, dù sao nàng không muốn lúc trở lại phủ còn đối mặt với mấy người thay nhau thăm vấn. Quan niệm của người cổ đại đúng là như đòi mạng, nếu đặt ở thế kỷ XXI, đi chơi đến nửa đêm mới về nhà cũng chưa tính là gì.

Khi nói chuyện, lại có tiểu cung nữ nhẹ bước đến, trong tay nâng một đôi giày, hành lễ với nàng, để đôi giày xuống rồi nói: "Mời cô nương đổi giày rồi đến Nguyệt đài, Vân phi nương nương cho mời", rồi lui xuống.

"Cô nương thử xem có vừa chân không." Tiểu cung nữ giúp Phượng Vũ Hành đi giày, "Chân trái là mới làm, thất điện hạ phân phó lúc làm không cần dùng nguyên liệu mới, như vậy sẽ không có vẻ quá đột ngột."

Phượng Vũ Hành thăm nghĩ thất điện hạ kia đúng là cẩn thận, giày mới làm đi vào rất vừa, hoa văn trên mặt nếu không cẩn thận phân biệt, còn đúng là nhìn không ra thật giả. Chỉ trong một buổi chiều thợ có thể làm ra như vậy, thật sự rất khó.

"Vừa chân." Nàng đứng lên chủ động cảm y phục đã được xức hương liệu muốn tẩy rửa, "Giúp ta chuẩn bị nước rửa mặt chải đầu một chút, ta thay đồ rồi chúng ta nhanh chóng đi gặp Vân phi nương nương. Đúng rồi, gọi Hoàng Tuyền tới."

Tiểu cung nữ gật đầu đồng ý, hành lễ rồi rời đi.

Trong chốc lát Hoàng Tuyền đã chạy vào, thấy Phượng Vũ Hành đang mặc y phục nhanh chóng đến giúp.

"Tiểu thư thật sự đã dọa chết nô tỳ." Cho tới giờ trong lòng Hoàng Tuyền còn sợ hãi, "Ngài không biết bơi còn nhảy xuống sông!"

Phượng Vũ Hành trợn mắt, "Không nhảy xuống sông thì chờ tên độc bán chết?" Nói đến tên độc, tình quang trong mắt chợt lóe.

Rốt cuộc là ai muốn đưa nàng vào chỗ chết vậy?

"Đúng rồi." Nàng nhỏ giọng hỏi Hoàng Tuyền: "Thất điện hạ là chuyện gì? Vì sao hẳn có thể cứu chúng ta?"

Hoàng Tuyền vỗ vỗ ngực, "Nói cũng khéo, mấy tháng trước thất điện hạ phải ra tỉnh ngoài, hôm nay vừa mới hồi kinh, lúc đi là đi đường thủy. Chúng ta chạy trốn tới bờ sông căn bản không chú ý trên sông còn có một con thuyền, cũng may gặp được thất hoàng tử, bằng không hôm nay... chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng." Hoàng Tuyền nói xong, cúi đầu, âm thanh cũng càng ngày càng nhỏ.

Nàng do chủ tử phái tới bảo vệ Phượng Vũ Hành, nhưng Phượng Vũ Hành bị người ép nhảy sông dưới mí mắt nàng, việc nàng nếu chủ tử truy cứu, nàng khó thoát tội chết.

Phượng Vũ Hành biết tâm tư nàng, vỗ nhẹ vai của nàng, nói: "Không sao, không trách người, bên điện hạ ta sẽ nói với hắn, người đừng để trong lòng."

Âm thanh của Hoàng Tuyền có chút nghẹn ngào, nhỏ giọng nói: "Đa tạ tiểu thư."

Phượng Vũ Hành thu thập xong, thì được tiểu cung nữ dẫn đi, dẫn theo Hoàng Tuyền đến Nguyệt đài gặp Vân phi.

Chỉ là vừa mới ra khỏi cửa tấm điện, thì nghe được một khúc đàn tựa như âm trời tao nhã, du dương trong suốt, thanh dật vô cầu.

Mặc dù Phượng Vũ Hành không hiểu nhạc lý, nhưng cũng có thể phân biệt được là tốt hay xấu, tiếng đàn này lọt vào tai nhẹ đi vào lòng người, chỉ sợ dùng thêm một phần công lực thì sẽ làm người say mê trong đó.

Hiển nhiên Hoàng Tuyền không xa lạ tiếng đàn như vậy, thắm nói: "Là thất điện hạ."

Nàng giật mình, từ âm thanh tìm kiếm, quả nhiên, trong viện, dưới tán cây hòe già, một nam tử ngồi khoanh chân đánh đàn, áo xanh tóc đen, không vắn không buộc, lại không có chút phóng túng nào, ngược lại đến là xuất trần thanh dật tao nhã.

Hình như thấy có người nhìn chăm chú, nam tử kia từ từ thu âm, ung dung để một khúc âm này kết thúc, sau đó để đàn sang một bên, đứng dậy, thản nhiên cười với Phượng Vũ Hành.

Tướng mạo như tranh vẽ, tựa như những đóa sen trên nền của tấm cung, làm an lòng tâm người, tĩnh lòng hồn phách.

Phượng Vũ Hành dẫn Hoàng Tuyền quỳ gối hành lễ: "Bái kiến thất điện hạ, đa tạ điện hạ cứu mạng."

Thất điện hạ Huyền Thiên Hoa, là con trai thứ bảy của hoàng đế Thiên Võ, cùng được Vân phi nuôi nấng, tính cách lại đối lập hoàn toàn với cửu điện hạ Huyền Thiên Minh.

Huyền Thiên Minh là tùy hứng làm bậy, ngạo thế cô lập, Huyền Thiên Hoa này thì thanh ninh nho nhã, là người hiền lành.

Hai người không phải huynh đệ ruột lại hơn hẳn huynh đệ ruột, Huyền Thiên Hoa sủng ái và dung túng Huyền Thiên Minh hoàn toàn không thua phụ hoàng và mẫu phi bọn hắn.

"Một cái nhấc tay, không cần đa lễ." Huyền Thiên Hoa thản nhiên mở miệng, âm thanh như gió mát lại ấm áp. "Cửu đệ khó có tâm tư lấy vợ, ta cao hứng thay cho các ngươi."

Huyền Thiên Hoa này nhiều năm trước được Thiên Võ đề phong làm Thuần vương, nhưng hắn lại không lấy vương vị tự cho mình là đúng, vẫn theo thói quen xưng là "ta".

"Đi thôi, mẫu phi còn đang chờ, ta đi cùng các ngươi." Hắn nói một câu, rồi quay người đi về phía trước, Phượng Vũ Hành dẫn Hoàng Tuyền đi theo, chỉ cảm thấy bóng dáng thanh dật xuất trần kia với chỗ hoàng cung này đúng là không hợp.

Nguyệt đài là nơi cao nhất trong hoàng cung, nghe nói năm đó vì nghênh đón Vân phi vào cung, Hoàng đế Thiên Võ xây dựng riêng. Liên lập Nguyệt Hàn cung tại đây, lấy Nguyệt đài để Vân phi dùng.

Lúc Phượng Vũ Hành đến đó, Vân phi đang ngồi ở Nguyệt đài uống nước hoa quả, rõ ràng là nữ nhân đã ba mươi sáu, ba mươi bảy tuổi, lại bảo dưỡng nhan sắc ngay cả nữ tử hai mươi lăm, hai mươi sáu cũng không sánh bằng. Phượng Vũ Hành không thể không cảm thán cách dưỡng nhan của cô đại, xem ra không phải mỗi một môn thủ nghệ càng ngày càng tiến bộ.

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu tiến lên từng bước, quỳ một gối xuống hành lễ trước mặt Vân phi, cung kính thân thiết nói: "Nhi thần vấn an mẫu phi."

Phượng Vũ Hành nhanh chóng dẫn theo Hoàng Tuyền đồng loạt quỳ xuống, nói: "Dân nữ Phượng Vũ Hành, bái kiến Vân phi nương nương, nương nương vạn an."

Dur quang của nàng ném sang một nơi bên cạnh, thấy Trầm thị đang quỳ cạnh cột trong đại điện, sống lưng thẳng tắp, thân mình lại run lên.

"Đứng lên đi, mặt đất rất lạnh, đừng quỳ." Âm thanh Vân phi thanh thúy lưu loát, giờ phút này nàng hoàn toàn không có vẻ lười biếng ngồi trong Nguyệt đài uống nước hoa quả.

Huyền Thiên Hoa đứng lên trước, Phượng Vũ Hành đứng lên sau, Hoàng Tuyền cũng đứng dậy, lui về phía sau vài bước đứng ở một bên.

Vân phi từ trên đài cao đi xuống, làm váy lụa lẩy kéo dài, rải từng bậc thang, xinh đẹp làm lòng người say mê.

Phượng Vũ Hành nghĩ, Hoàng đế hắn là cực sủng phi tử này, tuy nàng nhìn quen tướng mạo khuynh thành của Phượng Trầm Ngư, cũng không thể không sợ hãi than lên thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

"Mẫu phi đến bên này ngồi đi." Huyền Thiên Minh tự nhiên tiến lên trước thay cung nữ, nâng Vân phi đến ngồi vào nhuyễn y, lại đưa mâm đựng trái cây mà cung nữ đang cầm đặt trên chiếc bàn ngọc lưu ly trước mặt nàng.

Tay Vân phi bóc vỏ một quả nhỏ cho vào miệng, lúc này mới lại mở miệng, là hỏi Huyền Thiên Hoa: "Để người dạy đàn cho con dâu tương lai của ta, người dạy thế nào đây?"

Phượng Vũ Hành vừa nghe lời này, trong lòng đã tính toán, nhanh chóng bước lên hành lễ đáp: "Dân nữ cực kỳ ngu dốt, từ trưa đến giờ cũng không học được nửa phần dáng vẻ của thất điện hạ." Lần này Vân phi tìm cho nàng lý do mặt tích rất tốt, nàng sao có thể không biết tốt xấu.

Huyền Thiên Hoa vẫn thản nhiên cười như cũ, mở miệng nói: "Đệ muội sao lại ngu dốt, là cảm luật của ta quá tùy tính, không có kết cấu."

Phượng Vũ Hành không nói gì. Đây là quy củ tổ truyền của Huyền gia sao? Điều nhận thức ruột thịt như vậy? Bên kia một câu đều vương phi, đến đây lại là con dâu tương lai hoặc đệ muội, hoàn toàn không xem nàng là người ngoài!

Vân phi cẩn thận đánh giá Phượng Vũ Hành, trên mặt không thấy có biểu tình gì, không lạnh không nóng, nhưng lời nói ra hoàn toàn đều thiên vị nàng:

"Người đừng một câu đùa xưng dân nữ, nếu bản cung đã nhận thức con dâu là người, người cứ giống Minh nhi và Thiên Hoa gọi ta một tiếng mẫu phi. Gọi Thiên Hoa là thất ca đi."

Phượng Vũ Hành nhanh chóng quỳ trên đất, "Dân nữ không dám." Cái này đối với người cổ đại là thiên ân đại điển, nàng vô công chịu lộc, người ta dựa vào cái gì mà đối tốt với nàng như vậy?

"Có gì không dám." Âm thanh của Vân phi vẫn thanh thúy như cũ, còn cố ý cao thêm vài phần, làm mọi người trong điện đều nghe thấy, bao gồm cả Trầm thị. "Đã nhận đại sinh chi lễ của Minh nhi, thì bản cung đã nhận thức con dâu người. Bản cung mặc kệ người là cháu ngoại tội thân, tổ tiên người tuy là tặc nhân phạm thượng, chỉ cần Minh nhi vui, bản cung coi người là đứa trẻ của mình."

Trong lòng Phượng Vũ Hành cảm kích, nàng biết Vân phi tỏ thái độ để Trầm thị nghe thấy. Hóa ra, đứng ở sau lưng nàng không chỉ là một tòa Ngự vương phủ Huyền Thiên Minh, ngay cả nẫu thân hần đều có thể che chở hần đến tận đây, có thân nhân như vậy, cuộc đời này không uống phí.

"Con dâu dập đầu tạ đại ân mẫu phi." Một cái dập đầu xuống, thành tâm thành ý.

Vân phi vừa lòng nhẹ gật đầu, Huyền Thiên Hoa tự mình đỡ nàng dậy, Phượng Vũ Hành lại nói: "Đa tạ thất ca."

Huyền Thiên Hoa chỉ cười nhưng không nói.

Đến lúc này Vân phi mới cẩn thận đánh giá Phượng Vũ Hành, từ đầu đến chân, cuống cùng dừng ở trên mặt còn rất tỉ mỉ, sau một lúc lâu, lại nói: "Ừ, là đứa trẻ của Diêu gia." Nàng chỉ vào ghế bên người, "Ngồi đi."

Phượng Vũ Hành nói lời cảm tạ, chân thành ngồi xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự nhiên hào phóng.

Vân phi cảm thấy hài lòng vài phần.

"Cuộc sống trong nhà thế nào?" Giống như bàn chuyện nhà, bỗng nhiên, Vân phi hỏi một câu như vậy.

Nàng mỉm cười đáp: "Điện hạ tặng cho con dâu một tòa nhà, con dâu gọi nó là Đồng Sinh hiên, ở rất tốt."

Trong ánh mắt Vân phi khen ngợi, lại hỏi: "Huynh đệ tỷ muội có thân thiết hòa thuận không?"

Nàng lại đáp: "Bào đệ Tử Duệ năm nay đã sáu tuổi, thập phần thông minh thân thiết."

Vân phi cúi người về phía trước: "Người thân trong nhà cũng khỏe?"

Trên mặt Phượng Vũ Hành hiện ra vẻ cô đơn: "Ở Hoang Châu xa xôi, đã nhiều năm không gặp."

Vân phi bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt khó nén ý cười, nhìn Phượng Vũ Hành không khỏi gật đầu, rồi nói ba tiếng: "Được! Được! Được!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Bóp Nát Mộng Mẫu Nghi Thiên Hạ Của Người

Vân phi ba hỏi, Phượng Vũ Hành ba đáp, hoàn toàn ném Phượng gia cách ra ngoài, phủ môn chỉ nhận Đồng Sinh hiên, huynh đệ chỉ nhận Phượng Tử Duệ, người thân thẳng thắn chỉ nhận Diêu gia ở Hoang Châu.

Đây mới là nữ nhi Diêu gia!

Huyền Thiên Hoa cũng không nghĩ đệ muội hần lại có tâm tư như thế, nhưng mà nghĩ ngược lại, có thể để tiểu cửu kia ngốc nghếch động tâm, sao có thể là nữ tử tâm thương. Không khỏi chú ý Phượng Vũ Hành vài phần.

Vân phi đi vào trong điện vài bước, Phượng Vũ Hành chạy nhanh đuổi kịp, chỉ thấy Vân phi chỉ vào góc sáng Trầm thị đang quỳ nói: "Người có nhận ra người nọ không?"

Phượng Vũ Hành liếc mắt chỗ kia một cái, mới phát hiện sao Trầm thị có thể quỳ đơn giản như vậy, ở dưới đầu gối của nàng lại lót thêm một bãi đá cuội, mấy viên đá kia đều bị đập vỡ, mỗi viên đều có góc cạnh sắc nhọn. Thân hình mập mạp của Trầm thị tùy ở đâu, mặt đất đã lênh láng máu, nàng lại không dám động dậy.

"Con dâu nhận ra, đó là chủ mẫu của Phượng gia, Trầm thị." Nàng thu hồi ánh mắt, đáp lại lời Vân phi.

Vân phi vừa nghe một lời đương gia chủ mẫu này chỉ hừ một tiếng: "Tốt lắm." Sau đó xoay người, lại kéo làn váy đi lên đài cao vài bước, đi tới một nửa

thì dừng lại, lại quay đầu, trên mặt hiện ra một tầng sắc bén: "Trên đời này người dám lừa gạt bản cung đúng là không có, cho dù là Hoàng thượng, hần cũng không dám. Trầm thị, người thật to gan!"

Trầm thị sớm đã bị khí thế trong hoàng cung dọa mất hồn, huống chi Nguyệt Hàn cung này là tòa cung điện huy hàng nhất, thường ngày cực ít có người tới đây. Nàng cũng có nghe nói Vân phi này trước kia, trong ấn tượng là phi tử không được sủng ái, ai có thể nghĩ lúc gặp mặt, tất cả trong Nguyệt Hàn cung, bao gồm bộ dáng của Vân phi, thấy thế nào ba chữ "không thể sủng" cũng phải nép vào một bên!

Trầm thị run rẩy quỳ, muốn nói chuyện, nhưng răng nanh đều sợ hãi va vào nhau, không phát ra được nửa tiếng.

Nàng biết, cùng lắm cứu hoàng tử chỉ đánh một roi, có Phụng Cẩn Nguyên, cũng không thể đánh chết nàng tại chỗ. Nhưng Vân phi này, bóp chết mình như bóp chết một con kiến bình thường, mặt ai cũng không nhìn.

"Trầm thị." Âm thanh của Vân phi lạnh như băng truyền đến lần nữa: "Ta niệm tình ngươi là chi thể của quan nhất phẩm đương triều, hôm nay không cùng ngươi so đo quá nhiều. Ta cho ngươi ba ngày để giao nộp "Thanh sơn đồ" cho Ngự vương điện hạ, ngoài ra, nghe nói ngươi có nữ nhi từ nhỏ có một tướng mạo khuyển thành sao?"

Trầm thị giật mình, dây cột trong lòng gần như sắp đứt.

"Vậy bản cung sẽ đưa cho Phụng gia một ý chỉ, chính nữ Phụng gia Phụng Trầm Ngự, trong lòng năm năm, không được vào cung!"

Một câu, tựa như đã đóng kín mộng đẹp mẫu nghi thiên hạ của Phụng Trầm Ngự.

Nhưng Trầm thị lại nhẹ nhàng thở ra, năm năm, hoàn hảo. Trầm Ngự của nàng chỉ cần chờ Phụng Cẩn Nguyên quyết định, chờ Phụng Cẩn Nguyên quyết định trở thành phụ tá đặc lực của vị hoàng tử ấy, Trầm Ngự nhất định là chính phi của hoàng tử kia. Thân thể đương kim Thánh thượng khỏe mạnh, chung quy không đến mức năm năm đã quy thiên.

Vân phi sao không biết suy nghĩ trong lòng Trầm thị, cũng không cùng nàng so đo, chỉ nhíu mày môi, hiện lên một tia cười lạnh, lại mở miệng nói với thái giám bên người: "Thay bản cung đi viết chỉ, lại đến Trung cung phụng ấn của Hoàng hậu nương nương, rồi đưa đến Phụng phủ."

Thái giám lĩnh mệnh rồi đi.

Khi trở về, cũng là Huyền Thiên Minh cùng vào đại điện.

Bạch Trạch phía sau giúp hần đánh xe đến thẳng trước điện, sau khi quỳ bái Vân phi rồi lách mình đi ra, Huyền Thiên Minh giơ tay về phía đài cao của Vân phi: "Mẫu phi không cần đứng ở đài cao như vậy."

Vân phi tươi cười rồi đi xuống, trong nháy mắt bộ dạng khiến Trầm thị trước đó và bộ dạng này rõ ràng là hai người, "Chuyện bên ngoài Minh nhi xử lý tốt chưa?"

Huyền Thiên Minh gật đầu, sau đó vươn tay về phía Phụng Vũ Hành.

Theo bản năng nàng đưa tay mình qua, bỗng chốc đã bị cầm.

"Thật không biết rốt cuộc người nào trong kinh không muốn sống rải lời đồn đãi, vương phi bỗng vương chi tiến cung chơi nửa ngày, bên ngoài lại có người nói nàng bị bắt cóc!"

Vân phi lạnh mặt, "Những người như vậy, đều đáng chết."

"Vâng." Huyền Thiên Minh còn chân thật gật đầu, "Đã giết năm."

Huyền Thiên Hoa bên cạnh ho nhẹ hai tiếng, "Mẫu phi, giờ không còn sớm, vẫn nên để cửu đệ đưa đệ muội rồi cung đi."

Vân phi gật đầu, "Cũng được." Lại khoát tay ra hiệu về phía đám cung nữ nói: "Tặng cho con dâu tương lai của bản cung lễ gặp mặt, theo điện hạ rồi cung, để tất cả mọi người nhìn thấy, nhị tiểu thư Phụng gia là từ đâu về."

Phụng Vũ Hành cảm kích tạ ân, chủ động đẩy xe lên Huyền Thiên Minh và mọi người cùng nhau lui ra, ngay cả Trầm thị cũng bị hai thái giám khỏe mạnh ném vào trong viện.

Về mặt Huyền Thiên Minh ghét bỏ, phân phó hạ nhân: "Tùy tiện tìm một chiếc xe cho nàng là được rồi, xe ngựa của Ngự vương phủ ta không thể cho nàng ngồi."

Lúc này Huyền Thiên Minh mặc y phục vương gia từ hoàng cung tiến thẳng đến Phụng phủ, hơn nữa Vân phi phái cung nữ và thái giám làm lễ gặp mặt, một đám người chậm rãi đi rất náo nhiệt.

Giờ giới nghiêm trong kinh thành rất muộn, lúc này trong phố vẫn có thể thấy rất nhiều người, tất cả mọi người tro mắt nhìn Ngự vương gia đi cùng Thuần vương gia, hộ tống nhị tiểu thư Phụng gia từ hoàng cung đi ra, hơn nữa Huyền Thiên Minh còn cố ý để người ta lan truyền tin tức trong đám người, nói là buổi trưa Phụng nhị tiểu thư được Vân phi nương nương cho mời vào cung.

Lúc này mọi người mới hiểu được, à, hóa ra Phụng nhị tiểu thư căn bản không bị người bắt cóc, người ta tiến cung gặp mẹ chồng tương lai.

Động tĩnh lớn như vậy nên Phụng phủ không thể không có tin tức, khi quân gia Hà Trung báo cáo chuyện này cho chủ tử ở chính đường, đại bộ phận mọi người đều nhẹ nhõm thở một hơi, nhưng cũng có người cảm thấy thập phần tiếc nuối, chẳng hạn như Phụng Trầm Ngưng, như Phụng Phần Đại, còn có Phụng Tử Hạo.

Nhìn đám người bên ngoài xe đuổi, Phụng Vũ Hành không khỏi cười lạnh, "Nghĩ đến tin tức ta bị bắt cóc, cũng là lấy phụng thức truyền miệng này truyền ra ngoài, truyền qua truyền lại, ngay cả gốc rễ cũng thể tìm ra."

Huyền Thiên Minh nhếch lông mày, "Ai nói tìm không ra, không phải ra giết năm người sao."

"Nhưng hung thủ phía sau màn rốt cuộc là ai, chúng ta ai cũng không biết, không phải sao?"

Trong xe đuổi trăm dặm một hồi, Huyền Thiên Hoa mở miệng trước, hần nói: "Xem xét việc này hần là người của Diêm Vương điện."

Phụng Vũ Hành nghe không hiểu, ngồi chờ giải thích.

Huyền Thiên Hoa tiếp tục nói: "Diêm Vương điện là một tổ chức sát thủ trên giang hồ, chuyên lấy tiền giết người. Nhưng ra giá cực cao, có thể vung tiền ra, hơn phân nửa đều là người đại phú quý."

Huyền Thiên Minh nói tiếp: "Chắc chắn không phải phụ thân ngươi, đến giờ hần không ngu xuẩn đến mức vẫn muốn giết ngươi. Về phần vị chủ mẫu kia, hần là người không có đầu óc, người của Diêm Vương điện không muốn làm việc buồn chán với loại người như nàng. Trong tay trưởng huynh trưởng tỷ của ngươi không có nhiều tiền như vậy, tính toán như vậy, phải là người đề ý ngươi nhiều hơn."

Phụng Vũ Hành suy nghĩ, nói: "Ý ngươi là Trầm gia?"

Huyền Thiên Minh gật đầu, "Trầm thị không có đầu óc không có nghĩa là mọi người Trầm gia đều không có đầu óc, bằng không bọn họ không thể làm ăn phát triển mạnh như vậy được. Trầm gia muốn giữ vững phú quý của mình, nhất định phải giữ vững địa vị của Trầm thị ở Phụng gia, cho nên có một số việc không cần tự Trầm thị động thủ, bọn họ sẽ thay nàng xử lý sạch sẽ."

Phụng Vũ Hành nhíu mi tâm trầm mặc không nói, Trầm gia, nếu bọn họ nhúng tay vào, đúng là khó lòng phòng bị.

"Ban Tẩu!" Đột nhiên, Huyền Thiên Minh hô một tiếng trong không khí.

Phụng Vũ Hành chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chờ khi nàng nhìn rõ, lại có một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào đứng trước mặt nàng.

"Từ nay về sau ngươi sẽ đi theo vương phi, nàng chính là chủ tử của ngươi." Huyền Thiên Minh trầm giọng phân phó.

Người tên Ban Tẩy rất nghiêm túc, lúc này quỳ gối trước mặt Phụng Vũ Hành: "Ban Tẩu bái kiến chủ tử."

Phụng Vũ Hành sững sờ một chút, nhìn về phía Huyền Thiên Minh.

Hần nói với nàng: "Ban Tẩu là ám vệ tốt nhất, ngươi mang theo bên mình, ta mới yên tâm."

Phụng Vũ Hành không cự tuyệt, chỉ gật đầu, nhẹ nói: "Được." Trong chớp mắt, Ban Tẩu lách mình biến mất.

Nàng không thể không cảm thán cổ võ xuất thần nhập hóa, Ban Tẩu có thể luyện khinh công đến cảnh giới như thế, chẳng trách Huyền Thiên Minh đều nói hần là ám vệ tốt nhất.

"Ngươi mang mọi người đến bên ta, vậy ngươi phải làm sao?" Nàng có chút lo lắng.

Huyền Thiên Minh bật cười, "Ngự vương phủ như tường đồng vách sắt, chỉ là chính ta, chân tuy đã phế, nhưng không phải người bình thường có thể tới gần, ngươi không cần lo lắng."

"Vậy ngươi đừng trách Hoàng Tuyền." Nàng giảng đạo lý cùng hần, "Vong Xuyên khinh công tốt, nếu lúc ấy nàng ở đó, vậy nhất định sẽ thành công đưa ta trốn thoát. Nhưng Vong Xuyên bị ta cử ra ngoài làm việc, cho nên việc này không thể trách Hoàng Tuyền được."

Huyền Thiên Minh buồn bực hừ một tiếng, không nói gì.

Xa giá của Ngự vương gia rất nhanh đã đến Phụng phủ, lúc này không chỉ có Ngự vương đến, Thuận vương cũng đến, Phụng Căn Nguyên dẫn theo gia trẻ trong nhà sớm đã quỳ gối ở cửa phủ nghênh đón.

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu xe đuổi đi xuống, chợt nghe người nhà Phụng gia cùng hô lên: "Khấu kiến Thuận vương điện hạ! Thuận vương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Ngay sau đó, trong xe đuổi, một chiếc xe lăn bay ra, một người thân tử bào đang ngồi, trong lòng còn ôm một cô nương.

Người Phụng gia dĩ nhiên biết là Huyền Thiên Minh, nhanh chóng lại hô Ngự vương thiên tuế an.

Thế khi xe lăn rơi xuống, mọi người mới nhìn rõ, trong lòng Huyền Thiên Minh đang ôm, đúng là nhị tiểu thư Phụng gia, Phụng Vũ Hành.

Huyền Thiên Minh thả người ra, Phụng Vũ Hành chủ động tự giác nhận nhiệm vụ đẩy xe lăn, giúp Huyền Thiên Minh đi theo Huyền Thiên Hoa, Phụng Căn Nguyên cung kính mời vào trong Phụng phủ.

Phía sau là một đám thái giám cung nữ cũng tiến vào, trong tay người người đều đang cầm mấy thứ.

Phụng Căn Nguyên nghi hoặc nhìn, liền hỏi: "Xin hỏi điện hạ, đây là..." Chung quy không phải là đưa lễ vật cho Phụng gia đi?

"Là đưa lễ gặp mặt cho Hành Hành." Huyền Thiên Minh dĩ nhiên đáp lại.

Huyền Thiên Hoa cũng mở miệng nói: "Mẫu phi biết hôm nay bốn vương hồi kinh, nên gọi đệ muội tiến cung gặp mặt một lần, không nói trước với Phụng đại nhân, là bốn vương thất lễ."

Phụng Căn Nguyên sợ tới mức liên tục lắc đầu: "Không dám không dám. Tiểu nữ có thể vào cung bái kiến Vân phi nương nương là phúc phận của nàng."

"Người nghĩ như vậy là được rồi." Âm thanh kỳ quái vang lên từ Huyền Thiên Minh.

Hai vị hoàng tử đồng thời xuất hiện ở Phụng gia, lúc này đừng nói là Phụng Phấn Đại, ngay cả Trương Dung và Trần Ngự cũng nhìn đến choáng váng.

Tính tình của Huyền Thiên Minh các nàng đã được thỉnh giáo, vị thất hoàng tử này cũng là lần đầu tiên gặp mặt. Trước kia chỉ nghe thất hoàng tử tao nhã, nay mới biết cái gọi là trăm nghe không bằng một thấy.

Mi mục của Phụng Trần Ngự dĩ nhiên bắt đầu múa, từng đạo ánh mắt mãnh liệt không che dấu bắn về phía Huyền Thiên Hoa.

Tuy Phấn Đại cũng suýt nữa bị Huyền Thiên Hoa làm say đắm, nhưng vẫn đặt ở trên Huyền Thiên Minh đang đeo mặt nạ hoàng kim ngồi trên xe lăn. Nay mới thấy Phụng Vũ Hành tốt đẹp đứng phía sau hắn, ngọn lửa đỏ kỳ lạ bắt đầu trở dậy.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Phấn Đại chạy về chính đường, lấy giày ở nội đường vào tay. Khi trở về tiền viện, cũng không quên là trường hợp gì, trực tiếp vọt tới trước mặt Huyền Thiên Minh, đưa chiếc giày kia ra trước mắt hắn: "Điện hạ, có người nhặt được giày của nhị tỷ tỷ ngoài bờ sông."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Tai Tinh Không Trừ, Phụng Phủ Đại Nạn

Huyền Thiên Minh không nhìn đến chiếc giày, chỉ nhìn chăm chăm Phụng Phấn Đại hơn nửa ngày.

Phấn Đại vốn là tâm hồn thiếu nữ, làm sao chịu nổi cái nhìn chăm chăm của hắn, lập tức đỏ mặt, cúi đầu, xấu hổ thẹn thùng.

Huyền Thiên Minh trầm tư không rõ, không khỏi hỏi Phụng Vũ Hành: "Người này là ai?"

Phụng Vũ Hành nói với hắn: "Thứ xuất của quý phủ tứ tiểu thư."

"À." Hắn kéo dài âm, roi giật giật trong tay.

Phụng Căn Nguyên sao không biết tính tình Huyền Thiên Minh, sợ tới mức nhanh chóng khiển trách Phấn Đại: "Quay về! Trước mặt điện hạ sao có thể nói chuyện với người!"

Phấn Đại không cam lòng, "Nhưng rõ ràng đây là giày của nhị tỷ tỷ..." Nàng vừa nói vừa nhìn lại chân của Phụng Vũ Hành, đã thấy thấp thoáng dưới làn váy có mặt giày chớp động.

Cũng không biết là không nên có lá gan này, nhưng nàng lại thấy một tay Phụng Vũ Hành vén mép váy lên. Chỉ thấy một đôi giày hoàn hảo không tổn hại gì đi trên chân Phụng Vũ Hành, giống với chiếc nàng đang cầm trong tay y như đúc.

Phấn Đại khó tin, sững sờ tại chỗ, đột nhiên cảm cổ tay bị nắm chặt, chỉ thấy Huyền Thiên Minh vươn tay ra cầm cổ tay trái của nàng.

Nàng thấy kích động, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp từ cổ tay tuôn ra.

Đáng tiếc, trong giây lát dòng nước ấm đã biến thành bi thảm, nghe thấy một tiếng "răng rắc", Huyền Thiên Minh lại bỗng tăng lực, dứt khoát bẻ gãy cổ tay trái của Phụng Phấn Đại!

Ngay cả tiếng hô của Phụng Phấn Đại đều không có, hai mắt hướng xuống đất nhắm lại, rồi ngất đi.

Hàn thị sợ tới mức chưa hoàn hồn, nhào về phía trước rồi ôm lấy Phấn Đại, thất thanh gào khóc.

Phụng Cận Nguyên vừa thấy điệu bộ này, sao dám để Hàn thị ở lại gây tiếng động, hắn rất sợ lại chọc giận Huyền Thiên Minh thì thế thiếp hắn yêu nhất cũng sẽ bị đánh chết. Vì thế nhanh chóng phân phó xuống: "Mau đưa tứ tiểu thư và tứ di nương về phòng!" Hắn cũng chưa dám nói sẽ mời đại phu.

Nửa thân Huyền Thiên Minh trở về giúp Phụng Vũ Hành sửa sang lại làn váy, "Cần xem các người cũng đã xem, giày của Hành Hành nhà chúng ta vẫn luôn đi trên chân, nếu lại có người cả gan dám nói lung tung, bốn vương sẽ phái người tới lấy đầu lưỡi của hắn."

"Thần, nhớ kỹ." Phụng Cận Nguyên đem ánh mắt xin giúp đỡ về phái Huyền Thiên Hoa, chỉ hy vọng vị thất điện hạ luôn hiền lành này có thể giúp hắn nói hai câu.

Huyền Thiên hoa trầm tĩnh nhìn thoáng qua phía Phụng Trầm Ngư, biểu tình trên mặt vẫn ôn hòa như cũ, lời nói ra nhắc nhở Phụng Cận Nguyên: "Lúc đó cho dù là ta hay huynh đệ Minh nhi, cũng sẽ không vô lễ ở trước nơi đông người vén y phục. Thôi, Phụng đại nhân vẫn nên mời đại phu xem thương thế cho tứ tiểu thư đi."

Cuối cùng là được một câu này, Phụng Cận Nguyên nhanh chóng sai người đi mời đại phu.

Lúc này chỉ thấy Huyền Thiên Minh khoát tay, một vị đại thái giám phía sau lập tức đi lên, mở ra chiếu chỉ trong tay, nói vang lên: "Ý chỉ đến! Phụng Trầm Ngư tiếp chỉ!"

(*) Ý chỉ là của Hoàng hậu hoặc Hoàng thái hậu. Thánh chỉ là của Hoàng đế. Minh chưa từng nhìn kỹ hoa văn trên ý chỉ. Nếu trên thánh chỉ là rồng thì chắc trên Ý chỉ là phụng hoàng. Hoàng đế có long ấn thì Hoàng hậu hoặc Hoàng thái hậu có phụng ấn.

Mọi người trong Phụng gia đều mơ hồ, ai cũng không nghĩ bỗng nhiên có một ý chỉ lại giao xuống cho Phụng Trầm Ngư.

Trầm Ngư kinh ngạc bước lên trước vài bước, quỳ xuống nghe chỉ, những người phía sau cũng quỳ theo. Chợt nghe đại thái giám kia nói: "Phụng Hoàng hậu nương nương, Văn phi nương nương có lệnh, chính nữ Phụng gia Phụng Trầm Ngư trong vòng năm năm không thể bước vào hoàng cung nửa bước, nhuyển thử! Tạ ân!"

Trầm Ngư cảm thấy trong đầu "đùng" một tiếng nổ tung!

Nàng không như Trầm thị nghĩ đơn giản như vậy, năm năm, đó là thời gian hoàn hảo nhất của nàng! Không thể tiến cung, thì có nghĩa là không thể tiếp xúc với những người quyền quý nhất, có nghĩa là sẽ không được tham dự yến hội được tổ chức trong hoàng cung trong phòng năm năm, không thể gặp người nàng muốn gặp, Phụng gia cũng sẽ nghĩ cách để nàng gặp người. Âm chi ngồi ở nhà có thể thành mẫu nghi thiên hạ sao? Cho dù gả cho người có địa vị, nhưng thiếu năm năm này, lại làm nàng mất bao nhiêu công tính toán tương lai!

Ý chỉ này, quả thật là cắt đứt đường lui của nàng.

Nhưng có thể không tiếp sao? Rõ ràng là không được.

"Dân nữ, tiếp chỉ, tạ ân." Cúi đầu xuống, trong lòng Phụng Trầm Ngư dâng lên hận ý ngập trời.

"Đều đứng lên đi." Huyền Thiên Minh lại kỳ quái mở miệng, "Đưa đương gia chủ mẫu của bọn họ vào."

Lập tức có người nâng Trầm thị vào trong viện. Đúng, là nàng, chân của Trầm thị đã hoàn toàn không thể đi được.

Phụng Trầm Ngư nhìn mẫu thân của nàng, nhìn đầu gối nàng đỏ máu và vết thương trên mặt bị Huyền Thiên Minh đánh, nửa điểm đồng tình cũng không có. Nàng biết, tất cả hôm nay đều do mẫu thân tạo hành, đều do mẫu thân tham tài, mới chọc giận Văn phi, chôn vùi tiền đồ của nàng.

Nàng hận Trầm thị.

"Nhớ rõ trong ba ngày phải đưa bức "Thanh sơn đồ" thật đến Ngự vương phủ, nếu không đừng trách bốn vương vô tình." Huyền Thiên Minh ném ra một câu cuối cùng, vỗ vỗ mu bàn tay của Phụng Vũ Hành, rồi cuộc cũng bãi giá rồi đi.

Trước sân của Phụng gia lại để đầy lễ vật của Phụng Vũ hành, giống như đại sinh ngày ấy, nhắc nhở mọi người: Phụng Vũ Hành nàng, cho dù là ai cũng không thể khinh thị.

Lão thái thái mệt mỏi phân phó hạ nhân: "Đều đưa đến Đồng Sinh hiền đi!"

Phụng Vũ Hành đi đến trước mặt Phụng Cận Nguyên, thi lễ qua loa: "Hôm nay trên đường đi xem cửa tiệm, không nghĩ rằng sẽ được mời vào trong cung, không thể nói trước với phụ thân một tiếng, phụ thân đừng trách."

Phụng Cận Nguyên biết không phải là lỗi của nàng, lúc đầu không nói gì, chỉ là nhớ đến Phụng Phấn Đại bị bẻ cổ tay, không khỏi oán giận nói: "Ngự vương điện hạ này ra tay cũng nặng quá."

Phượng Vũ Hành hỏi lại: "Nữ nhi cũng không rõ tứ muội muội làm như vậy rốt cuộc là có ý gì, đều là cô nương chưa lấy chồng, lại bức nữ nhi phải nhắc vấy lên, vì sao tứ muội muội phải làm như vậy?"

"Tai tinh!" Đột nhiên, Phượng Tử Hạo ở một nơi sáng sủa được hạ nhân đỡ nói ra hai chữ này, "Bởi vì nguoi, bao nhiêu người trong nhà bị đánh? Nguoi chính là tai tinh!"

"Tử Hạo nói đúng..." Trầm thị quỳ rạp trên mặt đất dùng hai cánh tay chống nũa người trên, hung hãn nhìn về phía Phượng Vũ Hành: "Nguoi chính là tai tinh!"

"Thật không?" Mắt Phượng Vũ Hành lạnh lẽo nhìn, "Mẫu thân vẫn nên nhớ lại "Thanh sơn đồ" thật đang ở chỗ nào, nếu đến kỳ hạn ba ngày vẫn chưa lấy được, chỉ sợ tai vạ đến càng mạnh mẽ."

Nàng không phải đang nói chuyện giật gân, Phượng gia biết kết cục khi không giao "Thanh sơn đồ" ra, lão thái thái tỏ thái độ đầu tiên: "Cẩn Nguyên, báo tin cho Trầm gia, để bọn họ giao "Thanh sơn đồ" ra đây cho ta!" Trong lòng nàng biết rõ, của cải mà Trầm thị vợ vệt hơn một nửa đều trợ cấp cho nhà mẹ đẻ. Đặc biệt loại đồ tranh chữ cổ này, chắc chắn là đưa cho Trầm gia để bán.

Phượng Cẩn Nguyên vội vàng phân phó thủ hạ đi làm, lại quay đầu nhìn mọi người trong viện, hạ quyết định: "Hôm nay đi nghỉ sớm đi, sáng mai ngoại trừ Phần Đại, mọi người đều phải đến Phủ Độ tự dâng nguoi, cầu phúc vì Phượng gia."

Rốt cuộc, mọi người đều tự giải tán, mỗi người đều lo lắng, cõi lòng đầy tâm sự, ai cũng không biết tại sao Phượng Cẩn Nguyên đột nhiên lựa chọn đi chùa dâng hương.

Cả ngày nay, bắt đầu từ cửu hoàng tử, cửu hoàng tử đến lần thứ hai mới chấm dứt, không khác gì một lịch trình mạo hiểm.

Cửu hoàng tử vừa nâng Phượng Vũ Hành lên tận trời, vừa chà đạp Phượng phủ xuống đất, tư vị này không dễ một ai dễ chịu.

Lão thái thái đi thông thả vài bước, chờ mọi người giải tán, lúc này mới quay đầu nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Năm nay Trầm Ngư mười bốn tuổi, dù sao trong lòng nguoi cũng phải có tính toán, không thể chậm trễ được."

Phượng Cẩn Nguyên hiểu ý lão thái thái, năm ngoái hơn năm mươi vẫn chưa lập vị, chín vị hoàng tử không ai là đèn dầu cạn, hẳn làm tả thừa tướng đương nhiên được khắp nơi mượn sức chọn người. Chỉ là hẳn làm việc cẩn thận, địa vị bản thân trong triều và Phượng gia ở kinh thành muốn sống yên ổn đúng là không dễ, không thể dễ dàng đã cho thấy lập trường. Mấy năm nay trông ngóng, vốn thấy cửu hoàng tử có hy vọng nhất, nhưng hôm nay lại thành không thể nhất, đã vậy còn... Lão thái thái nói đúng, đây là lúc nên quyết định.

Trên đường trở về Đồng Sinh hiền, Tử Duệ nắm chặt tay Phượng Vũ Hành, giống như hơi buông ra một chút thì tỷ tỷ hẳn sẽ biến mất.

Phượng Vũ Hành cười hẳn: "Trẻ con nên trưởng thành, sao còn bám nguoi nhu vậy?"

"Nguoi để cho hẳn bám đi." Diêu thị mở miệng, "Người trong cung cũng thật là, không báo vào phủ một tin nào, Tử Duệ chưa ăn cơm chiều, chỉ sợ nguoi xảy ra chuyện."

Bàn tay nhỏ bé của Phượng Tử Duệ lại cầm nhanh hơn, nói: "Tử Duệ chỉ biết tỷ tỷ sẽ không gặp chuyện không may, có điện hạ rất lợi hại kia, tỷ tỷ sẽ không có chuyện gì." Nhưng rốt cuộc chỉ là đứa trẻ, nghĩ đến chuyện Huyền Thiên Minh bề cô tay Phần Đại, lại bắt đầu sợ hãi: "Tay tứ tỷ tỷ sẽ không bị chặt đứt chưa?"

"Sẽ không." Nàng vỗ vỗ đầu Tử Duệ, "Có thể nói lại được." Khi Huyền Thiên Minh ra nàng hiểu rõ, nhìn như tàn nhẫn, trên thực tế cũng để lại đường sống. Dù sao Phần Đại còn nhỏ tuổi, vẫn còn có thể phát triển, nếu có thể mời đại phu y thuật cao minh, nhận chữa cho tốt thì sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Mà nàng không cho rằng ngay cả đại phu nổi được xương Phượng phủ cũng không thể mời đến.

Một đêm này, trong Phượng phủ không có một viện nào có thể ngủ được. Tất cả mọi người từ Kim Ngọc viện đều truyền đến một âm thanh ác quỷ gào lên: "Tai tinh! Phượng Vũ Hành nguoi chính là tai tinh!"

An thị phân phó hạ nhân: "Phải nhiều người đi vào phòng tam tiểu thư canh giữ, đừng để nàng sợ."

Hàn thị bên này vội vàng chăm sóc trọng thương của Phần Đại, một tiếng gào kia lọt vào lỗ tai Phần Đại, nàng chỉ cảm thấy thống khoái vô cùng.

Mà Kim Trân trong Như Ý viện, chỉ dựa bên cửa sổ, nhìn về hướng Kim Ngọc viện trào phúng, chỉ nói đại phu nhân cũng có ngày hôm nay, xem ra phong thủy đúng là xoay chuyển. Không khỏi vì mình mà cảm thấy may mắn.

Về phần lão thái thái, một tiếng "tai tinh" làm nàng nhớ tới một người: "Triệu ma ma." Nàng đứng dậy, "Nguoi nhanh đến sái phòng ở hậu viện xem Tử Dương đạo trưởng thế nào rồi."

Triệu ma ma vội vàng rời đi, rồi khi trở về, sắc mặt tái nhợt.

"Làm sao vậy? Lão thái thái cũng bắt đầu khẩn trương theo."

Chợt nghe âm thanh run run của Triệu ma ma nói: "Lão thái thái, Tử Dương đạo trưởng hẳn... đã chết."

"Cái gì?" Lão thái thái kinh hãi, ngã ngồi trên giường nhỏ, "Đã chết?"

"Ôi! Ngài phải chú ý thất lung này." Triệu ma ma nhanh chóng khuyên, "Là bị cắt cổ."

Lão thái thái từ từ hồi phục lại tinh thần, tự cân nhắc một hồi, lại hỏi: "Hắn có lưu lại cái gì hay không?"

Triệu ma ma gật đầu, "Trên đất có tám chữ viết bằng máu."

"Viết gì?"

"Tai tình không trừ, Phụng phủ đại nạn."

Tám chữ này như một cái chùy lớn mãnh liệt đâm vào tâm lão thái thái, nàng nhớ tới Phụng Tử Hạo từng chỉ vào Phụng Vũ Hành nói, từ khi người trở về thì từng người từng người trong nhà đều bị thương, hay thật sự là tai tình tới quấy phá?

Tin Tử Dương chết đã được lão thái thái phong tỏa, trừ Phụng Căn Nguyên, không ai biết Tử Dương đạo trưởng đã chết, càng không có người thứ ba biết hắn viết bằng máu tám chữ kia. Dùng lời của Phụng Căn Nguyên nói: "Chuyện cho tới giờ, cho dù nàng là tai tình, chúng ta không đuổi được."

Một đêm hỗn loạn trong Phụng phủ cũng không ảnh hưởng tới Đồng Sinh hiền của Phụng Vũ Hành, vì cách khá xa, lời chửi bậy thê lương của Trầm thị không truyền đến. Nhưng nàng vẫn lăn qua lộn lại không ngủ được, chung quy cảm thấy có việc muốn phát sinh, lại không nghĩ ra là chuyện gì.

Đến khi ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng "bùm", Phụng Vũ Hành lập tức xoay người dậy, chạy vội đến chỗ âm thanh kia!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Phát Hiện Mới Trong Hiệu Thuộc Không Gian

Ngoài cửa sổ, Vong Xuyên bị trọng thương rơi xuống, khi ngửa đầu nhìn Phụng Vũ Hành, khóe miệng còn lộ vết máu.

Phụng Vũ Hành cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía, ban đêm yên tĩnh, mọi nơi không tiếng động.

Nàng vẫn lo lắng, nhẹ nhàng gọi: "Ban Tẩu, chặn phía sau."

"Thuộc hạ đã biết." Trông không khí, không biết từ chỗ nào bay tới một câu, sau lại không có tiếng động gì. Lúc này nàng mới an tâm, giúp Vong Xuyên trở lại phòng.

Vong Xuyên nghe thấy Phụng Vũ Hành gọi Ban Tẩu thì sửng sốt, rõ ràng là không nghĩ tới Ban Tẩu lại đến bên cạnh Phụng Vũ Hành. Đến khi nghe thấy âm thanh trả lời của đối phương, lúc này mới hiểu hóa ra vị Phụng nhị tiểu thư này đã chiếm một phần lớn như vậy trong lòng cửu hoàng tử.

Nếu là Ban Tẩu, tâm cảnh giác của Vong Xuyên cuối cùng cũng buông xuống, không chờ Phụng Vũ Hành mở miệng hỏi thì chủ động nói: "Toàn bộ cô nương đều an toàn rồi đi, tổng cộng là mười hai người, được gửi nuôi trong một căn nhà. Trên đường nô tỳ hồi kinh thì bị người đuổi giết, vẫn đuổi tới kinh thành, hình như... cũng vào Phụng phủ."

Tâm của Phụng Vũ Hành trầm xuống, nàng không biết khinh công của Vong Xuyên rốt cuộc tốt bao nhiêu, nhưng cho dù không xuất thân đẹp như tranh giống như Ban Tẩu, ít nhất cũng không kém nhiều lắm, nếu không Huyền Thiên Minh không thể an bài đến bên cạnh người nàng. Khinh công tốt như vậy mà một đường bị người đuổi giết vào tận trong phủ, chỉ sợ đối phương không phải là người dễ đối phó.

"Ta biết rồi." Nàng gật đầu, "Trước không nói cái này nữa, để ta xem thương thế của người."

Phụng Vũ Hành đốt đèn, kiểm tra miệng vết thương của Vong Xuyên.

Vai trái trúng một mũi tên, may mắn là không có độc. Cánh tay phải có một lỗ hồng, rất sâu, da thịt đều bị bong ra, Nghiêm trọng nhất là lưng nàng trúng một chưởng, chỉ sợ một chưởng kia của đối phương đã dùng nội lực, chấn động tám mạch của Vong Xuyên.

"Đến đây." Nàng đỡ Vong Xuyên đến nhuyễn tháp, "Ngồi trước đi, ta vào dược thất lấy thuốc. Ta và phụ thân đều phái người cùng đi Tiêu Châu, truy giết người tám phần là thủ hạ ám vệ của hắn. Nếu đối phương có ý thù, những vết thương trên người này có chút phiền phức."

Vong Xuyên áy náy một hồi: "Nô tỳ làm phiền tiểu thư rồi."

"Nói nhảm cái gì." Nàng khiển trách Vong Xuyên, "Người và Hoàng Tuyên đi theo ta, ta coi các người như tỷ muội của mình, nếu mù quáng đi theo ta, vậy chỉ còn là quan hệ chủ tớ."

Vong Xuyên cảm kích một hồi, rồi không nói nữa.

Phượng Vũ Hành xoay người đi vào được thất, sau khi vào thì trực tiếp vào hiệu thuốc không gian.

Ngoại thương của Vong Xuyên thì chữa trị tốt, chỉ là một chứng kia sợ là phải điều dưỡng cho tốt. Nàng tìm một ít viên đan sâm, mặt khác lại tìm thuốc tây điều dưỡng ngũ tạng, lại mang theo thuốc chích gây tê, mang theo cồn tiêu độc và kim khâu giải giã, lúc này mới ra khỏi không gian.

Lần trước cho Huyền Thiên Minh bình phun chỉ còn một chút, nhưng nàng tiếc dùng, chung quy nghĩ phải để lại, về sau bên ngoài có chuyện khẩn cấp lại lấy ra dùng. Hiện tại, dù sao cũng là ở nhà, dùng kim tiêm gây tê cũng như nhau.

Sau khi về phòng, tự mình lấy nước, để Vong Xuyên uống thuốc trước, rồi đem những thứ thuốc này nói cho Hoàng Tuyền biết mỗi ngày phải uống bao nhiêu, để mỗi đúng giờ cho chính nàng uống.

Vong Xuyên nhìn viên thuốc kỳ lạ trong bình sứ nhỏ, trong lòng có vô số nghi vấn, lại nhịn xuống không hỏi.

Đến khi Phượng Vũ Hành bày ống tiêm và kim tiêm ra, rốt cuộc Vong Xuyên không nhịn được: "Tiểu, tiểu thư, ngươi lấy ra cái gì vậy? Còn cái vừa rồi mà ta uống, là thuốc sao? Vì sao không đắng?"

Ngươi có thói quen uống thuốc Đông y, dĩ nhiên sẽ không thấy viên thuốc Tây đắng, huống chi có hai loại thuốc có vỏ bọc đường.

Phượng Vũ Hành đã sớm tìm lý do cho đồ của mình: "Năm đó khi ta ở đại sơn tây bắc, từng gặp qua một bị kỳ nhân Ba Tư, hắn ẩn cư trong núi sâu, mỗi lần ta vào núi hái thảo dược và nấm đều có thể thấy hắn. Người Ba Tư kia là một đại phu, thuốc dùng và dụng cụ đều rất cổ quái, nhưng lại có hiệu quả kỳ diệu. Ta đi theo học ba năm, đến khi hắn rời Đại Thuận, mấy thứ này đều đưa cho ta."

Vong Xuyên không nghĩ ngờ, liên tục cảm thán Phượng Vũ Hành đúng là có một cuộc gặp gỡ kỳ lạ tốt đẹp.

"Nội thương của ngươi ta chỉ có thể cho ngươi dùng thuốc từ từ điều tiết, từ từ một chút, đêm nay vết thương bên ngoài nhất định phải xử lý tốt, ngày mai ngươi theo ta ra phủ dâng hương, để ngươi một mình ở lại ta rất lo."

Vong Xuyên không biết chuyện Phượng gia ra ngoài, Phượng Vũ Hành vừa dùng cồn rửa sạch miệng vết thương cho nàng, vừa cùng nàng nói những chuyện phát sinh nhiều ngày nay.

Tiêu Châu cách kinh thành không xa, ra roi thúc ngựa thì hơn nửa ngày là tới. Vong Xuyên không nghĩ mình rời đi mới mấy ngày, lại có nhiều chuyện tình phát sinh như vậy. Đặc biệt Phượng Vũ Hành còn tiến cung gặp được Vân phi, không khỏi liên tục cảm thán: "Vân phi nương nương chịu vì tiểu thư nói chuyện, vậy sau này tiểu thư không cần lo."

Phượng Vũ Hành khó hiểu: "Vân phi rất khó gần sao?" Tuy trong cung vừa thấy, khắp nơi Vân phi đều vì nàng mà nói chuyện, nhưng Phượng Vũ Hành không cho rằng Vân phi thực sự là người dễ đối phó. Phía dưới khuôn mặt tuyệt mỹ kia như đang che giấu rất nhiều bí mật, chống lưng cho người ở ngoài ngàn dặm.

"Đâu chỉ là khó gần." Vong Xuyên khẽ lắc đầu, "Người ngoài căn bản không thể tiếp xúc, đến cả đương kim Thánh thượng, chỉ sợ nhiều năm cũng chưa từng thấy Vân phi."

"Hả?" Đúng là ngoài dự kiến của Phượng Vũ Hành, "Hoàng thượng đều không gặp?" Vậy còn gọi gì là phi?"

"Nghe nói từ khi Vân phi nương nương sinh hạ cửu hoàng tử, thì càng ngày càng ru rú trong nhà, người người nói Hàn Nguyệt cung càng ngày càng yếu lạnh, cho dù là Hoàng thượng đến, cũng không sưởi ấm được riêng cung điện lớn kia."

"Ngươi thấy Vân phi đối xử với hai vị điện hạ rất tốt." Không giống như người già cô độc. Vong Xuyên cười khổ, "Cũng chỉ còn hai vị điện hạ có thể tùy ý thấy. Nhưng tuy trong cung có Hoàng hậu, nhưng mấy năm gần đây tính tình của Vân phi nói một không nói hai không chịu sửa. Nếu nàng nói một người không tốt, cho dù đối phương rong ruổi sa trường vì nước giết địch, cũng không chiếm được khuôn mặt tươi cười của Hoàng thượng. Nếu nàng nói một người không xấu, cho dù người kia có phạm thượng tác loạn, Hoàng thượng cũng sẽ không trách mắng nặng một câu."

Phượng Vũ Hành nghe Vong Xuyên nói, lại liên tưởng đến ngôn hành ban ngày của Vân phi, rất nhanh mắt đã thấy khớp nhau.

Đúng vậy, Vân phi đúng là như vậy!

Bỗng nàng bắt đầu hâm mộ nữ tử từ này, tuy không biết đối phương đã từng xảy ra chuyện gì, cho nên ngay cả Hoàng thượng nàng cũng không muốn gặp. Nhưng vẫn có người sùng nàng đến thế, sùng ái như vậy, cho dù nàng sống ở thế kỷ XXI, cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong gương, không thể ngóng trông.

Nàng lắc đầu, không nghĩ đến Vân phi nữa, vì Vong Xuyên xử lý vết thương, khi tiêm thuốc gây tê thì nói với Vong Xuyên: "Lúc tiên có đau một chút, ngươi kiên nhẫn một chút, chỉ là gây tê thôi, không ảnh hưởng đến việc nói chuyện với ngươi."

Vong Xuyên gật đầu, ở niên đại này, ma phí tán không tốt lắm, thuốc tiêm gây tê nàng chưa từng nghe qua. Nhưng Vong Xuyên tin tưởng Phượng Vũ Hành, càng tin tưởng ánh mắt của chủ tử nàng, Huyền Thiên Minh.

Gây tê, làm sạch vết thương, khâu lại, Phượng Vũ Hành chăm chú làm từng trình tự nàng quen thuộc từ trước, chỉ là bên người thiếu y tá chuyển dụng cụ.

Vong Xuyên nhìn vết thương sâu trên đầu vai cánh tay mình bị một chiếc kim quai dị chọc vào, vừa mới tiềm thứ này mà cánh tay bắt đầu run lên, đến khi kim chọc lại lần nữa thì không thấy đau đớn. Mà những nơi có thể cử động thì vẫn đều cử động được, không bị ảnh hưởng, không khỏi sợ hãi than đại phu Ba Tư kia rất thần kỳ.

"Tốt rồi." Một kim cuối cùng hạ xuống, Phụng Vũ Hành giúp Vong Xuyên mặc y phục, lúc này mới nói: "Mấy ngày nay không được chạm vào nước, không thể vận động quá mạnh. Cũng may chúng ta chỉ đi ra ngoài dâng hương, người đi theo ta, không cần xen vào chuyện gì."

Vong Xuyên gật đầu, "Nô tỳ biết, đa tạ tiểu thư, chỉ là... Cánh tay này mất bao lâu sẽ không tê nữa?"

Phụng Vũ Hành tính toán, "Một canh giờ sau sẽ khôi phục như lúc ban đầu, giữa trưa hôm sau ta sẽ giúp người gỡ xuống, bình thường muốn làm gì thì đề Hoàng Tuyền giúp người. Ngoài ra," Nàng nghiêm túc nói với Vong Xuyên, "Trừ Hoàng Tuyền, chuyện ta khâu vết thương lại cho người không thể bị kẻ nào phát hiện, hôm nay những thứ ta lấy ra cũng không thể nói cho bất cứ kẻ nào."

Vong Xuyên có chút khó xử: "Không thể nói với chủ tử sao?"

Phụng Vũ Hành nghĩ, "Nếu Huyền Thiên Minh hỏi, vậy người cứ nói." Chuyện hiểu biết của nàng không thể lừa được Huyền Thiên Minh, huống chi nàng đã có một ý tưởng muốn phát triển kỹ thuật y học hiện đại đặc biệt của Tây y ở cổ đại, dựa vào mình thì không được, Huyền Thiên Minh là sự giúp đỡ rất tốt.

Bận việc cả đêm, chờ khi Phụng Vũ Hành vào được thất chuyển những thứ này về hiệu thuốc không gian, đã qua nửa giờ dần.

Nhanh chóng đuổi Vong Xuyên đi nghỉ một lát, thì nàng lại vào hiệu thuốc kiểm tra vật tư dự trữ.

Vừa mới chuyển đồ vào, Phụng Vũ Hành có một phát hiện kỳ lạ. Lại nói tới, sau khi đến Đại Thuận, tuy nàng không dùng nhiều dược phẩm lắm, nhưng mỗi lần dùng qua thì có thói quen ghi lại trong sổ sách điện tử của hiệu thuốc. Máy tính trong không gian không có mạng, chỉ có thể mở ra để quản lý hệ thống xuất nhập của hiệu thuốc, chỉ cần nàng nhàn rỗi sẽ giống như kiếp trước, lại kiểm tra hiệu thuốc một vòng.

Nhưng gần đây Phụng Vũ Hành phát hiện, rõ ràng nàng đã dùng một ít dược phẩm, không biết khi nào lại tự động bổ sung đầy đủ.

Tỷ như bình phun gây tê lúc trước nàng lấy từ trong quân đội, một thùng chỉ có mười hai bình, nàng cho Huyền Thiên Minh một lọ, hẳn phải còn mười một bình mới đúng, nàng cũng chưa lấy ra cho Vong Xuyên dùng, vì sao hiện tại nàng mở thùng ra, bên trong lại có đầy đủ mười hai bình?

Nàng lại đi xem gói thuốc trắng vị, rõ ràng đã lấy một gói pha nước uống, lại có một gói to trở lại trong hộp, những viên thuốc bên trong vẫn còn đầy, chỉ có thuốc trị động mạch vành và thuốc mới đưa cho Vong Xuyên uống còn chưa bổ sung lại.

Nàng kinh ngạc không hiểu, bỗng nhiên nghĩ đến thuốc chữa móng tay của Mãn Hi, nhanh chóng chạy đến phòng nghỉ. Quả nhiên, dùng bao nhiêu lại bổ sung lại bấy nhiêu, ngay cả nước rửa móng cũng vậy.

Phụng Vũ Hành bỗng nhiên sinh ra một loại mong chờ, chẳng lẽ trong không gian có chức năng tự động bổ sung? Nàng quyết định ngày mai lại đến xem những thuốc hôm nay dùng có tự động khôi phục lại không, nếu thật sự có chức năng này, vậy ngày sau đã giúp nàng thực hiện kế hoạch lớn!

Tự nhiên có kinh hi làm Phụng Vũ Hành một đêm không ngủ, từ không gian đi ra, chợt nghe hạ nhân trong viện đã đi lại.

Nàng đẩy cửa ra, phát hiện trời cũng vừa mới tờ mờ sáng mà thôi, cảm thấy giao thông cổ đại không tiện lợi, đi ra ngoài thật sự là một chuyện phiền toái.

Kỳ thật, một đêm này trong Phụng Vũ phủ, cũng không có vài người có thể ngủ. Đặc biệt là Phụng Vũ Nguyên, ám vệ được phái đi Tiêu Châu hồi phủ ban đêm, mang cho hắn một tin tức không lường trước được: "Khi thuộc hạ đuổi tới, biệt viện Tiêu Châu đã không còn một bóng người, những nữ đồng đều được rời đi rồi."

Phụng Vũ Nguyên kinh hãi, hắn không rõ rốt cuộc là ai lại cùng hắn cướp đoạt những nữ đồng vô dụng này.

"Trên đường đi thuộc hạ thấy một nữ tử khả nghi, một đường đuổi sát tới kinh thành, ở giữa từng giao thủ, vai trái của đối phương và cánh tay phải đều bị trúng tên và đao nghiêm trọng, giữa lưng còn trúng một chưởng."

"Người nọ là ai?"

"Không dám chắc chắn."

"Vậy có điểm hoài nghi?"

"Thuộc hạ nghi ngờ... là nha đầu bên người nhị tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đầu Năm, Đến Cả Heo Cũng Nói Tiếng Người?

Được biết, lần này Phụng gia đi chùa Phổ Độ dâng hương, là một quy mô lớn nhất từ trước tới nay. Trừ Phụng Phần Đại bị thương nặng ra, gồm cả Trầm thị đang có thương tích và Phụng Tử Hạo bị liệt, Phụng Căn Nguyên trùng hợp có ba ngày nghỉ, có thể cùng đi.

Khi đoàn người Phụng Vũ Hành đi đến đại môn Phụng phủ, vài ma ma sức lực lớn nâng Trầm thị lên xa ngựa, phía sau là Mãn Hi, Bảo Đường theo sát phía sau.

Hôm nay nàng dẫn Vong Xuyên đi theo, Hoàng Tuyền đi cạnh Tử Duệ, Tôn ma ma chăm sóc Diêu thị, Thanh Ngọc phải ở lại cùng Trương công công tiếp tục kiểm tra sổ sách, ngoài ra có hai nhất đẳng nha đầu cũng để ở nhà.

Mấy người các nàng phân ra ngồi hai xe ngựa, riêng Phụng Vũ Hành ngồi cùng Tôn ma ma và Diêu thị, Tử Duệ và Hoàng Tuyền được nàng đưa đến bên An thị và Tường Dung.

Chùa Phổ Độ cách kinh thành bốn mươi dặm ở giữa sườn núi, xe ngựa chạy nhanh, có lẽ phải đi từ hai đến ba canh giờ.

Người Phụng gia bị thức trắng một đêm, lên xe ngựa không lâu đều mơ màng ngủ, Phụng Vũ Hành thấy hốc mắt của Diêu thị thâm đen, thì khuyên nàng: "Mẫu thân chợp mắt một lát đi."

Diêu thị lắc đầu không chịu, thỉnh thoảng lại nhắc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, "Ta chỉ lo lắng cho Tử Duệ, sợ hấn làm phiền An di nương người."

"Tử Duệ rất hiểu chuyện." Nàng kéo tay đang vén rèm của Diêu thị về, "Mẫu thân không cần lo lắng, nếu An di nương không chăm sóc tốt cho Tử Duệ được, sao có thể nuôi dưỡng Tường Dung lúc nhỏ như vậy."

"Đúng vậy." Tôn ma ma cũng nói theo: "Từ trước đến nay, tính tình của An di nương rất ôn hòa, đối xử rất tốt với nhị thiếu gia."

Diêu thị buông tiếng thở dài, "Ta biết tính nàng rất tốt, chỉ là gần đây trong phủ xảy ra không ít chuyện, ta sợ trong lòng Tử Duệ không được tự nhiên." Nàng nhìn Phụng Vũ Hành nói: "Người biết không, hôm qua người chưa về, Phần Đại và Tử Hạo thật sự nói không để nghe, Tử Duệ phản bác tại chỗ. Ta sợ bởi thế hấn sẽ có địch ý với các ca ca tỷ tỷ trong phủ, Tường Dung lại là hài tử tốt."

Chưa chờ Phụng Vũ Hành mở miệng, Tôn ma ma lại cướp lời khuyên nàng: "Nhị thiếu gia chúng ta là hài tử hiểu chuyện, sao lại không thể ai đối tốt với hấn ai không? Lại nói, tiểu hài tử nhà ai, nói ngày hôm nay thì mai đã quên rồi, sẽ không mang thù."

Phụng Vũ Hành nhẹ cười hỏi Tôn ma ma: "Ma ma rất hiểu tâm tư của tiểu hài tử, nay tuổi cũng lớn rồi, không biết ma ma có con cháu không?"

Nàng vừa hỏi, Tôn ma ma giật mình không kịp phòng bị, sinh ra cảm giác sợ hãi một chút, đến Diêu thị cũng cảm thấy. Nhưng cũng không thấy kỳ lạ, ngược lại an ủi nàng: "Ma ma, A Hành không biết gì cả, người đừng trách nàng." Sau đó lại chủ động giải thích với Phụng Vũ Hành: "Tôn ma ma có một đứa con trai và con dâu đã qua đời nhiều năm trước, chết trong một đám hỏa hoạn."

Phụng Vũ Hành lộ vẻ mặt đau thương, ân hận nói: "A Hành không biết, ma ma đừng trách." Rồi nghĩ, lại hỏi: "Vậy có để lại cháu cho ma ma không?"

Tôn ma ma lắc đầu, "Không có, không có." Biểu tình cực kỳ mất tự nhiên.

Diêu thị chỉ nghĩ nàng nhớ con, không thấy gì, Phụng Vũ Hành lại xem trong mắt ghi trong lòng. Nàng vẫn cho rằng chủ tử sau lưng Tôn ma ma không thể là người Phụng gia, như vậy rốt cuộc là ai? Người Trầm gia sao? Có lẽ cứ giữ lại nàng để tìm được cách liên lạc.

Nàng lại không nói lời nào, chuyện với Diêu thị rồi nhắm mắt ngủ bù. Trên người Vong Xuyên có thương tích, không thể cử động nhiều, một lát của chợp mắt theo. Dù sao nàng biết trong tối vẫn có Ban Tẩu đi theo, cho dù có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn thì Ban Tẩu vẫn có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho Phụng Vũ Hành.

Cứ lắc lư như vậy cũng không biết đã đi bao lâu rồi, chỉ là đang chiêm bao, Phụng Vũ Hành cảm thấy vốn đang xóc nảy bỗng nhiên dừng lại. Nàng mở mắt ra, còn nghĩ rằng đã đến chùa Phổ Độ, xốc mình lên nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện hóa ra xe ngựa đến một giao lộ và một đoàn người khác chặn đường nhau.

Đường vốn không rộng, để hai nhà đi song song quả thật có chút chật chội, nhưng nếu cẩn thận lái xe, cũng sẽ không phát sinh va chạm gì, cho dù có va chạm, hơn nữa phu xe chỉ chú ý đánh ngựa cũng chưa nói.

Như vậy cũng không sao, nhưng có hai chiếc xe bị va chạm nặng một chút, làm người đang ngủ trong xe bị đánh thức. Vì thế người nọ không đếm xỉa gì, kéo căng cổ họng kêu la: "Là người nào không có mắt cản đường của ta? Còn không cút nhanh sang một bên cho ta! Đúng là trời lật, gì vậy, không biết tốt xấu."

Mi tâm Phụng Vũ Hành vừa nhú lại, phiền chán buồn mành.

Diêu thị hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Nàng bắt đầu giải thích: "Trầm mặc kia, lại cãi nhau với người."

Điều thị không biết Trầm mặc mà nàng nói là ai, làm Vong Xuyên còn bổ sung thêm: "Là đại phu nhân và người bên ngoài xảy ra tranh chấp."

Phượng Vũ Hành cảm thán, Vong Xuyên đúng là tri kỷ phiên dịch cổ ngữ! Nàng đến cổ đại lâu như vậy, tuy ngày thường nói chuyện đã chú ý, tận lực ra vẻ nho nhã, nhưng đôi khi tính tình khơi dậy, vẫn cảm thấy tiếng thông thường nói đã hơn.

Đối với chuyện Trầm thị đánh nhau với người, người Phượng gia đã nhìn quen, căn bản không có người đi ra hòa giải. Trầm thị kia không tiện đứng, nhiều nhất cũng chỉ ngồi trong xe ngựa, vén rèm lên ngắm một trận rồi xong, mọi người đều chờ tại chỗ.

Ai biết sức chiến đấu của Trầm thị đúng là không phải khoác lác, vết thương không nhẹ như lửa đốt, chửi ầm lên qua cửa xe ngựa mắt chừng một nén hương còn chưa dừng miệng, hơn nữa càng mắng càng khó nghe: "Cũng không mở mắt chó của các người xem là xe ngựa nhà ai, xe ngựa Phượng phủ cũng để các người chen chúc? Một đám dân đen, nói là chó còn chưa chắc chắn, ta thấy các người ngay cả chó cũng không bằng!"

Đối phương vẫn nhẫn nại rút cuộc cũng bùng phát, Phượng Vũ Hành nghe thấy giọng nói trong vạt của một tiểu cô nương nói Trầm thị: "Đầu năm nay, đến cả heo cũng nói tiếng người à?"

Hay! Nàng thấy có chuyện vui, dứt khoát xốc màn xe lên ngồi bên ngoài xem náo nhiệt.

Những người khác trong xe ngựa cũng lục tục xốc màn xe lên, muốn nhìn người dám ngang nhiên mắng Trầm thị là heo rút cuộc là người thế nào.

Phượng Vũ Hành đưa mắt lên nhìn, chỉ thấy người Trầm thị phát sinh va chạm ở trên một chiếc xe ngựa, nhìn qua cũng biết là tiểu cô nương mười ba, mười bốn tuổi chống tay ở thắt lưng, làn da trắng trẻo nhắn mịn, một đôi mắt to trong veo như nước lợ ra tia rực rỡ, áo xanh trên người, tư thế oai hùng hiên ngang.

Cô nương kia đang lườm cửa sổ xe ngựa của Trầm thị, vẻ mặt ghét bỏ: "Đúng là đáng thương, tụng kinh này giờ, còn chưa chịu dừng đúng không? Người xem lại người cứ ở trong đó người không ra mặt không lối, mắng bản thân còn thờ hỗn hển, lớn tuổi sợ lạnh chắc chắn rất khó coi?"

Phượng Vũ Hành thì vui vẻ, tay tiếp đón Điều thị và Vong Xuyên: "Các người mau ra đây xem đi, rất phấn khích đó!"

Điều thị bắt đầu, cảm thấy nữ nhi của mình ít khi vui vẻ như vậy, không đành lòng làm mất hứng của nàng, cùng Vong Xuyên đi ra ngồi.

Lần đầu tiên Trầm thị bị một tiểu cô nương mắng như vậy, tức giận đến nỗi muốn đi ra bóp chết đối phương. Đáng tiếc, hai đầu gối đang sung sướng thoải mái nhắc nhở nàng hôm qua bị khuất nhục trong hoàng cung, nàng muốn động tay cũng không động tay được.

"Các người không biết đồ ta một phen à?" Con tức không có chỗ nào phát tiết, thì đổ lên đầu hạ nhân, ba hạ nhân bên người đồng loạt lắc đầu, Ngọc La dẫn đầu nói: "Đại phu nói, chân phu nhân bị thương nặng, không thể đi lại dễ dàng."

Mãn Hi cũng bổ sung: "Lão gia cũng nói, để chúng nô tỳ hầu hạ tốt phu nhân nghỉ ngơi trong xe ngựa, chưa đến chùa Phổ Độ thì vạn lần không được xuống xe."

Bảo Đường gật đầu: "Lão thái thái cũng dặn dò như thế."

Trầm thị không thể xuống xe ngựa, trong lòng ghen ghét, cảm thấy khắp thiên hạ đều bắt nạt nàng. Vì thế trực tiếp kêu to trong xe ngựa, tiếng la hét vang lên, tức khắc từng đàn chim trong rừng đều kinh hãi bay đi.

Phượng Vũ Hành cảm thán: "Khí thế này, thật trâu bò!"

Lúc này, chợt nghe thấy âm thanh cao quý ồm ồm trọng xuyên qua âm thanh ma quỷ của Trầm thị, chỉ hai chữ: "Và miệng."

Lập tức có một thị vệ xông tới trước xe ngựa Trầm thị, vén rèm lên rồi túm Trầm thị ra, ngay sau đó tất cùng lúc, tất "bóp bóp bóp" như cái như cánh quạt, độ mạnh yếu làm Phượng Vũ Hành bĩu môi.

Trầm thị quả thật vị mười bàn tay này đánh cho mê muội, hai mắt nổ đom đóm không nói, đối phương dừng lại không đánh nàng vẫn choáng váng, đến khi nha đầu đỡ nàng xuống mới chấm dứt.

Nàng thật sự không rõ, trước kia lúc phong lâm đương gia chủ mẫu Phượng phủ, đi đến đâu không phải là người trước người sau vây quanh, chỉ cần ngồi là không bị người ta hâm mộ nhìn, vì sao gần đây nàng luôn bị đánh? Ở nhà bị đánh, trong hoàng cung bị đánh, hiện tại ra ngoài vẫn bị đánh?

Mơ màng mở mắt, hiện ra một khuôn mặt đã sưng lên, mắt bị híp lại chỉ còn một khe hở.

"Người dám đánh ta?" Trầm thị không cam lòng, không quan tâm khóe miệng có tơ máu, tiếp tục khàn giọng kêu: "Ta là chính thất phu nhân của tâu tướng đương triều Phượng Cần Nguyên, người lại dám đánh ta?"

Cô nương đang đứng trên xe ngựa còn nói: "Dừng để Phượng đại nhân mất mặt, người như người đúng là loại thứ bậc thấp kém, tự giới thiệu còn không biết xấu hổ, thật sự là dọa người."

Bên này đã động thủ, người Phượng phủ thấy thế sẽ không thể không để ý tới. Huống chi Trầm thị đã chửi vậy ra danh hào Phượng phủ, đối phương vẫn

can đảm như thế, khi đánh có thể không riêng gì Trầm thị, mà là mặt mũi Phụng gia.

Phụng Căn Nguyên tự đỡ lão thái thái đi đến bên này, An thị và Hàn thị, còn có Kim Trân cũng đi theo. Phụng Vũ Hành nghĩ, rồi mang theo Diêu thị đi qua.

Chợt nghe lão thái thái Phụng gia nói từ xa: "Ta đúng là không quản giáo, ác phụ kia sao đến chỗ nào cũng gây chuyện vậy? Đúng là phiền phức."

Trầm Ngự đi theo phía sau, trong lòng cũng có ý nghĩ giống lão thái thái, nếu nàng có thương tích giống Phụng Từ Hạo, có chết cũng không xuống xe với người này. Từ trước mẫu thân này chỉ diều võ dương oai trong phủ thì cũng thôi, nhưng nàng lại không biết chửi mắng, đưa tay ra xa như vậy, họa đều gây vào hoàng cung rồi. Vì lòng tham, vì lợi ích Trầm gia, ngay cả tiền đồ của nữ nhi thân sinh cũng đã thua lỗ, có mẫu thân như vậy, muốn dùng gì nữa?

Bên này, Phụng Căn Nguyên chỉ khuyên lão thái thái: "Mẫu thân bớt giận, dù sao đi nữa cứ nhìn nàng lúc này."

"Ai." Lão thái thái lại than thở, "Mặt mũi Phụng gia đều bị nàng làm mất hết."

Trầm thị thấy Phụng Căn Nguyên và lão thái thái đi đến bên này, nháy mắt tìm được tâm phúc, ngã trên đất khóc: "Lão gia! Lão thái thái! Nên làm chủ cho ta! Con dâu bị người đánh chết rồi!" Vừa nói vừa chỉ vào nữ tử trên xe ngựa đối diện tiếp tục mắng: "Chính là tiểu tiện nhân kia, nàng mắng ta là heo!"

Lão thái thái muốn nói đánh chết là xứng đáng, người cũng không chỉ là heo sao! Nhưng dù sao việc này có liên quan đến thể diện Phụng gia, không nên biểu hiện tốt quá mức. Liên chuẩn bị nói vài câu, tốt xấu cũng đừng để đối phương quá uy phong, gia quyến của quan nhất phẩm đương triều ầu ầu đã bên đường đây là tội chết.

Nhưng chưa đợi lão thái thái mở miệng, chỉ thấy Phụng Căn Nguyên kinh ngạc nhìn cô nương trên xe ngựa kia: "Vũ Dương quận chúa?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Ta Bảo Hoàng Bá Bá Róc Xương Lóc Thịt Con Heo Ngươi

Lúc này Vong Xuyên cũng tiến đến bên cạnh Phụng Vũ Hành, hạ giọng nói cùng nàng: "Vũ Dương quận chúa là con vợ cả của Văn Tuyên vương phủ, khuê danh là Huyền Thiên Ca." Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Văn Tuyên vương là đệ đệ ruột của đương kim Thánh thượng, cũng là vị huynh đệ còn sống duy nhất trên đời."

Phụng Vũ Hành đã hiểu, chẳng trách lại có khí thế như vậy.

Kỳ thật Phụng Căn Nguyên đã chuẩn bị tâm lý trước, nếu sáng sớm Trầm thị nói ra danh hào mặt mũi Phụng phủ, đối phương lại không hề bận tâm mắng nàng như cũ, vậy chỉ có thể có hai trường hợp. Trường hợp thứ nhất, đối phương là người trong giang hồ, căn bản không hiểu Phụng phủ có ý nghĩa gì; trường hợp thứ hai, cũng chính là trường hợp Phụng Căn Nguyên không muốn thấy nhất: đối phương có phẩm giai cao hơn hẳn.

Nghĩ rằng hần thân là tả tướng đương triều, là đại quan nhất phẩm, có thể nói cả văn võ bá quan trong triều không có ai được hần để vào mắt.

Nhưng lại có một trường hợp tồn tại cực kỳ đặc biệt: Hoàng thân.

Mà gần đây ngày nào hần cũng chọc phải hoàng thân.

Không phải chứ, lại nữa rồi.

"À, Phụng bá bá, rốt cuộc ngài cũng chịu lộ diện." Vũ Dương quận chúa trên xe ngựa cũng có phần không muốn gặp Phụng Căn Nguyên, "Bản quận chúa còn tưởng ngài vẫn trốn trong xe ngựa, mặc phu nhân của ngài mắng mầu phi ta."

Phụng Căn Nguyên vừa nghe, đầu cũng lớn dần, ý của Vũ Dương quận chúa là, Văn Tuyên vương phi cũng ngồi trong xe ngựa?

Hần nhanh chóng diu lão thái thái cùng tiến lên, thi lễ với Vũ Dương quận chúa: "Không biết lúc này quận chúa..."

"Được rồi, đừng làm mấy thứ lễ nghi vô dụng đó." Hần chưa nói xong đã bị Vũ Dương quận chúa ngắt lời, "Mẫu phi ta nói quan lại không phù hợp với mấy nghi thức này, vậy ta hỏi người, con heo này dựa vào đâu mà giờ chân nện chúng ta? Thấy bản quận chúa dễ bắt nạt hay là thấy mẫu phi ta dễ bắt nạt? Hoặc muốn khiêu chiến uy tín của phụ vương ta? Chúng ta vào hoàng cung đều có thể ngồi trong xe ngựa, bản quận chúa lớn như vậy, Hoàng bá bá còn không nở trách mắng, dựa vào đâu mà ra ngoài cung bị một con heo bắt nạt?"

Nàng mở miệng ngậm miệng chỉ có một con heo, Phụng Căn Nguyên và lão thái thái nghe thấy, huyết thái dương đều giật giật, nhưng lại không dám nói gì.

Chứ chưa nói người mở miệng mắng chửi trước là Trầm thị, hơn nữa mỗi lời mắng còn khó nghe hơn so với Vũ Dương quận chúa, cho dù là lỗi của Văn Tuyên vương phủ người ta, thần tử bọn họ chỉ là cánh tay nhỏ làm sao dám véo dẹt ruột trên đùi Hoàng thượng? Như vậy không phải bị làm căng sao!

Phụng Căn Nguyên không nói hai lời, quỳ xuống phía xe ngựa, thêm lão thái thái cũng quỳ xuống. Bọn họ cùng quỳ, những người khác trong Phụng gia cũng không thể đứng, nhanh chóng quỳ theo. Chợt nghe Phụng Căn Nguyên dẫn đầu nói: "Không biết là vương phi và quận chúa, thần Phụng Căn Nguyên thay Trầm thị bồi tội với vương phi, quận chúa, mong vương phi khoan thứ."

Lão thái thái cũng nói theo: "Do lão phụ quân giáo không nghiêm, mong Vương phi thứ cho Phụng gia tội bất kính."

Lúc lão thái thái nói lời này, âm thanh có chút run rẩy, hiện tại nàng bắt đầu hoài nghi tại tinh của Phụng gia không phải là Phụng Vũ Hành, mà là Trầm thị. Tựa như chuyện hôm nay, có liên quan gì đến người nhà Phụng Vũ Hành đâu? Trầm thị chính là một tai họa!

Người trong xe ngựa không nói lúc lâu.

Mà Trầm thị vốn âm ỉ lại ủ rũ trông mong, nàng lại chọc phải một phi, tuy chỉ là vương phi, nhưng nàng làm phu nhân quan nhất phẩm nhiều năm thế này, cũng không phải không biết gì. Văn Tuyên vương là đệ đệ của đương kim Thánh thượng thì chưa nói, chỉ là hần sinh chín người con trai, không có nữ nhi, thì trong Văn Tuyên vương phủ lại có quận chúa là con vợ cả, dường như rất sủng ái, nghe nói đợi đến khi cập kê mười lăm tuổi sẽ phong làm công chúa.

Nhưng chỉ có một nhân vật như vậy, bị nàng mắng, lại còn mắng rất khó nghe như vậy. Thậm chí còn tệ hơn, ngồi trong xe ngựa còn có mẹ của người ta! Văn Tuyên vương phi!

Trầm thị cảm thấy mạng của mình không còn bao lâu nữa.

"Trầm thị?" Rốt cuộc, từ trong xe ngựa có âm thanh truyền ra, vẫn trầm ổn cao quý như vậy, "Phụng tướng, Trầm thị này là thiếp của người?"

Phụng Căn Nguyên chán ghét liếc Trầm thị, bất đắc dĩ nói: "Là chính thê của thần."

"Hả?" Văn Tuyên vương phi phát ra một tiếng nghi hoặc, "Chính thê của Phụng gia không phải là Diêu Thiên Nhu sao? Năm đó khi Diêu thái y gả nữ nhi vào Phụng phủ người, ta còn tự mình tới cửa tặng nàng đồ trang sức. Vì sao vài năm không thấy chính thê của người đã thay người rồi?"

Trầm thị oán hận đến ngứa răng, nhiều năm như vậy, vì sao trong mắt người bên ngoài vẫn là thê thiếp?

Phụng Căn Nguyên cũng có chút xấu hổ, cho tới nay chuyện ở hậu viện hần không giải thích tốt ra bên ngoài. Cho dù Diêu gia thế nào, dù sao Hoàng thượng không hạ chỉ đến nữ nhi đã xuất giá, nhà bọn họ lại vội vàng đuổi người ta xuống đường, còn đưa đến đại sơn ba năm, trước mắt lời này nên nói thế nào?

"Hừ." Thấy hần không nói hồi lâu, âm thanh từ xe ngựa truyền ra, "Thiên Nhu tốt như vậy mà người không cần, lại nâng người như vậy ngồi lên vị trí chủ mẫu, xin hỏi Phụng tướng, trong nhà không thể trị, sao có thể trị quốc?"

Những lời này nói ra rất nặng nề, Phụng Căn Nguyên cũng nhíu mày, giận tái mặt trả lời: "Thần chỉ là văn nhân, đối với chuyện ở hậu viện đúng là không quá để ý, thỉnh vương phi thứ lỗi. Nhưng việc trong triều, thần luôn luôn nghiêm túc."

"Thật không?" Vương phi kia hoàn toàn không quan tâm Phụng Căn Nguyên không vui, ngược lại nói chuyện với nữ nhi nhà mình, gọi: "Thiên Ca."

Nàng gọi khuê danh Vũ Dương quận chúa, "Trước đó vài ngày, Hoàng bá bá còn nói nhớ người, chờ chúng ta từ chùa Phổ Độ về kinh thành, người nhớ phải tiến cung đi thăm."

"Mẫu phi yên tâm. Thiên ca đã nhớ. Hoàng bá bá thương Thiên Ca nhất, từ nhỏ đến lớn chưa từng đánh chửi chút nào, nhớ trước đây phụ vương thấy ta bướng bỉnh mắng hai câu, Hoàng bá bá tức giận đến nổi hai tháng sau không chịu để hần vào triều. Nếu Hoàng bá bá biết hôm nay có người chỉ vào mũi Thiên Ca mắng là tiện nhân, nhất định sẽ róc xương lóc thịt người nọ."

"Quận, quận chúa!" Trầm thị bị dọa đến choáng váng, "Quận chúa, ta sai rồi, ta không chửi, ta chỉ mắng mình ta thôi! Ta là tiện nhân, ta là đại tiện nhân!"

Làm sao Trầm thị còn lo cho thể diện, làm sao nàng còn mặt mũi! Chọc phải phi tử thì còn có đường sống, nhưng nếu đắc tội Hoàng thượng, thì không chỉ là nàng chết, chỉ sợ Trầm Ngự và Từ Hạo cũng không thể sống!

"Quận chúa!" Trầm thị gào khóc, "Ta biết sai rồi, xin quận chúa và vương phi khai ân, ta thật sự biết sai rồi. Hu hu..."

Vũ Dương quận chúa không nhìn được nữa, "Mẫu phi, một con heo khóc trước mặt ta, rất ghê tởm." Âm thanh của Văn Tuyên vương phi lập tức truyền ra: "Vậy cho nàng chạy về chuồng heo đi."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có hai gã thị vệ tiến lên, rồi kéo Trầm thị vào xe ngựa.

Phụng Căn Nguyên bị lời nói của Vũ Dương quận chúa dọa sợ, lão thái thái đã sớm ngã ngồi trên mặt đất.

Ai cũng biết Hoàng thượng sủng ái Vũ Dương quận chúa, tuy sủng chưa đến mức bằng cửu hoàng tử, nhưng cũng không phải người dễ khiêu khích!

Giống như lời của quận chúa người ta, Hoàng thượng đều không nỡ mắng nàng, hôm nay để Trầm thị mắng, dựa vào đâu?

"Thần, khấu đầu xin vương phi, quận chúa khoan thứ." Phụng Căn Nguyên cảm thấy mặt mũi bị người ta giẫm đạp dưới lòng bàn chân, đường đường là đại quan nhất phẩm, lại vì nữ nhân trong nhà mà phải chịu sự khù khắn như vậy.

Lúc này, trong đầu lão thái thái đột nhiên sáng lên, "Đúng rồi, Diêu thị đâu!" Nàng dùng khuỷu tay huých vào eo Phụng Căn Nguyên, "Nhanh, nhanh gọi Diêu thị ra thỉnh an vương phi."

Phụng Căn Nguyên cũng phản ứng, nhỏ giọng nhanh chóng phân phó hạ nhân, "Mời Diêu di nương ra." Diêu thị có giao tình với rất nhiều quý nhân trong kinh, cái này hẳn biết. Dù sao mấy đời Diêu gia làm ngự y, căn cơ quá sâu.

Phụng Vũ Hành thấy động tác nhỏ này, bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Dựa vào đâu mà Trầm thị chọc thủng cái sọt thì mẫu thân của nàng phải thu dọn tàn cục? Cha nàng và nãi nãi nghĩ tốt thật!

"Mẫu thân." Nàng cầm lấy ống tay áo Diêu thị, "Người ta hỏi gì thì người nói cái đó, ăn ngay nói thật, không vì bất cứ kẻ nào mà che giấu."

Diêu thị do dự, nhưng vẫn gật đầu, "Được, ta nghe A Hành."

Có hạ nhân đến đưa Diêu thị đến trước mặt vương phi, Vũ Dương quận chúa kia nhìn Diêu thị trong chớp lát, chủ động ngồi xuống, sau đó thân thiết hỏi Diêu thị: "Ngày là đi Nhu trước đây?" Nàng ra đời sớm hơn hai năm so với Phụng Vũ Hành, khi đó Diêu gia còn hưng thịnh, Diêu thị và Văn Tuyên vương phi qua lại thân thiết, sau khi Vũ Dương quận chúa sinh ra, mỗi tháng nàng có nhìn thấy vài lần. Đến ba năm trước bỗng đi tây bắc, mới cắt đứt liên hệ.

Giờ phút này nghe Vũ Dương gọi nàng là đi Nhu, nước mắt Diêu thị róc rách rơi xuống, làm khó đứa trẻ này lại có thể nhớ rõ.

"Đi Nhu đừng khóc mà!" Vũ Dương quận chúa nôn nóng lau nước mắt cho Diêu thị, "Đi Nhu, đã nhiều năm người không đến thăm Thiên Ca, còn tưởng người không thích ta."

"Hài tử ngọc." Nước mắt của Diêu thị căn bản không thể dừng được, "Mỗi ngày đi Nhu đều nhớ người, chỉ là mấy năm đi Nhu ở nơi xa, không về kinh thành."

Trong xe ngựa truyền đến một tiếng thở dài, rốt cuộc có tiểu nha đầu kéo màn xe lên. Chỉ thấy từ bên trong, một phu nhân mặc thường phục đi ra, được Vũ Dương ở dưới nâng xuống xe ngựa.

Nàng lớn hơn Diêu thị vài tuổi, cho tới giờ hai người đều là tỷ muội đồng tâm, cửu biệt gặp lại, bốn mắt ôn nhau gào khóc.

Trong lúc nhất thời, người xung quanh đều lau nước mắt.

Trong lòng lão thái thái Phụng gia hối hận với quyết định lúc trước đã quá qua loa, nay ngẫm lại, Trầm gia có thể mang đến cho Phụng gia tài phú, nhưng Diêu thị có thể chống đỡ cái khác cho Phụng Căn Nguyên!

"Muội muội không cần nói gì hết, tỷ tỷ đều biết hết." Rốt cuộc tiếng khóc đã ngừng, Văn Tuyên vương phi kéo tay Diêu thị, hung hăng trừng Phụng Căn Nguyên một cái, lại nghiêng đầu, nhìn chỗ Phụng Vũ Hành và Phụng Tử Duệ.

Diêu thị nhanh chóng vẫy các nàng, thấy Phụng Vũ Hành dắt Phụng Tử Duệ đến gần, lúc này mới nói: "Tỷ tỷ người xem, A Hành và Tử Duệ đã lớn rồi."

Phụng Vũ Hành chưa bao giờ gặp qua Văn Tuyên vương phi và Vũ Dương quận chúa, trước khi nguyên chủ rời Phụng phủ thì là đại tiểu thư con vợ cả, mỗi ngày Phụng gia đều sắp xếp giờ học cho nàng. Hơn nữa, nguyên chủ cũng thích y học, chỉ cần có điểm không rõ thì đều đến Diêu gia quán quýt lấy Diêu lão thái y học y thuật, sao có thời gian đi la cà với Diêu thị.

Khi đó Diêu thị cũng thường xuyên nhắc tới Văn Tuyên vương phủ với nàng, nhưng tính tình kia của nguyên chủ, cho tới giờ không tranh nhân thế, lại càng không thích giao tiếp với quyền quý, hơn nữa đều chỉ người qua loa, căn bản là không quá thân mật.

Cũng không nghĩ, nay lại ngay tại đây, linh hồn của Phụng Vũ Hành nàng thay nguyên chủ gặp mặt.

Nàng dắt Tử Duệ từ từ hạ bái, không xa không gần, mở miệng: "A Hành bái kiến quận chúa tỷ tỷ, bái kiến vương phi."

Văn Tuyên vương phi cười nói: "Đứa trẻ này, gọi Thiên ca là tỷ tỷ, sao lại gọi ta là vương phi."

Diêu thị cũng nói: "A Hành, gọi là đi Lam."

Nàng lại hạ bái lần nữa: "A Hành bái kiến đi Lam."

Phụng Tử Duệ cũng học theo bộ dáng của nàng hành lễ, cũng hai tay ôm quyền, như một tiểu đại nhân, làm Văn Tuyên vương phi vừa khóc vừa cười.

Cuối cùng tưởng niệm nhiều năm ly biệt cũng bớt đi, lúc này mắt lạnh lại nhìn mọi người Phụng gia, sắc mặt trầm xuống. Vương phi lại bắt đầu kiêu ngạo: "Năm đó gia phụ đột nhiên phát bệnh, là do bàn tay vàng của Diêu thái y, đưa hắn từ quỷ môn quan trở về. Từ đó về sau, Diệp gia chúng ta đã coi

Điều gia là ân nhân, Phụng tướng, chuyện này chắc người biết?"

Thần kinh Phụng Cẩn Nguyên run lên, Diệp gia? Người đứng đầu của Văn Lộc thư viện, đế sư Diệp Vinh?

Nháy mắt mồ hôi lạnh đã làm ướt đầm toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tình Định Của Phụng Vũ Hành

Chính phi của Văn Tuyên vương gia là chính nữ của đế sư Diệp Vinh, chuyện này ai cũng biết, nhưng Diệp Vinh từng phát bệnh được Điều Hiền cứu, người biết chuyện này không nhiều, khi đó Phụng Cẩn Nguyên chưa cưới Điều thị, dĩ nhiên sẽ không biết.

Nay vừa nghe, vị tả tướng đại nhân này lại nghĩ thêm một ý nghĩ: Diệp gia coi Điều gia là ân nhân, vậy tại sao lúc trước Điều gia phạm tội, Diệp gia cũng không vì thế mà cầu tình?

Dựa vào giao tình giữa Văn Tuyên vương phi và Điều thị, chắc chắn ân tình này không thể giả, vậy, thì chỉ có một nguyên nhân.

Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy sau gáy có hơi lạnh tỏa ra, chẳng lẽ, Diệp gia biết tội trạng kia căn bản không gây tổn hại đến căn cơ của Điều gia?

Hiển nhiên lão thái thái cũng nghĩ tới cái này, nàng và Phụng Cẩn Nguyên vội nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy hồi hận.

Quyết định lúc trước quả bừa bãi! Thật sự là không cẩn thận!

"Phụng tướng." Văn Tuyên vương phi mở miệng lần nữa, không nhắc lại lời trước đó, chỉ nói: "Ta đã không gặp Thiên Nhu nhiều năm, có rất nhiều điều muốn nói, ba người mẫu tử Thiên Nhu ngồi trong xe của ta. Phụng tướng, người có ý kiến gì không?"

Phụng Cẩn Nguyên nào dám ý kiến gì, ước gì Điều thị có thể thay hắn nói vài lời hay, nhưng lại muốn Phụng Vũ Hành đi theo, lập tức tức giận.

Ai nghĩ lúc này Phụng Vũ Hành lại nói: "Di Lam và mẫu thân ôn chuyện, chúng ta không làm phiền, A Hành dẫn Thiên Ca tỷ tỷ ngồi trong xe ngựa của ta được không?"

Vũ Dương cười hi hi gật đầu: "Được, rất được."

Rốt cuộc hai đội người ngựa có thể lên đường lần nữa, đã chậm trễ một lúc, giờ cũng chậm rồi, đám xa phu phải đánh xe nhanh hơn, toàn lực đi đến chùa Phổ Độ.

Nhắc tới Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca, thật sự là người vốn dễ gần, lên xe ngựa đã xông vào Phụng Vũ Hành kể khổ: "Hành muội muội người thật xấu xa, trước kia mẫu phi nói trong nhà di Nhu có một tiểu muội muội vô cùng xinh đẹp, vì thế ta rất chờ mong, trông chờ ngày nào đó di Nhu lại tới nhà ta có thể dẫn người đi cùng. Người không biết, mấy hậu bối họ Huyền chúng ta chỉ có mình ta là nữ, từ nhỏ đến lớn đều chơi với mấy tiểu tử này, phiền chết mất. Nhưng cho dù là một lần người cũng không đến." Nàng nói xong, bắt đầu đùa nghịch hai ngón tay của mình, đáng thương làm người ta đau lòng.

Phụng Vũ Hành cảm thấy tính tình của Huyền Thiên Ca rất giống tính cách của mình, đặc biệt khi nàng mắng Trầm thị bằng tiếng thông thường, nghe ra thoải mái hơn so với cổ nhân lấy từ đặt câu. Lập tức không chú ý nữa, ôm lấy Huyền Thiên Ca giao lưu tình cảm.

Một đám rốt cuộc cũng tới chùa Phổ Độ, Huyền Thiên Ca gỡ đầu gối của Phụng Vũ Hành: "Hóa ra người chính là cô nương mà cửu ca chọn, A Hành, ta rất ngưỡng mộ người đó!"

Chùa Phổ Độ là chùa thuộc về hoàng thất Đại Thuận, ở giữa sườn núi Phổ Độ cách kinh thành khoảng bốn mươi dặm, trên đỉnh núi Phổ Độ còn có am (1) Phổ Độ, hương khói nhiều như nhau.

(1) Am cũng là chùa, nhưng am chỉ chùa của ni cô.

Hai nhà đại quyền quý đi vào chùa Phổ Độ dâng hương, trong chùa cực kỳ coi trọng, chia người để sắp xếp việc ăn ở của hai nhà.

Sau khi Phụng Vũ Hành cáo biệt Huyền Thiên Ca, lập tức dắt Từ Duệ đến bên người Điều thị, giao Từ Duệ vào trong tay Điều thị, lại để Hoàng Tuyên đi theo, đồng thời dặn dò Điều thị: "Trong chùa nhiều người, mẫu thân chú ý Từ Duệ."

Điều thị cười nàng thái quá, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng: "Yên tâm."

Dọc đường xe ngựa xóc nảy, miệng vết thương của Vong Xuyên không được tốt lắm, Phụng Vũ Hành lại tiêu độc cho nàng, ngoài da thoa một chút

thuốc, cố ý để Vong Xuyên ở trong phòng dọn dẹp, chỉ mang theo Hoàng Tuyền và người nhà ra ngoài đường ăn cơm chay.

Đây là bữa cơm thứ nhất sau khi Phụng gia đến chùa Phổ Độ, lão thái thái thấy mọi người đến đông đủ, lúc này mới mở miệng nói: "Hôm nay đi xe một nhọc, chủ trì trong chùa sắp xếp cho chúng ta dâng hương vào ngày mai, đồng thời còn muốn đốt đèn cầu bình an." Nàng vừa nói đã sắp xếp việc này, vừa nhìn thoáng qua Phụng Trầm Ngư và Phụng Tử Hạo, trong lòng có chút không thoải mái, trầm giọng nói: "Các người nhất định không được có tranh chấp! Làm trưởng tử chính nữ, phải ra dáng gương mẫu."

Phụng Căn Nguyên cũng nói tiếp: "Sau khi vết thương của Tử Hạo đã tốt thì đi thư viện, vì phụ lại chuẩn bị cho người ở Tiêu Châu bên kia lần nữa." Hắn vừa nói vừa nhìn Diêu thị, ánh mắt mang theo chút khẩn cầu.

Diêu thị lại là dáng vẻ cúi đầu như cũ, hoàn toàn bất vì sở động.

Nhưng Trầm thị lại bắt đầu kích động, luôn miệng nói: "Đúng, nhất định phải chuẩn bị tốt, ra bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần Tử Hạo có tiền đồ." Vừa nói vừa bắt lấy tay Phụng Tử Hạo, "Mẹ phải dựa vào người và Trầm Ngư."

Phụng Căn Nguyên hừ lạnh một tiếng, ghét bỏ quay đầu sang chỗ khác, không muốn nhìn Trầm thị đã bị đánh thành đầu heo.

Cũng như vậy, Phụng Trầm Ngư cũng mặt lạnh xuống, cảm thấy phải tính kế vài phần.

Một bữa cơm, ăn trong sự im ắng nặng nề, ngay cả Hàn thị hay nói cười khanh khách, cũng bị Phụng Căn Nguyên ngăn cản vì phải chú ý đức hạnh trong chùa miếu.

Rốt cuộc, mọi người đều đã ăn no, dường như đã được giải phóng, thở dài một hơi.

Sau khi ăn xong đều tự giải tán, Phụng Vũ Hành đi chậm một chút, chú ý đến tám người đến dùng bữa sau đó. Đi đầu là một nam một nữ chắc là huynh muội, cũng không biết có phải do nàng quá mẫn cảm hay không, cảm thấy hai người kia nhìn đến nàng, ánh mắt mang theo địch ý rõ ràng.

Phụng Vũ Hành tìm hai người kia trong trí nhớ nguyên chủ, lại không thu hoạch được gì.

Sau bữa trưa, Huyền Thiên Ca bám lấy Phụng Vũ Hành hỏi nàng cách chinh phục cửu hoàng tử, Phụng Vũ Hành lại nhớ tới hai huynh muội mới gặp trước đó kia, nên hỏi Huyền Thiên Ca: "Hôm nay trong chùa có thêm thế gia quý tộc nào đến dâng hương nữa không?"

Huyền Thiên Ca thấy nàng hỏi mới sừng sốt một chút, sau đó hỏi lại: "Người thấy bọn họ rồi?"

Phụng Vũ Hành nhún mày: "Người nói bọn họ là ai?"

Huyền Thiên Ca nói rõ với nàng: "Là vua khác họ duy nhất của Đại Thuận triều chúng ta, quận chúa của An Định vương gia và Chất thiếu gia."

Vừa nghe nhắc tới An Định vương, Phụng Vũ Hành cũng có ấn tượng, nàng nhớ ngày Chu phu nhân đến đưa sinh lễ, từng nhắc qua độc nữ của An Định vương vừa ý Huyền Thiên Minh, kết quả bị Huyền Thiên Minh đốt cháy An Định vương phủ.

Chả trách nàng có thể cảm giác được địch ý nồng đậm, hóa ra là tình địch!"A Hành người không cần sợ." Huyền Thiên Ca vỗ vỗ vai nàng, "Mặc dù An Định vương kia cũng thừa kế vương vị, nhưng hắn không sinh con trai. Nay tuổi cũng lớn, thân thể càng ngày càng không khỏe, rõ ràng không có người nối nghiệp. Huống chi thân hắn kỳ thực không có thực quyền vương gia, lại là phong vương khác họ, so với Văn Tuyên vương phủ hoàn toàn là hai cấp bậc."

Phụng Vũ Hành nói với nàng, "Thật ra ta không sợ, chỉ cảm thấy mị lực của cửu ca người. Vậy thôi."

Hai cô nương còn nói chuyện vui vẻ hồi lâu, đến khi Văn Tuyên vương phi bên kia cửu nha hoàn đến mời Huyền Thiên Ca trở về, lúc này nàng mới lưu luyến không rời, cáo biệt Phụng Vũ Hành, lúc gần đi lại nói: "Chờ khi trở về kinh thành, ta giới thiệu cho người vài tỷ muội tốt. Tháng sau là Nguyệt Tịch, trong cung mở hoan yến, năm nay người về kinh thành, nhất định phải đi."

Phụng Vũ Hành phản ứng hồi lâu mới nghĩ ra Nguyệt tịch là cách gọi khác của Trung thu, hóa ra bắt tri bắt khác một chút, nàng đã đến thời đại này lâu như vậy.

Tiền Huyền Thiên Ca, rồi chuẩn bị đi thăm Tử Duệ và Diêu thị, Vong Xuyên nghỉ ngơi một hồi, lại ăn chút ít, cuối cùng thể lực cũng khôi phục lại. Phụng Vũ Hành cho nàng dùng thuốc giảm đau, giúp nàng giảm bớt mệt mỏi.

Hai người chuẩn bị ra khỏi phòng, đã thấy Hoàng Tuyền đang ôm Tử Duệ đang ngủ đến đây. Phụng Vũ Hành nhìn, không thấy Diêu thị, liền hỏi: "Mẫu thân ta đâu?"

Hoàng Tuyền nhỏ giọng nói: "Phu nhân và Tôn ma ma đi đưa điểm tâm cho lão thái thái và Trầm thị."

Phụng Vũ Hành khó hiểu: "Sao điểm tâm phải để các nàng đưa?"

Hoàng Tuyền giải thích nói: "Là mang từ trong nhà đến. Buổi tối hôm qua Tôn ma ma nói vài năm nay lão thái thái không quen ăn điểm tâm trong miếu, từ trước đều do Trầm thị chuẩn bị tốt ở nhà mang đi, năm nay Trầm thị bị như vậy dĩ nhiên không thể chuẩn bị được, rồi cùng phu nhân thương lượng làm một ít suốt đêm."

Mí mắt Phụng Vũ Hành bỗng rạo rực, một loại dự cảm bất an đánh úp lại.

"Các nàng đi bao lâu rồi?"

"Một lát rồi." Hoàng Tuyền đáp.

Phụng Vũ Hành nhanh chóng nhận lấy Tử Duệ, tự mình ôm đến giường của mình, đắp chăn cho hắn, lúc này mới nói với Hoàng Tuyền: "Người đi đến nơi của Trầm thị ở, đừng để nàng đưa điểm tâm. Đi nhanh đi, Tử Duệ ở đây không thể không có người."

Hoàng Tuyền không hỏi vì sao, chỉ gật đầu, xoay người nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Phụng Vũ Hành lôi kéo Vong Xuyên: "Đi, chúng ta đi đến chỗ lão thái thái."

Nàng không cho rằng Tôn ma ma dẫn Diêu thị làm điểm tâm lúc hơn nửa đêm thật sự chỉ cho lão thái thái ăn, nếu đối phụng thừa dịp lúc Diêu thị không chút ý, động tay động chân trên điểm tâm, chỉ sợ tội này sẽ bị Diêu thị gánh chịu.

Sắc mặt hai người u buồn, một đường vội vã, nửa đường lại bị Phụng Trầm Ngự ngăn cản.

Sắc mặt Phụng Trầm Ngự rất lo lắng, vừa thấy Phụng Vũ Hành chạy tới đã giữ chặt nàng, gấp gáp nói: "Nhị muội muội, người biết y thuật, nhanh đến xem tam muội muội."

"Hả?" Phụng Vũ Hành sững sốt, thuận miệng hỏi: "Tướng Dung làm sao vậy?"

Phụng Trầm Ngự lắc đầu, "Ta cũng không biết, phụ thân nói để ta chăm sóc mấy vị muội muội, rồi ta chuẩn bị đến phòng mọi người nhìn một cái. Nhưng vừa rồi phát hiện sắc mặt của tam muội muội rất kém, đồ người trên mặt giường cũng không động đậy."

Phụng Vũ Hành nhíu mày, "An di nương đâu?"

Trầm Ngự nói: "Ồ chỗ tổ mẫu rồi. Nhị muội muội mau nhìn một chút đi."

Phụng Vũ Hành thấy Trầm Ngự như vậy không giống đang giả vờ, nghĩ ngợi, rồi dặn Vong Xuyên: "Ta đi theo đại tỷ tỷ một chuyến, người đi đến bên kia trước."

Vong Xuyên gật đầu, vội vàng rời đi.

Phụng Vũ Hành đi theo Trầm Ngự vào phòng Tướng Dung, quả nhiên, vẻ mặt Tướng Dung tiêu tụy nằm trên giường, tinh thần suy sụp.

"Làm sao vậy?" Nàng đi nhanh hai bước đến gần Tướng Dung, tay nàng áp lên trán một chút, nóng.

"Sao nhị tỷ tỷ đến đây?" Tướng Dung thụ sủng nhược kinh. So với khuôn mặt kinh điển của Phụng Trầm Ngự, nàng càng thích khí chất độc đáo của nhị tỷ tỷ, theo một chút đã thích. "Ta chỉ hơi mệt, nằm nghỉ ngơi là được rồi."

Phụng Trầm Ngự nói tiếp: "Tướng Dung, thân thể không thoải mái cũng không nên cố gắng, nhị muội muội biết y thuật, có nàng ở đây chăm người, ta cũng yên tâm."

Phụng Tướng Dung nhìn Trầm Ngự một cái, thần nhiên nói: "Đa tạ đại tỷ tỷ quan tâm."

Phụng Vũ Hành không nói gì, chỉ ở cổ tay Tướng Dung bắt mạch một lát, rồi mới yên lòng.

"Không sao, chỉ hơi nóng thôi, người nằm nghỉ một lát, để nha đầu đun ít nước ấm uống. Ta còn muốn đi thăm tổ mẫu, chờ khi trở về, lấy ít thuốc cho người."

"Không cần phiền đâu." Tướng Dung nghĩ đến phải uống canh thuốc đắng thì chống đối, "Nhị tỷ tỷ có việc nhanh đi đi, Tướng Dung không sao."

"Nghỉ ngơi tốt, quay về ta lại đến thăm người." Phụng Vũ Hành không nói nhiều, đứng dậy muốn đi.

Trầm Ngự cũng đi theo, "Ta đi cùng nhị muội muội, đứng lúc đến thăm mẫu thân."

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng, đi thẳng ra tiểu viện, mới lại thấy âm thanh của Trầm Ngự. Chính là lúc này, cũng không còn là loại người từ bi, thương xót, mà là âm lãnh nói: "Bất cứ cái gì cũng phải lưu lại đường sống, thì ai cũng đều tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Trúng Kế

Phượng Vũ Hành liếc Trầm Ngự một cái, khoe môi mỉm cười.

Đây là khuôn mặt thật sự sao?

"Đại tỷ tỷ, chúng ta cũng vậy."

Hai người tách nhau ra ở ngã rẽ, Phượng Vũ Hành chỉ ngó vài cái chỗ Trầm thị ở, cũng không nhìn đến Hoàng Tuyên, rồi vội vàng đi qua chỗ lão thái thái.

Lúc nàng đến đó, lão thái thái đang ngồi ngay ngắn ở ghế trên, nói chuyện cùng Diêu thị và An thị. Khi nàng đi vào, chỉ nghe thấy lão thái thái nói: "Nói đến Diệp gia ở Tiêu Châu, đúng là tự hào của Đại Thuận. Thiên Nhi, người và Văn Tuyên vương phi có giao hảo, đây là chuyện rất tốt."

Diêu thị nghe ra là lão thái thái có ý muốn nàng nói tốt Phượng Tử Hạo, nhưng nàng không muốn quản chuyện này, nên chỉ cười cho có lệ, không nói gì.

Lão thái thái có chút xấu hổ, lại vừa ngẩng đầu, thấy Phượng Vũ Hành đi đến, lập tức khuôn mặt lại tươi cười vẫy tay gọi nàng: "Cháu gái ngoan, mau tới đây."

Phượng Vũ Hành từ từ tiến lên, trong lúc đó nhận được ánh mắt yên tâm của Vong Xuyên đang đứng sau Diêu thị, lòng của nàng cuối cùng cũng buông xuống. Xem ra Diêu thị chạy vội tới chỗ lão thái thái, bên Hoàng Tuyên chắc không cần tốn sức.

"Thất lưng đau của tổ mẫu có giảm bớt chút nào không?" Nàng mỉm cười đi lên, thấy điểm tâm trên bàn lão thái thái, "Đây là điểm tâm trong miếu sao? Đúng là khéo léo."

Lão thái thái lắc đầu cười: "Trong miếu sao có thể có điểm tâm ngon như vậy, đây là do Diêu di nương của người mang từ trong nhà đến." Vừa nói vừa tự chuyển cho Phượng Vũ Hành, "Đến đây, nếm thử đi."

Diêu thị cũng nói theo: "Vốn muốn mang cho đại phu nhân một ít, nhưng nghĩ tới tình trạng của nàng.. Chỉ sợ sẽ không ăn điểm tâm ta làm, nên cũng không đi."

Lão thái thái gật đầu: "Chỗ của nàng không cần người lo, đói không chết là được."

Phượng Vũ Hành cầm điểm tâm trong tay, khi đưa tới bên miệng, ngẫm cái hai miếng, nhưng chưa phát hiện ra khác thường.

Nàng vừa ăn điểm tâm vừa tính toán trong lòng, không lẽ nàng quá nhạy cảm?

Lại nhìn chỗ Tôn ma ma, chỉ thấy lão phụ nhân kia đứng bên người Diêu thị, cúi đầu, trên mặt không có khác thường rõ ràng, chỉ là hai bàn tay cứng đờ nắm lấy ống tay áo.

Phượng Vũ Hành biết, đây là biểu hiện của khẩn trương.

Trong phòng bắt đầu nói chuyện phiếm, An thị thuận miệng hỏi: "Sao không thấy Tử Duệ? Tam tiểu thư rất thích Tử Duệ, cứ muốn dẫn Tử Duệ cùng đi chơi."

Thần kinh của Phượng Vũ Hành chấn động, đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng: Trúng kế.

Điều hồ ly son.

Nàng vội vàng đứng dậy, thi lễ với lão thái thái, nói: "Cháu gái nhớ còn một số việc nữa, nên cáo lui trước."

Lão thái thái cũng không giữ lâu, chỉ nói với nàng ban đêm có gió núi lạnh, dùng nhiều chăn một chút.

Vong Xuyên đi theo Phượng Vũ Hành, thấy nàng đi rất nhanh về phía trước, không khỏi hỏi: "Tiểu thư, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Phượng Vũ Hành vừa đi vừa nói: "Trước mắt vẫn chưa biết, ta chỉ có một dự cảm không tốt, chúng ta mau trở về nhìn Tử Duệ."

Vong Xuyên cũng khẩn trương theo, khi các nàng đi ra, Tử Duệ một mình ngủ trong phòng, Hoàng Tuyên đi đến chỗ Trầm thị. Cho dù có hết sức trở về nhanh, nhưng vẫn có một khoảng thời gian ngắn.

Hai người vội vã trở lại chỗ ở, mới vào sân, chỉ thấy Hoàng Tuyên lo lắng đi đi lại lại ở cửa, thấy các nàng đã trở về, nhanh chóng chạy lên, lôi Phượng Vũ Hành chạy vào trong phòng.

Tâm Phượng Vũ Hành "bùm bùm" nhảy dựng lên, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, đã xảy ra chuyện.

Ba người vào nhà, Hoàng Tuyên xoay tay đóng cửa lại, sau đó lại kéo người đến bên giường, nói: "Nô tỳ đến chỗ Trầm thị ở ngăn đón phụ nhân, chờ một lát, phát hiện phụ nhân không đi bên đó, nên vòng về. Nhưng đi về một lúc thì phát hiện, không thấy nhị thiếu gia nữa." Vừa nói vừa cầm một tờ giấy

trên gói đưa cho Phụng Vũ Hành, "Nhưng lại có thêm thứ này."

Phụng Vũ Hành nhận lấy tờ giấy, vừa mở ra đã thấy trên đó viết: Muốn cứu đứa trẻ, đến canh bốn ra sau núi.

Chữ viết mạnh mẽ đánh thép, chắc chắn là từ tay của nam nhân.

Phụng Vũ Hành hít sâu, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Rất rõ ràng, hiện tại Từ Duệ bị người ta bắt cóc, hơn nữa nàng có thể xác định được, người muốn bắt cóc Từ Duệ, đối phương tuyệt đối không phải vì cầu tài.

"Tiểu thư, có muốn nô tỳ ra ngoài tìm hay không?" Hoàng Tuyền có chút sốt ruột, "Có lẽ bây giờ vẫn chưa đi xa, nếu không để Ban Tẩu đi tìm đi?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Không cần. Trước tiên chuyện này không cần lộ ra, mục đích của đối phương là muốn dẫn ta đến sau núi, tạm thời Từ Duệ chắc là an toàn. Như vậy..." Nàng dặn dò hai nha đầu nói: "Ban đêm ta mang Hoàng Tuyền đến sau núi, Vong Xuyên ở lại trông nhà."

Vong Xuyên gật đầu, nàng biết trên người mình có thương tích, đi ra ngoài sợ thành phiền toái, nên cũng không thắc mắc. Huống chi trong tối còn có Ban Tẩu, nàng vẫn rất yên tâm.

Ba người lại thương lượng một lát, chợt nghe từ trong viện truyền đến tiếng nói chuyện.

Phụng Vũ Hành đứng dậy nhìn, thấy là Diêu thị và Tôn ma ma đã trở lại, thì nhanh chóng đến trước mặt Diêu thị nói cùng nàng: "Từ Duệ chơi mệt nên đã đi ngủ trước, mẫu thân không cần lo lắng, bữa tối ta sẽ đề hạ nhân mang vào trong phòng ăn, đêm nay Từ Duệ ở lại chỗ ta."

Diêu thị nghĩ, th cảm thấy nhất định là Từ Duệ lại quẩn lấy Phụng Vũ Hành, bắt đắc dĩ cười nói, "Ngươi cứ chiều hấn. Nhiều đứa trẻ vẫn còn dính người như vậy." Nhưng cũng không nói thêm gì, dẫn Tôn ma ma trở về phòng.

Phụng Vũ Hành nhớ đến bệnh của Tường Dung, xoay người đưa tay vào trong tay áo, từ không gian lấy ra một gói thuốc hạ sốt, để Hoàng Tuyền đưa qua cho Tường Dung.

Chờ đến tối là một quá trình dài, rốt cuộc đã đến đêm, hai người Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền đi đến sau núi. Còn có thể loáng thoáng nghe thấy những cao tăng chưa ngủ đang gõ mõ trong chùa, vốn là thánh địa yên tĩnh tốt lành, đúng là làm con người ta thấy vọng đau khổ.

Phụng Vũ Hành chưa bao giờ sợ người phiền phức, cũng đã sớm chuẩn bị tốt khi đối phương xuống tay với người bên nàng, nàng cũng sẽ không tự trách mình không quản lý tốt Từ Duệ, chỉ từ những giáo huấn, sai lầm tổng kết thành kinh nghiệm, lần sau có nguy hiểm còn có thể có nhiều phương án đối phó hơn.

Ánh trăng bạc rực rỡ, chỉ chít những vì sao trên trời, bầu trời đêm vốn đang đẹp lại bị hai người di chuyển sau đỉnh núi chớp mắt như trăng lặn sao rơi.

Bốn phương tám hướng xuất hiện một đám hắc y nhân che mặt bao vây lấy Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền, đao kiếm trong tay phát ra một ánh sáng lạnh lẽo, làm người không thể nhìn thẳng.

Phụng Vũ Hành không biết những người này có phải cùng là những người bên bờ sông hay không, chỉ cảm thấy mình gần đây thường xuyên đối diện với đao quang kiếm ảnh, đúng là họa vô đơn chí (1).

(1) Họa vô đơn chí: Họa đến dồn dập.

Hoàng Tuyền và nàng vẫn lung tẩu lung phân thành hai bên như trước, một người cầm đầu ép hai bên Từ Duệ, đứng đối diện với Phụng Vũ Hành.

Nàng thấy hai mắt đứa trẻ kia vẫn nhắm mê man, nên biết nhất định là bị người cho dùng thuốc mê, mi tâm không khỏi nhíu lại.

"Phụng nhị tiểu thư." Rốt cuộc lúc này đối phương như bọn cướp thực thụ, một thanh đao đặt trên cổ Phụng Từ Duệ, bắt đầu đàm phán với Phụng Vũ Hành, "Dùng mạng của ngươi đổi mạng cho đứa trẻ này, Phụng nhị tiểu thư cảm thấy có lời không?"

"Quả nhiên là nhằm vào ta." Nàng nhếch môi khinh thường, "Nếu biết ta là nhị tiểu thư của tước phủ, sao các hạ còn dám lớn mật làm chuyện này, không sợ Phụng gia trả thù sao?"

"Ha ha ha ha!" Người nọ như nghe phải một câu chuyện cười, cười lớn, "Hừ! Phụng gia muốn trả thù cũng phải có bản lĩnh. Huống chi, Phụng nhị tiểu thư còn sống thì có gì tốt đẹp, nếu người đã chết, ngươi cảm thấy phụ thân của ngươi là bị phần báo thù cho ngươi, hay là ngậm cao hứng?"

Lời này nói ra không phải giả, Phụng Vũ Hành không thể phản bác, nhưng nàng vẫn cười như cũ, câu nệ nhắc nhở đối phương: "Phụng gia có thể cười trộm, nhưng các hạ cũng đừng quên, sau lưng ta còn có một Ngự vương phủ!"

Lời kia vừa thốt, Phụng Vũ Hành không chờ lâu, quát một tiếng vào không trung: "Ban Tẩu! Cứu người!"

Chỉ thấy trong không trung, không biết từ chỗ nào hiện ra một bóng dáng quý mị, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt kẻ cầm đầu bắt cóc. Kẻ bắt cóc trước đó còn kiêu ngạo đàm phán điều kiện chớp mắt đã bị mất đầu, mà Phụng Từ Duệ đã rơi vào trong tay quỹ ảnh kia, lại nhoáng lên một cái, trong nháy mắt đã biến mất.

Đám người bị mặt còn chưa phản ứng lại, sững sờ một chút, lúc này mới có người hô lớn: "Giết!"

Lập tức, gần hai mươi hắc y nhân ra sức tiến lên về phía Phụng Vũ Hành và Hoàng Tuyền.

Lúc này và lần trước khác nhau, lần trước là đánh lén, các nàng không có phòng bị, hơn nữa bên người không có Ban Tẩu, nhân số nhiều hơn hiện tại. Hơn nữa đối phương còn mang theo độc tiễn, khó lòng phòng bị.

Nhưng bây giờ không giống vậy, Phụng Vũ Hành đã chuẩn bị hết, chẳng những cho mình và Hoàng Tuyền ăn một loại thuốc có thể giải trăm độc do chính nàng chế tạo ra, thậm chí nàng còn cầm súng gây tê trong tay.

Huống chi, hiện tại cạnh nàng có Ban Tẩu. Âm vệ như cái bóng của nàng, vô hình không tiếng động, lại vĩnh viễn ở một nơi bí mật nào đó bảo hộ nàng.

Ba người và hai mươi người, đánh cũng không cần cố hết sức. Phụng Vũ Hành biết Từ Duệ đã được Ban Tẩu đem đến nơi an toàn, cảm thấy không còn bận tâm gì, sau khi dùng súng gây tê bắn vào một người, dứt khoát đoạt đao của người nọ.

Đáng tiếc, nàng căn bản không biết đao pháp, đến cả Ban Tẩu cũng nhũn mảy. Hoàng Tuyền kéo nàng về phía sau: "Tiểu thư, người ném đao đi."

Nàng cũng hiểu mình dùng đao quá khó khăn, vì thế vứt đao đi, nàng vẫn có thói quen dùng súng gây tê.

Vài người bị hạ xuống, hắc y nhân bị đánh không còn lại bao nhiêu người. Đối phương thấy mình không địch lại, sờ tay vào ngực không biết sẽ lấy cái gì.

Ban Tẩu và Hoàng Tuyền hiển nhiên có kinh nghiệm ở phương diện này, Hoàng Tuyền vừa thấy động tác của đối phương lập tức nói: "Không thể để bọn họ phóng ám khí!"

Mà Ban Tẩu, lúc Hoàng Tuyền nói đồng thời lại quý mị nhẹ nhàng đi qua, giải quyết hơn phân nửa, mà ngoài ra còn ba người, còn lại là bị Phụng Vũ Hành dùng súng gây tê bắn trúng.

Không lâu sau, đám người bị mất này đã được giải quyết. Phụng Vũ Hành vốn muốn kiểm tra trên người bọn họ một chút xem có phát hiện gì mới không, kết quả lại phát hiện hai người Ban Tẩu và Hoàng Tuyền đứng tại chỗ chăm chăm nhìn nàng.

"A..." Nàng cúi đầu nhìn mình, "Có gì không đúng sau?"

Hoàng Tuyền lau mồ hôi một lúc, "Tiểu thư người sử dụng ám khí gì mà lợi hại như vậy?"

Ban Tẩu không nói lời nào, cũng nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hành, chờ nàng trả lời.

Phụng Vũ Hành không nói một lời, thấy hai người không muốn bỏ qua, đành phải đáp: "Chỉ là một loại châm tẩm ma phí tán." Sau đó chỉ vào người nói với Ban Tẩu: "Bị ta bắn trúng nhưng vẫn chưa chết đâu, chỉ là mê man thôi, người muốn giết không?"

Ban Tẩu không nói hai lời, thi triển thân pháp đạo một vòng, cũng không biết hấn ra tay thế nào, tóm lại đến khi hấn dừng chân rồi nói với các nàng: "Hiện tại không có ai sống."

Phụng Vũ Hành bắt đầu đi: "Hắn là phải để lại một người để nghiêm hình bức cung."

Ban Tẩu lắc đầu, "Người của Diêm Vương điện, trên người của bọn họ có dấu hiệu." Nói xong, cũng không biết hấn đi từ đâu bế Phụng Từ Duệ về.

Phụng Vũ Hành nhận lấy đứa trẻ, chợt nghe từ hướng các nàng đến có tiếng người truyền đến, còn có thể nhìn thấy ánh lửa thấp thoáng.

Hoàng Tuyền sửng sốt, "Sợ là có người đến đây."

Đang nói, thì nghe được ở bên kia có người gọi: "Nhị tiểu thư! Người ở đâu? Nhị tiểu thư!"

Còn có âm thanh kêu lên làm người ta tức giận: "Kẻ bắt cóc nhị tiểu thư, đừng làm tổn thương tiểu thư nhà ta, người muốn bao nhiêu bạc chúng ta cũng ra hết, chỉ cần nhị tiểu thư còn sống!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mẹ Nó, Người Mới Bị Mất Tích

Một đêm này, Phụng phủ trừ Trầm thị và Phụng Từ Hạo bị thương, điều động tất cả, chỉ vì tìm kiếm tung tích của Phụng Vũ Hành và Phụng Từ Duệ, lão thái thái lại sai người nâng nhuyển ý đi theo.

Kể ra thì, hai người tỷ đệ Phụng Vũ Hành bị người bắt cóc là do Phụng Trầm Ngư phát hiện ra trước, nàng chỉ nói mình đi ngủ đến nửa đêm bỗng

cảm thấy lồng ngực khó chịu buồn bực, rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng dậy dẫn theo nha hoàn tìm Phụng Vũ Hành giúp đỡ. Nhưng đến chỗ Phụng Vũ Hành mới phát hiện, bên trong chỉ có Vong Xuyên trông nhà, không có người khác.

Thậm chí Phụng Trầm Ngưng còn chưa hỏi tình hình một câu, cứ cao cổ họng lớn tiếng la lên: "Không tốt! Có người bắt cóc nhị muội muội!"

Một tiếng gào này, làm toàn thể Phụng phủ bừng tỉnh.

Phụng Cẩm Nguyên dẫn theo tất cả người Phụng gia ra sau núi tìm kiếm, chỉ vì Phụng Trầm Ngưng nói, phía trước đều có tầng nhân của chùa, kẻ bắt cóc không có khả năng đi từ phía trước.

Nhưng ra sau núi cũng tìm hơn nửa buổi tối, vậy mà nửa bóng dáng người đều không phát hiện.

Mọi người Phụng phủ đi xuống rừng, thấp thỏm làm nửa sườn núi sáng như ban ngày, sắc mặt Phụng Trầm Ngưng tái nhợt, một bàn tay gắt gao che ngực, trên mặt hiện một mảng lo lắng, thậm chí trong mắt còn chứa nước mắt.

"Làm sao bây giờ? Không tìm thấy nhị muội muội thì phải làm sao bây giờ?" Trong lời nói tràn đầy thân thiếu, nghe như thật sự đau lòng muội muội tỷ tỷ.

Phụng Tử Duệ đã uống thuốc Phụng Vũ Hành cho, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, lúc này cũng đứng một chỗ cùng An thị. An thị nắm chặt tay Tường Dung, sợ vạn nhất cũng làm mất con gái của nàng.

Tường Dung vẫn nhìn Phụng Trầm Ngưng, hơn nửa ngày mới nói nhỏ bên tai An thị: "Sao chúng ta lại không tìm ở chỗ ở? Một đường này cứ đi theo đại tỷ tỷ."

An thị ngẩn ra, lại cẩn thận nhớ lại một chút, còn đứng như Tường Dung nói, dọc đường đi, biểu hiện của Trầm Ngưng cực kỳ lo lắng, mọi người đều đi theo bước chân nàng tìm kiếm, phạm vi cũng không rộng.

Nàng muốn nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên sẽ đến chỗ ở tìm, lại nghe thấy Hàn thị ầm ỹ nói: "Nửa đêm bị người bắt cóc, cho dù tìm thấy hay không, chỉ sợ danh dự của nhị tiểu thư..."

An thị nhủ này, nàng biết, vì thương Phần Đại, tám phần là Hàn thị này hận Phụng Vũ Hành.

Kỳ thật không cần Hàn thị nhắc nhở, đạo lý này ai cũng hiểu. Một cô nương trong nhà nửa đêm bị bắt cóc, cho tới giờ còn không tìm được, ý này là gì? Cho dù Phụng Vũ Hành bình an vô sự trở về, nói ra thì ai tin?

Lão thái thái lại thở dài một tiếng, ngửa mặt lên trời nói: "Đây là Phụng gia ta tạo nghiệt gì vậy!"

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng khuyên nàng: "Mẫu thân đừng vội, không phải còn đang tìm sao." Nhưng nói là nói vậy, hấn vẫn không rõ ràng như cũ. Phái ra bốn gã ám vệ đi thăm dò, không ai tra được tin tức gì.

Trầm Ngưng che mặt nhẹ khóc, nhưng ánh mắt không ngừng tìm kiếm bốn phía. Chỉ tiếc, ánh lửa cháy sáng trong bóng đêm mờ mịt, làm sao có nửa bóng dáng của Phụng Vũ Hành.

Kỳ thật bọn họ không biết, lúc này chỗ mọi người Phụng phủ đang đứng, đúng là chỗ mà lúc trước ba người Phụng Vũ Hành đánh nhau với đám hắc y nhân. Chẳng qua trong nháy mắt, tất cả vội vàng đến, lại vội vàng đi, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, lại ẩn trong bóng đêm nên không dễ dàng phát hiện ra dấu vết khác, làm sao có thể tìm thấy nửa điểm khác thường.

An thị thấy Phụng Cẩm Nguyên không có chủ ý, không khỏi bối rối, "Lão gia." Nàng đi lên phía trước, "Chúng ta tản ra đi tìm, vừa rồi chỉ lo sau núi, nhiều chỗ còn chưa đi tìm mà!"

Phụng Trầm Ngưng mang theo tiếng khóc nói: "An di nương, đây là con đường có khả năng nhất, trước núi của tầng nhân gác đêm, kẻ bắt cóc nhất định phải chạy ra sau núi."

An thị không muốn tranh chấp với Phụng Trầm Ngưng, chỉ nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái: "Nhị tiểu thư đi theo một nhà chúng ta đến đây, bây giờ không thấy người, Ngưng vương phủ mà truy cứu thì ai nhận trách nhiệm này được?"

Vì con trai, con gái đồng thời mất tích mà Diêu thị gần như suy sụp, lúc này cũng mở miệng, không nhu nhược như trước nữa, mà khi mở miệng, âm thanh lộ ra vô số sắc bén: "Nếu Phụng gia không thể toàn lực tìm A Hành và Tử Duệ về, ta đây sẽ đi xin Văn Tuyên vương phủ hỗ trợ. Vong Xuyên, Tôn ma ma! Chúng ta trở về!"

Diêu thị làm bộ muốn đi, lão thái thái nóng nảy, "Dừng hết toàn lực! Sao có thể không dùng hết sức! Đó là cháu trai và cháu gái của ta, tối nay quật ba thước đất cũng phải tìm ra người cho ta!"

Lão thái thái đã biểu hiện thái độ, Phụng Cẩm Nguyên lại phải ra lệnh: "Sưu Sơn! Không chừa lại bất cứ ngõ ngách nào!"

Mọi người Phụng gia đang định tản ra, thì thấy từ hướng chùa Phổ Độ có vài vị tăng nhân xách đèn lồng đi tới, mãi đi đến trước mặt Phụng Cẩm Nguyên, lúc này mới dừng bước khó hiểu hỏi: "A di đà Phật, xin hỏi thí chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao đêm khuya không ngủ mà lại điều động gia quyến đến tận đây?"

Phượng Cần Nguyên vốn không muốn kinh động đến tăng nhân trong chùa, dù sao không phải là chuyện đảng hoàng, cho dù tối nay không tìm thấy Phượng Vũ Hành đã mất tích, hắn cũng muốn phong tỏa tin tức để từ từ tìm kiếm. Đứng là không được, dứt khoát xưng tội bỏ mình, tóm lại không thể truyền ra tin tiểu thư Phượng gia bị bắt cóc như vậy. Nếu không, chẳng những danh dự Phượng gia bị tổn hại, thì hắn cũng không có cách giao phó cho Ngự vương phủ bên kia!

Nhưng có người có tình không nghĩ như vậy, Hàn thị thấy ánh mắt Phượng Trầm Ngự ra hiệu, đi lên từng bước trước mặt Phượng Cần Nguyên mở miệng, báo với tăng nhân kia nói: "Không dối gạt đại sư, là tối nay, nhị tiểu thư của chúng ta bị người bắt cóc, chúng ta đang không tìm được."

Phượng Cần Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Hàn thị, Hàn thị sợ tới mức rớt cổ lại. Phượng Trầm Ngự lại nói tiếp: "Phụ thân đừng trách Hàn di nương, trước mặt đại sư sao có thể nói dối, đó là đã phạm vào điều kiêng kỵ."

Kim Trân nhìn mọi người, trong lòng không ngừng tính toán. Nàng tính Phượng Vũ Hành rốt cuộc có gặp chuyện không may hay không, nếu thực sự đã xảy ra chuyện, địa vị có thể bị ảnh hưởng hay không. Rốt cuộc sau này mình nên đứng bên nào? Đứng là một vấn đề.

Nhưng càng nghĩ, lại cảm thấy cho dù Phượng Vũ Hành như thế nào, chỉ bằng quan hệ giữa Diêu thị và Văn Tuyên vương phi hôm nay, nàng cảm thấy vừa mặt hơn so với Trầm thị. Ít nhất trước mặt người bên Phượng Vũ Hành sẽ không thất thế, nếu có thể nhanh chóng tìm nàng về, có lẽ tình huống có thể nghịch chuyển.

Vì thế, Trầm Ngự vừa nói hết, nàng cũng nói theo một câu, cũng hỏi Trầm Ngự: "Rốt cuộc tại sao đại tiểu thư lại chắc chắn nhị tiểu thư bị bắt cóc?" Vừa hỏi vừa nghi hoặc nhìn Vong Xuyên, lại nói: "Không phải người là nha đầu ở bên người nhị tiểu thư sao? Người hẳn là biết nhị tiểu thư và nhị thiếu gia rốt cuộc đã đi đâu."

Vong Xuyên lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh, khuôn mặt nổi lên tia lạnh lùng khó có thể cười nổi, sau đó thì lễ với Phượng Cần Nguyên và lão thái thái, nói: "Vấn đề này Kim Trân di nương hỏi rất hay, nô tỳ cũng thấy kỳ lạ, vì sao đại tiểu thư một mực chắc chắn nhị tiểu thư và nhị thiếu gia của chúng ta bị tặc nhân bắt cóc?" Lời này nói ra làm tất cả mọi người sững sốt, bao gồm cả Diêu thị.

Chỉ thấy nàng cầm cánh tay của Vong Xuyên, gấp gấp hỏi: "Vong Xuyên, người nói A Hành và Tử Duệ không bị mất tích?"

Lời này là vị tăng nhân kia thay nàng trả lời: "A di đà phật, hóa ra chư vị thí chủ tập tập ở đây tìm người. Nhưng lão nạp không hiểu, rõ ràng có hai vị tiểu Phượng thí chủ vẫn đều ở trong Phật đường tụng kinh, vì sao các người lại tìm kiếm sau núi?"

Một câu của tăng nhân, đổi lấy là một tiếng chất vấn sắc nhọn của Phượng Trầm Ngự: "Người nói gì?"

Tăng nhân kia lặp lại một lần nữa, Phượng Trầm Ngự theo bản năng mỉa mai: "Không thể."

Kim Trân đứng gần nàng hơn chút, mở miệng hỏi: "Vì sao đại tiểu thư lại nói là không thể?" Giờ phút này nàng thấy mình cực kỳ may mắn khi đứng trong hàng ngũ, nhị tiểu thư đứng là có bản lĩnh phi thường.

"Trầm Ngự." Phượng Cần Nguyên cũng giận tái mặt, hắn cảm thấy đêm nay con gái của hắn luôn nghe lời từ nhỏ, đến giờ đã lớn lại thấy không thích hợp.

Phượng Trầm Ngự tỉnh táo một chút, nhanh chóng nói: "Ta lo lắng cho nhị muội muội." Nói xong, lại không cam lòng hỏi tăng nhân kia: "Người nói là vị tiểu Phượng thí chủ, là nhị muội muội và nhị đệ đệ?"

Tăng nhân đáp: "Là một vị cô nương khoảng mười tuổi, và một tiểu nam hài năm, sáu tuổi."

Diêu thị thở dài ra một hơi: "Đúng rồi! Chắc chắn là A Hành và Tử Duệ." Nàng nhất thời sốt ruột, không có kỳ gọi nhị tiểu thư và nhị thiếu gia, rõ ràng là gọi tên của hai đứa con.

Hàn thị nghe xong, trong lòng không thoải mái, nhắc nhở nói: "Diêu tỷ tỷ đừng làm hồng quy củ."

Lão thái thái khoát tay chặn lại, phiền muộn trong lòng nháy mắt đã biến mất: "Thôi! A Hành và Tử Duệ chuyển nguy thành an, đây là chuyện tốt, quy củ trước hết để sang một bên."

Vong Xuyên thức thời sửa lại lão thái thái: "Sao lại là chuyển nguy thành an, nhị tiểu thư và nhị thiếu gia vốn tụng kinh trong Phật đường, làm sao mà có nguy hiểm được. Là do nửa đêm đại tiểu thư đi vào phòng nhị tiểu thư, thấy trong phòng không có người, đã cao giọng hô to nhị tiểu thư bị bắt cóc, nô tỳ đúng là trăm tư không thể lý giải nổi."

Phượng Trầm Ngự bị nàng nói, á khẩu không trả lời được, thấy Phượng Cần Nguyên trừng mắt với nàng, lúc này mới vội vã biện giải cho mình: "Tình thế của con nhất thời cấp bách, ai có thể nghĩ nhị muội muội tụng kinh ban đêm?"

Vong Xuyên lại nói: "Nhị tiểu thư nói, gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, nàng từ tây bắc về kinh không lâu, nên vì gia đình cố gắng một phần, lúc này mới dẫn nhị thiếu gia tụng kinh cầu phúc suốt đêm." Vừa nói vừa nhìn mọi người, "Đến chùa Phổ Độ, không phải vì cầu phúc cho Phượng gia sao?"

Nói một hồi, làm mọi người mặt đỏ tai hồng.

Phượng Cần Nguyên thấy người đã có tung tích, nhanh chóng hạ lệnh tất cả đi về.

Mọi người được tăng nhân kia dắt đến Phật đường trong chùa Phổ Độ, quả nhiên nhìn thấy Phượng Vũ Hành và Phượng Tử Duệ quỳ gối trên đệm

huong bồ, hay tay tạo thành chữ thập thành tâm cầu phúc. Bên cạnh các nàng, còn có một tiểu hòa thượng đang gõ mõ tụng kinh.

Không bao lâu sau, kinh văn đọc mất một đoạn, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Phụng Vũ Hành kéo Tử Duệ xoay người lại, nhìn thấy tất cả mọi người trong Phụng phủ đều đứng ở cửa Phật đường nhìn đến chỗ nàng, trên mặt không khỏi nổi lên cười lạnh.

Nghĩ nàng bị bắt cóc sao?

Có người cười trộm sao?

Rất xin lỗi, để các người thất vọng rồi.

Nàng dắt Tử Duệ đi ra ngoài cửa, ra về kinh ngạc hỏi Phụng Căn Nguyên: "Cha, sao các người lại ở trong này? Cũng đến tụng kinh sao?"

Phụng Căn Nguyên khó có thể tin nhìn nữ nhi này, nói thật, hắn vẫn hoài nghi lời nói của Vong Xuyên, cho dù các tăng nhân kia đều là chứng cứ, nhưng hắn vẫn hoài nghi. Khi thấy Phụng Vũ Hành, lại đứng là không nhìn ra sơ hở gì.

"A Hành vẫn cầu phúc ở Phật đường?" Hắn hỏi con gái trước mặt.

Phụng Vũ Hành gật đầu: "Đúng vậy. Từ lúc bắt đầu thi thì luôn ở trong này, các vị đại sư có thể làm chứng. Vì sao cha lại hỏi như vậy?"

Phụng Căn Nguyên lắc đầu, "Không sao là tốt rồi."

Phụng Vũ Hành hỏi lại: "Cha nghĩ A Hành sẽ có chuyện gì?"

Phụng Căn Nguyên ngẩn người, không đáp.

"Khuya rồi, người đi nghỉ sớm đi." Phụng Căn Nguyên không muốn nói chuyện với nàng, xoay người rồi đi.

Đến khi về phòng của mình mới có ám vệ hiện thân, đứng trước mặt hắn cung kính nói: "Chủ tử, sau núi phát hiện ra hai mùi thi thể, toàn bộ đều là sát thủ của Diêm Vương điện."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Mục Đích Chính Đến Chùa Phổ Độ Dâng Hương

Sau khi Phụng Vũ Hành về phòng, ba người Vong Xuyên, Hoàng Tuyền và Ban Tẩu đều đứng trước mặt nàng.

Kể ra thì, nàng rất hài lòng với năng lực xử lý hiện trường của hai người Hoàng Tuyền và Ban Tẩu, Ban Tẩu nói với nàng, người Phụng gia đứng ngay ở hiện trường đánh nhau nhưng không phát hiện nửa điểm khác thường, thì đã biết trong khoảng thời gian ngắn này, hai người đã làm bao nhiêu việc.

Mà chính nàng thì ôm Tử Duệ giấu ẩn đến giữa bụi cỏ, sau đó dùng không gian đi về chùa. Lại dùng thuốc trong không gian để Tử Duệ tỉnh lại, cũng dặn Tử Duệ phải phối hợp diễn với nàng.

Về phần tăng nhân trong chùa phối hợp, kỳ thật cũng không coi là phối hợp, đến giờ tiểu hòa thượng gõ mõ kia cũng không thể hiểu được trong quá trình hắn nhắm mắt tụng kinh, rốt cuộc sao lại bỗng xuất hiện một cô nương. Mà tăng nhân kia ra sau núi đi tìm Phụng gia, đã nhận một tràng hạt bồ đề ngàn năm mà Phụng Vũ Hành lấy ra từ trong không gian.

Nàng tình cờ đánh giá đạo hạnh của loại tăng nhân này, chỉ là trước kia, đây là bồ đề ngàn năm giá trị cao, bây giờ ở niên đại này chỉ sợ đã tăng lên không ít, đối với tăng nhân thật ra là báu vật vô giá.

"Lúc xử lý thi thể có lưu lại dấu vết không?" Nàng mở miệng hỏi hai người.

Ban Tẩu gật đầu nói: "Thuộc hạ có ý lưu lại đủ để ám vệ của Phụng Căn Nguyên phát hiện ra dấu vết, về phần những người khác trong Phụng gia, tuyệt đối không thể nào phát hiện ra."

Phụng Vũ Hành gật đầu, tốt lắm, nàng muốn để Phụng Căn Nguyên biết được, giết người, nàng không phải sẽ không làm chuyện này. Cho dù chủ mưu rốt cuộc là ai đi chăng nữa, nàng phải nhắc nhở Phụng Căn Nguyên: nếu là người làm, vậy người không đánh lại ta; nếu không phải người làm, ta đây nói cho người biết, có người muốn giết khuê nữ của người, để người xử lý.

Đây là lần thứ hai Hoàng Tuyền đi theo Phụng Vũ Hành bị tập kích, nàng nhớ rõ lần trước cửu hoàng tử phân tích nói là người Trầm gia, nên nghi ngờ hỏi Phụng Vũ Hành: "Dựa vào tiểu thư quan sát, lần này và lần trước đều do cùng một kẻ làm sao?"

Phượng Vũ Hành bữu môi, "Xem ra thì là vậy."

Vong Xuyên đã thấy tất cả các phát sinh, không khỏi nhắc nhở mấy người: "Xem ra, cho dù đại tiểu thư Phượng gia có phải là chủ mưu hay không, thì cũng là đồng phạm, biểu hiện của nàng tối nay chính là biết kế hoạch lần này, cố ý lật tẩy chuyện tiểu thư chúng ta không có trong phòng là có thật, sau đó dẫn người Phượng gia ra sau núi đi tìm."

Phượng Vũ Hành cười lạnh, đại tỷ tỷ này của nàng, mặt Bồ Tát, tâm rắn rết, người như vậy nếu đúng là được ngồi lên hậu vị, chỉ sợ khắp thiên hạ đều bị nàng tính kế.

"Ban Tẩu." Nàng hạ âm thanh xuống, bắt đầu sắp xếp một việc khác.

"Có thuộc hạ."

"Đi thăm dò xem Tôn ma ma có con cháu hay không, nếu có, lại điều tra con cháu này có làm việc ở Trầm gia hay có liên quan đến Trầm gia hay không."

Ban Tẩu gật đầu, "Thuộc hạ đã rõ." Quay lại nói với Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Các người bảo vệ tốt chủ tử." Dứt lời, rồi lác mình biến mất.

Hai người Hoàng Tuyền, Vong Xuyên không biết chuyện của Tôn ma ma, trước mắt nghe thấy Phượng Vũ Hành nhắc tới, không khỏi nghi hoặc.

Hoàng Tuyền hỏi: "Tiểu thư nghi ngờ Tôn ma ma? Không phải nàng là ma ma hồi môn của phu nhân sao?"

"Hồi môn thì sao?" Phượng Vũ Hành cảm thán, "Năm tháng thay đổi, lòng người cũng biến chuyển."

Ngày tiếp theo, chùa Phổ Độ sắp xếp nghi thức dâng hương đốt đèn cho Phượng gia.

Người Phượng gia thành kính quỳ lạy trước mặt Phật tổ, người người lẩm bẩm. Phượng Vũ Hành mắt lạnh nhìn hết tất cả, chỉ nói Phật tổ phổ độ chúng sinh, lại không biết có độ được chúng sinh trong lòng có ác niệm hay không. Cả một nhà đến bái Phật, nói ra thì đúng là châm chọc.

Nghi thức đốt đèn dâng hương tiến hành từ sáng sớm đến sau giờ Ngọ giờ Mùi, sau khi kết thúc, mọi người đã sớm đói, bụng kêu vang.

Trong lúc đó, Phượng Vũ Hành lại nhìn quận chúa của An Định vương gia và chất thiếu gia. Ánh mắt của quận chúa kia vẫn bắn thẳng địch ý sâu đậm với nàng như cũ, làm Phượng Vũ Hành dờ khóc dờ cười.

Sau khi ăn cơm xong, Phượng Cẩm Nguyên thông báo với mọi người ở lại trong chùa nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai lên đường hồi kinh, lúc này mọi người vội tự giải tán.

Lão thái thái ở lại.

Phượng Cẩm Nguyên biết lão thái thái muốn hỏi gì, nên chủ động nói: "Mẫu thân yên tâm, tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa. Sáng mai, trong am trên đỉnh núi sẽ có nữ ni cô xuống đưa Trầm thị lên, Phượng phủ sẽ thông báo với bên ngoài là Trầm thị ở lại trong am cầu phúc vì Phượng gia."

Lão thái thái thở dài một hơi, gật đầu, "Việc này người làm đúng, nếu lại tiếp tục giữ Trầm thị kia ở lại trong phủ, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện lớn."

"Đúng vậy, sở dĩ con sắp xếp cả nhà đến chùa Phổ Độ dâng hương, cũng vì tìm cho Trầm thị một lý do rời phủ, như vậy cũng để lại mặt mũi cho Trầm Ngư và Từ Hạo."

Lão thái thái nhớ đến chuyện Văn Tuyền vương phủ, con tức đã ẩn đi không khỏi lại tái phát, "Nàng ở trong nhà ương ngạnh thì cũng thôi, vạn lần không ngờ lại trêu chọc đến Văn phi, nay lại đắc tội với cả Văn Tuyền vương phủ, cục diện rối rắm này người cần phải xử lý thích đáng."

Phượng Cẩm Nguyên cũng muốn nổ đầu, hít vào một tiếng, "Mẫu thân cũng thấy thái độ của Văn Tuyền vương phi rồi, làm sao nói tốt như vậy được. Còn có cả Vũ Dương quận chúa kia, từ nhỏ đã giống cừu hoàng tử, là yêu tinh gây họa, mà lại được Hoàng thượng sủng ái."

Lão thái thái không cho rằng không có cách nào, "Không phải Diêu thị và nàng quan hệ rất tốt sao? Nay xử lý Trầm thị, người và Diêu thị cũng đứng lúc hoàn hợp, sau khi các nàng trở về, người cũng chưa đến viện đó chứ?"

Ý của lão thái thái rất rõ ràng, đó là nữ nhân của người, người cứ ngu cùn.

Nhưng Phượng Cẩm Nguyên lại lắc đầu, "Để Trầm thị ở lại trong am là chuyện bất đắc dĩ, nhưng vị trí chủ mẫu của nàng cũng không thể tháo xuống. Dù sao vẫn còn Phượng Trầm Ngư, đó mới là hy vọng chân chính của Phượng gia."

Lão thái thái mắng hần: "Vớ vẩn! Ai bảo người gỡ đi vị trí chủ mẫu của Trầm thị, ta chỉ muốn người thường xuyên đến phòng Diêu thị ngồi. Căn cơ của Diêu gia rất sâu, nay A Hành và cừu hoàng tử lại chắc chắn chuyện hôn nhân, người không thể bỏ mặc mẹ của các nàng, Văn Tuyền vương phi bên kia và Diêu thị ra vào nhiều mới tốt."

Phượng Cẩm Nguyên bất đắc dĩ gật đầu, "Con sẽ hết sức."

Hai người mẫu tử trò chuyện trong phòng, lại không nghĩ rằng ở cửa sổ ngoài phòng, Trầm Ngư đang đi dạo vài bước, nghe được tiếng thì thảo.

Trầm thị sẽ vĩnh viễn ở lại trong miếu, tuy trên danh nghĩa vẫn là chủ mẫu, nàng vẫn là chính nữ, nhưng dù sao không được ở trong phủ, danh bất chính ngôn bất thuận, sau này đại tiểu thư nàng còn thể diện gì trước mặt người bên ngoài?

Sắc mặt của Trầm Ngự tái nhợt, thất tha thất thểu về phòng của mình. Còn đang suy nghĩ, đi về một hướng, đi tìm Phụng Tử Hạo.

Dù sao sự tình liên quan đến mẫu thân của các nàng, khi nàng tâm phiền ý loạn, dù sao ca ca này cũng phải đưa là một chủ ý.

Lạ không nghĩ rằng, mới đến cửa phòng Phụng Tử Hạo, đã gã sai vật của hắn ngăn cản: "Đại tiểu thư không thể vào."

Phụng Trầm Ngự nhíu mày: "Vì sao? Ta tìm ca ca có việc gấp."

Gã sai vật vẫn lắc đầu, "Việc gấp cũng không được, hiện tại đại tiểu thư không có cách nào vào đâu."

Phụng Trầm Ngự nổi giận, mạnh tay đẩy gã sai vật ra: "Tránh ra!"

Gã sai vật không nghĩ rằng đại tiểu thư yêu kiều lại bỗng phát tính tình, bị đẩy mạnh một cái, mà Phụng Trầm Ngự đã đi vào trong phòng.

Người bên trong vội lần không nghĩ tới có người kiên quyết đi vào, chợt nghe thấy Phụng Tử Hạo gào lên một tiếng: "Cút ngay cho lão tử!"

Phụng Trầm Ngự liếc mắt nhìn đến giường của Phụng Tử Hạo đang ôm một tiểu ni cô, không để ý tiểu ni cô kia rung rung giãy dụa, một đôi tay không an phận đang lay động.

Nàng sững sờ tại chỗ, tức giận đến nổi nước mắt lưng tròng.

Lão Thiên gia, vì sao lại cho nàng một ca ca và mẫu thân như vậy? Nói nàng có mệnh phụng hoàng, là mẫu nghi thiên hạ. Nhưng rốt cuộc muốn nàng dựa vào đâu làm mẫu nghi thiên hạ? Chỉ bằng khuôn mặt này? Chỉ bằng phụ thân nàng là thừa tướng?

Nhưng nàng không lên cùng mẫu thân và ca ca, có hai người kia, con đường mẫu nghi thiên hạ của nàng còn rất nhiều vất vả?

"Trầm, Trầm Ngự..." Phụng Tử Hạo không nghĩ người tới là thiên tiên muội muội của hắn, nhất thời xấu hổ không thôi, muốn buồn tiểu ni cô ra lại có điểm luyến tiếc. "Sao ngươi lại tới?"

Tiểu ni cô cầu xin nhìn Trầm Ngự, Phụng Trầm Ngự căn bản không có tâm tư quản người khác, thấy Phụng Tử Hạo, càng ngày càng cảm thấy tuyệt vọng, chỉ bỏ lại một câu: "Phụng Tử Hạo, sao ta lại có ca ca như ngươi vậy?" Rồi xoay người bước đi.

Nha hoàn Ý Nguyệt theo sát phía sau Trầm Ngự, hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Tử Hạo, hai tay gắt gao nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, răng trên cắn môi dưới, trong lòng ghen uất một nỗi hờn dỗi.

Ý Nguyệt này năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn hai tuổi so với Trầm Ngự, nhưng không ai biết, lúc nàng mười hai tuổi trở thành người trong phòng đại thiếu gia Phụng Tử Hạo. Khi đó Phụng Tử Hạo không ra phủ đến trường, trong kinh thành nổi danh là đại thiếu gia quần áo lụa là, lại thích những vị tiểu cô nương nhỏ tiểu, Ý Nguyệt luôn mơ làm thiếu phu nhân, lại không nghĩ rằng, nhiều năm trôi qua như vậy, một nha đầu từng bị Phụng Tử Hạo thu vào phòng, nếu không phải nàng luôn hầu hạ bên người Phụng Trầm Ngự, ngay cả tên nàng là gì, Phụng Tử Hạo cũng đã quên.

Chủ tớ hai người tầm ự, ai cũng yên tĩnh qua một buổi chiều, thẳng đến bữa tối, Phụng Trầm Ngự đuổi Ý Nguyệt đi, tự mình vào phòng bếp làm một bát canh, tự mình bê qua.

Trên đùi Trầm thị đều có vết thương, trên thân cũng có vết thương bị Huyền Thiên Minh quật bằng roi, chỉ nằm trên giường không muốn động đậy. Ba nha đầu Ngọc Mãn Đường thay phiên nhau trông coi trong phòng, chỉ sợ cảm xúc nàng đột nhiên kích động muốn ra ngoài gây sự.

Lúc Trầm Ngự đến đỗ, Trầm thị đang mất Mãn Hi vì rót nước quá nóng, ồ ào: "Sao ta lại là chủ mẫu Phụng gia, tiểu tiện chân các người đừng cho rằng ta không còn quản việc trong nhà chính là thất thế. Hừ! Lão thái thái sống được đến vài năm? Ta chịu đựng cũng sẽ chịu đựng đến khi nàng chết! Việc nội bộ của Phụng gia sớm muộn gì cũng trở lại trong tay ta."

Nếu trước đây Trầm thị nói như vậy, Trầm Ngự còn có thể khuyên nhủ nàng không nên câu gắt linh tinh, nhưng hiện tại hoàn toàn không có tâm tư như vậy, chỉ cảm thấy vết sẹo trên mặt Trầm thị cực kỳ xấu cũng cực kỳ ghê tởm. Còn một thân mập mạp này, vừa thấy có thể dễ dàng nhớ lại hôm qua Vũ Dương quận chúa mắng Trầm thị là heo.

Hiện tại nàng cũng hiểu Trầm thị là heo, heo vẫn không có đầu óc.

Có mẫu thân và ca ca như vậy, còn nói gì đến tiền đồ của nàng? Còn vọng tưởng mẫu nghi thiên hạ cái gì!

"Ồ kia Trầm Ngự!" Trầm thị nói xong thì thấy Trầm Ngự mang một bát canh đi vào, mặt mày nở hoa mừng rỡ, "Trầm Ngự tới đâu! Mẫu thân nhớ người!"

Phụng Trầm Ngự cường chế khó chịu trong lòng, đi nhanh hai bước đến gần Trầm thị nói: "Thấy mẫu thân chưa ăn bữa tối, nữ nhi tự mình xuống bếp làm bát canh chay, mang tới cho mẫu thân nếm thử."

Mãn Hi muốn bê canh, Trầm thị không cho, cảm động tự mình bê canh tới. "Con gái của ta tự làm canh cho ta, ta tự mình nhận."

Trong lòng Trầm Ngư run rẩy một hồi.

"Trầm Ngư của ta rất ngoan." Trầm thị vừa cầm thìa vừa nhắc, "Từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có Trầm Ngư nghe lời nhất, ta nhớ rõ trước đây, mỗi lần người bị bệnh, ta gấp đến nỗi chóng mặt. Khi đó phụ thân người không phải là thừa tướng, trong nhà không có đại phu, ta không phải chủ mẫu, không có quyền nửa đêm phái hạ nhân ra phủ mời đại phu, đành vào vào viện của Diêu thị quý, xin phụ thân người ra nhìn người."

Trầm thị vừa nói vừa múc một thìa canh, mặt mỉm cười đưa lên bên miệng mình...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hành Hành, Đến Đây

"Mẫu thân!" Khi Trầm thị gần như đã đưa thìa kề môi, đúng lúc thấy Trầm Ngư có vẻ mặt lo lắng, không khỏi khuyên nài: "Con gái ngoan, không cần lo lắng, đám cưới của người sẽ không bỏ qua cho Phụng Vũ Hành, nàng nhất định không sống đến lúc xuất giá mười lăm tuổi."

Đáy lòng Phụng Trầm Ngư đảo lộn một hồi, trong mắt tràn đầy vướng mắc, nàng là hy vọng của mẫu thân luôn vì nàng đi lên phụng vị mà loại bỏ những chướng ngại vật, nên lại muốn ngăn cản Trầm thị uống bát canh kia: "Con gái mới nhớ ra quên cho muối vào trong canh, mẫu thân đừng uống vội, con gái nấu lại lần nữa." Vội vàng đoạt lấy bát canh trong tay Trầm thị, tháo chạy khỏi phòng.

Trầm thị chưa hiểu là có chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn Trầm Ngư rời đi lẩm bẩm nói: "Con gái ngoan của ta, tất cả những thứ tốt đều nên là của người. Tiền bạc của mẫu thân này, toàn bộ đều để lại cho người."

Ban đêm, giờ hội, Ban Tầu đã trở lại.

Hắn đem một thứ tới trước mặt Phụng Vũ Hành, Phụng Vũ Hành cầm lên xem, là một chiếc trâm cài tóc cũ.

"Ma ma kia có cháu gái mười lăm tuổi, là tiểu thiếp phòng thứ chính của tam lão gia Trầm gia. Thuộc hạ lấy cây trâm cài tóc của nàng, hình như đã cũ, giống như là đồ của trước đây."

Phụng Vũ Hành gật đầu, quả nhiên là vậy.

Nàng cảm thấy Tôn ma ma phản bội chắc chắn sẽ có nguyên nhân, bằng không là ma ma hồi môn đi theo Diêu thị của Diêu gia, sao có thể vừa mới ba năm đã chuyển qua người khác.

Chỉ là Tôn ma ma này che giấu đứa cháu gái nhỏ của mình rất kỹ, nuôi đến mười lăm tuổi, Diêu thị lại không hề biết.

Nàng trả trâm cài tóc lại cho Ban Tầu, phân phó hắn: "Đêm hôm nay đưa cây trâm này cho Tôn ma ma."

"Tuân mệnh." Ban Tầu gật đầu, còn muốn nói gì đó, thần sắc bỗng vừa động, sau đó lên tiếng nói: "Điện hạ tới." Dứt lời, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy đâu.

Phụng Vũ Hành kinh ngạc sững sờ tại chỗ, Vong Xuyên cười đầy nài: "Ban Tầu nói điện hạ tới, tiểu thư mau đi ra xem đi."

Lúc này nàng mới phản ứng lại, nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài hai bước, rồi đứng lại, quay người hỏi Vong Xuyên: "Một thân y phục của ta có được không?"

Lời kia vừa thốt ra, chính nàng còn khinh bỉ mình. Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, nam nhân có đóa tử liên ở mi tâm lại cứ thế kéo tâm của nàng?

Có lẽ vấn đề này vĩnh viễn không có đáp án, nhưng thật ra trong lòng nàng rất rõ ràng, ngay tại đêm nàng vừa mới tới thế giới này, ngay lúc nàng phát tay cáo biệt hắn, trong phút chốc, tâm, đã bắt đầu lưu luyến.

"Mặc cái gì cũng đẹp." Sau cửa sổ có âm thanh truyền đến, nàng chưa quay người lại nhưng môi đã nở nụ cười.

Từ âm thanh quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa sổ đang rộng mở, dưới gốc cây đại thụ cách đó không xa, có tử bào nam tử ngồi trên xe lăn, mặt nạ hoàng kim kia vẫn che mặt như cũ, ngay lập tức nàng lại có thể nhìn thấy đóa tử liên kia qua cái lỗ nhỏ.

"Hành Hành, lại đây."

Âm thanh này tựa như có ma lực, Phụng Vũ Hành bị mê hoặc chạy vội tới bên cửa sổ, thân hình nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, nhấc lên váy chạy tới chỗ hắn.

"Sao ngươi tới?" Ánh mắt nàng trong suốt tỏa sáng, thần thái linh động lấp lánh, thu vào trong mắt Huyền Thiên Minh, tựa như những vì tinh tú, trong phút chốc làm tim người ta đập thình thịch.

"Ta đến thăm ngươi." Hắn giữ chặt tay nàng, một chốc đã đem người ngồi trên tay vịn của xe lăn, sau đó một tay vỗ, xe lăn dứt khoát bay lên, đi lên hướng đỉnh núi.

Phượng Vũ Hành chỉ nghe bên tai vù vù tiếng gió, cả người như ngồi trên chiếc thảm bay trải nghiệm hành trình kỳ diệu.

Một tay nàng ôm cổ Huyền Thiên Minh, tay kia duỗi ra, phản kích treu ghẹo những nhánh cây ven đường, y hết đùa trẻ.

Huyền Thiên Minh chưa bao giờ thấy đáng vẻ như vậy của nàng, vừa thấy ngạc nhiên, vừa thấy như vậy mới là bộ dáng của tiểu hài tử mười hai tuổi.

Hai người cứ như vậy trong đêm, lúc nương theo khinh công bay lên giữa không trung, bốn mắt nhìn nhau, nhìn ra mấy phần nhu tình.

Rốt cuộc lên đến đỉnh núi, xe lăn vững vàng hạ xuống, hắn vận khí thu công, trên trán có một lớp mồ hôi.

Theo bản năng nàng nâng tay áo lên lau cho hắn, Huyền Thiên Minh sững sốt một chút, nhưng không trốn, đến khi Phượng Vũ Hành lau sau hắn mới nói: "Lần đầu tiên thấy một cô nương dùng tay áo lau mồ hôi cho người ta."

"À... Chắc là nên dùng khăn tay?" Nàng sờ sờ trên người, "Không mang khăn tay." Ngược lại không tiếp tục đề tài này, từ đáy lòng cảm thán: "Quá đã! Huyền Thiên Minh, các ngươi gọi cái này là khinh công?"

Hắn rất thích cảm giác khi nàng gọi hắn là Huyền Thiên Minh, tuy tên là của hắn nhưng lại cực kỳ xa lạ, nàng thường xuyên gọi, rốt cuộc lại tìm được cảm giác thân thuộc lần nữa.

Trên đời này, cũng chỉ có nàng gọi hắn như thế, Huyền Thiên Minh, phải, rất thích.

Phượng Vũ Hành từ tay vịn của xe nhảy xuống, vui vẻ đi vài vòng quanh đỉnh núi, khi dừng lại nhìn về phía Huyền Thiên Minh, chỉ cảm thấy những lo lắng chồng chất trong mấy ngày liền đều trở thành hư không. Trong mắt chỉ còn tóc hắn bay theo gió, đóa tử liên như ẩn như hiện dưới ánh trăng đêm.

Nàng nghĩ, một đại cô nương thích một nam hài tử, chắc là chịu thiệt phải không? Còn nhớ ở kiếp trước, bạn bè nói với nàng, trong tình yêu, ai động tâm trước là người thua trước.

Nhưng nay nàng, lại thua tâm phục khẩu phục.

"Ngươi muốn học không?" Huyền Thiên Minh bị nàng nhìn chăm chú đánh bất đắc dĩ, "Ta nói là khinh công, nếu ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi."

Phượng Vũ Hành lại lắc đầu, "Không học, quá khó. Ngươi thấy mỗi ngày của ta đấy, những người trong Phượng phủ đã đủ ép ta rồi, ta còn muốn xem sách được, còn muốn nghiên cứu được liệu, còn muốn cửa hàng bên ngoài phát triển, làm sao có thời gian học khinh công đây."

Nàng có chút buồn bực, nhưng mà giấy lát lại thoải mái, chạy lên lôi kéo tay áo Huyền Thiên Minh như vậy quý, nói: "Nhưng mà ta cũng muốn lĩnh hội công phu."

Huyền Thiên Minh gật đầu, "Lúc trước khi ở trong núi, thấy ngươi dùng một tay bắn mấy viên đá, đã biết không phải ngươi không có bản lĩnh."

Nàng cười hi hi, lấy tay chọc vào mặt nạ hoàng kim của hắn: "Cũng không phải chỉ là một chút bản lĩnh đâu! Tuy hiện tại thân thể ta có điểm yếu nhược, nhưng mà đều là tạm thời, về sau ta ăn nhiều một chút, mỗi ngày dành thời gian luyện tập một chút, rất nhanh có thể khôi phục lại. Tuy không thể khôi phục nhanh tới trạng thái cao nhất, nhưng khi đánh nhau, sẽ không quá vướng chân Hoàng Tuyền các nàng."

Huyền Thiên Minh không phải quá hiểu lời của nàng, cái gì gọi là khôi phục tới trạng thái cao nhất? Ý của nàng là thân thủ từng rất tốt, hiện tại lại thụt lùi?

Nhưng vẫn gật đầu, nói với nàng: "Đã có căn bản, nên đừng bỏ bê, tùy lúc không ai có thể bảo vệ ngươi, tóm lại vẫn nên phòng trừ vạn nhất. Cuối cùng ta chỉ lo lắng chuyện xảy ra với ngươi, hôm nay nghe Ban Tầu kể lại đêm qua gặp người của Diêm Vương điện, lo lắng cho ngươi, nên mới chạy đến."

Nàng để Ban Tầu ra ngoài làm việc, nếu Trầm gia ở trong kinh thành, vậy Ban Tầu dĩ nhiên phải về kinh.

Phượng Vũ Hành tuyệt đối không tức giận chuyện Ban Tầu nói cho Huyền Thiên Minh chuyện của mình, ngược lại, hắn không yên tâm về nàng nên mới chạy đến đây nên cực kỳ vui vẻ.

"Ngươi muốn thư hay không?" Nàng nghịch ngợm lui về phía sau hai bước, bảo trì khoảng cách nhất định với hắn.

"Thư cái gì?" Huyền Thiên Minh nhẹ giật mình, lập tức phản ứng lại. Hóa ra nha đầu kia muốn so đấu với hắn? Nhưng thấy thế nào cũng là hắn bắt nạt tiểu hài nhi.

Nhưng không đành lòng làm mất hứng của nàng, nên gật đầu, "Được." Chỉ bởi nàng hoạt động gân cốt thôi.

Phượng Vũ Hành cao hứng bắt đầu chiêu thức, lòng bàn chân vừa trượt, vừa nhấc lên đã chuyển động ra phía sau hắn.

Phản ứng của Huyền Thiên Minh cũng không chậm, lập tức vỗ xe lăn, nghiêng người thoát ra thật xa.

Chợt nghe Phượng Vũ Hành hô lên: "Không được dùng khinh công!" thì người đã lao tới đánh.

Huyền Thiên Minh học cổ võ, Phượng Vũ Hành chưa từng tiếp xúc những chiêu thức trong sách võ thuật.

Mà Phượng Vũ Hành sử dụng là kỹ thuật cận chiến và bắt giữ trong lục quân ở thế kỷ XXI, quan trọng chế phục hoặc đánh chết mục tiêu trong thời gian ngắn. Chiêu thức đầy đủ là một bộ quân thể quyền, lại được nàng cải biến một chút, ứng dụng càng thêm linh hoàng.

Huyền Thiên Minh càng đánh càng giệt mình, tuy Phượng Vũ Hành đứng như nàng nói, tiểu thân thể này không chịu đựng được, khí lực nhỏ nên hấn không muốn tiếp xúc với cánh tay của nàng, sợ nàng bị thương, nhưng những chiêu thức nàng xuất ra, đến nay đều là những chiêu thức hấn mới thấy lần đầu.

Chiêu thức của Phượng Vũ Hành không hề hoa lệ, càng chưa nói đến đẹp mắt. Bình thường, hơn một nửa nữ hài tử luyện võ đều lựa chọn khinh công hoặc kiếm thuật, đều là những công phu xinh đẹp, nhưng Phượng Vũ Hành xuất ra hoàn toàn là cận chiến. Mỗi một chiêu thức đều tàn nhẫn vô cùng, lại xảo quyệt, thực dụng.

Huyền Thiên Minh tin rằng, nếu điều kiện thân thể của Phượng Vũ Hành được đề cao, chỉ một thân công phu này, cho dù là cao thủ võ công thượng thừa nàng đều có thể đánh ngang tay. Huống chi, hình như, hấn cảm thấy công phu của nha đầu kia tuy thoát nhìn không có nội công tâm pháp hỗ trợ, nhưng trên thực tế, khẳng định những chiêu này sẽ phù hợp để tu luyện nội lực, chỉ là trước mắt nàng chưa luyện thành.

Hai người đánh hơn một trăm hiệp mới cùng thu thế, Phượng Vũ Hành hơi mệt, hay tay chống đầu gối thở hổn hển, vừa thở vừa xoa tay với Huyền Thiên Minh: "Không được, không được, thân thể yếu đuối này vừa đánh đã mệt rồi. Người đề ta nghỉ ngơi đã, còn có nhiều chiêu thức chưa dùng tới đâu." Nói xong ngồi trên đất, tự nghỉ ngơi.

Hấn đưa xe lăn tới bên cạnh nàng, chốc đã lấy áo choàng phía sau mình choàng lên người nàng, "Gió núi ban đêm lạnh, người mới đổ mồ hôi, cẩn thận cảm lạnh." Suy nghĩ tiếp, lại nói: "Người chắc là có luyện nội công phải không?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, cho dù là cổ đại hay người hiện đại, chỉ cần tập võ thì đều biết, chỉ trông chờ vào chiêu thức bên ngoài thì vô dụng, trọng yếu còn phải phối hợp bên trong.

Điểm này, cổ nhân gọi là nội công tâm pháp, mà ở hiện đại, ai cũng đều biết: Khí công.

"Bộ võ này của ta tổng hợp nhiều chiêu thức bắt giữ, bên trong còn kết hợp một bộ quân thể quyền." Nàng có thể nhìn ra Huyền Thiên Minh đang tò mò, thì chủ động giảng giải cho hấn, "Đều là kỹ thuật cận chiến, không có gì để xem đâu, nhưng mỗi chiêu đều rất thực dụng. Mà phối hợp với những chiêu thức này là nội công, ta gọi nó là khí công."

"Khí công?" Hấn suy nghĩ một chút, tự mình lý giải phân tích: "Ta thấy khi người đánh, lực đạo rất mạnh, cái gọi là khí công, nếu luyện thành, người bình thường khí tiếp chiêu, chỉ sợ cánh tay sẽ bị chặt đứt?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Không khác lắm, là muốn xem đã luyện tới trình độ nào. Nhưng mà cho dù ta luyện thành, đánh với người vẫn còn rất kém." Nàng không thể không thừa nhận cổ võ bác đại tinh thâm, "Các người đều dùng khinh công, còn có cả binh khí dài, nếu kết hợp thì ta chịu thiệt, rút ra từ hai lần đánh này."

Huyền Thiên Minh tỏ vẻ gật đầu đồng ý, lại nhìn này, trong mắt mang theo một tia tò mò, chuyện vừa chuyện, dứt khoát hỏi nàng: "Người học với ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Huyền Thiên Minh, Đuổi Muỗi Cho Ta

Vấn đề này Huyền Thiên Minh hỏi Phượng Vũ Hành.

Nàng học với ai? Nàng học với các sĩ quan quân đội trong lục quân.

Nhưng lời này có thể nói sao?

Dĩ nhiên là không thể.

"Cái đó..." Nàng kiểm soát cây trên mặt đất vẽ linh tinh, "Để ta suy nghĩ đã."

"Phượng Vũ Hành bản lĩnh của người đúng là lớn, lá gan cũng không nhỏ nhỉ?"

"... Học cùng với một vị cao nhân lánh đời trên núi Đại Sơn, phải, chính là vị kỳ nhân Ba Tư cho ta những thứ thuốc kỳ lạ và các dụng cụ y học." Nàng tìm được lý do, "Người cũng biết, những vị kỳ nhân đó đều rất kỳ lạ."

Điều này giống với ý nghĩ của Huyền Thiên Minh, hơn nữa, cho dù hắn muốn phản bác cũng không thể phản bác được.

Từ ngày hắn hồi kinh đã phái Bạch Trạch điều tra nha đầu này, kết quả chỉ là những sự kiện trước đó ba năm từ lúc nàng sinh cho đến lúc chín tuổi, sau ba năm không có gì.

Nàng sống ở trong một cái thôn nhỏ phía tây bắc Đại Sơn, mỗi ngày vào núi hái thuốc, gặp được ai, có chuyện gì, không ai biết.

Huyền Thiên Minh bỗng có chút hối hận, theo bản năng mở miệng: "Kỳ thật lúc người ở tây bắc, ta cũng đang ở đó đánh giấc. Nếu ta có thể đi vào trong núi kia sớm hơn một chút, có phải đã có thể sớm thấy người hay không?"

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Cũng chỉ có ngày đó, người mới có khả năng nhìn thấy ta, đây là số mệnh."

Hắn tự động lý giải ý nghĩ của nàng "Đây là do vận mệnh an bài", lại không biết ý của nàng là: Cho dù người nhìn thấy ta sớm một ngày, thì đó cũng không phải là ta.

"Đúng rồi." Hắn nhớ tới chuyện chính, "Cổ chủ sau lưng đâm sát thủ ở Diêm Vương điện đã tra ra được, là tam lão gia của Trầm gia Trầm Vạn Lương. Đại tiểu thư Phượng gia và Trầm Vạn Lương thường xuyên tiếp xúc, nàng chắc là biết một loạt kế hoạch này, cũng tiếp ứng cho Trầm Vạn Lương."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Ta cũng đã nghĩ tới, Tôn ma ma bên người mẫu thân ta có vấn đề, ta để Ban Tẩu đi thăm dò suốt đêm, điều tra được cháu gái duy nhất của Tôn ma ma là tiểu thiếp phòng thứ chín của Trầm Vạn Lương."

"Người phải cẩn thận mọi chuyện." Hắn không cho rằng người Phượng gia có thể để ý đến chuyện của Phượng Vũ Hành, nhưng nếu người bên nàng xuống tay, là gần gũi sẽ không kịp phòng. "Đêm nay ta không đi, ở cạnh người, cho đến ngày mai người trở về kinh thành."

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn con người thâm thúy dưới mặt nạ của hắn, ngồi trên đỉnh núi, giống lúc trước ở tây bắc Đại Sơn, nàng và hắn chờ Bạch Trạch đưa lão đại phu kia rời núi, hai người cũng ngồi dưới đất. Chỉ là khi đó hắn bị thương nặng, mà nàng, đối với thế giới này tràn ngập lạ lẫm và tò mò.

"Thật ra ta thích ở Đại Sơn phía tây bắc." Nàng nói với hắn: "So với kinh thành, ta càng thích cuộc sống đơn giản trong sơn thôn. Người là người ta gặp đầu tiên, ý nghĩa khác nhau."

Hắn vẫn không hiểu rõ lời nàng nói, nhưng thấy trong mắt nàng có sự cố chấp.

"Có cơ hội, ta sẽ dẫn người về." Đây là coi như hứa hẹn. "Đi thôi." Hắn thấy nàng vươn tay, "Gió mát, về phòng ngủ."

Lại vận khinh công giống như lúc lên núi, một mạch đưa nàng trở về, Vong Xuyên vẫn chờ ở cửa, thấy Huyền Thiên Minh ôm Phượng Vũ Hành trở về, nhanh chóng mở cửa, sau khi thấy hai người vào nhà, lúc này mới lại đóng cửa, tiếp tục canh giữ bên ngoài.

Phượng Vũ Hành đi xuống, nhìn hắn hỏi: "Người nói người không đi, vậy người đang ở đâu?" Nhìn lại gian phòng này, lại nói: "Nếu không ta để Vong Xuyên tìm một nhuyển ý đến, người chịu được không?"

Huyền Thiên Minh bật cười, "Nha đầu ngốc, người không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của người?"

Nàng gật đầu, "Biết, nhưng sớm muộn gì ta cũng gả cho người, huống chi có ai sẽ biết đêm nay người tới? Ta để người ngủ ở nhuyển ý, trong lòng người biết là được."

Tay Huyền Thiên Minh vuốt tóc nàng, "Nhanh chóng đi rửa mặt rồi ngủ đi, người an tâm mà ngủ, ta ở ngay bên cạnh người."

Phượng Vũ Hành ngoan ngoãn rửa mặt đi ngủ, lúc lên giường còn không quên nhắc nhở hắn: "Nếu người không đi, vậy thì đuổi muỗi cho ta đi."

Huyền Thiên Minh không nói gì.

Có cảm giác này, Phượng Vũ Hành ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, cũng bị tiếng heo kêu lên đánh thức.

Khi mở mắt ra, Huyền Thiên Minh đã sớm không còn, nàng không biết người nọ đi khi nào, rõ ràng là ngồi xe lăn, lại vẫn có thể hành động tự nhiên không tiếng động như cũ, Phượng Vũ Hành tự nhận không làm được việc này.

"Buông ra! Buông ra!" Con heo gào lên liên tiếp, nàng nghe ra là Trầm thị, không khỏi đau đầu, gọi một tiếng: "Vong Xuyên!"

Vong Xuyên đã dậy sớm canh ngoài cửa, lập tức đẩy cửa đi vào, "Tiểu thư đã tỉnh!"

"Ừ." Phượng Vũ Hành dụi mắt, nhìn ra bên ngoài, trời còn chưa sáng hẳn. "Mới sáng sớm, Trầm thị kêu cái quái gì thế?"

"Kêu trong một lát rồi, nghe thấy nàng kêu linh tinh cái gì mà phải về nhà, không ở lại chỗ này, nô tỳ vẫn chưa đi qua xem." Vong Xuyên vừa đáp, vừa

giúp nàng dọn giường. "Nước rửa mặt đã chuẩn bị tốt, tiểu thư rửa mặt trước đi."

"Huyền Thiên Minh đi khi nào?" Nàng đi đến bên chậu rửa mặt.

Vong Xuyên không quen có người gọi trực tiếp tên tự của cửu hoàng tử, nhưng lại nghĩ khi ở riêng hai người này chắc cũng xưng hô như vậy, thì cũng biết được thêm thú vị mới. "Đến cuối giờ dần mới đi."

Phượng Vũ Hành ngần người, cuối giờ dần, vậy không bao lâu sau thì nàng tỉnh dậy. Không khỏi tự trách mình vì sao không dậy sớm một chút, dù là sớm một chút, vẫn có thể nhìn thấy hân.

"Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!" Trong viện có âm thanh của Tử Duệ truyền đến, lập tức "rầm" một cái, cửa bị đưa trẻ kia mở ra. "Tỷ!" Về mặt Tử Duệ kinh hãi, bồng bỏ nhào vào lòng Phượng Vũ Hành.

Nàng đang rửa mặt, vẫn chưa lau khô nước, vừa lo lắng hoảng loạn lấy khăn mặt từ Vong Xuyên, vừa hỏi Tử Duệ: "Sao vậy?"

Tử Duệ ngừng đầu nhìn nàng, sắc mặt hơi trắng. "Tỷ tỷ, thật đáng sợ! Mẫu thân rất đáng sợ!"

Nàng sùng sốt giật mình, mẫu thân, chắc là nói Trầm thị.

"Nàng làm sao?"

"Vừa rồi mẫu thân cắn một nha hoàn, cắt đứt một miếng thịt, miệng đầy máu, thịt vẫn còn trên miệng, rất đáng sợ!"

Khi Tử Duệ nói chuyện, âm thanh cũng run lên theo.

Phượng Vũ Hành cũng ghê tởm, nhả mày. Đây là biểu hiện nổi điên của Trầm thị sao?

"Đi, chúng ta đi xem sao." Nàng dắt tay Tử Duệ ra sân, đi đến nơi ở của Trầm thị, mới phát hiện ra trong viện có vài ni cô thân thể khỏe mạnh, chỉ là nâng Trầm thị đang hôn mê nhét vào nhuyễn kiệu. Sau đó hướng Phượng Cần Nguyên dùng nghi lễ tạo thành chữ thập, rồi đưa kiệu đi.

Lúc này người Phượng gia đều tề tụ, Phượng Cần Nguyên tuyên bố: "Đại phu nhân Trầm thị tự nguyện đi đến am Phổ Độ cầu phúc cho Phượng gia, từ nay về sau vĩnh viễn không về phủ. Các người dọn dẹp một chút, rồi chuẩn bị xuất phát."

Thế nàng mới biết, hóa ra là Phượng gia quyết định. Trục xuất Trầm thị khỏi phủ môn, lại dùng thanh danh cầu phúc bảo vệ địa vị chủ mẫu của nàng, đồng thời cũng bảo vệ vị trí chính nữ của Trầm Ngư, đúng là tính toán tốt.

Giống như Trầm thị, Mãn Hi nhìn Phượng Vũ Hành, tự hỏi một chút, lúc này quỳ trên đất, nói với Phượng Cần Nguyên: "Nô tỳ nguyện ý ở lại am Phổ Độ hầu hạ phu nhân, xin lão gia ân chuẩn."

Phượng Cần Nguyên gật đầu, đồng ý thỉnh cầu của Mãn Hi.

Phượng Vũ Hành nhìn Mãn Hi, biết suy nghĩ trong lòng nàng, không phát ra tiếng, dùng khẩu hình nói: "Đa tạ." Rồi sau đó tay đưa vào trong tay áo, từ trong không gian lần mò một lát, hai cái bình nhỏ đã cầm trong tay. Nàng xoay người đưa bình nhỏ cho Vong Xuyên, "Tìm cơ hội đưa cho Mãn Hi, hỏi xem mẫu thân nàng ở đâu. Người nói với nàng, đúng thời hạn ta sẽ phái người mang thuốc đưa đến đây, để nàng an tâm."

Vong Xuyên gật đầu đáp ứng.

Người Phượng gia bắt đầu tự dọn dẹp, chưa đầy một lát đã tập trung ở cửa núi, chuẩn bị lên xe.

Văn Tuyên vương phi vẫn muốn ở lại trong chùa hai ngày, Điều thị chủ động nói lời từ biệt với nàng, Phượng Vũ Hành và Vũ Dương quận chúa cũng nói lời từ biệt, hai người ước hẹn sau khi hồi kinh lại gặp lại.

Khi chuẩn bị lên xe, huynh muội An Định vương gia cũng đi chùa Phổ Độ dâng hương, đi tới trước mặt một nhà Phượng gia. Chỉ thấy vị quận chúa kia nói với Phượng Cần Nguyên: "Nghĩ rằng có duyên với Phượng đại nhân, từ nhỏ bản quận chúa đã đến chùa Phổ Độ dâng hương, ngẫu nhiên lúc này, lại gặp Phượng đại nhân."

Phượng Cần Nguyên thi lễ, rồi nói: "Thanh Nhạc quận chúa." Thái độ lãnh đạm xa cách, khác hoàn toàn với lúc gặp Văn Tuyên vương phi.

Thanh Nhạc quận chúa kia cũng không thấy kỳ lạ, chỉ cười nhẹ nói: "Mấy ngày nữa là đại thọ của mẫu phi ta, đến lúc đó sẽ đưa thiệp mời đến quý phủ, mong rằng có thể hân hạnh được đón tiếp phu nhân Phượng phủ và mấy vị thiếu gia, tiểu thư."

Phượng Cần Nguyên cũng mỉm cười nói: "Thiệp mời của vương phi, Phượng phủ sẽ nhận. Xin quận chúa yên tâm, chắc chắn Phượng gia sẽ chuẩn bị thọ lễ."

"Vây đi, đa tạ Phượng đại nhân." Thanh Nhạc quận chúa kia cũng không nói nhiều, hàn huyên vài câu rồi xoay người rời đi, lúc gần đi vẫn không quên cho Phượng Vũ Hành một ánh mắt tràn ngập địch ý và khiêu khích.

Nàng nhíu lông mày, đón nhận ánh mắt kia, thu hết thần sắc của Thanh Nhạc quận chúa.

Trên đường hồi phủ, vì thiếu Trầm thị, thật sự yên tĩnh hơn nhiều. Xe ngựa vốn để Trầm thị ngồi đã bị Phụng Cẩn Nguyên tặng cho Hàn thị ngồi, làm Hàn thị một đường cười quỵn rũ.

Phụng Vũ Hành vẫn chọn ngồi cùng Diêu thị và Tôn ma ma, Tôn ma ma rất không tự nhiên, không dám nhìn Phụng Vũ Hành.

Sáng nay tỉnh lại, Tôn ma ma đã cảm thấy có thứ gì đó trong tay, nàng cúi đầu nhìn, lại phát hiện không biết khi nào trong tay đã cầm một chiếc trâm cài tóc. Mà chiếc trâm cài tóc kia sao nhìn rất quen, chờ nàng xoa nhẹ mắt, hoàn toàn tỉnh táo mới giật mình, đó là của đứa cháu gái nhỏ khi xuất giá mình đã lên đưa cho nàng. Tuy rằng đã cũ, nhưng là thứ đáng giá nhất của nàng. Đó là năm khi Diêu thị xuất giá, phu nhân Diêu gia đã đưa cho nàng.

Tôn ma ma rất sợ, nàng không biết vì sao thứ của cháu gái lại bỗng ở trong tay mình, nhưng nghĩ đến mấy ngày gần đây giúp tam gia Trầm gia làm vài chuyện, trong lòng không khỏi run sợ.

Nhị tiểu thư Phụng Vũ Hành không bao giờ có tính hiền lành, từ lúc trên đường hồi kinh thì nàng phát hiện, nhị tiểu thư bây giờ và ba năm trước đây hoàn toàn khác nhau. Nếu không phải nhớ tới cháu gái nhỏ của mình, nàng tuyệt đối muốn đối địch với Phụng Vũ Hành.

Lần trước là chuyện vu cáo hình nhân thế mạng, Phụng Vũ Hành không bắt nàng, nàng còn nghĩ rằng mình đã che dấu được. Lần này lại liên hợp với Phụng Trầm Ngự giúp Trầm Vạn Lương làm nội ứng dẫn tầm mắt của Phụng Vũ Hành và Diêu thị rời khỏi Tử Duệ, nàng nghĩ sẽ không có chuyện gì, nhưng trâm cài tóc lại đập tất tâm lý may mắn của nàng.

Không phải là không chuyện gì, mà là có chuyện, hơn nữa là chuyện lớn.

Phụng Vũ Hành thấy biểu tình trên mặt Tôn ma ma thay đổi trong phút chốc, không khỏi cười lạnh một cái.

Mất thấy Diêu thị đã ngủ say, nàng nói nhẹ: "Có một số chuyện ta đã biết rõ, phải có chừng có mực, không nên ép ta đường cùng."

Một câu, Tôn ma ma nghe thấy mà một thân mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, đoàn xe dừng lại trước cửa Phụng phủ. Khi xuống xe Phụng Vũ Hành có cảm giác kỳ lạ, giống như trong không khí có cái gì bỗng biến mất.

Nàng biết, là Huyền Thiên Minh luôn âm thầm bảo vệ nàng đã rời đi. Không khỏi mỉm cười, ngẩng đầu nhìn trong không trung, không tiếng động, nói: "Hẹn gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tứ Tiểu Thư Đang Thổ Lộ Với Nhị Cô Gia Tương Lai Sao?

Người Phụng gia khi đi dẫn theo Trầm thị, trở về lại không thấy bóng người. Phụng Cẩn Nguyên đồng loạt thông báo với các hạ nhân trong nhà, rất nhanh, tất cả mọi người đều biết, đại phu nhân tâm tồn thiện niệm, vì cầu phúc cho người nhà, tự nguyện ở lại am Phổ Độ.

Phụng Vũ Hành không muốn tổn nhiều lời với người Phụng gia, kéo Diêu thị và bọn hạ nhân về Đồng Sinh hiền, nhưng mới quay người đã bị Phụng Cẩn Nguyên gọi lại.

Nàng biết Phụng Cẩn Nguyên có điều muốn nói với mình, nên để Diêu thị dẫn theo Tử Duệ về trước.

Thấy Diêu thị các nàng đi xa, lúc này mới quay đầu hành lễ qua loa với Phụng Cẩn Nguyên, cười hỏi: "Phụ thân gọi A Hành lại có việc gì?"

Phụng Cẩn Nguyên nhìn đứa con gái này, không nói hồi lâu.

Hai lần, hai lần hấn phái ám vệ ra ngoài, tin tức hồi báo đều có liên quan đến đứa con này.

Hấn tin rằng tin tức của ám vệ sẽ không sai, đến nay cũng không rõ Phụng Vũ Hành muốn mười mấy tiểu nha đầu kia ở Tiêu Châu làm gì, càng không hiểu có hơn hai mươi sát thủ của Diêm Vương điện chẳng những không nỡ làm nàng bị thương, mà tất cả lại chết trong tay nàng.

Từ khi Phụng Vũ Hành hồi kinh, Trầm thị bị tấn công liên tiếp, Trầm gia muốn trừ khử Phụng Vũ Hành, dĩ nhiên hấn hiểu đạo lý đó. Hấn cũng biết giá thuê sát thủ của Diêm Vương điện rất đắt, nếu không có nhà đại phú như Trầm gia, vậy tiền trả ra rất lãng phí.

Cho dù trong mắt hấn Phụng Vũ Hành là dạng người gì, Trầm gia bỏ tiền mua người giết con gái của Phụng Cẩn Nguyên hấn, món nợ này chắc chắn phải thanh toán.

Chỉ là đứa con gái này, hần không thể không đề phòng.

Phượng Vũ Hành thấy Phượng Cẩn Nguyên gọi nàng lại, mà đã lâu không chịu nói, thì biết trong lòng phụ thân này chắc chắn đang cân nhắc cái gì đó. Nàng cũng không quấy rầy hần, chỉ lẳng lặng đứng, thong dong mà bình tĩnh.

"A Hành." Rốt cuộc, Phượng Cẩn Nguyên đã mở miệng, nói: "Phụ thân hy vọng con có thể nghĩ cho nhiều người trong nhà, dù sao Phượng gia hòa thuận thì tương lai của con mới sáng sủa."

"Hả?" Phượng Vũ Hành nghĩ hần muốn hỏi chuyện đạo tặc đêm đó, nhưng nàng đã quên, cho đến giờ, trong lòng phụ thân của nàng luôn chỉ có bản thân, đều chỉ có tiền đồ của Phượng gia. Nàng lạnh mặt, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo, "Ta chưa bao giờ chủ động gây chuyện, chỉ mong đừng chọc vào ta."

"Con là con cháu của Phượng gia, phải có bộ dáng của con gái Phượng gia!" Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đứa con gái này đúng là không thêm chút muối nào.

"Vậy mong phụ thân có bộ dáng của phụ thân trước đã!" Nàng thẳng thừng trừng mắt nhìn Phượng Cẩn Nguyên, một bụng tức giận bùng lên, "Mong phụ thân lúc con cái bị tổn thương, phải xuất phát từ góc độ của một phụ thân trước đã, quan tâm an toàn của con cái một chút, mà không phải mở miệng ngậm miệng cứ Phượng gia, Phượng gia! Chờ một ngày con của ngài đều bị người giết sạch, ta sẽ nhìn xem ngài lấy nhà ở đâu!"

Nàng ném ra lời này, xoay người bước đi.

Phượng Cẩn Nguyên tức giận đến run lên, hai tay đang buông lại nắm chặt, lặp đi lặp lại vài lần, vẫn là bại trận, chỉ nói về phía tám lưng kia: "Ngày mai ta sẽ sắp xếp cho Tử Duệ một tiên sinh dạy võ lòng."

Nàng nghe thấy, khoát tay về phía sau, chưa nói gì.

Trở lại Đồng Sinh hiền, đám hạ nhân rất vui vẻ, đều đi lên vây lại hỏi: "Nhị tiểu thư vẫn tốt chứ? Nhị tiểu thư có ăn quen đồ ở trong chùa hay không? Nhị tiểu thư, nô tỳ nấu ăn ngon lắm, đang mang cái này tới, phu nhân và thiếu gia còn đang chờ ngài ăn cơm."

Trong lúc nhất thời, người đang bị Phượng Cẩn Nguyên ảnh hưởng mà lạnh lùng, tâm tình lập tức hồi phục.

Xem đi, Đồng Sinh hiền của nàng, hạ nhân của chính nàng, vẫn tốt hơn.

Khi ăn cơm, nàng nói với Tử Duệ: "Ngày mai phụ thân sẽ mời tiên sinh dạy võ lòng đến phủ, Tử Duệ sẽ bắt đầu học võ lòng."

Đứa trẻ rất vui vẻ, hưng phấn nói, trong thư phòng của hần có rất nhiều sách và văn chương, hần đã sớm muốn có thể đọc chúng.

Điều thị và Phượng Vũ Hành cũng rất vui đối với nhiệt tình học tập của đứa trẻ này, Điều thị vỗ nhẹ đầu Tử Duệ, nói: "Chờ con lớn lên, phải đi thư viện Vân Lộc ở Tiêu Châu đọc sách, tương lai thi đỗ công danh."

Phượng Vũ Hành có suy nghĩ khác với nàng: "Cũng không nhất định phải thi đỗ công danh, Tử Duệ hoạt bát hiếu động, hay là thích tập võ, tỷ tỷ cũng sẽ ủng hộ."

Điều thị bất đắc dĩ nói: "Con chiều nó quá."

"Chỉ là con trai thôi!" Nàng vỗ vỗ Tử Duệ, "Cho dù khoa khảo nổi danh, vẫn nên chinh chiến sa trường, chỉ cần là chuyện đệ làm được, tỷ tỷ đều ủng hộ."

Phượng Tử Duệ rất vui vẻ, tỷ tỷ hần nói có thể như vậy, không khỏi nói: "Đệ rất thích đọc binh thư, tỷ tỷ, đệ có thể học binh pháp sao? Đệ cũng muốn học công phu, học giỏi là sau này có thể bảo vệ tỷ tỷ và mẫu thân, ai cũng không thể bắt nạt các người."

"Đương nhiên có thể." Phượng Vũ Hành đồng ý, "Phụ thân mời tiên sinh phụ trách dạy đệ học võ lòng, học chữ là đệ có thể tùy ý xem binh thư, không biết, tỷ tỷ lại mời tiên sinh chuyên dạy binh pháp cho đệ được không?" Còn nghĩ thêm, lại nói với Tử Duệ, "Nếu muốn học võ, mỗi ngày đều phải rời giường sớm, đệ có thể làm sao?"

Đứa trẻ dùng sức gật đầu: "Có thể!"

"Tốt lắm." Phượng Vũ Hành nhìn Hoàng Tuyền nói: "Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm và buổi chiều hai lần, người phụ trách dạy võ cho Tử Duệ. Bắt đầu từ cơ bản nhất, không vội thành công, phải học đến nơi đến chốn."

Hoàng Tuyền lập tức đồng ý, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đã nhớ."

"Thời gian cụ thể thì người và Tử Duệ thương lượng, à, ta cũng muốn luyện tập, gân cốt phải linh hoạt."

Điều thị nhìn bộ dáng xoa tay của Phượng Tử Duệ thì cảm thấy đáng yêu, nên cũng không quản hần học tập binh pháp. Hiện tại nàng rất tin tưởng Phượng Vũ Hành, chỉ cần Phượng Vũ Hành nói có thể, Điều thị đều không nghi ngờ.

Ăn cơm xong, Diêu thị mang Tử Duệ đi nghỉ, Phụng Vũ Hành thì đến chỗ phòng kho tìm Thanh Ngọc và Trương công công.

Lúc nàng đến đó, Thanh Ngọc đang cầm sổ sách muốn ra ngoài, thấy Phụng Vũ Hành đến, chạy nhanh đến kéo nàng vào phòng: "Nô tỳ đang muốn đi tìm tiểu thư."

Trương công công còn thì lễ với Phụng Vũ Hành: "Nô tài bái kiến vương phi."

"Công công đừng đa lễ." Phụng Vũ Hành biết Trương công công này là bạn cùng lớn lên với Hoàng thượng, lại là người hầu hạ Huyền Thiên Minh nhiều năm, đối với hắn là rất tôn trọng. "Hôm qua ta đã gặp điện hạ, điện hạ từng nhắc đến chân công công phát sinh bệnh, khi tái phát sẽ đau đớn khó nhịn, A Hành nghĩ muốn nhìn xem cho công công."

"Ôi! Thế này không được!" Trương công công cảm động tới đỉnh, "Đã phiền điện hạ và vương phi còn nhớ tới, đây là bệnh cũ của nô tài, không có gì đáng ngại."

Phụng Vũ Hành đi lên phía trước, giúp Trương công công ngồi trên ghế, "Công công đừng khách khí với ta, từ nhỏ ta đã đi theo ngoại tổ học y, tuy vài năm nay không ở kinh thành, nhưng kiến thức vẫn chưa bỏ bễ." Nàng vừa nói vừa lấy tay ấn chân Trương công công.

Trương công công thấy việc không thể tránh, thì cũng không từ chối nữa, chỉ là hốc mắt hơi ươn ướt, kích động nói: "Nô tài nhất định là tốt số, đi theo Hoàng thượng không bao lâu đã được tin tưởng, sau lại đi theo điện hạ, điện hạ đối xử với nô tài rất tốt. Nay vương phi cũng đối xử với nô tài như vậy, vậy ra kiếp trước nô tài đã tu luyện phúc khí rồi!"

Phụng Vũ Hành vừa kiểm tra chân hắn, vừa cười nói: "Đó là vì công công rất tốt, làm việc ôn hòa, cho nên Hoàng thượng và điện hạ đều tín nhiệm ngài." Nàng đề mấy chỗ huyết vị, lại làm thông vài kinh mạch, lúc này mới nói với Trương công công, "Chứng bệnh của ngài tên là phong thấp, là một loại bệnh ở các đốt ngón tay, xương cốt, cơ thể, mạch máu, khi phát bệnh có vẻ kín đáo chậm chạp, quá trình mắc bệnh có vẻ dài. Muốn trị tận gốc không dễ dàng, nhưng ta làm giảm đau cho ngài thì có thể."

Trương công công nghe không hiểu là chứng bệnh gì, chỉ nghe nói có thể chữa, thì mừng rỡ đứng lên: "Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá, vương phi có điều không biết, khi hai cái đùi này tê thì đúng là đòi mạng, đặc biệt lúc thời tiết lạnh xuống, quả thực không thể đi đường."

Phụng Vũ Hành gật đầu, nàng dĩ nhiên biết, bệnh phong thấp hầu như là bệnh về tuổi.

"Buổi tối ta tự điều chế được liệu tốt điều trị bệnh cho công công, công công cứ yên tâm." Nàng đứng dậy, cho Trương công công một nụ cười an tâm.

Thanh Ngọc thấy chuyện của Phụng Vũ Hành đã xong, lúc này mới mở miệng nói: "Tiểu thư, nô tỳ và Trương công công đã kiểm tra toàn bộ sổ sách rồi."

Trương công công cũng đứng lên, lau mặt, bắt đầu nghiêm túc, "Toàn bộ sổ sách đã bị động tay động chân, nô tài và Thanh Ngọc cô nương đã làm lại sổ sách lần nữa, tính tổng ba gian cửa tiệm, đại phu nhân Trầm thị của Phụng gia tổng cộng đã tham ô cất giấu hai mươi vạn lượng bạc."

Thanh Ngọc nói tiếp: "Cái này còn chưa tính đồ cổ trong Kỳ Bảo Trai. Bởi vì đồ cổ quá nhiều, dự đoán không tốt lắm, chúng ta chỉ có thể đếm vật còn thiếu." Thanh Ngọc nói xong, đưa sổ sách mới làm cho Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành xem không hiểu lắm, chỉ tùy ý trả lại không quan co. "Ta tin các người." Nàng xoay người ra khỏi phòng, Thanh Ngọc và Trương công công cũng đi theo sau, "Thanh Ngọc, đi mời An đi nương và Hàn đi nương đến Đồng Sinh hiền, nói ta có việc muốn thương lượng cùng các nàng."

"Vâng." Thanh Ngọc đáp lại rồi vội vàng đi.

Lúc này, bên chỗ Hàn thị, Phụng Phấn Đại giờ cánh tay gãy xương về phía Hàn thị lớn tiếng chửi bậy: "Ngươi chỉ là đồ con lừa!"

Hàn thị tức giận đến run run, "Ta là mẫu thân con!"

"Mẫu thân?" Tròng mắt Phụng Phấn Đại trừng lên, "Có mẫu thân như ngươi để làm gì? Ngươi mang cho ta cái gì? Chỉ biết dùng công phu dụ dỗ của ngươi thông đồng với phụ thân, nhưng sao ngươi không nghĩ khi gối đầu bên phụ thân nói hai câu lời hay cho ta?"

"Sao con biết ta chưa nói?" Nước mắt Hàn thị đều rơi xuống, nàng đứng là làm thiếp, đúng là xuất thân của nàng không tốt, nhưng con gái ruột của nàng cứ vậy mà mắng nàng, nói mặt mũi của nàng phóng tới chỗ nào?

"Ngươi nói rồi thì sao phụ thân còn đối xử với ta như vậy? Ta là con gái của hắn! Trước mặt hắn ta bị người bề gãy tay! Sao ngay cả nói hắn cũng không nói cho ta một câu? Ngay cả nhìn cũng không nhìn ta một cái? Ta rốt cuộc có phải con ruột của hắn hay không? Ta là do ngươi trộm với người khác sao?"

Phụng Phấn Đại không quan tâm đến lời vừa thốt ra, Hàn thị sợ tới mức nhanh chóng bịt miệng nàng lại, "Con nói cái gì đó? Không muốn sống nữa hay sao? Con đương nhiên là con ruột của phụ thân con! Cái này mà còn dám nói ra bên ngoài, vậy con chính là muốn chết!" Hàn thị cũng tức giận, "Phấn Đại ta nói cho con biết, ở trong cái phủ này, mặt con có đại tỷ tỷ Phụng Trầm Ngư, giữa con có nhị tỷ tỷ Phụng Vũ Hành, con còn nghĩ gì nữa, chết tâm đi! Còn không biết sao, đại phu nhân đã bị đưa đến miếu, chỉ sợ đời này sẽ không về được phủ, đây là kết cục nếu đối đầu với Phụng Vũ Hành! Con suy nghĩ kỹ đi."

"Cái gì?" Phụng Phấn Đại kinh hãi, dùng sức bỏ tay Hàn thị đang bịt miệng mình ra: "Nàng bị đưa vào miếu? Vì sao? Không phải Trầm gia rất có tiền

sao? Không phải nàng có đại tỷ tỷ tương lai làm Hoàng hậu sao?"

"Con ngâm miệng lại cho ta!" Hàn thị tức giận đến gan cũng đau, đứa con gái này của nàng sao lại học theo tính khí của Trầm thị, miệng không thể ngăn cản. "Có tiền thì sao? Cũng không nhìn xem nàng trêu chọc ai. Cho dù là cửu hoàng tử thì vẫn là trong cung Vân phi, người nào nàng chọc vào mà tốt? Cho dù là phụ thân con, cũng không thể trêu vào như nhau! Đừng cho rằng ta không biết tâm tư của con với cửu hoàng tử, thu hồi sớm cho ta!"

"Ta không thu! Ta chỉ thích cửu hoàng tử! Ta muốn gả cho hắn!" Phụng Phấn Đại nổi điên lên đem điều trong lòng nói ra.

Lại nghe ở cửa phòng truyền đến âm thanh: "Tứ tiểu thư đang thô lỗ với nhị cô gia tương lai sao?"

P.s: Mọi người chờ lâu rồi đúng không? Hôm nay mình cũng không định làm, nhưng mà làm sao phụ kỳ vọng của mọi người được. Trong chương này, và bắt đầu từ chương này mọi nhân vật sẽ xưng hô theo độ thân thiết và cấp bậc, ví dụ Diêu thị và 2 đứa con thì xưng là "ta-con", còn 2 đứa con sẽ xưng "con-ngài", "ta-người" thì không có cảm giác tôn trọng, còn với Phụng Căn Nguyên sẽ là "ta-ngài": cảm giác xa cách, "ta-người" thì có vẻ không ổn. Tương tự thì mình sẽ chuyển cho phù hợp với từng tuyến. Nên là khi đọc không ai thắc mắc về cách xưng hô bỗng dưng bị đổi nha.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đi Thôi! Chúng Ta Đi Đòi Tiền!

Âm thanh bất chợt làm linh hồn nhỏ bé của Hàn thị bị dọa không ít, Phụng Phấn Đại cũng sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đang đứng ở trước cửa phòng là nhất đẳng nha hoàn của Đồng Sinh hiên, Thanh Ngọc.

"Xem ra nô tỳ tới không đúng lúc, Hàn di nương và tứ tiểu thư cứ trò chuyện trước, nô tỳ chờ ở ngoài sân." Thanh Ngọc lạnh mặt vờ lui ra bên ngoài.

"Chờ đã!" Hàn thị nhanh chóng gọi người lại, "Ra là Thanh Ngọc cô nương! Ôi người xem sao người lại nói vậy, người tới đây nhất định là có việc, nào có chuyện để người chờ." Ngừng lại một chút, rồi lại nói: "Cánh tay của tứ tiểu thư bị thương, nên tính tình có hơi nóng nảy, Thanh Ngọc cô nương nghe thấy cái gì thì đừng để trong lòng!"

Thanh Ngọc cười miễn cưỡng, "Nhị tiểu thư để nô tỳ đến mời Hàn di nương đến Đồng Sinh hiên một chuyến, còn phải đi mời An di nương nữa."

"Ồi!" Hàn thị sững sốt, "Nhị tiểu thư có thể có chuyện gì?"

Thanh Ngọc nhìn Phụng Phấn Đại một cái, nói: "Trước mặt nhị tiểu thư, lão thái thái và lão gia đều từng đáp ứng, chờ ba gian cửa tiện của Diêu di nương kiểm tra sổ sách rõ ràng, nếu có lợi nhuận sẽ chia đều cho lão thái thái, lão gia, còn cả tam tiểu thư và tứ tiểu thư. Nay sổ sách đã kiểm tra rõ ràng, tiểu thư muốn mời hai vị di nương đi qua."

Vừa nghe thấy được chia tiền, Phụng Phấn Đại lộ vẻ trẻ con, gấp rút thúc giục Hàn thị: "Người nhanh đi đi."

Hàn thị quay đầu trừng mắt nhìn nàng, lại nói cùng Thanh Ngọc: "Cô nương đi trước một bước, ta đi theo sau."

Thanh Ngọc gật đầu, "Vậy nô tỳ đi trước một bước." Dứt lời, xoay người rời đi.

Hàn thị thấy Thanh Ngọc đã đi xa, lúc này mới bước vài bước đến bên người Phụng Phấn Đại, tức giận đến nổi giận chân: "Miệng không thể cản! Thanh Ngọc kia là nhất đẳng nha hoàn bên người Phụng Vũ Hành, mới đến chưa bao lâu mà không thấy vẻ kiêu ngạo càng ngày càng tăng sao. Lời nói vừa rồi mà bị nàng nói cho Phụng Vũ Hành biết, thì tự con chịu."

"Hừ." Phấn Đại cũng biết lời nói kia nghe không tốt, khẽ hừ một tiếng không thèm nhắc lại. Nhưng vẫn muốn nhớ đến, lại không nhịn được dặn Hàn thị: "Lát nữa nếu Phụng Vũ Hành chia bạc, người nhớ nên lấy nhiều thêm chút. Bên An di nương còn có cửa tiệm của mình, tương lai Tương Dung không lo của hồi môn. Còn ta không có cái gì hết!" Vừa nói vừa liếc oan Hàn thị một cái, "Một chút bản lĩnh đúng là không có."

Hàn thị bị con gái trách mắng, trong lòng ủy khuất cực độ, lại biết đúng là mình không có bản lĩnh, không có khả năng lo của hồi môn cho Phấn Đại.

"Phụng gia chính là gia đình bạo ngược." Phấn Đại nâng cánh tay đau từng trận, buồn rười rượi nói, "Một khi gặp nhân vật lợi hại thì không biểu lộ tính khí."

Hàn thị tức giận: "Đó là hoàng tử! Con thấy Phụng gia có thể có nổi nóng sao?"

Vừa nói đến cửu hoàng tử, Phấn Đại lại nổi tính trẻ con: "Dựa vào đâu mà việc hôn nhân là của nàng? Đều là thứ nữ, dựa vào đâu lại cho nàng cuộc hôn nhân như vậy? Ta nhớ rõ trước đó, hôn sự là cho chính nữ."

"Vậy thì sao?" Hàn thị đi vội vã, lại không thể không khuyên Phấn Đại: "Cho dù Phụng Vũ Hành không lấy chồng, thì cũng chưa tới lượt ngươi. Nếu người ta muốn lấy chính nữ, thì cũng là Phụng Trầm Ngư!"

"Chính nữ trong nhà không phải là thay phiên nhau ngồi hay sao?" Phấn Đại không phục lắm bầm: "Nếu là thay phiên nhau ngồi, thì sớm muộn gì có một ngày có thể chuyển đến ta! Ta không sợ chờ đợi." Lại nhìn Hàn thị, cả giận: "Trước kia ngươi chỉ biết lấy lòng Trầm thị, cuối cùng thì có gì tốt? Còn không bằng nhỏ giọt từ kẽ tay Phụng Vũ Hành đâu! Được rồi được rồi, nhanh đi đi, nhớ rõ lấy nhiều bạc một chút mới là chuyện chính."

Hàn thị bị Phấn Đại đuổi ra ngoài, tính cách ông ọ của Phấn Đại đã làm nàng có một tia dự cảm bi quan. Kiêu ngạo ương ngạnh, giống với Trầm thị. Trầm thị tuy có nhà mẹ đẻ tốt, vẫn rơi vào kết cục này, vậy Phấn Đại có cái gì? Một thứ nữ, Phụng gia có thể là chỗ dựa của nàng sao?

Hàn thị suy nghĩ phức tạp, tâm tình lại không yên đi đến Đồng Sinh hiên, đồng thời còn lo lắng chuyện phối hợp với Trầm Ngư buổi tối hôm đó có thể bị Phụng Vũ Hành truy cứu hay không.

Rốt cuộc khi đi đến Đồng Sinh hiên, nha đầu canh giữ ở cửa Đồng Sinh hiên thì lễ với nàng, dẫn nàng đi vào trong.

Đây là lần đầu tiên Hàn thị đến chỗ này, không khỏi âm thầm cảm: Quá khí thế.

Tuy rằng đã biết đây căn bản là một tòa phủ đệ, nhưng tận mắt đến thì lại là một loại tâm tình khác. Chẳng trách Phấn Đại không cam lòng, đều là thứ nữ, sao lại khác nhau lớn như thế, ai có thể cam tâm chứ?

Khi nàng vào viện Phụng Vũ Hành, An thị đã sớm đến rồi, đang nói chuyện trời đất với Phụng Vũ Hành. Nói một câu cười một câu, thoát nhìn náo nhiệt ầm ập.

Hàn thị muốn gia nhập vào, nhưng mới mở miệng, chiều mỉm cười còn chưa xuất ra, chỉ thấy Phụng Vũ Hành vốn đang thân thiện lại lạnh xuống, sau đó nhìn về phía nàng nói: "Hàn đi nương đến rồi!"

Hàn thị vừa mở miệng lại thu hồi, xấu hổ gật đầu, rồi thì lễ: "Bái kiến nhị tiểu thư."

"Ừ." Phụng Vũ Hành cũng chưa nói "Không cần khách khí", đương nhiên nhận cái thì lễ này của nàng, sau đó lại nói: "Hôm nay gọi hai vị đi nương đến đây, chỉ yếu là ta muốn nói sổ sách bên này đã kiểm tra xong, mấy năm nay sổ tiền đại phu nhân nuốt ước chừng hai mươi vạn lượng bạc. Lúc trước ta nói tiền này là muốn hiếu kính tổ mẫu và phụ thân, ngoài ra còn muốn chia thêm một ít cho hai vị muội muội. Nếu mọi người đều có phần, vậy xin mời hai vị đi nương cùng ta đi gặp tổ mẫu, mời tổ mẫu làm chủ đem những thứ thuộc về chúng ta đến đây."

Hàn thị vừa thấy nàng đi thẳng vào chủ đề, nhanh chóng gật đầu: "Được! Được!"

Phụng Vũ Hành lại nhắc nhở hai người: "Nay đại phu nhân ở lại trong chùa, sổ sách này mà làm không tốt sẽ thành khoản không đầu, mong hai vị đi nương nghĩ biện pháp."

Nàng nói là hai vị đi nương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Hàn thị, ánh nhìn làm Hàn thị sợ hãi trong lòng.

"Nhất định rồi, nhất định." Nhanh chóng đi đến bên người An thị, "An tỷ tỷ chúng ta cùng giúp nhị tiểu thư đem bạc về."

Phụng Vũ Hành sửa đứng cho nàng, "Là giúp các ngài tự đem bạc về." Tiếp đó không chờ Hàn thị lại trả lời, liền nhắc chân đi lên phía trước, "Đi thôi, tối nay tổ mẫu lại dùng bữa tối."

Vì thế, một hàng ba người, đi đến Thư Nhã viên.

Lúc các nàng đến đó, lão thái thái đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, một tiểu nha hoàn đang bóp chân cho nàng.

Thấy ba người cùng đến, tiểu nha hoàn rõ ràng là chần chờ một chút. Lão thái thái thấy bàn tay đang bóp chân đang ngừng một lát, không khỏi nhăn mày: "Đề tâm một chút." Chân vừa động, đoán rằng tiểu nha đầu kia đã ngồi trên đất.

Trong lòng Phụng Vũ Hành hừ lạnh, đi nhanh hai bước, mở miệng nói: "Chân tổ mẫu không thoải mái sao?"

Lão thái thái vừa nghe thấy âm thanh của Phụng Vũ Hành, nhanh chóng mở mắt, khoát tay để tiểu nha đầu kia lui xuống, sau đó khuôn mặt bắt đầu tươi cười hỏi nàng: "Sao A Hành lại tới?" Nhìn lại phía sau nàng, An thị và Hàn thị cũng đi theo, "Sao các ngươi lại cùng đến đây?"

An thị và Hàn thị tiến lên vấn an lão thái thái, chỉ thấy Phụng Vũ Hành cũng đi lên phía trước, tay véo hai cái lên đùi lão thái thái, "Ủm, không có bệnh gì nhiều, nếu tổ mẫu cảm thấy không thoải mái, A Hành quay về lấy ít thuốc tới."

"Ừ! Tốt, tốt." Lão thái thái thích nghe Phụng Vũ Hành nói đưa thuốc tới cho nàng, trong mắt nàng, thuốc trong tay Phụng Vũ Hành là thuốc do kỳ nhân cho, chẳng những hiệu quả tốt, dùng cũng tiện lợi. "Cháu gái ngoan, mau ngồi xuống. Các ngươi cũng đừng đứng nữa, ngồi đi." Thái độ nói chuyện của nàng với An thị, Hàn thị rõ ràng lạnh nhạt hơn, đang không ngừng suy nghĩ rốt cuộc ba người này cũng đi với nhau là có ý gì.

Phụng Vũ Hành không để nàng đoán nhiều, chủ động nói rõ ý đồ đến đây: "Cháu gái cùng An đi nương, Hàn đi nương đến đây, là muốn mời tổ mẫu làm chủ cho chúng ta."

"Làm chủ?" Lão thái thái sừng sốt, "Làm chủ chuyện gì?"

An thị chủ động trả lời: "Lão thái thái, là như vậy, bên nhị tiểu thư đã kiểm tra sổ sách rõ ràng. Từ mấy năm nay, đại phu nhân tham ô những cửa tiệm này tổng cộng hai mươi vạn lượng bạc."

Hàn thị cũng phụ họa theo: "Đúng vậy! Lão thái thái, là hai mươi vạn lượng bạc đó! Đây không phải là số tiền nhỏ, lúc ta nghe nói đã suýt dọa chết! Lá gan của đại phu nhân cũng thật lớn!"

Phượng Vũ Hành cũng nói theo: "Không biết có phải là mẫu thân đã giao tiền cho công trung hay không?" Lại nhìn những bài trí trong phòng lão thái thái, tự lắc đầu, "Không phải. Nếu công trung có hơn hai mươi vạn lượng bạc, sao tổ mẫu còn dùng đồ tiết kiệm như vậy?"

Nàng cố ý nói như vậy, thật ra trong phòng lão thái thái cũng không tiết kiệm, mấy năm nay, Trầm thị và Trầm Ngự vì nịnh bợ nàng, không thể không tặng đồ đến bên này. Nhưng đưa nhiều, tổng cộng cũng không hơn Kim Ngọc viện của Trầm thị.

Vì thế Hàn thị lại mở miệng, "Cũng không phải! Lão thái thái, ngài không thể không chú ý bên Kim Ngọc viện, Kim Ngọc viện của nàng ta đúng là một tòa núi những đồ quý giá chồng lên nhau! Cả sảnh đường đều là vàng ngọc cả!"

Khi lão thái thái nghe thấy An thị nói ra hai mươi vạn lượng này, cũng đã choáng váng. Nàng nghĩ Trầm thị tham ô, lại không nghĩ rằng ác phụ kia tham ô nhiều như vậy. Hơn nữa Phượng Vũ Hành và Hàn thị so sánh phòng của nàng và Kim Ngọc viện của Trầm thị đối lập, thật sự càng làm nàng tức giận hơn.

"Ác phụ!" Lão thái thái tức giận đến cắn răng, "Nàng giao cái gì cho công trung? Hằng năm đều kêu khổ nói công trung không có tiền, ta nhớ rõ lần trước không phải Phấn Đại nói vài may vẩy đều là loại bình thường sao? Nếu thật sự là nộp lên hai mươi vạn, sao có thể tiền may vẩy bằng gần Tứ Xuyên đều không có?"

"Đúng vậy." Bắt đầu nhắc tới chuyện này thì Hàn thị ủy khuất, "Lão thái thái ngài nên làm chủ thay cho bọn tiểu bối! Mấy năm nay đại phu nhân ở trên không thiếu lần bắt nạt đám tiểu thư thiếu gia. Lần trước bát thuốc của nhị thiếu gia..."

"Được rồi." Lão thái thái nghĩ đến bát thuốc đó thì lại tức giận, nghĩ đến vì bát thuốc kia mà phải thu nạp Kim Trân, thì càng tức giận, "Như Ý viện bên kia cũng là người của nàng, không biết còn có thể gây ra sóng gió gì hay không."

Phượng Vũ Hành cười khuyên lão thái thái, "Chuyện này nói sau, ít nhất trước mắt coi như Kim Trân di nương yên tĩnh. Còn nữa, trước kia nàng làm việc trong viện mẫu thân không thiếu chuyện bị đánh phạt, chắc là sẽ không một lòng với mẫu thân đâu."

"Hừ." Lão thái thái hừ lớn một tiếng, "Dù sao nàng cũng không dám." Nhìn lại Phượng Vũ Hành, chủ động hỏi: "Chuyện đó, A Hành cháu có tính toán gì không?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, "A Hành tính sáng sớm mai sẽ nói qua với các trưởng bối trong phủ, bạc này A Hành không cần, toàn bộ sẽ hiến kính tổ mẫu và phụ thân, đồng thời lại chia ra một phần cho tam muội và tứ muội muội. Chỉ là nay..."

An thị nói tiếp: "Nay đại phu nhân ở lại trong miếu, bạc này nên đòi ai đây?"

Hàn thị cũng ủy khuất nói: "Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy? Lão thái thái, đó là hai mươi vạn lượng bạc đó! Còn cả hiến kính ngài một phần nữa."

Lão thái thái nghĩ, quay đầu gọi Triệu ma ma: "Người đi gọi Trầm Ngự tới."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Người Gọi Là Phượng Trầm Ngự Hay Là Thẩm Trầm Ngự(*)?

Lúc Phượng Trầm Ngự đến đó, đã nghe Triệu ma ma nói qua, tuy muốn đi thật chậm để cho mình tranh thủ thời gian tự hỏi, nhưng khi đến Thư Nhĩ viện, nàng vẫn không nghĩ cẩn thận được việc này rốt cuộc nên làm gì bây giờ.

Nàng không biết lão thái thái gọi nàng để làm gì? Chẳng lẽ muốn nàng bàn giao lại Kim Ngọc viện, bồi thường viện đó cho Phượng Vũ Hành sao? Đây là ý nghĩ mà Phượng Trầm Ngự có thể nghĩ đến nhất.

"Thình an đại tiểu thư." Trầm Ngự vừa tiến vào, An thị và Hàn thị chủ động đứng lên. Hàn thị không dám nhìn Phượng Trầm Ngự, trong thời điểm này, nàng cảm thấy vẫn nên vớt cái quan hệ có vẻ tốt với Trầm Ngự đi. Cho dù ngày sau, vị đại tiểu thư này sẽ phát triển cái gì, dù sao nàng cũng phải vớt những thứ hỗn độn đi.

"Hai vị di nương không cần đa lễ." Trầm Ngu vẫn cái tính hiền lành như cũ, khiêm tốn đỡ An thị và Hàn thị lên, thấy các nàng đều đã đứng lên, lúc này mới hạ bái với lão thái thái, "Trầm ngư bái kiến tổ mẫu."

"Mau đứng lên." Lão thái thái nhanh chóng đỡ Triệu ma ma nâng Trầm Ngu dậy, "Ngồi xuống rồi nói chuyện." Cho dù nàng bất mãn với Thắm thị bao nhiêu, đứa cháu gái này, trong mắt của lão thái thái nàng cũng như Phụng Vũ Hành đều là tâm tư của nàng. Trước mặt Phụng Vũ Hành uy phong, Phụng Trầm Ngu không thể đắc tội, nhưng nàng là hy vọng ngày sau của Phụng gia, gia tộc Phụng thị có thể vùng lên hoàn toàn hay không, đều đề lên Phụng Trầm Ngu.

"Không biết tổ mẫu gọi Trầm Ngu đến, là có chuyện gì?" Trầm Ngu ngồi ngay bên cạnh Phụng Vũ Hành, hỏi lão thái thái, "Vừa nãy có nghe Triệu ma ma nói qua, chỉ là Trầm Ngu không rõ, nay mẫu thân đang ở trong am Phổ Độ cầu phúc cho Phụng gia, tổ mẫu gọi Trầm Ngu tới thì làm nên gì?"

Ý của nàng rất rõ, các người đưa mẹ ta ra ngoài, hiện tại không thể để ta không có một xu chứ? Xa là một cô nương chưa xuất giá sao có thể có tiền?

Dĩ nhiên lão thái thái không nghĩ như vậy, nàng có thể đối xử tốt với Trầm Ngu, nhưng tuyệt đối không thể nuông chiều Thắm thị, càng không thể buông tha Thắm gia. Trên đường từ chùa Phổ Độ trở về, Phụng Cẩm Nguyên và nàng bàn ít chuyện về Thắm gia, lúc đó nàng mới biết hóa ra buổi tối ngày đó có chuyện, chẳng qua đã bị cao thủ bên người Phụng Vũ Hành dọn dẹp, nhưng Thắm gia sau lưng thuê sát thủ đã hoàn toàn bị lão thái thái ghi hận.

"Trầm Ngu nếu muốn biết chuyện này, vậy tổ mẫu sẽ không vòng vo nữa. Mẫu thân cháu vẫn chưa giao một đồng cho công trung, ở đây ta đã kiểm tra sổ sách ở công trung viết không rõ ràng. Nếu nàng đang ở trong am chưa về, Trầm Ngu, cháu báo với Thắm gia một tiếng, Thắm thị tham ô tiền để Thắm gia trả. Tổng cộng là hai mươi vạn lượng bạc, trong vòng ba ngày đưa đến Phụng phủ, một văn tiền cũng không thể thiếu."

"Cái gì?" Phụng Trầm Ngu vạn lần không nghĩ rằng lão thái thái lại muốn đòi tiền từ Thắm gia, nhất thời cả kinh, "Những lời này của tổ mẫu là thật sao?"

Lão thái thái hơi không vui, nàng chỉ để Thắm gia thay Thắm thị đã tham ô nhỏ tiền ra thôi, sao cháu gái này lại có phản ứng như vậy?

"Tất nhiên là thật." Lão thái thái trầm mặt xuống, "Trầm Ngu cháu còn nhỏ, chưa lấy chồng, chưa quản lý chuyện trong nhà, dĩ nhiên sẽ không biết quy củ này. Thắm thị tham ô để cho ai, trong lòng Thắm gia đều biết, nay để bọn họ nhỏ tiền ra cho Phụng gia, nhớ đến vài cậu của cháu mà nói chuyện."

"Nhưng mẫu thân đã là người Phụng gia rồi! Nàng gả đến Phụng gia, chính là người của Phụng gia, cho dù nàng tham ô là chuyện sai, cũng không nên lấy từ Thắm gia mà hoàn lại."

"Lời nói của ta, cháu nghe không rõ sao?" Lúc này lão thái thái nổi giận thật sự, vỗ mạnh lên bàn, "Trầm Ngu, nghe không rõ thì ta sẽ nói thẳng cho cháu, mẹ cháu tham ô tiền, tất cả đều đem cho Thắm gia! Thắm gia dùng tiền này để mở rộng làm ăn, nịnh bợ quyền quý, lại còn..." Nàng muốn nói lại còn thuê sát thủ giết con gái của Phụng gia, nay ta phải đòi tiền về, thì sao? Thì làm sao?

Nhưng lão thái thái không nói, không có nghĩa là Phụng Vũ Hành không nói, chỉ thấy nàng quay qua nhìn Phụng Trầm Ngu, ả ý nói: "Lại còn kết giao với nhân sĩ giang hồ làm khó xử Phụng phủ. Đại tỷ tỷ, đừng kêu oan thay Thắm gia, tỷ đem hết những lời này nói cho bọn hắn, ta nghĩ Thắm gia nhất định sẽ hiểu rõ đạo lý đó."

Phụng Vũ Hành và lão thái thái nói một hồi, thông minh như An thị, dĩ nhiên nghe hiểu được đạo lý trong đó. Hóa ra chuyện đêm đó đúng là do Thắm thị làm! Đúng là lòng muông dạ thú.

"Lão thái thái." An thị mở miệng, "Ta nghĩ Thắm gia cũng sẽ trả lời hợp lý, và lại, bọn họ buôn bán ở kinh thành, lại tiếp nhận nhiều việc mua bán với hoàng thất, nếu không có Phụng phủ chúng ta giúp đỡ, chỉ sợ nửa bước khó đi. Nay đại phu nhân ở trong am Phổ Độ..." Nàng đem chuyện hướng về Phụng Trầm Ngu, "Dù sao đại tiểu thư cũng phải tìm lời nói với Thắm gia mới là đúng."

Lời này rõ ràng là nhắc nhở Phụng Trầm Ngu, nghỉ lại mẹ người đi, nghỉ lại phú quý của Thắm gia đi.

Phụng Trầm Ngu bị ghen nói không ra lời.

Cho đến giờ, đại phú quý của Thắm gia là ngọn núi để ba mẹ con các nàng dựa vào, Thắm gia có tiền, thì Phụng phủ mới coi trọng những người nhỏ bé như các nàng. Hai mươi vạn? Đừng nói đến hai mươi vạn, mấy năm nay Thắm gia đắp vào Phụng phủ đến hai trăm vạn, sao lại thấy Phụng gia đòi? Thắm thị chỉ tham ô hai mươi vạn, chỉ là cân bằng sắc mặt cho Phụng gia thôi!

Phụng Trầm Ngu hung hăng nhìn Phụng Vũ Hành, nàng biết, tất cả mọi chuyện đều do muối mè này gây ra.

"Đại tỷ tỷ sao nhìn ta như vậy?" Phụng Vũ Hành nở nụ cười, "Lời nói của tổ mẫu đại tỷ tỷ vẫn không nghe ra chứ? Vậy sẽ là đại nghịch bất đạo đó. Đại Thuận triều rất nặng đạo hiếu, nếu hành vi lần này của đại tỷ tỷ mà bị truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng không tốt đối với tiền đồ của đại tỷ tỷ. Đại tỷ tỷ vẫn nên vì mình mà nghĩ lại đi."

Nói một hồi, lại nhắc nhở Phụng Trầm Ngu.

Đúng vậy, nàng phải nghĩ vì bản thân. Không thể dựa vào mẫu thân, càng không thể dựa vào ca ca, nàng chỉ có thể dựa vào phụ thân. Mà mẹ của phụ thân là lão thái thái, nàng chỉ có thể làm lung lạc người quan trọng nhất, có thể giữ được tiền đồ và bản thân bình an.

Thôi vậy, nàng sẽ nhịn, chờ ngày sau một bước lên mây, lúc đó nhất định phải thanh toán món nợ này.

Trầm Ngu hung hăng liếc oan Phụng Vũ Hành một cái, sau đó hành lễ với lão thái thái: "Cháu gái đã hiểu, xin tổ mẫu yên tâm, cháu gái quay về sẽ báo

với các cậu, để các cậu mau chóng đem bạc đến quý phủ.""Ồ." Lão thái thái hài lòng gật đầu, "Cháu có thể nghĩ như thế, cũng không uổng phí một mảnh tâm của Phụng gia cho cháu." Rốt cuộc tâm của lão thái thái cũng thả lỏng, nàng đứng là sợ Trầm Ngự không đáp ứng. Phải biết rằng, hai mươi vạn này không cần sung vào công trung, Phụng Vũ Hành nói, đều phân chia cho các nàng.

Lão thái thái tính toán, nàng một phần, Phụng Căn Nguyên một phần, Tường Dung và Phấn Đại các nàng một phần. Thì phải nói là, hai mươi vạn bạc này nếu chia đều thành bốn phần, mỗi phần năm vạn. Tường Dung và Phấn Đại dĩ nhiên sẽ ngại, nhưng Phụng Căn Nguyên là con trai nàng, với tính cách của Phụng Căn Nguyên, không cần nàng mở miệng, cũng chắc chắn sẽ đưa một phần cho nàng. Tính toán như vậy, chính nàng có thể có mười vạn lượng. Mười vạn lượng đó!

Lão thái thái càng nghĩ càng vui vẻ, ngay lúc này, lại nghe thấy Phụng Vũ Hành nói: "Vấn đề bạc đã giải quyết, vậy chúng ta nói chuyện Kỳ Bảo Trai bị đòi đồ cổ."

Phụng Trầm Ngự cắn răng nói từng chữ: "Nhị muội muội, Thẩm gia không phải bảo khổ vô hạn!"

"Ồ?" Phụng Vũ Hành buồn bực, "Đại tỷ tỷ gọi là Phụng Trầm Ngự hay là Thẩm Trầm Ngự vậy? Sao hiện tại chúng ta đang ở Phụng gia tìm thứ này thứ kia, tỷ lại luôn miệng nói đỡ cho Thẩm gia? Thẩm gia trộm đồ của Phụng gia, tỷ như là thù địch của Phụng gia thì cũng thôi, trái lại sao lại chỉ trích chúng ta?"

Hàn thị cũng nói theo một câu: "Đúng vậy, đại tiểu thư, chúng quy ngài là người của Phụng gia."

Phụng Vũ Hành lại nói: "Vừa rồi sau khi hồi phủ, phụ thân còn nói với ta, ta là con gái của Phụng gia, chỉ có Phụng gia là tốt, tương lai ta gả đến nhà chồng mới có thể diện. Chẳng lẽ đại tỷ tỷ không cho là như vậy?"

Hai người hợp xướng, làm Phụng Trầm Ngự á khẩu không trả lời được.

"Vậy rốt cuộc nhị muội muội muốn như thế nào?" Trầm Ngự tức giận đến gan cũng đau.

"Cũng không muốn thế nào cả." Phụng Vũ Hành đùa nghịch móng tay, ẩn ý nói: "Chỉ là nhớ ra lúc quay về gặp lại Ngự vương điện hạ đã nói với hân một tiếng, hình như trong kinh có người phú quý lui tới với người trong giang hồ rất chặt chẽ, cũng đã lấy tiền tài để thuê sát thủ ám sát người nhà của mệnh quan triều đình, xin điện hạ giúp đỡ điều tra."

"Phụng Vũ Hành!" Rốt cuộc Trầm Ngự bỏ lộp cái trang xuống, chỉ thẳng vào Phụng Vũ Hành mắng: "Tien nhân! Không có chứng cứ, ngươi dựa vào đâu mà nói Thẩm gia thuê người giết người? Ngươi tính là cái thứ gì?"

"Ồ!" Phụng Vũ Hành vui vẻ, "Ta nói Thẩm gia thuê sát thủ khi nào? Lại nói sát thủ tới giết ta khi nào? Đại tỷ tỷ, tỷ không đánh đã khai. Còn nữa, ta là con gái của Phụng gia, tỷ nói ta là gì vậy?"

Hai tỷ muội này đối chọi gay gắt, từng câu làm lão thái thái tức giận không thể thở nổi. Tùy tay cầm chén trà vứt xuống đất, "choang" một tiếng, chén trà vỡ toang, lúc này tranh cãi âm ỉ mới dừng lại.

"Trầm Ngự!" Lão thái thái thất vọng cực điểm đối với Phụng Trầm Ngự. Trong mắt nàng, đứa cháu gái lớn này luôn là người ôn nhu, có một tấm lòng từ bi như Bồ Tát. Sao trong phút chốc đó, nàng lại thấy bóng dáng Thẩm thị trên người Trầm Ngự? Chẳng lẽ có mẫu thân thế nào, con gái cũng như vậy? "Cháu làm ta quá thất vọng."

Lão thái thái lắc đầu, không muốn nhìn Phụng Trầm Ngự nữa.

Phụng Trầm Ngự ủy khuất cực độ, chỉ vào Phụng Vũ Hành nói: "Vì sao tổ mẫu không nói nhị muội muội không đúng?"

Lão thái thái thấy nàng không biết hỏi cái còn chỉ lỗi người khác, không khỏi tức giận thêm vài phần: "Nhị muội muội của cháu mỗi lời đều là thật! Trầm Ngự, cháu bị Thẩm gia làm mờ mắt sau? Sao cháu không nhìn xem một nhà đó là dạng tốt xấu gì? A Hành nói đều đúng, bọn họ ý mình có tiền mà hoành hành. Hôm nay ta nói luôn ở trong này, Trầm Ngự cháu nói với người Thẩm gia, đừng tưởng rằng Phụng phủ không biết cái gì, bọn họ làm gì bên ngoài thì ta mặc kệ, nhưng nếu cầm đao nhọn tiến vào Phụng phủ ta, đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Lời này của lão thái thái vừa nói ra, Phụng Trầm Ngự mới bắt đầu mất hồn.

Hóa ra lão thái thái biết, vậy có nghĩa là phụ thân của nàng cũng biết. Rốt cuộc các nàng biết bao nhiêu? Cũng biết nàng làm nội ứng của Thẩm gia sao?

Tâm Trầm Ngự càng ngày càng trầm, vừa mới kích động cũng dần bình tĩnh xuống.

An thị hợp thời đề thêm một câu: "Đại tiểu thư, rốt cuộc ngài là người của Phụng gia đấy."

Đúng vậy! Nàng là người của Phụng gia! Tương lai cho dù có nhiều tiền đồ, Thẩm gia đều không thể giúp một việc, là chung thân đại sự của nàng còn cần Phụng gia làm chi.

Trầm Ngự tức giận dần hòa hoãn lại, nước mắt trên mặt cũng từ từ hết.

Rốt cuộc, nàng từ từ tiến lên, quỳ xuống trước mặt lão thái thái: "Cháu gái đã biết sai rồi, chính là theo lời của tổ mẫu, cháu gái đã bị Thẩm gia làm mờ mắt, xin tổ mẫu yên tâm, về sau sẽ không như vậy nữa."

Lão thái thái gật đầu, "Cháu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi."

Phượng Vũ Hành cũng nở nụ cười, "Nếu đại tỷ đã thông suốt, vậy mau liên lạc với Thẩm gia đi." Nàng nói xong, rồi lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, "Đây là đồ cổ đã thiếu trong Kỳ Bảo Trai, nếu Thẩm gia không thể trả đủ, ta sẽ báo mất với quan phủ, ắt vật bị mất sẽ bị xử lý. Đến lúc đó, nếu lại có cái gì từ Thẩm gia hay Kim Ngọc viện bị phát hiện ra, thì đó là tang vật."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Không Phải Con Gái Của Người Thích Giày Sao?

Phượng Trầm Ngư bị bắt phải tiếp nhận cục diện rối rắm này mà Thẩm thị để lại, thấy Phượng Vũ Hành lại không còn yêu cầu gì, nhanh chóng cáo từ với lão thái thái, nói quay về sẽ viết thư.

Nàng vừa đi, Hàn thị rõ ràng thở nhẹ ra, dường như vừa đánh thắng một trận, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Tiền đều đã quay về, nói cách khác, Phần Đại của nàng lại có thêm bạc, khoảng chừng là năm vạn lượng đó!

Phần Đại là thứ nữ, thứ nữ xuất giá thì nhà mẹ đẻ sẽ không cho nhiều của hồi môn, mà nàng lại không có chỗ lấy ra tiền bạc, năm vạn lượng này có thể nhiều hơn của hồi môn mà Phượng gia có thể đưa ra.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Hàn thị nhìn về phía Phượng Vũ Hành cũng bắt đầu nịnh nọt, vui vẻ tiến lên một bước, mở miệng nói: "Thiếp thân đa tạ nhị tiểu thư thêm đồ cho tứ tiểu thư."

Phượng Vũ Hành khoát tay, "Có mấy đôi giày còn con mà thôi, lại còn là đồ ta đã đi, Hàn di nương không cần để trong lòng."

"Hả?" Lời nàng vừa thốt ra, không chỉ có Hàn thị sững sốt, An thị và lão thái thái cũng giật mình. Hàn thị hỏi thêm: "Nhị tiểu thư nói giày gì?"

Phượng Vũ Hành giải thích: "Tiền tài đều là vật ngoài thân, tứ muội muội đường đường là thiên kim của tả tướng đại nhân, dĩ nhiên sẽ không ham vui và dính hơi tiền. Cho nên, Hàn di nương, ngài cũng không cần cảm tạ ta, về sau mọi đôi giày ta đã đi qua sẽ nhớ đưa cho tứ muội muội thưởng thức."

Hàn thị nghe xong u mê, nó thích giày? Đặc biệt là thích giày của người khác đã đi qua?

Nhưng nàng có thể phản bác gì đây? Phượng Vũ Hành nói, ngày ấy Phần Đại chạy đến vén váy nàng là vì nó thích giày. Nếu bây giờ phản bác, vậy chẳng khác nào nói cho mọi người biết căn bản ý của Phần Đại không nói về giày.

Tuy việc này ai cũng hiểu, Phần Đại đã bị trừng phạt, nhưng nếu thừa nhận trước mặt mọi người, thì vẫn không được.

Hàn thị ngậm bồ hòn ghen khuất, lại nghĩ một phen tiền mình cũng không mang về được, sau khi trở về không chừng có rất nhiều lời khó nghe của Phần Đại đang chờ nàng, lại càng thêm ghen khuất.

Phượng Vũ Hành mặc kệ nàng, tự làm bận không thể sống, hai mẹ con các người lúc nói chuyện làm việc sao không nghĩ đến tương lai?

Nàng quay người nói với lão thái thái và An thị: "Tứ muội muội tự nguyện không nhận phần đồ cưới đó, ta lại không muốn tự cầm. Nghĩ rằng phụ thân cũng không thêm chút tiền tài ấy, vậy chia đều cho tổ mẫu và tam muội muội vậy. Cũng coi như ta làm tròn phận con cháu, dùng hết tâm ý làm tỷ tỷ."

Nàng có thể nói như vậy, lão thái thái dĩ nhiên mừng rỡ không khép miệng được, liên tục nói: "Được! Được! Cháu gái ngoan của ta thật hiểu chuyện."

An thị cũng đã thấy dòng nước đã đổi, Phượng Vũ Hành đã cho Tường Dung năm vạn ngân lượng, cho nên không thể không muốn một phần của nàng. Nên cũng dựa theo thời thế nói: "Xin nhị tiểu thư giúp tam tiểu thư tính thêm vào một phần hiếu tâm! Tam tiểu thư cũng hiếu kính lão thái thái một phần, đây đều là do lão thái thái kiếm tiền vất vả, nên nhận lấy đi!"

Lão thái thái nhìn cháu gái và tiểu thiếp đều hiểu chuyện như vậy, không khỏi cảm thán liên tục: "Đều là những đứa trẻ có hiếu! Điều là hài tử ngoan!" Đồng thời cũng không quên trả lại cho An thị một ân điển: "Người yên tâm, về sau lúc Tường Dung xuất giá, ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng."

An thị nhanh chóng cúi người cảm tạ.

Lại chỉ có Hàn thị, đứng ở một bên xấu hổ không thôi.

Chuyện sổ sách cuối cùng cũng có thu hoạch, Phượng Vũ Hành về Đồng Sinh hiền trước, để Thanh Ngọc và Trương công công sửa tốt lại một lần, cũng làm thêm một quyển sổ dự bị để giao cho lão thái thái, coi như để lại bằng chứng. Đến lúc đó Thẩm gia không nhận sổ sách, nàng còn lấy bằng chứng đến.

Rồi khi trở về, đã đến giờ ăn cơm buổi chiều. Buổi chiều nàng ăn muộn, chưa quá đói, cũng chỉ ăn qua loa một bát, sau đó phân phó Hoàng Tuyền và Thanh Ngọc: "Các người lấy ghế đất tiệm trang sức, bây giờ đi đến đó xem xét. Thanh Ngọc để ý một chút, xem cửa tiệm còn cần tu sửa cái gì không, nếu không có, chọn ngày gần đây thu xếp trang trí rồi khai trương. Ngoài ra, về sau ba gian cửa tiệm này đều do Thanh Ngọc phụ trách quản lý, mỗi ngày người đều chạy qua xem một lần, mỗi tháng giao nhận tiền bạc với chủ quầy. Ta sẽ không phải chạy qua chạy lại."

Thanh Ngọc biết đây là tín nhiệm của Phụng Vũ Hành đối với mình, lập tức cảm động không thôi, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện."

"Ừ." Phụng Vũ Hành gật đầu, lại nói: "Ngày mai Trương công công phải đi về, Thanh Ngọc, thời gian người tiếp xúc với Trương công công khá nhiều, vậy thay ta chăm sóc nhiều hơn. Đêm nay ta sẽ luôn ở trong được thất, ngoài việc phải tìm cho Trương công công chút thuốc dán bên ngoài, còn phải chuẩn bị một ít được liệu đặc thù đưa tới Bách Thảo đường. Hôm nay các người để ý tiệm trang sức, ngày mai đầu giờ ngọ thì đến Bách Thảo đường đi, đưa những được ta đã chuẩn bị sang bên đó, rồi để cho Vương Lâm thu xếp trang trí khai trương."

Thanh Ngọc và Hoàng Tuyền đều đáp ứng mọi chuyện, cũng không hỏi Phụng Vũ Hành chuẩn bị được liệu đặc thù là gì, vội vã đi đến tiệm trang sức.

Phụng Vũ Hành dẫn Vong Xuyên tìm mấy đôi giày cũ của nàng rồi đưa đến chỗ Phụng Phấn Đại, sau đó chui vào được thất, bắt đầu cân nhắc những vật phẩm cần chuẩn bị ở Bách Thảo đường.

Thuốc dán của Trương công công thì dễ rồi, nàng lấy chút cao phong thấp là được, mấu chốt là chỗ Bách Thảo đường, nàng đã muốn làm Bách Thảo đường khác trước kia, vậy nhất định phải làm chút gì đó.

Phụng Vũ Hành vào hiệu thuốc không gian, dạo một vòng bên trong, vẫn dừng lại ở quầy thuốc Trung pha chế sẵn.

Thuốc Tây không thể để lộ ra ngoài dễ dàng được, nàng cảm thấy thuốc Tây chỉ dùng để cấp cứu bệnh gì đó, Trung y có thể trị tận gốc. Huống chi, công việc luôn phải tiến hành từ chất lượng, dù sao không thể lập tức lấy những thứ tốt nhất ra, về sau muốn nâng lên thì lại khó khăn.

Lần trước sau khi phát hiện ra hiệu thuốc không gian có chức năng tự động bổ sung, Phụng Vũ Hành để ý nhiều hơn, nay đã xác định được chính xác, nàng dùng thuốc cũng an tâm hơn chút.

Từ lúc dọn vào ở trong được thất của Đồng Sinh hiền, Phụng Vũ Hành đã tích trữ rất nhiều bình sứ nhỏ và giấy mờ bò để đóng gói, trước mắt là đúng lúc cần dùng.

Nàng xé một ít thuốc Trung pha chế sẵn thường dùng đã đóng gói ra, phân vào trong từng bình sứ nhỏ, từng chiếc bình sứ đều có dán tên và kem theo giấy gói thiệp. Nàng vừa phân thuốc vừa viết, vừa vận phân thành mười loại thuốc cần dùng, mỗi loại cũng chia ra thành mười phần, đây là để cho Bách Thảo đường buôn bán, rồi nghĩ chờ Thanh Ngọc các nàng trở về, thì thu xếp để các nha đầu biết chữ viết. Bản giải thích viết tay, trước mắt chỉ có thể làm như vậy.

Nàng mang thuốc pha chế sẵn, còn có cả thuốc viên, có cả thuốc viên pha nước uống, mỗi một loại đều không tìm thấy ở thời đại này. Phụng Vũ Hành nghĩ, nếu có người hỏi, thì giải thích rằng học phương pháp với một sư phụ Ba Tư kỳ lạ, sau đó tự nàng chế thành. Về phần phương pháp chế tác, đương nhiên là bí mật.

Những thứ này đã chuẩn bị tốt, nàng mang theo những được phẩm này từ không gian đi ra, lúc này, Thanh Ngọc và Hoàng Tuyền đã trở lại từ cửa tiệm.

Phụng Vũ Hành gọi hai người vào trong phòng, đưa mấy thứ này cho Thanh Ngọc: "Đây đều là thuốc có công hiệu giống canh thuốc của Đông y, thậm chí hoàn hảo hơn so với thang thuốc là thuốc pha chế sẵn. Công hiệu và cách dùng, còn có các hạng mục cần chú ý ta đã viết lại ở bên trên, người mang đến cho Vương Lâm, để hắn bày ra trên quầy thuốc mà bán. Về phần định giá, để hắn căn cứ vào công hiệu thuốc, đối chiếu với phương thuốc cùng loại cần bao nhiêu được liệu, sau đó mỗi bình nâng gấp năm lần."

"Hả?" Thanh Ngọc kinh hãi, lắp bắp, "Gấp năm lần? Vậy là bao nhiêu tiền vậy? Sẽ có người mua sao?"

"Yên tâm." Phụng Vũ Hành đã dự tính trước, "Trong Bách Thảo đường không phải có đại phu khám bệnh sao, lúc khai trương để đại phu lấy mỗi loại một bình, dựa theo biểu hiện của bệnh mà tặng miễn phí cho bệnh nhân, những người này uống được, dĩ nhiên sẽ thay chúng ta đi tuyên truyền. Thứ tốt không sợ không ai biết hàng, đầu năm nay, người có tiền khá nhiều."

Hoàng Tuyền gật đầu, "Tiểu thư nói đúng, thang thuốc đang làm gì có ai muốn uống. Đừng nói là các đại quan, quý nhân, cho dù là ta, nếu được chọn loại thuốc này, lúc có bệnh ta cũng sẽ không uống canh thuốc đắng."

Thanh Ngọc cứng lưỡi, "Hoàng Tuyền tỷ, người rất có tiền đó."

Hoàng Tuyền nhăn mày với nàng: "Nha đầu chết tiệt, rất nhanh người cũng có tiền." Thấy bộ dạng Thanh Ngọc không hiểu, lại bổ sung: "Người giúp nhị tiểu thư quản lý ba gian cửa tiệm, còn sợ tiểu thư không đưa nhiều tiền công cho người à!"

Thanh Ngọc sững sờ, "Nhưng ta không muốn tính nhiều tiền công đâu."

Phụng Vũ Hành cũng cười, "Người không tính là chuyện của người, cho hay không là chuyện của ta. Ta không phải người keo kiệt, các người thanh tâm đi theo ta, vậy có phúc thì mọi người cùng hưởng."

Thái độ của nàng làm Thanh Ngọc vô cùng cảm kích, Hoàng Tuyền cũng cảm thấy vị Phụng nhị tiểu thư này và điện hạ nhà nàng thật xứng đôi.

Ngày tiếp theo, toàn thể người Phụng gia sắp sửa tiễn Trương công công của Ngự vương phủ đến cửa phủ, Phụng Căn Nguyên phân phó riêng cho hạ nhân chuẩn bị xe ngựa tốt.

Đối với khách khí của Phụng Căn Nguyên, Trương công công kia không chút nào ngượng ngùng, ngược lại, được nhận là điều đương nhiên.

Phụng Căn Nguyên cũng không cùng y so đo, nhân vật giống như Trương công công, hẳn dĩ nhiên hiểu là không nên trêu chọc vào.

Sáng sớm, Phụng Vũ Hành đã đem cao phong thấp cho Trương công công, tổng cộng là mười miếng, nếu dùng hiệu quả, nàng sẽ lại chuẩn bị nhiều hơn.

Trương công công sao có thể khinh thường miếng thuốc dán này, cũng thắc mắc thế nào làm ra được, nhưng lại ngại hỏi, chỉ là đối với Phụng Vũ Hành ngàn ân vạn tạ, cảm thấy hài lòng vài phần đối với vương phi tương lai này. Xem ra ánh mắt của cửu hoàng tử thật sự không sai, chả trách lần trước trở về, Chu phu nhân đều khen nha đầu kia.

Rốt cuộc đã tiễn Trương công công đi, tiên sinh dạy võ lòng mà Phụng Căn Nguyên mời đến cho Phụng Tử Duệ đã đến. Theo như Phụng Căn Nguyên giới thiệu, vị tiên sinh này đều đã dạy võ lòng cho rất nhiều con cháu của đại quan, quý nhân, nổi danh hàng đầu ở kinh thành.

Ở cửa phủ, Phụng Vũ Hành đối với loại tiên sinh này cũng không quá hy vọng, loại người này hơn nửa đều là lão bán quẩy (1), bọn họ chỉ có là bản sự không lớn. Cũng may Tử Duệ chỉ học võ lòng, mục đích chính của nàng là để tiên sinh dạy Tử Duệ biết chữ, các khác, sau này từ từ nói.

Bọn hạ nhân dẫn tiên sinh và Tử Duệ trở về Đồng Sinh hiền, Phụng Vũ Hành chuẩn bị xin phép lão thái thái đi Bách Thảo được xem xét cùng Thanh Ngọc, nhưng chưa đợi nàng mở miệng, chỉ thấy ở ngoài cửa có một cô nương đang đứng, cười hi hi với nàng.

Lão thái thái sáng mắt, nhận ra người trước: "Ồ! Đó không phải là Vũ Dương quận chúa sao?" Rồi giả vờ hành lễ.

Vũ Dương ngoài cửa thấy tư thế này, nhanh chóng chạy tới ngăn lão thái thái lại: "Phụng lão thái thái đừng đa lễ, hôm nay ta tới tìm A Hành, đúng lúc giúp nàng xin phép trong nhà, tỷ muội chúng ta ra ngoài đi dạo được không?"

"Được! Đương nhiên là được!" Lão thái thái dám nói không sao, người ta là quận chúa, con của chính thất. Huống chi, nàng chỉ ước gì Phụng Vũ Hành đi lại nhiều với Vũ Dương quận chúa, như vậy cũng làm dịu đi mối quan hệ giữa Văn Tuyên vương phủ và Phụng gia.

Ngay cả Phụng Căn Nguyên cũng cười gật đầu: "Quận chúa và A Hành có quan hệ tốt, là phúc khí của A Hành chúng ta."

Vũ Dương lười nghe Phụng Căn Nguyên giờ giọng, kéo Phụng Vũ Hành bỏ chạy ra khỏi Phụng phủ, Vong Xuyên nhanh chóng đuổi kịp phía sau.

Đi một mạch đến chỗ rẽ trên phố, cước bộ của Vũ Dương mới dừng lại, sau đó chỉ vào vài người cách đó không xa: "A Hành, thấy không? Đó là chính là mấy vị tỷ muội mà hôm nay ta muốn giới thiệu với muội..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Váy Của Người Còn Không Đáng Giá Bằng Một Cái Chén Của Ta

Phụng Vũ Hành nhìn theo hướng ngón tay của Vũ Dương, quả nhiên nhìn thấy ba nữ tử khác đang đứng trước một tiệm bánh bao ở góc đường, trong đó có một cô nương mặc váy dài màu vàng nhạt đang nhận lấy bánh bao tiểu nhị đưa đến tay, không chú ý hình tượng, giữa đường cái đồng người, cắn xuống một miếng.

Nàng rút rút khoe miệng, thầm nghĩ bằng hữu của Huyền Thiên Ca, quả nhiên cũng không trái ngược!

Huyền Thiên Ca kéo Phụng Vũ Hành đến trước mặt ba người kia, có một tiểu nha đầu lập tức chạy tới, thở hổn hển thầm oán: "Quận chúa người chạy nhanh quá! Chỉ phút chốc đã không thấy tăm hơi đâu, nô tỳ không đuổi kịp người!"

"Sao không nói mình vội về, đi đứng chậm chạp đi?" Huyền Thiên Ca vừa đùa giỡn tiểu nha đầu kia, vừa kéo Phụng Vũ Hành và nói ba vị cô nương kia: "Đây là con gái của nhà di Nhu ta Phụng Vũ Hành, chính là cửu tẩu tương lai của ta!"

Một đầu Phụng Vũ Hành đầy hắc tuyến.

"Oa!" Cô nương bánh bao kia nuốt miếng bánh bao còn lại, rồi vội vã mở miệng nói: "Người chính là Phụng Vũ Hành đã thu phục được cửu điện hạ à?" Vừa nói vừa vươn bàn tay bóng nhẫy ra: "Xin chào, ta tên là..." Khi nói chuyện, bỗng ý thức được bàn tay thật sự bất lịch sự, nhanh chóng thu hồi rồi lau

hai cái lên váy, lại giờ lên một lần nữa. "Ta tên là Phong Thiên Ngọc, cha ta là hữu tướng đương triều, chính xác là đối đầu với cha ngươi."

Hắc tuyến trên trán Phụng Vũ Hành lại tuôn ra, thăm ngửi bằng hữu của Huyền Thiên Ca này chính xác là gì vậy? Vội vàng vuron tay ra nắm rồi lắc lắc vài cái, "Vậy sao, con gái của đối thủ, xin chào."

"Ha ha." Phong Thiên Ngọc cười hi hi nói, "Chơi vui thật! Hai thừa tướng, một họ Phụng, một họ Phong."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Ta thật mong gió lớn nhà ngươi có thể thổi bay phụng hoàng nhà chúng ta thôi, thổi bay càng xa càng tốt."

Phong Thiên Ngọc chớp mắt mấy cái, "Phụng hoàng bị thổi bay, ngươi cũng không bay theo sao?"

"Không." Phụng Vũ Hành nhếch khóe môi, "Ta là vương phi Ngự vương phủ, phụng hoàng chạy hay không có liên quan gì đến ta."

"Đúng." Một cô nương khác mặc váy màu hồng nhạt gật đầu, đồng ý mười phần lời nói của Phụng Vũ Hành, "Có thể đồng cam là duyên phận, có thể cộng khổ đã có thể coi là tình phân. Phụng gia đối với A Hành thế nào ai mà chẳng biết, dựa vào đâu mà rơi xuống vực còn muốn để A Hành cũng hạ thấp theo?" Nàng vừa nói vừa cùng Phụng Vũ Hành chào hỏi: "Ta tên là Nhâm Tích Phong, con gái của phủ tướng quân Bình Nam."

Phụng Vũ Hành cũng cười với nàng, chào: "Ta đã nghe điện hạ nhắc qua, điện hạ nói Nhâm đại tướng quân sử dụng binh pháp vô cùng tinh diệu, lần này hẳn đi tây bắc bình định cũng mượn sức không ít."

Nhâm Tích Phong cười hi hi khoát tay, "Cửu điện hạ đúng là quá khách khí, cha ta mới tán dương hẳn là anh hùng thiếu niên đấy." Nhâm Tích Phong này nhìn Phụng Vũ Hành, thấy thế nào cũng cảm thấy thân thiết, "Thật ra trước kia cũng ta cũng đã gặp qua, nhưng mà ngươi không nhớ rõ, ta cũng không nhớ rõ."

Phụng Vũ Hành suy nghĩ, "Hình như là lúc còn bé được người trong nhà bế gặp mặt?"

Nhâm Tích Phong gật đầu, "Cũng không phải. Hôm qua Thiên Ca đến quý phủ thăm ta, nhắc tới ngươi, cha ta đã nói lúc nhỏ, Điều thái y đến thăm phủ tướng quân của người, chính là bế ngươi đến. Khi đó ngươi mới tám tháng, ta cũng mới chính tháng."

Phụng Vũ Hành muốn nói, đúng là thanh mai trúc mã mà! Chưa đợi nói chuyện vui đùa, chợt nghe Huyền Thiên Ca nói: "Trước hết các ngươi dừng việc ăn nói đã, để Phù Dung đón tiếp A Hành đã!" Nàng vừa nói vừa kéo một cô nương có vẻ khiếp đảm tiến lên, "Phù Dung, nói chuyện đi."

Cô nương tên Phù Dung kia nhìn Phụng Vũ Hành, cười ngại ngùng, "Phụng tiểu thư, ta tên Bạch Phù Dung."

Phụng Vũ Hành thấy cô nương này không giống như những người khác từ nãy giờ toàn gọi nàng là A Hành, sắc mặt không tốt như người bên ngoài, nha hoàn bên người cũng bình thường, không thể so sánh với hạ nhân ở vương phủ và phủ tướng quân. Trong lòng nàng phán đoán vài phần, hơn phân nửa là phụ thân của cô nương này không có bậc quan cao, năng lực không quá tốt, cũng không thể cho nha đầu kia nhiều tự tin lắm.

Mặc kệ thế nào, nếu cô nương này có thể chơi với vài vị lẫn lộn này, hẳn cũng không phải là nhà bình thường.

"Gọi là A Hành là được rồi!" Phụng Vũ Hành vừa nói vừa vuron tay nắm véo mặt cô nương kia, chao ôi, mặt bánh bao, tròn vo, đùa thích thật.

"Mẹ kiếp!" Vừa nói cô nương kia ngại ngùng, ai ngờ khuôn mặt vừa bị véo lập tức hiện nguyên hình, "Huyền Thiên Ca, bằng hữu ngươi gọi tới quả nhiên đều thích mặt trẻ con, mỗi người lần đầu gặp đều sờ mặt ta."

"Hả..." Phụng Vũ Hành nhìn vài vị bên cạnh, "Vậy, các ngươi cũng làm như vậy?"

Nhâm Tích Phong gật đầu, "Có trách thì trách mặt nàng quá giống bánh bao, ngươi nói người trưởng thành ai mà không muốn sờ hả!"

Phong Thiên Ngọc cũng phụ họa nói: "Lúc trước ta tiện tay đưa lên, kết quả bị nha đầu kia cắn một miếng."

Phụng Vũ Hành đỏ mặt, quả nhiên, quả nhiên tất cả bằng hữu của Huyền Thiên Ca đều cùng một đường.

Huyền Thiên Ca cười đến đau bụng, chỉ vào Phù Dung trên đường: "Ngươi hoặc đoan trang, hoặc đánh đả rõ ràng. Thoạt nhìn như con cừu nhỏ thực tế là con sói xám lớn, ngươi có mặt hay không vậy?"

Bạch Phù Dung không hề biết mặt, "Mẹ ta nói, không giả làm con cừu non giả không được. Không tin thì nhìn các ngươi xem, trừ A Hành, ai có người muốn?"

Nàng phân tích rất chính xác, câu nói đầu tiên đã làm mọi người như bị giật điện. Sau đó chợt nghe Bạch Phù Dung nói với Phụng Vũ Hành: "A Hành à, đừng giống các nàng nha! Các nàng đều là sói. À, còn gì nhỉ, gia đình ta không giống với các nàng, cha ta chỉ là thợ làm trang sức trong cung, không có cấp quan. Còn ta, nhờ có mấy vị đại tiểu này không chê, nên mỗi ngày cùng các nàng ăn uống vớ vẩn."

Phụng Vũ Hành đối với Bạch Phù Dung này khá hài lòng! Chưa từng miễn cưỡng vì người giật dây phía sau mà còn có thể sống tiêu sái như vậy, đây mới chính là bản thân.

Mấy vị cô nương rất hợp nhau, lúc này liền quyết định đi Tiên Nhã lâu ăn mừng.

Huyền Thiên Ca thu xếp nàng mời khách, Bạch Phù Dung hưng hăng nói nàng muốn uống trà Long Tĩnh và tôm bóc vỏ.

Kết quả sau khi mấy nha đầu đến Tiên Nhã lâu, trừ những đồ ăn bên ngoài, chương quầy còn bày ra chiều mỗi món ăn đều tặng một thứ, khiến các nàng mơ hồ.

Huyền Thiên Ca tóm lấy tiểu nhị đem đồ ăn tới hỏi: "Các người muốn làm gì? Bản quận chúa có tiền cũng không thể bị các người lừa gạt?"

Kết quả tiểu nhị kia nói: "Quận chúa, đồ ăn này không phải là cho ngài, mà là chương quầy hiếu kính vương phi. Chương quầy nói, vất vả vương phi mới đến một lần, nhất định phải đem những món ăn rượu ngon lên cho vương phi thưởng thức."

Mấy người này giờ mới hiểu, hóa ra đây là báo cáo thực đơn cho Phượng Vũ Hành!

Bạch Phù Dung lập tức cười không giữ hình tượng, vừa gõ đùi vừa chỉ vào Phượng Vũ Hành nói: "A Hành, người mau hỏi xem ăn không hết có thể đóng gói không? Mẹ ta rất thích đồ ăn ở Tiên Nhã lâu, nhưng bình thường ta không mua nổi! Hỏi nhanh một chút, nếu được các người lấy ít bao đựng, gói vào để ta mang về."

Phượng Vũ Hành chưa uống nước xong, nuốt nửa đã làm mình sặc. Bất đắc dĩ nhìn tiểu nhị kia: "Có nghe thấy không, đồ ăn trên bàn làm thêm một phần, để Bạch đại tiểu thư mang về."

Tiểu nhị không hề nghĩ ngợi, lập tức đáp: "Tiểu nhân tuân mệnh!" Rồi chạy đi nhanh như chớp.

Huyền Thiên Ca một tay nâng cằm, một tay cầm tóc Phượng Vũ Hành, "A Hành à A Hành, cừu ca ta từ trước đến giờ vẫn tính toán đối với huynh đệ ruột của mình, cho dù là thất ca đến ăn cơm đều phải trả tiền. Đây chính là ngoại lệ đầu tiên ta đến Tiên Nhã lâu nha!"

Phượng Vũ Hành gấp một miếng cừu trực tiếp cắn, vừa cắn vừa hỏi nàng: "Vậy người nói Huyền Thiên Minh đến ăn cơm có muốn trả tiền hay không?"

Huyền Thiên Ca nói: "Đương nhiên là không cần."

"Cái này không được." Phượng Vũ Hành dương dương tự đắc miếng thịt cừu trong tay, "Hắn ăn cơm không trả tiền, vì sao ta phải trả? Hiện tại tiền tiêu vặt của ta còn do hắn cho, cho dù ta trả tiền, vậy cũng như hắn trả, có gì khác nhau sao?"

Huyền Thiên Ca gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Nhâm Tích Phong và Phong Thiên Ngọc hướng về nàng bật lên ngón tay cái. Mà Bạch Phù Dung đứng lên: "Ta đi xem bàn khác có đồ gì ăn ngon không, nếu không cần trả tiền, vậy chúng ta cứ ăn nhiều một chút."

Nàng vừa nói vừa đi ra ngoài nhả gian, vừa ra khỏi cửa, đúng lúc tiểu nhị dưới tầng bê đồ ăn lên, mà nhả gian bên cạnh cũng đúng lúc có vị cô nương vội vã ra ngoài.

Ba người không thể nào nhanh nhạy được, phanh lại thì đã đụng vào nhau.

Tiểu nhị sợ tới mức quăng bát canh xuống đất, nhưng nước canh vẫn văng lên vấy của cô nương ở nhả gian bên.

Phượng Vũ Hành nhìn chiếc váy trắng kia vị vấy bẩn một chút dầu mỡ, cũng bắt đầu đau lòng.

Lại nói tiếp, bắt đầu sự cố này, trách nhiệm lớn nhất là ở Bạch Phù Dung, là khi nàng đi đường chỉ lo quay đầu nói chuyện với bọn tỷ muội, lúc này mới xem nhẹ đường phía trước. Mà cô nương cách vách cũng bị tiểu nhị chặn tầm mắt nàng, thế nên mới đụng vào nhau.

Bạch Phù Dung cũng nhận ra mình không tốt, nhanh chóng giải thích với người ta: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, đều là do ta không tốt, váy của vị tiểu thư này ta nhất định sẽ bồi thường, ngài nhìn xem có bị bông hay không đã."

Đây vốn là lời xin lỗi thành khẩn chân thành, ai biết cô nương cách vách kia không nghe, vung tay lên, "bốp bốp", tát Bạch Phù Dung và tiểu nhị kia.

Bạch Phù Dung bị đánh đến ngất người, còn tiểu nhị kia trực tiếp quỳ xuống không ngừng bồi tội.

Mà bên này, bốn người Phượng Vũ Hành cũng đều đứng lên. Bạch Phù Dung bị đánh, cho dù chuyện này mới đầu là do ai, nhưng nếu đã giải thích và hứa bồi thường, đối phương dựa vào đâu mà động thủ đánh người?

Phượng Vũ Hành thấy bóng dáng cô nương kia có điểm quen thuộc, đến gần một chút thì thấy, hóa ra không phải là người ngoài, mà là Thanh Nhạc quận chúa của Định An vương phủ.

"Thanh Nhạc quận chúa?" Bạch Phù Dung lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ, cũng lập tức nhận ra.

Thanh Nhạc quận chúa kia nhìn Bạch Phù Dung, vẻ mặt ghét bỏ, "Ta tưởng là ai, con gái của một tên thợ mà cũng xúng nói chuyện trước mặt bản quận chúa?"

Tuy bình thường Bạch Phù Dung đi theo Huyền Thiên Ca các nàng đều là cử chỉ bur hân, nhưng nàng cũng biết dù sao gia thế mình không bằng người bên ngoài, ra ngoài cửa có thể hết sức không gây chuyện thì sẽ không gây chuyện. Hôm nay đúng là nàng không đúng, làm bẩn váy của người ta, người ta là quận chúa, mình còn ăn nhờ ở đậu còn chưa tính.

Lập tức không so đo vừa bị tát, chỉ cúi đầu tiếp tục giải thích: "Thanh Nhạc quận chúa, rất xin lỗi, đều do ta không đúng, váy của ngài ta nhất định sẽ bồi thường."

"Người bồi thường?" Thanh Nhạc khinh miệt cười rộ lên, "Người bồi thường được sao? Nhìn xem đáng về người ăn mặc keo kiệt thế kia, cho dù là mười năm bổng lộc của phụ thân người, cũng không bồi thường nổi một cái váy này của bản quận chúa."

Thật ra lời Thanh Nhạc nói là thật, một thợ chế tạo có thể có bao nhiêu bổng lộc, đúng là mười năm cũng không mua nổi cái váy của nàng.

Bạch Phù Dung dĩ nhiên biết điểm này, nhanh chóng nói: "Quận chúa không cần lo lắng, ta có thể ra ngoài mượn. Cho dù là bao nhiêu bạc, ta sẽ đưa cho ngài."

Thật không?" Thanh Nhạc cười lạnh nhìn về phía Bạch Phù Dung, "Một vạn lượng, người đi mượn đi."

"Cái gì?" Bạch Phù Dung thật sự đã bị chọc tức giận, "Xin hỏi quận chúa chiếc váy này có gì đặc biệt? Lại muốn một vạn lượng?"

Không chờ Thanh Nhạc trả lời, chợt phía sau, âm thanh của Phượng Vũ Hành vang lên, nói với tiểu nhị đang quỳ kia: "Đi mời chương quầy của các người lên, nói bát canh tốt nhất của Tiên Nhã lâu đã bị Thanh Nhạc quận chúa làm vỡ, mời Định An vương phủ đền đổi chiếu giá và bồi thường ba vạn lượng bạc trắng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: A Hành, Khí Phách!

Thanh Nhạc quận chúa xoay mạnh qua, đối mắt với Phượng Vũ Hành, một cỗ oán khí liền bốc lên.

"Ta tưởng ai, hóa ra là một thứ nữ nhỏ nhoi của Phượng gia." Giữa lời nói của Thanh Nhạc mang theo miệt thị nồng đậm. "Một cái bát ba vạn, tiểu thứ nữ, người tính thế nào vậy?"

Phượng Vũ Hành khoanh tay trước ngực, cũng trừng mắt nhìn Thanh Nhạc quận chúa, nói: "Ta cũng tưởng là ai, hóa ra là quận chúa của vương gia khác họ. Một cái váy một vạn, quận chúa khác họ, người tính thế nào vậy?"

"Người, bản quận chúa là như thế tính!" Hai tay của Thanh Nhạc chống vào thắt lưng, chỉ vào Phượng Vũ Hành nói: "Thứ nữ nhỏ nhoi, nhìn thấy bản quận chúa không quý xuống hành lễ, đây là quy củ của Phượng gia người?"

"Ồ!" Vừa nghe lời này, Huyền Thiên Ca không thích, "Con gái của một vương gia khác họ, người nhìn thấy bản quận chúa sao lại không quý?"

Lúc này Thanh Nhạc mới nhìn đến Huyền Thiên Ca vẫn đứng sau Phượng Vũ Hành, không khỏi nhủ thầm. Tuy đều là quận chúa, nhưng ý nghĩa tuyệt đối không giống. Người ta đứng là con cháu của Huyền gia, phụ thân mình chỉ là cá được phong vương gia, căn bản không có nửa điểm thực quyền. Nay Huyền Thiên Ca làm khó dễ, đúng là làm cho nàng có chút xấu hổ.

Từ lúc Huyền Thiên Ca lên tiếng, Phong Thiên Ngọc và Nhâm Tích Phong cũng ở phía sau tiến lên, chợt nghe Phong Thiên Ngọc nói: "A Hành đứng là thứ nữ của Phượng gia, nhưng ta là chính nữ của Phong gia. Xin hỏi vị quận chúa này, người muốn nói gì với hữu tướng phủ Phong gia chúng ta sao?"

Nhâm Tích Phong cũng mở miệng nói: "Ta ở Bình Nam tướng quân phủ cũng rất muốn nghe Thanh Nhạc quận chúa chỉ giáo, hoặc ta có thể mời cha ta đến Định An vương phủ một chuyến, nghe xem Định An vương nói như thế nào. Bạch Phù Dung là tỷ muội của chúng ta, cho dù gia thế của nàng như thế nào, chúng ta đều là hậu thuẫn của nàng. Còn có A Hành, mặc dù nàng là thứ nữ Phượng gia, nhưng người đừng quên, nàng cũng là chính phi Ngự vương tương lai."

Phượng Vũ Hành bỗng nở nụ cười, che miệng cười khanh khách, sau đó nhéo đầu tỷ muội bên cạnh nói: "Quận chúa là người hay quên, nghĩ không ra cũng là chuyện bình thường, nhưng mà không sao, ta quay về để Huyền Thiên Minh lại đốt Định An vương phủ một lần nữa, nhắc nhở Thanh Nhạc quận chúa một chút. Quận chúa người không cần khách khí, Huyền Thiên Minh không chê mệt."

Nàng cứ đem đại danh Ngự vương đề lên miệng, người nghe thấy dĩ nhiên sẽ hiểu một đôi có hôn ước tình cảm tốt bao nhiêu. Thanh Nhạc quận chúa tức giận đến nổi phổi muốn nổ tung, nhưng tình huống trước mắt đều là người không dễ chọc. Con tức của nàng không có chỗ phát, liếc mắt thấy tiểu nhị còn đang quỳ trên mặt đất, thì nàng chân lên định đạp xuống.

Nhưng một chân này vừa nâng lên, lại bỗng thấy chỗ đầu gối như bị cái gì đánh vào, nửa chân của nàng đau đến tê người, chân vốn đang giơ lên đã ngừng lại giữa không trung.

Nàng quay đầu nhìn, mới phát hiện, vừa rồi đúng là Phượng Vũ Hành tùy tay ném một cái thìa lên đùi nàng, vậy lực đại cũng không thể nào lớn như vậy, cứ như một tảng đá đập xuống, làm chân của nàng vừa xót vừa đau.

Thanh Nhạc không cam lòng, chân không nâng được thì còn có tay. Lưng uốn cong, rồi túm tiều nhị kia từ mặt đất đứng lên, sau đó giơ tay, "bốp bốp" tát hai cái.

Tiểu nhị của điểm đầu phát khóc, nhưng lại không thể đắc tội vị quận chúa này, nước mắt ùy khuất chảy ròng.

Thanh Nhạc quận chúa đánh có hơi thích, đẩy tiều nhị kia về phía trước, rồi quay đầu lại khiêu khích nhìn về phía Phụng Vũ Hành.

Nhưng nàng không nghĩ là làm được, lần này mới phát hiện, không biết lúc nào, Phụng Vũ Hành đã bất ngờ đi đến trước mặt mình, sau đó học bộ dáng của nàng, một tay túm lấy cổ áo nàng, vung tay lên, "bốp bốp bốp", ba cái bạt tai hướng đến mặt nàng vùn vụt đi xuống.

Thanh Nhạc quận chúa bị Phụng Vũ Hành tát, nàng chết cũng không thể tưởng tượng được một thứ nữ nhỏ của tướng phủ lại có lá gan lớn như vậy, dám động thủ đánh nàng. Hai má đau nóng rát, muốn đánh trả, lại nghe Phụng Vũ Hành nói: "Đừng tưởng rằng vừa rồi khi ngươi đánh ba cái thì ta không phát hiện ra, nếu không phải ngươi vờn một chân cái nhau với Phù Dung, sao có thể xảy ra chuyện này. Thanh Nhạc quận chúa, mời ngươi xem thời điểm mà cảnh giác cao độ, nhìn xem ngươi chọc đến là người nào! Hôm nay ta nói cho ngươi biết, Phụng Vũ Hành ta là nửa chủ nhân của Tiên Nhã lâu này, hạ nhân của nhà ta đã bị bắt nạt, ta tuyệt đối không thể giả vờ không để ý. Ba cái tát này ta trả lại cho ngươi, để ngươi nhớ cho kỹ."

Làm sao Thanh Nhạc có thể nghe lọt lời của nàng, đặc biệt là cái câu "nửa chủ nhân của Tiên Nhã lâu" kia lại càng kích thích nàng. Trong tay, không biết như thế nào lại rút ra một cây chủy thủ!

Nhâm Tích Phong lớn lên trong tướng quân phủ từ nhỏ đã luyện võ, mắt thấy có độc, nhìn hết tất cả, nhanh chóng nhắc nhở: "A Hành cẩn thận."

Phụng Vũ Hành ngay một khắc Thanh Nhạc rút chủy thủ ra, dứt khoát uốn lưng.

Chỉ thấy eo nhỏ của nàng uốn thành chín mươi độ, chủy thủ của Thanh Nhạc đã đâm đến, bỏ nhào vào.

Phụng Vũ Hành tức giận không thôi, phía dưới chân vừa động, đá thẳng vào bụng của Thanh Nhạc.

Nàng có thể né tránh được Thanh Nhạc, còn Thanh Nhạc tuyệt đối không thể tránh thoát Phụng Vũ Hành. Cú đá này thực sự chắc chắn, làm Thanh Nhạc khom người lại vì đau. Phụng Vũ Hành quay đầu bỏ xuống lưng nàng, dứt khoát đánh Thanh Nhạc thành nửa quỳ trên đất.

Chợt nghe Huyền Thiên Ca nói: "Bình thân."

Sau đó chân Phụng Vũ Hành vừa nhấc, lại dựng thẳng người này lên.

Thanh Nhạc vừa đau vừa tức, chỉ kém chưa học máu. Lại ngẩng đầu, hung tợn nhìn Phụng Vũ Hành nói: "Ngươi thật to gan!" Phụng Vũ Hành nhìn lại nàng: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ. Thanh Nhạc quận chúa, ta vô tình đối lập cùng ngươi, tiếc rằng ngươi lại từng bước bức người. Ngươi thì sao, nói chuyện hay làm việc phải lo lắng trước sau, ngươi có biết ngươi đánh thắng được đối phương không mà ra tay. Nếu ngươi muốn so gia thế, được, chúng ta ở đây, một đại diện cho hữu tướng phủ, một đại diện cho Bình Nam tướng quân phủ, tiểu nữ tử bất tài, cũng có thể đại diện cho Ngự vương phủ. Ta hỏi ngươi, dựa vào đâu mà kiêu ngạo trước mặt chúng ta? Ngươi trêu chọc được ai?"

Thanh Nhạc bị nàng nói đến á khẩu không thể trả lời, từ trong nhà gian nàng đi ra có vị đường huynh kia và vài đệ tử phú quý khác nàng cũng đều không có ngọn lửa kiêu ngạo. Phụng Vũ Hành nâng những người này lên, đúng là bọn họ ai cũng không thể trêu vào.

Không thể trêu vào thì phải làm sao giờ? Chỉ có thể trốn. Vị đường huynh kia tiến lên, ôm quyền về phía Phụng Vũ Hành, nói nhẹ: "Thật có lỗi." Sau đó Thanh Nhạc đã đi xuống lầu. Đi xa rồi còn có thể nghe thấy Thanh Nhạc kêu gào: "Phụng Vũ Hành ngươi chờ đó cho ta! Sớm muộn gì có một ngày ngươi sẽ phải hối hận!"

Phụng Vũ Hành bật cười, mặc kệ nàng, chỉ hô to với phía dưới lầu: "Chớ quên, đừng quên để Thanh Nhạc quận chúa cầm bát đi bồi thường. Cho nàng đánh, thì thu năm lượng bạc đi!"

Tiểu nhị bị đánh kia lau nước mắt nói lời cảm tạ với Phụng Vũ Hành, dọn dẹp bát vỡ rồi nhanh chóng xuống lầu.

Một bữa cơm ngon lành, bị Thanh Huyền làm mất hứng. Huyền Thiên Ca liền bảo tiểu nhị gói những đồ ăn này vào hộp cho Bạch Phù Dung mang về. Bạch Phù Dung bị Thanh Nhạc tát một cái, tâm tình cũng kém đi, nghiêng rằng nghiêng lợi lại được nhiều thêm hai gói đồ ăn, thế mới miễn cưỡng bình phục tâm tình.

Ở một hướng khác trong phủ lâu, cũng ở trong một nhà gian, Huyền Thiên Hoa cầm chén trà tựa lưng vào ghế ngồi xem náo nhiệt.

Từ lúc Thanh Nhạc lấy thân phận ra áp bức người lừa bịp tổng tiền Bạch Phù Dung, mãi cho đến khi Phụng Vũ Hành ra mặt phản lại Thanh Nhạc, lại đến khi Phụng Vũ Hành đánh Thanh Nhạc, một loạt quá trình đều bị hấn thu vào mắt. Vị này luôn là hoàng tử hiền lành tao nhã mà không khỏi lúc đầu cười khở, chỉ nói có phải là người một nhà chưa vào cửa hay không, hấn vốn nghĩ rằng cửu đệ luôn tùy hứng làm bậy cả đời này phỏng chừng sẽ không tìm được nhân duyên thích hợp, lại không nghĩ rằng, kết quả là, người ta tìm thấy nha đầu tùy hứng làm bậy giống hấn.

Đây, chính là cái mà mọi người thường gọi là duyên phận?

Trong ánh mắt Huyền Thiên Hoa hiện lên mấy phần chờ mong, hấn có chút tò mò nhị tiểu thư Phụng gia này, không biết còn có thể có chuyện gì phát sinh trên người nàng nữa.

Chỗ Phụng Vũ Hành, vài tỷ muội ra khỏi Tiên Nha lâu, ở bến tàu nhỏ chia nhau ra về nhà. Trước khi đi Phụng Vũ Hành giữ chặt Huyền Thiên Ca hỏi nàng: "Nghe nói qua mấy người nữa Định An vương phi muốn làm mừng thọ?"

Huyền Thiên Ca nghĩ, gật đầu, "Hình đúng thế, hằng năm đều tổ chức."

"Người đi không?"

"Ta không đi." Huyền Thiên Ca khinh miệt hừ một tiếng, "Các nàng gọi đó là vương phủ à, ngày thường cũng không nghe nói có giao tình sâu sắc với nhà nào, thì ý vào tước vị Định An vương mà tự cao tự đại, đáng tiếc, không có người nổi nghiệp. Ta không đi cho các nàng thể diện đâu."

Phụng Vũ Hành cũng buồn bực, "Lẽ ra là thừa kế vương vị, Định An vương lại không có con trai, sẽ không nghĩ biện pháp khác?" Tỉ như giới thiệu một người kế vị, thì chẳng phải là bình thường sao?

Huyền Thiên Ca nói với nàng: "Ai có thể để hấn làm như vậy? Trước kia Định An vương cũng nghĩ tới, để đưa trẻ là con thừa tự kế thừa vương vị, nhưng hoàng bá bá nói, không tính con thừa tự. Sau đó Định An vương lại náo loạn diễn trò vương phi đổi con, mười mấy năm trước đã bị hoàng bá bá dùng lấy máu nghiêm thân chọc thủng trò kịch, hơn nữa nói với hấn, thừa kế vương vị phải có hôn sinh huyết mạch, nếu lại cả gan dám làm lẫn lộn huyết thống vương thất, vậy sẽ bẻ gãy cái đỉnh mũ Định An vương của hấn. Sau đó hấn liền thành thật, cũng không dám nghĩ chủ ý gì nữa, ngoan ngoãn chờ chết già. Hiện tại chính đồn bồi dưỡng con cháu bên người, nghe nói là muốn làm ăn, nghĩ chắc là vì hấn muốn để lại đường lui cho đám chính nữ thứ nữ."

Phụng Vũ Hành cảm thấy không sai, nghĩ chắc đương kim Thánh thượng căn bản không muốn gặp vị vua khác họ này.

"Này?" Huyền Thiên Ca buồn bực nhìn Phụng Vũ Hành, "Sao người muốn hỏi chuyện mừng thọ của đám các nàng? Không phải là muốn đi đấy chứ?"

Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Là ngày ấy ở trong chùa, lúc trở về Thanh Nhạc nói với cha ta."

Huyền Thiên Ca nghĩ, nói: "Trước kia Phụng phủ không phải người khác, chỉ là tặng chút lễ tượng trưng. Đại tỷ tỷ Phụng Trầm Ngư của người, như bảo bối của Phụng gia, hấn là cảm thấy thọ yến của Định An vương phủ không đủ cấp bậc, chờ cung yến để bộc lộ. Về phần hai muội muội kia, nghe nói là vì quá nhỏ, không thích hợp để đi. Năm nay người đã trở lại, không biết Phụng phủ tính sao." Huyền Thiên Ca vừa tính toán vừa nói với nàng: "Nếu năm nay Phụng gia muốn người đi, ta đây sẽ đi cùng người một chút, đỡ có ai bắt nạt người."

Phụng Vũ Hành khoát tay: "Không cần. Nếu ngay cả một Định An vương phủ cũng không được, tương lai ta làm sao tiến vào Ngư vương phủ!"

Huyền Thiên Ca gờ ngón tay cái lên: "Khí phách!"

Phụng Vũ Hành khí phách dẫn theo Vong Xuyên khí phách trở về Phụng phủ, vừa mới vào cửa, chỉ thấy quản gia Hà Trung đi lên đón: "Nhi tiểu thư, ngài đã về."

Nàng dừng chân, "Có việc gì?"

Hà Trung nói: "Lão thái thái gọi tam tiểu thư đến Thư Nha viên, hiện tại đang chờ nhị tiểu thư ngài về!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hoàng Cung Không Được Thì Đến Vương Phủ

Lúc Phụng Vũ Hành đến đó, Tường Dung đang ngồi trên ghế ở chính đường, đầu cúi thấp, hai tay đan chéo vào nhau, hơi khấn trương, nhưng lại thấp thoáng niềm vui.

Lão thái thái hí hóp mắt hồi ờ chủ vị, Kim Trân nửa quỳ nửa ngồi bên chân nàng để bóp chân. Nàng vừa bóp, bỗng thấy lão thái thái vừa nói: "Ai, trước đây Thẩm thị đúng là được hưởng thụ, lại nuôi người thành một nha đầu biết đầm bóp. Người cũng thật là, có tay nghề này còn không sớm tìm đến trước mặt ta."

Kim Trân mang dáng vẻ dụ ngoan, nửa úy khuất nói: "Thiếp thân kính trọng lão thái thái đã lâu, nhưng vẫn không dám tiến lên. Thiếp thân xuất thân không tốt, sợ bẩn mắt lão thái thái."

Lão thái thái đúng là biết dùng người nói ngọt đúng lúc, nghe Kim Trân nói như thế, nhanh chóng nói tiếp: "Nói đến xuất thân, người là nha đầu được nuôi trong Phụng phủ chúng ta, ít nhất đã hiểu rõ. Không giống Hàn thị kia, xuất thân từ nghề diễn phong nguyệt, đó mới đúng là người đánh mất mặt mũi của Phụng phủ."

Kim Trân nghe lão thái thái nói, vui mừng trong lòng, quay đầu, đúng lúc thấy Phụng Vũ Hành đi vào, nhanh chóng đứng dậy hành lễ: "Thỉnh an nhị tiểu thư."

Lão thái thái vừa nghe là Phụng Vũ Hành đến, mắt không mở ra trước mà cười nói theo thói quen: "A Hành à! Cháu đã về rồi?"

Phụng Vũ Hành cười đi lên, "Vâng, đã phiền tổ mẫu lo lắng rồi."

"Tổ mẫu là lo lắng cho cháu, không lo cho cháu thì còn có thể lo cho ai hả! Mau tới đây ngồi." Lão thái thái lôi kéo tay Phụng Vũ Hành, để nàng ngồi vào đệm ở tay ghế.

"Sao rồi, đi chơi của Thiên Ca quận chúa không tồi chứ?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Cũng được, chúng ta đến Tiên Nhã lâu ăn cơm, còn gặp vài vị tỷ muội."

"Ồ!" Lão thái thái vừa nghe còn có các tỷ muội khác, nhanh chóng hỏi: "Là cô nương nhà ai vậy?"

Phụng Vũ Hành cười đáp: "Có tiểu thư Bạch Phù Dung của Bạch xảo tượng (1), có tiểu thư dòng chính Phong Thiên Ngọc của hữu tướng đại nhân, còn có cả tiểu thư dòng chính Nhâm Tích Phong của Bình Nam tướng quân phủ."

(1) Xảo tượng: thợ thủ công lành nghề. "Xảo" là kỹ thuật giỏi, "tượng" là thợ thủ công.

Lão thái thái gật đầu, "Ừ, bằng hữu của Thiên Ca quận chúa quả nhiên đều là người có gia cảnh tốt. Tiểu thư dòng chính của Bình Nam tướng quân phủ thì không cần phải nói, Hữu tướng Phong đại nhân tuy đối lập với phụ thân ngươi trong triều, nhưng gia thế kia cũng tương đương với Phụng phủ chúng ta. Về phần Bạch xảo tượng trong cung..."

Lão thái thái ngừng một chút, Phụng Vũ Hành chờ lão thái thái đánh giá Bạch Phù Dung. Nàng vẫn luôn cho rằng Huyền Thiên Ca có thể trở thành tri kỷ của Bạch Phù Dung, nhất định không chỉ là về tính cách tốt. Nếu chỉ cần tính cách tốt, chỉ sợ một nữ nhi của thợ thủ công căn bản không có cơ hội gặp gỡ với quận chúa. Sở dĩ bây giờ có thể thân đến vậy, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Quả nhiên, ở lâu chỗ lão thái thái thì sẽ biết chút tin tức: "Bạch gia tuy chỉ là thợ thủ công, nhưng là thợ thủ công được Hoàng thượng coi trọng. Đặc biệt năm đó lúc lão Thái hậu còn tại thế, Bạch xảo tượng luôn được lão Thái hậu coi trọng mà chế tạo trang sức. Mấy năm nay, tất cả các nương nương mọi phẩm cấp đều được sở hữu đồ trang sức cho Bạch xảo tượng chế tạo, trong vương phủ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Chính nữ của Bạch gia kia Bạch Phù Dung, cung yến hàng năm đều có một phần của nàng, Hoàng thượng thưởng cho Thiên Ca quận chúa những thứ tốt dĩ nhiên cũng có không ít của nàng ta, giống như con gái nuôi mà cưng chiều, so với Thanh Nhạc quận chúa của vương gia khác họ kia thì được sủng ái hơn."

Phụng Vũ Hành gật đầu, chả trách, từ nhỏ Bạch Phù Dung đều chơi với những đứa trẻ hoàng thất, giao tình dĩ nhiên là tốt. Nghĩ đến việc hôm nay Thanh Nhạc làm khó dễ, hẳn là có liên quan đến chuyện Bạch Phù Dung được sủng ái.

"A Hành à." Trong lời nói của lão thái thái có chứa ẩn ý sâu xa: "Có thể gặp gỡ các vị tiểu thư này, cháu cần phải nắm chắc cơ hội đi lại nhiều với các nàng. Cháu cũng là đứa trẻ của Phụng gia, vinh nhục của Phụng gia cũng liên quan chặt chẽ đến cháu."

Phụng Vũ Hành chỉ cười nhưng không nói.

Lão thái thái thấy nàng căn bản không tiếp lời, phần nộ thu lại lời nói, ngược lại nói đến nguyên nhân gọi Phụng Vũ Hành và Phụng Tường Dung đến Thư Nhã viên: "Vừa rồi Định An vương phủ sai người đưa tới thiệp mời, ba ngày sau mừng thị Định An vương phi, theo thường lệ mời quý phủ chúng ta đến thêm nào nhiệt."

Phụng Vũ Hành nhớ tới lời hôm nay Huyền Thiên Ca và nàng nói, vì thế hỏi lão thái thái: "Năm trước Phụng gia cũng có người đi sao?"

Lão thái thái nhún vai, "Làm sao mà có người đi, đưa một ít lễ vật là được."

Phụng Vũ Hành "à" một tiếng, "Vậy năm nay tổ mẫu muốn A Hành và Tường Dung đi một chuyến?"

Lão thái thái cười, vỗ tay nàng: "Cháu gái ngoan của ta đúng là thông minh. Vốn trường hợp như vậy thì Phụng gia chúng ta khinh thường không đi, Định An vương không phải là huyết mạch hoàng thất, Hoàng thượng không phải thực sự đối đãi với bọn họ, trong kinh thành, đa số người quyền quý có danh dự uy tín cũng không cho Định An vương mặt mũi. Nhưng trước kia cháu không phải là không ở trong kinh sao, ta sẽ không giữ quy tắc nữa, cháu vừa trở về, phải tiếp xúc nhiều một chút với các phu nhân, tiểu thư, tốt xấu cũng đối mặt trước mặt các nàng, cũng để cho người ta biết nhị tiểu thư Phụng phủ đã trở lại."

Phụng Vũ Hành sửa lại lời không đúng của lão thái thái: "Không phải là nhị tiểu thư, phải gọi là thứ tiểu thư. Nếu ở bên ngoài còn gọi nhị tiểu thư, người khác không biết còn không phân biệt được đâu chính nữ, đâu thứ nữ Phụng gia, cái này không tốt cho đại tỷ tỷ lắm."

Lão thái thái xấu hổ một hồi, rơi vào đường cùng thì nói chuyện vòng vo: "Ngoài ra còn có Tường Dung, trước kia nàng và Phấn Đại còn nhỏ tuổi, trường hợp như vậy dĩ nhiên là không cần đi. Trước mắt đều đã mười tuổi, cũng nên đi lại nhiều. Vốn Phấn Đại cũng nên đi, nhưng không phải nàng bị thương sao." Lão thái thái nhắc tới vết thương của Phấn Đại, theo bản năng nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành, chỉ thấy Phụng Vũ Hành giương đôi mắt to vô tội về phía nàng, không khỏi xấu hổ vài phần. "Vậy... coi như cháu mang muội muội ra ngoài thêm kiến thức."

Phụng Vũ Hành không cực tuyện, gật đầu, "Được. A Hành sẽ dẫn theo tam muội muội đi Định An vương phủ một chuyến." Đúng lúc, nàng rất muốn nhìn xem nơi Huyền Thiên Minh đã đốt là dạng gì.

Lão thái thái thấy Phụng Vũ Hành đã đáp ứng, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đúng là sợ Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Các người không

đi đến đó, vì sao lại muốn ta đi", vậy nàng quá mất mặt. Người của Định An vương phủ lúc tới cửa đã cố ý nói ra nhị tiểu thư hàng năm không ở trong kinh thành, hy vọng có thể qua thăm phủ, tốt xấu gì người ta cũng là vương phủ, chính nữ Phụng gia và các phu nhân không nề tình còn chưa nói, nếu một thứ nữ cũng mời không đến, vậy truyền ra sẽ không tốt lắm.

"Ta muốn gọi người đi may cho các cháu một bộ đồ mới, sang thu rồi, thời tiết chuyển lạnh, y phục nên làm thêm mấy bộ mới." Lão thái thái bắt đầu nói tốt: "Đặc biệt là A Hành, mới trở về không lâu, trong viện nếu thiếu cái gì, cháu nhất định phải nhớ nói rõ với tổ mẫu đó! Trước mặt ác phụ Thẩm thị kia không ở trong nhà, cháu thiếu cái gì thì lấy từ chỗ tổ mẫu, trăm ngàn lần đừng khách khí với tổ mẫu."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Tổ mẫu thương cháu gái lẽ đương nhiên, A Hành sao lại khách khí với tổ mẫu chứ." Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tường Dung, "Tam muội muội, muội mới đi chứ?"

Tường Dung nửa ngày không nghe nói chuyện, bỗng thấy Phụng Vũ Hành gọi nàng, còn hoảng sợ, cũng không hiểu Phụng Vũ Hành đang nói cái gì, dù sao nhị tỷ tỷ nàng hỏi, nàng của chỉ gật đầu theo, đứng vậy đấy.

Lão thái thái hiểu ý của Phụng Vũ Hành, lập tức cũng tỏ thái độ: "Tường Dung cũng giống vậy, thiếu cái gì thì nói với tổ mẫu, tổ mẫu đều thương."

Tường Dung nhanh chóng đứng lên hành lễ, "Đa tạ tổ mẫu."

Phụng Vũ Hành cũng đứng lên hành lễ, nói: "A Hành đa tạ tổ mẫu đã quan tâm."

Lão thái thái cười rồi đề các nàng ngồi: "Các cháu đều là những đứa trẻ làm người ta bớt lo lắng, không giống con của Hàn thị sinh."

Vì Phụng Phần Đại bị chính trước mặt cửu hoàng tử, lão thái thái bắt đầu phiền chán nàng. Vốn là thứ nữ không được sủng ái, còn không biết quy củ của mình, các tỷ tỷ đều thành thật, nàng xông lên thì có bản lĩnh gì? Bị người bề gãy cánh tay à? Xứng đáng.

"Đại tiểu thư không đi sao?" Kim Trân vẫn không lên tiếng, lúc này lại thêm một câu, "Lão thái thái sao không cho đại tiểu thư đi cùng."

Lão thái thái vốn cảm thấy thủ pháp bóp chân của Kim Trân khá được, cho nàng vài phần hòa nhã, lúc này nghe thấy Kim Trân nói để Trầm Ngư đi theo, không khỏi giận tái mặt: "Phụng gia một lần phái ra hai vị tiểu thư còn chưa đủ? Còn phải phái Trầm Ngư đi nữa? Định An vương phủ kia rốt cuộc có bao nhiêu mặt mũi?"

Kim Trân nhanh chóng giải thích: "Lão thái thái hiểu lầm ý của thiếp thân rồi, ý thiếp thân là, lần trước đại phu nhân đắc tội với Vân Phi nương nương, trong cung lại hạ ý chỉ Phụng ấn, lệnh cường chế năm năm đại tiểu thư không thể vào cung!"

"A!" Theo bản năng, lão thái thái "a" lên một tiếng, Kim Trân vừa nói như vậy, nàng cũng chưa nghĩ đến chuyện đó. Nếu năm năm Trầm Ngư nhất định không thể vào cung, vậy yến hội ngoài cung cũng không có bao nhiêu, Định An vương phủ nếu không có ích, vậy cũng là vương phủ, so với các phủ môn khác thì tốt hơn. Có lần cân nhắc này, lão thái thái lập tức sửa lại chủ ý, "Triệu ma ma, nhanh, phân phát nha đầu đi nhanh, gọi Trầm Ngư đến cho ta."

Triệu ma ma nhanh chóng đi xuống phân phó hạ nhân, chưa đầy giây lát, Phụng Trầm Ngư đi vào dẫn theo một nha đầu lanh lẹ.

Còn chưa chờ nàng hành lễ, lão thái thái vội vã nói: "Trầm Ngư à, chuẩn bị tốt một chút, ba ngày sau Định An vương phi chúc thọ, cháu với nhị muội muội và tam muội muội cháu đi qua một chuyến!" Nói xong còn dặn Triệu ma ma: "Nói với xướng may bên kia, cũng làm cho đại tiểu thư bộ đồ mới."

"Từ từ đã." Phụng Trầm Ngư nhanh chóng gọi Triệu ma ma lại, sau đó khó hiểu hỏi lão thái thái: "Tổ mẫu, chúc thọ của Định An vương phi, hàng năm đều không cần Trầm Ngư đi mà?"

Lão thái thái hít vào một tiếng, "Năm nay không giống. Cháu đi cùng hai vị muội muội một chuyến, coi như ra ngoài giải sầu."

Trầm Ngư có chút không vui, "Vì sao phải giải sầu? Tâm tình của cháu gái rất tốt, không có gì là không thoải mái cả."

Kim Trân bên cạnh thêm một câu: "Thiếp thân bái kiến đại tiểu thư. Đại tiểu thư, ý của lão thái thái là nói, để đại tiểu thư đến vương phủ mở mang một chút."

Lời nàng Phụng Trầm Ngư càng không thích nghe, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn Kim Trân đều mang theo sự ghét bỏ, "Kim Trân, ta là chính nữ Phụng gia, Phụng phủ chúng ta cũng là phủ môn có uy tín danh dự, sao còn muốn đến một vương phủ khác họ để mở mang?"

Kim Trân cũng không so đo ánh mắt bất thiện kia, lại càng không tính toán nàng gọi trực tiếp đại danh của mình, vẫn mỉm cười nói: "Cửa phủ của Phụng gia dĩ nhiên là cao, nhưng lão gia của chúng ta không thích náo nhiệt, cho nên trong nhà chưa từng làm yến hội gì, đại tiểu thư muốn nhìn thấy các phu nhân, tiểu thư của quý phủ khác cũng không dễ dàng."

"Đứng." Lão thái thái nói theo: "Trầm Ngư à! Tổ mẫu biết cháu ủy khuất, nhưng cháu không thể vào cung năm năm à! Nếu thọ yến của Định An vương phi không đi, ngoài cung lại không có yến hội gì tốt. Về phần Văn Tuyên vương phủ..." Nàng nói xong nhìn Phụng Vũ Hành một cái, bắt đầu dĩ nhiên: "Mẫu thân cháu đều đã đắc tội vương phi và quận chúa người ta như vậy, nghĩ đến cháu đi cũng không có sắc mặt hòa nhã lắm."

Sắc mặt của Phụng Trầm Ngư đã kém tới cực điểm, hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành, nàng cảm thấy mình lưu lạc đến tình cảnh này, tất cả đều do Phụng Vũ Hành làm hại.

Vốn còn muốn nói không đi, lại thấy Kim Trân nhắc tới câu nữa: "Vừa rồi lúc đưa thiếp mời người ta nói, thọ yến ngày hôm đó, thất hoàng tử cũng sẽ

đến."

Chớp mắt, ánh mắt Phụng Trầm Ngư sáng ngời!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Không Liều Chết Thì Sẽ Không Phải Chết

Rốt cuộc Phụng Trầm Ngư nghe nói thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa cũng sẽ tham dự thọ yến của Định An vương phi, xấu hổ đáp ứng sẽ đi Định An vương phủ một chuyến.

Về mặt thận thùng này của nàng không tránh được ánh mắt của Phụng Vũ Hành, còn nghĩ đến bộ dáng thần nhiên của Huyền Thiên Hoa giống như thần tiên, bất kể thế nào cũng không hợp với Phụng Trầm Ngư.

Cuối cùng chuyện tham gia thọ yến đã quyết định, Phụng Vũ Hành lại nhớ tới cung yến Trung thu mà Huyền Thiên Ca từng nhắc tới lúc ở trong chùa. Nên gọi Vong Xuyên: "Đi xem mấy xấp vải Huyền Thiên Minh đưa, nhìn xem cái nào thích hợp làm đồ mùa thu, làm cho ta một bộ để chuẩn bị Trung thu rồi mặc."

Vong Xuyên thấy rốt cuộc Phụng Vũ Hành cũng nhớ ra có vải để dùng, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nếu tiểu thư mà không dùng mấy tấm vải này, thì nô tỳ phải nhắc nhở ngài một chút."

"Sao nào?" Phụng Vũ Hành khó hiểu, "Đây đều là vải dệt đất tiền, ta thực sự không nỡ bỏ ra dùng."

Vong Xuyên nói với nàng: "Quý giá cũng chỉ là đối với người bên ngoài, thiên hạ này không có gì mà điện hạ muốn lại không có cả. Nếu điện hạ đem những thứ tốt nhất cho tiểu thư, vậy dĩ nhiên là hy vọng tiểu thư sẽ sử dụng mà mặc, chứ đừng lưu trữ đầy đống hòm. Tiểu thư, ngài cứ yên tâm mà mặc, không còn vải dùng thì điện hạ vẫn có thể lấy ra."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Được, ta thấy tấm vải này cũng thật đẹp mắt, vậy người chọn làm y phục mùa thu đi, làm hai bộ. À đúng rồi, đừng quên để lại vải thừa để làm khăn tay, ta đã đáp ứng cho Tường Dung và Phần Đại rồi."

Vong Xuyên nhắc nhở Phụng Vũ Hành: "Tiểu thư, ngài còn đồng ý làm cho tam tiểu thư một đôi giày, nói là tặng nàng để đi lúc xuất giá."

Phụng Vũ Hành không quên, "Nàng mới mười tuổi, chưa xuất giá đâu, bây giờ làm thì mất công, chờ đến khi mười tuổi, chân lại dài hơn, đến lúc đó đi không được. Nếu không thì như vậy, người lại chọn kiểu vải nào đó để thay thế và phù hợp với Tường Dung, rồi cũng làm cho nàng một bộ y phục."

Vong Xuyên bất giác đau lòng, dù sao mấy thứ này đúng là cửu hoàng tử đều có cách lấy ra, tiểu thư tặng lễ thì cứ việc tặng, rốt cuộc vẫn chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, ở trong Phụng phủ ngọt ngào thì vẫn có người bạn tốt để chơi cùng.

"Ba ngày sau đi Định An vương phủ chúc thọ, tiểu thư có muốn chuẩn bị lễ vậy hay không?" Vong Xuyên rất cẩn thận.

Phụng Vũ Hành lại lắc đầu, "Mấy thứ này Phụng gia đã chuẩn bị rồi, chúng ta không cần quan tâm." Suy nghĩ tiếp rồi bổ sung: "Những thứ kia của ta đều không có cái gì để tặng cho người khác hết."

Vong Xuyên nghĩ lại cũng đúng, Thanh Nhạc quận chúa của Định An vương phủ kia cũng không phải là cô nương tốt, nhớ về năm đó, nàng đã biết rõ tình hình, cửu hoàng tử đã đính thân với nhị tiểu thư Phụng gia, còn mặt dày để phụ thân nàng đến thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn, một cô nương trong nhà, không biết da mặt đã dày đến mức nào. Nay tiểu thư nhà mình không cho nàng mặt mũi, vậy là đúng.

Sáng sớm ba ngày sau, lão thái thái sắp xếp đưa cho ba vị tiểu thư bộ đồ mới, phân phó cho các hạ nhân đưa tới các viện.

Phụng Vũ Hành nhìn năm bộ y phục mùa thu, hài lòng gật đầu, "Xem ra lão thái thái hẳn lại bị bớt đi chút tiền, nếu đổi lại Thẩm thị, không chừng còn lấy vải rách để lừa bịp ta."

Vong Xuyên vừa giúp nàng chọn y phục vừa nói: "Dù sao lão thái thái đã sống đến tuổi này, ai khinh ai trọng vẫn có thể phân chia rõ ràng. Chứ không thể giống Thẩm thị luôn ham món lợi nhỏ, thiệt thòi lớn."

Hai người chọn đi chọn lại, lựa chọn một bộ y phục màu xanh da trời, vải gấm mỏng vừa phải, phù hợp với lúc mới vào thu.

Lại từ những đồ trang sức mà Huyền Thiên Minh đưa tới lấy ra một bộ trang sức phù hợp với y phục, Phụng Vũ Hành để Vong Xuyên búi tóc, lại cài thêm cây trâm hoa mai, cả người thoát nhìn cực kỳ thanh thuần đẹp mắt.

Chỉ là vấn đề trang điểm có hơi rắc rối một chút, Phụng Vũ Hành không quen dùng đồ trang điểm ở cổ đại, cứ cảm thấy trang điểm lên lại nhìn rất giả, nhưng tham gia yến hội lại không thể để mặt mộc.

Nàng suy nghĩ, rồi đuổi Vong Xuyên đi, tự mình vào trong không gian, từ ngăn kéo lấy ra túi đồ trang điểm, từ nước tẩy trang đến mút tán kem, lại đến kem CC, rồi tán phấn hồng tự nhiên, thế này mới từ không gian đi ra.

Về phần trang điểm màu mè, Phụng Vũ Hành rất ít khi trang điểm. Hơn nữa theo nàng, làn da mười hai tuổi, để ý một chút cũng không sai, nhưng cần bản không cần cố ý trang điểm. Trang điểm đậm, sẽ trông già đi, mất tuổi gốc.

Cho dù như vậy, từ phòng đi ra, Phụng Vũ Hành vẫn làm Vong Xuyên kinh ngạc một chút. Nàng đang không biết tiểu thư nhà nàng rốt cuộc dùng gì để trang điểm, vì sao thoát nhìn như không trang điểm, nhưng thực sự đẹp hơn cho với ban đầu.

Vong Xuyên chịu đựng sự tò mò không hỏi, nàng đi theo Phụng Vũ Hành càng lâu lại càng phát hiện có rất nhiều thứ mình không thể lý giải, vị tiểu thư nhà nàng luôn có thể lấy ra những thứ kỳ lạ, đặc biệt là dược liệu. Đưa đến Bách Thảo đường là những viên thuốc kỳ lạ, nghe nói cho vào trong nước ấm là có thể uống thuốc ngọt, trước kia nàng chưa từng nghe nói qua. Dù sao mặc kệ là cái gì, nhị tiểu thư đều nói là học ở chỗ vị kỳ nhân Ba Tư đó, từ từ Vong Xuyên đều đem hết tất cả những thứ không thích hợp quy vào vị kỳ nhân Ba Tư.

Phụng Vũ Hành đã sắp xếp thỏa đáng tất cả, rồi chuẩn bị dẫn theo Vong Xuyên xuất phát. Khi vừa đến chỗ nguyệt lương môn nói tiếp vào Phụng phủ, thì nhìn thấy Tường Dung đang đi tới chỗ này.

Phụng gia làm cho đứa nhỏ kia là một bộ y phục đúng sắc mùa thu, nút thắt ở eo được cột chặt, làm lộ rõ vòng eo.

Thấy Phụng Vũ Hành đi ra, Tường Dung rất vui vẻ, nhanh chóng đi nhanh hai bước hành lễ với nàng: "Nhị tỷ tỷ! Tường Dung đang muốn đi tìm tỷ."

Phụng Vũ Hành cười, kéo tay Tường Dung, "Y phục của Tam muội muội rất vừa vặn."

Tường Dung có chút ngượng ngùng nói: "Đây chỉ là ánh sáng của nhị tỷ tỷ, nếu không phải nhị tỷ tỷ ở chỗ tổ mẫu thay Tường Dung nói chuyện, chỉ sợ tổ mẫu sẽ không làm y phục cho Tường Dung."

Phụng Vũ Hành vỗ tay nàng an ủi: "Không sao. Muội ở đây thêm mấy năm nữa, nhẫn nại một chút, ngày lành còn đang ở phía sau." Vừa nói vừa hỏi Vong Xuyên: "Ta nói dùng vài điện hạ đưa tới làm y phục, đã cho người tới cắt y phục chưa?"

Vong Xuyên nhanh chóng đáp: "Chờ khi tiểu thư trở về từ Định An vương phủ, thì sẽ có thợ may riêng của Ngự vương phủ tới đo cho ngài. Nô tỳ chọn gấm lưng nhàn, làm ra đúng lúc vào mùa, tiểu thư có thể mặc ngay." Vừa nói vừa nhìn Tường Dung bên cạnh: "Nhị tiểu thư phân phó, làm cho tam tiểu thư và tứ tiểu thư chiếc khăn tay, ngoài ra nô tỳ lại chọn thủy vân đoàn, tặng riêng tam tiểu thư một bộ đồ mùa thu, trước khi may còn muốn mời tam tiểu thư đến Đồng Sinh hiền một chuyến, để đo kích cỡ."

Tường Dung vừa nghe đã choáng váng? Đó là ngũ bảo chi nhất đó!

"Nhị tỷ tỷ." Nàng vừa mừng vừa sợ, "Nhị tỷ tỷ nói là làm cho ta một bộ y phục?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy."

"Đừng đừng đừng!" Tuy rất thích tấm vải đó, nhưng Tường Dung vẫn cảm thấy nó quá xa xỉ, "Ngũ bảo quý giá như thế nào Tường Dung biết, nhị tỷ tỷ có thể dùng vải thừa làm khăn tay cho Tường Dung, Tường Dung cũng đã rất cảm kích. Tương lai cho dù Tường Dung gả cho ai, có thứ như vậy, đều rất hãnh diện. Tường Dung không dám cầu y phục tốt như vậy, rất phí vải."

Phụng Vũ Hành thở dài, "Tường Dung, muội là muội muội của ta, tuy không phải từ trong một bụng mẹ chui ra, nhớ tới ba năm trước khi rời phủ, An di nương lên lút đưa vào túi áo Tử Duệ ít bạc vụn, nhân tình này tỷ tỷ xin nhận."

Tường Dung vẫn không thuận theo, "Một ít bạc vụn sao có thể so với vài ngũ bảo kia được, nhị tỷ tỷ, Tường Dung không cần, tỷ giữ lại để làm nhiều y phục thì tốt hơn, tương lai gả đến Ngự vương phủ coi như cũng đủ hãnh diện."

Vừa nghe lời này, Vong Xuyên nở nụ cười, "Tam tiểu thư, ngài đúng là lo lắng quá rồi. Nhị tiểu thư chúng ta còn chưa qua cửa, Ngự vương điện hạ đã bỏ ra nhiều thứ tốt đến đây như vậy, ngài còn sợ nhị tiểu thư qua cửa bị khinh bỉ? Lại nói tiếp, Ngự vương điện hạ là hoàng tử, phụ hoàng và mẫu phi đều ở trong cung, nhị tiểu thư đi qua là chủ mẫu duy nhất trong phủ, không cần nhìn ánh mắt của cha mẹ chồng, phía dưới điện hạ cũng không thu thiếp thất thông phòng, vậy trong vương phủ chỉ mình nhị tiểu thư định đoạt."

Vong Xuyên nói như thế, một mặt là nói cho Tường Dung nghe, một mặt cũng nói với Phụng Vũ Hành, cửu hoàng tử là người sạch sẽ, tuyệt đối không ham muốn nuôi nữ nhân khác.

Tường Dung rất thông minh, vừa nghe một chút đã hiểu dụng ý của Vong Xuyên, cười cười nhìn Phụng Vũ Hành, thở dài: "Nhị tỷ tỷ thật sự có phúc khi tốt."

Phụng Vũ Hành cũng nở nụ cười, đây là loại không thể không chế cười. Nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha: "Hắn muốn nuôi tiểu thiếp, ta cũng sẽ từng bước mà đuổi đi!"

Vong Xuyên và Tường Dung lại trêu nàng một lát, Phụng Vũ Hành vẫn kiên trì, Tường Dung cũng không nhắc lại là không cần y phục nữa, chỉ cảm kích với Phụng Vũ Hành, nói: "Tuy Tường Dung còn nhỏ, tùy tiện, trong nhà cũng không giúp được nhị tỷ tỷ cái gì, nhưng nếu nhị tỷ tỷ có việc, cho dù là công việc chân tay, Tường Dung cũng nguyện ý làm."

Phượng Vũ Hành cười nàng ngốc, rốt cuộc mọi người là thiên kim, sao có thể để nàng làm công việc chân tay được. Nhưng mà đối với Tường Dung, Phượng Vũ Hành cảm thấy đứa trẻ này rất thông minh, vẫn luôn nuôi trong Phượng phủ như thế này đúng là lãng phí, nếu có cơ hội, sẽ dẫn nàng ra ngoài nhiều để trải nghiệm.

Mấy người một đường vừa cười vừa nói đi ra khỏi đại môn Phượng phủ, lúc các nàng đến đó, Phượng Trầm Ngư cũng vừa từ trong viện đi ra.

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa đang đứng, một chiếc bình thường, một chiếc là dùng gỗ cây tử đàn làm thành. Tường Dung nhỏ giọng giải thích: "Đó là xe ngựa riêng của đại tỷ tỷ, lần trước đi chùa dâng hương, vị phụ thân nói phải đơn giản, giản lược tất cả, nàng mới không ngồi."

Phượng Vũ Hành gật đầu, nàng có nghe nói Thẩm thị đều làm cho Trầm Ngư và Từ Hạo xe ngựa riêng, chẳng qua là lần đầu nhìn thấy. Quả nhiên là cao cấp, cũng không phải nàng và Tường Dung có thể so sánh được.

Lại nhìn Trầm Ngư kia, hôm nay lại mặc một thân y phục hoa hồng nhạt, choàng bên ngoài là chiếc áo vải voan cùng màu, cổ mở ra không nhỏ, đường cong của chiếc cổ và xương quai xanh có thể nhìn thấy rõ ràng, đường cong tuyệt đẹp, làn da non mịn trắng không tí vết. Làn váy hoa rất dài, phía sau đuôi váy dài chừng ba thước, làm dáng đi của Phượng Trầm Ngư càng thêm ung dung, ôn nhu. Mái tóc nàng không búi, chỉ dùng dây buộc đơn giản, rủ xuống trước ngực, trên mặt trang điểm tinh tế, toàn bộ người rất giống điệp trùng hoàng hậu, làm người ta vừa thấy, mắt đã sáng ngời.

Chỉ là trang điểm như vậy thấy thế nào cũng không giống như đi tham gia thọ yến của người ta, chỉ giống như nàng là chủ nhân của một yến hội bình thường. Đặc biệt, y phục này và đuôi váy phía sau, đẹp mắt chỉ là đẹp mắt, lại làm người ta cảm thấy có điểm không đúng với tuổi và thân phận của nàng, nếu là nương nương trẻ tuổi trong cung mặc như vậy, vậy thật sự là muốn để người ta tán dương.

Phượng Vũ Hành liếc mắt nhìn Trầm Ngư một cái, trong lòng nổi lên một câu: "Không liều chết thì sẽ không chết." Phượng Trầm Ngư này mang hết cả tâm mặc lên người. Nàng rất chờ mong, khi Định An vương phi và Thanh Nhạc quận chúa nhìn thấy một thân này của Trầm Ngư, sẽ là về mặt gì.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Ta Đến Xem Vương Phủ Đã Từng Bị Hôn Phu Đốt Cháy

Nhưng mà lần này Trầm Ngư mặc gì cũng không quan trọng bằng chuyện của Phượng Vũ Hành, nàng chỉ lôi kéo Tường Dung đi về phía xe ngựa bình thường kia, khi chuẩn bị đi vào trong xe, thì nghe thấy Trầm Ngư nói: "Bằng không hai vị muội muội ngồi chung với ta đi, bên trong khá rộng, chiếc kia để bọn hạ nhân ngồi là được."

Phượng Vũ Hành nhử mày, hiện tại ý muốn nói chiếc xe bình thường này chỉ đáng để hạ nhân ngồi?

"Đa tạ đại tỷ tỷ đã mời, nhưng không cần, chúng ta là thứ nữ nhỏ, chen chúc cùng bọn hạ nhân là được rồi." Nàng ném những lời này ra, vén màn vào xe. Tường Dung cũng cúi người với Trầm Ngư, đi vào theo Phượng Vũ Hành. Đi sau là Vong Xuyên và nha đầu của Tường Dung, bốn người đồng loạt vào xe, dứt khoát để Trầm Ngư bên ngoài.

Phượng Trầm Ngư nắm chặt quả đấm, trừng mắt nhìn qua màn vào trong xe, cảm giận rồi tự đi vào trong xe ngựa tử đàn kia.

Hai chiếc xe ngựa đồng thời chạy tới Định An vương phủ, lần đầu tiên Tường Dung được tham dự nơi như vậy, hơi khấn trương, ngồi trong xe vẫn nắm chặt khăn tay.

Còn Phượng Vũ Hành nhắm hai mắt lại, rõ ràng đang ngủ thêm. Nhưng thực tế, nàng vẫn đang nghĩ, sẽ vẽ một kiểu đồ, dùng quảng hàn ti làm hai bộ áo ngủ để mặc. Nàng mặc một bộ, lại cho Diêu thị một bộ.

Nghĩ đi nghĩ lại, đã đến Định An vương phủ.

Khi các nàng đến, đã có nhiều phu nhân, tiểu thư tụ tập ở cửa nói chuyện tán gẫu. Vừa thấy xe ngựa của Phượng gia đến, đều dừng nói lại, nhìn qua hai chiếc xe ngựa.

Khi màn của hai chiếc xe ngựa cùng vén lên, Tường Dung vẫn đi theo phía sau Phượng Vũ Hành, vẫn là bộ dạng rụt rè như cũ, đầu cũng không dám nâng.

Phượng Vũ Hành không cảm thấy gì, được hạ nhân vén màn nâng xuống xe, sau đó quay đầu nhìn Phượng Trầm Ngư.

Chỉ thấy vẻ kiêu ngạo của vị đại tiểu thư này không phải cao bình thường, đầu tiên là xa phu phía dưới đặt cho nàng cái ghế để chân, sau đó là hai nha hoàn Ý Lân và Ý Nguyệt xuống xe trước, Ý Lan một bên nâng người đi xuống, Ý Nguyệt quay lại nâng đuôi váy cho nàng.

Phượng Vũ Hành đánh giá kiểu nghi thức này, đã hiện lên kiểu hôn lễ Tây Âu ở thế kỉ XXI. Không khỏi giật giật khóe miệng, Phượng Trầm Ngư đứng là đang tìm đường chết cho mình.

Ba vị tiểu thư Phượng gia lần đầu tham gia yến hội ở Định An vương phủ, lại nói tiếp, coi như là lần đầu tiên Phượng gia chính thức thả nữ nhi ra ngoài.

Trước kia Phượng Vũ Hành không ở trong kinh nên dĩ nhiên là không có phần tham gia, Tường Dung và Phấn Đại còn nhỏ nên cũng không có tư cách, mà còn Phượng Trầm Ngư như là báu vật của Phượng gia bị giấu trong phủ, bên ngoài chỉ nghe phong thanh là Phượng gia có tiểu thư dòng chính tuyệt đẹp tao nhã, còn chưa nhìn thấy bộ dạng thế nào.

Nay ba người vừa đứng trước cửa phủ, lập tức đã nổi lên những tiếng xì xào trong không khí.

Đương nhiên, âm thanh này là về Phượng Trầm Ngư.

Phượng Trầm Ngư rất đẹp, vẻ đẹp này không quá kiều diễm cũng không nhạt nhòa, đối với khiếu thẩm mỹ của mọi người thì là trung tâm, làm người ta vừa thấy đã không nhận được mà kinh ngạc.

Đặc biệt hôm nay đã chuẩn bị tỉ mỉ như thế, lần đầu tiên Phượng Trầm Ngư đã bộc lộ ra, đúng là làm mọi người phải than sợ.

Trong phút chốc, có người không nhận được, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận: "Đó là đại tiểu thư Phượng gia sao? Ông trời của ta, đó là người sao? Sao có thể đẹp như vậy?"

Còn có người nói: "Người con gái này của Phượng gia nghe nói lúc sinh hạ, trên trời có ánh sáng mờ, dĩ nhiên không phải là người thường."

"Nghe nói trước kia là thứ nữ, sau mẫu thân nàng được lên chức, thế nên mới thành chính nữ?"

"Vậy chính nữ ban đầu đâu?"

Rốt cuộc đề tài đã chuyển qua người Phượng Vũ Hành, có người biết chuyện cũ của Phượng gia chỉ vào Phượng Vũ Hành nhỏ giọng nói: "Đó là chính nữ ban đầu, đáng tiếc ngoại tổ của nàng gây họa, Phượng gia sợ bị liên lụy, trong đêm đó đã đuổi đại phu nhân ban đầu ra đường, đưa mẫu thân Phượng Trầm Ngư lên chức vị."

"À." Có người thêm vào, "Ta cũng biết chuyện này. Trước kia Diêu gia từng đến quý phủ chúng ta, năm đó Diêu gia nở mày nở mặt thế nào, nay cửa phủ bụi đã bám đầy."

"Diêu phủ không có người mới vào ở sao?"

"Không có. Nghe nói phủ đệ vẫn của Diêu gia, cũng không bị Hoàng thượng thu hồi."

"Các người tới chúc thọ mẫu phi của ta, sao không vào viện làm việc chính đi, đứng ở cửa làm loạn cái gì?" Mọi người đang nghị luận bị một âm thanh ngắt lời, nhìn lại, chỉ thấy Thanh Nhạc quận chúa kia đang từ trong phủ đi ra ngoài cửa.

Thanh Nhạc nói một câu, làm tất cả mọi người ở đây im lặng, một đám mặt cười đi vào phủ môn. Lá gan hơi lớn thì vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, sợ bỏ lỡ trò hay sắp bắt đầu.

Phượng Trầm Ngư nhìn Thanh Nhạc, trên mặt mỉm cười, chủ động đi lên hai bước, nói: "Trầm Ngư bái kiến Thanh Nhạc quận chúa." Cúi người nhẹ nhàng, cũng không bị mất lễ tiết, cũng không mất phần cao quý.

"Hừ!" Thanh Nhạc không chút khách khí hừ lạnh một tiếng, đánh giá cao thấp một thân này của Trầm Ngư, sau một lúc lâu, rốt cuộc mở miệng nói: "Hóa ra là đại tiểu thư Phượng phủ, ta còn tưởng là tân nương từ nhà ai muốn đến Định An vương phủ chúng ta xin tiền thưởng." Câu nói châm chọc cực điểm.

Phượng Trầm Ngư bị nàng nói thế, trên mặt nóng lên, trong lòng tức giận lại không được phát tác, chỉ xấu hổ nói: "Quận chúa thật biết nói đùa."

Mà Thanh Nhạc kia đã đem ánh mắt rời khỏi người Trầm Ngư, nhìn về phía Phượng Vũ Hành.

Kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, từ sau chuyện ở Tiên Nhã lâu, Phượng Vũ Hành đối với vị Thanh Nhạc quận chúa này mà nói, sẽ không chỉ là tình địch, còn có vẻ mặt thù hận.

Hai người nhìn nhau, trong ánh mắt của Thanh Nhạc quận chúa lóe ra mấy phần ánh lửa, Phượng Vũ Hành lại cười như một đóa hoa, thu thập ánh mắt tàn nhẫn kia vào trong túi, sau đó từ từ tiến lên, cũng không thăm hỏi gì, dừng lại, trực tiếp nói chuyện với Thanh Nhạc: "Đã lâu không thấy! Khuôn mặt này của ngươi không còn sưng lên nữa, tốt hơn nhiều rồi đây."

Thanh Nhạc tức giận đến nổi hai hàm răng run lên, hai tay đã sớm nắm chặt, đặc biệt muốn một quyền đánh vào mặt Phượng Vũ Hành, nhưng nàng cảm thấy bản thân không thể đánh lại người ta. "Phượng Vũ Hành!" Thanh Nhạc tranh cãi vô ích, "Ngươi chờ đó cho ta, dám đến Định An vương phủ ta, thì chịu đựng cho tốt."

"Được đó." Phượng Vũ Hành nhún nhún vai, "Sẽ chờ." Nói xong, nâng chân bước vào trong phủ môn, vừa đi vừa nói: "Định An vương phủ à, ngưỡng mộ đã lâu, cuối cùng ta cũng đến xem sau khi bị hôn phu của ta thiêu cháy biến thành dạng gì."

Nàng không đề cập đến thì thôi, nhắc tới cái này trên mặt Thanh Nhạc càng không nhin được, mắt thấy sắp xông lên liều mạng với Phụng Vũ Hành, lại nghe thấy Trầm Ngự nói nhỏ với nàng: "Xin quận chúa thứ lỗi, tính khí nhị muội muội này của ta, người trong nhà cũng không có biện pháp với nàng."

Một câu này, ý nói cho Thanh Nhạc biết, người Phụng gia cũng không thích tính tình của Phụng Vũ Hành, cho nên nếu người có chiêu gì thì cứ xuất ra, Phụng gia sẽ không vì nàng làm chỗ dựa.

Thanh Nhạc dĩ nhiên hiểu được, liếc mắt nhìn Trầm Ngự, gật đầu: "Vậy thì, đa tạ Phụng đại tiểu thư nhắc nhở."

Nói xong, cũng theo bước chân Phụng Vũ Hành đi vào phủ. Còn để lại Trầm Ngự, cũng không có người tiếp đón, chỉ có thể phần nộ tự mình đi vào.

Một màn ở cửa làm Trương Dung sợ hãi, nàng đi nhanh hai bước đến bên người Phụng Vũ Hành, nhỏ giọng hỏi: "Nhị tỷ tỷ, chúng ta hình như đã đắc tội với quận chúa của Định An vương phủ rồi."

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy! Đại tỷ tỷ của muội ăn mặc như tân nương tử, làm sao giống bộ dáng chúc thọ người ta."

Trương Dung vội vã hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?" Giống như nhị tỷ tỷ và quận chúa ồn ào hả?

"Bài ca rau trộn." (1) Phụng Vũ Hành cười hi hi nói với nàng, "Đừng sợ, trời có sụp xuống thì đã có đại tỷ tỷ chống đỡ, chúng ta chỉ là thứ nữ nhỏ nhoi, không có người cố ý cản trở chúng ta."

(1) Bài ca rau trộn: mình không hiểu câu này lắm. Dù sao đừng để ý câu này không quan trọng lắm.

Có nha đầu vương phủ dẫn đường, mấy người nói xong một đường thì đi vào trong hoa viên của Định An vương phủ.

Lúc này đã có rất nhiều người đã tụ tập, bàn dưa và trái cây cũng đã xếp trong hoa viên. Đoán là, thọ yến hôm nay tổ chức ở trong này.

Phụng Vũ Hành nhìn mấy phu nhân và các tiểu thư cùng xúm lại một chỗ, chỉ thấy rất nhiều ánh mắt nhìn về phía nàng. Sau đó có lá gan lớn lại bắt đầu nghị luận: "Các người nói thiên kim son đã có phải là vị kia không? Ta thấy bộ dạng đi đứng, không giống một đứa trẻ son thôn đồn đãi bên ngoài."

"Đương nhiên là không giống rồi, tốt xấu gì trước kia người ta cũng là chính nữ của Phụng đại nhân."

Phụng Vũ Hành vô tình nghe được những lời vô bổ này, lôi kéo Trương Dung đi dạo xung quanh. Dạo qua một vòng rồi, nàng phát hiện mấy vị tỷ muội cũng chưa tới, ngay cả phẩm gia thấp nhất là Bạch Phù Dung cũng chưa lộ diện. Nghĩ đến lời của Huyền Thiên Ca, khinh thường việc cho vương phủ khác họ này mặt mũi.

Lại đi dạo, nàng phát hiện một hiện tượng thú vị, hình như mọi người đến chúc thọ hôm nay có vẻ thân thiện.

Tỷ như một cô gái trang điểm xinh đẹp đi tới cùng chào hỏi với Trương Dung: "Không biết hai vị là tiểu thư nhà ai? Chúng ta chào hỏi chút đi, ta là con gái của Mai An phường trong kinh, tên là Lý Tâm."

Phụng Vũ Hành nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra Mai An phường là nơi nào, Trương Dung thay nàng nói: "Hóa ra là con gái của Mai An phường, ta rất thích điểm tâm Mai An phường làm." Sau đó lôi kéo Phụng Vũ Hành.

Phụng Vũ Hành hỏi lại, "Cửa tiệm điểm tâm sao?"

Trương Dung gật đầu, "Không quá lớn, điểm tâm làm ra ăn rất được."

Không bao lâu, lại có một cô nương đi tới, "Hai vị là tiểu thư của Phụng phủ? Trời ơi ta có thể nhìn thấy tiểu thư nhà đại quan viên! Chào các người, nhà ta là mở Bát bảo trai, tên là Bình An."

Phụng Vũ Hành nhỏ giọng hỏi Trương Dung: "Bát bảo trai bán gì?"

Trương Dung nói với nàng: "Một tiệm chuyên làm đồ ăn chay."

Phụng Vũ Hành không nói gì.

Gặp mặt vài người, hầu như đều là con gái phu nhân của người làm ăn, nếu không thì là gia quyến của quan viên tứ phẩm.

Cuối cùng hai người dừng chân tại nơi thanh tịnh, Phụng Vũ Hành không khỏi cảm thán: "Tốt xấu gì cũng là vương phủ, sao đều mời những người mặt mũi còn không bằng mặt bàn vậy?" Lại cảm thấy y phục này của mình, "Ta thấy tổ mẫu làm cho chúng ta y phục hơi tốt quá, không xứng ở đây."

Trương Dung cũng cảm thán, "Hôm qua Kim Trân đi nương còn nói người đưa thiệp có nhắc tới thất hoàng tử." Lúc nàng nói đến thất hoàng tử, mặt đỏ hồng lên, "Tình huống như thế này sao xứng để thất hoàng tử xuất hiện."

Phụng Vũ Hành dùng khuỷu tay hích cánh tay Trương Dung, thăm dò: "Tiểu nha đầu, tâm đã động xuân rồi?"

Mặt Trương Dung càng đỏ hơn: "Nhị tỷ tỷ, tỷ nói cái gì vậy!" Rồi sau đó quay ra chỗ khác, giả bộ tức giận.

Phượng Vũ Hành nở nụ cười nhìn nàng một hồi, chỉ thấy đám người phía trước tụ tập lại đi đến chỗ nàng, loáng thoáng nghe có người nói: "Ồ đâu, ở đâu! Con gái của nhà Phượng tướng. Tuy là thứ nữ, nhưng cũng là thứ nữ của đại quan nhất phẩm! Chúng ta mau đi qua tìm."

Còn có người nói: "Đúng vậy. Vị chính nữ kia ăn mặc như bàn chuyện cưới xin, lớn lên như thiên tiên, ta nhìn qua cảm thấy rất khó gần."

Thế nên cứ như vậy, Phượng Vũ Hành và Phượng Tường Dung lại bị vây quanh.

Nhưng mà, lúc này đây Phượng Vũ Hành đang cảm thấy vui vẻ, chợt thấy cô nương của Mai An phòng vờn tay về xung quanh một vòng, sau đó nói: "Nhìn thấy không, toàn bộ hoa viên này đều đã tu sửa lại, nghe nói trước kia so với bây giờ khí thế hơn nhiều, đáng tiếc, lại bị cửu hoàng tử lấy lửa đốt sạch!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Phượng Trầm Ngư Nổi Giận

Bởi vì một câu này, Phượng Vũ Hành nhìn nhiều cái vườn này vài lần. Sau đó đưa ra đánh giá chỉ là: Tầm thường! Quá tầm thường!

Nghĩ đến một nhà Định An vương này cũng không có gì gọi là thưởng thức, loại sở thích đại chúng tầm thường này hoàn toàn không có mục đích thưởng thức thanh cao, phá hoa phá cây chưa nói, còn cô tình sắp xếp màu sắc không cân xứng. Đồ thảm và hồng phấn để cùng một chỗ, thấy thế nào cũng giống đang cãi nhau. Cũng không biết các nàng nói hoa viên này so với trước đây như thế nào, Huyền Thiên Minh kia đốt lửa cũng hơi lớn.

Nhắc tới cửu hoàng tử, lập tức có người hâm mộ nhìn về phía Phượng Vũ Hành, về mặt nhìn nói: "Phượng nhị tiểu thư thật sự có phúc khí tốt, ngày đó cửu hoàng tử đặt sinh lễ đến Phượng phủ, người trong kinh thành đều biết, nghe nói cửu hoàng tử còn tặng cho nhị tiểu thư một tòa nhà?"

Phượng Vũ Hành chỉ cười không nói.

Lại có người nói: "Chỉ là tòa nhà thì nói làm gì, nghe nói trong sinh lễ có ngũ bảo là quảng hàn ti, gấm lương nhân, thủy vân đoán, nhược da sa và nhuyễn yên la! Hơn nữa không chỉ có một, mà có rất nhiều!"

Nữ hài từ nhà nào đều thích vải đẹp, vừa nghe nói tới ngũ bảo, ánh mắt một đám đều đắm đắm.

Phượng Vũ Hành không muốn cùng các nàng thảo luận nhiều về sinh lễ của mình, vì thế chủ động mở miệng, lại dẫn vấn đề cũ về: "Các người nói hoa viên này đã sửa lại sau khi bị đốt, vậy vương phủ của Định An vương bị đốt cháy, chắc là không vui về gì?"

Có một tiểu thư của quan tứ phẩm biết chút tin tức, chủ động mở miệng: "Đương nhiên là không vui rồi! Năm đó Định An vương rất tức giận vào cung, đem một tờ giấy cáo trạng cửu hoàng tử bẩm báo trước mặt Hoàng thượng."

"Hoàng thượng nói sao?" Mọi người tò mò đồng thời hỏi.

Tiểu thư tứ phẩm kia tiếp tục nói: "Hoàng thượng nói lại với Định An vương, ngay cả một cái vương phủ người cũng không trông giữ được, còn không biết xấu hổ mà cáo trạng người này với trẫm?"

"Ha ha ha ha!" Lời này chọc cười tất cả mọi người, Phượng Vũ Hành cũng nở một nụ cười theo.

"Còn chưa hết!" Vị tiểu thư kia thấy mọi người cổ vũ, cũng hưng trí, "Định An vương vì một câu này của Hoàng thượng, về sau hạ lệnh chiêu mộ rất nhiều thị vệ trông giữ vương phủ, nghe nói có mấy trăm người! Sau đó Hoàng thượng xử hấn tội đóng quân riêng."

Ha ha!

Lúc này Phượng Vũ Hành trực tiếp cười vang lên, cuối cùng nàng cũng biết cái tính cách của Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Ca là do ai, hóa ra là do di truyền huyết thống!

Các nàng bên này nói chuyện cười ồn ào, ở hành lang gấp khúc đối diện, Phượng Trầm Ngư đi theo Thanh Nhạc đứng đối mặt không biết đang nói gì. Phượng Vũ Hành thuận mắt nhìn lại, chỉ thấy Trầm Ngư đứng dưới hành lang, hai cánh tay ôm trước người, dễ thấy là đang lạnh.

Nghĩ lại thì đúng thật, trời đã vào thu, đứng dưới ánh nắng mặt trời thì hoàn hảo, nếu đứng ở chỗ râm mát, thì có thể sẽ bị cảm lạnh. Trầm Ngư có tình mặc đẹp, vẫn mặc y phục mỏng, cổ áo còn mở ra không nhỏ. Mà Thanh Nhạc cũng không biết nói gì cùng nàng, nói nửa ngày không dứt cũng không muốn thả Trầm Ngư đi.

Tường Dung kéo kéo góc áo Phượng Vũ Hành, nhỏ giọng hỏi: "Nhị tỷ tỷ, các nàng đều vội tới chúc thọ Định An vương phi, sao có thể nghị luận chuyện trong phủ người ta được chứ?"

Phượng Vũ Hành buông tay, "Nghĩ đến hằng năm đều như vậy, bằng không muội nhìn nha hoàn trong vương phủ đi, rõ ràng đều đã nghe thấy, cũng không thấy ai quan tâm, ngay cả biểu tình khác thường cũng không có."

Tường Dung hít sâu một tiếng, "Xem ra thanh danh của Định An vương phủ này thật sự không tốt, trước kia muội không hay xuất môn, cũng không có bằng hữu, không nghĩ thế giới bên ngoài và trong nhà... Thật đúng là giống y nhau."

Phượng Vũ Hành nở nụ cười, "Đúng vậy, nhà nhà đều có quyền tranh đấu, Phượng phủ suốt ngày không thể bình an, Định An vương phủ này cũng không tốt. Nếu bọn họ quá tốt, sao có thể có những lời chê bai này."

Nàng nhích lại phía sau, dựa vào một gốc cây nhỏ, nâng tay ngắt hai bông hoa bên cạnh, nhìn Phượng Trầm Ngư và Thanh Nhạc, thầm nghĩ hai người này ở cùng một chỗ, chỉ sợ đang trao đổi không phải là chuyện tốt, tám phần là lại có liên quan đến nàng. Mấy ngày nay Phượng Trầm Ngư tích lũy oán khí muốn có cái gì đó để phát tiết một chút, không biết Thanh Nhạc và nàng có ăn khớp với nhau hay không.

Dưới hành lang bên kia, Thanh Nhạc và Phượng Trầm Ngư thật ra đã nói xong, chỉ là Phượng Trầm Ngư muốn đi, đều bị Thanh Nhạc giữ lại.

Trong lòng Trầm Ngư đều biết, tuy nói kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, nhưng nay rõ ràng Thanh Nhạc có địch ý không nhỏ đối với nàng, hai người chỉ có thể là cộng sự, nhưng không có cách nào sống chung.

Nàng muốn đi, nàng không muốn nhìn Thanh Nhạc, ánh mắt dừng lại trong hoa viên bắt đầu tìm kiếm.

Thanh Nhạc thấy Phượng Trầm Ngư đang tìm gì đó, không khỏi hỏi: "Người đang tìm gì vậy?"

Trầm Ngư nhanh chóng thu hồi ánh mắt, trả lời có lệ: "Không có gì."

Hoa đầu thu nở thật sự rất đẹp, đặc biệt hoa trong Định An vương phủ, toàn bộ đều rất đẹp, lại xứng với vô số tiểu thư phu nhân yêu kiều tới đây hôm nay, trong lúc nhất thời thật sự làm người ta đau mắt.

Thọ yến của Định An vương phủ đã chuẩn bị bắt đầu, mọi người trong phủ nha bắt đầu tự ngồi xuống vị trí của mình.

Tường Dung và Phượng Vũ Hành được sắp xếp ngồi cùng nhau, mà Trầm Ngư lại bị sắp xếp bên đối diện.

Phượng Vũ Hành nghe thấy một cô nương lạ mặt bên cạnh than thở: "Ai, đối diện đều là chính nữ." Lúc này mới hiểu ra, hóa ra bốn chữ "chính thử khác nhau" ở cổ đại thâm sâu cỡ nào.

Thọ yến lần này, khách nam khách nữ đều mở tiệc chiêu đãi, khách nữ ngồi trong hoa viên, khách nam ở trong tiền viện.

Đến khi tất cả mọi người ngồi xuống, có tiểu nha đầu mang đến mỗi bàn dưa và trái cây, trà bánh, Phượng Vũ Hành ngạc nhiên phát hiện, các bàn khác đều có hoa quả, điểm tâm, nước trà cũng có, chỉ có một bàn của nàng là có chút ít hoa quả và điểm tâm, không có nước trà. Hơn nữa hoa quả so với người khác còn khó nhìn hơn, như là lấy riêng dưa chuột xiên vẹo và táo thối ra vậy. Thấy Tường Dung nhíu mày, nàng cười an ủi nói: "Không sợ, từ từ nhìn xem Định An vương phủ này có thể đùa giỡn ra loại yêu quái gì."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe âm thanh nha hoàn vang lên: "Định An vương phi đến!"

Theo một tiếng này, chủ vị đi từ con đường nhỏ ở bên sườn ra, một thân mặc trang phục y như quý phi ở giữa đám hạ nhân từ từ đi tới. Bước chân kia vững vàng, cùng với tiếng hát hí khúc, bước chân như đi diễn tuồng, con đường ngắn, cứ thế nàng đi mất nửa nén hương.

Chờ khi vương phi kia đi lên chỗ chủ vị, đám khách mới cùng đứng dậy, xoay người hướng về phía chủ vị hạ bái, cùng nói: "Tham kiến vương phi, chúc vương phi niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều(1)!"

(1) Niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều: Năm nào cũng như ngày hôm nay, tuổi nào cũng như hiện tại. Ý muốn nói: Dù tuổi nào năm nào cũng trẻ, đẹp như năm nay.

Định An vương phi thập phần hài lòng về sự rầm rộ của đám khách nhân, đặc biệt hôm nay bên trong có khách là chính nữ của đại quan nhất phẩm đương triều, điều này làm cho nàng cảm thấy có mặt mũi. Không khỏi hưởng thụ hồi lâu, mới lưu luyến nâng tay: "Đều bình thân đi."

Phượng Vũ Hành bật cười, bình thân? Nàng đúng là có dũng khí dùng từ.

Sau khi ngồi xuống mới nhìn đến vương phi đoan trang kia, liếc mắt một cái nàng suýt nữa đã khóc.

Đây là mẹ của Thanh Nhạc quận chúa? Sao so với lão thái thái của Phượng gia còn già hơn? Chẳng những già, sắc mặt cũng làm cho người ta ghê tởm, người thì gầy, một thân trang phục trắng lóa, hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Tường Dung cũng hiểu vương phi này thật sự rất khó coi, không khỏi quay đầu đi không nhìn lại.

Cùng là vương phi, Định An vương phi này và Văn Tuyên vương phi, khí thế thật sự kém rất nhiều.

Ngay lúc tỷ muội hai người này quan sát Định An vương phi, đồng thời, Định An vương phi cũng để ý đến mấy đứa trẻ của Phượng gia lần đầu tham gia thọ yến của nàng, chủ yếu là chính nữ Phượng gia.

Khi ánh mắt Định An vương phi dừng lại ở một thân ảnh hồng nhạt vô cùng diễm lệ, hai hàng lông mày vốn đã khó coi của nàng nhú lại, dùng một câu không có đầu óc nói ra: "Đó là tần nương từ nhà ai vậy?"

Có tiểu thư đang uống nước chưa nuốt xuống, bị những lời này làm sặc.

Tần nương tử! Vương phi so sánh rất chính xác, rất giống hình dung của Thanh Nhạc quận chúa.

Phượng Trầm Ngư biết là nói nàng, sắc mặt trầm xuống, đứng dậy nói: "Dân nữ Phượng Trầm Ngư."

Định An vương phi hơi sững sốt, Phượng Trầm Ngư? Nàng chính là chính nữ Phượng gia?

Lại nhìn cẩn thận, không khỏi trầm khen, bộ dạng thật sự rất đẹp, ngay cả nàng cũng là nữ giới đều mang theo ánh mắt kinh ngạc như mọi người cảm thấy Phượng Trầm Ngư này thật sự rất đẹp.

Nhưng cho dù bộ dạng người có đẹp, ở thọ yến của ta ăn mặc như vậy cũng quá đáng rồi?

Sắc mặt Định An vương phi cũng khó coi: "Hóa ra là đại tiểu thư Phượng gia, Phượng đại tiểu thư ăn mặc như vậy mà xuất môn, Phượng đại nhân cũng không ngăn lại?"

Lúc Định An vương phi vừa thốt lên, phu nhân và các tiểu thư ngồi phía dưới cũng bắt đầu nghị luận. Đại tiểu thư Phượng gia làm mình thành như vậy, rõ ràng là không cho Định An vương phi mặt mũi! Bộ dạng của nàng đẹp rồi thì thôi, Định An vương phi vừa già vừa xấu, Phượng Trầm Ngư lại mặc như vậy tới cửa, rõ ràng là cố ý nhục nhã vương phi người ta.

Phượng Trầm Ngư cũng ủy khuất, lần đầu nàng gặp Định An vương phi, quý mới biết đường đường là vương phi mà là bộ dạng của một bà già. Hơn nữa, nàng ăn mặc là vì thể diện của Phượng gia, huống chi, cũng không phải để lão thái thái xem.

"Trong nhà rất coi trọng thọ yến của vương phi, trước khi đi đã được dặn riêng ba tỷ muội chúng ta nhất định phải mặc trang phục tham dự, thế mới tôn trọng Định An vương phi." Trầm Ngư cũng không ngốc, nàng vẫn luôn giúp Thẩm thị hòa giải, kiểu lời bào chữa này nàng vẫn có thể làm được.

Quả nhiên, nói như vậy, thì Định An vương phi thích nghe. Nhanh chóng để Trầm Ngư mau ngồi xuống, sau đó nhìn nha đầu bên người một hồi, bắt đầu biểu diễn ca múa.

Phượng Vũ Hành chọn hai quả không tính là quá kém, mình ăn một quả, đưa cho Tường Dung một quả, sau đó xuyên qua vũ đàn nhìn náo nhiệt bên Trầm Ngư.

Có phu nhân và các tiểu thư vội cùng Trầm Ngư gần gũi, các nàng mặc kệ Trầm Ngư rút cuộc cho Định An vương phi bao nhiêu mặt mũi, các nàng chỉ biết đây là chính nữ của đại quan nhất phẩm đương triều, phải nịnh bợ.

Vì thế người kính trà, người đưa trái cây, có người đưa điểm tâm, thậm chí còn đưa ngân phiếu và trang sức. Trong lúc nhất thời, chỗ Trầm Ngư thành nhân vật đứng đầu, nhìn lại ánh mắt Định An vương phi kia đã đỏ hồng.

Phượng Trầm Ngư đối với người chủ động tìm tới cửa, lấy khuôn mặt cười hiền lành vô hại, tự nhiên hào phóng, khuôn mặt Bò Tát lại hiện lên.

Nhưng Phượng Vũ Hành nhìn thấy trong mắt nàng không có kiên nhẫn.

Không phải sao, đều là gia đình thương nhân, nếu không thì chỉ là quan viên tứ phẩm, ngũ phẩm, Phượng Trầm Ngư để ý mới là lạ, chẳng qua nàng vì duy trì hình tượng của mình mà ngại trở mặt.

Nhưng nàng nhìn thì có thể, rút cuộc vẫn là giống Thẩm thị mập, có phụ nhân ăn nói liều lĩnh, bỗng đứng dậy, sau đó chỉ thẳng vào phụ nhân kia cao giọng nói: "Lớn mặt! Người sao có thể trà trộn đến vương phi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Giới Thiệu Đối Tượng Cho Phượng Trầm Ngư

Tiếng quát này của Phượng Trầm Ngư đã làm nàng hoàn toàn trở thành tiêu điểm trong nháy mắt.

Định An vương phi đã sớm nhận ra nổi bật của mình bị Trầm Ngư tước đoạt, trước mắt thấy nàng lại gây rối, sắc mặt không khỏi trầm lại.

Thanh Nhạc quận chúa ngồi cạnh nàng bẻ ngón tay hung tợn lắm bầm: "Quả nhiên Phượng gia đều là tiện nhân."

Sau khi phụ nhân mập bị Trầm Ngư mắng, lúc này nét mặt cũng không nhìn được nữa, chống tay vào eo nói với Trầm Ngư: "Người đứng là đại tiểu thư Phụng phủ, nhưng phu quân nhà ta cũng là quan triều đình tam phẩm. Ta thấy bộ dạng của người tốt, thế nên mới có ý tốt nói cho người vài mối hôn nhân. Hằng năm con trai ta tham gia cuộc thi ở Văn Lộc thư viện đều có thể tiến vào trong số năm mươi người đứng đầu, không chừng khoa khảo năm sau có thể giành Trạng Nguyên trở về, đến lúc đó người thích trào cao chúng ta còn không muốn đâu!"

Phụng Trầm Ngư tức giận đến xanh mặt, nói con trai người có thể chen vào năm mươi hạng đầu thì có thể thành Trạng Nguyên? Cho dù là Trạng Nguyên cha ta vẫn là thừa tướng, đời này nhà các người vẫn chưa thể lật mình!

Lời nói đã đến bên miệng, ánh mắt lại thoáng nhìn, chỉ thấy một thân ảnh mặc áo bào trắng từ hoa viên trong tiền viện nổi lên với hành lang gấp khúc đã đi tới. Lời nói đến miệng lại nuốt vào, trên mặt thay đổi thành ủy khuất nồng đậm, nước mắt đảo quanh: "Cái này phải do cha mẹ xem mệnh và có người làm mai, tuy phụ nhân có ý tốt, nhưng dù sao Trầm Ngư vẫn là cô nương chưa lấy chồng, phụ nhân nhắc chuyện như vậy với ta, bảo thể diện của ta ở đâu rồi?"

Trầm Ngư giương khuôn mặt Bò Tát này lên diễn một màn mưa hoa lệ, lập tức bắt được mảnh đồng tình.

Mọi người đều nghĩ, đúng vậy, người ta là một cô nương mới lớn, người muốn làm mai cho người ta thì đi nói với đại nhân, nói trực tiếp với cô nương này làm gì, đây cũng không hợp quy củ.

Huống chi... có phụ nhân tốt bụng bên vực kẻ yếu mờ miệng nói chuyện thay Phụng Trầm Ngư: "Điền phụ nhân." Nàng gọi nữ nhân mập kia: "Con trai người có thể thành Trạng Nguyên hay không còn chưa biết, người ta là Phụng đại tiểu thư là con gái của thừa tướng đương triều, các người chỉ là một quan viên tam phẩm lại muốn treo cao đại quan nhất phẩm, có phải không biết tốt xấu quá hay không."

"Ta khinh!" Nữ nhân mập không vui ý, "Người chỉ là thiếp của quan tứ phẩm, có tư cách gì mà ghét bỏ nhà ta quan nhỏ?"

"Ồ!" Phụ nhân bên vực kẻ yếu kia lại nói: "Điền phụ nhân người đã quên rồi, hôm qua phu quân nhà ta vừa mới được Hoàng thượng thăng quan chính tam phẩm, so với tam phẩm các người cao hơn đây!"

Phía dưới tranh cãi ầm ĩ rồi cuộc làm Định An vương không nhìn được, chỉ nghe thấy "rầm" một tiếng, nàng đập một tay lên bàn, làm dĩa và trái cây đều rớt hết. Ca múa cũng gì vương phi giận dữ mà ngừng lại, trong lúc nhất thời, hiện trường yên tĩnh không tiếng động.

"Rớt cuộc các người tới đây làm gì?" Định An vương phi đen mặt trừng mắt nhìn Phụng Trầm Ngư, "Phụng đại tiểu thư, ta khuyên người sau này xuất môn vẫn nên đem khăn che mặt, đỡ phải làm người xung quanh nhớ thương." Không chờ Phụng Trầm Ngư phản ứng lại, lại hướng về các phụ nhân đang cãi nhau, nói: "Ấn ấn oán oán trong quan trường của lão gia các người, tự về nhà mà cãi nhau, đừng lại mất uy phong ở Định An vương phủ của ta!"

Vừa thấy Định An vương phi tức giận, hai bị phụ nhân quan lại cũng không còn đáng vẻ kiêu ngạo nữa, đều đứng dậy hành lễ bồi tội: "Vương phi giáo huấn đúng."

Trầm Ngư cũng mở to đôi mắt đắm nước hành lễ với Định An vương phi: "Đều là lỗi của Trầm Ngư, xin vương phi trách phạt."

Đúng lúc này, chợt nghe thấy âm thanh ôn nhã nói: "Ngày đại thọ của Định An vương phi, sao lại trách phạt."

Mọi người thuận theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy trên con đường nhỏ trong hoa viên, có một công tử dẫn theo hai gã thị vệ, khoanh tay mà đến, một thân áo bào trắng, đầu đội mũ bạch ngọc phát, khuôn mặt mỉm cười ôn hòa, ôn nhuận thanh cao như vậy, làm người ta nhìn một cái, tâm đều bình tĩnh lại.

Trong mắt Phụng Trầm Ngư hướng tới một hướng, Định An vương phi kia cũng đứng đứng lồi kéo Thanh Nhạc quận chúa muốn ngồi xuống.

Thấy người nọ khoát tay ngăn lại, nói với Định An vương phi: "Bổn vương chỉ đại diện cho hoàng thất tới chúc thọ Định An vương phi, vương phi không cần khách khí."

Thanh Nhạc quận chúa kéo tay áo Định An vương phi, nhỏ giọng nói: "Địa vị của người không thấp hơn hần, muốn hạ thấp phong thái sao?"

Lúc này Định An vương phi mới ổn định, hướng về phía người tươi cười nói: "Đa tạ Thuần vương điện hạ, rất hân hạnh được đón tiếp, thật sự đã làm Định An vương phủ thêm mặt mũi cho kẻ hèn này!"

Người tới không phải ai khác, đúng là Thuần vương Huyền Thiên Hoa.

Phụng Vũ Hành thấy Huyền Thiên Hoa, lại nhìn Phụng Trầm Ngư, cảm thấy giờ phút này rốt cuộc Phụng Trầm Ngư có điểm then chốt của một cô nương mười bốn tuổi, nhưng lại không giống trước, mà là giả vờ.

Không khỏi cảm thán, Phụng Trầm Ngư nhìn trúng Huyền Thiên Hoa, không biết tình cảm này nếu bị Phụng Cảnh Nguyên phát hiện, sẽ có cảm nghĩ gì. Nhiệm vụ của Trầm Ngư là làm Hoàng hậu, Huyền Thiên Hoa này... và ngôi vị hoàng đế có liên quan gì không?

Thấy thế nào cũng không liên quan, một người nhỏ nhả đến như thế, sao có thể yêu thích ngôi vị cửu ngũ kia.

Phụng Vũ Hành nhún vai, lại nhón một quả cho vào miệng.

Mà lúc này, những phụ nhân và tiểu thư ở đây cùng đứng dậy, bắt đầu hành lễ với Huyền Thiên Hoa.

Nàng không thể không buông trái cây trong tay ra, cũng đứng dậy, cùng mọi người đồng loạt nói: "Thuần vương điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế." Sau đó mắt lé thoáng nhìn, dường như thấy được tâm của các cô nương và thiếu phụ đều bị Huyền Thiên Hoa bắt được.

Huyền Thiên Hoa đã sớm quen loại tình huống này, hơi bất vi sở động, chỉ khoát tay, ngữ khí ôn hòa nói: "Đều đứng lên đi."

Thế này mọi người mới đứng dậy, các tiểu thư ngày thường rụt rè lúc này cũng không để ý thể diện, đều đem ánh mắt mãnh liệt hướng lên người Huyền Thiên Hoa. Có phu nhân gan lớn cũng chung vui, phóng điện về phía Huyền Thiên Hoa.

Phượng Trầm Ngư nhìn những người này, trong lòng ghen một câu không thể hô lên: "Các người thật không biết xấu hổ!" Nàng không cam lòng, chủ động tiến lên hai bước, thi lễ với Huyền Thiên Hoa, dịu dàng nói: "Nhiều ngày không thấy, Thuần vương điện hạ vẫn ổn chứ?"

Lời kia vừa thốt ra, lập tức thu được một đồng ánh mắt ghen tị.

Lời nói mập mờ như thế, nghe vào tai người bên ngoài, thì là hai người vốn đã quen biết, hơn nữa đã gặp mặt trước đó không lâu.

Trong kinh ai mà không biết Thuần vương điện hạ là vị hoàng tử thứ bảy vô cùng ôn nhã, người này trong lòng các phu nhân tiểu thư là thần tiên trên trời cao, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh thường chơi đùa, Phượng Trầm Ngư người dựa vào đâu mà dám xúc phạm tiên nhân?

Khi tất cả mọi người đang oán thầm Phượng Trầm Ngư, Thuần vương Huyền Thiên Hoa còn nghiêm túc nhìn nữ tử đối diện nói chuyện với hắn, ánh mắt mang theo sự tìm kiếm, nhưng cũng nhìn hồi lâu.

Tướng Dung không kiềm chế được, trộm kéo tay áo Phượng Vũ Hành, lo lắng nói: "Thất hoàng tử sẽ không nhìn trúng đại tỷ tỷ chứ?"

Thật ra tâm tư như vậy không chỉ mình Tướng Dung có, các phu nhân tiểu thư khác cũng lo lắng như vậy. Thất hoàng tử tuy là người hiền lành, nhưng cứ nghiên cứu một cô nương cả buổi như vậy, cho tới giờ vẫn chưa từng nghe nói.

Phượng Vũ Hành lắc đầu với Tướng Dung: "Không thể. Theo hiểu biết của ta về thất hoàng tử này, hắn là người tuy nhìn vô hại, nhưng muội tuyệt đối không thể đem những biểu hiện bên ngoài của hắn và thực tế gộp lại làm một, không tin..." Nàng hất cằm về phía Huyền Thiên Hoa, "Muội nhìn đi."

Quả nhiên, khuôn mặt tìm tòi nghiên cứu một khắc của Huyền Thiên Hoa đã rất nhanh có kết quả, chợt nghe hắn nhìn Phượng Trầm Ngư khó hiểu hỏi: "Xin hỏi ngài là tiểu thư nhà à? Bốn vương và người đã từng quen biết?"

Ha ha!

Tướng Dung cười vang lên.

Đại tỷ tỷ của nàng nói lời hàm hồ như vậy, vốn tưởng rằng vị Thuần vương gia này tốt xấu gì cũng cho mỹ nhân mặt mũi, lại không nghĩ rằng người ta căn bản không nhớ nàng là ai.

Các phu nhân tiểu thư khác cũng nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn Phượng Trầm Ngư bằng ánh mắt đồng tình.

Trên mặt Phượng Trầm Ngư cũng không nhịn được, nhưng k thể cùng Huyền Thiên Hoa bốc hỏa, chỉ có thể cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, lại nói thêm: "Ta là chính nữ của Tả tướng Phượng phủ, ta tên Phượng Trầm Ngư, vài ngày trước đó Thuần vương điện hạ có đến phủ, chúng ta đã gặp qua."

Nàng nhắc tới chuyện này, mọi người đã nghĩ tới, đúng thế! Mấy ngày trước Thuần vương phải đến Phượng phủ một chuyến, nhưng người ta đi cùng Ngự vương, hình như là đưa vị hôn thê của Ngự vương về nhà.

Huyền Thiên Hoa đã nghĩ ra, vì thế gật đầu cười, "Tiểu thư nói vậy, bốn vương nhớ ra rồi, hôm nay Phượng đại tiểu thư cũng tới chúc thọ Định An vương phi sao?"

Phượng Trầm Ngư thấy Huyền Thiên Hoa tán gẫu với nàng, cảm thấy rất vui vẻ, không khỏi tiến lên hai bước, thân thiện nói: "Đúng vậy! Không biết hôm nay điện hạ cũng tới đây, Trầm Ngư đã sớm đi vấn an điện hạ."

Huyền Thiên Hoa chỉ thân nhiên nói: "Phượng đại tiểu thư đa lễ rồi." Ngay sau đó nhìn xung quanh một hồi, nghi hoặc nói: "Phượng gia chỉ có mình đại tiểu thư đến sao? Đệ muội của bốn vương có đến không?"

Vừa nghe Huyền Thiên Hoa nhắc tới Phượng Vũ Hành, mặt Phượng Trầm Ngư lạnh lại, vẫn nói: "Nhị muội muội và tam muội muội cũng đến." Dù sao cũng không cam lòng chuyển đề tài lên người Phượng Vũ Hành, Trầm Ngư nhanh chóng mời Huyền Thiên Hoa: "Điện hạ cũng đến chúc thọ Định An vương, vậy mời ngồi!"

Lời này của nàng làm Định An vương phi rất hài lòng, đúng vậy! Hôm nay nàng mới là nhân vật chính, người Phượng gia các người nhanh tránh sang một bên cho ta!

Huyền Thiên Hoa cũng gật đầu, cùng Định An vương phi nói: "Thọ yến vương phi hằng năm, phụ hoàng đều đã phái một trong các huynh đệ chúng ta đến chúc thọ vương phi. Năm nay bốn vương đến đây, cũng như phụ hoàng và mẫu hậu tự mình chọn lễ vật, đã giao cho chương vụ ở tiền viện, chúc vương phi phúc thọ an khang."

Định An vương phi cười đến mặt đều nở hoa, vốn nếp nhăn đã làm xấu mặt, lúc nàng càng xấu hơn, nàng lại cứ hồn nhiên, một mặt cười chòng chát nếp

nhân, "Đa tạ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, cũng tạ vương gia! Vương gia mau ngồi!" Nàng vừa nói vừa chỉ về bên sườn, chủ tọa của mình tặng cho Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa chưa tiến lên, chỉ khách khí nói: "Hôm nay là thọ tinh của vương phi, nên ngồi trên. Bỏn vương thực ra chỉ là vương gia, đến đây chúc thọ vương phi, uống vài ngụm trà rồi trở về. Vương phi mời ngồi, bỏn vương ở dưới nói chuyện với đệ muội vài câu." Hắn nói xong, đầu xoay qua, tìm được chính xác chỗ của Phượng Vũ Hành, nâng bước đi qua, vừa đi vừa nói: "Trước đi đến, cửu đệ còn nói với ta mang cho muội chút điểm tâm từ trong cung do ngự trù mới tới làm, khi xuất môn ta đã bảo hạ nhân đưa đến Đồng Sinh hiên của muội rồi."

Một câu, chẳng những nói lên hắn và Phượng Vũ Hành mới thật sự quen biết, càng nói với mọi người, cửu đệ của hắn đối với vị vương phi chưa qua cửa này coi trọng bao nhiêu, ngay cả đầu bếp mới trong cung làm điểm tâm ngon đều nhớ đem đến cho nàng.

Phượng Vũ Hành cũng cười trả lời hắn: "Đa tạ thất ca." Một tiếng thất ca, quan hệ lại gần hơn từng bước.

Ánh mắt ghen tị của các phu nhân tiểu thư này từ chỗ Phượng Trầm Ngư, nháy mắt chuyển tới chỗ Phượng Vũ Hành, nhưng ghen tị một lát thì cảm thấy hai người này thật ra là quan hệ thân thích, cửu hoàng tử và thất hoàng tử vốn là đều là thất lung của Vân phi nương nương, cùng có tình cảm huynh đệ, dĩ nhiên sẽ gần gũi hơn với Phượng Vũ Hành.

Vì thế, ghen tị vừa dòi đi lại vòng trở về.

Mà lúc này, Phượng Trầm Ngư vẫn mặt dày rời vị trí của mình, hé ra khuôn mặt hưng phấn lại thẹn thùng đi qua chỗ Phượng Vũ Hành

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Gảy Đàn Cho Nô Tài

Lúc này ca múa lại tiếp tục, chỉ là ánh mắt của mọi người không hề tập trung trên người các vũ cơ tuyệt mỹ, các nàng đều đang đoán, rốt cuộc Thuần vương Huyền Thiên Hoa và nhị tiểu thư Phượng gia nói gì? Nghe phong thanh hai người trò chuyện, làm cho người ta rất hâm mộ.

Mà trên thực tế, Huyền Thiên Hoa cũng đang hỏi Phượng Vũ Hành: "Vì sao trên bàn muội, ngay cả chén trà nhỏ cũng không có?"

Phượng Vũ Hành trả lời như chuyện đương nhiên: "Không được người ta chào đón thôi." Lại nói tiếp, nàng và Huyền Thiên Hoa cũng chỉ gặp mặt hai lần mà thôi, nhưng tự nhiên lại thân thiết gần gũi. Cảm giác này của Huyền Thiên Hoa bẩm sinh đã có, cảm giác xuất trần xa cách vẫn không ảnh hưởng việc các nàng ở cùng một chỗ. Nàng gọi hắn là thất ca, gọi là trượng nghĩa mà lại tự nhiên.

Huyền Thiên Hoa bảo hạ nhân đưa nước trà lên trước mặt Phượng Vũ Hành, lại rót thêm một chén, đưa cho Phượng Tường Dung.

Tường Dung không nghĩ rằng Huyền Thiên Hoa còn chú ý đến nàng, trong lúc nhất thời lúng túng, khi nhận lấy chén trà, tay cứ run lên.

Phượng Vũ Hành bắt đầu đi xoa nhẹ, "Tường Dung, muội cố gắng một chút cho ta."

Tường Dung ảo não cúi đầu, nàng cũng muốn đấu tranh, nhưng đối mặt với Huyền Thiên Hoa, căn bản không thể tranh đấu nổi.

Huyền Thiên Hoa không biết có chuyện gì, trên mặt vẫn là nụ cười ấm áp, cười không ngừng làm hai má Tường Dung càng ngày càng hồng.

Phượng Vũ Hành cảm thấy mình phải nói gì đó để thoát khỏi cục diện xấu hổ này, vì thế mở miệng hỏi Huyền Thiên Hoa: "Quy định đến chúc thọ Định An vương phi là luân phiên các hoàng tử sao? Năm nay đúng lúc đến phiên của huynh?"

Huyền Thiên Hoa lắc đầu, thả nhẹ âm thanh một chút, "Cũng không phải là luân phiên, ai muốn đến thì đến, nhưng tóm lại là có người đại diện, nên ta đến đây." Tự giải thích xong, lại nói với nàng: "Minh nhi để ta nói với muội, thọ yến trong Định An vương phủ không có gì vui, nếu muội thích náo nhiệt, vẫn là cung yến vào Trung Thu vẫn đỡ hơn."

"Ta đã nghe Thiên Ca nói rồi." Nàng uống một ngụm trà, ánh mắt híp lại, Phượng Trầm Ngư đang đi đến gần.

"Điện hạ." Trầm Ngư đi hơi nhanh, lúc dừng lại vẫn đang thở gấp, cũng có điều chỉnh hơi thở rồi chào hỏi với Huyền Thiên Hoa.

Huyền Thiên Hoa gật đầu, tươi cười không có biểu cảm gì khác, "Phượng đại tiểu thư."

"Điện hạ không cần khách khí như vậy, gọi ta là Trầm Ngư là được rồi." Có tiểu nha đầu mang cho nàng một cái bàn và ghế dựa, Trầm Ngư ngồi xuống, lại xê dịch về hướng Huyền Thiên Hoa.

Nhưng Huyền Thiên Hoa hiển nhiên không có ý bắt chuyện cùng nàng, vẫn tiếp tục nói chủ đề ban nãy với Phượng Vũ Hành, "Từ nhỏ Thiên Ca đã giống Minh nhi, là một yêu tinh gây họa, các ca ca chúng ta cũng không thiếu lần dọn dẹp cục diện rồi rầm cho nàng."

Phượng Vũ Hành cười, "Các huynh chác rất thương muội muội. À, ngày đó ở Tiên Nhã lâu ta đã thấy thất ca, chính là lúc đi ăn cùng Thiên Ca, còn có Phù Dung các nàng nữa."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, "Ta cũng thấy muội. Có thể vì tiểu nhị nhà mình làm chỗ dựa, đúng là chủ tử tốt." Ý hẩn là chuyện cãi nhau giữa nàng và Thanh Nhạc ngày ấy.

Còn chưa chờ Phượng Vũ Hành trả lời, chợt nghe Trầm Ngư thêm miệng vào, không để mình là người ngoài nói: "Nhị muội muội gọi điện hạ là thất ca à! Ta dĩ nhiên cũng sẽ gọi theo là thất ca, thất ca sẽ không đồ ý chứ?"

Huyền Thiên Hoa sừng sốt, nhìn về phía Phượng Trầm Ngư, trong ánh mắt lộ ra sự khó hiểu: "A Hành gọi ta là thất ca, vì nàng và Minh nhi có quan hệ. Dưới bốn vương chỉ có hai đệ đệ, ý của Phượng đại tiểu thư là... người và bát đệ của ta..."

"Không có không có!" Phượng Trầm Ngư hơi nóng nảy, đương nhiên, nàng sốt ruột cũng không phải vì nghĩ đến chuyện Phượng Cẩn Nguyên từng dặn nàng, Phượng gia đã xác định lập trường, tuyệt đối không thể biểu hiện gì với một gã nam tử. Nàng thầm nghĩ đã có nam tử trong lòng sao có thể có quan hệ với những người khác, càng thêm biểu đạt cội lòng với Huyền Thiên Hoa: "Trầm Ngư và bát điện hạ chưa từng gặp qua, thất ca nhất định phải tin tưởng Trầm Ngư."

Huyền Thiên Hoa vẫn rất khó hiểu, "Người làm gì để bốn vương tin tưởng người, mà người cứ gọi là thất ca? Bốn vương đã sớm nói, A Hành gọi là thất ca đó là vì nàng là đệ muội của bốn vương, nếu người không có tăng quan hệ này, thì phải dựa vào hoàng thân, bốn vương phải về cung xin ý chỉ của phụ hoàng một chút."

Phượng Trầm Ngư gấp đến độ mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy Thuần vương điện hạ thoát nhìn rất thiện tâm, nhưng lời nói gian xảo không có lối thoát. Tuy nàng đã tận dụng mọi thứ, cần bản cũng không thể tìm ra khe hở.

Trầm Ngư cảm thấy thật sự xấu hổ, đứng lên, cúi người với Huyền Thiên Hoa, xoa người bước đi.

Ai ngờ vừa mới đi được hai bước đã bị Huyền Thiên Hoa gọi lại, sau đó xoa người nhặt lên một cái hà bao rơi trên đất đưa cho Trầm Ngư: "Phượng đại tiểu thư rơi đồ này."

Trầm Ngư mặt đỏ đến nỗi sắp xuất huyết, cũng không quay lại mà đi tiếp, chỉ nói bằng âm thanh rất nhỏ: "Là tặng cho điện hạ." Sau đó lén vấy đi khuất vào đám đông.

Huyền Thiên Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, đưa hà bao cho Phượng Vũ Hành: "Cầm lại đưa cho nàng, hoặc là đưa cho phụ thân muội, nói chuyện lần này bốn vương không so đo với nàng, nếu lại tiếp tục, mời Phượng tướng đại nhân tự mình đến nói chuyện với bốn vương."

Phượng Vũ Hành gật đầu, nhận lấy, cầm hà bao trong tay nhìn một hồi, không khỏi bĩu môi, "Phượng gia ký thác vào nàng hy vọng lớn như vậy, sao không ai dạy tốt nữ công cho nàng." Vừa nói vừa đưa cho Tường Dung xem: "Muội nhìn chiếc kim này đi, thô to đến nỗi có thể nhìn xuyên qua bên trong." Nàng vừa nói vừa bắt đầu nhìn từ khe hở do chiếc kim tạo thành, nhìn vào bên trong.

Huyền Thiên Hoa bật cười, "Muội đúng là nhiều chuyện."

Tường Dung lại giải thích cho nàng: "Nữ công đều phải học từ nhỏ, trước đây đại tỷ tỷ là thứ nữ, tuy bộ dạng xinh đẹp hơn so với những đứa trẻ khác, nhưng trong nhà cũng không trông cậy vào nàng, càng chưa nói đến chuyện bồi dưỡng."

Phượng Vũ Hành suy nghĩ, "Cũng đúng, khi đó có đủ tiền sinh suốt ngày vây quanh ta, đáng tiếc, ta không có hứng thú với mấy thứ kia."

Huyền Thiên Hoa cũng biết một chút, "Chi sợ hứng thú của muội đều đặt ở chỗ ngoại công, nếu Điều thần y ở trong kinh thành ngăn ngó thêm vài năm đầu, chi sợ muội sẽ càng lợi hại."

Hắn nghe Huyền Thiên Hoa kể sơ qua chuyện gặp Phượng Vũ Hành ở Đại Sơn, cũng ngạc nhiên đối với cô nương còn nhỏ tuổi mà có thể tinh thông và nắm vững y thuật như thế. Chỉ là đối với việc nghe qua chuyện gặp được vị kỳ nhân Ba Tư lại không để trong lòng, chỉ cho là những chiêu thức ấy do ngoại tổ chân truyền.

Khi hai người nói chuyện, một màn ca múa dĩ nhiên đã thay đổi. Lúc này trên sân khấu đều là mười vũ cơ khác trước, bất luận là phục sức hay khí chất đều cao hơn một bậc, nếu không phải giờ phút này đứng giữa sân chờ biểu diễn, tùy tiện nhặt ra một người, hoàn toàn không thua gì các tiểu thư khuê các ở đây.

Phượng Vũ Hành thấy vũ cơ đứng trong sân chậm chạp, bất động, lông mày nhíu lại, trực giác nói cho nàng biết, chi sợ là có trò hay muốn lên sân.

Huyền Thiên Hoa không có ý ở lại hoa viên nơi các nữ quyến, chào Phượng Vũ Hành, yên lặng rời sân.

Mà Định An vương phi kia, ánh mắt vẫn không rời Huyền Thiên Hoa, lúc này thấy hắn rời sân, cũng không nói gì với mình, trong lòng lại thấy không thoải mái. Nhìn Phượng Vũ Hành, trực giác nói hôm nay những đứa trẻ của Phượng gia đến thật sự ai cũng chướng mắt.

Nàng uống một ngụm trà xanh, để một lúc nhìn thoáng qua, thấy đa số khách nhân đều cảm thấy kỳ lạ đối với đội ca múa trên sân, lúc này mới nổi lên một nụ cười quý dị, mở miệng nói: "Chư vị cảm thấy, mười vũ cơ trên sân này như thế nào?"

Nghe nàng hỏi như vậy, lập tức có người nịnh nọt trả lời: "Đây là vũ cơ được nuôi trong Định An vương phủ à? Dĩ nhiên là không tầm thường."

Bên cạnh có người phụ họa: "Cũng không hân! Một tiểu dáng của cả đám, thật sự đẹp."

Định An vương phi đối với những lời cổ vũ rất hài lòng, đắc ý gật đầu, lại nói: "Những vũ cơ này từ lúc ba tuổi đã được nuôi trong vương phủ, ngày thường không cần làm gì cả, chỉ một lòng một dạ ca múa. Nói là vũ cơ, thật ra không khác gì những tiểu thư trong nhà là mấy."

Mọi người phía dưới gật đầu theo, trong vương phủ nuôi vũ cơ, việc này không coi là lạ.

Lúc này, có hai nha hoàn cùng nhau nâng thất huyền cầm đến, để bên cạnh sàn múa.

Chợt nghe Định An vương phi lại nói: "Nhưng nói ra thì, nô tỳ chính là nô tỳ, nuông chiều bồi dưỡng các nàng, cũng không bằng các thiên kim tiểu thư đa tài đa nghệ. Đứng thấy các nàng múa đẹp, nhưng đánh đàn, lại không được, cho nên điệu múa tiếp theo này..." Nàng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng, ánh mắt dừng trên người Phụng Vũ Hành, "Mời nhị tiểu thư Phụng gia gảy một bản vì các vũ cơ được không?"

Mọi người ồ lên.

Đề nghị tiểu thư tướng phủ gảy đàn cho nô tì? Tuy nhị tiểu thư kia là thứ nữ, nhưng nô tỳ của vương phủ người cũng không thể so với thứ nữ tướng phủ đâu!

Phụng Vũ Hành không có phản ứng gì nhiều, chỉ ngậm "à" một tiếng, vốn đang ở đây chờ nàng.

Nàng vẫn ngồi uống nước trà như vũ, người chỉ nhìn đến chỗ Định An vương phi, lại không nói gì.

Định An vương phi chờ một lát, thấy Phụng Vũ Hành không có phản ứng, không khỏi nhăm nhăm, không vui hỏi: "Phụng nhị tiểu thư, có thể gảy đàn cho vũ cơ của Định An vương phủ là phúc khí của người, người không nên không biết tốt xấu."

Phụng Vũ Hành vẫn không để ý đến nàng, chỉ chú ý tới Thanh Nhạc và Phụng Trầm Ngư đang nhìn nhau, sau đó gật đầu với nhau. Nàng liền biết, chỉ sợ chủ ý này là từ hai nữ nhân kia gây ra.

Nàng đứng lên, không đi về phía trước, chỉ mở miệng hỏi Định An vương phi một câu: "Ý vương phi là nói, hôm nay nếu có thể gảy một bài, là vinh dự ngất trời?"

Định An vương phi gật đầu, "Đương nhiên."

Phụng Vũ Hành bỗng tỉnh ngộ: "Hóa ra là như vậy. Tuy nói ta thật sự không cảm thấy đánh đàn cho một đám nô tỳ có vinh quang gì đáng giá, nhưng nếu vương phi nói như vậy, vậy chắc là vinh quang rồi!" Sau đó lại nhìn Phụng Trầm Ngư, nói: "Đại tỷ tỷ, vậy xin mời!"

"Hả?" Phụng Trầm Ngư sững sốt, không hiểu nàng có ý gì.

Phụng Vũ Hành giải thích với nàng, cũng giải thích với mọi người: "Từ khi ta trở lại kinh thành, phụ thân thường xuyên dặn ta, ta là thứ nữ trong nhà, cho dù là trong nhà hay bên ngoài, đều không thể tranh giành với đại tỷ tỷ. Tốt đều phải để đại tỷ tỷ, thể diện phải lưu lại cho đại tỷ tỷ, vinh quang dĩ nhiên cũng muốn đại tỷ tỷ hưởng. Nếu vương phi một mực chắc chắn đây là chuyện vinh quang nhất, vậy đại tỷ tỷ đừng khách khí, đây là dặn dò của phụ thân." Nàng nói xong, không quên hỏi lại Định An vương phi một câu: "Vương phi chắc sẽ không khó xử phụ thân ta chứ?"

Định An vương phi bị nghẹn không biết tiếp lời như thế nào, nếu nàng muốn cho Phụng Vũ Hành một viên đạn, thì phải làm khó xử Phụng Cẩm Nguyên. Tuy nàng là vương phi, nhưng Định An vương phi không tiền không quyền, lại không nhận được sự chào đón của Hoàng thượng, người ta là Phụng tướng nhưng có thực quyền của thừa tướng!

Suy nghĩ vài điểm, không khỏi nhìn thoáng qua Thanh Nhạc quận chúa.

Thanh Nhạc cũng mặc kệ chuyện này, trực tiếp đứng lên nói với Phụng Vũ Hành: "Cho người đàn là cho người thể diện, Phụng Vũ Hành người đừng không biết xấu hổ!"

Lời này nàng nói rất khó nghe, Tường Dung đều không nghe nổi, miệng mới muốn nói thấy Phụng Vũ Hành, lại bị nàng ngăn lại. Chợt nghe Phụng Vũ Hành nói: "Vừa rồi ta cũng nói, gia phụ đã sớm dặn dò, cho dù là ở nhà hay bên ngoài, thể diện đều phải để cho chính nữ Phụng gia, cũng là đại tỷ tỷ của ta. Nếu Thanh Nhạc quận chúa cứ cố chấp chuyện đánh đàn này là thể diện, ta đây rất yên tâm, tặng lại cho đại tỷ tỷ." Nàng trừng mắt nhìn Thanh Nhạc, trong ánh mắt mang theo khinh thường, "Quận chúa Định An vương phủ, dường như không hề bác bỏ lời dạy của thừa tướng. Vương phi, ngài nói đi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Lén Gặp Nam Nhân

Định An vương phi có thể nói gì? Như Phụng Vũ Hành nói, Thanh Nhạc không thể chống lại quyền lực của Phụng Căn Nguyên. Nếu Phụng Vũ Hành đưa Phụng Căn Nguyên ra, các nàng lại cứ kiên trì chỉ sợ không tốt lắm.

Vì thế nàng sửa lại: "Vậy mời đại tiểu thư Phụng gia gây một bàn đi!"

Phụng Trầm Ngư hận không thể lập tức rời khỏi đây, nàng thân là chính nữ Phụng gia, chưa từng chịu qua khuất nhục này.

Nhưng mà, nàng cũng không nghĩ rằng khuất nhục này do Định An vương phi mang lại, tất cả mọi tội lỗi, đều do Phụng Vũ Hành.

Hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành, Trầm Ngư đứng dậy, mang theo khuôn mặt ủy khuất đến thất huyền cầm. Tiếng đàn này, nàng đã khổ luyện nhiều năm như vậy, chờ đến một nơi long trọng kinh diễm tứ phương mà trở tài, vậy mà lại trình diễn cho một đám vũ cơ mặt mũi không bằng các phu nhân tiểu thư.

Phụng Vũ Hành cũng mặc kệ nàng có ủy khuất hay không, tự mình tạo nghiệt tự mình chịu.

Cầm kỹ của Phụng Trầm Ngư rất được, khá tốt. Nhiều năm như vậy, Phụng gia bồi dưỡng tài nghệ cho Phụng Trầm Ngư hơn nửa đời thất bại, chỉ riêng có cầm kỹ nàng mới thực sự học được.

Rốt cuộc chính nữ của đại quan nhất phẩm, bình thường không thể ra ngoài dự tiệc, ngay cả các phu nhân tiểu thư gặp mặt một lần cũng không dễ, thì lại càng không nói đến chuyện có thể chính mắt nhìn, chính tai nghe được Trầm Ngư gảy đàn.

Vốn là để chuẩn bị gây đàn trước mặt người khác ở nơi kinh diễm tứ phương, cứ như vậy lại thành đàn cho vũ nữ, tiếng đàn của Trầm Ngư vừa kiêu ngạo lại hàm chứa ai oán thù hận.

Phụng Vũ Hành, hôm nay nguoi cho ta sự sỉ nhục, ngày sau nhất định trả lại gấp bội.

Lúc này, bên Phụng Vũ Hành, có tiểu nha đầu bưng trà bánh tới, hình như đang định để lên bàn, lại không hiểu sao, tay cầm bị lệch, đổ hết lên người Tường Dung.

Tường Dung hơi hoảng sợ nhảy dựng lên, nhanh chóng lấy tay ngăn nước, nhưng vẫn chậm bước, toàn bộ nước trà đều ngấm vào y phục.

"Nô tỳ biết sai rồi, xin tiểu thư tha thứ cho nô tỳ!" Tiểu nha đầu kia nói rất lưu loát, dứt khoát quỳ trên đất vừa cầu xin tha thứ vừa dập đầu, làm Tường Dung mềm lòng.

"Đứng lên đi." Tường Dung bất đắc dĩ để nha đầu kia đứng lên, lại nhìn một thân bị ngấm nước, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì mới tốt.

Phụng Vũ Hành nhìn nha đầu đang quỳ kia, trực giác nói với nàng, đây cũng không phải là sự cố ngoài ý muốn. Một khi kế hoạch của hai người Phụng Trầm Ngư và Thanh Nhạc mà không thành tất sẽ sinh kế khác, chỉ sợ một kẻ này lại lợi dụng Tường Dung.

Quả nhiên, nha đầu kia vừa mới mở miệng thì nói: "Y phục của tiểu thư không thể mặc nữa, bây giờ thời tiết đang lạnh, mặc y phục ẩm ướt dễ nhiễm phong hàn. Mời tiểu thư cùng nô tỳ đi đổi y phục."

Tường Dung có chút khó xử, nhìn Phụng Vũ Hành, thấy Phụng Vũ Hành gật đầu với nàng, lúc này mới đi theo nha đầu kia.

Phụng Vũ Hành vẫn ngồi trước bàn ăn hoa quả, xem nhảy múa, khi ánh mắt nhìn về phía Thanh Nhạc quận chúa thì phát hiện đối phương cũng đang nhìn lại nàng. Trong ánh mắt kia là một tư thái như đang xem kịch vui, như đã định lần này Phụng Vũ Hành nhất định bị ngã xuống.

Nàng dĩ nhiên không biết Thanh Nhạc lại gây rối thêm chuyện gì, đã có chút chờ mong, thật muốn nhìn xem rốt cuộc vị quận chúa hại người này có chỉ số thông minh cao bao nhiêu.

Chưa đầy một lát, lại có một nha đầu xa lạ đi tới, dừng lại ngay bên người Phụng Vũ Hành, rồi hành lễ, nhỏ giọng nói: "Ngài là nhị tiểu thư Phụng gia phải không? Vị tiểu thư kia vừa mới đi thay y phục nói mời ngài qua giúp nàng một chút."

Phụng Vũ Hành trầm ngâm: Nói đến là đến.

"Được rồi." Nàng đứng dậy, xoay người về phía Thanh Nhạc quận chúa, nhếch môi cười khê, lại nhỏ giọng nói với Vong Xuyên bên người: "Người cứ ở đây chờ, ta tự đi." Rồi sau đó đi theo nha đầu kia theo hướng Tường Dung rời đi.

Hai người một đường đi đến sau hoa viên là một gian nhà giữa, nha đầu dẫn đường vẫn cúi đầu, cũng không nói gì, đi qua ba gian phòng rồi dừng lại, quay đầu nói với Phụng Vũ Hành: "Vị tiểu thư kia ở bên trong, mời Phụng nhị tiểu thư đi vào."

Phụng Vũ Hành nhìn nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, "Tam muội muội này của ta, từ nhỏ đã nhát gan, nghĩ chắc là không quen bị nha hoàn xa lạ hầu hạ, nên mới gọi ta đến."

Thấy nàng chủ động nói chuyện, nha đầu kia cũng đáp lại, cười nói: "Đúng vậy, Phụng nhị tiểu thư và tam tiểu thư tỷ muội tình thâm, Phụng tam tiểu

thư nói lúc ở nhà đều được nhị tiểu thư chăm sóc, cho nên chuyện thay y phục vẫn dễ nhị tiểu thư giúp có vẻ tốt hơn."

Phượng Vũ Hành gật đầu, chủ động lấy tay mở cửa ra, vừa mở vừa nói: "Nhưng từ nhỏ ta đã rời kinh thành, nay trở về phủ, mới gặp mặt tam muội muội một lần, nàng thấy ta đã lớn sinh ra cảm giác khiếp sợ xa cách, thật không biết có lá gan thể nào mà lại tìm ta giúp nàng thay y phục."

Nàng nói hết lời này, nâng bước chân đi vào trong phòng, cũng không quan tâm sắc mặt nha đầu phía sau đã trắng bệch, trong lòng chỉ tính toán rốt cuộc sẽ có chuyện gì phát sinh tiếp.

Nha đầu dẫn đường kia cũng không cùng vào với Phượng Vũ Hành, sau khi nàng vào trong phòng thì bên ngoài đã đóng cửa lại.

Phượng Vũ Hành "hả?" một tiếng, khi quay đầu lại, lại nghe thấy tiếng khóa cửa bên ngoài.

Nàng bật cười, hóa ra là có chủ ý này.

"Vì sao các người lại khóa cửa?" Nàng diễn cho đủ, còn quay lại vỗ vài cái lên cửa, "Mau mở cửa ra!"

Đáng tiếc, ngoài cửa sao còn có người, nha đầu kia đã sớm nhấc váy chạy xa.

Phượng Vũ Hành xoay người lại, khoe miệng mỉm cười, ở trong phòng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía sau tấm bình phong trong phòng.

Sau tấm bình phong ẩn hiện làn khói, nàng nhẹ bước lên phía trước, xuyên qua ngoại đường đi vào trong phòng, dừng lại ở một góc bình phong. Thò đầu nhìn vào, chỉ thấy ở giữa có một thùng nước nóng, nổi lên một nam tử không mặc y phục nhắm mắt ngồi. Y phục đã cởi bỏ hết, giày và tất đều để ở một chỗ.

Phượng Vũ Hành nghĩ lúc mình và nha hoàn kia nói chuyện, khi mở cửa, nam tử vẫn bảo trì trạng thái nhắm mắt. Lại nhìn hồ hấp vẫn đều đều của hắn, ngón tay còn gõ xuống có tiết tấu, chắc hẳn không bị người ta hạ mê dược.

Vậy thì phải sớm biết màn kịch này, chờ nàng cắn câu.

Nàng cười lạnh, cố ý ở ngoài bình phong tạo ra chút động tĩnh.

Quả nhiên, nam tử đang tắm kia giật mình, có chút khấn trương, cũng hơi ngờ vực.

Nàng đứng không nhúc nhích, lại đem toàn cảnh trước tấm bình phong thu hết vào đáy mắt, sau đó dùng chân đo khoảng cách.

Không bao lâu, chợt nghe ngoài cửa có bước chân vội vã đến gần. Phượng Vũ Hành tai thính, nghe tiếng đã nhận ra, người tới chia thành hai nhóm, hai người phía trước là đi đầu, đi sau mới là nhóm nhiều hơn.

Nghĩ chắc là người khởi xướng dẫn theo quần chúng đến xem náo nhiệt.

Rất nhanh, tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, chợt âm thanh của Thanh Nhạc, người đứng đầu ngọn sóng vang lên: "Người nói Phượng nhị tiểu thư ở trong này làm gì? Lén gặp nam nhân? Đáng ghét! Định An vương phủ ta là nơi nào? Lại có thể làm ra loại chuyện xấu xa đến thế!"

Thanh Nhạc kia vừa nói vừa đi vào trong phòng, nam nhân đang tắm có chút hoảng! Kịch đã được an bài tốt trước đó còn chưa xong, nữ nhân kia còn chưa tới trước mặt hắn, sao Thanh Nhạc quận chúa lại vào được?

Hắn gấp gáp, vẫn nghĩ phải hoàn thành nhiệm vụ, nhớ rõ mới nghe thấy sau bình phong có âm thanh, chắc nữ nhân kia đã đứng ở nơi đó, vì thế trực tiếp từ trong thùng nước đứng lên muốn dùng tay bắt lấy Phượng Vũ Hành.

Nhưng tay dò xét mãi, lại không bắt được cái gì, rõ ràng vừa rồi còn thấy bóng người chớp lên, nhưng tay hắn vừa mới đi qua lại chỉ nắm được không khí.

Trong lòng nam nhân nói kỳ lạ, nhưng lúc này, bước chân Thanh Nhạc lại gần, vừa đi vừa nói: "Không phải nói là len gặp nam nhân sao? Người đâu?"

Sau đó có nha đầu đáp lời: "Quận chúa có muốn vào trong phòng nhìn không?"

Thanh Nhạc đề cao âm thanh, dùng âm thanh có thể để mọi người nghe thấy hô to: "Trong phòng? Vậy không phải là trong phòng ngủ sao? Phượng nhị tiểu thư len gặp nam nhân đã lên tới giường rồi?"

Mất thấy Thanh Nhạc đi đến đây, nam nhân kia không còn biện pháp, chỉ có thể lùi lại về trong thùng nước.

Hắn vừa mới ngồi trở lại, Thanh Nhạc cũng đến gần. Nhưng làm sao có bóng dáng của Phượng Vũ Hành, nàng không khỏi nhăn mày, nhỏ giọng hỏi nam nhân kia: "Người đâu?"

Nam nhân lắc đầu, "Thuộc hạ không biết, còn không phát hiện người quận chúa ngài dẫn tới ở đâu. Có phải ngài đến sớm hay không?"

Thanh Nhạc hỏi nha đầu bên cạnh, "Rốt cuộc nàng đã vào hay chưa?"

Nha đầu nhanh chóng đáp lại: "Đã vào rồi, cô tỳ tận mắt thấy Phụng nhị tiểu thư đi vào, còn khóa bên ngoài nữa."

Thanh Nhạc gấp giọng nói: "Mau, tìm trong phòng xem."

Tiểu nha đầu gạt đầu, xoay người trở về gian ngoài.

Thanh Nhạc chuẩn bị xoay người lại, dãn dò nam nhân kia hai câu, rồi nàng trở về, bỗng bị người cố ý đẩy một chút.

Không chỉ có thế, lại có người từ phía sau cời thắt lưng y phục của nàng, sau đó tóc bị gỡ xuống, còn vứt áo của nàng đi.

Thanh Nhạc chỉ cảm thấy nhoáng một cái, mình như bị quỷ cuốn lấy, y phục lộn xộn, tóc rối tung, điểm chết người là cổ áo như bị kéo hồng, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Sau đó tay con quỷ kia còn tăng thêm lực, nàng đứng không vững, ngã vào thùng nước.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bùm", toàn bộ người của Thanh Nhạc quần chụa chìm vào trong thùng nước bị đẩy vào ngực nam tử kia.

Hai người kinh hãi, quay đầu nhìn, ngay cả bóng dáng của quỷ cũng không thấy.

Tiểu nha đầu đang tìm Phụng Vũ Hành ở gian ngoài nghe thấy động tĩnh thì chạy qua, vừa chạy vừa hỏi: "Quần chụa người sao vậy?"

Nhưng đúng lúc này, nhóm nhiều người đã đến ngoài cửa. Từ Định An vương phi dẫn đầu, đi theo sau là Phụng Trầm Ngự và chúng khách nhân đều vào trong phòng, có thể nghe thấy Trầm Ngự nói: "Nhị muội muội sẽ không làm ra loại chuyện này, xin vương phi tin ta."

Định An vương phi hừ lạnh một tiếng: "Ta chỉ tin tưởng hai mắt của mình! Nhị tiểu thư Phụng gia không ở trên bàn tiệc xem ca múa, lại chạy đến hậu đường làm gì?"

Lúc nói chuyện, mọi người đã đi qua gian ngoài rồi chạy vội vào trong phòng. Chỉ thấy một tiểu nha đầu đang đứng ở bình phong, hai tay ôm mặt, giống như bị cái gì làm sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Định An vương phi quát to: "Nô tỳ lớn mật, người ở đây làm gì?"

Trong lòng Phụng Trầm Ngự vui vẻ, biểu hiện của nha đầu kia giống như các nàng đã thiết kế, đúng là bộ dạng khi nhìn thấy Phụng Vũ Hành và nam tử kia cùng tắm.

Nàng đi sát theo sau nói: "Người nhìn thấy gì?"

Nha đầu kia bị dọa đến đần độn, chỉ run run nói không ra lời, chỉ vào phía sau bình phong, trên mặt đều là hoảng sợ.

Định An vương phi nóng vội, cất bước đi lên phía trước, Trầm Ngự và đám khách nữ phía sau đều đi theo xem.

Nhưng vừa thấy, tất cả mọi người chấn động.

Chỉ thấy người Thanh Nhạc quần chụa của Định An vương phi bị ướt hết, y phục bị tuột một nửa, cùng nam tử không mặc y phục ôm nhau ngâm trong thùng nước tắm. Hình ảnh kia, động tác kia, vẻ mặt kia, quả thật... rất làm người ta suy nghĩ xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hoặc Là Gả, Hoặc Là Chết

Chuyện này..." Định An vương phi tròn mắt!

Không phải nói nàng tới bắt gian Phụng Vũ Hành sao? Vì sao lúc đến nơi lại biến thành con gái của nàng?

Từ tất cả mọi người đến Vong Xuyên thấy người bên trong không phải là Phụng Vũ Hành, không khỏi thầm nhẹ nhàng thở ra. Phụng Vũ Hành đi không cho nàng theo, nàng đứng là sợ có chuyện xảy ra, quay về bị Ngự vương trách tội, thì phải là tội chết!

"Mẫu phi!" Về mặt Thanh Nhạc ủy khuất, muốn đứng lên, nhưng cảm thấy hình tượng thật sự chường tai gai mắt, không thể không ở trong nước điều chỉnh tư thế tiếp tục chờ.

Nhưng nàng vừa động, lại có tình động phải nam nhân không nên ở cùng một chỗ nhất. Chợt nghe thấy nam tử trong thùng nước kêu lên đau đớn, sắc

mặt ửng đỏ lên.

"Con mau đứng lên cho ta!" Định An vương phi tức giận, một tay đẩy nha đầu bên người tiến lên: "Mau kéo quận chúa lên cho ta, phủ thêm y phục vào."

Ai có thể cầm y phục trong tay chứ, một đám nha hoàn cũng bó tay.

Chợt nghe Thanh Nhạc hô lên: "Ta bị người đẩy vào! Có người đẩy ta!"

Nhưng ai có thể tin? Vào lúc các nàng ở trong phòng này, trừ một nha đầu đang đứng ngoài bình phong, sao còn có người khác?

Thanh Nhạc kêu xong cũng nhận ra điểm ấy, nhân châu chuyển động, lập tức ánh mắt tàn nhẫn nhìn đến nha hoàn kia: "Chính là nàng!" Tay nàng chỉ thẳng: "Chính nàng đã đẩy ta vào trong nước!"

Tiểu nha đầu sợ hãi, sao có thể nghĩ rằng bị Thanh Nhạc cản ngược lại, mau chóng biện giải: "Không phải! Quận chúa, không phải nô tỳ đẩy người! Căn bản không có ai đẩy người!"

Đám khách nữ cũng không phải người ngốc, một nha đầu lại lợi hại, có thể đẩy Thanh Nhạc kiêu ngạo ương ngạnh còn có võ công, vào trong nước? Vậy không phải là trướng chọi đá sao!

Nhưng Thanh Nhạc muốn tìm kẻ chết thay, các nàng cũng không vạch trần được, chỉ có thể một đám trừng mắt xem trò hay.

Định An vương phi dĩ nhiên cũng biết Thanh Nhạc đang tìm người gánh tội thay, vì thế nhanh chóng phối hợp diễn: "Người đâu! Áp giải nha đầu lớn mật này xuống! Loạn còn đánh chết!"

"Oa!" Nha đầu kia bắt đầu khóc, "Nô tỳ oan uổng! Nô tỳ oan uổng! Quận chúa để nô tỳ tìm Phụng nhi tiểu thư bên ngoài, sau đó nô tỳ chợt nghe thấy bên trong có tiếng động, vừa tiến đến nơi thì nhìn thấy quận chúa đã ở trong nước! Chuyện không liên quan đến nô tỳ! Nô tỳ oan uổng!"

"Mau mang đi!" Định An vương phi quả thực tức điên rồi, trừng mắt nhìn Thanh Nhạc, thở hổn hển.

Phụng Trầm Ngư cũng thấy kỳ lạ, vì sao chuyện lại biến thành như vậy, nàng nhìn khắp xung quanh, lo lắng tìm trong đám người.

Có vị không biết là tiểu thư nhà ai nhìn thấy nàng như vậy, không khỏi hỏi: "Phụng tiểu thư đang tìm ai vậy?"

Trầm Ngư thuận miệng trả lời: "Nhị muội muội của ta không biết đã đi đâu?"

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe thấy ngoài cửa có âm thanh vang lên: "Đại tỷ tỷ, ta và Tường Dung ở trong này."

Mọi người thay đầu, chỉ thấy Phụng Vũ Hành và Phụng Tường Dung đã thay y phục đi đến bên này, phía sau là một nha đầu trong vương phủ và nha đầu của Phụng Tường Dung.

Vong Xuyên nhanh chóng đón trước: "Tam tiểu thư đã đổi được y phục?"

Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đúng vậy." Nói xong, quay đầu trừng mắt nhìn nha đầu Định An vương phủ một cái, "Hạ nhân của Định An vương phủ đứng là hấp ta hấp tấp, nước trong chén trà đều đổ hết lên người tam muội muội của ta, may mà trong phủ đã chuẩn bị trước bộ đồ mới, thế mới không làm tam muội muội của ta quá dọa người." Nàng lại nhìn Định An vương phi, nói: "Đa tạ vương phi đã chuẩn bị y phục, tam muội muội của ta mặc rất vừa."

Lời này của nàng làm cho Định An vương phi không biết trả lời thế nào, vừa tức giận lại xấu hổ.

Lúc này Trầm Ngư mở miệng, là hỏi nha đầu của vương phủ đi phía sau: "Vừa rồi các người đi đến đâu vậy?"

Nha đầu kia nhút nhát đáp: "Cách vách nhà chính."

Trầm Ngư hỏi lại: "Nhị tiểu thư Phụng gia cũng ở trong đó?"

Nha đầu kia gật đầu, "Nhị tiểu thư đến giúp tam tiểu thư thay y phục."

"Đại tỷ tỷ đoán sẽ nhận được câu trả lời thế nào?" Phụng Vũ Hành nhìn Trầm Ngư, "Y phục của Tường Dung đã sẵn, ta giúp nàng đi đổi, lúc ấy đại tỷ tỷ đang gảy đàn, không có cách nào gọi tỷ."

Nhắc đến gảy đàn, sắc mặt Trầm Ngư lại đen vài phần, ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành lộ ra sự oán hận không che dấu.

Lúc này, có nha đầu lấy áo choàng, rút cuộc cũng đưa Thanh Nhạc quận chúa ra khỏi thùng nước.

Thanh Nhạc ở trong nước, lạnh run lên, nhưng cũng không quên tìm Phụng Vũ Hành tính toán, chỉ vào nàng mắng: "Người là tiện nhân không biết xấu hổ! Nhất định là người đẩy ta vào! Vốn người trong phòng phải là người!"

Phụng Vũ Hành hoàn toàn khó hiểu, "Ta luôn ở cách vách giúp tam muội muội thay y phục, vì sao quận chúa lại nói oan ta?" Nói xong, rồi hỏi nha đầu phía sau, "Trên đường đi người có từng thấy ta vào gian phòng này không?"

Nha đầu kia lắc đầu, "Phượng nhị tiểu thư đi vào vẫn chưa đi ra ngoài."

Thanh Nhạc tức giận thiếu chút nữa không thờ nổi, "Rốt cuộc người là nha đầu nhà ai? Người nói giúp ai vậy?" Nha đầu kia sợ tới mức quỳ xuống, "Quận chúa, nô tỳ không biết gì cả! Thanh Liên tỳ tỳ chỉ nói để nô tỳ cố ý đổ trà bánh lên váy tam tiểu thư, sau đó dẫn tam tiểu thư đến đây thay y phục, cái khác không hề dặn nô tỳ!"

Lời kia vừa thốt ra, mọi người đều ngân âm "à" dài lên, chỉ nói hóa ra chuyện là như vậy.

"Ăn nói bừa bãi!" Định An vương phi trừng mắt nhìn nha đầu kia, "Lôi ra ngoài, đánh chết!"

Nha đầu kia bị dọa choáng váng, không hiểu vì sao nàng bị đánh chết, càng không ngừng đập đầu cầu xin tha thứ.

Đáng tiếc, trong thời điểm này dù là sinh mạng của ai, Định An vương phi chỉ ước gì có kẻ chết thay để sửa lại án sai cho Thanh Nhạc.

Nhưng phản kháng sao có thể dễ dàng yên ổn như vậy?

"Thanh Nhạc quận chúa phải làm sao đây?" Phượng Vũ Hành nhìn Thanh Nhạc, ẩn ý nói, "Quận chúa và người ta cùng lên gặp nhau cũng không hề chọn thời điểm, nay nhiều ánh mắt cùng nhìn thấy như vậy, nghĩ muốn che miệng mọi người lại, xử lý như vậy hẳn là không tốt lắm?"

Có người không vừa mắt Thanh Nhạc chen vào nói: "Thông thường xảy ra chuyện này, chỉ sợ quận chúa chỉ có thể gả cho người nọ."

Phượng Vũ Hành lắc đầu, "Dĩ nhiên còn một con đường khác."

Lại có người chen vào nói: "Nhưng còn một con đường khác chính là đâm đầu chết."

"Các người đều câm miệng lại cho ta!" Thanh Nhạc sắp nổi điên rồi, quay đầu chỉ vào nam nhân trong thùng nói: "Sao người còn ở nơi này?" Lại cao giọng hô to: "Người đâu! Đem tặc nhân này ra ngoài cho bản quận chúa, chém đầu! Chém đầu!"

"Ngày đại thọ của Định An vương phi, ai ở trong phủ nói những lời đầy huyết tinh như thế?" Chợt nghe một âm thanh từ ngoài phòng vang lên, cũng không dùng sức là bao, lại vẫn cứ đi vào trong tai mọi người trong lúc hỗn loạn.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa dẫn theo một đám khách nam thong thả mà bước đến. Người bên cạnh thất hoàng tử, chính là Định An vương đã bước qua tuổi năm mươi.

Thấy đám khách nam đến, chớp mắt một âm thanh nổ ra trong đầu Thanh Nhạc: "Xong rồi!"

Chỉ thấy Định An vương mắt tròn trũng, tiến lên vài bước, "bốp bốp" tát Thanh Nhạc hai cái bạt tai. Khi còn trẻ hẳn là võ tướng, lực đạo rất lớn, hai bàn tay không những làm Thanh Nhạc ngã trên mặt đất, khóe miệng bị đánh đến chảy máu.

Thanh Nhạc ủy khuất nhìn hẳn: "Phụ vương, con oan uổng."

"Mặt mũi của bốn vương đều bị các người làm mất hết rồi!" Định An vương tức giận xốc bình phong lên, nam nhân kia còn đang ngâm mình trong thùng nước sợ tới mức chỉ hận mình không bị chết đuối.

"Người đâu!" Định An vương ra lệnh một tiếng, lập tức có hai gã thị vệ tiến lên. Hẳn chỉ vào nam nhân trong thùng nước nói: "Lôi người này ra ngoài, ngủ mã phanh thây!"

"Vương gia tha mạng!" Nam nhân kia bị dọa choáng váng, "Vương gia! Chuyện này không liên quan đến ta! Đều do quận chúa an bài, thuộc hạ cũng không biết vì sao tự quận chúa đi vào! Vương gia! Thuộc hạ là thủ vệ vương phủ nhiều năm, xin vương gia tha cho thuộc hạ một mạng!"

"Định An vương." Huyền Thiên Hoa lại mở miệng, một câu, đã đem tất cả tinh thần tập trung vào hẳn, "Cho dù người này sống hay chết, danh dự của Thanh Nhạc quận chúa đều đã bị tổn thương nghiêm trọng. Theo như bốn vương thấy, không bằng thành toàn cho hai đứa trẻ, cũng coi như hôm nay Định An vương phủ song hỷ lâm môn." Hẳn vừa nói vừa nhìn Định An vương phi: "Vương phi xin yên tâm, bốn vương sẽ báo cáo việc này với phụ hoàng, cũng mời phụ hoàng tự mình tứ hôn, vương phi và vương gia sẽ chờ để chuẩn bị hỷ yến cho quận chúa đi!"

Hắn nói xong, ồng tay vung lên, xoay người dẫn theo hạ nhân rời đi.

Định An vương muốn gọi Huyền Thiên Hoa về, nhưng Thanh Nhạc lại gắt gao bám lấy áo bào của hắn, khóc nháo nói: "Phụ vương! Con gái không cần gả cho hắn! Con gái thích Ngự vương điện hạ, xin phụ vương thành toàn!"

Phượng Vũ Hành cười nói, "Thanh Nhạc quận chúa coi Phượng gia ta không có người phải không? Người và người ta như vậy, có trên dưới một trăm ánh mắt nhìn thấy, ngay cả Thuận vương điện hạ đều đã tận mắt nhìn thấy, người lại còn mong ngóng Ngự vương? Xin hỏi quận chúa, người muốn cùng ta tranh giành vị trí chính phi Ngự vương, hay là cam nguyện làm tiểu thiếp?"

Suy nghĩ của Thanh Nhạc lúc này đã sớm không rõ ràng, theo bản năng trả lời nàng: "Bản quận chúa dĩ nhiên phải làm chính phi!"

Phượng Vũ Hành tròn mắt nhìn thẳng vào Định An vương, âm thanh sắc bén: "Vương gia nghe thấy không? Hiện tại ta cần đuổi theo, đưa Thuận vương

điện hạ trở lại, để Thuận vương sửa lại lời nói trước mặt hoàng thượng, nói Thanh Nhạc quận chúa đã tấu cùng với nam tử, nhưng tâm nàng vẫn hướng về Ngự vương, xin Hoàng thượng làm chủ ban cho nàng vị trí chính phi Ngự vương, đồng thời, mời Ngự vương tự mình tới cửa Phụng gia ta giải trừ hôn ước."

Thanh Nhạc kéo áo bào của Định An vương đau khổ cầu xin: "Phụ vương mau đáp ứng nàng đi!"

Định An vương tức giận nâng chân, đạp mạnh Thanh Nhạc ra.

Định An vương phi sợ hãi nhanh tiến lên ôm lấy Thanh Nhạc, đồng thời cùng Thanh Nhạc làm khó dễ: "Con gái của người bị bắt nạt, người lại còn đánh nàng nữa? Có phụ thân như người sao?"

Định An vương sao còn có tâm tư với hai mẹ con đang làm rối loạn này, sốt ruột nói: "Tiểu thư Phụng gia, việc này ngàn lần không thể! Thanh Nhạc đã nói ra lời này là bốn vương dạy không đúng, xin tiểu thư Phụng gia đừng để trong lòng, cũng đừng coi là thật."

"Dựa vào đâu mà không coi là thật?" Thanh Nhạc khóc nháo nói: "Con muốn gả cho Ngự vương, từ nhỏ con đã thích Ngự vương, phụ vương, vì sao người không cho con gả?"

Thanh Nhạc cứ làm loạn như vậy, các phu nhân tiểu thư ở đây đều không nhìn được, đều nói Phụng Vũ Hành bị tổn thương và bất công: "Tuy người là quận chúa, nhưng cũng không thể không nói đạo lý như vậy. Chứ đừng nói tới Ngự vương và Phụng nhị tiểu thư đã có hôn ước, cho dù là không có, bộ dạng này của chính người, sao có thể xứng đôi với Ngự vương điện hạ."

"Đúng vậy, Định An vương phủ đúng là bắt nạt người."

Phụng Vũ Hành cũng lạnh mặt, nhìn Định An vương, hừ lạnh một tiếng: "Vẫn nghe nói Định An vương uy phong, cũng không nghĩ rằng hôm nay gặp mặt lần đầu lại là tình huống như vậy. A Hành bắt tài, lọt mắt xanh của Ngự vương điện hạ, lại dẫn đến bị Thanh Nhạc quận chúa oán hận như thế. Vương gia, việc hôm nay ta chắc chắn sẽ nói rõ với phụ thân khi hồi phủ, cũng phải người báo cho Ngự vương điện hạ biết. Cho dù Phụng gia ta không phải vương hầu, lại không phải người nhân nhượng bị ức hiếp nhục nhã. Còn chuyện vừa rồi Định An vương phi bắt tỷ muội chúng ta gây đàn cho nô tài, ta cũng sẽ nhớ kỹ!"

Nói xong, lời kéo tay Tường Dung, hướng về phía hai nha hoàn nói: "Chúng ta hồi phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Lựa Chọn Của Phụng Gia

Phụng Vũ Hành cảm thấy, nếu cả nhà Định An vương phủ đều không biết xấu hổ, vậy nàng tất nhiên sẽ không để lại mặt mũi cho các nàng. Nàng không sợ Phụng Căn Nguyên khoanh tay đứng nhìn chuyện này, dù sao đã không còn là nhắm vào cá nhân nàng, mà là Định An vương phủ khiêu khích Phụng gia. Phụng Căn Nguyên là thừa tướng cao quý, há lại có thể ngồi yên?

Nàng rời đi, cũng như đã chấm một dấu chấm tròn hoàn hảo cho bức họa thọ yến Định An vương phi. Ai cũng không còn tâm tư nghe nhạc xem múa, mọi người đều tiến lên hành lễ cáo từ với Định An vương phi, có phụ nhanh lạnh mồm lạnh miệng cười nói: "Hôm nay đến một chuyến cũng không uống, chẳng những được nghe đại tiểu thư gây đàn cho vũ cơ, còn thấy được chuyện tốt của Thanh Nhạc quận chúa."

Lập tức có người phụ họa: "Chờ chuyện vui của quận chúa đã ổn thỏa, vương phi cũng đừng quên mời chúng ta chén rượu mừng."

Định An vương phi tức giận rống to: "Cút đi! Cút hết cho ta!"

Nàng không nể nang thì cũng chẳng sao, vốn người không lên tiếng cũng không vui, mọi người đều tỏ ý: "Cút thì cút! Sau này mời thì chúng ta còn chưa chắc đã đến đâu! Xem thọ yến năm sau Định An vương phủ người chỉ có thể mời vài người, đừng đến lúc đó ngay cả chường quầy bánh báo cũng không vui để thể nữ đến động viên! Hừ!"

Từ một tiếng hừ lạnh này, mọi người nhanh chóng giải tán, khách nam cũng chấp tay nói lời từ biệt với Định An vương. Trong nháy mắt, hậu đường lớn chỉ còn lại một nhà Định An vương và vài nô tỳ.

Định An vương nhìn một phòng hỗn độn, chỉ thấy trước mắt đều biến thành màu đen, sâu xa u tối, cảm giác không thể cứu vãn ập đến.

Hắn nhìn thê nữ bên cạnh, đặc biệt khi nhìn lại bộ dạng Thanh Nhạc chật vật, chân không nhìn được, lại đá một cước.

Hai chân liên tục, Thanh Nhạc bị Định An vương đá đến hộc máu.

Mất Định An vương phi cũng choáng váng, thấy Định An vương thật sự nổi giận, ngay cả khóc cũng không dám khóc ra tiếng.

"Nghịch chương!" Định An vương chỉ thẳng vào Thanh Nhạc, "Ngươi là nghịch chương đến đòi nợ!"

Phượng phủ..

Trong chính đường ở Thụ Nhã viên, lúc này Phượng Trầm Ngư ghé vào lòng lão thái thái gào khóc, Phượng Cẩn Nguyên cũng ngồi bên cạnh chỉ kém không thờ dài.

Phượng Vũ Hành và Tường Dung ngồi đối diện với hắn, Tường Dung hơi sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn phụ thân.

"Tổ mẫu, phụ thân, nhất định phải làm chủ cho Trầm Ngư!" Trầm Ngư vừa khóc vừa nói hết khuất nhục ở Định An vương phủ, "Trầm Ngư khổ luyện cầm kỳ nhiều năm, là vì cái gì? Lúc trước phụ thân cũng đã nói, cầm kỳ của Trầm Ngư tuyệt đối không thể dễ dàng để lộ ra ngoài, phải giữ lại... Nhưng hôm nay, ngay tại Định An vương phủ, nhị muội muội ép con gây đàn cho vũ cơ. Phụ thân, Trầm Ngư thấy rất tủi khuất!"

Trầm Ngư chưa bao giờ khóc thương tâm như lúc này, cảm giác dường như sắp không sống nổi, không khí trầm xuống, cảm giác như ngay sau đó nàng sẽ run rẩy ngã xuống đất.

Lão thái thái đau lòng nàng, càng không ngừng giúp nàng xoa lưng, Trầm Ngư lại càng khóc to hơn.

Phượng Cẩn Nguyên vỗ mạnh vào bàn, trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hành: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Phượng Vũ Hành cau mày, hết sức khó hiểu hỏi lại phụ thân nàng: "Phụ thân, ngài nói lời này là có ý gì?"

Phượng Cẩn Nguyên không muốn nhìn thấy nhất là bộ dạng vô tội của nàng, hung tợn nói: "Từ khi ngươi trở về, trong phủ chúng ta chưa từng yên tĩnh. Hôm nay vì phụ hồi ngươi, rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu muốn báo thù chuyện bị đuổi ba năm trước đây, ngươi cứ đồ lên vì phụ, tội gì phải làm khó để đại tỷ tỷ ngươi?"

Trầm Ngư nói: "Nhị muội muội, trước kia muội là chính nữ, ta luôn yêu kính muội. Cho dù sau này muội rời kinh, nhưng cũng không liên quan đến ta, vì sao muội phải hại ta như vậy?"

Phượng Vũ Hành nhìn hai cha con cùng hát xướng, trong lòng nổi lên buồn bực. Nàng buông chén trà trong tay, nhìn thẳng Phượng Cẩn Nguyên, nửa ngày không nói gì. Ngay lúc Phượng Cẩn Nguyên bị nàng trừng, thật sự không được tự nhiên lại muốn hỏi một câu, lúc này nàng mới trầm tĩnh mở miệng, cũng nói: "Tuy chuyện này rất buồn cười, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở phụ thân, A Hành không phải là không có tình người, ba năm trước đã để mặc các người tùy ý nhào nặn, ba năm sau nếu vẫn muốn tiếp tục hắc bạch bất phân, vậy sẽ không cho ta một lời giải thích hợp lý." Nàng quay đầu, sắc bén nhìn Phượng Trầm Ngư, "Xin hỏi đại tỷ tỷ, sao lại nói ta ép tỷ gây đàn cho vũ cơ? Ta lại hỏi tỷ, phụ thân có phải đã từng nói, thứ nữ không thể tranh đoạt nổi bật của chính nữ phải không?"

Trầm Ngư không đáp, lão thái thái đáp lại, "Đã nói qua như vậy, nhưng gây đàn cho vũ cơ sao gọi là nổi bật."

Phượng Vũ Hành gật đầu, "Tổ mẫu nói đúng, A Hành cũng cho rằng như thế, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Định An vương phi, điểm này một người ở đây ai cũng có thể chứng minh. Nhưng Định An vương phi cố tình nói vũ cơ trong phủ nàng không giống người bình thường, được nuôi dưỡng như tiểu thư, còn nói con gái Phượng gia có thể đàn cho vũ cơ của vương phủ nàng, là thể diện ngất trời. Năm A Hành chín tuổi đã bị đưa đến vùng núi hẻo lánh, thật sự không biết trong kinh thành đã biến hóa như vậy, Định An vương phi nói chắc như đinh đóng cột, ta không thể không tin."

Phượng Cẩn Nguyên bình tĩnh lại, hỏi Trầm Ngư: "Định An vương phi đúng là như A Hành thuật lại, từng nói như vậy?"

Trầm Ngư ngẩn người, bất đắc dĩ gật đầu. Nàng không thể không nói thật, đây đều có mấy chục phu nhân tiểu thư chính tai nghe thấy, Phượng Cẩn Nguyên chỉ cần tùy tiện phái người nghe ngóng là có thể hỏi ra.

"Hừ!" Lão thái thái nổi giận, "Chỉ là một vương phủ khác họ, lại dám nói mạnh miệng như thế?"

Phượng Vũ Hành lại nói: "Không chỉ có thế. Nghĩ chắc phụ thân và tổ mẫu còn chưa nghe nói chuyện sau đó, Thanh Nhạc quận chúa kia và một nam tử gặp riêng ở nhà sau, bị mọi người phá vỡ chuyện tốt, khi mọi người đi vào, y phục của Thanh Nhạc quận chúa không chỉnh tề và nam tử kia ngâm mình trong thùng nước tắm, nam tử kia ngay cả quần áo cũng chưa mặc, Thanh Nhạc quận chúa còn dám vu oan nói A Hành lên gặp người khác, nói là nàng đi vào để bắt ta."

"Cái gì?" Lúc nàng Phượng Cẩn Nguyên cũng kích động, "Các nàng xếp đặt Phượng phủ ta bất thành?"

"Còn nữa!" Phượng Vũ Hành nói nhiều hơn, "Chuyện tốt không chỉ có khách nữ thấy được, khách nam cũng đều ở đó. Thất điện hạ lúc gần đi còn nói sẽ báo cáo với Hoàng thượng từ hôn cho Thanh Nhạc quận chúa và nam tử kia, nhưng Thanh Nhạc quận chúa lại năn nỉ Định An vương, để hắn nói với Hoàng thượng, nói là nàng không cần gả cho nam tử kia, nàng phải gả cho Ngự vương, phải làm chính phi."

"Khẩu khí thật lớn!" Lão thái thái tức giận run lên, "Chính phi Ngự vương là A Hành nhà chúng ta, làm sao đến phiên quận chúa khác họ kia!"

"Phòng chừng ý của Định An vương phủ là để Ngự vương phủ và Phượng gia chúng ta giải trừ hôn ước!" Phượng Vũ Hành khề thờ dài một tiếng, thập phần bất đắc dĩ nói: "Rốt cuộc người ta là vương phủ, năm đó chẳng phải biết rõ A Hành và cửu hoàng tử đã có hôn ước mà còn đi thỉnh cầu Hoàng thượng từ hôn sao?"

Phượng Vũ Hành nói xong, thành công đổi hướng từ mình bật đến Định An vương phủ.

Trầm Ngự thấy phụ thân và tổ mẫu đang chỉ trích Phụng Vũ Hành biến thành công khai lên án Định An vương phủ, không khỏi lại khóc nức nở, ủy khuất kêu lên một tiếng: "Phụ thân."

Phụng Vũ Hành không chờ phụ thân nàng nói chuyện, sau đó hỏi một câu: "Phụ thân, một vương gia không có thực quyền, sao lại dám bắt nạt con gái của thừa tướng đương triều như vậy? Đem con gái Phụng gia so sánh với nô tài trong vương phủ, Định An vương phủ đặt đại quan nhất phẩm đương triều ở vị trí kia sao? Xin phụ thân làm chủ cho tỷ muội chúng ta!"

Phụng Căn Nguyên gật đầu, khuyên Trầm Ngự: "Con yên tâm, món nợ này nhất định vì phụ nhớ kỹ, tòa Định An vương phủ kia, Phụng gia ta và hân không đội trời chung!"

Trầm Ngự muốn nói ta không cho người ghi hận Định An vương phủ, ta muốn người ghi hận Phụng Vũ Hành! Nhưng rốt cuộc không thể nói như vậy, nếu phụ thân nàng đã nhận định là lỗi của Định An vương phủ, nếu nàng đem mũi nhọn chỉ vào Phụng Vũ Hành lần nữa, vậy tất sẽ tạo thành cục diện tỷ muội không yêu thương nhau. Nàng không thể ở trước mặt phụ thân biểu hiện mặt không tốt, chỉ có thể cúi đầu, ủy khuất "ạ" một tiếng, lại thừa dịp Phụng Căn Nguyên không để ý, hung hăng trừng mắt Phụng Vũ Hành một cái.

Lão thái thái cảm thấy cảm xúc trong Trầm Ngự không thích hợp, vừa cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn kia của nàng, trong lòng không khỏi run lên.

Phụng Vũ Hành không phải người lương thiện, mọi người đều biết. Huống chi căn bản Phụng Vũ Hành vốn không có ý giả vờ giả vịt, ai làm nàng không thoải mái, ai cùng nàng kết thù, nàng báo thù tại chỗ, tuyệt đối không uớt át bản thủ.

Nhưng cho tới giờ Trầm Ngự đều mang khuôn mặt Bồ Tát trước mặt người khác, trước kia nàng cảm thấy cháu gái này có tính tình tốt, chỉ có nhân tài tâm địa từ bi như vậy mới xứng làm chi mẫu của một nước. Nhưng hôm nay, lại phát hiện Phụng Trầm Ngự không phải người nhu thuận như nàng tưởng tượng, sau lưng chỉ sợ có tâm tư tàn nhẫn giống Phụng Vũ Hành.

Lão thái thái hơi hoảng, nàng không phải sợ Trầm Ngự công tâm kế, nếu sau này nhất định đi vào con đường mẫu nghi, quá thiện lương sao có thể đi. Nàng sợ là thứ Trầm Ngự có không phải là tâm kế, mà là có đầu óc tâm tư ác độc không thể dùng giống Thẩm thị, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nàng không phải là hy vọng của Phụng gia, ngược lại trở thành tai họa của Phụng gia!

Việc hôm nay, làm Phụng Căn Nguyên trở về Tùng viên phải suy nghĩ sâu xa hơn. Trong lời của Phụng Vũ Hành nhắc nhở hân, dựa vào đâu mà một vương gia khác họ không có thực quyền lại dám không để Phụng phủ hân vào trong mắt? Nói đi nói lại, không phải là vì Phụng gia không có một ngọn núi để dựa vào. Tuy Phụng Vũ Hành và Ngự vương có hôn ước, nhưng Ngự vương kia bao nhiêu chuyện tốt đều chỉ cho cá nhân Phụng Vũ Hành, đối với Phụng gia hân, một chút thể diện cũng chưa cho. Người hiểu chuyện thậm chí sẽ biết, Ngự vương phủ không vừa mắt Phụng gia, đừng nói là Phụng gia không có chuyện, cho dù tương lai có chuyện, người ta không bỏ đá xuống giếng là may rồi, căn bản khoogn thể trông cậy giúp đỡ.

Hân cảm thấy, có một số việc, đến lúc phải quyết định.

"Người đâu." Âm thanh trầm thấp của Phụng Căn Nguyên vang lên, bên ngoài lập tức có gã sai vặt đẩy cửa tiến vào, "Chuẩn bị xe ngựa."

Gã sai vặt sững sốt, trước mắt trời đã là canh hai, hơn nửa đêm còn muốn xuất môn? Nhưng rốt cuộc không dám hỏi nhiều, đáp lại phải chuẩn bị xe.

Sau khi gã sai vặt kia lui ra, chợt nghe Phụng Căn Nguyên thấp giọng gọi: "Ám vệ."

Lập tức có bóng người thoáng hiện, đứng giữa thư phòng.

"Lần trước để người đi điều tra tam hoàng tử, có điều tra được gì không?"

Ám vệ gật đầu, "Năm ngày trước, tam hoàng tử từng gặp hữu tướng Phong đại nhân, nhưng Phong đại nhân không gặp. Hai ngày sau, Phong đại nhân tìm đến nhị hoàng tử. Ngoài ra, tam hoàng tử có ý đồ sớm âm thầm nuôi dưỡng binh mã, nhiều lần trưng binh tinh ngoài, hiện tại theo tin tức đáng tin cậy, đã có hơn ba vạn quân."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Tốt lắm, có tiền đồ."

"Đại nhân muốn đến Tương vương phủ của tam hoàng tử?"

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Đúng lúc phải đi bên đó một chuyến, Phụng gia ta vô luận thế nào cũng không trốn thoát khỏi trận tranh đoạt này, nếu không biểu hiện thái độ, chỉ sợ... theo thời gian thì đã quá muộn!"

Ám vệ không nói thêm nữa, chợt người lóe lên, lại biến mất trong không khí.

Phụng Căn Nguyên rời phủ suốt đêm, lặng lẽ vào trong Tương vương phủ của tam hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Xem Vận Mệnh

Trong Càn Khôn điện, Thiên Vũ để cầm quyền sách trong tay, hỏi người giám sát Khâm Thiên giám đang quỳ trước mặt: "Trước không phải nói là có phượng tinh giáng thế hay sao, nay giáng thế hướng nào rồi?"

Người giám sát kia trịnh trọng đáp: "Phượng tinh đã vào kinh thành, đang từ từ hiện ra, để phượng hoàng đi vào quỹ đạo vững chắc từng bước đi lên, trong vòng mười năm nếu không có thay đổi gì, có thể... tiến lên chủ vị."

Người giám sát càng nói về sau càng nhỏ, phượng tinh mới tiến vào chủ vị, có nghĩa là phượng tinh cũ phải nhường chỗ. Mà tân phượng tinh đối ứng với hoàng, cũng không phải Thiên Vũ đại đế bây giờ, chính xác là chủ nhân mới.

Tân chủ đăng cơ, cựu hoàng... băng hà.

Thiên Vũ để gật đầu, "Sinh lão bệnh tử chính là nhân sinh luận hồi, trăm cũng không sợ chết, chỉ là nghĩ phải thêm vài năm nữa, tốt xấu gì thì đứa trẻ kia cũng phải đi trên con đường vững vàng... Người lui xuống đi."

"Vâng." Người giám sát Khâm Thiên giám nhẹ khom người rồi lui ra.

Thiên Vũ để lại buông quyền sách trong tay ra, ni non tự nói: "Minh nhi, trăm không biết rốt cuộc nha đầu con chọn có bản lĩnh hay không, nếu Phượng gia có thể làm hại nàng, có lẽ, cũng không thành đại sự được."

Chợt gió động, Thiên Vũ để phát tay, đám cung nhân lui ra. Đến khi Càn Khôn điện chỉ còn một mình hắn, một hình bóng chớp lên trong không gian, xuất hiện giữa đại điện.

"Bệ hạ." Người nọ quỳ một gối xuống, bẩm báo: "Phượng tướng đi vào Trương vương phủ."

Thiên Vũ để nhũ mày tức giận, "Đúng là không biết tốt xấu! Có Minh nhi mà vẫn chưa đủ, hắn đúng là quá vọng tưởng muốn đại nữ nhi lên Phượng vị sao? Hừ! Trăm rất muốn xem, hắn chọn lão tam thì sẽ có bao nhiêu tiền đồ!"

Lại vung tay lên, ám vệ kia đã biến mất không thấy.

"Người đâu!" Thiên Vũ để đứng lên, "Bãi giá Nguyệt Hàn cung!"

Đây là lần thứ ba mươi sáu trong một năm Thiên Vũ để đến Nguyệt Hàn cung, mỗi một lần hắn đề nhớ rõ ràng, mỗi lần trở về hắn đều vẽ lên cây cột trong tâm điện Chiêu Hòa một vạch thẳng.

Dọc đường đi, Thiên Vũ đến ngồi trên kiệu đuối, lấy tay chống đầu, hỏi đại thái giám Chương Viễn bên người: "Người nói xem lần này Vân phi có gặp rắc rối hay không?"

Chương Viễn lau mồ hôi lạnh, trả lời: "Hoàng thượng, xem vận mệnh đi!"

Bốp!

Thiên Vũ để đập một cái trên đầu Chương Viễn: "Đúng là lá gan càng ngày càng lớn! Sao người không thể nghĩ tốt cho trăm chứ?"

Chương Viễn thật sự ủy khuất: "Nô tài sao lại không nghĩ tốt cho Hoàng thượng! Nô tài ước gì đại môn Nguyệt Hàn cung mỗi ngày rộng mở vì Hoàng thượng. Nhưng tính cách của Vân phi nương nương không phải là ngài không biết, đã bao nhiêu năm rồi, nàng mới mở cửa cho ngài một lần."

"Vạn nhất lần này lại phá lệ thì sao?"

"Cho nên nô tài mới nói phải xem vận mệnh thế nào thôi!" Chương Viễn vừa nói vừa đếm đầu ngón tay: "Điện Chiêu Hòa của ngài đã bị vẽ đầy bảy cây cột, hiện tại là cây cột thứ tám, bây giờ đang mùa thu, nghĩ cũng sắp đầy rồi..."

Bốp!

Lại bị đánh lên đầu.

Chương Viễn ôm đầu nói: "Hoàng thượng, nếu ngài đánh nô tài đến choáng váng, vậy sẽ không có người đắc lực hầu hạ ngài đâu."

"Vậy trăm sẽ gọi Trương Quảng trở về!"

"Ồi Hoàng thượng! Ngài muốn gọi sư phụ của nô tài về, vậy cửu điện hạ sẽ không có người hầu hạ."

Thiên Vũ buồn hừ một tiếng, trừng mắt liếc Chương Viễn, "Vậy lại để người lại mấy ngày, chờ ngày trăm già đi, xem người còn có ích lợi gì."

Chương Viễn rất thông minh, nhanh chóng tỏ thái độ: "Mặc kệ Hoàng thượng ở đâu, nô tài sẽ đi theo."

Thiên Vũ hiềm khi bị nô tài này chọc cười vài phần, khi kiệu đuổi đến gần Nguyệt Hàn cung, sắc mặt lại trầm xuống.

"Nếu không trăm không đi nữa." Thiên Vũ bắt đầu do dự.

Chắc Chương viễn đã sớm quen Thiên Vũ tự dằn vặt, cũng không kêu kiệu dừng lại, chỉ theo thói quen tính khuyên hấn: "Đi thử xem, vạn nhất được vào."

Thiên Vũ gật đầu, "Vạy thử xem."

Nhưng sự thật chứng minh, không có vạn nhất. Đại môn Nguyệt Hàn cung nhiều năm như một luôn đóng chặt, cho dù Chương Viễn tiến lên gọi bao nhiêu, tiểu cung nữ bên trong đều chỉ đáp một câu: "Vân phi nương nương nói, không gặp Hoàng thượng."

Chương Viễn không còn biện pháp, chỉ có thể lui về phía Hoàng thượng, cột trong điện Chiêu Hòa ta cùng lăm lại nhiều thêm một vết."

Thiên Vũ cũng không nổi giận, chỉ huy các thái giám: "Đi Tây Biên! Đi qua Nguyệt đài bên kia."

Các thái giám nâng kiệu đuổi rồi rời đến Nguyệt đài bên kia, chỗ kia có cái cửa nhỏ, Thiên Vũ nhớ rõ có mấy lần chỗ này không có người gác, nếu hấn cẩn thận một chút, sẽ không kinh động đến ám vệ của Nguyệt Hàn cung, có thể đi vào.

Hấn hạ kiệu ở cánh cửa nhỏ, bảo mọi người lui đi, một mình lách qua cửa. Quả nhiên hôm nay lại không có người gác, Thiên Vũ vui vẻ, chuẩn bị đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên từ bên trong có một bóng người áo trắng bay ra.

Hấn lui về phía sau vài bước, giận tái mặt.

"Hừ! Người biết người người ngăn đón chứ?"

Thân ảnh áo trắng kia dừng lại, là một nữ tử mặt lạnh, trong tay cầm kiếm, mặt không thay đổi nhìn Thiên Vũ đế.

"Hoàng thượng."

"Biết trăm là Hoàng thượng, người còn dám ngăn cản?"

"Xin Hoàng thượng thứ tội. Tại hạ chỉ phục tùng một mình Vân phi nương nương, nếu Hoàng thượng xông vào, chỉ có thể đạp qua xác tại hạ."

Thiên Vũ thất bại.

Hấn không phải không thể xông vào, hấn tự tin rằng ám vệ của mình so với cô nương này của Nguyệt Hàn cung mạnh hơn nhiều. Nhưng hấn cũng biết, một khi xông vào, chỉ sợ Vân phi sẽ không muốn gặp hấn nữa. Hấn có thể chịu được không gặp người trong lòng, lại không thể chịu được người chuyển thành thù. Cả đời hấn rong ruổi sa trường, tung hoành thiên hạ, yên ổn Càn Khôn, trấn áp giang sơn, duy chỉ có Vân phi là không như vậy.

"Thôi." Hấn khoát tay, mệt mỏi trở lại ngồi trong kiệu đuổi, "Người nói với Vân phi, nàng phải bảo trọng thân thể, nay thời tiết chuyển lạnh, không có việc gì thì đừng đến Nguyệt đài ngắm trăng, cũng đừng ăn chút thức ăn sống nguội gì đó. Nếu có một ngày nàng nghĩ thông suốt, muốn gặp trăm, cho dù trăm đã sắp vào mộ, cũng nhất định sẽ đứng lên vì nàng." Nói xong, Thiên Vũ đế vốn có thần thái hồng hào bỗng như già đi mười tuổi, năm tháng vội vàng làm thân thể thay đổi, đáng vẻ già nua đã hiện rõ.

"Hoàng thượng." Thiên Vũ đế chuẩn bị đi, nữ ám vệ áo trắng kia gọi hấn một tiếng, lập tức nói: "Nương nương có chuyện muốn tại hạ đưa cho ngài."

"Hả?" Tinh thần Thiên Vũ lại khôi phục lại, thân mình nhô ra phía trước, gấp giọng hỏi: "Nàng muốn nói chuyện gì với trăm?"

Nữ tử áo trắng đáp: "Nương nương nói, ánh mắt cửu điện hạ không sai, nàng cũng chỉ có thể giúp đến đây."

Thiên Vũ sững sờ một chút, rồi sau đó kinh ngạc nói: "Hóa ra không phải là cùng trăm nói chuyện." Cô đơn lại ập đến lần nữa, tay giơ lên, kiệu đuổi thay đổi phương hướng. "Trở về nói với nương nương các người, chỉ cần nàng vui vẻ, muốn gì trăm cũng làm được. Trăm sẽ che chở tốt mình nhi, còn cả nhà đầu kia nữa."

Nói xong, kiệu đuổi đi trước, một lát sau đã rời khỏi phạm vi Nguyệt Hàn cung.

Dọc đường Chương Viễn không nói nữa, hấn biết lúc này Hoàng thượng cần yên tĩnh, sự yên tĩnh này kéo dài đến buổi lâm triều ngày mai sẽ khôi phục lại bình thường.

Sau nửa canh giờ, tại Hinh Lan cung.

Bộ Bạch Bình quý phi múc từng muỗng từng muỗng hương liệu vào trong lư hương, hương liệu kia không biết chế từ cái gì, ngửi thấy có thể làm cho người ta đắm chìm giữa sung sướng, dùng vài lần sẽ nghiện.

Ở bên nàng có thái giám khom người bẩm báo: "Hoàng thượng lại đi Nguyệt Hàn cung, Vân phi vẫn không gặp."

Bộ Bạch Bình nhún vai cười, "Vị Hoàng thượng này của chúng ta, rất thích cây nho không ăn được kia. Vân phi chính là nắm được tính tình của hân, nhiều năm như vậy mà dám không gặp."

Thái giám kia cũng nói theo: "Hoàng thượng đợi nhiều năm như vậy, theo nô tài thấy, ngày lành của Vân phi kia cũng không tới vài năm."

"Hừ!" Bộ Bạch Bình bỗng kêu lên đau đớn, cầm hộp hương liệu ném tất cả vào trong lư hương. Trong nháy mắt, hương khí đầy trời, làm người choáng váng.

Có tiểu cung nữ nhanh chóng dọn dẹp lư hương, Bộ Bạch Bình trở về tẩm điện, tọa trên tháp. "Nàng sẽ không có ngày lành sao? Hơn bảy năm qua, Hoàng thượng vẫn đối với nàng như vậy. Hậu cung này đều đã thành lãnh cung, Vân phi không gặp hân bảy năm, thì hân bảy năm không tiến vào hậu cung nữa bước, đây là thủ kiệt vì Vân phi!"

Sáng sớm hôm nay, Phụng Vũ Hành thức dậy rất sớm, thay đổi trang phục trên người, đi đôi giày vải mềm, bắt đầu chạy quanh Đồng Sinh hiền.

Vong Xuyên đi theo, vừa chạy vừa thấy kỳ lạ hỏi nàng: "Tiểu thư không ngủ được sao?" Vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn trời, "Vừa mới tờ mờ sáng mà."

Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Về sau đều phải canh giờ chạy bộ, chạy vòng quanh Đồng Sinh hiền năm vòng, sau đó lại huấn luyện trọng lực lần nữa, ta muốn nhanh chóng rèn luyện thân gân cốt này."

Vong Xuyên không phải là không biết một tòa Đồng Sinh hiền này, năm vòng đó! Nhị tiểu thư muốn chạy đến chết luôn sao. Nhưng nghĩ lại, dự tính ban đầu cũng tốt, để thân thể khỏe mạnh không phải là chuyện xấu, nhị tiểu thư vốn đã có võ công, nếu có thể nâng cao phần nội lực, tương lai lúc gặp nguy hiểm sống chết, thì lại nắm chắc nhiều hơn.

Vì thế không khuyên nhủ, chỉ là nói với Phụng Vũ Hành: "Về sau mỗi ngày nô tỳ cùng luyện tập với tiểu thư."

Phụng Vũ Hành không từ chối, luyện tập nhiều luôn tốt. Vừa chạy vừa nghĩ tới Tử Duệ, không nhận được hỏi Vong Xuyên, "Hoàng Tuyền huấn luyện Tử Duệ lúc nào?"

Vong Xuyên đáp: "Thức dậy sớm hơn ngài nửa canh giờ."

"Hả..." Nàng hơi lo lắng, "Tử Duệ thức dậy thế nào?"

"Mỗi ngày nhị thiếu gia đều chủ động gọi Hoàng Tuyền dậy, chứ không phải là Hoàng Tuyền..."

Được rồi, Phụng Vũ Hành cảm thấy kiêu ngạo vì Tử Duệ.

"Tiểu thư nói huấn luyện trọng lực là gì?" Vong Xuyên không hiểu thuật ngữ mà Phụng Vũ Hành nói.

Vấn đề này Phụng Vũ Hành không trả lời ngay, chỉ chạy hơn một vòng, khôn biết từ đâu xuất hiện thêm hai bao cát buộc trên đùi, bốn vòng sau đều mang thêm bao cát chạy bộ.

Sau khi kết thúc năm vòng, không biết nàng lại lấy từ đâu ra hai cuộn dây thừng kỳ lạ, buộc lên thân cây, hai tay luân chuyển đan xen.

Sau đó, kiểm tra trong rừng một tảng đá lớn cầm trong tay, tay nâng lên nâng xuống hai trăm cái, hai tay luân phiên.

Nhảy éch, nằm ngửa, gập bụng...

Một loạt hành động kỳ lạ, cuối cùng Vong Xuyên cũng hiểu kế hoạch luyện tập của tiểu thư nhà nàng.

Suốt một canh giờ, tương đương hai giờ ở hiện đại, Phụng Vũ Hành đã hoàn thành việc tập luyện buổi sáng, đồng thời nói với Vong Xuyên: "Cũng luyện tập buổi tối một lần nữa, mỗi ngày đều như vậy. Ngoài ra, bữa sáng ta chỉ ăn trứng chim luộc, cơm trưa và bữa tối phải có thịt bò, loại thượng hạng, hiểu không?"

Vong Xuyên vừa lau mồ hôi vừa gật đầu, "Nô tỳ đi phân phó phòng bếp." Sau đó quay người đi, chỉ thấy trước cửa viện, Phụng Tường Dung mang theo nha đầu của mình đi đến, "O, tam tiểu thư đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Gieo Nhân Nào Gặt Quả Nấy

Phụng Vũ Hành cũng đã thấy Tường Dung, nhưng mũi nàng khá tốt, cũng ngửi thấy được một mùi thơm trong không khí.

Ánh mắt lập tức nhìn đến hộp com trong tay nha đầu được dẫn theo, "Mang đến đồ ăn gì ngon thế?"

Vong Xuyên nhắc nhở nàng: "Vừa rồi nói chỉ ăn trứng chim."

"Đó là ta nói bữa sáng, chưa nói không thể ăn giữa buổi." Phụng Vũ Hành tự mình tìm đủ loại lí do, "Tướng Dung, có phải An di nương lại làm điểm tâm không?" An thị làm điểm tâm rất ngon, không chỉ có nàng thích ăn, Diêu thị và Từ Duệ cũng thích ăn.

Thấy nàng thích, Tướng Dung rất vui vẻ, nhanh chóng cầm lấy hộp com mở ra để Phụng Vũ Hành xem: "Có bánh đậu xanh, bánh ngọt phù dung, có cả bánh nhân hoa quế, cũng có cả đậu phộng giòn mà Từ Duệ thích nhất."

Phụng Vũ Hành rất vui: "An di nương đúng là tốt." Nàng rất muốn ngay lập tức cầm bánh đậu xanh cho vào miệng, nhưng nhìn thấy Vong Xuyên đang dùng ánh mắt giám sát nàng, nghĩ một lúc, tay vừa vươn ra lại rút về. "Vong Xuyên, người đi đưa cho mẫu thân ta và Từ Duệ một chút đi. Đừng quên để phần bánh đậu xanh cho ta." Sau đó ngược tay kéo Tướng Dung: "Tỷ hỏi muội, bình thường ở trong viện nhân rồi thì làm gì?"

Tướng Dung suy nghĩ, "Làm nữ công, gần đây đang thêu khăn tay cho di nương."

"Có thể dậy sớm không?"

Tướng Dung không hiểu ý nàng, "Dậy sớm sao?"

"Lúc trời tờ mờ sáng ấy."

"Dậy sớm như vậy để làm gì?" Tướng Dung không hiểu, "Nhị tỷ tỷ có chuyện sao?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu, "Không có gì, chỉ là rèn luyện thân thể, nếu muội có thể dậy sớm, thì cứ đến đây, chúng ta cùng luyện tập. Tỷ dạy võ cho muội được chứ?"

Vừa nghe vậy Tướng Dung vui vẻ, gật đầu liên tục, "Được được! Không mong lợi hại bao nhiêu, thân thể có thể khỏe mạnh là được rồi."

Phụng Vũ Hành nói khái quát, "Vậy thì có thể. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi, về sau mỗi ngày vào đầu giờ dần, muội đến Đồng Sinh hiên, cùng tỷ chạy bộ."

Như vậy nàng đã tìm cho mình một người bầu bạn, đến khi Vong Xuyên đi đưa điểm tâm đã trở về, hai tỷ muội vẫn đang nghiên cứu kế hoạch ngày mai.

Vong Xuyên nghe thì cảm thấy buồn cười, rốt cuộc nhị tiểu thư nhà mình vẫn là một đứa trẻ, đứa trẻ đều cần tìm người bầu bạn.

Nàng lại không biết, Phụng Vũ Hành tìm bạn, chủ yếu, nàng vẫn muốn cho Tướng Dung một cuộc sống yên ổn. Không mong Tướng Dung có thể lĩnh hội học võ, nói chung thân thể của nữ tử khỏe mạnh hơn một ít cũng không phải chuyện xấu.

Trong tòa Phụng phủ này, người có thể thân thiết với Phụng Vũ Hành không nhiều, đối với muội muội này vốn không quá thân thiết, nhưng chỉ là mỗi lần thấy nàng, trí nhớ của nguyên chủ bắt đầu không thể khống chế. Hình ảnh trước đây lại hiện lên trong đầu lần nữa, Tướng Dung tròn tròn nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, nàng chỉ có thể thấy chỉ là một cái bánh bao đi theo sau mình, muốn gần gũi lại không dám gần gũi, muốn nói lại không thể nói.

Nghĩ vậy, trong lòng nguyên chủ thích muội muội này, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào, hơn nữa Phụng gia có quy định cho chính nữ, phải đem hai đứa trẻ ngăn cách ra không được chơi cùng một chỗ.

Hôm nay Tướng Dung lại không có việc gì, nên nàng giữ lại cùng ăn điểm tâm.

Phụng Vũ Hành nói với Tướng Dung, trứng chim có thể bổ sung cho thân thể một loại chất tên là albumin(1) gì đó, có lợi cho thân thể. Đặc biệt là người đang tiến hành tập luyện thân thể, thì phải càng bổ sung albumin.

(1) Albumin: là một chất gồm các protein đơn giản và các protein này thường không chứa glyxin, là protein quan trọng nhất của huyết thanh, tan được trong nước và bị kết vón khi bị đun nóng. Protein trong lòng trắng trứng là một hỗn hợp của các albumin. Vì thế khi luộc trứng, lòng trắng bị kết lại là do tính chất của albumin.

Tướng Dung không thực sự hiểu, nhưng nàng biết, nhị tỷ tỷ nói gì cũng đúng. Vì thế Phụng Vũ Hành ăn như thế nào, thì nàng ăn như thế, ăn xong còn không quên hỏi Phụng Vũ Hành: "Vậy còn buổi trưa? Buổi trưa ăn gì?"

Phụng Vũ Hành cực kỳ khẳng định nói với nàng: "Thịt bò."

Tướng Dung khề thờ dài, "Nói thật, muội đi theo An di nương coi như là tốt. Di nương có cửa hàng sinh lễ, tuy không kiếm được nhiều, mỗi tháng cũng sẽ dôi ra một chút. Trước kia khi mẫu thân còn ở trong quý phủ, chi phí ăn mặc của chúng muội đều bị cắt xén, phụ thân và tổ mẫu căn bản không hỏi han. An di nương tự mình đưa tiền cho hạ nhân ra bên ngoài mua đồ ăn tốt hơn, nấu trong phòng bếp trong tiểu viện của muội. Nếu không phải như vậy, chỉ sợ loại thịt bò này nọ, mấy tháng đều không được ăn một lần."

Phụng Vũ Hành hỏi nàng: "Vậy Phần Đại đâu? Hàn thị không có sinh lễ gì mà." Vừa hỏi xong thì chính nàng đã có đáp án, "Phần Đại chắc không chịu khổ gì, Phụng Căn Nguyên sủng Hàn thị, vậy sẽ không bạc đãi các nàng."

Tường Dung gật đầu, "Đúng vậy, phụ thân đối xử rất tốt với các nàng." Nàng cũng không cảm thấy kỳ lạ khi Phụng Vũ Hành gọi trực tiếp tên của phụ thân, An thị đã sớm nói với nàng, cho dù là nhị tỷ tỷ làm như thế nào, nàng chỉ cần để ý mà nhìn nghe, trước mặt người thứ ba trăm ngàn lần không thể nói ra ngoài. "Nhưng bây giờ có kém đi." Tường Dung nghĩ lại, "Từ khi có Kim Trân đi nương, phụ thân dường như không đi qua viện Hàn di nương. Nghe nói sau khi Phấn Đại bị thương ở tay, phụ thân còn chưa thăm nàng một lần, bởi vậy Phấn Đại vừa tốt lên vẫn nóng này."

Điểm này Phụng Vũ Hành cũng đã nghe Vong Xuyên nói qua, tính cách của Phấn Đại giống Thẩm thị đến mười phần, chỉ là rốt cuộc nàng còn nhỏ tuổi, trời mới biết sau này lớn lên có thể trở nên giỏi hơn thầy mà thắng lợi hay không.

Hai tỷ muội nằm qua điểm tâm lại nói chuyện, chốc lát, có hạ nhân dẫn theo một ma ma và một nha đầu đi đến.

Phụng Vũ Hành thấy người lạ, nhưng thấy Vong Xuyên trông cửa bên ngoài tiếp đón hai người đó rất thân quen, lập tức hiểu ra, tám phần là người của Ngự vương phủ. Quả nhiên, Vong Xuyên tự mình dẫn người vào nhà, hai người kia lập tức quỳ xuống hành lễ với Phụng Vũ Hành, mở miệng là ra: "Nô tỳ thỉnh an vương phi."

Gọi nàng là vương phi, đúng là người của bên Ngự vương phủ.

Vong Xuyên nhanh chóng giới thiệu: "Tiểu thư, đây là thợ may riêng trong phủ, vội tới đo người may y phục cho tiểu thư và tam tiểu thư."

Tường Dung không nghĩ rằng người tới đo đạc đã nhanh đến rồi, vài thủy vân đoán may thành y phục, nàng chỉ sợ chính mình tiếc không mặc, muốn treo lên mới đẹp.

Thợ may đo rất nhanh vì hai vị tiểu thư đều nhỏ người, Vong Xuyên cũng đưa hai tấm vải giao cho các nàng mang đi.

Trong lòng Tường Dung vui vẻ không có chỗ truyền đi, vội vàng cáo từ Phụng Vũ Hành, nói phải đi về nói với An di nương một tiếng, để nàng cũng cùng vui.

Phụng Vũ Hành không ngăn cản, rốt cuộc chỉ là tiểu hài tử mười tuổi, có tâm tình như vậy là đúng.

Sau khi Tường Dung đi về, nàng lại nghĩ đến một chuyện. Cúi đầu nhìn đôi giày trên chân mình, sáng nay chạy bộ thấy không thoải mái, dứt khoát phân phó hạ nhân đi lấy đôi mới đến, sau khi thay giày cũ rồi đưa cho Vong Xuyên: "Cầm lấy đem đến cho Phấn Đại, nói ta thưởng cho nàng."

Vong Xuyên nhìn cười một lát rồi nói: "Lần trước tiểu thư đưa giày, Hàn di nương vốn không dám đưa cho tứ tiểu thư xem, chắc là sợ tứ tiểu thư lại nổi giận."

"Mặc kệ nàng." Phụng Vũ Hành nhún vai cười, "Lần này người tự mình đưa tận tay Phấn Đại, cũng nói với nàng, đây chính là dùng sinh lễ đổi lấy, để nàng từ từ thưởng thức, tỷ tỷ ta có rất nhiều."

"Nô tỳ đã hiểu." Vong Xuyên mang theo giày xoay người ra khỏi phòng.

Phụng Vũ Hành gần như có thể đoán ra phản ứng của Phấn Đại khi nhìn thấy đôi giày, chẳng qua cũng không liên quan đến nàng, gieo nhân nào gặt quả nấy, Phụng Vũ Hành kia còn nhỏ tuổi mà tâm tư ác độc, nàng thực sự dễ bị bắt nạt lắm sao?

Đêm nay, không biết Ban Tẩu từ đâu trở về, đưa cho Phụng Vũ Hành một gói điểm tâm to, sau đó nói với nàng: "Điện hạ đến đại doanh Phong Thai nhiều này ở ngoại ô kinh thành, khi trở về mua trên đường."

Phụng Vũ Hành đối với hành động của Ban Tẩu rất khó nắm bắt, không khỏi xoa trán: "Ban Tẩu, một ngày trời người đi bao nhiêu chỗ vậy? Nếu ta gặp nguy hiểm người có thể thuận tiện đến sao?"

Ban Tẩu trả lời như chuyện đương nhiên: "Chủ tử ở trong phủ, đôi khi Ban Tẩu sẽ đi đến chỗ vương gia. Một khi chủ tử rời phủ, Ban Tẩu sẽ như hình với bóng."

Phụng Vũ Hành gật đầu, như thế rất tốt.

"Trương công công để thuộc hạ nói với chủ tử, nói là thuốc dán lần trước chủ tử cho dùng rất tốt, hẳn quý tạ ân điển của vương phi."

Chuyện này Phụng Vũ Hành cũng rất vui vẻ, tự cân nhắc một lát rồi nói: "Lát nữa ta lại làm thêm chút thuốc dán, người đưa cho Trương công công."

"Vâng." Chủ tử ta có thể hỏi ngài "làm" là làm bằng cách nào không? Ban Tẩu khịt khịt cái mũi, rốt cuộc vẫn ngừng lại không nói, thân chợt lóe, trở lại vào bóng tối quen thuộc của hắn.

Phụng Vũ Hành mở gói điểm tâm ra, cầm một miếng bánh mềm không biết là nhân gì, cho vào miệng ăn ngọt, trong lòng cũng ngọt ngào.

Cảm giác ngọt ngào này vẫn ngọt đến sáng sớm ngày thứ hai chạy bộ cùng Tường Dung, khoe miệng nàng vẫn cười tươi làm Tường Dung chạy theo cũng nở nụ cười, nụ cười này, cũng làm quên đi sự mệt mỏi khi vận động, tuy vẫn có mấy lần gần như không kiên trì được, nhưng chạy vòng quanh Đồng Sinh viên này năm vòng, tốt xấu gì cũng coi như vẫn có thể chịu được.

Sau điểm tâm, hai tỷ muội dẫn theo Từ Duệ và Diêu thị đến Thư Nhã viên thỉnh an lão thái thái. Các nàng tới sớm, lão thái thái vừa mới dọn dẹp xong,

Triệu ma ma tươi cười nói: "Nhị tiểu thư đúng là có hiếu nhất."

Phượng Vũ Hành mỉm cười trả lời: "Đâu có, tam muội muội và ta cùng đến."

Lão thái thái nhanh chóng đáp lại: "Gần đây trời lạnh, buổi tối ngủ có lạnh không?"

Nàng lắc đầu, "Đa tạ tổ mẫu đã quan tâm, không lạnh đâu. Bệnh đau thắt lưng của tổ mẫu, thời tiết đã trở lạnh, nên càng phải chú ý mới được." Vừa nói vừa lấy trong tay áo ra một miếng thuốc dán, "Nghĩ chắc chỗ thuốc dán lần trước tổ mẫu dùng cũng sắp hết, A Hành lại mang theo một chút đến, khi tổ mẫu không khỏe thì lấy một tấm mà dán lên."

Lão thái thái vừa thấy thuốc dán này thì vui vẻ, mau chóng để Triệu ma ma nhận lấy, liên tục khen ngợi nàng: "A Hành đúng là tri kỷ của chúng ta."

Bên này đang nói chuyện, trong viện, Hàn thị, An thị và Kim Trân cùng đi đến, ở xa phía sau còn có Phượng Trầm Ngư.

Lão thái thái thấy tất cả mọi người đến đây, nhanh chóng ngồi thẳng lên. Nàng thích cái cảm giác một đồng người quỳ gối trước mặt hành lễ với nàng, càng thích cái cảm giác hư vinh khi mình từ từ nói "Đều đứng lên đi". Nếu lão gia có thể nhìn thấy tất cả, tuổi trẻ phải chịu tù nhục kia mới được bù lại. Nghĩ như vậy, liền quyết định khi nào rảnh nhất định phải đề xuất với Phượng Cần Nguyên, tìm một lý do về quê một chuyến, để những người đó nhìn thấy cảnh vật Phượng gia như thế nào.

Cần nhắc một lúc, mọi người đều đã vào đến phòng. Phượng Vũ Hành nhìn thấy Hàn thị vẫn còn cúi đầu, mắt nhìn giày, giống như đang lẩn tránh điều gì. Nàng để ý một chút, cẩn thận nhìn một lát mới phát hiện, hóa ra nửa bên mặt trái của Hàn thị bị sưng, mắt chẳng những bị sưng lên, dường như kiểu tóc hôm nay cũng không giống bình thường, có những lọn tóc rủ xuống trán, có thể nhìn thấy phía dưới tóc ẩn hiện vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Trả Nợ

Phượng Vũ Hành cảm thấy, dường như khoảng thời gian gần đây có vẻ nàng đã từ từ tởn tởn với mọi người trong Phượng phủ, đã muốn chủ động cho những người này ngọt ngào. Trong lòng có một ngọn lửa âm ỉ bùng lên, sau khi chờ tám người này ngồi xuống, chợt nàng mở miệng nói: "Sao mặt Hàn di nương lại bị sưng lên vậy? Trán cũng có vết máu, là do đánh nhau với người khác sao?"

Mũi của Hàn thị sưng chút nữa bị lệch!

Chuyện đánh nhau với người khác là loại chuyện chỉ có Thẩm thị làm, nếu nàng có làm thì cũng biết để tâm đến thể diện của mình và Phấn Đại. Chỉ là khuôn mặt này... Đã cố gắng che giấu như thế, vậy mà vẫn không thoát được ánh mắt của Phượng Vũ Hành.

Nàng bắt đầu dĩ giải thích: "Không có, là do ban đêm ta không cẩn thận bị ngã."

"À." Phượng Vũ Hành như đang suy nghĩ, "Cái trán kia bị ngã thì đúng rồi, chỉ là nửa bên mặt đều bị sưng lên, Hàn di nương ngã rất kỳ lạ đó!"

Lão thái thái cảm thấy giọng điệu của Phượng Vũ Hành hơi kỳ lạ, cũng không nghĩ gì hơn, chỉ trừng mắt nhìn Hàn thị một cái, nói: "Nhiều người mà ban đêm còn có thể bị ngã, là do Phượng gia chưa cho người nha đầu gác đêm sao?"

Hàn thị nhanh chóng đứng dậy trả lời lão thái thái, nói: "Đều là do chính thiếp thân không cẩn thận, đã phiền lão thái thái thương xót."

Lão thái thái nhìn khinh thường, làm sao nàng có tâm tư để thương xót một tiểu thiếp.

Hàn thị thấy lão thái thái không thêm nhắc lại, nhanh chóng về chỗ ngồi, đầu cúi càng thấp hơn.

Lúc này, Phượng Trầm Ngư đứng lên, nhận lấy một cái hòm trong tay nha hoàn rồi đưa cho lão thái thái: "Tổ mẫu, lần trước nhị muội muội đòi bạc, cháu gái đã đòi các cữu cữu rồi. Đây là ngân phiếu hai mươi vạn lượng, xin tổ mẫu xem qua."

Lão thái thái vừa nghe tới, ánh mắt chợt lóe lên, bạc đã đến rồi, ở đó có hơn phân nửa đều là của nàng đó!

Nhanh chóng để Triệu ma ma nhận lấy hòm, mở hòm ra, không thừa không thiếu, đúng hai mươi vạn lượng.

Lão thái thái gật đầu, "Ừ, chuyện này Trầm Ngư cháu làm không sai. Phải nhớ rằng, cháu luôn là con gái của Phượng gia, Thẩm gia kia lại giàu có, nhưng cũng chỉ là thương nhân, tương lai vận mệnh của cháu là nắm giữ Phượng gia trong tay, cho nên, việc gì cũng phải ưu tiên Phượng gia trước."

Trầm Ngư cúi người hành lễ: "Cháu gái nhớ rõ."

Phượng Vũ Hành nhếch môi mở miệng nói: "Tổ mẫu nói đúng, đây là bạc của Phượng gia, cũng không phải là A Hành đòi Thẩm gia."

Lão thái thái già vờ để Triệu ma ma đưa hòm ngân phiếu cho Phụng Vũ Hành, đồng thời nói: "A Hành, rốt cuộc là tiền do cửa hàng các cháu kiếm được, vẫn nên do cháu chi phối!"

Phụng Vũ Hành nhu thuận đẩy tay Triệu ma ma ra một phen, nói: "Hai mươi vạn này, có năm vạn là cho tam muội muội thêm đồ cưới, còn lại đều là của tổ mẫu. Đương nhiên, phần của phụ thân sẽ chuyển cho tổ mẫu là được, không cần qua tay A Hành."

Lão thái thái rất hài lòng với Phụng Vũ Hành về chuyện tiền bạc, ôm chiếc hòm như ôm bảo bối, cực kỳ không tình nguyện đưa ra ngân phiếu năm vạn lượng cho Triệu ma ma để đưa cho An thị.

An thị nhanh chóng vội quỳ xuống dập đầu tạ ơn lão thái thái, đồng thời lại tạ ơn Phụng Vũ Hành.

Hàn thị ở một bên thu hết vào trong mắt, ánh mắt đỏ bừng vì ghen tị. Trong lòng không ngừng mắng Phụng Phấn Đại, nếu không phải ngày ấy nàng ồn ào, thì trong hòm tiền này cũng có một phần là của các nàng! Nay bạc không có, chỉ được đổi thành một ít đôi giày cũ, Phấn Đại còn tức giận với nàng, nàng cảm thấy rất không có công lý.

"Nhị muội muội." Chuyện ngân phiếu giải quyết xong, Trầm Ngự lại nói với Phụng Vũ Hành: "Muội đòi đồ cổ thì hôm nay Thẩm gia sẽ phái người đưa đến Kỳ Bảo trai, đến lúc đó còn mời nhị muội muội qua kiểm kê."

Phụng Vũ Hành sửa lại cho đúng: "Không phải là ta đòi đồ cổ, là bị mẫu thân trộm đi đồ cổ." Nàng nhấn mạnh thêm chữ "trộm", thấy ánh mắt Phụng Trầm Ngự trốn tránh. "Đại tỷ tỷ yên tâm, quay về ta sẽ phái người hiểu biết đi kiểm kê." Nói xong, quay qua nói với Vong Xuyên: "Lát nữa người đến Ngự vương phủ, xin điện hạ phái người hiểu biết về đồ cổ đến Kỳ Bảo trai."

Vong Xuyên gật đầu đáp ứng.

Phụng Trầm Ngự vừa nghe lời này, mi tâm lại nhíu lại.

Lão thái thái thấy tiền đã chia xong, thì chuyển đề tài, lại muốn nói chuyện với Diêu thị: "Thiên Nhu à!" Nàng trực tiếp gọi khuê danh của Diêu thị, "Có chuyện này ta vẫn muốn thương lượng với người."

Diêu thị nhìn nàng, theo nói quen định mở miệng nói "Mẫu thân có chuyện gì sao?". Nhưng lời nói đến bên miệng, thì chợt nhớ mình không còn là đương gia chủ mẫu nữa, rốt cuộc không còn tư cách gọi nàng một tiếng mẫu thân. Nay nàng là thiếp, giống An thị và Hàn thị gọi là lão thái thái. Vì thế, lời nói vừa chuyển, không mang theo cảm xúc nói: "Lão thái thái có chuyện cứ phân phó là được."

Lão thái thái thấy nàng lạnh nhạt, cảm thấy không thoải mái một chút, nhưng đây lại là thời điểm không thể đắc tội nàng, đành phải thở hắt hắt, điều chỉnh cảm xúc của mình, mới lại nói: "Tứ Hạo đường thương ở nhà một thời gian rồi, lúc này nên trở về Tiêu Châu."

Diêu thị gật đầu, "Vâng."

Hà? Lão thái thái ngăn ra, không nghĩ rằng Diêu thị phản ứng như vậy. Trong ấn tượng của nàng, Diêu thị luôn là người nói nhiều chuyện tốt, hơn nữa còn là người nhân từ duy nhất trong Phụng gia. Chỉ cần Phụng gia có nhu cầu, trong nhà không cần đề xuất, chính nàng sẽ vận dụng quan hệ của Diêu gia giúp Phụng gia làm việc. Nhưng hôm nay...

Nàng không có cách nào, không thể không nói thẳng: "Người xem có thể nói với Văn Tuyên vương phi không, để Tứ Hạo trở về Văn Lộc thư viện?"

Diêu thị chớp mắt mấy cái, "Vậy phải để lão gia đến thăm Văn Tuyên vương phủ! Không biết lão thái thái và thiếp thân có cùng ý nghĩ?" Lão thái thái tức giận tròn mắt, dứt khoát nói thẳng: "Ý của ta là, người và Văn Tuyên vương phi quan hệ tốt, Văn Lộc thư viện là của Diệp gia, người có thể giải thích với Văn Tuyên vương phi, cần gì phiền Căn Nguyên đến thăm vương phủ?"

Diêu thị lắc đầu, "Chuyện này thiếp thân thật sự không có cách. Lão thái thái có điều không biết, Văn Tuyên vương phi đúng là có quan hệ tốt với thiếp thân, nhưng chính vì thiếp thân có quan hệ tốt với nàng, cho nên đối với việc ba năm trước thiếp thân bỗng bị chuyển thành tiêu thiếp Phụng phủ, hơn nữa ba người còn bị đưa đến Đại Sơn tây bắc, đến nay đều luôn canh cánh trong lòng. Lần trước gặp gỡ ở chùa Phổ Độ, thiếp thân khuyên can mãi nàng mới bớt giận."

Lão thái thái bối rối: "Nếu đã bớt giận, vì sao không thể giúp đỡ?"

Diêu thị chấp thuận đáp: "Văn Tuyên vương phi không có cách nào đối với chuyện của ta, nàng muốn điều tra nhưng cũng không thể, chỉ có thể tự mình hòng đổi. Nhưng giữa ban ngày vô cơ bị đại phụ nhân chỉ vào mũi mũi, còn mắng cả quận chúa Thiên Ca được Hoàng thượng sủng ái nhất, lão thái thái còn muốn thiếp thân đi cầu xin thế nào? Ngày ấy nếu không phải do thiếp thân ngăn cản, Văn Tuyên vương phi sẽ dứt khoát đổi xe ngựa hồi kinh, trực tiếp tiến cung cáo trạng."

Lão thái thái vừa nghe xong thì mở hồ, chuyện ngày ấy qua đi nàng cũng không dám nghĩ đến. Lời Thẩm thị mắng ra đều khó nghe! Đừng nói là vương phi người ta, ngay cả dân chúng bình thường cũng không chịu nổi. Nói đến đây, họa này là do Thẩm thị gây nên, nay Diêu thị nói như vậy, nàng còn thể diện gì mà cầu Diêu thị giúp Tứ Hạo.

"Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?" Lão thái thái nỉ non tự nói.

Diêu thị nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, đành phải mở miệng: "Thiếp thân không còn biện pháp nào cả, nếu lão thái thái có chủ ý, còn mời ngài đưa

ra."

Đột nhiên mí mắt của lão thái thái nhảy lên, sao nàng cảm thấy ba năm trôi qua, chẳng những Phụng Vũ Hành thay đổi, ngay cả Diêu thị cũng đã thay đổi rồi? Nay mồm mép Diêu thị đều sắp theo kịp Phụng Vũ Hành rồi, ba câu hai câu đều có thể làm người hoảng sợ.

Nàng không biết, tình người Phụng gia hơi hột, đã ngấm vào Phụng Vũ Hành một chút, tâm ý của Diêu thị đã sớm nguội lạnh.

Nói tới đây, dường như lại không có gì hay để nói, mọi người trầm mặc một hồi.

Lão thái thái nhìn những người này, càng nhìn càng phiền lòng, cứ nghĩ Từ Hạo của nàng nên làm sao bây giờ! Đó lại là cháu ruột duy nhất của nàng!

Phụng Vũ Hành lại cố tình gây ngột ngạt lúc này: "Lần trước phụ thân nói mời danh y chữa bệnh cho đại ca ca, không biết đã tìm được chưa."

Một câu, làm lão thái thái sắp hồng mắt rồi, thật sự ngồi không được nữa, dứt khoát phát tay: "Các người đều về đi."

Mọi người đứng dậy cáo lui, khi chuẩn bị đi, Kim Trân không biết sao, bước đi chậm lại, đột nhiên dùng tay ôm ngực, khuôn mặt phập phồng.

Hàn thị ở ngay bên cạnh nàng, thuận miệng hỏi: "Người làm sao vậy?"

An thị cũng nói theo: "Sắc mặt kém như vậy? Có phải nghỉ ngơi không tốt hay không?"

Hàn thị hừ lạnh một tiếng, "Sao có thể nghỉ ngơi không tốt được, mỗi tối đều ở cùng lão gia, ta thấy, nghỉ ngơi không tốt phải là tỷ muội chúng ta mới đúng."

Đề Hàn thị nói nhiều như vậy, tâm trạng của Kim Trân cũng bình thường lại một chút, nhanh chóng nói tiếp: "Đã phiền hai vị di nương lo lắng, ta không sao, chắc do hôm qua đi ngủ muộn."

Nàng vốn tìm lý do trả lời cho có lệ, nhưng vào trong lỗ tai Hàn thị lại là một tầng ý nghĩa khác: "Đúng vậy, mỗi ngày lão gia đều đến, người có thể ngủ sớm mới là lạ đấy!"

Lão thái thái không thích nhìn Hàn thị nhất, tức giận đập tay lên mặt bàn: "Mặt đã ngã thành như vậy, không về dưỡng tốt trong viện, còn lái nhái cái gì? Quá khư người như thế nào chính mình còn không rõ lắm sao? Cũng chỉ có tính tình An thị không so đo với người, bằng không sao để cho người tiếp tục kiêu ngạo trong phủ!"

Lão thái thái tức giận, Hàn thị cũng không nói gì nữa, rầu rĩ rời Thư Nhã viên.

Phụng Vũ Hành nhìn Kim Trân một cái, nhìn khuôn mặt bình thân của nàng cất giấu sự khản trương và sợ hãi, dường như đoán ra chút gì đó.

Vì ba cửa tiệm đều khai trương, Thanh Ngọc cả ngày làm việc không thấy bóng người. Mấy người Phụng Vũ Hành trở về Đồng Sinh viên, Từ Duệ trực tiếp trở về viện của mình, đi theo tiên sinh tập viết. Diêu thị có chút lo lắng hỏi Phụng Vũ Hành: "Hôm nay ta nói có phải quá nặng hay không? Trước kia ta không nói chuyện như vậy, nhưng từ khi trở về kinh, cũng không biết làm sao nữa, tâm tính này nhưng sao đã trầm xuống rồi."

Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Bởi vì Phụng phủ căn bản không phải nơi yên tĩnh, tâm chúng ta tuy đã yên, người ta cũng sẽ không như ý chúng ta. Hôm nay mẫu thân rất được, các nàng là người không biết xấu hổ, vì sao chúng ta còn muốn để lại mặt mũi cho các nàng?"

Diêu thị lại nói: "Thật ra ta không phải nhằm vào lão thái thái, chỉ là nghĩ đến Phụng Từ Hạo lại nửa đêm động đến phòng con, thì ủy khuất thay con. Phụ thân con cố tình không nói chuyện này với con, nhà này quả nhiên là không thể phân biệt được sai trái!"

Phụng Vũ Hành cười, cho dù Diêu thị vì cái gì, hôm nay biểu hiện của nàng cũng là tiến bộ rất lớn, người luôn bị áp bức sẽ trưởng thành trong nghịch cảnh.

Nàng đưa Diêu thị về viện, lại dặn hạ nhân hầu hạ chu đáo, lúc gần đi còn nhìn thoáng qua Tôn ma ma, sau mới trở về tiểu viện của mình.

Vong Xuyên đề nghị với nàng: "Nếu phải một nha đầu đi, Thanh Ngọc đang giúp đỡ mở cửa tiệm, trước mắt nô tỳ sẽ đến chỗ điện hạ tìm người nghiệm thu đồ cổ, bên người tiểu thư không thể không có người hầu hạ."

Phụng Vũ Hành nghĩ rồi nói: "Không vội, về sau từ từ tìm."

Vong Xuyên cũng không nói gì nữa, rồi chuẩn bị dọn dẹp một chút để ra phủ, khi quay người, đã thấy Kim Trân dẫn nha đầu vội vã đến bên này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Người Không Nên Có Ý Đồ Xấu Với Ta

Kim Trân sẽ đến, Phụng Vũ Hành đã đoán ra từ sớm, thậm chí Kim Trân còn để nha hoàn của mình ở ngoài cửa, tiến vào chính đường thì tự đóng cửa lại, sau đó quỳ xuống trước mặt nàng, nàng cũng không cảm thấy kỳ lạ gì.

Vẫy tay để Vong Xuyên đi làm việc, chờ Vong Xuyên rời khỏi đây, lúc này mới tập trung chú ý lên người Kim Trân.

"Làm gì vậy? Mau đứng lên đi." Nàng chỉ mời đứng lên, nhưng vốn không có ý định đỡ dậy.

Trên mặt Kim Trân mang theo sự sợ hãi rõ ràng, vừa quỳ vừa tiến lên hai bước ôm lấy đùi Phụng Vũ Hành: "Xin nhị tiểu thư cứu ta, ta biết nhị tiểu thư nhất định có biện pháp, xin nhị tiểu thư cứu mạng!"

Phụng Vũ Hành nhíu mày, đưa tay xuống cầm lấy cổ tay Kim Trân, chỉ một lát đã kiểm chứng được suy đoán trong lòng.

"Nhiều hơn hai tháng, xét thấy thì là ba, bốn tháng, rõ ràng không phải là của cha ta."

Kim Trân xấu hổ không chịu nổi, nhưng trước mặt Phụng Vũ Hành thực sự không thể giấu diếm, đành gật đầu thừa nhận: "Nhị tiểu thư hiểu rõ tất cả, Kim Trân không dối gạt nhị tiểu thư, đứa bé này đúng là không phải của lão gia, cho nên tuyệt đối không thể sinh hạ."

"Vì sao?" Phụng Vũ Hành nhìn Kim Trân, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu, "Vậy không phải người đến xin ta tìm biện pháp sinh ra một đứa trẻ giống cha ta sao?"

Kim Trân lắc đầu, "Không phải, giấy không bọc được lửa, một ngày nào đó đứa trẻ sẽ trưởng thành, nếu bình thường hẳn hoàn toàn giống ta, nhưng nếu giống người nọ... Cho dù Phụng gia không nghi ngờ, người nọ cũng muốn nghi ngờ. Ta quá hiểu hắn, đến lúc đó nhất định sẽ có cơ hội vợ vét tài sản, ta phải suốt ngày lo lắng đề phòng trốn đông trốn tây, thà không sinh ra." Nàng nói xong, ngẩng đầu, khẩn thiết cầu xin Phụng Vũ Hành: "Nhị tiểu thư biết y thuật, xin nhị tiểu thư cho ta một toa phương tử để bỏ đứa bé này đi."

"Ra ngoài xin đại phu không phải là được rồi sao, loại chuyện bày bả này ta không làm." Cho dù nàng không thích Kim Trân, lại càng không muốn ở cùng với nàng nói chuyện, nhưng động tay loại bỏ một đứa bé, đúng là nghiệp chướng.

"Đại phu bên ngoài không thể tin!" Kim Trân kiên định nói: "Loại chuyện này tuyệt đối không thể để ra ngoài, cho nên ta mới đến cầu xin nhị tiểu thư."

"Nếu ta nói với phụ thân thì sao?" Nàng buồn cười nhìn Kim Trân, "Người sao lại chắc chắn ta sẽ giúp người?"

Kim Trân hoảng hốt một hồi, sau đó nói: "Sẽ không đâu. Nhị tiểu thư giữ lại nô tỳ, có còn hơn không có ai gió thổi bên gối(1) lão gia. Từ khi được lão gia thu phòng, nô tỳ đã quyết định đứng bên cạnh nhị tiểu thư. Nô tỳ biết nhị tiểu thư nắm giữ căn khôn, nô tỳ sẽ luôn vâng dạ, không dám lỗ mãng."

(1) Hán Việt là "Xuy châm biên phong". Nghĩa đen: gió thoảng thổi bên gối. Nghĩa trong truyện: giọng tâm sự đêm khuya nghe như gió thổi bên tai.

Phụng Vũ Hành dĩ nhiên biết tâm tư này của Kim Trân, nàng giữ Kim Trân lại, cũng đúng theo như lời đối phương nói, là muốn có người tâm sự bên gối Phụng Căn Nguyên. Nhưng đứa trẻ này... "Người cứ về đi, ta còn nghĩ đã."

Chưa đáp ứng, cũng chưa nói là không đáp ứng, chỉ đuổi Kim Trân về Như Ý viện trước. Dù sao cũng là một sinh mệnh, tuy nàng là Phụng Vũ Hành, cũng không thể qua loa.

Vong Xuyên trở về vào ban chiều, nói với Phụng Vũ Hành rằng bên Kỳ Bảo Trai đã kiểm kê xong, không có vấn đề gì, chỉ là... "Khi nô tỳ mang người đến Kỳ Bảo Trai, người của Thẩm gia đang khiêng rương đồ vào bên trong, khiêng vào một rương, lại từ bên trong khiêng ra một rương, nói là trước đó rương này bị lấy sai."

Phụng Vũ Hành bật cười, Thẩm gia này đúng là nực cười, đến đây rồi mà còn có ý đồ đánh trái trước mắt nàng. Nghĩ chắc là sau khi nàng đã nói qua muốn mời người của Ngự Vương phủ đến kiểm tra, Trầm Ngự lại nhanh chóng thông báo với đối phương đôi hàng!

Cho dù thế nào, nay chuyện cửa tiệm đã được giải quyết, cuối cùng là bỏ lại cho nàng một khối tâm sự.

Vong Xuyên xuống trừ hạ ăn cơm, vừa ăn xong thì trở về, chỉ thấy có tiểu nha đầu canh giữ ở Liễu viên đi tới, đến trước mặt Phụng Vũ Hành nói: "Nhị tiểu thư, có hạ nhân Tùng viên đến đây, nói là lão gia gọi ngài tới."

Phụng Vũ Hành không rõ thế nào, lại vẫn dẫn theo Vong Xuyên chuẩn bị đến Tùng viên một chuyến.

Mà ở Tùng viên lúc này, Phụng Căn Nguyên đang tiếp một vị khách đến thăm.

Vị khách này không phải là ai khác, mà là Định An vương Quả Mẫn Đạt.

Định An vương ngồi ngay ngắn ở ghế khách, bên cạnh là chiếc bàn nhỏ để chén nước trà hẳn chưa động đến, chỉ là giữa phòng để hai chiếc rương, mặt thành khẩn nói: "Đây là một chút tâm ý, mong Phụng đại nhân vui lòng nhận cho."

Phụng Căn Nguyên vung tay lên: "Vương gia, đây là ý gì?"

Định An vương hơi xấu hổ: "Ngày ấy vương phủ trong phủ ta mừng thọ, ba vị tiểu thư Phụng phủ có thể cùng tham dự, thật sự là đã cho bốn vương mặt mũi. Tiếc rằng nha đầu kia của nhà ta đã nuông chiều đến hư rồi, nói chuyện làm việc không phân nặng nhẹ, làm cho nhị tiểu thư Phụng gia bị tội nhục, bốn vương đây... Ai! Là tội bởi tôi."

Phụng Cẩm Nguyên cũng lắc đầu nói: "Hạ quan còn nghe nói Định An vương phi bắt chính nữ Trầm Ngư của ta vì quý phủ đệm nhạc cho đám vũ cơ, còn nói con gái Phụng gia có thể đệm đàn cho vũ cơ, là thể diện ngất trời cho nàng?"

Định An vương sùng sốt, hần chỉ biết là Thanh Nhạc đã diễn trò khôi hài, nhưng không biết trước đó còn có chuyện gảy đàn này. Trước mắt Phụng Cẩm Nguyên hỏi đến, thật sự hần xấu hổ vạn phần.

"Sao lại thế. Tiểu thư Phụng gia kim chi ngọc diệp, một đám vũ cơ sao xứng để Phụng tiểu thư gảy đàn? Đúng là làm càn!"

Phụng Cẩm Nguyên gật đầu, "Đúng là làm càn. Vương gia, hạ quan nhận thiệp mời của vương phủ, có ý tốt để ba đứa con gái mang theo thọ lễ đến chúc thọ, nhưng một bị hạ nhân làm bẩn váy, một bị bắt gảy đàn cho vũ cơ, còn một bị Thanh Nhạc quận chúa làm xấu hổ. Vương gia có hiềm khích gì với Phụng phủ ta?" Phụng Cẩm Nguyên vừa nói vừa đứng lên, "Nếu Phụng gia ta có chỗ không đúng, mong vương gia minh xét, hạ quan chắc chắn sẽ bồi tội. Nhưng con gái trong nhà đều chưa lấy chồng, mong rằng vương gia, vương phi và quận chúa giữ lại cho các nàng chút thể diện."

Hần vừa nói như vậy, trên mặt Định An vương không nhị được, không khỏi mắng trong lòng Thanh Nhạc và vương phi một lát. Nhưng trên mặt vẫn vui vẻ với Phụng Cẩm Nguyên, nhanh chóng đứng lên, trả lời: "Phụng đại nhân nói gì vậy, Định An vương phủ ta và Phụng gia luôn giao hảo, tại sao lại nói đến hiềm khích! Ai! Đều do nữ nhân trong nhà không biết tốt xấu, bốn vương trở về nhất định trách phạt thật nặng, mong Phụng đại nhân thông cảm." Nói xong, vừa chấp tay, vừa cúi người cho Phụng Cẩm Nguyên một cái vương gia chi tôn. Phụng Cẩm Nguyên cũng hiểu khi chuyển biến tốt thì nắm bắt, dù sao người ta cũng đã nâng lễ vào cửa, lại ăn nói khép nép, hần không thể tự cao tự đại quá.

Vì thế cười ha ha theo, nói: "Chuyện nữ nhân trong nhà, hạ quan sao lại so đo với vương gia."

Lúc này Định An vương với nhẹ nhàng thở ra, ngồi về ghế khách lần nữa, đưa trà lên uống một ngụm.

Nhưng bồi tội xong, Định An vương cũng không có ý định ra về. Phụng Cẩm Nguyên tiếp chốc lát, cũng nhìn ra manh mối, không khỏi hỏi: "Vương gia còn có việc gì?"

Định An vương xấu hổ nở nụ cười gượng, rồi mới nói: "Không gạt Phụng đại nhân, hôm nay bốn vương tới đây, đúng là còn có một chuyện muốn nhờ."

"Há? Không biết hạ quan có thể giúp vương gia chuyện gì?"

Định An vương lại uống một ngụm trà lớn, ngẫm một lát, lại nói: "Chính là sự việc tiểu nữ gây rối, Phụng đại nhân có điều không biết, ngày ấy có thất điện hạ ở đó, đã thấy được nhưng lại nói... Nhưng lại nói là phải về bẩm báo Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tứ hôn cho Thanh Nhạc. Ai! Người nọ chỉ là một gã thị vệ trong phủ, Thanh Nhạc sao có thể gả cho hần?"

"Vậy ý vương gia là..." Phụng Cẩm Nguyên lạnh mặt, chuyện ngày ấy hần đã sớm phả người hỏi thăm, rõ ràng Thanh Nhạc muốn vu hãm Phụng Vũ Hành. Quận chúa trong phủ người không thể giả, chẳng nhẽ để con gái Phụng gia ta giả sao? Nghĩ thì như vậy, tức giận lại giấu đi: "Tình tình của Thất điện hạ cả ta và ngài đều biết, nhìn qua thì hiền lành, cũng không có việc gì có thể thương lượng với thất điện hạ. Chỉ sợ chuyện này, hạ quan thật sự bất lực."

Định An vương sao có thể để hần nói một câu mà từ bỏ, nhanh chóng nói: "Có thể mời nhị tiểu thư thương lượng với thất điện hạ mà! Bốn vương nghe nói nhị tiểu thư và thất điện hạ rất thân thiết, còn gọi thất điện hạ là thất ca."

Phụng Cẩm Nguyên nhũn mảy, càng ngày càng cảm thấy Định An vương gia đúng là không biết xấu hổ. "Vương gia, quận chúa và thị vệ kia tâm đầu ý hợp, vì sao vương gia không thành toàn, không nên cảm gây đánh uyên ương đâu?"

Định An vương vỗ đùi, "Sao có thể là tâm đầu ý hợp!"

"Vậy thì là gì?" Phụng Cẩm Nguyên trừng mắt hỏi lại Định An vương, "Không phải là tâm đầu ý hợp, vậy sao lại có chuyện đó phát sinh?"

Định An vương bị nghẹn nói không ra lời, ngắc ngứ cả buổi, thì nhả ra một câu: "Tiểu nữ không hiểu chuyện, đều là tiểu nữ không hiểu chuyện, mong Phụng đại nhân có thể giúp bốn vương một lần, nếu sự tình thành công, bốn vương chắc chắn sẽ hậu tạ."

Phụng Cẩm Nguyên căn bản không cần Định An vương hậu tạ, đây là vương gia không có nửa điểm quyền lực, ngay cả quyền vào triều của hần cũng bị Hoàng thượng tước đoạt, còn có thể hậu tạ cái gì. "Chỉ sợ việc này thì ta phải thương lượng với nhị nha đầu kia."

Hần vừa mới nói xong, ngoài cửa có gã sai vặt tiến vào, khom người nói: "Lão gia, nhị tiểu thư đến."

Định An vương nóng vội, bắt đầu thốt lên: "Mau truyền!" Lập tức cảm nhận được ánh mắt của Phụng Cẩm Nguyên, đành hậm hực ngậm miệng.

"Đề nhị tiểu thư vào đi." Phụng Cẩm Nguyên từ từ nói.

Lập tức, gã sai vặt rời đi, chỉ lát sau, Phụng Vũ Hành dẫn theo Vong Xuyên đi vào.

Đi vào trong phòng thì nhìn thấy Định An vương đang ngồi ở ghế khách, lại thấy trong phòng có hai chiếc rương, trong lòng đã tính toán sẵn.

"Con gái báỉ kiến phụ thân, báỉ kiến vương." Trên khuôn mặt nàng không có cảm xúc rõ ràng, theo quy tắc hành lễ vấn an.

Phượng Cần Nguyên đã sớm quen kiểu của Phượng Vũ Hành, Định An vương phi kia cũng đã lĩnh giáo tính tình của Phượng Vũ Hành ở thọ yến, lập tức không hề so đo. Định An vương còn lấy lòng nói: "Nhị tiểu thư không cần đa lễ."

Phượng Vũ Hành chỉ nói: "Vương gia khách khí." Cũng chưa liếc mắt nhìn Định An vương một cái, "Không biết phụ thân gọi A Hành đến đây là có việc gì?"

Phượng Cần Nguyên gật đầu, "Không phải vì phụ có việc, là Định An vương có việc muốn thương lượng cùng con."

"Hả?" Phượng Vũ Hành khó hiểu, "Ta là thứ nữ vô phẩm vô gia, sao xứng thượng lượng chuyện với vương gia, phụ thân đừng đùa A Hành. Nếu không có chuyện gì quan trọng, A Hành sẽ trở về." Nàng nói xong xoay người muốn đi.

Định An vương bước xa một bước, trực tiếp lôi kéo Phượng Vũ Hành ở lại.

Phượng Vũ Hành nháy mắt một cái, cánh tay mạnh mẽ run lên, hất cánh tay từng chinh chiến nhiều năm của Định An vương ra!

"Vương gia xin tự trọng!" Nàng lạnh giọng nói, ánh mắt sắc bén vạn phần.

Định An vương bị nàng dọa sợ, vạn lần không nghĩ rằng nhị tiểu thư Phượng gia có võ công, không khỏi nhìn Phượng Vũ Hành vài lần.

Phượng Vũ Hành nhủ thầm: "Vương gia sao nhìn dân nữ như vậy, rốt cuộc là ý gì? Tuổi dân nữ còn nhỏ hơn so với Thanh Nhạc quận chúa, vương gia không nên có ý xấu."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Vương Gia, Nhà Người Gặp Chuyện Không May

Đối với sự thất lễ của Định An vương, Phượng Cần Nguyên cũng rất mất hứng, đứng dậy nhắc nhở: "Xin vương gia thận trọng."

Định An vương nhanh chóng lui lại mấy bước, hình Phượng Vũ Hành nói: "Phượng nhị tiểu thư xin dừng bước, bản vương đúng là có việc muốn giúp đỡ, còn mời Phượng nhị tiểu thư ra tay hỗ trợ."

"Ta chỉ là một thứ nữ nhỏ, có thể giúp vương gia cái gì?"

"Việc này..." Định An vương có chút khó xử, chuyện của Thanh Nhạc nói ra rất khó nghe, huống chi Phượng Vũ Hành được coi là người chịu tổn thất, ngay cả chính Định An vương cũng cảm thấy không thể nói nổi. Nhưng dù sao đó cũng là con gái của hắn, tuy tức giận, dù sao cũng phải tìm đường cho con gái. "Xin Phượng nhị tiểu thư nói tốt trước mặt Thuần vương điện hạ vài câu, đề nghị hạ dừng đem chuyện ngày ấy... báo cáo với Hoàng thượng." Định An vương cảm thấy gương mặt già nua của mình đều bị Thanh Nhạc làm mất mặt hết.

Phượng Vũ Hành còn cố tình hỏi thêm: "Chuyện ngày ấy? Ngày ấy thế nào? Là chuyện gì?"

Định An vương hơi bực mình, "Chính là ngày thọ yến của vương phi... chuyện ở hậu đường."

"À, chính là chuyện Thanh Nhạc quận chúa cùng tắm với một nam tử bị tất cả mọi người nhìn thấy."

Phượng Vũ Hành nói một câu, Định An vương suýt nữa tức muốn rời đi, trong lòng nói người rõ ràng đã biết, có cần phải nói trắng ra như vậy không?

"A Hành thật sự không rõ vương gia nghĩ như thế nào." Phượng Vũ Hành lạnh mặt, xoay người nói với Phượng Cần Nguyên: "Chắc phụ thân cũng đã hỏi thăm chuyện ngày ấy, lúc ấy Thanh Nhạc quận chúa nói trước mặt mọi người, nàng không cần gả cho nam tử nàng tắm chung kia, nàng phải gả cho hôn phu của con gái, cũng chính là Ngự vương điện hạ. Hôm nay Định An vương gia tự mình đến phủ, còn muốn để con gái đến trước mặt Thái điện hạ cầu tình, chẳng lẽ là đang ép con gái cho vị trí chính phi Ngự vương sao?"

"Không có!" Định An vương không cần đợi Phượng Cần Nguyên trả lời, nhanh chóng biểu đạt, "Nhị tiểu thư yên tâm, Thanh Nhạc bên kia bản vương sẽ quản giáo nghiêm, tuyệt đối không để cập đến hôn sự của nhị tiểu thư và Ngự vương."

"Thật không?" Phượng Vũ Hành buồn bực nhìn Định An vương, "Vương gia ngày chắc chắn có thể giữ được Thanh Nhạc quận chúa? Vì sao năm kia vương gia còn bị Thanh Nhạc quận chúa giật dây quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng xin từ hôn? Dân nữ biết ngài là vương gia, chúng ta phủ nhỏ cửa nhỏ dĩ nhiên không thể so với vương phủ, cho nên cha ta nhẫn nhịn. Nay Thanh Nhạc quận chúa còn luôn miệng la hét phải gả cho Ngự vương, phụ thân..." Nàng nói với Phượng Cần Nguyên: "Ngài là thừa tướng! Vì sao phải chịu tội nhục này?"

Nàng đem túi nhục của mình gieo lên người Phụng Cẩn Nguyên, mà Phụng Cẩn Nguyên thấy nàng nói vậy cũng hiểu rằng Định An vương phủ thật sự khinh người quá đáng, không nhận được cũng chẳng vấn Định An vương: "Rốt cuộc vì sao vương gia lại gây khó xử cho Phụng gia ta khắp nơi?"

Định An vương có miệng không thể biện minh, con tức vẫn luôn trấn áp trong lòng bỗng nổi lên, dưới con thịnh nộ chỉ vào thẳng Phụng Cẩn Nguyên... "Người đừng có không biết tốt xấu! Ta đường đường là Định An vương, người chỉ là một thừa tướng dưới phẩm gia của ta, có tư cách gì điều võ dương oai trước mặt bốn vương?"

Phụng Cẩn Nguyên bật cười, "Vương gia, nếu bốn tướng nhớ không lầm, là vương gia chủ động tìm tới cửa, hơn nữa vương gia đừng quên, nơi này là Phụng phủ của ta! Người điều võ dương oai là người!"

"Người..." Định An vương tức giận đáp mạnh, "Được! Được lắm! Phụng Cẩn Nguyên, người đừng quá đắc ý. Hôm nay bốn vương đến phủ là cho người mặt mũi, đừng tưởng rằng bốn vương không dám đến trước mặt Hoàng thượng cáo trạng người!"

"Vậy mời vương gia đi cho! Chắc là Thất điện hạ đã giải thích rõ việc vui của Thanh Nhạc quận chúa với Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng cũng đang chờ gặp ngài, để tứ hôn cho Thanh Nhạc quận chúa."

Phụng Vũ Hành cũng nở nụ cười, "Vương gia tức giận như vậy làm gì, quý phủ sắp có việc vui, phải vui vẻ mới đúng."

Định An vương bị hai cha con kẻ xướng người hát nổi giận lôi đình, còn không chờ hấn tiến lên một bước để phát tác, tiếng của gã sai vật ngoài cửa vang lên, nói: "Lão gia! Có thị vệ của Định An vương phủ cầu kiến."

"Hả?" Định An vương sững sốt, thuận miệng nói: "Có chuyện gì?"

Gã sai vật đẩy cửa tiến vào, đi theo sau là thị vệ của Định An vương phủ. Thị vệ kia cũng không nhìn Phụng Cẩn Nguyên, vẻ mặt lo lắng nói với Định An vương: "Vương gia không tốt rồi, ngài mau về phủ xem đi! Vương phủ chúng ta lại bị cửu hoàng tử đốt cháy!"

"Cái gì?" Định An vương kinh hãi, Phụng Cẩn Nguyên cũng kinh hãi, Phụng Vũ Hành không nhận được, bật cười hi hi. Định An vương thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Phụng Vũ Hành nói: "Người cười cái gì?"

Phụng Vũ Hành mở to đôi mắt vô tội nhìn hấn: "Vương gia, ta ở nhà mình cười một cái, ngài nóng nảy làm gì?"

Phụng Cẩn Nguyên không muốn nhìn hai người này đấu võ mồm nữa, dứt khoát hạ lệnh đuổi khách: "Vương phủ có chuyện lớn như vậy, vương gia sao còn có tâm tình đấu võ mồm cùng con gái bốn tướng? Nàng mới mười hai tuổi!" Người là lớn đâu rồi lại cùng với tiểu nha đầu mười hai tuổi cãi nhau, người cũng không ngại khó coi nhỉ.

Định An vương cũng phản ứng lại, vung tay áo, vội vàng rời đi.

Gã sai vật ở Từ viên đi theo hai người hộ tống rồi phủ, trong thư phòng rốt cuộc chỉ còn hai cha con.

Phụng Cẩn Nguyên nhìn đứa con gái thứ hai của hấn, không nhận được hỏi: "Ngự vương điện hạ đốt cháy Định An vương phủ, trước đó con cũng biết?"

Phụng Vũ Hành thành thật lắc đầu, "Thật sự không biết."

Phụng Cẩn Nguyên bắt đầu dĩ cười khò, "Chắc là điện hạ muốn làm người hết giận." Cũng là muốn Phụng gia hết giận." Phụng Vũ Hành nhìn Phụng Cẩn Nguyên nói: "Ngày đó ở thọ yến Định An vương phủ, không chỉ mình A Hành bị ủy khuất, đại tỷ tỷ và tam muội muội đều bị ủy khuất. Không nói đến đại tỷ tỷ có tuyệt kỹ gây đàn lại gây cho một đám nô tài, còn tam muội muội, tuy là thứ nữ, nhưng lại vô cơ bị hạ nhân làm bẩn váy bằng nước trà thì tính sao?"

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu, "Vi phụ biết, các con đều tức giận, hôm nay vi phụ cũng chưa cho Định An vương sắc mặt hòa nhã. Con phải hiểu, vi phụ làm như thế, cũng là để cho áp lực lớn."

Phụng Vũ Hành cũng cảm kích điểm này, hôm nay thái độ của Phụng Cẩn Nguyên làm nàng rất hài lòng. Vì thế cho cái mặt tươi cười: "Phụ thân yên tâm, nếu Định An vương đúng là muốn đến trước mặt Hoàng thượng gây khó dễ, A Hành chắc chắn sẽ thỉnh cầu Ngự vương điện hạ giúp đỡ chuyện trong nhà một ít. Nhưng mà chắc Định An vương cũng không có khả năng so đo với chúng ta, nhà hấn còn chưa biết đốt thành dạng gì nữa."

Phụng Cẩn Nguyên cảm thán: "Từ nhỏ tính cửu hoàng tử vẫn như vậy, chỉ mong sau này hấn đối xử với con có thể không giống vậy một chút. Con hãy nhớ, không cần chọc giận hấn, người nợ hi nợ vô thường, ai biết hôm nay hấn đối xử tốt với con, ngày sau có thể đột nhiên trở mặt hay không."

"Đa tạ phụ thân, con gái đã nhớ kỹ." Những lời này Phụng Vũ Hành nói rất khẩn thiết, từ khi trở về vương phủ, cuối cùng Phụng Cẩn Nguyên cũng có chút bộ dạng của người cha. "À, đúng rồi." Nàng bỗng nghĩ tới một việc, từ trong tay áo, lấy ra một cái hà bao đưa cho Phụng Cẩn Nguyên: "Đây là lúc ở thọ yến, đại tỷ tỷ đưa cho Thuận vương điện hạ. Nhưng Thuận vương điện hạ không muốn, để con gái mang về đưa cho phụ thân, còn nói chuyện lần này hấn sẽ không so đo với đại tỷ tỷ, nhưng nếu có lần tiếp theo, xin mời ngài tự mình nói chuyện với Thuận vương điện hạ."

Phụng Cẩn Nguyên tức giận nhìn chằm chằm hà bao kia, Trầm Ngự không am hiểu nữ công, hà bao này có đường kim mũi chỉ không được tự nhiên, vừa thấy đã biết là từ tay nàng. Nhưng hấn rõ ràng đã cảnh báo Trầm Ngự, trước khi Phụng gia có lập trường thì không thể tự tiện lui tới cùng nam tử, vì sao Trầm Ngự không nghe lời khuyên bảo của hấn?

Tay nhận lấy hà bao, phát tay nói với Phụng Vũ Hành: "Con trở về đi!" Hấn cảm thấy hơi loạn, sớm biết bộ dáng của Thuận vương điện hạ sẽ có rất ít nữ tử có thể vững tâm, nhưng hấn vạn lần không nghĩ rằng, người biết rõ con đường sau này của mình là Trầm Ngự, vì sao lại động tâm với người nọ?

Khi Phụng Vũ Hành trở lại Đồng Sinh hiên, Hoàng Tuyền vừa mới từ Phổ Độ am về, nàng phải đi đưa thuốc cho Mẫn Hi, đồng thời cũng mang về tin tức Mẫn Hi truyền lại: "Tiểu thư, Mẫn Hi nói hai người trước Thẩm gia từng đến Phổ Độ am, nhưng ni cô trong am không cho bọn họ gặp mặt. Nhưng mà buổi tối Thẩm thị lại không để Mẫn Hi ở lại gác đêm, ban đêm Mẫn Hi trộm đến phòng Thẩm thị xem, thấy trong phòng có ánh nến sáng nửa gian."

Phụng Vũ Hành cười lạnh, người Thẩm gia sao có thể nhìn Thẩm thị chịu khổ ở trong am, luôn nghĩ biện pháp đưa người ra bên ngoài. Cũng không biết bọn họ dùng biện pháp gì, biện pháp này có phải hy sinh những người khác để thay thế hay không.

Lúc này, trong viện Hàn thị, cánh tay đã dần chuyển biến tốt của Phụng Phấn Đại đã không còn nằm một chỗ trên giường. Đại phu buộc cho nàng mảnh vải trên cổ, nàng hay dùng vải bó quăn cánh tay, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Hạ nhân trong phòng đã sớm bị đuổi đi, chỉ còn lại hai người Hàn thị.

Hàn thị ngồi trên ghế, nhìn sự nôn nóng của Phấn Đại, có hơi sợ nàng.

Lần trước Vong Xuyên đem giày đến trước mặt Phấn Đại, cũng nói thẳng giày này vốn dùng năm vạn lượng bạc đổi lấy, Phấn Đại đã phát điên, Vong Xuyên đi rồi thì đánh nàng. Rốt cuộc nàng là mẫu thân, thương Phấn Đại, nhưng không dám đánh lại, bị Phấn Đại đánh trúng vài cái, trán bị thương, mặt cũng bị sưng lên, Hàn thị rất lo lắng nếu bị Phấn Đại gây khó dễ.

Nhưng lần này, Phấn Đại dường như có ý tưởng mới, đi lại trong phòng vài vòng rồi dừng lại, sau đó nhìn Hàn thị, không ngừng cân nhắc.

Hàn thị muốn nói nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lúc này Phấn Đại chủ động mở miệng, nói: "Di nương, thừa dịp bây giờ Thẩm thị không ở trong phủ, có phải ngươi nên nắm chặt một chút, sinh con trai cho phụ thân?"

Trong lòng Hàn thị vừa động, lại lập tức thở dài: "Từ khi có Kim Trân, phụ thân ngươi đã bao ngày không đến viện này?"

"Việc do người làm, chỉ cần ngươi muốn, chung quy sẽ có biện pháp."

Phụng Phấn Đại vắt óc muốn để Hàn thị có một đứa bé, mà bên kia, Phụng Cẩn Nguyên lần đầu tiên phá vỡ ý nghĩ đi Như Ý viện theo thói quen, khi đến nơi nghỉ ngơi, đúng là đi về hướng Đồng Sinh hiên.

Hấn nhờ lão thái thiếp có nói trước đó vài ngày, Diêu thị cũng là vợ hấn, có thể không nâng thành chủ mẫu, nhưng không thể không quan tâm mọt chút.

Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy biểu hiện trước mặt Định An vương hôm nay, đã làm cho Phụng Vũ Hành để lại ấn tượng tốt, thừa dịp này hấn lại cho Diêu thị một quả táo ngọt, có lẽ quan hệ với con gái cũng có thể hòa hợp một chút.

Còn nữa, cửu hoàng tử kia trước đây là tùy hứng, nhưng hiện tại đã trưởng thành, lại vô cớ đi đốt vương phủ luôn không còn điểm nào có thể nói nổi. Hấn nghĩ tới nghĩ lui, thì chỉ có một khả năng... Hoàng thượng bày mưu đặt kế. Chỉ có Hoàng thượng đứng đầu, cửu hoàng tử mới có khả năng đốt sạch không kiêng nể gì. Ngày mai hấn sẽ phái người đi hỏi thăm, rốt cuộc Định An vương phủ bị đốt thành dạng gì.

Phía sau Đồng Sinh hiên, Phụng Vũ Hành và Phụng Từ Duệ không ngủ, Diêu thị cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Vừa mới rửa mặt chải đầu xong, Tôn ma ma bên ngoài tiến vào, vội vã nói với nàng: "Phụ nhân, lão gia đến đây."

"Cái gì?" Diêu thị hoảng sợ, theo bản năng hỏi: "Hấn tới làm gì?"

Tôn ma ma quay đầu nhìn bên ngoài trời đã tối, đoán: "Chẳng lẽ đêm nay lão gia muốn đến đây nghỉ ngơi?"

Diêu thị cũng không biết thế nào, trong lòng nổi lên một trận ghê tởm. Nàng vì Phụng Cẩn Nguyên sinh con, nhưng ở giữa đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vậy mà nam nhân kia còn muốn đến đây ngủ cùng nàng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

"Đề Thanh Linh báo với nhị tiểu thư." Diêu thị lạnh mặt phân phó, đồng thời áo khoác ngoài đã cởi ra lại mặc lên.

Lúc này, chợt nghe ngoài cửa có âm thanh của Phụng Cẩn Nguyên vang lên... "Thiên Nhu, ngủ rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chung Quy Chuyện Vẫn Chưa Thành

Hơn ba năm, Phụng Cẩn Nguyên lại vào cửa phòng Diêu thị, căn bản lại không có người đưa hấn vào trong phòng. Diêu thị ngồi trên ghế bên ngoài

phòng, nhìn Phụng Căn Nguyên, vừa không chào đón, cũng không tỏ ra thân thiện, thậm chí ngay cả nét tươi cười trên mặt đều không có.

Phụng Căn Nguyên bắt đầu cảm thán, xem ra ba năm nay, lạnh không chỉ là tâm con gái hắn, ngay cả người vợ cả chân chính này cũng không còn cảm tình đối với hắn.

Không khỏi nhớ đến Kim Trân và Hàn thị nhiệt tình, hắn bắt đầu hơi hối hận khi vào Đồng Sinh hiền. Nhất là khi qua Liễu viên đến nguyệt lượng môn, nha đầu canh cửa còn gặng hỏi hồi lâu với tiền vào, sau đó còn đi theo phía sau, nhìn hắn như nhìn một tên trộm. Mà hắn lại đang cần một người dẫn đường, bằng không cho tới lúc này vẫn chưa đặt chân vào phủ đệ, thực sự là sẽ lạc đường.

"Nàng... gần đây khỏe không?" Phụng Căn Nguyên không biết nên nói gì, không có người để ý đến hắn, hắn tự mình ngồi xuống, sau đó tự rót cho mình một chén trà nhỏ.

Diêu thị gạt đầu, "Đa tạ lão gia quan tâm, mọi thứ ta đều tốt." Ngay cả hai chữ "thiếp thân", nàng cũng không nguyện tự xưng.

"Bình thường đều ngủ sớm như vậy sao?" Hắn nhìn bên ngoài, tuy trời đã tối, những thiếp thất khác lúc này hắn là đang chờ hắn đi qua, làm sao có chuyện ngủ sớm như vậy, ngay cả An thị cũng đều chờ mong hắn, người vợ cả này từ trước có cảm tình rất tốt, nay lại trở nên lạnh lùng như vậy.

"Ta có thói quen ngủ sớm." Diêu thị hỏi một câu, đáp một câu, đơn giản rõ ràng, tuyệt đối không nói lời thừa.

"Vậy hôm nay ngủ muộn một chút!" Phụng Căn Nguyên dứt khoát nói rõ, "Nàng trở về nhiều ngày rồi, ta cũng không đến thăm, là sơ sẩy của ta, đêm nay ở đây cùng nàng, chúng ta đã rời xa nhiều năm, chắc là nàng cũng có nhiều chuyện muốn nói với ta."

Diêu thị lại lắc đầu, "Ta cũng không có gì muốn nói với lão gia, lão gia nên trở về đi."

"Hả?" Phụng Căn Nguyên sững sốt, "Nàng không hiểu ý của ta à?"

"Lão gia cũng không hiểu ý của ta sao?" Diêu thị cùng đối diện, trong ánh mắt đều không có một chút cảm tình.

"Ta không hiểu!" Phụng Căn Nguyên giả ngu, sau đó đứng dậy, nhưng tay lại kéo Diêu thị, dứt khoát kéo vào trong phòng.

Diêu thị sao có sức lực như hắn, bị kéo một cái đã lao đảo, không tự chủ đi theo hắn vào phòng. Trong lòng nàng hơi rối rắm, vốn đã chuẩn bị tốt chủ ý hoàn toàn cự tuyệt chuyện này với Phụng Căn Nguyên, nhưng nếu đối phương ép buộc, dù sao nàng cũng là con dâu Phụng gia, sao có thể từ chối. Không khỏi sốt ruột, chỉ mong Phụng Vũ Hành có thể mau xuất hiện cứu nàng, nhưng lại nghĩ, nào có chuyện con gái ngăn cản phụ thân không cho ngủ cùng phòng với mẫu thân? Tâm liền nặng nề hơn.

"Lão gia." Nàng vì bản thân mà tranh thủ lần cuối, "Thân thể ta không được thoải mái, không thể hầu hạ lão gia."

Phụng Căn Nguyên vốn không để ý tới nàng, xong xuôi sẽ gỡ y phục của Diêu thị xuống, ngay lúc này, cửa phòng bị người đẩy mở ra.

Hắn đang muốn tức giận, chợt nghe âm thanh của đứa trẻ vang lên: "Phụ thân! Là phụ thân đến đây sao? Từ Duệ rất nhớ phụ thân!"

Trong chớp mắt, đùi đã bị Phụng Từ Duệ ôm lấy. Đứa trẻ đó gần đây hơi béo, khuôn mặt có thịt hơn, tròn trịa rất đáng yêu.

Phụng Căn Nguyên nhìn con trai đáng yêu như vậy, cũng hết giận một nửa, nhanh chóng cúi xuống ôm Từ Duệ lên, hỏi hắn: "Sao Từ Duệ lại chạy tới đây?"

Phụng Từ Duệ nói: "Bọn hạ nhân nói phụ thân đến Đồng Sinh hiền, Từ Duệ vừa trở về phủ cũng không thấy phụ thân, trong lòng rất sợ, nên xin tỷ tỷ dẫn Từ Duệ đến đây. Phụ thân không thích Từ Duệ à?"

Phụng Căn Nguyên nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành đi theo sau, sao có thể không rõ chuyện gì xảy ra. Nhưng Phụng Từ Duệ nói, là hắn kéo Phụng Vũ Hành đến, vậy hắn sẽ không thể trách cứ, chỉ có thể véo mặt Từ Duệ, đôi lòng nói: "Sao có thể, vì phụ rất thích Từ Duệ."

"Tốt quá rồi!" Từ Duệ hôn một cái lên mặt Phụng Căn Nguyên, đôi mắt to chớp chớp, làm Phụng Căn Nguyên ngẩn người.

Hắn có nhiều con như vậy, khi coi trọng Phụng Vũ Hành nhất, thì tính Phụng Vũ Hành vốn thanh đạm, không thân cận nhiều với hắn. Sau lại sủng Trầm Ngư và Từ Hạo, nhưng khi Trầm Ngư lớn thành một đại cô nương, thì không thể gần hắn nhiều hơn. Mà Phụng Từ Hạo, trừ chuyện sống phóng túng gây tai họa, sẽ không làm những chuyện như vậy.

Nay được Từ Duệ hôn một cái như vậy, hắn rốt cuộc dâng lên vài phần cảm động. Hóa ra vẫn có đứa con làm người ta vui mừng như thế, hóa ra hắn không chỉ có thể làm một người cha nghiêm khắc, mà còn được con trai hôn mặt một cái mà vui vẻ như vậy.

Trong lúc nhất thời, được bọn trẻ quấy rầy mà cảm giác không thoải mái lập tức tan thành mây khói.

Hắn trực tiếp ôm Từ Duệ trở lại gian ngoài, vừa chơi đùa với con trai vừa hỏi hắn một chút bài học. Từ Duệ có hỏi tất đáp, mà lại học một biết mười, làm Phụng Căn Nguyên vớt chuyện Diêu thị ra sau đầu.

Cuối cùng Diêu thị thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thoáng qua Phụng Vũ Hành, trong lòng sợ một lúc.

Phượng Vũ Hành tiến lên cầm tay Diêu thị, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân đừng sợ, phụ thân ngồi không được lâu sẽ phải lập tức đi ngay."

Diêu thị khó hiểu, nhưng rất nhanh, nghi hoặc này đã có đáp án... "Lão gia." Nha đầu Thanh Linh từ bên ngoài tiến vào, hành lễ với Phượng Cẩn Nguyên, "Bên Hàn di nương phải một nha đầu đến đây, nói có chuyện muốn nói cùng lão gia."

Phượng Cẩn Nguyên nhú này, "Đêm nay ngủ lại Đồng Sinh hiên, Hàn di nương ngay cả quy củ ấy cũng không hiểu sao?"

Phượng Vũ Hành nhanh chóng nói: "Hàn di nương ở quý phủ nhiều năm, không có khả năng không hiểu quy củ như vậy, hay là có chuyện quan trọng không thể trì hoãn, không bằng phụ thân hỏi nha đầu kia vào hỏi một chút."

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, Thanh Linh mới dẫn nha đầu kia vào.

"Lão gia." Nha đầu kia tiến lên quỳ xuống đất, ánh mắt đỏ lên, khóe mắt rướm lệ.

Phượng Cẩn Nguyên nhú mày, có chút phiền chán nói: "Khóc sụt mướt làm gì?"

Tiểu nha đầu nhanh chóng nói: "Xin lão gia đến xem qua Hàn di nương!"

"Hàn di nương làm sao vậy?" Phượng Vũ Hành cướp lời phụ thân hỏi.

"Buổi trưa hôm nay Hàn di nương bắt đầu ăn không ngon, cứ kêu đau đầu. Vốn nghĩ rằng đi ngủ sẽ tốt hơn, nhưng lúc này, chẳng những không chuyển biến tốt, còn càng ngày càng nặng hơn. Di nương khó chịu nằm trên sạp, mơ màng gọi 'lão gia'. Xin lão gia đi thăm Hàn di nương!"

Phượng Vũ Hành trong lòng cười thầm, ngoài miệng khuyên nhủ: "Phụ thân mau trở lại đi! Thân thể Hàn di nương yếu kém, hay là sinh bệnh nặng."

Rốt cuộc là do Phượng Cẩn Nguyên sủng Hàn thị nhiều năm, tuy hiện tại có người mới là Kim Trân, nhưng tình cảm nhiều năm vẫn là ở Hàn thị. Trước mắt vừa nghe Hàn thị bị bệnh, rốt cuộc hẳn ngồi không được, đặt Từ Duệ xuống, đứng dậy nói với Diêu thị: "Ta đi xem đã, ngày khác đến chỗ nàng."

Diêu thị cúi đầu không nói gì, Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đối xử với nàng hơi thua thiệt, muốn tiến lên cầm tay Diêu thị, nha đầu đang quỳ kia lại thúc giục: "Lão gia nhanh chút, bên này xa, nô tỳ thật sự sợ Hàn di nương không chống đỡ được!"

Một câu đã làm cho động tác của Phượng Cẩn Nguyên ngừng lại, trở ra ngoài, nha đầu kia nhanh chóng đứng lên đi theo.

Đến khi bọn họ đã đi xa, lúc này Diêu thị mới hỏi Phượng Vũ Hành: "Con sớm biết bên Hàn di nương đang có chuyện đến đây?"

Phượng Vũ Hành nói với nàng: "Lúc con đến bên này, Hoàng Tuyên đã nói với con."

Diêu thị gật đầu, "Chắc Hàn thị cũng đã nhìn chăm chăm việc này, như vậy ta sẽ không phải sợ nữa, nói vậy thì lần sau phụ thân con đến đây tiếp, nàng vẫn sẽ ngăn cản."

Phượng Vũ Hành không nói thêm nữa, cảm thấy tính toán chuyện này với Kim Trân mới tốt một chút. Hàn thị cứu được một lần nhưng không thể cứu lần thứ hai, tóm lại lần sau phải chuẩn bị phía Kim Trân, dù sao nàng làm con gái không thể mình bạch ngăn cản phụ thân ngủ lại Đồng Sinh hiên.

Lại nói Hàn thị kia, trang điểm giả bệnh rốt cuộc cũng lừa được Phượng Cẩn Nguyên đến viện của nàng. Đã lâu phu quân vào cửa nữ nhân, vừa thấy Phượng Cẩn Nguyên đến, đã lập tức khóc.

Vốn ngày thường nàng mảnh mai, giờ phút này khóc ủy khuất trên giường, quả nhiên đã khóc nát tâm Phượng Cẩn Nguyên.

Hắn chuẩn bị tiến lên ôm ái thiếp vào lòng, không đoán rằng hôm nay không phải ngày hoàng đạo sinh hoạt vợ chồng, chỉ nghe bên ngoài lại có nha đầu rất cẩn thận gọi to: "Lão gia!"

Hàn thị tức giận ôm cổ Phượng Cẩn Nguyên, làm nũng nói: "Chuyện gì cũng không cho để ý, đêm nay lão gia là của ta."

Phượng Cẩn Nguyên thích nhất giọng điệu này của nàng, lập tức xoa đầu, "Được! Cái gì cũng không để ý." Nói xong, tay vừa định gỡ bỏ áo trong của Hàn thị.

Kết quả bên ngoài, âm thanh của nha đầu kia lại vang lên: "Lão gia, tam lão gia của Thẩm gia đến, đang chờ ngài ở Tùng viên."

Rốt cuộc Phượng Cẩn Nguyên đẩy Hàn thị ra, người cũng trào xuống sạp, bất đắc dĩ nói: "Ngày khác lại đến năm nàng, Thẩm Vạn Lương kia tự mình đến phủ, chỉ sợ đúng là có việc." Dứt lời, nâng bước rời khỏi phòng.

Hàn thị tức giận cắn răng, cầm gối ném xuống đất, ở cửa truyền đến âm thanh của Phượng Phấn Đại: "Phụ thân đã đến cửa ngơoi cũng không giữ được! Trước kia còn tưởng rằng ngơoi có bản lĩnh ôm lấy nam nhân, nay ngay cả năng lực ấy cũng mất sao?"

"Con cầm miệng lại cho ta!" Hàn thị cũng tức giận, "Phượng Phấn Đại ta nói cho con biết, muốn vinh hoa phú quý tự con tranh giành đi! Muốn cứu hoàng tử kia cũng tự mình cướp lấy! Con có bản lĩnh! Con có bản lĩnh thì phải thắng được Phượng Vũ Hành và Phượng Trầm Nư, nếu con không có năng lực, cũng đừng lòi ta ra trước đầu!"

"Người cho rằng ta không nghĩ đến?" Phấn Đại vọt vào, xoay người nhặt gối ném lại vào người Hàn thị, "Ta muốn là chính nữ, ta có cái gì không muốn? Xét đến cùng còn không phải là vấn đề của người? Thâm thị có thể lên vị trí đương gia chủ mẫu, dựa vào đâu mà người không thể? Phụng gia có thể dựa vào Phụng phủ để làm ăn với hoàng đế, Hàn gia các người ngay cả con sâu đều không có? Xuất thân không tốt thì lúc trước người không nên đặt chân vào cửa Phụng phủ, lại liên lụy ta cũng bị khinh bỉ theo, người là mẫu thân kiểu gì vậy? Không bằng người chết đi!"

Phụng Phấn Đại không quan tâm, kêu la một trận, động tác mạnh hơn nữa, cánh tay lại bắt đầu đau. Tay đau xót thì nàng khóc, vừa khóc vừa mắng Hàn thị: "Ta còn bị nam tử ta thích nhất bẻ tay, nếu người có địa vị trong Phụng phủ, cho dù hấn là vương gia làm sao dám đối xử với ta như vậy? Người không có bản lĩnh của nữ nhân, làm con gái người là ta đúng là thất bại tám đời!"

Hàn thị cảm thấy trong lồng ngực có vị ngai ngái trào lên, nàng liều mạng muốn áp xuống, nhưng thế nào cũng không áp chế được. Một ngụm máu phụ ra, ngay sau đó, người ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Phủ Định An Vương Đâu Rồi?

Do Hàn thị ngã đi, toàn bộ người trong viện đều hỗn loạn, Phụng Phấn Đại đã biết mình gây họa, nhưng không muốn tiến lên xem bệnh tình mẫu thân nàng như thế nào, dứt khoát quay đầu chạy ra ngoài.

Mà bên phía Tùng viên, Phụng Cẩn Nguyên ngăn người đối diện với Thâm Vạn Lương mang theo ba trăm vạn lượng ngân phiếu.

Ba trăm vạn, hấn rất muốn ba trăm vạn này. Trước mắt tiền đã dùng nhiều nơi, Phụng phủ cũng khá tốt, nhưng bên Tam hoàng tử không thể không tỏ ra chút thực lực. Nhưng tiền Thâm gia đưa tới, chắc chắn sẽ có điều kiện.

"Tỷ phụ." Thâm Vạn Lương tận tình khuyên bảo, "Tỷ tỷ của ta tật xấu không ít, Thâm gia chúng ta đều biết, nhưng cho dù ngài không niệm tình vợ chồng nhiều năm, cũng phải nghĩ cho Trầm Ngự!"

"Trầm Ngự vĩnh viễn là chính nữ Phụng gia." Phụng Cẩn Nguyên rất kiên quyết về điểm này.

Thâm Vạn Lương lại lắc đầu, nói: "Tỷ phụ không phải là không biết vị nhị tiểu thư Phụng gia kia lợi hại bao nhiêu, Trầm Ngự đoạt vị trí chính nữ của nàng, nàng sắp xếp chỉ để trở về trả thù. Thấy nàng thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ sợ sẽ ăn tươi Trầm Ngự ngay cả xương cốt cũng không tha. Huống chi, ngôi vua để dành kia, cửu hoàng tử vốn không có hi vọng, nếu Phụng gia nhất định chỉ có thể bảo vệ một đứa con gái... Vẫn nên bảo vệ Trầm Ngự cho tốt."

Sắc mặt Phụng Cẩn Nguyên trầm xuống, "Đây là người đang nhúng tay vào chuyện nhà của Phụng gia?"

"Tiểu đệ không dám." Thâm Vạn Lương nhanh chóng khom người, "Tiểu đệ chỉ vì lo lắng cho tỷ phụ. Đứa trẻ Trầm Ngự đã trở nên xinh đẹp như vậy, năm đó lại có lời nói của Từ Dương đạo nhân, tỷ phụ vạn lần không thể buông tha cho nàng!"

Phụng Cẩn Nguyên bị hấn nói đến khó chịu, nhưng thực tế trong lòng hấn cũng cùng suy nghĩ với Thâm Vạn Lương. Trước mắt Phụng Vũ Hành đang có khí thế, cửu hoàng tử kia rốt cuộc cũng không có được ngôi vị cửu ngũ, cho dù nàng có chỗ dựa là Ngự vương, Thuần vương, hơn nữa lại có Văn Tuyên vương phủ thì sao? Một ngày kia Thánh thượng băng hà, tân đế lại há có thể dung túng cho cửu hoàng tử tiếp tục làm bậy?

Hấn nhận ngân phiếu dứt vào tay áo, nói với Thâm Vạn Lương: "Việc này ta đã có tính toán, người cứ trở về trước đi."

Thâm Vạn Lương vừa thấy Phụng Cẩn Nguyên nhận lấy ngân phiếu, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, khẳng định lấy tiền là được rồi. Hấn cũng là người thông minh, tuyệt đối không làm những việc ám sát như trước, nếu Phụng Cẩn Nguyên có lời này, vậy thì trở về chờ đợi, chắc không bao lâu nữa, tỷ tỷ của hấn cũng nên hồi phủ.

Sau khi Thâm Vạn Lương rời đi, ám vệ lại hiện thân trước mặt Phụng Cẩn Nguyên, Phụng Cẩn Nguyên hỏi hấn: "Bên Phổ độ am vẫn yên tĩnh?"

Ám vệ đáp: "Sau khi gặp người Thâm gia một lần, đại phu nhân đã không khóc nháo nữa, ban ngày còn có thể đi theo đám ni cô cùng làm chút việc."

Phụng Cẩn Nguyên gật đầu: "Xem ra đệ đệ kia của nàng đến là có chủ ý bảo mệnh cho nàng. Thôi, người lui xuống trước đi."

Ám vệ lắc mình đã không còn thấy nữa.

Phụng Cẩn Nguyên cân nhắc trở lại bên Hàn thị, nhưng sau khi ra khỏi Tùng viên, bước chân không không chế được đến Như Ý viện. Rốt cuộc Kim Trân còn trẻ, như một sợi dây lôi kéo Phụng Cẩn Nguyên, làm cho hấn muốn ngừng mà không được.

Khi hấn đến Như Ý viện, Kim Trân vừa nhận được tin Hàn thị bị Phấn Đại làm tức giận đến ngất đi, trước mắt thấy Phụng Cẩn Nguyên trông không giống như biết chuyện gì, thì biết hấn nhất định còn chưa nghe nói. Nhanh chóng dặn nha đầu canh cửa: "Lát nữa mặc kệ ai tới, mặc kệ chuyện gì, cũng

không được quấy rầy lão gia. Nếu có người khóc nháo, dứt khoát lôi ra ngoài cho ta, lôi đi rất xa."

Nha đầu gật đầu đáp ứng, âm thanh của Phụng Căn Nguyên cũng vang lên: "Hơn nửa đêm rồi, sao nàng còn chưa ngủ?"

Kim Trân nhanh chóng thay đổi khuôn mặt cười, âm thanh mềm mại trả lời hắn: "Nếu thiếp thân đã ngủ, thì không có người chờ lão gia nữa." Vừa nói vừa ôm lấy thắt lưng của Phụng Căn Nguyên, đưa người vào phòng.

Chỉ là hôm nay Phụng Căn Nguyên không chuyên tâm, Kim Trân tự nhận bản thân có bản lĩnh, lại vẫn không thể bắt chuyện được với Phụng Căn Nguyên.

Nàng dứt khoát ngồi dậy, vừa bóp chân cho Phụng Căn Nguyên vừa hỏi hắn: "Có phải lão gia đang có tâm sự hay không?"

Phụng Căn Nguyên cân nhắc một lát, nắm lấy cổ tay của Kim Trân, nhìn cánh tay có một vết sẹo lớn, hỏi: "Sao lại có cái này?"

Trong lòng Kim Trân có chút lo lắng, lập tức giơ lên khuôn mặt ủy khuất: "Trước kia làm sai chuyện, bị đại phu nhân in lên."

"In lên?" Phụng Căn Nguyên nhíu mày, "Nàng dùng cái gì để in lên?"

Kim Trân nói với hắn: "Dùng một khối sắt nung đỏ, đại phu nhân chuyên in dấu phạt hạ nhân, ai không vừa ý nàng, thì nàng nung nó trong chậu than, hay chọn nơi y phục có thể che được mà in."

Phụng Căn Nguyên có một cổ tức giận trào lên, ngồi phắt dậy, hồi lâu không nói gì.

Ngay lúc Kim Trân cảm thấy hắn đang đau lòng cho mình vì bị Thẩm thị làm bóng thành như vậy, đang chuẩn bị nói vài câu, chợt nghe Phụng Căn Nguyên nói: "Cho tới giờ nàng ấy vẫn có cái tính đó, lúc ở nhà cũ Thẩm gia cũng dư dả, con gái chỉ có mình nàng ấy, bị nuông chiều hư rồi, nàng cũng đừng quá ghi hận nàng ấy."

Kim Trân chớp chớp mắt, có điểm không thể phản ứng lại lời nói của Phụng Căn Nguyên. Đây là nói tốt cho Thẩm thị? Nhưng... vì sao? Thẩm thị không phải đã đưa vào miếu rồi sao? Chẳng lẽ đang muốn khơi động tro tàn?

"Lão gia nói đúng." Nàng là nữ nhân thông minh, Phụng Căn Nguyên nói như vậy dĩ nhiên hắn sẽ có đạo lý, giờ phút này phải theo, "Từ trước đến nay thiếp thân chỉ là nô tỳ của đại phu nhân, đã làm sai chuyện gì thì nên nhận phạt, sao dám ghi hận."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Nàng có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, nàng yên tâm, ngày sau ta sẽ không bạc đãi nàng. Tương lai nàng cũng nên vì Phụng gia ta khai chi tán diệp, sinh một trai một gái, chắc chắn ta sẽ đối xử tốt với chúng."

Kim Trân vừa nghe lời này, thì bên trong có một trận buồn nôn trào lên. Nàng quay đầu đi chỗ khác ra vẻ thẹn thùng, cuối cùng là đã cưỡng chế cảm giác buồn nôn kia lại. "Ngủ đi." Phụng Căn Nguyên kéo nàng vào chăn, hai người ôm tâm sự đi ngủ.

Chỉ là Kim Trân làm sao ngủ được, Phụng Căn Nguyên truyền đến tin tức kia chỉ sợ Thẩm thị muốn xoay người, đây cũng không phải chuyện tốt.

Sáng sớm ngày tiếp theo, còn chưa chờ Phụng Vũ Hành đi thỉnh an lão thái thái, Kim Trân đã vội vàng tìm đến. Phụng Vũ Hành vừa thấy như vậy, phỏng chừng bản thân cũng không đến Thư Nhã viên được, nên nói với Diêu thị để nàng cáo lỗi với lão thái thái, sau đó dẫn Kim Trân trở về phòng.

"Nhị tiểu thư." Kim Trân thực sự sốt ruột, "Lần trước thiếp thân nói chuyện với nhị tiểu thư, nhị tiểu thư có thể quyết định chưa?"

Phụng Vũ Hành nhíu mày, "Ta nói rồi, đó là một sinh mệnh, mặc dù ta biết y thuật, nhưng là vì cứu người, mà không phải là giết người."

"Đứa trẻ này chưa coi như là một cá thể." Kim Trân vội vã giải thích, "Là ta tự nguyện, có thể coi là tội nghiệt thì cũng là tự ta tạo nghiệt, không tính lên đầu nhị tiểu thư." Nàng lại nghĩ, dứt khoát nói: "Nhị tiểu thư chỉ cần cho loại bỏ cái thai này cho ta, ta... ta biếu nhị tiểu thư một phần đại lễ."

"Hà?" Phụng Vũ Hành cảm thấy kỳ lạ, nhưng lập tức nghĩ đến đêm qua Ban Tẩu nói với nàng có người Thẩm gia vào Phụng phủ, lại nói chuyện với Phụng Căn Nguyên một hồi, trong lòng nàng đã có tính toán, tám phần là có liên quan đến Thẩm thị, Kim Trân hẳn đã biết chút gì đó. "Người cứ trở về đi, ta còn muốn suy nghĩ thêm."

"Nhị tiểu thư." Kim Trân bắt đầu đi nói: "Nhị tiểu thư phải nhanh một chút!" Vừa nói vừa vỗ bụng mình, "Nếu để lâu... chỉ sợ không giấu được."

Phụng Vũ Hành gật đầu, rồi đuổi Kim Trân đi.

Cái thai đã hơn hai tháng, không có nhiều thời gian để nàng do dự. Bằng không chờ đến ba tháng đã bắt đầu lộ bụng, chỉ sợ giấu cũng không thể giấu được. Huống chi sau ba tháng mà lại cùng được vật loại bỏ, nguy hiểm cũng lớn hơn.

Nàng bắt đầu đi "ai" một tiếng, giúp Kim Trân nạo thai xem ra nhất định phải làm, dù sao chuyện của Kim Trân một khi bị bại lộ, đối với nàng mà nói cũng không có lợi gì. Chỉ là hiện tại thiếu một cơ hội, đứa nhỏ này không thể bỏ đi không công, lại không biết đại lễ theo như lời Kim Trân là gì.

"Ban Tẩu." Nàng gọi một tiếng, Ban Tẩu lập tức xuất hiện. Vài lần Phụng Vũ Hành đều muốn hỏi bình thường Ban Tẩu hẳn rất cuộc ẩn thân nơi nào và ngủ chỗ nào, đồng ý là âm vệ không muốn lộ diện, nên cũng ngừng. "Người đi chùa Phổ Độ đi, xem bên Thẩm thị có động tĩnh gì không."

Ban Tầu gật đầu, hỏi câu: "Bây giờ?"

"Đúng, bây giờ."

"Vậy chủ tử ngài cũng không nên ra phủ."

Phượng Vũ Hành xoa trán, "Đã biết."

Ban Tầu biến mất không thấy nữa, nàng nhìn trái phải một lát, chắc chắn Ban Tầu đã đi xa, nên mới gọi Vong Xuyên đến, "Nhanh đi, đổi y phục bình thường, chúng ta đến Định An vương phủ xem một chút."

Vong Xuyên bĩu môi, "Vừa rồi là ai đáp ứng Ban Tầu không ra khỏi phủ?"

"Không có chuyện gì đâu!" Phượng Vũ Hành vỗ bả vai Vong Xuyên, "Chúng ta lại không ra khỏi kinh thành, ban ngày ban mặt sao có thể có nguy hiểm."

Vong Xuyên ngấm lại cũng đứng, trong kinh thành nơi nơi đều có người của cửu hoàng tử, bên Định An vương phủ lại có trạm gác ngầm, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nàng có thể tùy lúc gọi người đến bảo vệ Phượng Vũ Hành. Vì thế cũng đáp ứng, về phòng thay y phục, đi theo Phượng Vũ Hành ra khỏi Phượng phủ.

Cho đến khi đi trên đường cái ở kinh thành, Phượng Vũ Hành mới biết được chuyện Định An vương phủ bị đốt cháy có ảnh hưởng thế nào. Phở lớn ngõ nhỏ chẳng những có những người hành tẩu lui tới bàn luận sôi nổi, ngay cả trở thành chuyện xưa để tiên sinh kể chuyện ở quán trà. Có người không trả nổi tiền trà vẫn muốn nghe chuyện xưa, đều ghé vào cửa sổ của trà lâu, sợ bỏ lỡ mỗi một chi tiết.

Phượng Vũ Hành nghe xong một lát, lắc đầu cười nói: "Chuyện xưa chỉ là chuyện xưa, nói ngoa thì cũng không thể đốt cháy toàn bộ Định An vương phủ đến lòng không tha, vậy lửa hơi lớn rồi!"

Bên cạnh có người đi đường nghe thấy nàng nói, không đồng tình nói: "Vị tiểu thư này có điều không biết, hôm qua hỏa hoạn lớn bắt đầu từ đầu buổi trưa mới đốt, đốt mãi sau nửa đêm, ngựa mà Định An vương phủ nuôi đều cháy sạch không thừa một con."

Tĩnh thần Phượng Vũ Hành tỉnh táo: "Người nợ đâu? Ngựa đều chết cháy hết, người chạy thể nào?"

"Nghe nói Thanh Nhạc quận chúa cháy sạch tóc, Định An vương phi cũng bị đốt cháy hết lông mày." Người nợ vừa nói vừa lắc đầu. "Rốt cuộc có phải sự thật hay không cũng không biết được."

Phượng Vũ Hành không hề hỏi nhiều, kéo Vong Xuyên đi nhanh hơn đến Định An vương phủ. Nàng rất chờ mong kiệt tác của Huyền Thiên Minh, nếu trận hỏa hoạn lớn cháy lâu như mọi người nói, vậy Định An vương phủ còn lại cái lông gì?

Hai người dường như chạy một mạch đến Định An vương phủ, ước chừng không lâu sau đã đến nơi, Phượng Vũ Hành nhìn trái nhìn phải, phóng mắt nhìn lại, nơi này đúng là một mảnh trống trải, nàng thấy kỳ lạ, hỏi Vong Xuyên: "Đi nhầm đường sao?"

Vong Xuyên lắc đầu: "Đúng rồi, là nơi này."

"Vậy vương phủ đâu?"

Vong Xuyên chỉ vào nơi có một đồng người vây quanh: "Vốn phải là ở nơi nào đó."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tính Cách Nóng Nảy

Phượng Vũ Hành di chuyển đến chỗ đông người, chợt nghe thấy mọi người thảo luận: "Nghe nói vàng thật không sợ lửa, các người nói xem trong tro bụi này có tìm được vàng hay không? Tốt xấu gì cũng là tòa vương phủ, chúng quy không thể ngay cả vàng cũng không có."

"Có vàng cũng không tới lượt chúng ta! Không biết sau khi đốt xong còn có một đội quan binh đi vào khám xét sao, có vàng thì cũng bị người ta lấy đi rồi!"

"Ai, đáng tiếc, một tòa vương phủ lớn như vậy, nói không có là không có."

Phượng Vũ Hành dụi nhẹ mắt, trừng mắt nhìn một mảnh phế tích trước mặt... À, chính xác hơn là một đám tro bụi trên nền đất, hỏi Vong Xuyên: "Đây là Định An vương phủ?"

Vong Xuyên cũng cứng lưỡi, "Đúng... vậy..."

Được rồi! Phụng Vũ Hành xoa trán, đúng thật là một cọng lông cũng không tha, ngay cả cánh cửa đá chạm khắc cũng đều bị đập hết.

"Rốt cuộc Huyền Thiên Minh và Định An vương phủ có thù lớn thế nào mà đốt thành như vậy. Trước kia đốt vườn nhà người ta còn có thể sửa chữa, bây giờ... Nếu muốn về ở, chỉ sợ phải gọi người đến xây lại?"

Vong Xuyên nói với nàng: "Điện hạ nhất định là muốn làm tiểu thư hết giận, ngày ấy chuyện phát sinh ở thọ yến Định An vương phi, điện hạ không thể không biết. Định An vương phủ bắt nạt tiểu thư như vậy, điện hạ nhìn được mới là lạ."

Khóe miệng Phụng Vũ Hành co giật... Tính cách nóng nảy.

Đang xúc động, chợt nghe từ phía sau trên đường cái, có một đám trẻ ăn mày lạnh lợi chạy tới, vừa chạy vừa hát nói: "Phụng thừa tướng, thật ngạc nhiên, tức phụ đổi đi đổi lại. Chính nữ ai cũng có thể làm, nay lại muốn bỏ Trầm Ngự!"

Tương vương phủ

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ nhìn từ cánh tay xuống chỗ ngồi Phụng Cẩn Nguyên, hơn nửa ngày đều không nói lời nào. Người này từ nhỏ đã có tướng mạo uy vũ khí phách, mặc dù lúc nào cũng không có biểu cảm gì, thoát nhìn cũng như đang tức giận. Huống chi Huyền Thiên Dạ vốn không cười, quanh thân luôn bao phủ một bầu không khí âm trầm, làm cho người ta phát lạnh.

Phụng Cẩn Nguyên mới ngồi không lâu, đã cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh thổi vù vù, giống như có ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau hắn, quay đầu nhìn lại thì không thấy nửa bóng người.

Rốt cuộc, Huyền Thiên Dạ cũng nói chuyện, khác hẳn so với Huyền Thiên Minh kia lộ vẻ bốc đồng không tập trung, âm thanh của Huyền Thiên Dạ lạnh tựa hàn băng ngàn năm, từng chữ như mang theo băng nhọn... "Phụng tướng, bôn vương muốn mượn mệnh phụng của Trầm Ngự không sai, nhưng người đã từng thấy qua nhà ai có phụng hoàng là thứ xuất chưa?"

Phụng Cẩn Nguyên giãy nảy đứng lên, mồ hôi lạnh lộp bộp chảy xuống, "Tương vương điện hạ yên tâm, Trầm Ngự là chính nữ Phụng gia, điểm này vĩnh viễn không thay đổi."

"Phải không?" Huyền Thiên Dạ trừng mắt nhìn Phụng Cẩn Nguyên, "Chắc Phụng tướng không bên chuyện ngoài đường, người đi ra ngoài nghe ngóng một chút, ngay cả ăn mày xin cơm bên đường đều nói Phụng gia người muốn thay đổi chính nữ, vì sao Phụng tướng lại có thể nói chắc như đinh đóng cột như thế?"

Đầu Phụng Cẩn Nguyên tê dại, đồn đãi bên ngoài không phải hắn không biết, nhưng vừa muốn nghĩ biện pháp định ngăn lại, thì có người đã truyền vào Tương vương phủ rồi!

"Điện hạ, thần nhất định sẽ nhanh chóng dẹp bỏ lời đồn, có chết cũng phải bảo vệ vị trí chính nữ của Trầm Ngự." Rồi nghĩ thêm, rõ ràng nói: "Mẫu thân Trầm Ngự đang ở trong chùa cầu phúc cho Phụng gia, cũng mới có mấy ngày, gần đây thần sẽ phái người đón nàng về."

"Ừ." Lúc này Huyền Thiên Dạ mới thu hồi khí thế, "Chính nữ muốn danh chính ngôn thuận, mẫu thân của nàng có thể là chết, nhưng chung quy sẽ không có chuyện gì xảy ra trong chùa chứ?"

Phụng Cẩn Nguyên liên tục gật đầu, đồng thời tay đưa vào trong tay áo, đem ba trăm vạn ngân phiếu mà hôm qua Thẩm Vạn Lương đưa tới, đưa cho Huyền Thiên Dạ, "Thần biết Tương Vương điện hạ nay đang là lúc cần dùng tiền bạc, tâm tư này mong điện hạ nhận lấy."

Ánh mắt Huyền Thiên Dạ nhìn ngân phiếu được đưa lên, tâm tình cũng chuyển biến tốt, "Phụng tướng đang làm cái gì vậy?"

Phụng Cẩn Nguyên lại chuyển lên phía trước: "Thần đã là tùy tùng của điện hạ, nên vì điện hạ phân ưu, mong điện hạ không ghét bỏ."

Huyền Thiên Dạ không hề khách khí với hắn, tay nhận ngân phiếu đưa vào trong lòng, lại nói: "Lời nói của bôn vương, người trở về nghĩ lại cho tốt, ngoài ra, bôn vương và người đã cùng một phe, cũng không hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi lời đồn đãi về đứa con gái mệnh phụng kia của người. Phụng tướng là tả thừa tướng đương triều, ngày sau còn có rất nhiều chỗ cần dựa vào đại nhân."

"Điện hạ sao nói vậy, có thể vì điện hạ phân ưu là việc của thần."

Từ Tương vương phủ về nhà, Phụng Cẩn Nguyên trực tiếp đến Thư Nhã viên. Hôm nay muốn thương lượng với lão thái thái một chuyện, lão thái thái nhanh chóng phân phó hạ nhân: "Đi đi, gọi thiếu gia tiểu thư và các di nương đến Thư Nhã viên, nói là ta có chuyện quan trọng muốn nói."

Khi phái người tới Đồng Sinh hiên, hai người Phụng Vũ Hành và Vong Xuyên cũng vừa mới trở về, nhận được tin thì nhanh chóng thay y phục rồi chạy tới Thư Nhã viên. Nàng cân nhắc, lúc này lão thái thái gọi các chủ tử trong phủ, tám phần là có liên quan đến đồng dao trên đường hôm nay, chỉ là không biết Phụng gia sẽ làm gì.

Chưa đến nửa canh giờ, người Phụng gia đã tề tụ tại Thư Nhã viên, chỉ thiếu mỗi Hàn thị.

Lão thái thái không vui hỏi Phấn Đại đang nâng cánh tay: "Hàn thị đâu?"

Bộ dáng Phấn Đại nhu thuận đáp: "Hai ngày nay thân thể Hàn di nương không được tốt, sáng nay không thể dậy được."

"Hả?" Phụng Căn Nguyên khó hiểu, "Buổi tối hôm qua ta còn đến thăm nàng, không phải vẫn tốt sao, sao bệnh không thể dậy được? Đã mời đại phu chưa?"

Phấn Đại nhanh chóng giải thích: "Lúc phụ thân đi rồi di nương mới bệnh nặng hơn, quý phủ không còn Khách Khanh đại phu..."

"Vậy sao còn chưa đi mời?" Phụng Căn Nguyên hơi nổi giận, rốt cuộc hẳn yêu người thiếp kia, vì sao bị bệnh một đêm mà chưa thu xếp người mời đại phu?

Đang chuẩn bị trách Phấn Đại vài câu, lão thái thái lại nói: "Nếu cả đêm cũng chưa mời đại phu, chắc không phải là bệnh đòi mạng, cứ để nàng chờ, chính sự quan trọng hơn."

Có lời này của lão thái thái, Phụng Căn Nguyên cũng không nói thêm gì, đành ngậm miệng, bỗng lão thái thái lại nói: "Hôm nay gọi các người đến, chủ yếu là có hai việc muốn nói." Lão thái thái nhìn xung quanh mọi người trong phòng một vòng, cuối cùng đem ánh mắt dừng trên người Phụng Tử Hạo, chậm rãi nói: "Vết thương của Tử Hạo cũng đã khỏi, phụ thân cháu an bài cho cháu ở Tử Nham thư viện ở Tề Châu, năm ngày sau sẽ sai người đưa cháu đi Tề Châu."

Phụng Tử Hạo khó chịu hừ một tiếng, trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Lão thái thái thấy hẳn coi như đã nghe lời, lặng lẽ gạt đầu, lại nói: "Chuyện thứ hai, là Thẩm thị ở lại Phổ Độ am cầu phúc cho Phụng gia đã nhiều ngày, sắp tới sẽ hồi phủ. Dù sao cũng người trong nhà cầu phúc trở về là đại sự, mang theo những mong ước từ trong chùa, chúng ta phải chuẩn bị tốt một chút."

Trong lòng Phụng Vũ Hành cười lạnh, nói trắng ra không phải là Thẩm thị muốn trở lại, để mọi người chuẩn bị ra nghênh đón sao.

Không chỉ nàng nghĩ như vậy, trong lòng mọi người đang ngồi trừ Kim Trân đã biết, những người khác đều cảm thấy ngoài ý muốn. Đặc biệt là Phụng Phấn Đại, Thẩm thị tro tàn lại cháy làm cháy lòng nàng dâng lên lòng đố kỵ hừng hực. Nàng như nghe thấy âm thanh mộng chính nữ tan biến, không khỏi lại trách Hàn thị không có cơ hội.

Trầm Ngự không có phản ứng đặc biệt, chỉ nói với Phụng Tử Hạo: "Lần này ca ca đi học nhất định không được phụ sự kỳ vọng của tổ mẫu và phụ thân nữa, Tử Nham thư viện tuy không thể so với Vân Lộc thư viện, nhưng có chút danh tiếng."

Nghe nàng nói như vậy, Phụng Căn Nguyên không khỏi trừng mắt nhìn Diêu thị, chỉ đồ thừa nữ nhân này không chịu nói vài lời hay cho Tử Hạo trước mặt Văn Tuyên vương phi, bằng không hẳn đường đường là con trai tá tướng sao ngay cả Vân Lộc thư viện cũng không vào được?

Ánh mắt này bị Phụng Vũ Hành đúng lúc nhìn thấy, nàng cũng không ho khan, chỉ mở miệng trầm tĩnh nói: "Đại ca ca cũng phải bảo trọng thân mình, lại nói, thân thể bệnh tật của đại ca cũng làm tổ mẫu và phụ thân lo lắng đấy."

Chứng bệnh kia của Phụng Tử Hạo vẫn đều là nút thắt trong lòng người Phụng gia, Phụng Căn Nguyên không phải không tìm danh y, nhưng ai tới xem đều lắc đầu. Khả năng có con nối dõi của Phụng Tử Hạo gian nan, đây là chuẩn đoán chính xác của tất cả đại phu.

Sắc mặt lão thái thái cũng khó coi, ho nhẹ hai tiếng, không muốn lại tiếp tục đề tài này, còn nói tiếp chuyện Thẩm thị hồi phủ: "Người một nhà chúng ta trừ ngày Tết, cũng rất ít vui vẻ cùng một chỗ, nên mượn cơ hội Thẩm thị hồi phủ lần này mà ăn một bữa cơm đoàn viên." Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Phấn Đại: "Để Hàn thị chăm sóc tốt bản thân, không để ngay cả sức lực ăn cơm cũng không có."

Phấn Đại gạt đầu vâng dạ, còn lại mọi người cũng không ai lên tiếng.

Lúc trước rõ ràng chính miệng Phụng Căn Nguyên nói Thẩm thị sẽ không hồi phủ, thế mà mới qua mấy ngày, lại lật lọng?

Phụng Căn Nguyên cũng biết nên mặt mũi có chút băn khoăn, nhưng nghĩ đến áp lực từ Tương vương phi chồng chất như núi, hẳn không thể không làm như vậy.

Rốt cuộc Trầm Ngự là người mở ra cục diện xấu hổ, chỉ nghe âm thanh mềm mại tinh tế của nàng nói: "Nói đến bữa cơm đoàn viên, Trầm Ngự có một chủ ý."

"Hả?" Lão thái thái rất vui khi có người tán gẫu, nhanh chóng hỏi nàng: "Trầm Ngự có chủ ý gì?"

Trầm Ngự nói: "Nhị muội muội là đứa trẻ duy nhất trong phủ có hôn ước, sau này gả đến Ngự vương phủ, sẽ là chường quân trong phủ. Không bằng tiệc đoàn viên lần này để nhị muội muội lo liệu một phen, trái phải đều là người trong nhà, là sai là đúng, là tốt là xấu chúng ta cũng không có cơ hội mà thương thức, cũng là cho nhị muội muội một cơ hội để thử."

Lời nàng nói ra hợp tình hợp lý, nghe thấy lại cực kỳ có tình tứ muội, lão thái thái vừa lòng nở nụ cười, không nhịn được mà gạt đầu: "Không hổ là chính nữ trong phủ, tâm tư của Trầm Ngự rất chu đáo, có thể vì muội muội mà lo lắng, cũng rất khó có được."

Phụng Căn Nguyên cũng đồng ý lời nói của Trầm Ngự, nói với Phụng Vũ Hành: "Vậy A Hành con lại vất vả một ít, chuẩn bị yến tiệc này đi. Từ ngày hôm nay, vì phụ sẽ phái người đưa mẫu thân con về, cũng không mời người ngoài, chỉ có mình người nhà chúng ta, con ước chừng lượng đồ ăn là được rồi. Không cần quá áp lực, Trầm Ngự nói đúng, đều là người một nhà, ngon hay không thì cũng không ai kiểm tra con."

Phượng Vũ Hành có thể nói gì nữa, chỉ có thể giương ra khuôn mặt tươi cười, đáp ứng: "Con gái tuân mệnh."

Trên đường về Đồng Sinh hiền, Diêu thị hơi lo lắng: "Cho con lo liệu tiệc đoàn viên, sao ta thấy sẽ gặp phải chuyện không may?"

Phượng Vũ Hành cười nói: "Không có chuyện thì đúng là lạ." Nàng nâng tay Diêu thị lên: "A Hành sẽ không bị các nàng tính kế, mẫu thân cứ ngồi chờ xem diễn là được rồi."

Tuy trong lòng Diêu thị lo lắng nhiều thì cũng không có biện pháp, con gái của nàng là đứa trẻ có chính kiến, nếu nàng nói để xem diễn, vậy cứ xem đi.

Khi trở về viện của mình, Ban Tầu cũng đã trở lại, hắn nói với Phượng Vũ Hành: "Nghe nói người Thẩm gia vài lần đi qua Phở Độ am, đều vụng trộm gặp Thẩm thị. Thẩm thị kia nay hiền lành hơn so với trước, ban ngày cũng sẽ đi theo các ni cô cùng nhau nấu ăn. Nhưng đến ban đêm, nguyệt trang lập tức sẽ biến mất, tính tình vẫn nóng nảy như vũ, đối với nha đầu Mãn Hi không đánh thì mắng."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Người Cẩn Ta À

Trong lòng Phượng Vũ Hành đã có tính toán, chắc là Thẩm gia ra chủ ý cho nữ nhân kia, bọn họ có thể giúp Thẩm thị tạo ra điều kiện để trở về Phượng phủ, nhưng là chính nàng chờ rất lâu mới được. Chỉ là không biết bên ngoài Thẩm thị thu hồi tính tình, sau khi hồi phủ có thể bảo trì bao nhiêu ngày.

"Chủ tử." Ban Tầu không rời đi, tiếp tục nói: "Thuộc hạ biết được phụ thân ngài gần đây có tiếp xúc với tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ, chắc là việc tranh giành ngôi vị, Phượng gia đã tỏ rõ lập trường."

Phượng Vũ Hành nhăn mặt nhíu mày: "Huyền Thiên Minh biết không?"

Ban Tầu gật đầu: "Điện hạ đã biết."

"Nhắc đến thì điện hạ các người là phe nào?" Phượng Vũ Hành có chút kỳ lạ, trước mắt Huyền Thiên Minh xem ra đúng là không có hy vọng trở thành thái tử, vậy dù sao hắn cũng phải có thái độ ủng hộ ai, giúp đỡ ai. Thất hoàng tử sao? Không có khả năng.

Ở chuyện này, Ban Tầu lại lắc đầu, nói với Phượng Vũ Hành: "Thuộc hạ không biết. Ngày thường điện hạ chỉ thân nhất với thái tử điện hạ, nhưng thái tử điện hạ đã tỏ rõ bản thân vô tâm với ngôi cửu ngũ."

"Vậy cứ như thế, hắn vốn không có đứng về phía nào?" Phượng Vũ Hành sững sốt, dường như đang cân nhắc một ít lời nói. Nàng không muốn miệt mài theo đuổi lúc này, về chuyện của Huyền Thiên Minh, nàng tin tưởng một ngày nào đó người nọ tự mình nói cho nàng. "Không còn việc gì nữa, người làm việc của người đi." Nàng xưa tay đuổi Ban Tầu, đối phương lại vốn không nhìn động tác đuổi người của nàng. Phượng Vũ Hành hơi sững sốt, "Àch... Ban Tầu, người vẫn còn việc?"

Ban Tầu nhìn Phượng Vũ Hành, ánh mắt không tốt... "Nghe nói lúc thuộc hạ đi Phở Độ am, chủ tử đã ra khỏi phủ?"

Phượng Vũ Hành xoa trán, "Ta chỉ là đi xem Định An vương phủ một chút."

"Nhưng chủ tử đã đáp ứng, lúc không có thuộc hạ sẽ không ra phủ."

"Ta không ra khỏi kinh thành, thì sẽ có chuyện gì được? Lại nói không phải còn có Vong Xuyên sao, hơn nữa chủ tử ta không phải là người không nha!" Phượng Vũ Hành nâng cánh tay chỉ rõ sức lực của mình, "Người xem, tự ta đối phó với ba, bốn người cũng không thành vấn đề."

Ban Tầu nhíu mày: "Thật sự không thành vấn đề sao?"

Phượng Vũ Hành gật đầu, trịnh trọng nói với hắn: "Thật sự không thành vấn đề."

"Được rồi." Ban Tầu vù một cái đã không thấy đâu, chỉ nghe trong không khí bay tới một câu: "Vậy thủ hạ đi tìm Vong Xuyên nói chuyện."

"..." Vong Xuyên bảo trọng!

Buổi tối hôm nay, Phượng Vũ Hành sau khi tiến hành huấn luyện thường xuyên, thì định ngủ một giấc, sau đó phát hiện căn bản không ngủ được, lại đi ra. Nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tiếp tục vào hoa viên luyện võ một lát.

Nàng cảm thấy mình sợ dĩ bị mất ngủ, hoàn toàn do bị Ban Tầu kích động. Nếu tổ chất thân thể nàng tốt như kiếp trước, Ban Tầu sẽ không lo lắng cho an nguy của nàng như vậy. Nói đi nói lại, vẫn là nàng không đủ cường đại.

Tâm tình cứ như vậy, khi Phượng Vũ Hành luyện được một bộ quân thể quyền thì rất vui vẻ, chợt nghe trong không khí, âm thanh muốn đánh người của

Ban Tẩu lại vang lên: "Chủ tử, khinh công của ngài hơi kém"

Nàng hít hít cái mũi, khinh công sao? Hơi gian nan nha!

Trong không gian vừa động, lại cảm thấy như có động tĩnh từ xa bay thẳng đến. Đầu tiên nàng cả kinh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cảm thấy động tĩnh kia càng ngày càng gần, mang theo làn gió nhẹ, đánh thẳng tới nàng.

Nhưng Ban Tẩu lại không có phản ứng, đúng, chính xác mà nói, là không có ý cứu nàng, ngược lại cười một tiếng, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Phượng Vũ Hành tự "à" một tiếng, sau đó thân hình vừa động, dứt khoát chui vào trong hoa viên.

Chợt nghe người phía sau "hừ" một tiếng, cũng đuổi theo.

"Không được vận khinh công!" Người phía trước vừa chạy vừa hô, "Vận khinh công là người thua!"

Người phía sau cũng phải bác lại: "Ta đi đứng không tốt."

Soạt!

Phượng Vũ Hành cảm thấy Huyền Thiên Minh người này am hiểu nhất chính là không biết xấu hổ! Người đi đứng không tốt, nhưng người ngồi xe lăn vận khinh công, so với người ta chạy xe ngựa còn nhanh hơn!

Đúng vậy, người tới đúng là Huyền Thiên Minh, từ lúc Phượng Vũ Hành thấy phản ứng của Ban Tẩu đã đoán ra. Chỉ có Huyền Thiên Minh đến đây, thì tên Ban Tẩu thôi mới có thể mặc kệ sống chết của nàng, trước khi đi còn chế cười nàng nữa.

Tâm chơi đùa của Phượng Vũ Hành nổi lên, mắt thấy Huyền Thiên Minh đã đuổi kịp đến đây, nàng lại chuyển chọn những góc mà chui vào. Khe hở của núi giả, giữa bụi hoa, tóm lại cái gì có thể làm trở ngại đường đi của xe lăn nàng đều lựa chọn.

Huyền Thiên Minh hận cắn răng, "Nàng bắt nạt người tàn tật!"

"Chi là bắt nạt huynh thôi!" Nàng vừa chạy vừa cười, "Có bản lĩnh thì huynh cắn ta đi!"

Người đằng sau hết chỗ nói, nha đầu kia rốt cuộc có biết mình đang nói gì không? Cắn nàng? Hắn cắn nàng cái gì chứ?

Rốt cuộc người nào đó hết thể lực trước không chống đỡ nổi, hành động từ từ trì hoãn. Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng, võ xe lăn một phát đã bắt được người, "Nàng tiếp tục chạy đi!"

Phượng Vũ Hành mệt đến nỗi phổi muốn nổ tung, "Không được không được! Ta mới rèn luyện vài ngày, thể lực chưa khôi phục."

Hắn đã sớm nghe nói nha đầu kia mỗi ngày sớm hay muộn cũng đều chạy bộ, vốn đêm nay muốn tới thăm nàng, còn mang theo điểm tâm ngon, ai ngờ đã trễ thế này nàng vẫn ở trong hoa viên!

"Hơn nửa đêm không ngủ, nàng luyện tà công gì vậy?" Trong lòng hắn hơi tức giận, sau lưng Phượng Vũ Hành đánh "bốp" một cái.

Phượng Vũ Hành kêu "a" một chút, gãy nãy trong tay hắn, "Mất ngủ không được sao?" Nàng trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, "Chàng đưa tới ám vệ kia xem thường chủ tử ta, ta không luyện nhiều cho hắn xem, thì đúng là bị hắn coi thường."

Huyền Thiên Minh bật cười, "Nàng vốn sẽ không giống Ban Tẩu."

"Chi là tạm thời thôi." Phượng Vũ Hành chuyển động, "Kỹ thuật phải luyện nhiều, ta không am hiểu khinh công, dĩ nhiên sẽ không so được với hắn. Nhưng nếu luận cái khác, Ban Tẩu chưa chắc là đối thủ của ta."

Huyền Thiên Minh rất hứng thú với "cái khác" này, hỏi nàng: "Nàng am hiểu gì?" Nghĩ một lúc, nói: "À, y thuật." Y thuật của Phượng Vũ Hành cao minh, điểm này hắn phải thừa nhận.

Ai ngờ nha đầu kia lại lắc đầu, "Không phải." Nhưng rốt cuộc là cái gì thì không chịu nói: "Về sau từ từ chàng sẽ biết, lập tức biết đáp án sẽ không có ý nghĩa gì." Nói xong, nghĩ đến tòa Định An vương phủ kia, không nhịn được hỏi: "Chàng hành động tàn nhẫn như vậy? Định An vương phủ bị chàng đốt không còn gì."

Huyền Thiên Minh từ chối cho ý kiến: "Bởi các nàng bắt nạt vợ ta."

"Ai là vợ chàng! Còn chưa qua cửa đâu!" Nàng sửa lại cho đúng, khóe miệng không từ chủ được mà cười. Nhanh chóng quay đi không để cho hắn thấy, miễn cho người này quá đắc ý.

Nhưng biến hóa nhỏ này lại không thể qua nổi ánh mắt Huyền Thiên Minh, cảm thấy ngẩn ngơ một hồi, lại nhớ tới lúc ở tây bắc Đại Sơn, lần đầu hai người gặp nhau, nha đầu kia chính là vừa thấy đã nhìn hắn rụng rời chảy nước miếng, tâm tư nhỏ cất giấu trong bộ dáng nhỏ nhắn, thông minh nghịch ngợm.

"Huyền Thiên Minh." Phụng Vũ Hành quay đầu, thần thái trong mắt sáng lên, "Nếu buổi tối chàng rảnh, có thể lên đến đây dạy ta chơi với roi được không?" Nàng không tỉnh thông vũ khí lạnh, cũng chưa từng nghĩ sẽ học cái gì, lại chỉ cảm thấy Huyền Thiên Minh lúc dùng roi đánh người có điểm đặc biệt xuất sắc. "Chờ ta luyện tập tốt, lúc chàng đánh người thì mang theo ta, hai ta cùng nhau đánh, như thế nào?"

Đề nghị này Huyền Thiên Minh cảm thấy rất được, vì thế đưa tay cầm tay hướng dẫn Phụng Vũ Hành, lại kéo xe lăn đến sau người nàng, tự tay làm mẫu, cũng nói với nàng: "Tiên pháp cơ bản nhất chủ yếu có triển, luân, tảo, phao, vân vân, sau khi luyện vững, là có thể luyện bộ võ. Hơn nữa là trợ thủ đắc lực có thể thay phiên sử dụng, lúc chơi đùa uy vũ sinh phong, cũng đến là hùng vĩ."

Phụng Vũ Hành tỏ vẻ đồng ý: "Chẳng những khi chơi đùa uy phong, chủ yếu loại này dễ mang theo, tính ăn áp cũng mạnh, lực đá kích lại lớn, rất hữu dụng."

Hắn bắt đầu hỏi nàng: "Nàng học xong là chuẩn bị lên chiến trường hay sao vậy?"

Phụng Vũ Hành đáp thật lòng còn thật lòng hơn: "Để ngừa vạn nhất."

Được rồi! Hắn cảm thấy nha đầu kia đôi khi ý tưởng đúng là không sai, chỉ là... Tưởng tượng hơi xa, sự thật lại vô cùng thêm thắm...

"Ách... cứu mạng! Huyền Thiên Minh, mau! Mau giúp ta gỡ ra, ta không thờ được!" Nha đầu kia vùng roi lên, tự quần lên cổ mình.

Hắn cười nàng: "Nếu không vớt nàng đi như hòn sỏi."

Hai người trêu chọc đùa giỡn nhau, cũng để cho Phụng Vũ Hành thực hành đại khái tiên pháp. Huyền Thiên Minh đối với năng lực học tập của nàng rất tán thưởng, nha đầu kia không phải là có trí tuệ bình thường, nhớ ngay đó khi hắn luyện roi, chiêu thức căn bản luyện ba ngày mới nhớ được đại khái, Phụng Vũ Hành lại có thể không cần đến một buổi tối lại đạt tới trình độ này, không thể không làm cho hắn cảm thán.

Hai người ước định mỗi đêm đều ở trong hoa viên luyện công, Huyền Thiên Minh nhìn trái nhìn phải, phát hiện tuy đã vào thu, nhưng trong vườn có không ít muỗi, không khỏi đề nghị: "Nếu không ta đón nàng đến luyện ở võ trường Ngự vương phủ?"

Phụng Vũ Hành lắc đầu: "Hẹn hò đều là nam tử tìm đến nữ tử, ta vội vàng đuổi tới thì tính sao."

"Hả?" Hắn sững sốt, "Hẹn hò?" Nha đầu chết tiệt kia còn nghĩ chuyện hẹn hò này?

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, hơn nữa đêm ước hẹn, không phải hẹn hò thì là gì?

Vì thế, Huyền Thiên Minh cũng kéo môi nở nụ cười tà mị, "Được, ta đây sẽ đến tìm nàng."

Cảm giác này, Phụng Vũ Hành dứt khoát ngủ luôn qua giờ luyện tập ngày hôm sau, định tỉnh ngủ thì đến chăm sóc lão thái thái.

Chờ nàng tỉnh lại thì đã là buổi trưa, không khỏi thán oán Vong Xuyên: "Sao không gọi ta sớm?"

Vong Xuyên bắt đầu dĩ dĩ đồ xuống: "Nô tỳ gọi rồi, không đánh thức được."

Được rồi! Nàng xoa trán, giống như buổi sáng luôn nằm mơ, trong mơ đều là một câu kia của Huyền Thiên Minh "Được, ta đến tìm nàng", nàng có thể tỉnh mới lạ.

"Tiểu thư dậy ăn cơm trưa đi." Vong Xuyên giúp nàng dọn dẹp chần dệm, ngày mai Thẩm thị sẽ hỏi phủ, còn phải thu xếp bữa cơm đoàn viên nữa.

"Đúng nha." Phụng Vũ Hành mới chợt nhớ còn có việc như vậy, "Đúng là phiền toái." Nàng cảm thấy kỹ xảo hại người của Phụng Trầm Ngự đúng là sửa củ thành mới, không thể bớt việc được sao? Nếu không thì vẫn gọi sát thủ đến đánh nhau với nàng cũng được, cái việc nấu cơm này đúng là phiền toái.

Không còn biện pháp, nếu đã đáp ứng thì phải làm. Sau khi tự mình sắp xếp thỏa đáng, Phụng Vũ Hành dẫn theo Vong Xuyên vào đại trù phòng trong phủ nhìn một vòng. Vốn hạ nhân ở trù phòng là Thẩm thị luôn bày mưu đặt kế, đều đối xử rất lạnh nhạt với Phụng Vũ Hành, nhưng từ khi đi ra từ Ngự vương phủ, địa vị của Phụng Vũ Hành trong lòng các hạ nhân ở đây không hề kém Trầm Ngự.

Thấy Phụng Vũ Hành tự mình đến đây, hạ nhân đồng loạt đứng lại, người đầu tiên sau khi vấn an, rồi nói: "Hôm qua đã nghe nói nhị tiểu thư muốn tự mình đến thu xếp yến hội ngày mai, xin nhị tiểu thư yên tâm, đám nô tài nhất định phối hợp với nhị tiểu thư thu xếp bàn tiệc cho tốt."

"Đều nghe ta?" Phụng Vũ Hành nhếch lông mày.

"Đều nghe nhị tiểu thư."

"Được, vậy đám các người đều đi xuống hết đi! Cách phòng bếp càng xa càng tốt."

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Thăm Thị Hối Phủ

Đám nô tài bị Phụng Vũ Hành đuổi ra khỏi trù phòng, ai cũng không hiểu nhị tiểu thư có ý gì, một đám đứng ngăn người trong sân.

Lúc này Phụng Vũ Hành mới nói với Vong Xuyên: "Những điều vừa nói ngươi nhớ rồi chứ?"

Vong Xuyên gật đầu, "Đã nhớ, lúc này chắc Hoàng Tuyền đã đến chỗ Bách Thảo đường, với tốc độ phối được của bên kia, chắc không bao lâu sau sẽ trở về."

"Tốt." Phụng Vũ Hành lại nói: "Vậy ngươi cũng đi mời người đi, cứ theo như lời ta nói. Phòng bếp này ngươi cũng thấy rồi đấy, to như vậy, muốn dẫn bao nhiêu người trong lòng ngươi tự tính toán."

Vong Xuyên nhìn thoáng qua phòng bếp này, xoay người rồi đi.

Lúc này Phụng Vũ Hành mới đi ra ngoài sân, nhìn một vòng đám hạ nhân này, âm thanh lạnh lùng nói: "Yến tiệc đoàn viên ngày mai ta đã có an bài, các người... nghỉ."

Nàng nói đã có an bài thì đúng là có an bài, sau khi đuổi đám hạ nhân đi, không bao lâu sau, Hoàng Tuyền đã dẫn theo tiểu nhị của Bách Thảo đường đến, cùng một bao được liệu đặt lên bệ. Lại chờ không lâu, rau xanh cũng có người đưa đến, còn có một đồ tể đi theo, sau khi nói chuyện gì đó với Phụng Vũ Hành, thật thà nói: "Tiểu thư yên tâm đi, loại thịt bò này cam đoan là hàng mới, sáng sớm ngày mai tiểu nhân sẽ đưa đến quý phủ."

Phụng Vũ Hành đối với an bài như vậy rất hài lòng, lại thương lượng cùng người mà Vong Xuyên đưa đến một canh giờ, cầm lấy thực đơn đã được nàng chỉnh sửa, rồi mới về Đồng Sinh hiên nghỉ ngơi. Mà phòng bếp này, đều bị Vong Xuyên và Hoàng Tuyền nhìn chăm chăm.

Lúc chạng vạng, nàng lại qua nhìn trù phòng một lần, tất cả cũng không có điều gì bất ổn, Hoàng Tuyền và Vong Xuyên còn quyết định ban đêm ở trù hạ gác đêm, đảm bảo thực phẩm được an toàn.

Đêm đó, Huyền Thiên Minh đúng hẹn tới, chỉ nghe trong hoa viên Đồng Sinh hiên từng tiếng roi vang lên, mang theo lá rụng đầu thu, bay lượn khắp khung trung.

Rốt cuộc, Thăm thị hồi phủ.

Toàn bộ người Phụng gia dậy thật sớm, một đám trang điểm ăn diện, lúc tới gần trưa, có nô tỳ tới thông báo tới các viện của các di nương tiểu thư nhanh chóng tới cửa nghênh đón, xe ngựa của đại phu nhân đã vào kinh thành.

Vì Thăm thị rời phủ lấy lý do là cầu phúc cho Phụng gia, cho nên khi nàng trở về, đối với Phụng phủ mà nói là chuyện vinh quang, ngay cả lão thái thái đều mặc một bộ đồ mới, trên đầu còn quét dầu hoa quế bóng loáng.

Phụng Căn Nguyên mới từ triều trở về, dứt khoát mặc quan bào cùng mọi người chờ đợi.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chạy từ từ chạy đến, dừng trước cửa Phụng phủ. Bên trái buồng xe lộ ra một cái biển gỗ, trên đó viết một chữ "Phụng".

Điều thị, An thị, Hàn thị cùng Kim Trân tiến lên đầu tiên, vì là thiếp thất, nên các nàng phải quỳ xuống nghênh đón Thăm thị.

Chờ màn xe được hạ nhân vén lên, bốn người đồng loạt quỳ trên mặt đất, đồng thanh nói: "Thiếp thân cung nghênh đại phu nhân hồi phủ."

Người xuống trước vẫn là người hầu hạ bên người Thăm thị Mãn Hi, Phụng Vũ Hành nhìn riêng Mãn Hi vài lần, nhìn bên ngoài cũng chưa thấy vết thương, chắc thủ đoạn đánh nô tỳ của Thăm thị vẫn toàn diện, chuyên chọn nơi không lộ ra ngoài mà xuống tay mà lại đau, có thể tránh ánh mắt của người khác.

Mãn Hi xuống xe, lập tức xoay người đỡ người trong xe. Chỉ thấy Thăm thị mập mập từ trong xe đi ra, một thân tố y, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm ngọc trắng, cả người thoạt nhìn thanh tịnh.

Cho tới giờ lão thái thái chưa từng thấy Thăm thị như vậy, không khỏi sững sốt một chút, qua hồi lâu mới nhận ra người, rồi sau đó liên tục gật đầu, xem ra Phổ Độ am trên núi đúng là nơi thanh tu tốt, ngay cả Thăm thị luôn làm mọi người bức bối có thể tu thành như vậy, thật sự khó được.

Khi Thăm thị xuống xe, không nói hai lời liền nhanh chóng khom người nâng bốn người đang quỳ dậy, tay cầm lấy cổ tay Điều thị và An thị, rồi nói: "Chúng muội mau đứng lên đi, làm đại lễ này làm gì, mau đứng lên đi."

Bốn người được Thăm thị đỡ dậy, Thăm thị cho các nàng một nụ cười hiền lành, sau đó đi qua, đi phía trước hai bước, đến trước mặt lão thái thái, quỳ gối xuống: "Con dâu vẫn an mẫu thân, sự phụ trong Phổ Độ am vẫn nhớ mẫu thân, nhờ con vẫn an mẫu thân."

Lão thái thái rất vừa lòng biểu hiện của Thẩm thị, chỉ cảm thấy từ lúc con dâu này vào cửa, nàng chưa thấy nhìn nàng thuận mắt như vậy.

"Mau đứng lên đi." Rốt cuộc lão thái thái vẫn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, chỉ nâng tay, Triệu ma ma chỉ động tiến lên nâng Thẩm thị dậy. Chợt nghe lão thái thái lại nói: "Con ở trong am cầu phúc vì Phụng gia, đồng thời cũng có thể tu thân dưỡng tính, cũng là phúc phận của con và tạo hóa. Chỉ mong con có thể đề phúc phận này duy trì lâu dài, cũng không uổng một mảnh tâm tư của Phụng gia ta."

Thẩm thị thuận theo người: "Con dâu ghi nhớ lời mẫu thân dạy bảo."

Khóe miệng lão thái thái hơi run rẩy, cho rằng giọng nói chuyện của Thẩm thị, ban đầu còn cảm thấy mới mẻ, nói nữa, nàng lại bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, chung quy cảm giác người trước mắt căn bản không phải Thẩm thị.

"Thiếp thân bái kiến lão gia." Thẩm thị lại chuyển hướng Phụng Căn Nguyên, "Thiếp ở trong am đã tụng kinh trăm lần vì lão gia, cầu nguyện cho lão gia bình an, thẳng vận."

Phụng Căn Nguyên cũng ngạc nhiên đối vs thay đổi của Thẩm thị, cảm động gật đầu, "Nàng có thể như vậy, ta an tâm." Bọn họ hàn huyên xong, mới đến lượt mấy đứa trẻ vấn an Thẩm thị.

Về mặt từ mẫu của Thẩm thị nhìn mấy đứa trẻ, trước nói với Trầm Ngự và Từ Hạo: "Các con là huynh trưởng đại tỷ, sẽ phải có dáng vẻ của huynh tỷ, ngày thường phải yêu thương đệ muội, bên ngoài cũng phải quan tâm đệ muội nhiều hơn, biết không?"

Trầm Ngự và Từ Hạo cùng nói: "Con gái/Con trai đã nhớ."

Thẩm thị gật đầu, rồi mới chuyển sang Phụng Vũ Hành, phá lệ kéo tay Phụng Vũ Hành, lời nói thăm thía: "Mẫu thân ở am đã cầu nguyện riêng cho A Hành chúng ta, con là đứa trẻ đầu tiên có hôn ước ở Phụng gia chúng ta, mẫu thân cầu Bồ Tát phù hộ con và Ngự vương điện hạ tương lai tốt đẹp."

Phụng Vũ Hành nhìn Thẩm thị, chỉ cảm thấy giờ phút này người này có nét mặt hiền hòa, tấm lòng nhân từ, lại nói với nàng một hồi như vậy, thật sự là làm cho người ta có vài phần cảm động. Đáng tiếc... Đáng tiếc rốt cuộc chỉ là giả vờ, trong ánh mắt không giấu đi cừu hận điên cuồng.

Nàng bắt đầu dĩ cười khỏ, khom người với Thẩm thị: "Đa tạ mẫu thân."

Thẩm thị vỗ vỗ tay nàng, lại xoa đầu Từ Duệ, hỏi chút chuyện học vỡ lòng, lại nói tốt với Tường Dung, rốt cuộc, ánh mắt rơi xuống cánh tay vẫn còn treo trên cổ của Phấn Đại: "Mẫu thân cũng không biết làm thế nào để giúp con giảm bớt cánh tay đau này." Thẩm thị vừa nói, thế nhưng còn rơi xuống một giọt lệ, "Mấy ngày nay mẫu thân dốc lòng với Phật, mới hiểu được đã làm rất nhiều chuyện sai, nay rất hận không thể thay tội cho Phấn Đại."

Rốt cuộc Phụng Phấn Đại còn nhỏ, bị nàng dọa sợ hãi, nhìn Thẩm thị chảy nước mắt, nhưng cũng khóc lên, vừa khóc vừa chui vào trong lòng Thẩm thị: "Mẫu thân, Phấn Đại rất nhớ người."

Phụng Vũ Hành nổi da gà một trận, rõ ràng đã thấy sự phiền chán trong mắt Thẩm thị.

Phấn Đại khóc xong, Thẩm thị ngược lại đi trấn an Kim Trân: "Mấy ngày nay ít nhiều có muội chiều cổ lão gia, trước kia ta có chỗ đối xử với muội không tốt, muội đừng để trong lòng. Trước mắt đều là tỷ muội một nhà, so với trước khác nhau." Nói xong Kim Trân, lại trấn an Hàn thị: "Sắc mặt của muội thật sự không tốt, thân mình không thoải mái cần phải gọi đại phu đó!"

Cuối cùng, trọng điểm rơi trên người Diêu thị, chỉ thấy Thẩm thị tiến lên vài bước, chốc lát đã ôm chặt Diêu thị, lệ trong mắt tuôn rơi... "Tỷ tỷ, ta nên gọi tỷ là Diêu tỷ tỷ mới đúng, tỷ tỷ nhập phủ sớm hơn so với ta, cũng không nghĩ nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện như vậy. Mấy ngày nay tâm tính ta kiêu ngạo, luôn làm khó xử tỷ, Diêu tỷ tỷ đừng trách ta."

Thẩm thị vốn mập, khí lực cũng lớn, Diêu thị bị nàng ôm đến thở cũng lao lực, nhanh chóng nói với nàng: "Không trách ngài, sao thiếp thân có thể trách cứ đại phu nhân. Phu nhân đừng như vậy, để bọn hạ nhân chê cười."

Thế này Thẩm thị mới buông Diêu thị ra, sau đó cùng với ánh mắt tán thưởng của lão thái thái và Phụng Căn Nguyên, theo mọi người cùng đến Mẫu Đơn viện dùng bữa.

Phấn Đại đi cuối cùng lau nước mắt một phen, kích động lúc trước nháy mắt đã thu lại, chỉ thấy nàng trừng mắt nhìn Hàn thị, âm thanh lạnh lùng nói: "Thẩm thị đã đổi tính, chỉ sợ phong thủy trong phủ đã quay lại, người đứng là vô dụng!"

Ánh mắt tàn nhẫn làm cho Hàn thị run run, sắc mặt trắng bệch vài phần.

Hôm nay lão thái thái tươi cười đầy mặt, chạy vào trong, chờ riêng Thẩm thị, mà Thẩm thị kia đã sửa tác phong ngày xưa, không còn điệu võ dương oai, quy củ theo sau lão thái thái, từng bước cũng không vượt qua.

Lão thái thái không khỏi gật đầu liên tục, nếu Thẩm thị có thể duy trì như vậy, chắc chắn Phụng gia rất có phúc.

Mọi người vào Mẫu Đơn viện rồi ngồi xuống, đám hạ nhân bắt đầu bày tiệc, lão thái thái nói với Thẩm thị: "Bàn tiệc hôm nay là do A Hành thu xếp, cũng là vì đề nàng học cách quản gia. Dù sao tương lai gả vào Ngự vương phủ cũng là chủ mẫu, cũng không thể lúc ở nhà mẹ đẻ không học được cái gì."

Phụng Căn Nguyên cũng nói: "Nếu bàn tiệc có gì không ổn, nàng là mẹ cả phải chỉ bảo nàng."

An thị nghe xong lời này, không khỏi cúi đầu bất đắc dĩ than nhĩ, chỉ nói là để Thắm thị chỉ điểm, vậy còn không phải càng chỉ điểm càng loạn, khi nào thì Thắm thị tham gia việc nhà vậy, nhiều năm rồi nếu không phải do Trầm Ngư đứng ra sắp xếp cho nàng, không chừng nàng đem cái nhà này thành bộ dạng nào đó rồi.

Thắm thị cũng khiêm tốn, trả lời Phụng Căn Nguyên: "Thiếp thân chỉ sợ không hiểu quy củ trong vương phủ, sợ dạy dỗ sai. Chắc không gấp lắm, A Hành mới mười hai tuổi, đợi đến khi mười bốn tuổi, không bằng lão gia mời một ma ma trong cung đến, cuối cùng dạy bảo một năm, A Hành cũng có tiền đồ hơn."

Phụng Căn Nguyên cảm thấy Thắm thị nói có lý, không khỏi khen: "Cũng là nàng suy nghĩ chu đáo."

Thắm thị hé miệng nở nụ cười, suýt nữa làm Phụng Vũ Hành cười ra tiếng.

Thật sự là, loại hành động này, cho dù là Hàn thị hay Kim Trân, đều làm người khác yêu thương, nhưng Thắm thị này... Quên đi, coi chừng thế giới này, không ai có cùng khí chất với nàng.

Nàng thu hồi ánh mắt, thấy một nha hoàn cuối cùng mang một khay đồ ăn cuối cùng đặt lên bàn, dự đoán, chỉ sợ lát nữa, sẽ có một trò hay được trình diễn.

Rất nhanh mười sáu món ăn, tám món rau trộn, một nồi nước, cộng thêm một bát cháo được đặt trước mặt mọi người.

Mọi người thấy một bàn đồ ăn này, chỉ cảm thấy bàn tiệc ngày thường đều có thứ này thứ kia, nhưng sao mấy thứ trên bàn lại so với bình thường không quá khác nhau vậy? Khẽ ngửi, còn có hương vị kỳ lạ..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Có Bệnh Thì Uống Thuốc

Phụng Vũ Hành chuẩn bị một bàn đồ ăn này, món chính làm từ nguyên liệu phổ biến, cách làm đẹp đẽ, hình thức đẹp mắt, chủ yếu là hương vị độc đáo. Có hương vị của nguyên liệu thức ăn, còn mang theo mùi thuốc nhàn nhạt. Loại mùi thuốc này trừ việc trong thuốc có vị đắng chát, bay ra hương vị ngọt thuần nhất, xen lẫn vào thức ăn, lại làm cho mười ngón tay của người ta muốn động.

"Đây là..." Trước hết An thị tỏ vẻ ngạc nhiên, nàng muốn nói sao lại có vị thuốc, nhưng lại cảm thấy hương vị dường như không giống thuốc, sao có thể dễ ngửi như vậy được?

Phụng Vũ Hành lập tức giải thích nghi hoặc của nàng: "Đây là một bàn dược thiện."

"Dược thiện?" Lão thái thái sững sốt, nhớ khoảng hai năm có một lần nàng sinh bệnh, đại phu cũng cho nàng thử liệu pháp dược thiện, để cho nàng uống một bát cháo dược vào buổi sáng mỗi ngày, nhưng nấu với cháo, so với canh thuốc đắng còn khó uống hơn. Từ đó về sau, trong định nghĩa của nàng, dược thiện và thuốc không khác nhau, dược thiện là thuốc. Trước mắt Phụng Vũ Hành cho các nàng một bàn thuốc là sao?

Lại nhìn kỹ, cảm thấy cái gọi là dược thiện này so với năm ấy nàng nếm qua thì không giống, đúng, cũng có một bát cháo, nhưng bát cháo ngao trắng tinh này, vừa nhìn đã khiến người ta thêm nhỏ dãi.

"Dược thiện cái gì, không phải là dược sao." Phụng Tử Hạo hừ một tiếng, châm chọc nói: "Mẫu thân cầu phúc vì người trong nhà, hồi phủ đã bị cho uống thuốc, Phụng Vũ Hành người có tư tưởng gì?"

Mọi người ai cũng không nói chuyện, trừ đám người Diêu thị tin tưởng Phụng Vũ Hành, còn lại những người khác đều cùng nghi vấn.

Phụng Vũ Hành cũng không so đo với Phụng Tử Hạo, chỉ đứng lên, tự mình múc một chén canh nhỏ long cốt quả trám cho mọi người, vừa đem com vừa giải thích một bàn thức ăn tinh mỹ này: "Dược thiện là văn hóa Trung y thực liệu (1), tinh hoa này là đem các cây thuốc Đông y có giá trị nấu ăn phối hợp cùng nhau để chế biến thành món ăn, do đó khi làm ra có hương vị ngon như thực phẩm. Đó gọi là ngụ ý y thực, chỉ là đem các vị thuốc làm rau, lại đem rau làm thuốc, thuốc mượn năng lực của rau, rau trợ uy thuốc, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh."

"Nói đi nói lại đều không phải là thuốc sau!" Phụng Tử Hạo thập phần khinh thường, "Ta không uống thuốc, Triệu Hạ, đồ đồ ăn bình thường đến."

Không có người để ý tính tình của Phụng Tử Hạo, mọi người đều bị lời giải thích của Phụng Vũ Hành hơi động tâm. Huống chi các món ăn này nhìn qua rất tinh mỹ, hương vị rất thơm, nếu thật sự có thể ăn ngon đồng thời có năng lực dưỡng sinh kiện thể, cơ sao không ăn?

Lão thái thái nhìn bát canh trước mặt, cảm thấy hứng thú hỏi Phụng Vũ Hành: "Đây gọi là canh gì?"

Nàng đáp: "Canh long cốt quả trám." Thật ra nhiều dược liệu không tìm thấy ở Đại Thuận, cây quả trám này không tìm thấy ở niên đại này, nhưng hiệu

thuốc không gian của nàng có, lấy ra không thành vấn đề."

Lão thái thái hiển nhiên nghe không hiểu tên này, chỉ làm nàng dễ nghe, vì thế lại hỏi: "Vậy nó có công hiệu gì?" Vừa hỏi vừa uống một ngụm, sau khi uống vào cảm thấy vị ngon thơm ngát, mùi thảo dược và mùi thịt trộn lẫn vào nhau, quả thực còn lưu lại dư vị. Lão thái thái không khỏi uống nhiều thêm mấy ngụm.

Phượng Vũ Hành thấy nàng thích uống, nhanh chóng giải thích nói: "Canh này tuy nhìn qua như không có tác dụng gì, nhưng nó có thể nhuận phế sinh tân, có tác dụng giải độc thanh mát. Vào mùa thu có thể dễ dàng giảm nóng, dùng để hạ hỏa không thể tốt hơn nữa."

Nàng nói như vậy, mọi người đều cảm thấy mới mẻ, đều thấy lấy thìa ăn.

Thẩm thị không khỏi khen Phượng Vũ Hành: "A Hành đúng là có năng lực, thấy con như vậy, mẫu thân cũng an tâm, chắc sau này gả đến Ngự vương phủ cũng sẽ không có tình huống không chống đỡ được."

Phượng Vũ Hành cười, lại dùng thìa đưa gấp cho mỗi nữ nhân trên bàn một miếng thịt dê, đồng thời nói: "Thịt dê nướng Đông y, xào lẫn với đương quy, sinh địa, đại táo, rất có hiệu quả đối với thân thể, có khả năng làm sắc mặt người ta hồng nhuận dung nhan đẹp đẽ, không những có được làn da nhẵn nhụi, còn có thể làm da thịt người ta trắng hồng, giàu độ đàn hồi."

Các nữ nhân vừa nghe lời này, nhanh chóng đem thịt dê nhét vào miệng, chỉ cảm thấy miếng thịt tan ra, hương vị tươi ngon, như là chưa từng nếm vị thịt dê.

Phượng Vũ Hành cười đem một phần trứng bò câu ngân nhĩ trình trọng cho Phượng Tử Hạo: "Đại ca ca, đây là đồ ăn dành riêng cho ca ca."

"Cho ta?" Phượng Tử Hạo thét lớn một tiếng, "Ta không bệnh, không uống thuốc."

Phượng Cẩm Nguyên rốt cuộc không nghe nổi nữa, phịch một cái buông đôi đũa trong tay, khiển trách nói: "Tử Hạo, nếu con lại càn quấy, thì cắt về Kiếm Lăng hiến cho ta đi!"

Phượng Tử Hạo sợ nhất là cha hắn, vừa thấy cha tức giận, nhanh chóng ngậm miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bát trứng bò câu ngân nhĩ kia, hắn dường như có thể kết luận lời nói kế tiếp của Phượng Vũ Hành, tuyệt đối không phải lời hay.

Quả nhiên... "Trứng bò câu ngân nhĩ, ngân nhĩ bồi bổ sức khỏe và trứng bò câu bổ thận, hơn nữa nhân hạnh đào bổ dương, âm dương song bổ, đối với thân thể đại ca ca rất có lợi."

Phượng Tử Hạo bị nói đến mặt đỏ tai hồng, tức giận chỉ thẳng vào Phượng Vũ Hành: "Người rốt cuộc có phải nữ hài tử hay không? Loại này cũng không biết xấu hổ nói ra bên ngoài!"

Phượng Vũ Hành khó hiểu, "Loại bệnh của ca ca đều không biết xấu hổ, ta vì sao phải ngượng? Đại ca ca đừng quên, bệnh này của ca ca là A Hành chuẩn đoán sớm nhất, y giả vô kỵ, sao ta không thể nói?"

Trong lòng Phượng Cẩm Nguyên có một cảm giác khó chịu nổi lên, con gái thứ hai của hắn thật sự là không buông tha một cái gì làm cho hắn không có mặt mũi! Con trai trưởng duy nhất thành cái dạng này, nay đều đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Lão thái thái cũng không biết làm sao, Phượng Tử Hạo có bệnh kia là thật, nghĩ rằng không thể lảng tránh được, không bằng phải ăn nhiều dược thiện của Phượng Vũ Hành một chút, không chắc có thể khỏe lại không.

Nghĩ như vậy, rồi nói với Tử Hạo: "Nhị muội muội của ngươi là có một tấm lòng tốt, mau ăn chút đi! Nếu thực sự hiệu quả như lời nói, về sau chứ đưa cách làm cho từ hạ làm mỗi ngày!"

Trong lòng Phượng Tử Hạo tức giận, lại không dám ngỗ nghịch lão thái thái, chỉ phải kiên trì nhận lấy chén, lại đặt ở bàn căn bản không muốn nhúc nhích. Phượng Cẩm Nguyên trừng mắt nhìn hắn một cái, tức giận nói: "Nghịch chương!"

Thẩm thị nhanh chóng khuyên nhủ: "Tử Hạo không hiểu chuyện, lão gia đừng tức giận với nó, sau này thiếp thân nhất định dốc lòng dạy bảo, thiếp thân tin tưởng, Tử Hạo nhất định sẽ sửa đổi tốt."

Phượng Cẩm Nguyên không muốn bắt bẻ mặt mũi Thẩm thị, dù sao hôm nay biểu hiện của nàng cho tới giờ vẫn rất khéo, hắn cũng rất hy vọng Thẩm thị này có thể vẫn duy trì, lại giáo dục Tử Hạo một lần nữa, để hắn hiểu được tình hình những người này. Vì thế gạt đầu, không nói gì nữa.

Phượng Vũ Hành mắt nhìn Trầm Ngự, phát hiện Trầm Ngự vẫn cúi đầu, cũng không nói gì, cũng không thân cận cùng Thẩm thị, trước kia am hiểu việc hòa giải, hiện tại cũng đến phiên Thẩm thị làm. Đối với ca ca nàng bị treo cột sống, một chút phản ứng nàng đều không có.

Lão thái thái mời mọi người ăn cơm, lại nói với Phượng Vũ Hành: "Cháu lại giới thiệu đồ ăn bên cạnh đi."

Phượng Vũ Hành cười, giải thích đơn giản: "Rau trộn tim heo, cùng thiên ma, bách tử nhân, đương quy và táo chua, giúp dễ ngủ, giải trừ mệt mỏi; ngó sen thập cẩm, làm giải khát, giải nóng trong, bổ khí huyết; tương vừng trộn miến gà, bổ can thận, đen râu tóc, chống lão hóa..."

Mỗi món ăn nàng đều miêu tả một lần, làm mọi người đang ngồi dường như đều tranh ăn, ngay cả Phượng Cẩm Nguyên đều cảm thấy rất hứng thú.

Trong đồ ăn này, hơn nửa là dược liệu Bách Thảo đường vận chuyển tới, những trong mỗi món ăn đều có một ít nguyên liệu đặc thù nàng lén lấy ra từ trong không gian, còn có đôi một chút. Tỳ như nhân sâm, trong không gian có nhân sâm năm trăm năm, cộng hiệu tất nhiên tốt hơn nhiều so với nhân sâm thâm thường.

Hàn thị vốn thân mình không tốt, nghe xong công hiệu của món ăn, không khỏi mỗi loại đều ăn nhiều hơn, có lẽ tác dụng tâm lý chiếm một phần nguyên nhân, nàng cảm thấy khí lực của mình khôi phục không ít, cũng không còn cảm giác chóng mặt mơ hồ như trước.

Mà Thẩm thị, đã sửa lại hình tượng ăn com mạnh mẽ như trước, từng miếng ăn nhả nhai, còn vừa ăn vừa không ngừng khen hương vị thức ăn ngon miệng, lão thái thái lại ăn vui vẻ, ngay cả nói cũng không nói gì hơn.

Ai cũng không thể nghĩ rằng, đang ăn, đột nhiên trong không gian, cả người Thẩm thị hơi ngã về đằng sau.

Phượng Vũ Hành ngồi bên người nàng phản ứng nhanh, theo bản năng dùng tay đỡ, nhưng Thẩm thị quá nặng, lần này còn làm Phượng Cẩn Nguyên cùng nhau ngã trên mặt đất.

Sau đó, Thẩm thị không sao, nhưng toàn thân bắt đầu co rút, khoe miệng sùi bọt mép, một hồi qua đi, lại bắt đầu nôn mửa.

Phân Đại cảm thấy ghê tởm, nhanh chóng thối lui phía sau Hàn thị, không muốn nhìn Thẩm thị.

Những người khác cũng sợ hãi, hoàn toàn nghĩ không rõ đồ ăn ngon vì sao lại phát sinh loại chuyện này.

"Đi mời đại phu! Nhanh đi mời đại phu!" Lão thái thái dùng quyền trượng gõ xuống mặt đất rống to, lập tức có hạ nhân chạy ra ngoài.

Mọi người ở đây đều luống cuống tay chân, Trầm Ngự ngồi trước bàn đột nhiên cũng lấy tay nâng đầu, hai hàng lông mày nhíu lại, hơi thở mong manh nói: "Đầu của ta đau quá, rốt cuộc là sao thế này?"

Phân Đại đột nhiên nói ra một câu: "Chắc không phải là do ăn thuốc chứ?"

Lão thái thái sững sờ, lập tức nghĩ tới một bàn dược thiện này, trong lòng thất thần. Nhưng lại cảm giác một chút tình trạng thân thể của mình, lại phát hiện cũng không có gì khác thường? Thức ăn rất ngon miệng, nàng cảm thấy ăn rất ngon, có tác dụng khác đầu.

Hàn thị cũng thấy kỳ lạ, nhỏ giọng nói thầm: "Dược hiện chắc không phải là vấn đề chứ? Ta ăn thấy hiệu quả mà."

"Người biết cái gì?" Phân Đại thấp giọng mắng nàng một câu: "Không cần nói lung tung."

Nhưng tuy mọi người cảm thấy dược thiện không thành vấn đề, nay Thẩm thị và Trầm Ngự đều có phản ứng, vậy không thể không cẩn thận đứng lên. Trong lúc nhất thời, ai cũng không dám ăn, đương nhiên, cũng không ăn vô nữa, bởi vì Thẩm thị nôn thật sự ghê tởm.

Có hạ nhân vội vàng dọn dẹp, Phượng Cẩn Nguyên đem áo bào cởi xuống giao cho gã sai vặt, chỉ chốc lát sau đã có hạ nhân đưa đến bộ mới.

"Hóa ra là người độc chết chúng ta!" Phượng Tử Hạo lại làm khó dễ, lúc này nảy sinh đúng lý hợp tình, chỉ thấy hần chỉ vào Thẩm thị trên đất lớn tiếng nói: "Mẫu thân ta vừa mới hồi phủ, người đã làm ra thế này, Phượng Vũ Hành người có ý đồ gì?"

Phượng Cẩn Nguyên cũng giận tái mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "A Hành, con cho vì phụ lời giải thích."

Phượng Vũ Hành nháy mắt mấy cái: "Đồ ăn mọi người cũng đã ăn, các người cảm thấy có vấn đề sao?"

Ở điểm này, mọi người vẫn rất thành thật, trừ Thẩm thị thì một nhà đều lắc đầu.

Lão thái thái nhìn mọi người một cái, mở miệng nói: "Người đâu! Gọi quân sự trừ hạ tới!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Người Phượng Phủ Các Người Cũng Có Kim Mệnh

Khi người ở trừ phòng đến Mẫu Đơn viện, Thẩm thị đã được người nâng vào nằm trong phòng, Trầm Ngự cũng được nâng đầu dựa vào nệm ý nghỉ ngơi.

Quân sự trừ phòng vừa thấy một trận này, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỵ xuống kêu oan: "Lão thái thái, lão gia, chuyện không liên quan đến bọn nô tài! Nhị tiểu thư đuổi người trong trừ phòng ra ngoài, bữa cơm này... là tự nhị tiểu thư gọi đầu bếp tới làm!"

"Việc này..."

Mọi người vừa nghe lời này thì sùng sốt, vốn còn muốn giúp đỡ Phụng Vũ Hành thì tâm bắt đầu chệch về phía Thẩm thị. Lão thái thái ôm ngực, nằng cảm thấy miệng thở hổn hển. không phải đồ ăn thật sự có vấn đề chứ?

Phụng Cần Nguyên giận dữ, đập vỡ chén trà nhỏ, chỉ thẳng vào Phụng Vũ Hành nói: "Nói! Người bỏ cái gì vào trong đồ ăn?"

Phụng Vũ Hành nhún vai: "Được!"

"Được gì?"

"Vừa rồi lúc giới thiệu món ăn đã nói qua."

"Ta hỏi độc được!"

"Vì sao phụ thân nói ta bỏ độc được vào?" Nàng vô cùng khó hiểu, "Phụ thân đã tìm người kiểm chứng sao? Đại phu đã đến rồi sao? Có người tận mắt thấy sao? Phụ thân ngài không có bằng chứng, mà đã nói con gái hạ độc trong đồ ăn, vậy xin hỏi phụ thân, vì sao các người ăn cũng chưa có việc gì, chỉ có mẫu thân và đại tỷ tỷ xảy ra vấn đề?"

"Có thể là chúng ta còn chưa đến lúc phát bệnh." Phấn Đại thốt ra nói: "Chỉ là mẫu thân và đại tỷ tỷ thể chất kém, phản ứng cũng nhanh hơn, nói không chừng đến buổi tối, chúng ta đều..."

"Từ muội muội nói đúng là hữu mô hữu dạng." Phụng Vũ Hành nhếch lông mày, "Thật không hiểu ta là con gái Phụng gia, trăm phương ngàn kế độc chết cả nhà, đối với ta rốt cuộc có điểm gì tốt. Ta có phụ thân là thừa tướng, sao phải làm một nhĩ?"

Nàng nói như vậy, Phụng Cần Nguyên cũng hiểu ra vài phần đạo lý, lúc này An thị mở miệng, nhắc nhở Phụng Cần Nguyên: "Bằng không gọi đầu bếp của nhị tiểu thư đến hỏi một chút."

"Đúng!" Lão thái thái lại lên tiếng, "Nhanh lên, gọi toàn bộ những người nấu cơm hôm nay đến đây!"

Hạ nhân lên tiếng trả lời rồi đi, khi trở lại, phía sau dẫn theo mười hai người xa lạ.

Phụng Cần Nguyên nhìn những người này, bỗng nhiên có một cảm khác không tốt ập đến trong bụng, nhưng hẳn lại thật sự không biết cảm giác này đến từ đâu, rồi hỏi quản sự nhà mình: "Người nhìn một cái đi, bàn tiệc hôm nay, là do bọn hắn?"

Quản sự kia quay đầu cẩn thận phân biệt, chỉ một lát sau đã gật đầu khẳng định, "Bẩm lão gia, đúng vậy, chính là bọn hắn."

Phụng Cần Nguyên phát tay để quản sự đi xuống, khi nhìn mười hai đầu bếp kia, mí mắt phải bắt đầu không khống chế được mà giật giật.

Mười hai người trung niên kia, đi đầu là một người phong thái bất phàm, nhìn thấy người Phụng gia không kiêu ngạo không siểm nịnh, hoàn toàn không có cảm giác của một đầu bếp, chỉ là ôm quyền hơi khom người, nói: "Bái kiến Phụng tướng đại nhân." Đã nói xong, căn bản không vắn an các phu nhân tiểu thư.

Mười một người phía sau cũng giống hắn, hơi khom mình hành lễ, cũng nói: "Bái kiến Phụng tướng đại nhân." Cũng không để ý phu nhân tiểu thư.

Lão thái thái hơi tức giận, buồn bực hừ một tiếng, rồi chuẩn bị khiển trách hai câu, đã thấy Phụng Cần Nguyên đột nhiên khoát tay, cắt ngang lời lão thái thái muốn nói, sau đó chủ động nói: "Xin hỏi tiên sinh làm việc ở nơi nào? Vì sao đến Phụng phủ ta làm một gã trừ công?"

Hắn thấy người này nhìn quen mắt, lại thấy gương mặt này khí độ văn tú nội liễn, cũng đã đoán hẳn tuyệt đối không phải là đầu bếp. Về phần mười một người phía sau, đúng là đầu bếp không sai, nhưng tuyệt đối không phải là đầu bếp bình thường.

Còn nghĩ thêm, những người này là được Phụng Vũ Hành mời đến, Phụng Vũ Hành làm sao có được đầu bếp, tám phần là người ở Tiên Nhã lâu của cửu hoàng tử.

Phụng Cần Nguyên chỉ cảm thấy đầu tê dại một trận, tính tình kia của Huyền Thiên Minh, cho dù người ở Tiên Nhã lâu động tay động chân trong đồ ăn, chẳng lẽ hắn còn có lá gan muốn tính toán cùng người ta? Đừng nói là Thẩm thị chỉ nỡ một hồi, cho dù là đúng, Huyền Thiên Minh ở trong cung cũng giết người giữa ban ngày, Định An vương phủ bị hắn đốt cháy sạch chỉ còn lại một mảnh tro tàn, một đại phu nhân của Phụng phủ, người ta để vào mắt mới là lạ.

Hắn tính kế trong lòng, nếu là người của Tiên Nhã lâu, chuyện này làm thế nào cũng không thể kết cừ oán với cửu hoàng tử, tính toán đã sớm vứt đi.

Nhưng trước sau như thế này, sau khi nam tử khí độ bất phàm báo danh hào của mình, Phụng Cần Nguyên vẫn sợ tới mức chân run run, chỉ nói mình nghĩ quá đơn giản.

"Tại hạ Mạc Bất Phàm, vốn là một là một thầy thuốc ngao du giang hồ, mấy tháng trước được Thánh thượng tán thưởng, lưu lại trong cung chuyên phối chế dược thiện cho Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và Vân phi nương nương. Sau vài vị này, mấy tháng đó tại hạ cũng phối dược thiện ở ngự trù."

Sau gáy Phụng Cần Nguyên lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, làm lão thái thái cũng không thể nói. Nàng nên sớm dự đoán được, cho dù Phụng Vũ Hành

làm chuyện gì luôn giữ lại chiêu sau, đuổi đầu bếp nhà mình, bắt đầu dùng đầu bếp ngoài, thông minh cẩn thận như Phụng Vũ Hành, sao có thể để người khác nắm chuỗi.

"Phụng tướng." Mạc Bất Phàm lại mở miệng, "Lúc tại hạ đến đây, nghe nói được thiện hôm nay làm độc đại phu nhân và đại tiểu thư quý phủ?"

"Đúng vậy!" Phụng Tử Hạo suy nghĩ đơn giản, còn không ý thức được Mạc Bất Phàm, cướp lời nói: "Người đã thừa nhận đồ ăn do các người làm, vậy phải cho Phụng gia chúng ta một lời giải thích!"

"Người cầm miệng lại cho ta!" Phụng Cẩm Nguyên hung hăng nắn Phụng Tử Hạo một câu, rồi sau đó nói với Mạc Bất Phàm kia: "Tiên sinh không có việc gì, chỉ sợ ở đây có chút hiểu lầm."

Hắn là thừa tướng, trong cung có vị tâm phúc chuyên làm được thiện, Phụng Cẩm Nguyên đương nhiên biết chuyện này. Mạc Bất Phàm này không có phẩm giai, lại không phải quan dưới hắn, ở trong cung có địa vị độc đáo, Phụng Cẩm Nguyên nói chuyện là khách khí có thừa. Mấu chốt là, người này làm cho Hoàng thượng Hoàng hậu còn không sợ, dù sao hai vị kia đều là người phân rõ phải trái, nhưng hắn còn quân com của Vân phi! Có thể để Hoàng thượng an bài đến bên người Vân phi, vậy ra rất coi trọng, rất đáng tin!

Mạc Bất Phàm nghe Phụng Cẩm Nguyên nói như vậy, không khỏi cười, nói: "Ta đã nói, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương ba ngày trước vừa mới dùng được thiện Tịch Phổ, sao đến Phụng gia ăn thì có người bị bệnh?"

Lời này ai cũng đều có thể hiểu được, người ta ý nói là, Hoàng thượng Hoàng hậu có thể ăn, người Phụng gia các người so với Hoàng thượng thì quý giá hơn?

Phụng Cẩm Nguyên cười, "Hiểu lầm, đều hiểu lầm."

Phụng tướng." Sắc mặt Mạc Bất Phàm bắt đầu nghiêm túc, "Hôm nay để ta đến Phụng phủ, là Thuận vương điện hạ và Ngự vương điện hạ đồng thời cầu xin Hoàng thượng, nói là đại phu nhân Phụng gia hồi phủ, mời tại hạ mang theo ngự trù đến quý phủ chuẩn bị đồ. Bàn tiệc hôm nay có đồ ăn mà ba ngày trước Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đã dùng qua, thực đơn tự tại hạ điều phối, sử dụng các nguyên liệu nấu ăn toàn bộ đều từ trù phòng của ngự trù phòng vận chuyển đến, được liệu lấy từ Bách Thảo được đường của Phụng phủ, được liệu trước khi tại hạ bỏ vào trong nồi, đều đã qua tay tại hạ, tự tại hạ kiểm tra qua rồi mới ném vào trong nồi. Phụng tướng cảm thấy, là tại hạ có vấn đề, hay những đầu bếp chuyên làm ngự thiện cho Thánh thượng có vấn đề?"

Phụng Cẩm Nguyên đỏ mặt hỏi, "Đều không có vấn đề."

"Ừm." Mạc Bất Phàm gật đầu, lát sau nghi hoặc, "Vậy trước mắt là ý gì? À, không phải là đại nhân bất mãn an bài của Thuận vương điện hạ và Ngự vương điện hạ? Chao ôi! Vậy Phụng tướng đứng là phụ lòng hảo ý của hai vị vương gia."

Vừa nghe chuyện này có phần của Huyền Thiên Hoa, Phụng Trầm Ngự vốn đang nằm trên nệm ý giả vờ, luôn miệng nói: "Chắc là hiểu lầm thật, vừa rồi ở dùng com ở trong vườn, chỉ sợ thân thể ta yếu đuối, bị gió thổi, nên mới đau đầu, hiện tại đã không sao rồi."

Lần trước Phụng Cẩm Nguyên nhận lấy hà bao mà Phụng Vũ Hành đưa cho, thì hiểu rằng nàng có tâm tư với Huyền Thiên Hoa, trước mắt thấy Trầm Ngự tỏ thái độ như thế, sao còn không rõ là ý gì. Nhưng hắn lại không thể phát tác, dù sao Trầm Ngự cũng không có việc gì, còn hơn nàng tiếp tục đau đầu.

Nhưng Thẩm thị còn nằm trên sạp, như vậy không giống giả vờ, Phụng Cẩm Nguyên hơi xấu hổ, án này rốt cuộc phá thế nào?

Mọi người ở đây giằng co, hạ nhân Phụng gia cuối cùng cũng mời đại phu đến. Đại phu này ở kinh thành có chút danh tiếng, không phải là giao tiếp lần đầu với Phụng gia, vừa thấy Phụng Cẩm Nguyên đã nhanh chóng quý xuống dập đầu.

Phụng Cẩm Nguyên không có thời gian chịu lễ, gấp giọng nói: "Mau xem cho phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đại phu kia đáp ứng, đứng dậy đi tới mép sạp.

Lúc này Thẩm thị đã chuyển biến tốt, còn lại một bộ dạng mặt mệ mệ, sắc mặt khó coi, từng trận ghê tởm vẫn ngẫu nhiên trào lên.

Đại phu kia cầm cổ tay Thẩm thị qua khăn tay, chỉ bấm một lát "Ồ" một tiếng, sau đó cẩn thận bấm lại lần nữa, rồi mới đứng dậy, hỏi Phụng Cẩm Nguyên: "Phụng đại nhân, phu nhân quý phủ có phải ăn độc vật không sạch sẽ?"

Lời kia vừa thốt ra, mọi người lại cả kinh. Trước đó còn tưởng rằng Thẩm thị tác quái, đại phu và đầu bếp trong hoàng cung đi ra sao có thể hạ độc Phụng phủ, nhưng trước mắt đại phu nhắc đến hai chữ "độc vật", rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diêu thị vội vã hỏi: "Sao đại phu lại nói như thế?"

Đại phu kia đáp: "Nếu không phải ăn độc vật, thì dùng được vật gì để gây nôn ra?"

"Gây nôn?" Phấn Đại theo bản năng xuất khẩu nghi vấn, lại nhìn Thẩm thị một cái, phát hiện Thẩm thị như một câu của đại phu, nhanh chóng dạo qua một vòng, lập tức ý thức được nơi này nhất định có vấn đề.

Phụng Cẩm Nguyên nói: "Đại phu có chuyện mời nói rõ."

Đại phu kia liền nói thẳng: "Đại phu nhân quý phủ phát bệnh khẳng định là có nôn mửa chứ? Đó là do trước đó đại phu nhân có dùng được vật gây nôn, loại được này ăn một chút, chưa tới nửa nén hương sẽ làm cho người ta nôn mửa, nhẹ hơn thì co giật. Nhưng trong bụng có gì đều nôn ra sẽ không sao, bình thường đều dùng để giải độc khẩn cấp."

Mạc Bất Phàm kia tự cân nhắc một lát, tiến lên hai bước: "Phượng tướng, tại hạ bất tài, y thuật có Thánh thượng thưởng thức, có thể để tại hạ chẩn cho đại phu nhân?"

Mạc Bất Phàm có thể nói vậy, Phượng Cần Nguyên đương nhiên vui, nhanh chóng nghiêng người để hắn đi qua.

Mạc Bất Phàm đi tới bên cạnh Thẩm thị, cũng không bắt mạch, trực tiếp bắt lấy bàn tay mập của Thẩm thị.

Phượng Tử Hạo bên cạnh thấy vậy, không khỏi quát to ra tiếng: "Người làm gì vậy? Xem bệnh thì xem bệnh, sao muốn cầm tay mẫu thân ta?"

Phượng Cần Nguyên mắng hắn: "Đừng nói bậy!"

Mà lúc này, âm thanh Mạc Bất Phàm cũng truyền đến... "Kỳ lạ, Phượng tướng mời xem, vì sao đại phu nhân phải làm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Cho Thẩm Thị Thêm Một Liều Mãnh Dược

Lời nói của Mạc Bất Phàm làm mọi người cảm thấy kỳ lạ, đều vây lại xem tay gấu của Thẩm thị bị hắn giơ lên. Chỉ thấy Mạc Bất Phàm chỉ vào kẽ móng tay ở ngón trỏ hỏi: "Chư vị nhìn xem đây là cái gì?"

Mọi người vừa thấy, hóa ra trong móng tay của Thẩm thị có một ít bột phấn trắng bên trong, một lượng không lớn, chỉ còn sót một ít.

Mạc Bất Phàm lấy ngón châm trên người thử bột phấn, ngón châm không có biểu hiện gì, hắn giải thích nói: "Không coi là độc dược, ngón châm cũng không kiểm tra được." Vừa nói vừa đưa một ít phấn lên mũi người thử, rồi sau đó nói: "Đây chính là dược gây nôn, chắc đại phu nhân dùng cái này."

Lão thái thái tức giận đến nổi huyết áp lại xông lên, nàng thấy không tốt, nhanh chóng đưa tay vào trong cổ tay áo, rút cuộn lấy dược bình sứ nhỏ mà Phượng Vũ Hành cho nàng, đổ một ít rồi đưa vào trong miệng. Chỉ một lát sau mới cảm thấy huyết mạch dần dần ổn định, cảm giác hôn mê cũng đã giảm bớt.

Mạc Bất Phàm chú ý tới hành động của lão thái thái, chủ động tiến lên giúp lão thái thái bắt mạch, lại nhìn dược trong bình sứ kia, không khỏi cảm thán: "Lão thái thái huyết mạch không ổn định, gặp nóng nảy tức giận sẽ bị tăng cao, nhẹ thì hôn mê, nặng thì trí mạng. Cũng may là có kì dược này, bằng không thật sự là nguy hiểm cực điểm. Lại không biết lão thái thái có kì dược này từ chỗ nào? Chỉ sợ cho dù năm đó Điều thần y còn ở kinh thành, cũng khó điều phối ra!"

Lão thái thái vừa nghe lời này, trong lòng lại bắt đầu nhớ đến Phượng Vũ Hành, "Đây là do nhị tôn nữ cho lão thân, à, chính là nhị tôn nữ có hôn ước cùng với Ngự vương điện hạ." Khi nàng nói lời này cảm thấy thập phần kiêu ngạo, "Tôn nữ này của lão thân, là một tiểu thần y đó!"

Mạc Bất Phàm gật đầu, xoay người, chính xác tìm được vị trí đứng của Phượng Vũ Hành, hành lễ với nàng: "Hóa là Vương phi diệu thủ."

Phượng Vũ Hành cười, còn thi lễ nói: "Mạc tiên sinh quá khen, Điều thần y trong miệng tiên sinh, sợ là ngoại tổ của ta."

Mạc Bất Phàm "À" một tiếng, liên tục nói: "Thảo nào, thảo nào."

Bên này hần hàn huyền, còn Phượng Cần Nguyên lại trừng mắt nhìn Thẩm thị giả chết mà muốn nổ cả phổi. Hắn thấy kỳ lạ nữ nhân này sao đột nhiên tỉnh tỉnh lại xoay chuyển, cho dù ở am Phổ độ, độ hóa cũng hơi nhanh. Hóa ra đều là giả vờ, hóa ra tất cả đều là một màn kịch.

"Người đứng lên cho ta!" Vừa nói, tay vừa động, một phen túm cổ áo của Thẩm thị.

Thẩm thị gào lên, từ giường lập tức nhảy lên, chỉ vào Phượng Vũ Hành chửi ầm: "Tiện nhân! Vì sao người lại không chết ở tây bắc Đại Sơn? Trở về làm gì? Người vừa trở về, cuộc sống của chúng ta liền rối loạn! Đều do người! Là người hại vị trí của Trầm Ngự bất ổn, là người hại Tử Hạo bệnh nặng! Người là đồ tiện nhân! Người đáng chết!"

Bốp!

Lão thái thái dùng trượng đập mạnh, dùng mười phần lực đạo, một trượng dứt khoát đập vào đầu Thẩm thị, Thẩm thị chưa kịp kêu, liền hôn mê bất tỉnh.

Mạc Bất Phàm nghe thấy một câu cuối cùng của Thẩm thị, cảm thấy kỳ lạ, tiến lên cầm cổ tay Phượng Tử Hạo. Phượng Tử Hạo vội vàng giật ra, nhưng

bất kể thế nào cũng không thể thoát được tay Mạc Bất Phàm.

Phượng Cần Nguyên nhìn ra dụng ý của Mạc Bất Phàm, vốn muốn ngăn lại, nhưng thật sự muốn để hấn chắn trị cho Từ Hạo một phen, vì thế trầm giọng cảnh cáo Phượng Từ Hạo: "Không được lộn xộn!"

Mạc Bất Phàm nhanh chóng có được kết quả, khó hiểu hỏi Phượng Cần Nguyên: "Tại hạ đã sớm nghe nói nhị tiểu thư Phượng gia ba năm trước đây đã rời kinh thành đến Tây Bắc, giữa khoảng thời gian chưa bao giờ về. Mà chứng bệnh của vị thiếu gia là hai năm gần đây mới bị, không liên quan đến nhị tiểu thư quý phủ? Vì sao phu nhân Phượng gia lại nói như thế?"

Phượng Cần Nguyên "à" một tiếng, khoát tay, "Chuyện của Phượng gia ta, thật sự làm tiên sinh chê cười rồi." Nói xong nhìn về phía Phượng Vũ Hành: "A Hành trước hết nên mời Mạc tiên sinh đến Đồng Sinh hiền ngồi đi, chuyện bên này giao cho vị phụ xử lí."

Không chờ Phượng Vũ Hành mở miệng, Mạc Bất Phàm chủ động cáo từ: "Nếu trong nhà đại nhân có việc, tại hạ sẽ không ở lâu, cũng phải về phục mệnh Hoàng Thượng và còn hai vị điện hạ nữa." Hấn nói xong, rồi hành lễ, lại chào Phượng Vũ Hành, mang theo mười một đầu bếp rời khỏi Phượng phủ.

Đại phu bên ngoài kia được mời tới thấy Mạc Bất Phàm đã đi, cũng thức thời rời đi, ngay cả tiền khám bệnh cũng không dám đòi.

Lão thái thái nghe Mạc Bất Phàm nói trở về phục mệnh, vẫn là phục mệnh ba vị nhân vật như vậy, chỉ thấy trước mắt từng chút biến thành màu đen, tay chỉ run run, quyền trượng đập loạn trên mặt đất.

"Mẫu thân, giữ sức khỏe." Phượng Cần Nguyên tiến lên đỡ lão thái thái, lại không để ý Thẩm thị vừa ngã xuống đất, ngay cả Phượng Từ Hạo và Phượng Trầm Ngư cũng không nghĩ phải nâng mẫu thân bọn họ dậy.

Lão thái thái cảm lấy tay Phượng Cần Nguyên, trong lời nói lộ ra tuyệt vọng: "Động vào Vân phi, động vào Văn Tuyên Vương phi, vậy còn chưa đủ, nay... nàng đã chọc lên đầu Hoàng Đế rồi!"

Phượng Cần Nguyên cũng biết sự việc lần này ồn ào lớn, không khỏi thảm oán Phượng Vũ Hành: "Người trong cung đến đây, sao con không nói sớm?"

Phượng Vũ Hành dứt khoát xem thường cha nàng: "Vốn không muốn để phụ thân tham dự vào việc này, coi như ta dùng mặt mũi riêng cầu hai vị điện hạ, là toàn tâm toàn ý muốn đón gió cho mẫu thân, lại muốn để cả nhà được một lần ăn được thiện đúng vị, điều trị thân mình. Ai nghĩ lại thành ra việc như vậy?" Giọng nàng không vui, "Đại phu đã đến chẩn đoán rõ bệnh tình, Mạc tiên sinh lại phát hiện trong móng tay mẫu thân có bột phấn, nếu mẫu thân làm sạch sẽ, cái gì cũng tra ra được, vậy chắc phụ thân sẽ đổ trách nhiệm lên lưng A Hành, hay là Thuần Vương điện hạ và Ngự Vương điện hạ?"

Phượng Cần Nguyên chưa đợi nói tiếp câu sau, Trầm Ngư mặc kệ: "Nhị muội muội sao lại đem lỗi đổ lên người Thuần Vương điện hạ? Thuần Vương liên quan gì đến chuyện này?"

"Thuần Vương kia mắc mớ gì đến đại tỷ tỷ?" Nàng buồn cười nhìn Trầm Ngư, "Mạc Bất Phàm là do Thuần Vương và Ngự Vương mời từ trong cung ra, đúng rồi, chuyện này Hoàng Thượng cũng có phần, phụ thân, Hoàng Thượng có phải cũng phải chịu trách nhiệm hay không?" "Câm miệng!" Phượng Cần Nguyên tức giận đến điên rồi, "Nói gì thì ra ngoài mà nói, các người muốn để Phượng gia chết không có chỗ chôn sao?" Hấn nói xong nhìn trầm ngư: "Nơi này không có chuyện của con, về phòng đi!"

Trầm Ngư ừy khuất, còn muốn nói gì đó, nhưng Phượng Cần Nguyên giận tái mặt quả thật làm nàng sợ hãi, không còn cách nào, chỉ có thể cúi người, không cam lòng rời đi. Lúc vừa ra khỏi phòng còn ném lại câu: "Thuần Vương điện hạ vô tội."

Phượng Vũ Hành suýt cười ra tiếng, chỉ nói người này, một khi đã rơi vào lưới tình, lí trí đều đã ở bờ vực rồi.

Nàng vô tình ở lâu như thế, mắt nhìn Thẩm thị, lạnh lùng nói: "Thật không hiểu, phụ thân đưa người như vậy hỏi phủ rốt cuộc có ý gì? Tổ mẫu nói đúng, người này ngay cả Hoàng Thượng cũng đã đắc tội."

Nói xong, kéo Từ Duệ, gọi Diêu thị, xoay người bước đi.

Lão thái thái run rẩy nói: "Cần Nguyên, Mạc tiên sinh kia rất được Hoàng Thượng coi trọng?"

Phượng Cần Nguyên trả lời, "Đâu chỉ là coi trọng, Hoàng Thượng vô cùng coi trọng hấn, không nghe chính hấn nói sao, chẳng những được thiện của Hoàng Thượng, Hoàng Hậu do hấn điều phối, ngay cả Vân phi bên kia, hấn cũng quản."

"Xong rồi!" Lão thái thái thất hồn: "Xong rồi!"

Phượng Cần Nguyên nhìn trò khôi hài vừa rồi, nhìn Thẩm thị trên đất, bỗng nghĩ tới một câu của Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ... "Chính nữ muốn danh chính ngôn thuận, mẫu thân của hấn có thể chết, nhưng nói chung vút ở chùa thì là chuyện gì?"

Hấn cắn răng, nháy mắt đã quyết định.

Trong Đồng Sinh hiền...

Vong Xuyên mang khay đồ ăn vào trong phòng Phượng Vũ Hành, "Tiểu thư, đây là do Mạc tiên sinh trước đó cho đầu bếp làm nhiều hơn để phần lại cho ngài. Trước đó ở Mẫu Đơn viện cũng ăn ít, nô tỳ nghĩ tiểu thư nhất định đang đói, đã hâm nóng lại rồi."

"Vong Xuyên đúng là tri kỷ của ta!" Phụng Vũ Hành như bỏ nhào vào bàn, "Sao lại ăn ít, ta vốn chưa ăn. Ai, đáng tiếc một bàn cơm và đồ ăn ngon, đáng tiếc được liệu tốt của ta. Đúng rồi, mẫu thân và Từ Duệ cũng chưa ăn, có để lại cho bọn họ ăn chưa?"

Vong Xuyên cười giúp nàng xới xom: "Tiểu thư ăn nhanh đi, phu nhân và thiếu gia bên kia đã để Hoàng Tuyền mang đi rồi, trù phòng của chúng ta vẫn còn giữ chút đồ ăn, tối nay cũng đủ."

Phụng Vũ Hành gật đầu, lại nghĩ, nói: "Về sau Đồng Sinh hiền chúng ta phải thường xuyên uống được thiện, các người cũng cùng ăn, ta sẽ tự mình đưa thực đơn cho đầu bếp, cũng dạy bọn họ phải làm thế nào."

Vong Xuyên nhanh chóng đa tạ nàng: "Đi theo tiểu thư đúng là có phúc khí."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có tiểu nha đầu đến, rụt rè bẩm báo: "Tiểu thư, Kim Trân di nương nói có việc cầu kiến."

Phụng Vũ Hành quay đầu vẫn còn nghĩ đến thịt dê, suy nghĩ, nói: "Để nàng vào đi."

Rất nhanh, Kim Trân đã được nha đầu kia dẫn vào. Tiểu nha đầu cũng coi như thức thời, lập tức xoay người ra khỏi phòng, từ bên ngoài khép cửa phòng vào.

Kim Trân bước nhanh đến trước mặt Phụng Vũ Hành, cũng không hành lễ, hé ra khuôn mặt khóc tang bất đầu, "Nhi tiểu thư, lần trước chuyện nô tỳ nói, ngài đã nghĩ xong chưa?"

Phụng Vũ Hành cầm chiếc đĩa không dùng, vừa ăn vừa tiếp đón Kim Trân: "Ta thấy người cũng chưa ăn nó, ngồi xuống cùng ăn đi, cơ thể người khẳng định đang đói."

Kim Trân lắc đầu, "Làm sao nuốt trôi, trong đầu nô tỳ tất cả đều là chuyện của đứa nhỏ, xin nhị tiểu thư giúp nô tỳ." Nàng nói xong, lại bước lên phía trước hai bước, đề thấp âm thanh nói: "Thẩm thị bị lão gia nhốt tại Kim Ngọc viện, lúc này không phải là phạt giam nàng, mà làm hoàn toàn giam giữ."

"Hà?" Phụng Vũ Hành nhìn nàng, "Hoàn toàn giam giữ là ý gì?"

Kim Trân đáp: "Từ phòng ngoài khóa lại, hơn nữa phân phó hạ nhân không được đưa đồ ăn. Ta lén hỏi một tiểu nha đầu quen biết trước kia, nha đầu kia nói, trong phòng Thẩm thị cũng chỉ có một bình trà lạnh, còn cái gì cũng không có. Bây giờ đang thu, nhưng đệm chăn trong phòng nàng bị đổi thành đồ mùa hè, cũng không cho hạ nhân đổi lại."

Phụng Vũ Hành chớp mắt mấy cái, cha nàng vì đảm bảo cho Trầm Ngư, rốt cuộc cũng dùng đến chiêu này sao?

Kim Trân lại nói: "Chắc nhị tiểu thư cũng nghĩ đến dụng ý của lão gia, nhưng mà, trước đó Thẩm thị bị đưa vào trong am, lão thái thái từng nói nàng vĩnh viễn không thể hồi phủ. Nhưng mới qua vài ngày đã đón về, có thể thấy Thẩm gia ảnh hưởng rất lớn. Nay cơ hội khó có được, muốn để Thẩm thị không thể tro tàn lại cháy, nhất định phải cho nàng thêm một liều được mạnh."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Chúc Mừng Phụ Thân

Đêm nay, theo thường lệ Phụng Căn Nguyên ngủ lại Như Ý viện, chỉ là Kim Trân hầu hạ hần không chủ động giống như ngày trước, cả người tinh thần chán ghét, hoàn toàn không có bộ dạng hưng trí.

Phụng Căn Nguyên không khỏi thấy kì lạ, liền hỏi nàng: "Có phải thân thể nàng không thoải mái hay không?"

Kim Trân dùng giọng điệu than thở: "Mấy tối gần đây không biết làm sao nữa, cảm thấy cả người mệt mỏi, cơm cũng không ăn vào, cảm thấy rất buồn nôn."

Phụng Căn Nguyên mắt sáng lên: "Đã bao lâu rồi?"

Kim Trân nghĩ, "Hơn mười ngày trước có phản ứng, buổi tối mấy ngày gần đây hơi nghiêm trọng."

Vừa nghe lời này của Kim Trân, Phụng Căn Nguyên đã vui vẻ, nhìn chăm chăm Kim Trân cười một trận, lập tức cất cao giọng nói: "Phụng gia ta lại thêm người rồi!"

Kim Trân sùng sốt, cũng nhanh chóng cao hứng: "Ý lão gia là..." Tay nàng che bụng mình, "Thiếp thân... đã có?"

"Chắc chắn là có." Phụng Căn Nguyên rất tin tưởng vào năng lực của mình, từ lúc thu Kim Trân, ngày qua ngày đều ngủ bên cạnh, Kim Trân tuổi trẻ,

sao có thể không có. "Ngày mai mời đại phu vào phủ xem cho nàng, nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt, cũng không cần sáng sớm mỗi ngày đi thỉnh an lão thái thái, nàng sẽ không để ý lúc này."

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Phải chờ tới buổi sáng ngày mai mới có thể mời đại phu ư? Thân thể thiếp đang nôn nóng, rất muốn biết trong bụng có thật đã có cốt nhục lão gia hay không, lão gia..." Nàng lại thi triển công phu đánh người: "Hiện tại mời đại phu được không?"

Phượng Cẩn Nguyên cũng cao hứng, cũng nóng vội, nhưng trước mắt đã nửa đêm, hần nhìn sắc mặt Kim Trân không tốt lắm, khuyên nàng nói: "Người ta bây giờ đang ngủ, giờ này ra ngoài mời đại phu, chờ đại phu tới cửa, thì đã qua nửa đêm. Nàng không lo lắng vì bản thân cũng phải nghỉ cho đứa nhỏ, nghe lời đi, ngủ một giấc, tỉnh dậy thì sẽ có đại phu tới."

Kim Trân vẫn không nghe theo, lại quấy rầy Phượng Cẩn Nguyên nói: "Không cần ra ngoài mời, không phải nhị tiểu thư là đại phu có sẵn sao!"

Nàng vừa nói ra, Phượng Cẩn Nguyên cũng nghĩ tới. Đúng rồi, y thuật của Phượng Vũ Hành trong ba năm qua dường như có tiến bộ lớn, có năng lực phối dược đặc biệt, ngay cả Mạc Bất Phàm kia cũng kinh ngạc không thôi. "Được." Hắn đứng lên khoác thêm áo, đi tới cửa gọi nha hoàn gác đêm: "Đến Đồng Sinh hiền, mời nhị tiểu thư đến bên này, nói ta có chuyện quan trọng."

Tiểu nha đầu mơ mơ màng màng đáp ứng, lại mơ mơ màng màng chạy về phía Đồng Sinh hiền.

Kim Trân ngồi trên giường, nghe thấy Phượng Cẩn Nguyên phân phó người đi mời Phượng Vũ Hành, cuối cùng trái tim cũng thả lỏng xuống.

Đồng Sinh hiền cách Phượng phủ không gần, lúc Phượng Vũ Hành đến đó, Phượng Cẩn Nguyên đã hơi mệt, nhưng Kim Trân cũng rất có tinh thần, càng không ngừng nói chuyện với hắn đứa bé trong bụng là nam hay nữ. Nói đi nói lại, sự chờ mong trong lòng Phượng Cẩn Nguyên cũng càng lớn thêm, cho nên khi Phượng Vũ Hành tiến vào trong phòng, còn chưa chờ nàng mở miệng, Phượng Cẩn Nguyên lập tức đi ra: "A Hành mau tới, xem cho Kim Trân đi nương của con một chút, nàng tâm phân là có thai."

Phượng Vũ Hành và Kim Trân liếc nhau một cái, trên mặt không có biểu tình đặc thù gì, bước lên phía trước, nói với Kim Trân: "Nằm thẳng xuống, đưa tay cho ta."

Kim Trân nghe theo.

Phượng Vũ Hành bấm mạch của nàng không bao lâu sau mới gạt đầu, nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Chúc mừng phụ thân."

"Thật sự có?" Phượng Cẩn Nguyên mặt mày hớn hờ, "A Hành con không chán sai chứ?"

Phượng Vũ hành xem thường, "Nếu phụ thân không tin ta, thì gọi ta đến đây làm gì? Đã trễ rồi, con gái đã sớm ngủ."

"Không phải là không, sao lại không tin. Y thuật A Hành nhà chúng ta đã được Mạc tiên sinh khen ngợi, vì phụ sao có thể không tin." Phượng Cẩn Nguyên trong lòng vui vẻ, cũng không so đo nhiều với Phượng Vũ Hành.

Phượng Vũ Hành lại hỏi Kim Trân một câu: "Nguyệt tín tháng trước là vào ngày nào?"

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Mùng năm."

"Ừ." Nàng gạt đầu, "Đã ba mươi lăm ngày rồi."

Phượng Cẩn Nguyên mắng nhẹ Kim Trân: "Đã nhiều ngày rồi, nàng cũng không biết cẩn thận một chút." Hắn tính toán trong lòng, ba mươi lăm, đó không phải là ngày hỷ vừa mới thu Kim Trân vào phòng sao? Bắt đầu cảm thấy hài lòng.

Nhưng chưa kịp nghĩ, Phượng Vũ Hành lại nhíu mày, tay vẫn bắt mạch cho Kim Trân, trầm tư hồi lâu.

"Nhị tiểu thư?" Kim Trân sợ hãi hỏi: "Là... là đứa trẻ có vấn đề gì sao?"

Phượng Cẩn Nguyên vừa nghe lời này, lập tức khấn trương, cũng hỏi theo: "Biểu hiện của con là có ý gì?"

Phượng Vũ Hành nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên, giải thích nghi hoặc của hắn: "Nữ nhân có thai cần trạng thái vui vẻ, có thể đảm bảo thai nhi khỏe mạnh. Nhưng con gái bắt mạch cho Kim Trân đi nương, lại phát hiện Kim Trân đi nương có vẻ suy nghĩ nhiều, khúc mắc nan giải."

Phượng Cẩn Nguyên sừng sốt, hỏi Kim Trân: "Nàng có khúc mắc gì?"

Kim Trân khẽ thở dài khẽ thở dài, không nói chuyện không nói gì, chỉ cúi đầu, tiếp theo một giọt lệ rơi xuống. Phượng Vũ Hành khuôn mặt này, cũng không ở lại thêm, đứng dậy cáo từ, cũng dặn Phượng Cẩn Nguyên: "Phụ thân khuyên bảo đi nương, ngày mai lại mời đại phu dưỡng thai đến xem."

Sau khi nàng đi, Phượng Cẩn Nguyên đau lòng ôm Kim Trân vào lòng, lúc này mới lại hỏi lần nữa: "Rốt cuộc nàng có khúc mắc gì? Tuổi còn trẻ, sao lại suy nghĩ nhiều?"

Kim Trân ngửa đầu nhìn hắn, khóc như mưa hoa lê, bộ dáng nhỏ kia muốn người thương xót bao nhiêu có bấy nhiêu. Phượng Cẩn Nguyên không muốn hỏi lại nữa, đã nghĩ lại yêu thương nữ thiếp này cho tốt, nhưng lại muốn bảo vệ đứa trẻ trong bụng nàng, không thể không cố nén nội tâm kích động.

Kim Trân nhìn ra tâm ý của hắn, trong lòng không khỏi có vài phần an ủi. Cho dù dùng biện pháp gì, lung lạc tâm nam nhân mới là chuyện quan trọng hơn, nàng nhanh chóng mở miệng nói với hắn: "Thiếp thân đúng là có khúc mắc, khúc mắc này... Thật ra là ở trên người đại phu nhân."

"Thẩm thị?" Phụng Cẩn Nguyên nhăn mặt, "Nàng để ý ác phụ kia làm gì?"

Kim Trân nói: "Thiếp thân tin vào nhân quả luân hồi, ngày đó chén thuốc của đại phu nhân là nhân, thiếp thân là quả. Cho dù mong muốn ban đầu của nàng như thế nào, thiếp thân cũng do đó mà từ một nô tỳ trở thành người có thể hầu hạ lão gia, nay lại có cốt nhục của lão gia. Ta cùng với nàng chủ tớ nhiều năm, chung quy cảm thấy không đi cảm tạ nàng một tiếng, sợ là về sau sẽ... sẽ không có cơ hội."

Phụng Cẩn Nguyên nghe nàng nói như vậy, không khỏi cảm thán vạn lần, "Nàng là muốn cảm tạ, ác phụ kia bình thường lại vốn không biết tích đức cho bản thân."

"Lão gia." Kim Trân khuyên hắn: "Cho dù đại phu nhân hành động thế nào, thì nàng đều đã nhận lấy kết quả, nhưng thiếp thân muốn vì lão gia và đứa trẻ trong bụng tích đức. Lão gia để thiếp thân tháo gỡ khúc mắc này, từ nay về sau ta là ta, nàng là nàng, sẽ không vướng bận nữa."

Phụng Cẩn Nguyên bắt đầu dĩ vãng, "Ngày xưa nàng ta đối xử với nàng như vậy, nàng còn nhớ nhưng nàng ta, thật sự là nữ tử tốt."

"Kim Trân đa tạ lão gia đã khen."

"Nàng muốn chấm dứt thế nào?"

Kim Trân suy nghĩ, nói: "Sáng sớm ngày mai, ta đến Kim Ngọc viện của đại phu nhân dập đầu một cái. Cứ ở trong sân, dập đầu với nàng ở trong phòng, nói thêm mấy câu, vậy là được rồi."

"Ừ." Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy như vậy vẫn được, vừa không phá vỡ lệnh không cho bắt luận kẻ nào gặp Thẩm thị như ban đầu, cũng sẽ không cho Thẩm thị cơ hội làm hại đứa trẻ trong bụng Kim Trân, "Vậy ngày mai gọi thêm vài nha đầu đến cùng nàng, trăm ngàn lần không cần tiến vào trong phòng của nàng ta."

"Thiếp thân đã biết."

"Ngủ đi."

Rốt cuộc hai người ôm nhau mà ngủ, chờ mãi hô hấp của Phụng Cẩn Nguyên dần đều đều, khóe môi Kim Trân lúc này thế này mới gọi lên một tia cười lạnh. Đưa tay nhẹ nhàng xoa bụng, thầm nghĩ: "Con ta, không phải là mẫu thân không cần con, mà là con chọn sai phụ thân."

Ngày tiếp theo, Phụng Cẩn Nguyên vào triều từ sáng sớm, Kim Trân tiễn hắn đi, rồi gọi hai nha hoàn bên người cùng đến Kim Ngọc viện.

Trước khi đi Phụng Cẩn Nguyên còn nói cho với nàng không cần ở chỗ Thẩm thị lâu, chờ hắn trở về, sẽ cùng mọi người trong phủ tuyên bố việc này.

Sau khi Phụng Cẩn Nguyên đi, nàng lại lên ăn một viên thuốc kỳ lạ.

Đó là do Phụng Vũ Hành cho nàng, dĩ nhiên nàng không biết cái này ở thế kỉ XXI được gọi là thuốc sinh non, chỉ nhớ Phụng Vũ Hành nói với nàng: "Thuốc này sau khi ăn, chưa tới nửa canh giờ sẽ có phản ứng, người phải nắm rõ thời cơ. Ngoài ra, sau này ta sẽ tự mình điều trị thân thể cho người, đảm bảo năng lực sinh đẻ của người."

Có một câu cuối cùng của Phụng Vũ Hành, cuối cùng Kim Trân hoàn toàn yên lòng. Sở dĩ nàng tìm Phụng Vũ Hành, thứ nhất là không muốn cho người thứ ba biết, thứ hai cũng hi vọng Phụng Vũ Hành có thể đảm bảo thân thể của nàng.

Trước mắt lại không có gì đáng ngại, Kim Trân bước nhanh về phía Kim Ngọc viện.

Lúc nàng đến đó, cửa của Kim Ngọc viện có hai nha đầu đang canh giữ, vì Phụng Cẩn Nguyên đã nói trước, nha đầu kia cũng không ngăn cản Kim Trân, chỉ nói với nàng: "Nhất định phải cẩn thận chút, cảm xúc của đại phu nhân không bình thường."

Kim Trân chỉ sợ Thẩm thị quá bình thường, quá lý trí, nàng muốn chính là Thẩm thị nổi điên, người chỉ đúng lúc nổi điên mới dễ làm ra chuyện tình quá khích.

Nàng dẫn theo hai nha đầu vào trong viện, vì giam Thẩm thị, Phụng Trầm Ngư đã bị chuyển đến viện khác ở, nay Kim Ngọc viện không có phồn thịnh như trước, tuy rằng thoạt nhìn vẫn tráng lệ như cũ, lại luôn luôn tràn ngập không khí thận trọng. Nàng không khỏi cảm khái, nghĩ tới mình từ khi vào Phụng phủ ở trong viện này, từ nhỏ đến lớn đều hầu hạ một mình chủ tử là Thẩm thị, nhẹ thì bị phạt, nặng thì bị đánh, dạng khổ gì chưa từng ăn qua? Nay, nàng cũng có thể một mình có một tiểu viện trong Phụng phủ, cũng có thể ở trên giường hầu hạ một chủ tử lớn nhất trong phủ, chỉ là người thành toàn không phải là Thẩm thị, mà là Phụng Vũ Hành.

Nàng mặc kệ dụng ý ban đầu của Phụng Vũ Hành là gì, tóm lại, là Phụng Vũ Hành đưa nàng vào thư phòng Tùng viên, cũng để một mình nàng ở bên trong đối mặt với Phụng Cẩn Nguyên đã uống thuốc, tuy rằng là âm kém dương sai, nhưng rốt cuộc là để nàng chiếm được tiện nghi.

Nghĩ như vậy, người đã đi đến cửa gian phòng đang giam Thẩm thị. Nàng dừng lại, nhìn đến Mãn Hi đứng ở trước cửa, ngăn người: "Ta nghe nói Ngọc La và Bảo Đường đều bị bán ra ngoài, sao người còn ở đây?"

Mãn Hi cười mà không đáp, chỉ đi lên phía trước, thì lễ với Kim Trân: "Nô tỳ bái kiến di nương."

"Mau đứng lên." Dù sao cũng là nha đầu bị Thẩm thị đánh chửi, Kim Trân còn có chút cảm tình đối với Mãn Hi, thấy nàng hành lễ với mình, nhanh chóng tiến lên đỡ dậy.

Lúc này, chợt nghe Mãn Hi nhỏ giọng nói: "Khóa cửa ta đã nói lỏng, tự ngươi cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Nhạc Vô Ưu

Kim Trân là người rất thông minh, một câu của Mãn Hi đã làm cho nàng hiểu đối phương nhất định đã sớm là người của Phụng Vũ Hoành. Nàng suy nghĩ, cũng đúng, loại người như Thẩm thị chỉ có tìm đường chết, cẩn thận như Phụng Vũ Hành, sao có thể không sắp xếp người ở bên nàng.

Trong lòng đã tính toán, rồi nàng không nói thêm nữa, lui về sau hai bước, quỳ xuống trước cửa phòng Thẩm thị.

Mãn Hi đứng ở bên cạnh, chợt nghe Kim Trân lớn tiếng nói vào trong cửa phòng: "Phụ nhân, ta là Kim Trân, từ nha đầu từ nhỏ đã đi bên người nàng. Kim Trân đến thăm ngài, phụ nhân, ngài đã chịu khổ rồi!"

Trong phòng không có động tĩnh gì, Kim Trân dừng lại một lát, lại nói: "Phụ nhân, ta đã mang thai cốt nhục của lão gia, Kim Trân từ nhỏ đã đi theo phụ nhân, nay có việc vui, thứ nhất đã nghĩ phải cùng nói với phụ nhân một tiếng, để phụ nhân cùng vui mừng."

Choang!

Bên tảng có âm thanh đồ sứ rơi xuống đất, khước môi Kim Trân nhếch lên, tiếp tục nói: "Kim Trân có thể hầu hạ lão gia, thật ra rất cảm động và nhớ nhung ân điển của phụ nhân. Đêm qua biết mình có thai, cái đầu tiên nghĩ đến chính là vội tới dập đầu tạ ơn với phụ nhân, nếu không có phụ nhân nhắc, thì hôm nay Kim Trân đã không được ân sủng. Đa tạ phụ nhân ban cho Kim Trân đứa trẻ này, đa tạ phụ nhân, đa tạ phụ nhân!" Nàng nói xong, dập đầu một cái trên đất, lỗ tai lại dựng thẳng lên, nghiêm túc nghe động tĩnh trong phòng.

Từng lời Kim Trân đều nói mang thai, từng lời đều nói đứa trẻ, làm sao Thẩm thị chịu được loại kích thích này, lập tức tức giận thét chói tai. Vốn một ngày một đêm không ăn gì đã đói đến không còn khí lực, trước mắt lại đột nhiên giống như tràn đầy sinh khí, ném đồ đạc ngay trong phòng.

Kim Trân hơi nhú mồm, nghĩ thầm người có ném sạch trong phòng cũng không được, vì thế lại nói: "Phụ nhân phải bảo trọng thân thể, lão gia để thiếp thân an tâm dưỡng thai, chỉ sợ không thể thường xuyên đến thăm phụ nhân, xin phụ nhân nhất định phải bảo vệ cái thai này, đứa trẻ này sau khi sinh ra còn muốn gọi là một tiếng mẫu thân. Đêm qua đã mời nhị tiểu thư đến khám qua, nhị tiểu thư nói... chắc là nam hài."

Nàng cố ý bỏ thêm một câu như vậy, quả nhiên, người trong phòng đã điên lên, bắt đầu dùng sức đẩy cửa, vừa đẩy vừa quát to: "Ta giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Trong lòng Kim Trân vừa động, lại lớn tiếng hô một câu: "Phụ nhân ngài nói gì? Phụ nhân ngài nhớ Kim Trân sao? Kim Trân cũng tưởng nhớ ngài!"

Rầm!

Rốt cuộc cánh cửa kia bị thân hình mập mạp của Thẩm thị đẩy ra.

Cùng lúc đó, Kim Trân chỉ cảm thấy bụng khuấy lên một trận, giống như có cái gì đó rơi xuống.

Nàng nhanh chóng đứng dậy, đỡ Thẩm thị mà đi lao đảo, vừa đi vừa nói chuyện: "Phụ nhân ngài làm sao vậy? Phụ nhân ngài... A!"

Thẩm thị đẩy mạnh, Kim Trân đứng lúc ngã xuống đất.

Chợt nghe Thẩm thị khàn cổ kêu gào: "Tiện nhân! Đồ hồ ly! Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết nghiệt chủng trong bụng ngươi!" Vừa mắng vừa đá lên người Kim Trân hai cái.

Kim Trân cũng không trốn, cắn răng chịu đựng, đến khi bọn nha hoàn kéo Thẩm thị ra, nàng hơi cúi đầu, dưới thân có một vũng máu, thể này mới nhẹ nhõm thở ra, lập tức gào lên một tiếng... "Con của ta!"

Trong Kim Ngọc viện, tiếng kêu thê lương thảm thiết của Kim Trân truyền khắp ngõ ngách trong phủ. Một lát sau, mọi người đã đến đông đủ.

Thẩm thị đã bị hạ nhân hợp lực áp tải vào trong phòng, giờ phút này Mãn Hi tự quỳ gối trong viện, đối diện với lão thái thái nói: "Kim Trân di nương mang thai, cảm động và nhớ nhung ân tình của đại phụ nhân, đến báo tin vui cho phụ nhân. Kết quả đại phụ nhân lại phá hỏng cửa chạy ra, đẩy Kim Trân di nương ngã xuống đất, còn... còn đạp vào bụng của nàng nữa."

Kim Trân ngã trong vũng máu, hơi thở mong manh, Phụng Vũ Hành bắt tay cho nàng, vẻ mặt trầm trọng.

Giờ phút này lão thái thái cũng chưa mắng chửi Thẩm thị, vẻ mặt lo lắng hỏi Phụng Vũ Hành: "Sao rồi? Đứa trẻ còn có thể giữ được không?"

Phụng Vũ Hành muốn nói người mù rồi sao? Một vũng máu, có thể giữ cái rắm!

Nhưng ngoài miệng vẫn nể mặt, ai thán một tiếng, nói: "Đừng hi vọng, hai cái đập của mẩu thân quá mạnh, mỗi cú đều chạm vào người đứa trẻ này, đứa trẻ rõ ràng là bị mẩu thân đá ra ngoài cơ thể mẹ."

"Cháu đừng gọi nàng là mẩu thân!" Lão thái thái tức giận hét lớn một tiếng, lại chỉ vào những đứa trẻ khác nói: "Các cháu nhớ kỹ cho ta, ai cũng không được gọi nàng là mẩu thân nữa! Phụng gia chúng ta, không mẩu thân như vậy!"

"Lão thái thái." Kim Trân yếu ớt kêu một tiếng: "Ngài nhất định phải làm chủ cho thiếp thân!"

Phụng Vũ Hành vội vàng thêm một câu: "Thân mình của di nương quá yếu, đừng mở miệng nói chuyện nhiều, yên tâm, người còn trẻ, về sau vẫn còn cơ hội sinh dưỡng."

Lão thái thái gật đầu: "A Hành nói đúng, việc sinh dưỡng của người, chuyện này ta không trách người, muốn trách thì trách ác phụ Thẩm thị kia!" Nàng nặng nề gõ quyền trượng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lúc này, ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng!"

Đêm đó, mọi người của Phụng phủ nhận được tin Thẩm thị bệnh nặng. Kim Ngọc viện như nhà giam, trừ nha đầu canh giữ bên ngoài, còn lại ai cũng không thể tiếp cận nửa bước, ngay cả Phụng Trầm Ngư và Phụng Tử Hạo cũng bị lệnh cường chế tuyệt đối không thăm hỏi.

Mà đêm nay trong Như Ý viện, Phụng Cẩm Nguyên, lão thái thái và Phụng Vũ hành đều tập trung cạnh giường của Kim Trân, Phụng Cẩm Nguyên mặt bình tĩnh hỏi Phụng Vũ hành: "Thật sự là nam thai?" Phụng Vũ Hành gật đầu, "Đêm qua mạch tượng là biểu hiện của nam thai, vốn muốn chờ hôm nay phụ thân mời đại phu tới để đại phu tuyên bố."

Lão thái thái tức giận thở hổn hển, "Đây cũng không phải là đứa trẻ đầu tiên mà Thẩm thị làm hại!"

Phụng Cẩm Nguyên biết nàng nói chuyện của Hàn thị năm ngoái, không khỏi cắn răng, "Mẩu thân yên tâm, lúc này, con tuyệt không nhân nhượng."

Kim Trân thút thít khóc nức nở, cầm tay áo Phụng Cẩm Nguyên đau khổ cầu xin: "Lão gia rất xin lỗi, đều là lỗi của thiếp thân, thiếp thân không bảo vệ tốt con của chúng ta, xin lão gia để thiếp thân cùng đi với đứa trẻ này!"

Phụng Cẩm Nguyên chưa thấy Kim Trân ở bộ dạng này, nhanh chóng an ủi nàng, nói: "Không được nói lung tung, không phải A Hành đã nói sao, thân thể của người không sao, con về sau vẫn có thể có."

Lão thái thái cũng nói theo: "Người còn trẻ, vẫn có cơ hội."

Kim Trân nhìn lão thái thái, vẻ mặt, hỏi lỗi: "Thiếp thân rất xin lỗi Phụng gia, thiếp thân quá vô dụng, ngay cả đứa trẻ cũng không bảo vệ được."

Phụng Vũ Hành nhanh chóng khuyên nhủ: "Coi như là đẻ non thiếu tháng, cũng không thể khóc. Chờ trở về ta tự mình cho người chút thuốc, bồi bổ người, nửa năm sau thân mình cũng sẽ xong."

Về mặt của Kim Trân là cảm kích, là cảm kích thật, "Đa tạ nhị tiểu thư, được của nhị tiểu thư là được tốt nhất trên đời này." Lại nhìn Phụng Cẩm Nguyên: "Thiếp nhất định sẽ giúp lão gia sinh con trai, chỉ chính là..." Nước mắt của nàng lại rớt xuống, "Đứa trẻ này không làm gì sai."

Phụng Cẩm Nguyên cũng hiểu là quá oan uổng, rõ ràng Kim Trân hảo tâm đi tạ ơn Thẩm thị, kết quả bị ác phụ kia đập rơi đứa trẻ. Nhưng đó là con của hắn!

Nghĩ như vậy, con tức trong lòng Phụng Cẩm Nguyên trào lên, chỉ thấy bỗng nhiên hắn đứng dậy, một lời không nói đã xoay người bước đi, ngay cả lão thái thái phía sau gọi hắn hai tiếng cũng không để ý.

Ngày tiếp theo, Hoàng Tuyền truyền lời nói của Mãn Hi: "Mãn Hi nói, hôm qua Phụng tướng chạy tới Kim Ngọc viện hành hung Thẩm thị kia. Hiện tại Thẩm thị mặt mũi bầm dập, bệnh nặng nằm trên giường, Phụng gia cũng không mời đại. Nhưng mà lúc ấy đại tiểu thư cũng đến Kim Ngọc viện, Phụng tướng chỉ vào Thẩm thị nói, không có người mẩu thân này, con vẫn vĩnh viễn là chính nữ."

Phụng Vũ Hành cười: "Quả nhiên Phụng Cẩm Nguyên đánh có chủ ý, cũng không biết, về sau vĩnh viễn không có chủ mẫu, hay chuẩn bị nâng một nhân vật lợi hại vào."

Hai ngày sau, Phụng Tử Hạo bị tống ra khỏi cửa, đi học ở Tử Nham thư viện ở Tề Châu.

Đây đúng là đại thiếu gia quần áo lụa là, đến khi rời khỏi gia môn cũng chưa nhớ tới hỏi thăm một câu về mẩu thân hắn, chỉ nhớ cọ cọ bên người Trầm Ngư, làm Trầm Ngư tức giận vung tay áo trở về viện.

An thị ở bên người Diêu thị bắt đầu hít sâu: "Thật không biết Thẩm thị này rốt cuộc dùng phương pháp gì dưỡng ra hai hài tử như vậy."

Điều thị trấn an nàng nói: "Cũng may con gái chúng ta đều hiểu chuyện, ta thấy Tường Dung mỗi sáng sớm đều đến Đồng Sinh hiền cùng chạy bộ với A Hành, chắc tỷ muội này mong muốn ở cùng một chỗ nói chuyện."

Nhắc tới cái này, An thị vui mừng, luôn miệng nói: "Nhị tiểu thư ít nhiều có thể dẫn theo Tường Dung chúng ta, tỷ tỷ cũng biết Tường Dung rồi, từ trước đến nay đều nhất gan, trước đây mỗi ngày nàng đều nói thích nhị tỷ tỷ, nhưng ngay cả một câu cũng không dám nói với nhị tiểu thư. Nay nhị tiểu thư có thể đối xử tốt với Tường Dung như vậy, ta thật sự cảm kích từ đáy lòng."

Rốt cuộc cũng tiễn Phụng Tử Hạo đi, mấy ngày Phụng phủ hiện lên quang cảnh yên tĩnh.

Suốt ngày Phụng Trâm Ngư ngồi trong đình ở hoa viên đánh đàn, tổng tiếng đàn không cảm thấy đau thương, chỉ thấy xuất hiện từng hương vị âm mưu dương mưu.

Mà Phụng Vũ Hành, bắt đầu giả nam trang, gọi là Nhạc Vô Ưu, cứ định kỳ đến Bách Thảo đường ngồi chẩn bệnh. Mà nàng giả nam nhi, trừ Vong Xuyên, Hoàng Tuyền và Thanh Ngọc bên ngoài, trong Bách Thảo đường cũng chỉ có chương quầy Vương Lâm biết rõ.

Bởi vì Phụng Vũ Hành cũng không thường đến, đã nhiều ngày Vương Lâm không thấy nàng, gần đây nhất là Vương Lâm luôn nói với Thanh Ngọc để chủ nhân đem thêm thuốc viên và thuốc pha nước đến đây, nhưng Thanh Ngọc luôn đuổi hẩn đầu tiên: "Tự ngươi đi nói với tiểu thư đi."

Hôm nay Vương Lâm nhìn thấy Phụng Vũ Hành, nào có đạo lý buông tha nàng, cứ không ngừng đi lại xung quanh bên cạnh Phụng Vũ Hành, đến khi Phụng Vũ Hành bắt đầu cảm thấy chóng mặt, mới bắt đầu đi hỏi hẩn: "Ngươi không ra ngoài trông coi cửa tiệm, chạy quanh ta làm cái gì?"

Wang Lâm đau khổ hé mặt ra cầu nàng: "Chủ nhân, lần trước ngài lấy mấy thuốc viên và thuốc pha nước uống gì đó, khi nào thì có thể bổ sung tiếp?"

Phụng Vũ Hành hỏi hẩn: "Bán hết rồi?"

Wang Lâm thà lòng: "Chưa đến mười ngày đã bán hết. Ban đầu mọi người cũng không tin phục, sau khi Thanh Ngọc cô nương giảng giải phương pháp, đại phu ngồi ngay trong gian chính chọn mấy bệnh nhân tặng thuốc vài lần, không quá hai ngày đã có hiệu quả." Vương Lâm cảm thán: "Thuốc của chủ nhân thật sự rất thần kì, toàn bộ đại phu trong tiệm đều không nói nên lời, người được uống thuốc đã thấy hiệu quả nhanh."

Phụng Vũ Hành không có cách giải thích với Vương Lâm, thành phần thuốc pha chế sẵn so với thuốc canh đắng mà nói, lượng thuốc đương nhiên sẽ lớn hơn nhiều. Nhưng đối với việc Vương Lâm nói nàng bổ sung hàng, nàng không đáp ứng: "Thuốc chế sẵn này rất phiền toái, dược liệu cần thiết so với phương thuốc bình thường cũng nhiều hơn, cho nên các người bán cũng quý trọng một chút. Sau này mỗi tháng ta sẽ lấy ra một lượng cố định cho Bách Thảo đường, trong tháng bán hết, cũng chỉ có thể đến tháng sau mới bổ sung."

Nói xong, định đứng lên đi lên phía trước chẩn bệnh, một góc rèm cửa bị nhấc lên, đã thấy ở trước cửa lớn Bách Thảo đường, có người vài phần quen mặt đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ta Đánh Người Một Gậy Thì Làm Sao?

Người đi vào Phụng Vũ Hoành chưa từng thấy, lại có vài phần quen mặt, nhưng vì đang giả nam trang nên Vong Xuyên nói nhỏ bên tai nàng: "Tam lão gia Thẩm gia, Thẩm Vạn Lương."

Thảo nào!

Lúc này Phụng Vũ Hoành mới biết tại sao lại thấy quen, Thẩm Vạn Lương này và Phụng Tử Hạo có bộ dạng vài phần giống nhau, cùng mặt mày Thẩm thị cũng rất giống, nhưng không biết, hẩn đến Bách Thảo đường làm gì.

Wang Lâm làm việc ở kinh thành nhiều năm, dĩ nhiên chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra quần áo của Thẩm Vạn Lương không tầm thường nhất định là đồ của quý nhân, bình thường người như vậy tới cửa, chương quầy đều tự mình tiếp đón.

Vì thế nhanh chóng tiến lên, cúi người với Thẩm Vạn Lương, nói: "Vị lão gia này, ngài muốn chẩn bệnh hay bốc thuốc?"

Thẩm Vạn Lương cũng không dây dưa, nói thẳng ý đồ đến: "Nghe nói chỗ các người có bán một loại viên thuốc có tác dụng kì diệu?"

"Đúng vậy! Tác dụng kì diệu thì không dám, nhưng so với các phương thuốc bình thường thì có hiệu quả nhanh hơn, hơn nữa dùng rất tiện, dễ dàng mang theo." Vương Lâm trả lời không kiêu ngạo không khiêm nhường, vừa không khoe khoang khoác lác công hiệu của viên thuốc, lại đem những ưu việt nói ra. Phụng Vũ Hoành âm thầm gật đầu, chỉ nói nhãn lực của mình chọn chương quầy coi như không sai.

Thẩm Vạn Lương nhìn Vương Lâm một cái, Thẩm thị đã chiếm ba gian cửa tiệm của Diệu gia nhiều năm, trong cửa tiệm có mấy tiểu nhị hẩn dĩ nhiên là biết, tuy nói không quan tâm bên này, nhưng cũng thường xuyên ngắm quan sát.

Đĩ nhiên hẳn biết Vương Lâm này là do một tay Phụng Vũ Hoành đưa lên, nhưng là gấđ đặđ bả vai bà con Thẩđ gia đĩ lên, cho nên không khỏĩ có sắđ mặđ không hoà nhấđ. Thét lớn một tiếng, mở miệđ nói: "Lấđ tất cả các việđ thuốc trị ngoạĩ thương và nội thương đĩđn, ta mua hết."

Vương Lâm suốt ngày ở trong cửa hàng, người nào chưa thấy qua, trước kia không ảĩ lập tức nói muổđ mua hết thuốc, nhưng từ khi có thuốc việđ và thuốc pha nước uống, thì ngày nào lại không có cuờđ hào như vậy. Hắđ cũng nghiêđm tức, nhắđ quắđ: "Vị lầđ gia này, thật xin lỗi, thuốc việđ và thuốc pha nước uống đều đẫ hết hơn mười ngày nay, nếu ngài muổđ mua, chỉ có thể đợĩ đầđ tháng sau lại đĩđn. Hơn nữa cũng thể mua hết, sau khi ngồi ở chính đườđ cho đạĩ phu chắđ bệnh, mới có thể ẩđ định lượđ thuốc mua."

Lông mây Thẩđ Vạn Lươđ nhĩđ lại muổđ phát tác, ngay lúc này, chỉ thấy sau rèm buồđg tồĩ của Bách Thảo đượđ, một thiếu niệđ anh tuấn đĩ ra. Thiếu niệđ kia nhìn qua rất nhỏ tuổi, nhưng khi đốĩ diện với ẩđnh mắđ, lại như người trườđ thành nội liệđ ôn trọng. Hắđ không khỏĩ sũđng sốt một chũđ, chặđ nghe Vương Lâm chủ đợĩđ giới thiệu cho hắđ: "Đầđ là đạĩ phu chắđ bệnh mới tồĩ của Bách Thảo đườđ chúng ta, họ Nhắđ, tên Vô Ưu."

"Nhắđ Vô Ưu?" Thẩđ Vạn Lươđ lập lại cái tên này một lần, lại lắđ đầđ, "Ta không đĩđn chắđ bệnh, chỉ mua thuốc, hơn nữa cần loại thuốc kị hiệđ này của các người."

Vương Lâm lại nói với hắđ: "Thậđ sự không còn."

"Vậy người nói chỗ thuốc này đĩđn từ đầđ, nói cho ta biết, ta tự đĩđn lấđ."

"Ồĩ!" Vương Lâm cười nói, "Thiểu nhắđ nói thật, sợ là ngài đĩđn cũng tay không."

"Buồđ cười!" Thẩđ Vạn Lươđ hừ nhệđ một tiếng, "Ta cũng không tin, trên đờĩ còn có thứ dũđng tiệđ cũng không mua đượđ?"

"Thậđ sự là có." Vương Lâm nói: "Chủ nhắđ chúng ta nói, thuốc việđ và thuốc pha nước uống mỗi tháng chỉ cung cấp số lượđ nhắđ định, không mua đượđ cũng chỉ có thể sử dụng phươđg thuốc bình thườđ. Ngài muổđ chỗ đượđ này đĩđn từ đầđ, vậy chỉ có thể nói chuyện với chủ nhắđ chúng ta."

Nghe hắđ nhắđ tồĩ chủ nhắđ, trong lòng Thẩđ Vạn Lươđ nóng nảy một hỏĩ, chủ nhắđ, chủ nhắđ không phải là Phụng Vũ Hoành sao! Đễ hắđ tìm Phụng Vũ Hoành lấđ thuốc, thật sự là so với lên trời còn khó hơn.

"Vậy không có biện pháp nào sao?" Rồĩ cuộđ là có việđ cầu người, thái độ lúc này cũng dịu xuốđđ, đũđng là mang theo vài phầđ khắđ cầu nói với Vương Lâm: "Người giúp ta nghĩ biện pháp đĩđn."

Lúc này, Phụng Vũ Hoành đắđng giả Nhắđ Vô Ưu lên tiếng: "Cũng không phải là không có biện pháp, không bằng mời bị lầđ gia này miệđ tả bệnh tình một phen, đễ tại hạ nghĩ biện pháp cho ngài."

Thấy Phụng Vũ Hoành mở miệđ, Vương Lâm nhanh chóng lui qua chắđ bệnh, Phụng Vũ Hoành ngồi ở bên trong, hắđ ngồi ở bên ngoạĩ, chặđ nghe Thẩđ Vạn Lươđ nói với Phụng Vũ Hoành: "Ngoạĩ thương của bệnh nhắđ không quan trọng, chủ yếu là nội thương, bị cao thủ giang hồ đắđnh thương tâm phế, nay đĩđn không thể ngủ, rất thanh tĩđ, nhưng không thể hoạt đợĩđng."

Đườđ nhiên Phụng Vũ Hoành biết hắđ nói ảĩ, lúc này Thẩđ gia đĩđn xin thuốc, nhưng lại chỉ đĩđch danh muổđ thuốc việđ của nàng, lại nghe hắđ miệđ tả chũđng bệnh, không phải cho Thẩđ thị thì còn có thể cho ảĩ? Trong lòng không khỏĩ thắđm mắđng một câu "Không biết xấu hổ."

Nhưng nàng tự nhận mở cửa tiệđ chính là người làm ẩđn, có tiệđ tồĩ cửa, lại là khách hàng lớn, có thể dũđng tiệđ che đạđ lý.

Vì thế nàng gắđ đầđ, nói với Thẩđ Vạn Lươđ: "Ta là đạĩ phu chắđ bệnh mới tồĩ, trước đó chườđng quắđ đẫ đễ riêng lại một ít việđ thuốc cho ta đễ dũđng khắđ cấp, trong đó có mắđ việđ có thể trị nội thương, có thể chia ra bán một ít cho bị lầđ gia này, chắđng qua giả thành thì..."

"Tiệđ không thành vấn đề." Thẩđ Vạn Lươđ vung tay lên chặđng ngang lờĩ nói của Phụng Vũ Hoành, Thẩđ gia hắđ không thiếu nhắđ chính là tiệđ, chỉ cần có thể cứu sống Thẩđ thị, đũđng đễ nàng chặđ không minh bạch như vậy, trả bao nhiêu tiệđ đều đắđng giá.

"Tồĩ." Một bàn tay Phụng Vũ Hoành mò vào trong tay ẩđ, tuy tiệđ lấđ ra năm việđ thuốc trợ tim ra. "Năm trắđm lượđ một việđ, tồđg cộng năm việđ, đầđ là số lượđ ta có."

"Năm trắđm lượđ một việđ?" Tuy Thẩđ Vạn Lươđ có lòng chườđng bị, cũng biết thiếu niệđ trước mặt này tâm có đĩđm đĩđn, hắđ có tiệđ nhưng cũng không phải không có vuờđng pháp như vậy. "Rồĩ cuộđ người là gì vậy?"

Phụng Vũ Hoành thu tay lại, "Chỉ là bảo tâm hoàđ mà Bách Thảo đườđng hay bán, vị lầđ gia này nếu không tin, ta cũng không có cách nào. Nhưng Bách Thảo đượđ ở kĩđh thành nhiều năm như vậy, chúng ta ngồi ở chỗ này, cũng là do chườđng quắđ tự mình dắđn ngài đĩđn, nếu không sẽ là một tên lừa đầđ."

Nàng trả lờĩ cái đạđ lý này, Thẩđ Vạn Lươđ muổđng thương lượđ một chũđ với nàng, lại mắđ mắđ mũi. Dù sao Thẩđ gia hắđ có tiệđ, ngày thườđng vung tiệđ hào phỏđng, nay còn vì cứu ty tũđ hắđ, trong lúc sống còn, hắđ còn không biết xấu hổ mà mặđ cả?

Roi vào đườđng cườđ, từ tay ẩđ lấđ ra năm táđm ngắđn phiếđ đầđ cho thiếu niệđ trước mặt, "Năm trắđm lượđ một phiếđ, tồđg cộng năm phiếđ." Phụng Vũ Hoành nhận lấđ ngắđn phiếđ, nhìn thoắđng qua, rồi đầđ việđ thuốc trong tay đĩđn, còn gọi Vương Lâm: "Chườđng quắđ, miễđ phí cho lầđ gia này bình đượđng thuốc."

Một câu tặng miễn phí của nàng, làm Thẩm Vạn Lương tức chết, cầm bình sứ mà Vương Lâm đưa rồi đi ra Bách Thảo đường.

Thấy hấn đi xa, Vương Lâm không khỏi gợn ngón cái lên về phía Phụng Vũ Hoàn: "Chủ nhân, mảnh khoé bíp người này ngài không kém vị chường quây bị giam mười năm kia đâu!"

Phụng Vũ Hoàn lắc đầu, "Cũng không phải, người nọ bán hàng giả, ta bán đồ thật, chẳng qua chào giá cao mà thôi. Nhưng cũng do người này khác, bình thường các người không thể làm như vậy, người vừa này và ta có chút ân oán, chẳng qua ta trả thù riêng mà thôi."

Vương Lâm nhanh chóng lên tiếng trả lời: "Chủ nhân nói đúng, ngài yên tâm, chúng tiểu nhân làm việc thành thật, sẽ không để Bách Thảo đường đi xuống."

Phụng Vũ Hoàn gật đầu, rất vừa lòng lời nói của Vương Lâm, ban ngày ngồi tại Bách Thảo được, xem không dưới hai mươi bệnh nhân, mới mang theo Vong Xuyên đổi y phục rồi đi từ cửa sau.

Huyền Thiên Minh đi đại doanh đã nhiều ngày, nàng cũng chỉ có thể tự mình luyện roi, đêm đó luyện xong hai lần rồi nhìn sắc trời cũng không khác biệt lắm, liền ngoắc tay vào khoảng không, trong chỗ tối, Ban Tầu hiểu ý, yên lặng đi theo nàng ra khỏi Đồng Sinh hiên.

Phụng Vũ Hoàn đi Kim Ngọc viện, tốc độ nhanh chóng, Ban Tầu rầu rĩ hỏi: "Đi làm gì?"

Nàng nhẹ giọng nói: "Đi giúp ám vệ của Phụng Cẩm Nguyên tăng cường phòng ngự."

Ban Tầu không lên tiếng, đến khi vào phạm vi Kim Ngọc viện, cũng không biết từ lúc nào hấn đi một vòng quanh viện, nói với nàng: "Chỗ này ám vệ của Phụng tướng có hai gã, một gã trong sân, một gã trên nóc nhà."

"Ừ." Phụng Vũ Hoàn đến cũng không có ý tránh hai ám vệ kia, dù sao nàng không tự tay đến giết Thẩm thị, huống chi, nàng vốn không tin Phụng Cẩm Nguyên ngay cả chuyện nàng có võ công cũng không biết, vậy chức Thừa tướng của hấn không ngồi nhiều năm như vậy.

Phụng Vũ Hoàn liền nghênh ngang vào sân như vậy, nha đầu gác đêm bên ngoài là Mãn Hi, vừa thấy nàng đến, nhanh chóng vãn an. Nàng cũng không thân cận với Mãn Hi nhiều, chỉ nói: "Người làm chuyện của người, ta ngồi đây một lát."

Mãn Hi cúi người, lại trở về trước phòng Thẩm thị.

Cứ như vậy, một nhị tiểu thư Phụng gia, cộng thêm trong tối có ba cao thủ, tề tụ ở Kim Ngọc viện.

Ám vệ bên kia vốn canh trong sân Phụng Cẩm Nguyên thật sự là không rõ đường đi của Phụng Vũ Hoàn, nhị tiểu thư này hơn nửa đêm chạy đến bên này, lại chỉ ngồi ở trong sân ngấm trăng, đây là tình huống như thế nào?

Nhưng mà ám vệ này không có hành động thiếu suy nghĩ, bên người Phụng Vũ Hoàn có cao thủ bọn họ đã sớm biết, hơn nữa biết rõ võ công của Ban Tầu mạnh hơn bọn họ rất nhiều, đừng nói hai đấu một, chính là mười đấu một, cũng không phải đối thủ của người ta.

Vì thế hai hoà nhân biết rõ mà không thông báo, làm gì sống gì, ai cũng không quấy rầy ai.

Đến giờ Sửu, rốt cuộc có chỗ lạ.

Chỉ nghe trong không gian hình như có vật thể xoẹt qua, lỗ tai Phụng Vũ Hoàn khẽ nhúc nhích, thân hình nhanh chóng đi về phía sườn trái, trong chớp mắt, một mũi tên nhọn suốt qua tai nàng. Nhưng không có âm thanh mũi tên đâm vào một chỗ hay rơi xuống đất, nàng đang nghĩ, thì nghe thanh âm của Ban Tầu vang lên: "Không tồi, vẫn tránh được."

Nàng không nói gì.

Người rút cuộc là ám vệ sao, lúc nguy hiểm không phải nghĩ bảo hộ ta như thế nào, còn dám khảo nghiệm tốc độ phản ứng của ta.

Phụng Vũ Hoàn không hề nghĩ ngợi, nâng tay chỉ vào trong.

Đáng tiếc, Ban Tầu nhìn không hiểu.

Chỉ một lần, vài tên hắc y nhân từ trên không đáp xuống giữa sân. Đối phương hành động rất nhanh, rút kiếm liền đâm về phía Phụng Vũ Hoàn, không có cách nào khác, ai bảo nàng là người duy nhất bại lộ bên ngoài.

Nhưng mà Phụng Vũ Hoàn cũng nghiêm túc, mấy ngày nay ý thức luyện tập đã làm thân của mình phát triển theo hướng tốt, mặc dù so với kiếp trước vẫn chênh lệch, nhưng so với lúc ở kinh giao bị ép nhảy sông thì không thể so sánh.

Nàng không dùng roi, tuy Huyền Thiên Minh đưa cho nàng nhuyễn tiên đang giắt trên thắt lưng, nhưng gần đây thời gian luyện tập ngắn ngủi, thứ hai nàng cũng không muốn bại lộ quá mức trước mặt người khác. Vì thế vẫn như cũ từ trong tay áo lấy ra ngâm châm gây tê, để giữa khe ngón tay, nghênh địch mà đánh.

Trước kia nàng không quen cùng với người có binh khí dài so chiêu, nhưng trải qua một khoảng thời gian được Huyền Thiên Minh chỉ điểm, loại đấu pháp này nàng dĩ nhiên thuần thục. Năm, sáu hắc y nhân tiến sát nàng, hơn mười chiêu, vẫn để Phụng Vũ Hoàn chiếm thế thượng phong, thậm chí có

một người đã ngã trên mặt đất, bắt đầu mê man.

Lúc không để ý, ngay cửa sổ trong phòng Thẩm thị mở ra, có một thân ảnh lặng lẽ từ cửa sổ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Làm Người Đầu Thất Bại, Thành Quỷ Có Thể Thắng Sao?

Phượng Vũ Hoành đến Kim Ngọc viện này chính là xem người của Thẩm gia đưa thuốc vào ban đêm, sao có thể mặc kệ động tĩnh chỗ cửa sổ.

Chỉ thấy thân thể nàng nhanh chóng xoay tròn, còn lại năm người vây thành nửa vòng tròn, sau đó ngón tay nhanh nhẹn bắn ra, mấy ngân châm rời tay, lại thêm hai hắc y nhân ngã xuống.

Sau đó các sát thủ đều hôn mê, không biết Phượng Vũ Hoành bắn ra ám khí gì, lại không thể nhìn rõ, khi tiếp xúc thì đã gục xuống.

Trong lúc nhất thời, mấy người đầu không dám tới gần nàng.

Mà lúc này, Ban Tẩu đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó rốt cuộc không nhìn được, như quỷ ảnh lay động đến gần, song kiểm hiện ra, trong nháy mắt đã tóm được ba người.

Phượng Vũ Hoành vỗ vỗ bả vai Ban Tẩu, "Chúng ta vào trong phòng nhìn xem, chú ý lúc đánh, cướp được về cho ta, ngày mai còn có thể bán lại với giá hai ngàn năm trăm lượng."

Khỏe miệng Ban Tẩu gật gật, ngày đó chủ tử của hắc lữ gạt Thẩm Vạn Lương hơn hai ngàn lượng bạc! Viên thuốc này tuy rằng cũng rất quý, ngày thường Bách Thảo đường bán bao nhiêu tiền hắc lữ không phải không biết, cũng phải mười lượng bạc một viên, đến chỗ này thì tăng gấp ngàn lần. Người ta mua xong rồi còn không cho bệnh nhân uống, còn phải cướp về bán lại lần nữa...

Trong Phúc Phi gian, hai người đương nhiên đi vào nơi Thẩm thị nằm. Thẩm thị kia bị ám vệ của Phượng Cẩn Nguyên phế đi tâm mạch, giờ giống như một con quỷ mập nằm trên giường khóc, Phượng Vũ Hoành thấy nàng sống nhiều nhất cũng phải hai, ba ngày, bị thương nặng như vậy, mấy viên thuốc kia sao có thể duy trì được. Chắc là Thẩm gia kia cũng không còn biện pháp, cái gì cũng có thể thử lúc tuyệt vọng.

Người trong phòng không nghĩ rằng sáu gã sát thủ cũng chưa giải quyết được người bên ngoài, nhưng lại bại lộ hành tung của mình, không khỏi sốt ruột. Vài lần muốn tới gần Thẩm thị đều không thành, trong đó có một lần đã đến bên giường, viên thuốc nắm chặt trong tay, chuẩn bị cho vào miệng Thẩm thị, lại bị Ban Tẩu tóm lại rút về.

Gương mặt Thẩm thị tuyệt vọng, ban đầu còn mang theo hy vọng phối hợp hé miệng, sau mấy lần cũng đã tuyệt vọng. Sau khi Ban Tẩu tóm người trở về, nàng dùng hết khí lực nói bằng giọng khàn khàn: "Mặc kệ ta, đi đi!"

Người nọ che mặt, chỉ lộ đôi mắt, vừa nghe lời này, đôi mày bỗng chốc đã đỏ lên. Muốn quay lại liều mạng với người đi cùng Phượng Vũ Hoành, nhưng trong lòng biết rõ mình vốn không đánh lại người ta.

Roi vào đường cùng lại nhìn thoáng qua Thẩm thị trên giường, cắn răng, nhảy ra cửa sổ, bỏ chạy.

Phượng Vũ Hoành không quan tâm Thẩm thị, vội vã hỏi Ban Tẩu: "Thuốc đều đã lấy lại rồi sao?"

Ban Tẩu đưa một cái bình sứ nhỏ trong tay ra cho Phượng Vũ Hoành: "Là cái này. Trong tay người nọ còn nắm một viên, ghê tởm như vậy, chắc cũng không thể muốn."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Coi như ta lỗ năm trăm lượng."

Ban Tẩu muốn bộc phát rồi.

Lúc này nàng mới chú ý Thẩm thị bên kia, chỉ thấy gương mặt của người trên giường đã không còn bộ dạng gì, cũng không biết Phượng Cẩn Nguyên đánh nàng như thế nào, như đánh đến gãy đi, ngay cả xương gò má đều lõm xuống, hai hốc mắt cũng lõm lại, thoạt nhìn có điểm giống với dung mạo đã chỉnh sửa của người châu Âu thế kỉ XXI.

Thẩm thị cũng nghiêng đầu nhìn qua Phượng Vũ Hoành, ánh mắt giống như chui thủ có độc, hận không thể róc xương róc thịt nàng.

"Người..." Thẩm thị liều mạng dùng lực, liều mạng nguyên rủa Phượng Vũ Hoành: "Một ngày nào đó, người sẽ gặp báo ứng. Phượng Vũ Hoành, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Nàng lại nở nụ cười, nụ cười này giống như một đoá hoa địa ngục, đẹp đến cực điểm, nhưng cũng toả ra hơi thở chết chóc.

"Làm người đầu thất bại, người dựa vào đâu thì cho rằng làm quý có thể thắng?"

Khi từ trong phòng đi ra, sát thủ trong viện đã xử lí không còn một mảnh, ngoài việc trong không khí từng trận huyết tinh bên ngoài, thì hoàn toàn không nhìn ra có dấu vết đánh nhau.

Phượng Vũ Hoành ngửa đầu cười, nói với không khí: "Thù hạ của phụ thân, làm việc cũng sạch sẽ lưu loát, rất tốt."

Trong tối, ám vệ của Phượng Cẩn Nguyên thiếu chút nữa bị lệch mũi. Chỉ nói tự người đánh đến nghiêng, nói vào trong nhà liền vào, để lại một đồng thi thể nửa chết nửa sống và hôn mê, chúng ta có ý tốt giúp người dọn dẹp, vậy mà một tiếng cảm ơn cũng không có.

Phượng Vũ Hoành cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, dẫn theo Ban Tẩu trở về Đồng Sinh hiền.

Hôm nay xem như nàng chính thức bại lộ thân thủ trước mặt ám vệ của Phượng Cẩn Nguyên, không vì cái gì khác, chính là cho phụ thân nàng rõ ràng, sau này cho dù nói chuyện hay làm việc, đều phải lo lắng hơn ba phần, đừng tưởng rằng người của Đồng Sinh hiền nàng là có thể tùy tiện nắm bóp như quả hồng mềm. Ở Tây Bắc ba năm, Phượng Vũ Hoành nàng đã sớm không còn là Phượng Vũ Hoành lúc trước.

Ngay khi Phượng Vũ Hoành rời Kim Ngọc viện nửa khắc, một gã ám vệ tham dự vào sự kiện sát thủ lúc trước đứng trước mặt Phượng Cẩn Nguyên, đem mọi chuyện phát sinh bẩm báo lại chi tiết.

Sau khi Phượng Cẩn Nguyên trầm mặc một hồi lâu, không có hỏi về Thẩm thị cùng Thẩm gia, chỉ hỏi ám vệ kia: "Theo như người thấy, công phu của nhị tiểu thư như thế nào?"

Ám vệ kia cân nhắc một lát, đưa ra một từ: "Quý dị."

"Hả?" Phượng Cẩn Nguyên khó hiểu, "Quý dị ở chỗ nào?"

Ám vệ lại nói: "Võ thuật kì lạ, thống nhất thành một thể, không phối hợp quá sâu với nội lực, lại dùng một loại ám khí độc đáo phối hợp thì không chê vào đâu được. Thuộc hạ tập võ hơn hai mươi tư năm, chưa bao giờ gặp qua loại đấu pháp này, lại càng không biết thuộc môn phái nào."

Phượng Cẩn Nguyên suy nghĩ một lát, lẩm bẩm: "Nàng từng nói chính mình đã gặp một vị kỳ nhân Ba Tư ở Đại Sơn-Tây Bắc, vị kỳ nhân kia dạy nàng phương pháp chế thuốc, cũng làm cho y thuật của nàng càng ngày càng tiến bộ. Nếu người nói võ công của nàng quý dị, cũng chỉ có thể giải thích là vị kỳ nhân kia nhất định đã dạy nàng."

Ám vệ không tham dự đề tài này, công phu của Phượng Vũ Hoành ở trong lòng hắn là một câu đố, không thể lý giải.

Ngày tiếp theo, Phượng Vũ Hoành chủ động đi một chuyến đến Như Ý viện, dẫn theo hai bọc thuốc nhỏ, còn có hơn hai mươi túi thuốc pha nước, toàn bộ đều là thuốc phụ khoa pha chế sẵn, để dùng điều dưỡng thân thể sau đẻ non.

Lúc nàng đến đó, Kim Trân đang nằm trên giường nghỉ ngơi, cũng không biết suy nghĩ cái gì, một bàn tay ôm bụng, ánh mắt không có điểm nhìn. Nên khi nàng vào trong phòng, Kim Trân cũng không biết có người đi vào.

Là tiểu nha đầu nhắc nhở nàng: "Nhị tiểu thư đến."

Lúc này Kim Trân mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Phượng Vũ Hoành, cả người thả lỏng một chút đứng lên.

Phượng Vũ Hoành khoát tay, để nha đầu hầu hạ Kim Trân nằm xuống, nàng dẫn theo Vong Xuyên đi đến bên giường Kim Trân, cũng không nói nhiều, nâng cổ tay của nàng lên bắt mạch.

"Tốt." Phượng Vũ Hoành buông cổ tay Kim Trân ra, "Thân thể khôi phục coi như không xấu, chỉ là thuốc bỏ thai vẫn dễ dàng còn sót lại trong cơ thể, lượng còn sót lại này sẽ tạo thành một loại bệnh tật đi theo người."

Kim Trân gật đầu, "Ta biết."

"Được rồi." Phượng Vũ Hoành lấy thuốc đưa vào trong gói nàng, "Ta mang cho người ít thuốc đến, nên uống như thế nào đều đã viết trên giấy, quay về tự người nhìn. Cái thuốc pha nước kia sau khi uống, đại khái ba ngày sẽ chảy một lượng máu tương đương với nguyệt tín, ba ngày sau sẽ giảm bớt dần dần, chắc bảy ngày sẽ hoàn toàn sạch sẽ. Uống xong thuốc ta lại đến xem người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là sẽ không có chuyện gì."

"Sau này ta còn có thể mang thai sao?" Kim Trân lo lắng nhất chính là chuyện này.

Phượng Vũ Hoành cũng không hù dọa nàng, thành thật nói: "Có thể. Lần trước ta đã nói qua, nửa năm sau có thể mang thai, cũng không phải lừa người."

Rốt cuộc Kim Trân hoàn toàn yên lòng đứng lên làm bộ sẽ dập đầu với Phượng Vũ Hoành, lại bị Phượng Vũ Hoành ngăn cản. Kim Trân chưa từ bỏ ý định, thành khẩn nói: "Hôm nay ngày lành của ta đều do nhị tiểu thư mang đến, nay nhị tiểu thư chẳng những giúp ta, lại cho ta ân điển như thế, Kim Trân phải dập đầu với nhị tiểu thư mới đúng."

Phượng Vũ Hoành bắt đầu đi: "Ta muốn vài cái vãi đầu của ngươi thì có ích lợi gì."

Kim Trân phản ứng lại: "Vậy nhị tiểu thư muốn ta làm gì? Chỉ cần nhị tiểu thư nói, ta nhất định sẽ làm được."

Phượng Vũ Hoành nghĩ, thật đúng là có chuyện muốn thương lượng với nàng, nhân tiện nói: "Chuyện này là về Diêu di nương và phụ thân ta."

Kim Trân sùng sốt, lập tức hiểu, nhanh chóng nói: "Nhị tiểu thư yên tâm, lão gia đi nơi khác thì ta mới ngăn cản, nhưng bên Đồng Sinh hiền ta nhất định không ngăn cản, ta cam đoan vì Diêu di nương tạo cơ hội, để lão gia đi nhiều hơn."

Phượng Vũ Hoành đen mặt, "Ngươi hiểu ngược rồi."

"Ngược?" Kim Trân khó hiểu.

Phượng Vũ Hoành lại nói: "Không phải là để ngươi đưa phụ thân đến chỗ Diêu di nương, mà là để ngươi canh chừng giúp, một khi phụ thân ta muốn đi Đồng Sinh hiền, ngươi phải đem ra mọi biện pháp cũng phải mời lại người về Như Ý viện."

"Chuyện này... vì sao?" Kim Trân hoàn toàn không thể lý giải nổi, cho dù là thiếp thân vẫn là nhà giữa, được lão gia sủng hạnh mới là chuyện tốt nhất mà!

"Bởi vì mẫu thân ta không muốn hầu hạ hần." Nàng nói rõ, "Nàng ở Tây Bắc đã lâu, không muốn tham dự chuyện tranh thủ tình cảm với thê thiếp trong phủ. Huống chi nàng có nam có nữ, tranh cãi cũng không có ý nghĩa. Tóm lại ngươi nhớ kỹ lời hôm nay cho ta, ta đã giúp ngươi an bài nha đầu đắc lực bên người, ngươi gặp chuyện cũng có người thương lượng."

Kim Trân gật đầu đáp ứng, chuyện khác nàng không làm được, nhưng chuyện này về Phượng Cẩn Nguyên, nàng cảm thấy bản thân vẫn có sở trường, hẳn là sẽ không để Phượng Vũ Hoành thất vọng. Còn việc Phượng Vũ Hoành an bài nha đầu đắc lực bên người, thì cao hứng hẳn lên, "Không đối gặt nhị tiểu thư, ta thật sự còn thiếu hạ nhân đắc lực, ngày thường có việc gì cũng không biết để ai đi làm." Nàng nói xong, liền nghĩ tới Mãn Hi hầu hạ bên người Thẩm thị, không khỏi hạ giọng hỏi: "Mãn Hi là người của nhị tiểu thư?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, ngày ấy nàng là người nói muốn Mãn Hi và Kim Trân phối hợp, nay Kim Trân hỏi như vậy, một chút cũng không thấy kì lạ.

"Thẩm thị không sống được nữa, nghe nói ám vệ của lão gia đã đánh nàng hồng hết lực phủ ngũ tạng, ta thấy chuyện cũng đã một hai ngày, đến lúc đó Mãn Hi của nhàn hạ, không bằng nhị tiểu thư để Mãn Hi đến bên ta đi! Chúng ta cùng nhau lớn lên, so với người khác gần gũi hơn."

Nàng nói vậy là nhắc nhở Phượng Vũ Hoành, đúng vậy, Thẩm thị vừa chết, Mãn Hi sẽ có an bài khác, đưa đến chỗ Kim Trân là thích hợp nhất.

Vì thế gật đầu đáp ứng, chuẩn bị nói hai câu, lại nghe thấy tiểu nha đầu ngoài cửa nói: "Kim Trân đi nương, tứ tiểu thư đến thăm ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thẩm Thị Chết

Khi Phấn Đại tiến vào, đi theo phía sau nàng là nha đầu đang bụng trong tay một cái khay, phía trên đặt một chén canh.

Chờ các nàng đến gần, Phượng Vũ Hoành hít hít cái mũi, một cỗ mùi xạ hương dày đặc xông vào mũi, còn có hỗn hợp mùi hoa hồng, độc tính làm người phải cứng lưỡi.

Nàng không khỏi liếc Phấn Đại một cái, nha đầu kia điên rồi sao?

Hiển nhiên Phấn Đại không nghĩ tới Phượng Vũ Hoành lại ở chỗ này, bước một nửa liền sùng sốt, nha đầu đi sau thiếu chút nữa đụng phải người nàng.

Phượng Vũ Hoành nở nụ cười: "Tứ muội muội sao vậy? Ngươi dừng lại nhanh quá, bát canh phía sau có thể bị uống phí tâm tư rồi."

Phấn Đại cảm thấy trong lời nói của nàng có hàm ý khác, vốn hữu tâm lại run lên vài cái.

Chỉ là hương vị trong canh Phượng Vũ Hoành có thể đoán ra, còn Kim Trân thì không rõ là gì, còn cảm thấy vô cùng dễ ngủ, không khỏi hỏi Phấn Đại: "Tứ tiểu thư mang canh tới cho ta uống sao?" Nàng có chút thụ sủng nhược kinh: "Thiếp thân đa tạ tứ tiểu thư quan tâm."

Trong lòng Phấn Đại mà biết hôm nay Phượng Vũ Hoành ở đây, khẳng định nàng sẽ không đem bát canh này ra ngoài, làm không tốt còn bị vạch trần. Không khỏi trừng mắt nhìn Kim Trân một cái, lại nói với Phượng Vũ Hoành: "Không biết nhị tỷ ty ở đây, ta không có việc gì, chỉ là đến thăm qua, các người cứ tán gẫu đi."

Phấn Đại xoay người, quay người hơi vội, trực tiếp làm bát canh trong tay nha đầu phía sau đổ trên mặt đất.

Bốp!

Phấn Đại không thương tiếc đưa tay tát nha hoàn kia một bạt tai: "Phế vật, ngay cả bát canh cũng không cầm được."

Tiểu nha đầu vừa khóc vừa dọn dẹp mảnh sứ, Kim Trân vừa nhìn trò khôi hài này, bỗng nhiên đem lực chú ý đến chỗ nước canh.

Phượng Vũ Hoành cười, "Tứ muội muội sao không cẩn thận như vậy, chẳng qua cho dù thế nào, tứ muội muội có thể có phần hiếu tâm này là chuyện tốt. Kim Trân di nương, nguoi cũng đừng quên khen nhiều tứ muội muội trước mặt phụ thân, nói với phụ thân tứ muội muội mang canh cho nguoi, chẳng qua lại bị nàng làm đổ."

Kim Trân gật đầu, "Nhị tiểu thư nói đúng, thiếp thân nhất định nói tốt về tứ tiểu thư, nhất định sẽ nói với lão gia."

Phấn Đại tức giận, nhắc chân bước đi, nàng chịu không nổi nhất là cái giọng kỳ quái này của Phượng Vũ Hoành, nhưng cũng kỳ quái là cửu hoàng tử vô cùng tốt với nàng, thật là việc lạ.

Phượng Vũ Hoành giao cho Kim Trân một ít việc cần chú ý, rồi đứng dậy rời đi. Kim Trân đuổi theo nàng hỏi: "Bát canh đó của tứ tiểu thư có phải là có vấn đề?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Đúng là có vấn đề, trong canh bỏ một lượng lớn xạ hương và hoa hồng, lượng kia từ xa đều có thể ngửi thấy, có thể thấy được nàng đã không chờ kịp muốn thay thế Thẩm thị, sinh ra đã là một đứa trẻ chưa được đối xử công bằng."

Kim Trân có chút lo lắng: "Lần này ít nhiều có nhị tiểu thư ở đây, bằng không chỉ sợ ta chạy trời không khỏi nắng rồi!"

Phượng Vũ Hoành, nghĩ, cùng nàng nói: "Ta sẽ mau chóng nghĩ biện pháp an bài Mãn Hi đến đây, về sau chỗ viện Hàn thị sẽ ở trong nội tâm nguoi, các nàng đưa tới thứ này thứ kia vạn lần không được ăn. Những người khác đến thì không ngại, lão thái thái và phụ thân một lòng muốn có đứa trẻ, sẽ không hại nguoi, An thị vinh nhục không tranh, nguoi đừng lo."

Kim Trân nhớ trong lòng, nói lời cảm tạ với Phượng Vũ Hoành.

Trên đường về Đồng Sinh hiên, Phượng Vũ Hoành gặp được Mãn Hi. Nha đầu kia đứng ở một cái đường nhỏ lo lắng nhìn xung quanh, vừa thấy hai người Phượng Vũ Hoành đến, nhanh chóng mở miệng nhẹ kêu một tiếng: "Nhị tiểu thư! Vong Xuyên cô nương!"

Phượng Vũ Hoành theo âm thanh nhìn đến, thấy Mãn Hi gọi các nàng, liền mang theo Vong Xuyên đến bên kia.

Vừa thấy các nàng đến gần, Mãn Hi đi hai bước tiếp đón, sau đó quỳ trên đất dập đầu lạy ba cái với Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành bảo Vong Xuyên nâng người dậy, nàng nhìn móng tay của Mãn Hi, đã không cần sơn nữa, so với người thường cũng không khác lắm.

Nàng gật đầu, mở miệng trước nói với Mãn Hi: "Mẫu thân nguoi bên kia ta cũng đã định kỳ phái người mang thuốc qua, bệnh của nàng so với nguoi nặng hơn, phải kiên trì mấy tháng."

Mãn Hi đã vô cùng cảm động, vươn tay cho nàng xem móng tay của mình: "Nhị tiểu thư thật sự là diệu thủ, móng tay này của nô tỳ đã vô cùng tốt rồi, cuối cùng đã bỏ đi tâm bệnh mấy năm, trong lòng nô tỳ rất cảm kích nhị tiểu thư, đa tạ đại ân của nhị tiểu thư." Lại hành lễ với Phượng Vũ Hoành, rồi mới nhìn bốn phía, nhỏ giọng đi vào vấn đề chính: "Kim Ngọc viện nay như một nơi bỏ đi, không có người tiến vào cũng không có người ra, Thẩm thị không thể ăn cơm, ngay cả miếng nước cũng không uống. Nàng vẫn cố nhịn, suốt ngày trừng mắt không chịu nhắm mắt. Nhưng nô tỳ thấy, chỉ sợ nhịn không quá hai ngày."

Trong lòng Phượng Vũ Hoành đã có tính toán, lại nói với Mãn Hi: "Từ khi Thẩm thị đi Phủ Độ am, nguoi cũng ăn không ít khổ cực, cái này ta sẽ nhớ kỹ."

Mãn Hi nhanh chóng xua tay: "Cái này không tính là gì, nô tỳ vốn là nha hoàn của Thẩm thị, huống chi nếu không phải lúc trước nô tỳ chủ động yêu cầu ở lại trong am chiếu cổ nàng, trước mắt cũng sẽ giống Ngọc La và Bảo Đường bị bán ra ngoài."

Phượng Vũ Hoành hỏi nàng: "Nguoi và Kim Trân quan hệ thế nào?"

"Coi như tốt." Mãn Hi nói với nàng: "Kim Trân lòng dạ cao ngạo, nhưng chúng ta có phần tình lớn lên từ nhỏ."

Nghe nàng nói như vậy, Phượng Vũ Hoành cũng thả lỏng: "Chờ chuyện Thẩm thị bên kia chấm dứt, ta nghĩ cách an bài nguoi đến chỗ Kim Trân, hai nguoi có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Mãn Hi biết Kim Trân nay cũng làm việc vì Phượng Vũ Hoành, rất cao hứng: "Đa tạ nhị tiểu thư an bài. Nếu tiểu thư không còn chuyện gì khác, nô tỳ sẽ nhanh chóng trở về."

Phượng Vũ Hoành gật đầu, để nàng rời đi.

Đêm nay, hồi lâu không thấy Tôn ma ma đi lại, lại có động tĩnh. Hơn nửa đêm không ngủ, nhẹ nhàng đi ra ngoài, phượng hướng đi thẳng đến Liễu viên bên kia, chắc là muốn đi ra Đồng Sinh hiên.

Phượng Vũ Hoành đã lưu ý Hoàng Tuyền dùng thân thủ yên lặng đuổi theo, rồi không để ý tới. Một lão ma ma, có Hoàng Tuyền nhìn chăm chăm, tất nhiên không thể dậy nổi sóng gió gì lớn. Nàng rút nhuyễn tiên bên hông ra, ở trong vườn vui vẻ luyện tập, đến khi xong một bộ võ, mới ngừng lại, hướng về một phương hướng kêu lên: "Nếu đã đến đây, còn trốn làm gì!"

Chợt nghe ở hướng đó có tiếng người cười, bóng cây lập tức khẽ động, trong nháy mắt, một người một ghế dừng trước mặt nàng.

Phượng Vũ Hoành có thói quen nhìn đến đâu từ liên trên mi tâm hấn, cẩn thận nhìn một cái, liền an tâm vài phần.

Ai nói nam nhân mặt đẹp thì vô dụng, đúng là đẹp mắt mà!

Hai người ai cũng không thêm nói chuyện, song tiên ấy đôi chọi, tiên pháp của Phượng Vũ Hoành so với Huyền Thiên Minh mới lạ hơn nhiều, thường sẽ bị hấn phá chiêu. Nhưng nàng cũng không nổi giận, chiêu phá lại một chiêu nữa, dần dần tiến vào cảnh đẹp.

Rốt cuộc hai người cũng dừng lại, nay Phượng Vũ Hoành mặt sẽ không bắt động nữa, chỉ là khí mạch hơi loạn, nhưng cũng điều chỉnh lại rất nhanh.

Nàng nắm lấy tay xe lăn hấn ngồi xuống, roi của mình đã thu hồi bên hông, lại bắt đầu đùa nghịch cái của Huyền Thiên Minh.

Huyền Thiên Minh thật không biết nói gì, "Ta đã cho ngươi một cái, còn muốn lấy nốt cái này hả?"

"Cái này ta không cần." Nàng chỉ vào nó, "Vật như vậy ta cũng không có cách đeo vào hông. Đúng rồi, " đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Nguyệt Tịch yển là đúng vào buổi tối mười lăm tháng tám sao?"

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Đúng vậy, hằng năm Hoàng Hậu đều sắp xếp, quan viên chính tứ phẩm có gia quyến đều có phần tham gia."

Phượng Vũ Hoành lấy tay nâng cằm: "Trước kia Phượng gia là ai đi?"

Huyền Thiên Minh nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi rời kinh ba năm, nữ quyến Phượng gia hình như chỉ có lão thái thái đi. Còn ba năm trước, mẫu thân Điều thị của ngươi cùng Phượng Căn Nguyên tiến cung."

Từ trong trí nhớ của nguyên chủ Phượng Vũ Hoành nhớ lại, hình như là có chuyện như vậy, muốn nghĩ nhiều hơn nhưng không nghĩ ra cái gì.

"Ta không nhớ rõ lắm." Nàng lắc đầu, "Khi đó ta vốn không để ý đến chuyện trong phủ, lại càng không tham gia yến hội gì."

"Năm nay ngươi muốn trốn cũng không được." Huyền Thiên Minh tà mị cười, "Ngự vương phi tương lai, phụ hoàng cũng chờ để mở mạng tâm mắt."

Nàng xoa trán, "Hoàng Thượng cái gì mà chưa từng thấy, còn phải dùng ta mở mắt sao."

"Ừ, hấn chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là dạng nha đầu gì có thể vào pháp nhãn của ta."

Nàng liền cảm thấy người này rất không biết xấu hổ! Cười hi hi bắt đầu đẩy xe lăn, "Chúng ta đúng là có duyên, nghe nói trong Nguyệt Tịch yển, Thanh Nhạc quận chúa sẽ bị tứ hôn?"

Huyền Thiên Minh cũng cười, "Đúng là rất thú vị, phụ hoàng có nói như vậy, chắc còn làm một trận âm ỉ. Ai, chỉ chớp mắt, nha đầu các ngươi đều bị tứ hôn, ngay cả đại tỷ tỷ ngươi tự nhận là giống thiên tiên, lão tam đã giữ cho nàng vị trí chính thê. Chắc chắn." Hấn lắc đầu, "Ánh mắt Phượng gia cũng không tồi."

Nghe hấn nhắc tới, Phượng Vũ Hoành không khỏi nhớ tới trước đó Hoàng Tuyền cùng nàng tám chuyện: "Nghe nói tam hoàng tử đã sớm có chính phi."

"Cũng không hấn." Huyền Thiên Minh nhún vai, "Chẳng qua là chính phi kia thân thể không tốt, đã nằm trên giường hai năm, phỏng chừng bệch càng ngày càng nặng, hấn muốn Trầm Ngự nhập phủ trợ giúp hấn lấy được càn khôn, vậy chính phi kia cũng phải hương tiêu ngọc vắn."

"Ngươi theo ai?" Rốt cuộc nàng hỏi đến cái này, "Giữa các hoàng tử, rốt cuộc ngươi ngả về phía ai?"

Huyền Thiên Minh tựa lưng vào mặt ghế, "Ta theo ai cũng được, trừ một người duy nhất không có khả năng là lão tam."

"Vì sao?"

Hấn cười nhưng không nói.

"Huyền Thiên Minh cái vẻ mặt này của ngươi là phiền nhất!" Phượng Vũ Hoành tức giận rút roi đánh vào người hấn.

Người nọ người chụp lấy xe lăn nhanh chóng lui về phía sau, hai người cứ như vậy một đuổi một chạy ngẫu nhiên đánh nhau, ước chừng đánh đến hùng đông.

Khi Phượng Vũ Hoành ăn điểm tâm đã mệt rồi, Vong Xuyên liền cười nàng: "Nếu không thì đừng để điện hạ đến đây nữa."

Nàng híp mắt nhìn Vong Xuyên: "Từ lúc theo ta, tính ngươi càng ngày càng giống Hoàng Tuyền."

Nàng vừa nói như vậy, Vong Xuyên cũng cân nhân một lát, sau đó nói: "Thừa nhận là theo tiểu thư có vẻ thoải mái, không giống như lúc ở cùng điện hạ, không khí luôn áp lực."

Vong Xuyên cùng Phụng Vũ Hoành ăn điểm tâm, mỗi ngày Trương Dung chạy xong thì về viện của mình thay quần áo bình thường, sau đó sẽ ở đường đến Thư Nhã viên đợi Phụng Vũ Hoành, cùng nàng thảnh thơi lão thái thái.

Hôm nay hai tỷ muội theo thường lệ cùng nhau vào Thư Nhã viên, Hàn thị và An thị cũng vừa đến, Kim Trân còn đang dưỡng thân nên không thể xuống. Phụng Trầm Ngư sáng sớm cũng đã ngồi ở đại sảnh cùng lão thái thái nói chuyện.

Trương Dung tiến đến gần người Phụng Vũ Hoành, nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ tỷ, mí mắt phải của ta cứ giật, cảm giác như sắp gặp chuyện không may."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe phía sau có bước chân vội vàng truyền đến. Các nàng quay đầu, người tới đứng là Mãn Hỉ, chỉ thấy Mãn Hỉ truyền đạt ánh mắt với Phụng Vũ Hoành, sau đó chạy vào chính đường, lên tiếng nói với lão thái thái: "Lão thái thái, đại phu nhân nàng... đã chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tang Lễ

Tin Thẩm thị chết cũng không làm người trong Phụng phủ cảm thấy ngoài ý muốn, màn kịch nàng tự tìm đường chết vừa mới xảy ra hôm nào, thái độ của Phụng Cẩn Nguyên vẫn còn ở đó, chỉ là muốn cảm thán, vốn tưởng rằng mang nàng từ trong miếu về thì tro tàn lại cháy, lại không nghĩ rằng, chỉ là hồi quang phản chiếu.

Một câu của Mãn Hỉ, Trầm Ngư đang cầm chén trà nói chuyện với lão thái thái bỗng đứng lên, cũng không quan tâm chén trà bị nghiêng, nước ra bắn vào y phục, chạy như điên ra ngoài.

Lão thái thái nóng nảy, sợ Trầm Ngư thương tâm quá độ lại xảy ra chuyện gì, vội quát mọi người: "Còn không mau qua xem! Đừng để Trầm Ngư chạy loạn!"

Lúc này mọi người mới phản ứng, vội chạy sang Kim Ngọc viện.

Rốt cuộc Trầm Ngư chạy nhanh, sớm bước từng bước đến trước Thẩm thị, nhìn đến mẩu thân vốn mập mạp béo tròn, nay như người bị gọt mấy lớp thịt, thân thể tuy không đến mức khô quắt lại, nhưng cũng không thấy vẻ mập mạp ngày xưa. Đặc biệt khuôn mặt kia, xương gò má lõm xuống, sống mũi bị gãy, thịt trên khuôn mặt có chút xanh, chết không nhắm mắt, trông mất như muốn bay ra ngoài.

Tình trạng Thẩm thị chết rất kinh khủng, lòng không cam chịu đều viết hết lên mặt.

Nhưng còn có thể thế nào nữa?

Trầm Ngư lao đảo tiến lên, quỳ xuống bên mép giường Thẩm thị.

Nàng có chút hối hận, vì sao nàng có thể lãnh tình như vật khi Thẩm thị bị nhốt tại Kim Ngọc viện này, ngay cả đến thăm cũng chưa từng đi qua. Đây là mẩu thân nàng, sinh ra nàng nuôi nấng nàng, sao nàng có thể phiền chán đến mức phải tự sinh tự diệt?

Nước mắt Trầm Ngư lách tách rơi xuống, đối với Phụng Cẩn Nguyên sinh ra một loại oán hận cùng sợ hãi.

Run rẩy cầm tay Thẩm thị, cơ thể đã ko còn độ ấm, Trầm Ngư đột nhiên "Oa" một tiếng liên khóc, từ nhỏ đến lớn duy trì hình tượng rụt rè ôn trọng, nếu không chú ý hình tượng, ôm lấy thi thể Thẩm thị khóc lớn như một đứa trẻ.

Sau khi mọi người tới cũng không khỏi thôn thức một trận, An thị nâng tay gạt lệ, Diêu thị cũng thảm than một tiếng, đối với Trầm Ngư sinh ra mấy phần đồng tình.

Lão thái thái là người cuối cùng đi vào, chỉ nhìn thoáng qua liền xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Sai người đến cửa cung chờ, bãi triều thì gọi Cẩn Nguyên trở về. Báo với quản gia, chuẩn bị tang sự."

Lão thái thái ra lệnh một tiếng, toàn phủ bắt tay làm việc.

Dù sao bình thường Thẩm thị đối với người chẳng ra sao, từ Trầm Ngư, ai cũng sẽ không vì việc nàng mất mà cảm thấy cực kỳ bi ai. Thậm chí mọi người đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc Thẩm thị đã chết, tốt xấu gì trong phủ cũng sẽ an tĩnh lại.

Diêu thị không vui nhìn, nàng là người từ đại gia tộc đi ra, dĩ nhiên hiểu được, trong phủ tuyệt đối không thể vĩnh viễn không có chủ mẫu, Thẩm thị ra đi ý là chủ mẫu kế tiếp sắp đến, chỉ là chủ mẫu kia thân hay sợ, thì không biết được.

Phượng Cần Nguyên về phủ, mới tiến vào phủ môn, chỉ thấy Trầm Ngự lập tức bỏ nhào tới trước mặt hắn, quỳ xuống đất gọi: "Phụ thân!" Mặt Trầm Ngự sưng lên vì khóc, cũng không có để ý mình đẹp hay xấu, chỉ tiếp tục rơi lệ cầu xin: "Phụ thân, mẫu thân đã qua đời, cầu phụ thân để ca ca trở về đưa mẫu thân đoạn đường cuối cùng!"

Phượng Cần Nguyên không muốn Phượng Từ Hạo đưa Thẩm thị, hắn thậm chí biết đại nạn của Thẩm thị còn muốn Từ Hạo tiến bước. Nhưng hôm nay Trầm Ngự cầu xin hắn như vậy, cũng không hiểu sao thần kinh hắn run rẩy một chút, năm đó Thẩm thị đối tốt với lão gia và hắn, chiếu cố lão thái thái, còn giúp hắn vào kinh đi thi.

Phượng Cần Nguyên không khỏi thở dài một tiếng, đỡ Trầm Ngự nói: "Được, vì phụ phái người đón Từ Hạo, người đừng khóc nữa."

Bởi vì Thẩm thị chết, thiếp thất và bọn trẻ ở Phượng gia đều được phát đồ tang, cả Kim Trân bị đẻ non cũng phải mặc. Thân thể Hàn thị cũng không được điều dưỡng tốt, mặc vào một thân đồ tang trắng, sắc mặt càng thêm trắng bệch. Phượng Cần Nguyên vài lần muốn hỏi một chút bệnh của Hàn thị, lại cảm thấy dù sao Thẩm thị cũng mới chết, hắn muốn bao nhiêu cũng phải có kiêng kỵ, nghĩ cũng tuàn cho Thẩm thị cũng không muốn đi.

Linh đường đặt tại Kim Ngọc viện, quản gia Hà Trung làm việc vô cùng lưu loát, từ bên ngoài mời đến một đám người chuyên xử lý tang sự, thu xếp chưa đến một canh giờ, đã dựng lên một cái linh đường.

Phượng Cần Nguyên mời một đại phu đến khám qua, nhận định Thẩm thị thật sự đã chết, lúc này mới công bố ra ngoài.

Cho dù Thẩm thị ở trong phủ thế nào, nhưng dù sao nàng cũng là chủ mẫu Phượng gia, lão thái thái nói: "Tổ chức tang sự lớn!" Đây không phải là cho Thẩm thị mặt mũi, mà là bù đắp cho Trầm Ngự.

Hà Trung dẫn người làm quan tài tới cửa, xin chỉ thị của Phượng Cần Nguyên, rồi quyết định làm một cái quan tài bằng gỗ đàn hương quý trọng nhất cho Thẩm thị.

Đêm đó, tất cả tiểu bối canh giữ linh đường Thẩm thị.

Khuya chuông gõ mõ cả một ngày, đến khi trong linh đường chỉ còn vài hạ nhân cùng tiểu thư thiếu gia canh giữ, cuối cùng im lặng một ít.

Trầm Ngự quỳ gối đốt tiền giấy trong chậu than, cảm xúc đã không xúc động như ban ngày, thậm chí khuôn mặt cũng đã được trang điểm, khôi phục sự tinh xảo ban đầu.

"Mẫu thân." Trầm Ngự đưa tiền giấy tới trước chậu than, như là ní non tự nói, hoặc như đang nói với người bên ngoài: "Phụ thân nói, Trầm Ngự vĩnh viễn là chính nữ Phượng gia, cho dù phát sinh chuyện gì, cho dù tương lai vị trí chủ mẫu là do ai ngồi, người kia đều chỉ xem như vợ kế, con nàng sinh ra, là chính nữ và con trưởng kế, cũng không thể so sánh với Trầm Ngự." Trầm mặc một lát, lại mở miệng nói: "Mẫu thân an tâm đi, không cần lo lắng Trầm Ngự và ca ca, người hại chúng ta, sẽ không có kết cục tốt."

Linh đường vốn đã âm khí dày đặc, khi Trầm Ngự nói chuyện oán khí rất nặng, làm cho người ta nghe thấy mà lông mao dựng đứng. Phán Đại ôm cánh tay, vốn hơi lạnh lạnh, nghe Trầm Ngự nói vậy thì tức giận, đứng dậy muốn đi, lại bị nha đầu Ý Nguyệt của Trầm Ngự ngăn cản: "Tứ tiểu thư muốn đi đâu? Tôi nay phải canh giữ linh đường cho phu nhân, đây là mệnh lệnh của lão thái thái."

Phán Đại trừng mắt nhìn nàng, "Ta muốn đi vệ sinh."

Ý Nguyệt làm động tác mời: "Tứ tiểu thư mờ, nô tỳ cùng tứ tiểu thư đi."

Phán Đại tức giận đến nổi muốn cho nha đầu kia một cái tát, càng muốn mắng nàng là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, nhưng rốt cuộc có Trầm Ngự ở đây, trong lòng nàng có đại hoá, cũng không dám phát tác lúc này.

Nàng lại quỳ ở linh đường, không bao giờ nhắc đến chuyện đi vệ sinh nữa.

Trầm Ngự cuối cùng cũng đốt hết tiền giấy, rồi chậu than quỳ xuống bên cạnh. Phượng Vũ Hoành đứng dậy tiến lên, một lần nữa cầm tập tiền giấy, đốt tiếp thay Trầm Ngự.

"Lại nói tiếp, đúng là thế sự vô thường." Nàng nói đầy ẩn ý, lại nói tới chuyện Diêu gia năm đó, "Ai có thể nghĩ đến danh môn vọng tộc lại phải ra quan trường như vậy, cho nên mới nói, hôm nay không thể nói trước được ngày mai, ngày mai thấy mặt trời, coi như là một ngày mới. Giống như mẫu thân ngài, khi A Hành vừa trở về, ngài không phải rất khí phách sao, sao có thể nghĩ rằng hôm nay lại bệnh nặng bỏ mình. Cho nên mới nói, thế sự vô thường, đúng là thế sự vô thường!"

Nàng liên tục nói "thế sự vô thường", nói xong đầu tóc Phượng Trầm Ngự đều run lên. Đây là đang nhắc nhở nàng, thế sự vô thường, trước kia Phượng Vũ Hoành được coi trọng nhường nào, Diêu thị trước kia, ai dám bắt nạt? Diêu gia trước kia, Hoàng Thượng đều phải nể vài phần. Còn nay thì sao?

Cho nên mới nói, ai có thể cam đoan Phượng Trầm Ngự nàng nhất định vẫn là chính nữ Phượng gia? Vạn nhất nhảy ra một ông thầy tướng số vương bát đần, đột nhiên chỉ vào Phán Đại mệnh phượng hoàng thì phải làm sao?

Nghĩ như vậy, Trầm Ngự bắt đầu kinh hãi từng trận.

Chẳng qua khi cân nhắc lại, nàng đã mười bốn tuổi, năm sau sẽ cập kê, chắc trong nhà đã bắt đầu vì tương lai của nàng mà tính toán, rồi lại nhẫn nhịn.

Trong lời nói Phụng Vũ Hoành chẳng những nhắc nhở Trầm Ngư, đồng thời còn nhắc nhở Phấn Đại.

Đúng vậy, Phụng Vũ Hoành đang tốt lành làm chính nữ, chỉ vì Diêu gia có chuyện thì biến thành thứ nữ. Nếu Thẩm gia cũng xảy ra chuyện, Trầm Ngư có phải sẽ biến thành thứ nữ? Đến lúc đó Hàn thị lại nỗ lực, nói không chừng có thể sẽ ngồi vào vị trí chủ mẫu, mệnh chính nữ của nàng, chắc là không xa.

Mọi người gác đêm đến canh ba giờ Mẹo mới đi nghỉ ngơi, Từ Duệ sớm đã mệt, Trương Dung thương hấn, sau nửa đêm để Từ Duệ dựa vào người nàng. Lúc đứng dậy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa lại quỵ xuống.

Phụng Vũ Hoành nhanh chóng đỡ lấy người, từ trong tay áo lấy ra hai thanh chocolate đưa cho Trương Dung và Từ Duệ mỗi người một thanh. Từ Duệ đã nếm qua cái này, cũng không thấy mới mẻ, Trương Dung lần đầu thấy, chỉ thấy đen tuyền, cũng không biết là gì, còn tưởng là thuốc.

Chỉ thấy Từ Duệ nhét vào miệng, thấy vẻ mặt đều là bộ dạng thoải mái, làm sao còn có vẻ thống khổ. Không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, học bộ dáng của Từ Duệ cũng đưa chocolate vào miệng, sau đó liền ngạc nhiên.

Nhị tỷ tỷ của nàng chính là chiếc hộp bảo bối! Từ đó Trương Dung luôn cố định ý niệm này!

Mọi người đều tự trở về viện nghỉ ngơi, vẫn ngủ đến trưa mới thức dậy ăn cơm, ăn xong mới đến Kim Ngọc viện làm việc.

Rốt cuộc Phụng Cẩm Nguyên là một thừa tướng, chủ mẫu trong phủ qua đời, còn thiếu người đến cúng viếng sao?

Từ sáng sớm đã có người tới cửa, đến khi bọn trẻ nghỉ ngơi một lần nữa trở lại Kim Ngọc viện, người chờ đến cúng viếng đã xếp hàng ở cửa phủ.

Quản gia Hà Trung chạy việc không ngừng nghỉ, càng không ngừng đi lại trong đám người.

Phụng Cẩm Nguyên bao phủ vẻ mặt đau thương, đối với người tới một lòng cảm tạ.

Đúng lúc này, ngoài cửa phủ đột nhiên vang lên một tiếng hô to: "Mẫu thân ơi!" Sau đó, chỉ thấy một người trẻ tuổi nghiêng ngả lao vào, một đường chạy đều đều: "Mẫu thân! Ngài chết sao thảm như vậy! Con mới đi mấy ngày, thiên sát tinh Phụng Vũ Hoành sao đã hại chết người rồi!"

Người tới không ai khác, chính là Phụng Từ Hạo.

Chỉ là lời nói của hấn làm cho người ta nghe không nổi, Phụng Vũ Hoành liền đứng gần Phụng Cẩm Nguyên mặc kệ là chỗ nào, không khỏi xem thường hỏi: "Phụ thân, lời này của đại ca ca là ai dạy hấn?"

Phụng Cẩm Nguyên bị con trai không cho một chút mặt mũi nào, tức giận nắm chặt hai nắm đấm, tức giận quát to: "Nghịch súc! Đừng có nói bậy!"

Nhưng Phụng Từ Hạo là người hồ đồ! Hấn còn để ý sao. Trong mắt hấn, Thẩm thị chính là bị Phụng Vũ Hoành hại chết, từ lúc Phụng Vũ Hoành hồi phủ, Thẩm thị và Trầm Ngư bị khi dễ không phải không ai nói với hấn, ngay cả chính hấn cũng đã lĩnh giáo sự lợi hại của Phụng Vũ Hoành. Cho tới nay cũng chưa có cơ hội báo thù, nay mấy đi mẫu thân cực kỳ bi ai, lá gan bé nhỏ đều ghen ở một chỗ.

Chỉ thấy Phụng Từ Hạo tiến vào linh đường, cũng không thăm viếng, lại không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm, cầm trong tay, điên cuồng muốn chém Phụng Vũ Hoành!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Phóng Hoả

Lúc này trong linh đường không những có người Phụng gia, mà còn nhiều người ngoài đến cúng viếng đồng liêu Phụng Cẩm Nguyên.

Chuyện Phụng Từ Hạo náo loạn vừa rồi mọi người không nghĩ tới, không khỏi sửng sò tại chỗ, tiến không được lùi cũng không xong.

Phụng Vũ Hoành muốn trốn thoát loạn kiếm của Từ Hạo quả thực rất dễ dàng, chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, rõ ràng là Phụng Từ Hạo bất nạt nàng, nàng cũng không thể để mọi người cảm thấy nàng bất nạt Từ Hạo. Vì thế thất tha thất thểu, vô cùng chật vật lẩn trốn.

Quản gia Hà Trung vừa thấy tình huống này, sao có thể chờ chủ tử phân phó, nhanh chóng thu xếp rồi mời bọn quan viên đến cúng viếng ra ngoài.

Bên này vừa đưa người ra ngoài, trong linh đường, Phụng Từ Hạo đã giơ kiếm bức Phụng Vũ Hoành đến trước quan tài.

Phụng Vũ Hoành vừa trốn vừa la lớn: "Đại ca ca ngươi làm gì vậy? Mẫu thân bị bệnh chết, có liên quan gì đến A Hoành?"

"Bệnh chết!" Phương Tử Hạo vốn không tin, "Là do người làm hại, đều bị người làm hại! A..." Phương Tử Hạo điên cuồng rống to một tiếng, nhắm mắt giờ thanh kiếm lên, cứ như vậy mà chém mạnh về phía trước...

Có thể khí lực quá lớn, Tử Hạo không thu thế được, đứng không vững, lao đảo ngã lên bàn thờ, trái cây và diêm tâm rơi tứ tung.

Trầm Ngu vốn cảm thấy ca ca nàng chém Phương Vũ Hoành xem rất nghiền, nhưng lúc này thấy Phương Tử Hạo làm hồng quan tài của Thẩm thị, còn ngã lên bàn thờ, hương đều bị chém đứt, lòng nàng lập tức vẩn lại. Rốt cuộc trong quan tài kia là mẫu thân ruột của bọn họ, Trầm Ngu xông lên phía trước ngăn cản Tử Hạo đang tiếp tục nổi điên, cũng không nghĩ rằng, sau khi bàn thờ bị đổ, nền trắng đỏ bén vào hoa tang được kết từ vải trắng, lửa bùng lên, nháy mắt đã lan đến váy Trầm Ngu.

Phương Vũ Hoành đã sớm trốn được, nhìn lửa cháy, cao giọng hô to: "Mau cứu hoá! Cháy nhà rồi!"

Mọi người đều hoảng hốt, linh đường bị đốt không phải là chuyện tốt, hơn nữa Trầm Ngu là trung tâm đám cháy, quần áo bị thiêu, Phương Cẩm Nguyên hoảng đến độ một tay kéo khăn tang của hạ nhân chụp lên người Trầm Ngu lôi đi. Tay bị bỏng thương mấy chỗ hoàn toàn không để ý, nghĩ muốn dập tắt lửa trên người Trầm Ngu.

Cũng may trong Kim Ngọc viện có giếng nước, hạ nhân phản ứng rất nhanh nói ra giếng lấy nước dập lửa, trong khoảng thời gian ngắn đã dập ngọn lửa xuống.

Nhưng lửa đã tắt, khói lại rất nặng, bên trong linh đường thâm vô cùng, chỉ còn cái quan tài bị đốt sạch một góc vuông, còn lại các tế phẩm đều biến thành tro tàn.

Phương Cẩm Nguyên không để ý đến Tử Hạo, dẫn Trầm Ngu ra.

Lửa trên người Trầm Ngu đã tắt, nhưng quần áo lại cháy không ra gì.

Có nha hoàn mang cho nàng áo choàng, Trầm Ngu vội vàng kiểm tra chân tay mình, đồng thời ngẩng đầu hỏi nha đầu kia: "Mặt của ta, nhìn xem có bị thương không?"

Nàng chưa hỏi xong, vừa ngẩng đầu nhìn vào mặt nha hoàn, tiểu nha hoàn sợ tới mức lui mạnh về phía sau hai bước, chỉ thẳng vào mặt Phương Trầm Ngu, nói: "Đại tiểu thư, lông mày của người..."

Phương Vũ Hoành cũng chạy tới, giống như rất thân thiết hỏi Trầm Ngu: "Đại tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?" Sau đó cũng nhìn thoáng qua lông mày của nàng, biểu tình so với nha hoàn kia còn khoa trương hơn: "Cái này... Đại tỷ tỷ, tỷ bị hủy dung rồi!"

Tâm Phương Trầm Ngu rơi "bộp", trầm xuống, vừa nãy nàng cảm thấy hình như ngọn lửa có lan đến khuôn mặt, tuy đã bị nàng lấy tay ngăn cản, trên trán vẫn có cảm giác đau.

Tay nàng đưa lên chỗ lông mày sờ, trụi lủi, không có cái gì cả.

"Lông mày của ta?" Trầm Ngu sợ tới mức muốn khóc cũng không khóc được, nắm lấy Phương Vũ Hoành hỏi: "Lông mày của ta đều không còn gì sao?"

Phương Vũ Hoành gật đầu: "Một cái lông đều không còn."

Phương Cẩm Nguyên cũng chú ý đến Trầm Ngu bị đốt cháy hết lông mày, lại không hỏi Trầm Ngu cái gì, ngược lại hỏi Phương Vũ Hoành: "Con có biện pháp nào để lông mày của đại tỷ tỷ con dài ra không?"

Phương Vũ Hoành nhìn phụ thân nàng, nửa ngày không nói chuyện.

Phương Cẩm Nguyên tức giận đến cắn răng: "Ta đang hỏi người đó!"

"Phụ thân." Ánh mắt Phương Vũ Hoành lạnh xuống, "Chủ mẫu quý phủ mất, ta theo quy định canh giữ linh cửu, đại ca ca từ thư viện trở về, chưa hỏi một tiếng, đã giờ kiểm lên muốn giết ta, vì sao phụ thân không hỏi ta có bị thương hay không? Vì sao phụ thân không quan tâm một chút nữ nhi của người suýt bị giết chết? Chẳng lẽ phụ thân cũng giống đại ca ca, cho rằng mẫu thân chết do A Hoành? Vậy A Hoành muốn xem thi thể mẫu thân một chút, đến lúc đó nếu có gì cần phụ thân phối hợp, còn xin phụ thân không cần từ chối."

Nàng nói xong, đứng lên phát tay áo bước đi.

Đúng lúc này, chợt nghe ở cửa Kim Ngọc viện truyền đến một tiếng thông báo cực vang dội: "Thuần vương điện hạ đến! Ngự vương điện hạ đến!"

Cước bộ của Phương Vũ Hoành ngừng lại, gương mặt nhìn hai người đi vào viện, một người một thân áo trắng, một người theo thường lệ mặc tử bào. Một tao nhã, một tà mị lãnh hoặc.

Phương Trầm Ngu muốn điên rồi, cầm áo choàng trên người che mặt, theo bản năng ní non nói: "Thuần vương điện hạ? Thuần vương đến đây? Đừng để người thấy mặt ta! Đừng để người thấy mặt ta!"

Huyền Thiên Hoa tai thính, nghe được những lời này, sau đó nhìn Trầm Ngu ngồi dưới đất kỳ quái nói: "Vì sao không thể để bốn vương nhìn thấy mặt người?"

Lúc này mọi người Phụng phủ mới phản ứng thình an hai vị hoàng tử, đều quý xuống hành lễ, Huyền Thiên Hoa nâng tay: "Đều đứng dậy đi, hôm nay bốn vương cùng hoàng đệ đến Phụng phủ cúng viếng, không cần mấy cái nghi thức này."

Phụng Cẩm Nguyên cùng mọi người đứng dậy, lại không biết đề hai vị này cúng viếng thế nào.

Linh đường đều đã đốt thành như vậy, tang sự này của Phụng gia, buổi sáng vốn còn có mặt mũi, nay chỉ sợ thành trò cười trong kinh thành.

Huyền Thiên Hoa không để ý đến Phụng Cẩm Nguyên, hẳn vẫn đề ý vị cô nương đang ngồi dưới đất, lại hỏi câu: "Vị cô nương này sao phải như vậy?"

Phụng Cẩm Nguyên suy nghĩ, bỗng trầm giọng nói với Trầm Ngư: "Buông tay của ngươi ra! Lúc này có nhị vị điện hạ ở đây, ai cho ngươi vô lễ!"

Phụng Vũ Hoành trong lòng hiểu, Phụng Cẩm Nguyên đang muốn đánh mất ý nghĩ trong đầu Trầm Ngư.

Nhưng Trầm Ngư sao có thể ở trước mặt Huyền Thiên Hoa lộ trò hề như thế, cái gì cũng không chịu nói, quay người định rời đi, lại bị Phụng Cẩm Nguyên bảo hạ nhân ngăn lại. Sau đó đưa Trầm Ngư đến, trước mặt Huyền Thiên Hoa, gỡ tay nàng xuống.

"Không được!" Trầm Ngư hét thảm một tiếng, rút cuộc, khuôn mặt này bị Huyền Thiên Hoa thấy được.

"Ha!" Huyền Thiên Minh không thể nhịn được, cười ra tiếng.

Huyền Thiên Hoa nhìn Trầm Ngư nghiên cứu cả buổi, sau đó hỏi: "Hạ nhân của Phụng phủ?"

Phụng Cẩm Nguyên rất vừa lòng hiệu quả này, nhanh chóng nói với Huyền Thiên Hoa: "Điện hạ chê cười rồi, đây là chính nữ Trầm Ngư của thần."

Lúc này Trầm Ngư rất muốn khóc, không quan tâm gì hướng về phía Huyền Thiên Hoa hô: "Điện hạ! Điện hạ ngài đã gặp qua ta, ta vốn không phải cái bộ dạng này, vừa rồi lừa ở linh đường đốt lòng mây ta, điện hạ yên tâm, lòng mây sẽ nhanh dài ra, xin điện hạ trăm ngàn lần đừng ghét bỏ Trầm Ngư!"

"Câm miệng!" Phụng Cẩm Nguyên giận dữ mắng Trầm Ngư, lại nói với hạ nhân: "Mau dẫn đại tiểu thư đi!"

Hạ nhân lập tức kéo Phụng Trầm Ngư về viện, Phụng Trầm Ngư vừa bị kéo đi vừa thê lương kêu: "Điện hạ phải tin ta! Lòng mây của ta rất nhanh sẽ dài ra!"

Huyền Thiên Hoa nhìn Phụng Cẩm Nguyên, còn nghiêm túc hỏi hẳn: "Phụng tướng có muốn cho bốn vương một lời giải thích không?"

Phụng Cẩm Nguyên trán đổ mồ hôi lạnh, "Xin điện hạ trăm ngàn lần đừng trách, vừa rồi linh đường đột nhiên bị cháy, Trầm Ngư bị dọa."

Âm thanh hẳn vừa dứt, còn chưa chờ Huyền Thiên Hoa nói, chợt nghe đằng sau Phụng Tử Hạo được hạ nhân đỡ hô to một tiếng: "Xin Thuận vương điện hạ làm chủ cho mẫu thân ta!"

Phụng Tử Hạo như một trận gió đi đến, chuẩn bị quý gối trước mặt Huyền Thiên Hoa cáo trạng Phụng Vũ Hoành, nhưng đột nhiên trước mắt có cái gì vụt qua, chưa đợi hẳn có phản ứng, hung hăng trước ngực hẳn, lực đạp lớn đá bay Phụng Tử Hạo ra ngoài. Khi rơi xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra, nháy mắt người đã ngất.

"Đại thiếu gia!" Hạ nhân trong phủ sợ hãi, nhanh chóng tiến lên xem xét vết thương.

Phụng Cẩm Nguyên cũng gấp gấp, nhưng hẳn không dám nhìn, ngược lại dẫn theo mọi người Phụng phủ, còn liên lụy lão thái thái mới tiến vào viện quý trên đất.

Roi, chỉ có cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh mới hay dùng roi, lúc này Huyền Thiên Minh hạ thủ nặng như vậy, Phụng Cẩm Nguyên biết, nhất định chuyện trước đó đã bị người ta biết.

"Xin Ngự vương điện hạ khai ân." Hẳn cũng không dám biện giải, trời mới biết cửu hoàng tử này mà điên lên thì có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể một mặt cầu xin tha thứ, tốt xấu gì cũng phải bảo trụ Tử Hạo một cái mạng.

Huyền Thiên Minh ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn hẳn, chỉ nói về phía Phụng Vũ Hoành: "Đi theo bốn vương lâu như vậy, sao ngươi vẫn làm cho người khác tức giận?"

Nàng nhàu mày, một ánh mắt sắc như đao nhìn Huyền Thiên Minh, ý tứ trong ánh mắt chính là: "Huyền Thiên Minh ngươi nói thêm câu nữa nhất định sẽ chết."

Người nọ hiển nhiên biết tính tình Phụng Vũ Hoành, cũng vừa nhìn đã hiểu ngụ ý ánh mắt đao này, vì thế câu tiếp theo lập tức liền biến thành: "Có người muốn giết ngươi, ngươi nên dùng tốc độ nhanh nhất giết chết đối phương, người như thế chết dưới tay của ngươi, vậy ngươi chỉ là phòng vệ, cho dù là bị người bầm bóa vào trong hoàng cung, bốn vương cũng sẽ ở trước mặt phụ hoàng thay ngươi giảng đạo lý này."

Huyền Thiên Hoa nói tiếp, âm thanh vẫn hiền lành như cũ, ý tứ cùng Huyền Thiên Minh không khác biệt: "Ngự vương phi tương lai bị ám sát, chuyện này đúng lúc bị bốn vương bắt gặp, buổi tối khi tiến cung chắc chắn bầm bóa với phụ hoàng."

Lão thái thái vừa nghe lời này, đầu óc ong ong nổ tung, cảm thấy hình như thời gian thay đổi liên tục! Đã chết một Thảm thị, nhưng con nàng sinh ra và nàng cũng làm chuyện giống nhau!

Phượng Cần Nguyên nhanh chóng cầu hai vị hoàng tử tha thứ: "Xin hai vị điện hạ bớt giận! Con trai thần vừa mất mẫu thân, hấn bị kích thích quá lớn, lúc này cảm xúc không khống chế được, cũng không phải thật sự muốn ám sát nhị muội muội của hấn! Xin hai vị điện hạ minh giám."

"Hừ!" Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng, "Phượng đại nhân thật đúng là thú vị, vài năm sau bốn vương cùng người trở thành thân thích, theo lý còn phải kêu ngài một tiếng nhạc phụ. Nhưng nhạc phụ tương lai ngài lấy lòng bốn vương có điểm quá mức như vậy, có thể đưa người thân tới để bốn vương luyện tiên pháp thì thế nào?"

Hấn vừa nói vừa vung nhuyễn tiên trong tay, ở trong viện nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên người lão thái thái.

Phượng Vũ Hoành nhanh chóng mở miệng nói: "Không có thể nào! Phụ thân sao lại đem tổ mẫu đẩy lên trước? Tổ mẫu lớn tuổi như vậy sao có thể chịu được một roi của người? Huyền Thiên Minh, cho dù cha ta muốn làm như vậy, ta cũng tuyệt đối không đồng ý!"

Lão thái thái sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng không chịu nổi, nghe Phượng Vũ Hoành nói như thế, đúng là nghĩ đến Phượng Cần Nguyên cũng muốn lấy nàng làm bia chắn, không khỏi dữ tợn trừng mắt liếc Phượng Cần Nguyên một cái.

Phượng Cần Nguyên đúng là oan uổng, trong lòng nghĩ Phượng Vũ Hoành sinh sự việc không đâu châm ngòi ly gián, nhưng lại giương mắt nhìn về phía Huyền Thiên Minh đằng sau chiếc mặt nạ, lời nói đến bên miệng lại nuốt vào.

Hấn không dám.

Quân gia Hà Trung ở bên cạnh đợi nửa ngày, giờ phút này rốt cuộc không chờ được, đi đến bên người Phượng Cần Nguyên nhỏ giọng nói: "Lão gia không tốt rồi, xác phu nhân bị cháy hòng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Không Tốt

Theo trận đại hỏa mà Phượng Tử Hạo gây ra, thông qua một góc bị chém vào trong quan tài, lửa bên ngoài đã dập tắt, ai cũng không thể nghĩ rằng lửa còn tiếp tục đốt trong quan tài. Trước mắt mọi người vọt vào khai quan mới phát hiện, Thảm thị đã bị cháy sạch chỉ còn lại có một nửa.

Lão thái thái sợ tới mức lão đảo một cái ngồi trên đất, quyền trượng trong tay cũng ném đi, hai mắt đăm đăm, giống như một pho tượng.

Triệu ma ma nóng vội, kêu với Phượng Vũ Hoành: "Nhị tiểu thư, mau đến xem lão thái thái."

Phượng Vũ Hoành đi qua, từ trong tay áo lấy ra một túi ngân châm, châm vào sau gáy lão thái thái, lão thái thái mới tỉnh lại, lập tức gào khóc thất thanh: "Phượng gia này rốt cuộc đã tạo nghiệt gì? Tại sao lại bị trời phạt hả?"

Huyền Thiên Minh còn đồng tình nói với nàng: "Lão thái thái đừng nóng vội, ngày mai bốn vương mời một pháp sư tới Phượng gia lập đàn cầu nguyên, nhất định giúp ngài điều tra rốt cuộc đã tạo nghiệt gì."

Phượng Cần Nguyên muốn mắng người lại không dám, chỉ có thể phản phó Hà Trung nhanh chóng lại đi mua quan tài mới một lần nữa, về phần người, dù sao cũng đặt trong quan tài, người ngoài không thấy là được.

Phượng Vũ Hoành nâng lão thái thái dậy, an ủi nàng nói: "Việc đã đến nước này, tổ mẫu đừng quá bi thương. Tuy A Hoành cũng không rõ đại ca và mẫu thân có thù hận gì, lại muốn hạ độc thủ như thế. Mẫu thân đã qua đời, đại ca ca còn đốt thi thể."

Lão thái thái đi bên này đường chợt nghe đến việc này, không khỏi trừng mắt nhìn Phượng Cần Nguyên một cái, vì Phượng Vũ Hoành nói câu công đạo: "Chuyện này trách A Hoành sao? Điều là cốt nhục của người, đều là cháu trai cháu gái của ta, người không thương nàng thì ta thương! Trong lúc tang lễ ta không cùng người so đo, chờ xử lý mọi việc, người nhất định phải cho ta câu trả lời, ta muốn hỏi một chút, rốt cuộc là ai nói gì với Tử Hạo?"

Lão thái thái gào lên, Phượng Cần Nguyên cũng nhận ra, nhất định là có người nửa đường nói cho Tử Hạo một ít thị phi, cho nên Tử Hạo mới nhận định mẫu thân hấn là do Phượng Vũ Hoành hại chết.

Lại nói tiếp chuyện này, Phượng Vũ Hoành đúng oan uổng, nay Ngự vương và Thuần vương đều ở trong này, tuy hấn không tình nguyện, cũng phải xuống nước với nhị nữ nhi của hấn!

Nghĩ đến đây, Phượng Cần Nguyên liền đến chỗ Phượng Vũ Hoành xem, cảm xúc hơi bình phục, lời hay ý đẹp nói với nàng: "Trước đó vì phụ cũng bị tức đến hồ đồ, không lo đến ủy khuất của con. A Hoành con xem ở trong phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, thông cảm cho vì phụ. Hôm nay việc này tất cả đều là lỗi của đại ca con, chờ tang lễ chấm dứt, vì phụ tự mình đưa hấn đến bồi tội cho con."

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Được! Đến lúc đó cũng xin phụ thân nói thật với A Hoành, rốt cuộc là ai giật dây đại ca ca làm như vậy. Nếu phụ thân tra không ra, vậy A Hoành cũng có thể tự mình đi điều tra."

Phượng Cần Nguyên nhanh chóng nói: "Nhất định sẽ tra ra kết quả." Vừa nói vừa nhìn về phía hai vị hoàng tử: "Để hai vị điện hạ chê cười rồi, trước mắt linh đường bị hủy, chắc là cũng viếng cũng không thể, không bằng điện hạ tới phòng khách đi nghỉ ngơi trước một chút, thân sai người bố trí linh đường lần nữa."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, "Vậy Phượng đại nhân sắp xếp xử lý chuyện trong nhà đi, ta cùng với hoàng đệ đến phòng khách ngồi."

Phượng Cần Nguyên cúi người mời, sau đó ánh mắt nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, ý là để nàng tiếp đón một chút.

Ai biết Phượng Vũ Hoành căn bản không muốn đi, chỉ nói với hai người: "Ta lưu lại bên cạnh chiếu cố tổ mẫu, nếu không Huyền Thiên Minh tự người đưa thất ca đến Đồng Sinh hiền ngồi đi, Từ Duệ còn ở bên kia, người giúp ta chiếu cố một chút."

Mũi Phượng Cần Nguyên suýt chút nữa bị lệch, ta cho người tiếp đón khách nhân, kết quả người để khách nhân tự mình chiếu cố bản thân không nói, còn để người ta giúp người trông trẻ.

Nhưng chưa đợi hần phản bác, chỉ thấy Huyền Thiên Minh vô cùng thống khoái gật đầu: "Lúc chuẩn bị đi còn mang theo điểm tâm mà tiểu tử kia thích ăn, thất ca hẳn lại có một bộ sách ngoại quốc được tiến cống, đúng lúc muốn đưa cho hần."

"Vậy mau đi đi!" Nàng phát tay với hai người, "Thất ca đi tốt."

Huyền Thiên Hoa cười, chủ động giúp Huyền Thiên Minh đẩy xe lăn, dẫn theo bọn thị đi cùng rồi khỏi Kim Ngọc viện.

Thấy hai người hần rời đi, một nhà Phượng gia cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Phượng Cần Nguyên nhanh chóng phân phó hạ nhân nâng Phượng Từ Hạo về Kiềm Lăng hiền, nhanh chóng mời đại phu đến xem vết thương, lại liếc mắt thấy Hàn thị sợ tới mức không dám đứng lên, không khỏi nhủ thầm: "Trước kia cũng không thấy nàng nhát gan như vậy, làm cái gì vậy hả? Mau đứng lên."

An thị ở bên cạnh đỡ Hàn thị, liền cảm thấy toàn thân Hàn thị đều phát run, liền mở miệng nói: "Chỉ sợ thân thể muội muội còn không điều dưỡng tốt, lại bị kinh hải như vậy, lại nặng thêm."

Lão thái thái phiến chán xua tay đuổi hần thị: "Mau về viện người nằm đi, đừng ở chỗ này thêm phiền."

Hàn thị chưa kịp nói tạ ơn, đã được hạ nhân đỡ rời khỏi linh đường.

Nàng đúng là bị dọa, vừa thấy Huyền Thiên Minh đến đã dọa nàng choáng váng. Phấn Đại vì vậy mà đánh mắng nàng, nàng nhìn thấy Huyền Thiên Minh như phản xạ có điều kiện đã muốn học mẫu.

Rời Kim Ngọc viện, cả người Hàn thị đều dựa vào người nha đầu từ viện mình mang đến, theo bản năng ní non nói: "May mắn vừa rồi Phấn Đại không ở bên cạnh, nếu nàng biết cứu hoàng tử đến đây, không chừng đã nháo thành cái gì rồi."

Nha đầu kia đột nhiên ngẩn ra, lập tức mở miệng gấp giọng nói: "Di nương, người nhanh đi, chúng ta mau trở về."

"Làm sao vậy?" Hàn thị khó hiểu, nha đầu luôn hướng đến ôn trọng như thế lại đột nhiên vội vàng xao động như vậy?

Nha đầu kia dậm chân: "Tứ tiểu thư lúc này là không ở bên cạnh, nhưng khó nói tin tức cứu hoàng tử đến không truyền đến viện chúng ta? Chỉ sợ lúc này đã rơi vào tai tứ tiểu thư rồi!"

Hàn thị giật mình, "Không tốt!" Bên này nàng vội vã chạy về viện mình, linh đường bên kia, Phượng Cần Nguyên trực tiếp ra lệnh Hà Trung làm lại linh đường ở Mẫu Đơn viện một lần nữa. Nơi này đốt thành cái dạng này, sao còn có thể dùng.

Lão thái thái buồn bực hừ một tiếng, không cam lòng nói: "Mẫu Đơn viện đang tốt lành, cho màu trắng vào lại dính xui." Nói xong lại nhìn về phía Phượng Cần Nguyên, đột nhiên hỏi câu: "Vậy cứu hoàng tử giờ rồi có phải đã dọa người choáng váng rồi hay không? Còn muốn đem ta làm bia đỡ, sao người lại mặc kệ để người ta đem nương người quất chết?"

Phượng Cần Nguyên sợ tới mức vén áo bào quỳ xuống, "Mẫu thân vạn lần không thể nói như vậy, con thà tự mình chịu roi, cũng không thể để mẫu thân nửa điểm thương tổn!" Vừa nói vừa nhìn về phía Phượng Vũ Hoành, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ: "A Hoành, vì phụ biết chuyện hôm nay làm người lạnh tâm, nhưng người có thể nể tình phần cốt nhục thân tình, không cần phải giật dây Ngự vương điện hạ quất người nhà mình?"

Phượng Vũ Hoành lại buồn bực: "Ta giật dây khi nào? Là đại ca ca tự mình chạy tới, còn hô hào cái gì mà để Huyền Thiên Hoa giải oan cho mẫu thân hần? Phụ thân chẳng lẽ không nghe thấy sao?"

Phượng Cần Nguyên đương nhiên nghe được, bất đắc dĩ nắm chặt tay, "Từ Hạo đều bị mẫu thân hần chiều hư rồi." Nói xong, lại nghĩ tới vốn muốn cùng Phượng Vũ Hoành nói một chuyện: "A Hoành, vì phụ cũng phải nhắc nhở người, hai vị kia dù sao cũng là hoàng tử, là vương gia, sao người có thể mở miệng ngậm miệng liền gọi thẳng tọc danh như vậy?"

Không đợi Phượng Vũ Hoành trả lời, lão thái thái tức giận trước: "Người quan tâm chính sự không được à? A Hoành cùng cứu hoàng tử cảm tình tốt,

ngươi không thấy lúc nàng gọi tục danh của người cừu hoàng tử vẫn là một bộ dáng hưởng thụ sao? Ngươi không nghe thấy A Hoàn cùng thất hoàng tử từng câu từng chữ gọi là thất ca? Bên trong A Hoàn vẫn là một đứa trẻ, ngươi đừng quản nàng lại thành vô liêm sỉ giống Tử Hạo!"

Phượng Cần Nguyên bị mắng té tát, chỉ phải gật đầu, không nói cái gì nữa.

Phượng Vũ Hoàn nhất quyền trọng của lão thái thái lên, một lần nữa giao trả vào tay nàng. Hôm nay nàng đối với biểu hiện của lão thái thái thập phần vừa lòng, nàng có thể nhìn ra được giờ phút này lão thái thái nói ra không phải vì nịnh bợ nàng để có được cái gì ưu việt, mà là lão thái thái thực sự nghĩ như vậy.

Nắm quyền trọng trong tay lần nữa, cảm xúc của lão thái thái cũng bình tĩnh rất nhiều, không khỏi giữ chặt tay Phượng Vũ Hoàn, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng. "A Hoàn, tổ mẫu tuổi đã lớn, cái nhà này cũng không quản được. Về sau ngươi cách xa đại ca ca một chút, đừng để hấn diện lên rồi lại làm ngươi bị thương."

Phượng Vũ Hoàn gật đầu, "Tổ mẫu yên tâm, A Hoàn sẽ cẩn thận."

Lão thái thái lại nhìn thoáng qua Phượng Cần Nguyên, bắt đầu đi lác đầu, ánh mắt từ từ nhìn ra bên ngoài, tựa như đang cân nhắc cái gì.

Lúc này, Huyền Thiên Hoa giúp Huyền Thiên Minh đi đến Đồng Sinh hiền, có nha đầu dẫn đường đưa bọn họ đến chỗ Nguyệt Lượng môn ở Liễu viện, sau đó lùi xuống dưới: "Điện hạ, phía trước chính là Đồng Sinh hiền."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, ôn hòa nói với nha đầu kia: "Chúng ta tự mình đi vào là được rồi, ngươi về đi."

Mặt nha đầu kia trong phút chốc liền đỏ lên, cúi người với hai người, ôm mặt một đường từ từ rời đi.

Nha đầu canh cửa ở Đồng Sinh hiền dĩ nhiên biết người đến là ai, lúc này có hai người đã đến bên này thông báo trước. Trước mắt thấy người đã đến gần, nhanh chóng tiến lên hành lễ, sau đó dẫn bọn họ đến chỗ nhóm chủ tử tụ tập.

Sáng sớm hôm nay Diêu thị đã đi qua chỗ Phượng phủ, buổi trưa trở lại Đồng Sinh hiền chăm sóc Tử Duệ, ngay lúc Huyền Thiên Minh bọn họ đến phía trước, nàng đang muốn đi tiếp, Hoàng Tuyền lại chạy tới kể chuyện ở linh đường một cách đơn giản mà tóm tắt chuyện chính yếu một lần.

Diêu thị kinh hãi, hỏi thêm: "A Hoàn có bị thương hay không? Ngươi nói Tử Hạo động kiếm? Có làm thương A Hoàn chúng ta hay không? Lửa đốt lớn không? Vong Xuyên sẽ bảo hộ A Hoàn không có việc gì chứ?"

Lời này đúng lúc bị hai người Huyền Thiên Minh nghe thấy, không khỏi nói: "Nghe thấy không, đây mới là mẹ ruột."

Huyền Thiên Hoa gật đầu, nhưng mà cũng phản bác hấn: "Cũng không phải ai cũng bị mẫu thân nuôi hống, mẫu phi chúng ta đối với ta mà nói, giống như mẹ ruột vậy."

Huyền Thiên Minh đồng dạng đáp: "Tất nhiên rồi! Nương ta có thể giống với người khác sao!"

Hai người hấn nói chuyện cũng không kiêng dè người bên ngoài. Diêu thị và Hoàng Tuyền sớm nghe thấy, Diêu thị kéo Tử Duệ chạy tới, làm hành động quỳ xuống vãn an bọn hấn, lại bị Huyền Thiên Hoa đi trước một bước ngăn lại.

"Phu nhân không cần như thế."

Huyền Thiên Minh cũng đi theo nói: "Ngài là mẫu thân của A Hoàn, nếu ta nhận lễ của ngài, A Hoàn sẽ cần ta."

Diêu thị xấu hổ một trận, cái gì mà cần hấn?

Phượng Tử Duệ thấy Huyền Thiên Minh rất là vui vẻ, tiểu hài tử cũng không biết sợ, chạy chậm đi đến trước mặt Huyền Thiên Minh, sôi nổi nói: "Điện hạ rất lợi hại, ngài đến thăm tỷ tỷ của ta sao?"

Nay hấn mập hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, thập phần đáng yêu.

Huyền Thiên Minh kéo đứa trẻ này đứng trước xe lăn sờ mặt, nói với hấn, "Ta đã thăm tỷ tỷ ngươi rồi, hiện tại là tới thăm ngươi."

Nói xong, thị vệ phía sau liền đưa một bọc điểm tâm to vào tay Tử Duệ.

Lúc này, có nha đầu một đường đi đến bên người Hoàng Tuyền, nhỏ giọng nói với nàng: "Tử tiểu thư đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Phong Ba Ở Đồng Sinh Hiên

Mỗi đêm tin tức Huyền Thiên Minh đều đến Đồng Sinh hiên, chuyện này Diêu thị cũng biết, hần chỉ tới dạy võ cho Phụng Vũ Hoành. Nàng vội vã đến tiền viện xem Phụng Vũ Hoành, cũng không quá khách khí nói với Huyền Thiên Minh: "Điện hạ ở đây ngồi trước, thiếp thân dẫn Từ Duệ đến tiền viện."

Huyền Thiên Minh dĩ nhiên biết tâm tư của nàng, liền an ủi một câu: "Phu nhân yên tâm, Hành Hành không sao."

Diêu thị gật đầu, tiến lên bế Từ Duệ trên người Huyền Thiên Minh xuống.

Đứa trẻ kia luyến tiếc, giương tay nhỏ bé hướng về phía Huyền Thiên Minh, Huyền Thiên Minh nhéo mặt hần: "Tùy mẫu thân nguoi thôi, ngày khác ca ca có thể lại đến thăm nguoi."

"Vậy điện hạ ca ca phải giữ lời đấy." Tiểu hài tử luôn dặn Huyền Thiên Minh nhất định phải đến thăm hần, lúc này mới lưu luyến không rời cùng Diêu thị rời Đồng Sinh hiên.

Huyền Thiên Hoa nhìn một màn này, khoe môi vẫn mỉm cười, "Hoá ra khi Minh nhi đối tốt với một cô nương từ trong tâm, cũng sẽ làm người cảm thấy ấm áp."

Huyền Thiên Minh nhếch lông mày: "Thật không?"

Huyền Thiên Hoa cười nhưng không nói.

Hoàng Tuyền dẫn Thanh Linh cùng đi theo Diêu thị, bản thân ở lại cùng Huyền Thiên Minh nói chuyện: "Điện hạ, tứ tiểu thư Phụng gia đang đến chỗ này, phỏng chừng là đến chỗ ngài."

Hần gật đầu, lại suy nghĩ, nói với Huyền Thiên Hoa: "Thất ca đi theo ta, lát nữa xem trò hay."

Hần đối với Đồng Sinh hiên rất quen thuộc, nơi này vốn là của hần, dĩ nhiên biết trong hoa viên Đồng Sinh hiên ở phía bắc có một cái hồ nước không lớn, giữa hồ xây một cái đình, chỉ là cũng không xây dựng đường đến chỗ đình kia, cũng không giống như có thuyền để đến đó.

Cho nên thật ra cái đình này chỉ là làm cho có lệ, để đó cho đẹp mắt.

Chẳng qua hôm nay Huyền Thiên Minh cảm thấy có thể lợi dụng nơi này một chút, khoe môi hần cười tà mị, rồi sau đó vỗ mạnh xe lăn, cả người bay lên trời.

"Thất ca thả tự tìm nơi tốt đi, trò hay rất nhanh sẽ được trình diễn." Khi hần nói chuyện, roi trong tay cũng vung lên, mang theo một mảnh diệp roi kín trên mặt hồ.

Vốn đang ngày thu lá rụng vô cùng nhiều, hồ nước không quá lớn, những chiếc lá này sau khi rơi phủ kín, nếu không nhìn kỹ, thì vốn cũng không nhìn ra phía dưới là nước.

Huyền Thiên Minh rất vừa lòng hiệu quả này, sau khi đáp xuống đình liền chớp mắt, trong lòng tính canh giờ, chưa đầy một lát, liền thấy có động tĩnh rất nhỏ từ bên kia hoa viên truyền đến.

"Các nguoi ở lại chỗ này." Theo sự chỉ dẫn của Hoàng Tuyền, lúc đến hoa viên bên này Phấn Đại phân phó nha hoàn tùy thân, "Ở chỗ này chờ, không được tiến lên một bước."

Hai nha hoàn ngoan ngoãn ngừng chân, nhìn cũng không dám đi lên phía trước xem. Các nàng biết rõ tâm tư tứ tiểu thư, dưới đáy lòng là cực kỳ trợ trêu, nhưng dù sao cũng là hạ nhân, mặc dù có suy nghĩ đó, cũng không thể biểu hiện ra, còn phải làm theo lời nói của Phấn Đại. Bọn nha đầu chỉ ngóng trông nhị tiểu thư nhanh chóng trở về, đừng để lúc này bị tứ tiểu thư chiếm tiện nghi.

Lúc này, Phấn Đại đã đến gần bờ hồ. Nàng vốn không biết nơi này thật ra là một cái hồ, còn tưởng rằng chỉ là một tầng lá khô rơi xuống đất.

Nàng phóng mắt nhìn vào trong đình, chỉ thấy tứ bảo nam tử nổi danh ngẩng mặt tựa vào xe lăn, mặt nạ hoàng kim trên mặt như phát ra tinh quang, hấp dẫn nàng không tự chủ được bước lên phía trước.

Phụng Phấn Đại cảm thấy, không có nam nhân nào vẫn có thể lãnh tĩnh, lần trước cánh tay bị thương của nàng, là vì hứa trước đám đông cho Phụng Vũ Hoành mặt mũi, nay nơi này một người không có, nàng cũng không tin bằng một lòng say mê của nàng, cứu hoàng tử kiathật sự sẽ thờ ơ?

Tiểu cô nương từng bước đi về phía trước, khoe miệng nguoi trong đình cong lên trên tức, nhưng trong lòng lại bắt đầu tính bước chân.

Khi đếm tới bước thứ năm, chợt nghe "Bùm" một tiếng, Phụng Phấn Đại rơi xuống nước.

Cái hồ này thoạt nhìn không lớn, nhưng nước rất sâu, lấy vóc nguoi của Phấn Đại, ít nhất phải thêm hai lần mới có thể với tới.

Một cú ngã này của nàng, ngay cả kêu cứu cũng không kịp, muốn giãy dựa nhưng cánh tay bị bèo quán lấy cũng không thể sử dụng thêm khí lực, ụp ục vài cái lại không có động tĩnh nữa.

Huyền Thiên Minh nhìn chăm chăm ra bên ngoài hồ một hồi, vốn không nghĩ tìm người cứu nàng. Nhưng Huyền Thiên Hoa một bên xem kịch không chịu được, rốt cuộc điều người cứu mạng, sao có thể mặc kệ được.

Vì thế gọi một tiểu thái giám đi theo từ phủ ra, chỉ vào hồ nước, "Đi cứu người!" Lại quay về chỗ đình Huyền Thiên Minh hô: "Phượng gia đang có tang sự, đệ tội gì lại cho người ta thêm một cái quan tài."

Chợt nghe người trong đình đáp: "Vậy không phải đúng lúc sao, đỡ phải làm lần thứ hai."

Huyền Thiên Hoa không nói gì, như vậy mà đúng lúc sao.

Lúc này Hoàng Tuyền cũng chạy đến, cao giọng nói: "Điện hạ, đã có hạ nhân đi mời bọn Phượng tướng đến bên này, bên này điện hạ muốn xử lý như thế nào?"

Lúc này tiểu thái giám lúi Phấn Đại lên, chỉ là nha đầu kia uống nhiều nước, ngất rồi.

Huyền Thiên Minh nhìn thoáng qua, nói: "Đề ở đây, đề phụ thân của nàng vội tới nhặt xác nàng."

Huyền Thiên Hoa không phản bác lại, hẳn cũng sinh vài phần tò mò đối với Phượng gia. Phụ mẫu thế nào mà có thể nuôi dưỡng ra đám nữ nhân như vậy hả? Có người hướng đến hẳn, có người hướng đến Minh nhi, còn có người đại náo lĩnh đường đốt thi thể mẫu thân mình, thật sự là làm cho hẳn mở rộng tầm mắt. Mấy người đợi chốc lát, chỉ thấy cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào, là âm thanh của một nữ nhân cao giọng kêu: "Phấn Đại! Phấn Đại!"

Sau đó có giọng nam nặng nề khiển trách nàng: "Nàng câm miệng lại cho ta!"

Lập tức, được một nha đầu dẫn đến, đám người Phượng Căn Nguyên đi qua một ngọn núi giả ở hoa viên, vội vàng đi tới hướng này.

Người cầm đầu đúng là Hàn thị, chỉ thấy một đường nàng vừa khóc vừa gọi, rốt cuộc khi nhìn thấy Phấn Đại nằm trên đất, "Oa" một tiếng liền khóc.

Huyền Thiên Hoa sau lui lại mấy bước, tới gần Phượng Căn Nguyên nói: "Mời Phượng tướng giải thích."

Phượng Căn Nguyên đau đầu một trận, hẳn phải giải thích như thế nào? Hẳn làm sao mà biết Phấn Đại này rảnh rồi nhàn hạ chạy đến bên này làm gì? Vừa rồi tiểu nha đầu đi mời nói từ tiểu thư đến Đồng Sinh hiền tìm cứu hoàng tử, chẳng lẽ Phấn Đại đối Huyền Thiên Minh...

"Oe!" Nôn một trận, Phượng Phấn Đại dần tỉnh lại, nôn ra vài ngụm nước bọt, lúc này mới mơ mơ màng màng mở to mắt.

Nàng chỉ nhớ bản thân tới tìm Huyền Thiên Minh, sau đó không cẩn thận rơi xuống hồ, nơi này trừ bản thân và nha hoàn mang theo vốn không có người bên ngoài, nam tử lại chỉ có một mình Huyền Thiên Minh.

Nay trước mắt thấy có người, tầm mắt nàng chưa hoàn toàn hồi phục, thấy không rõ lắm, nhưng lại biết là một nam tử. Vậy hẳn là cứu hoàng tử? Là cứu hoàng tử cứu nàng!

"Điện hạ!" Phấn Đại thất thanh khóc rống, ôm cổ người trước mặt, nước mũi nước mắt rơi xuống kẻ: "Phấn Đại rất nhớ Ngự vương điện hạ, Phấn Đại biết điện hạ cũng thích Phấn Đại, hu hu, điện hạ không cần nhệ ty ty, Phấn Đại gả cho người. Điện hạ..."

Thái giám bị ôm cổ kia xấu hổ một trận, sống chết đẩy Phượng Phấn Đại ra kêu lên: "Nô tài có ý tốt cứu người lên, Phượng tứ tiểu thư ở đây làm gì?"

Tiếng nói đặc trưng của thái giám vừa ra khỏi miệng, Phấn Đại cũng bừng tỉnh vài phần, không khỏi sùng sờ tại chỗ, nhìn chăm chăm người đẩy mình ra, có chút hoảng hốt.

Phượng Căn Nguyên sớm bị lời nói của Phấn Đại làm nổi trận lôi đình, không khỏi đi lên phía trước, một tay lấy kéo nữ nhi từ dưới đất lên, "Bốp bốp" đánh hai cái.

Phấn Đại bị hẳn đánh懵, nhưng cũng đánh tỉnh, trong lúc nhất thời, sợ tới mức không biết phải nói gì.

Phượng Vũ Hoành đứng trong đám người lúc này đi lên phía trước hai bước, nhìn Phấn Đại, kỳ quái hỏi nha đầu thủ vệ đi theo tới: "Tứ tiểu thư là sao đi vào Đồng Sinh hiền? Viện ta khi nào để người tùy tiện ra vào?"

Nha đầu kia nhanh chóng quỳ trên đất giải thích: "Tứ tiểu thư nói, là nhị tiểu thư để nàng đến đây tặng đồ cho Ngự vương điện hạ, còn bảo nô ty không cần làm chậm trễ chuyện của nhị tiểu thư."

Phượng Vũ Hoành liền thấy kỳ lạ: "Tứ muội muội, khi nào ta cho muội đến tặng đồ cho điện hạ? Sau khi điện hạ tới ta chưa từng gặp qua muội?"

Phấn Đại mặt đỏ bừng, người bị Phượng Căn Nguyên xách trên tay, chân đều cách mặt đất. Nước trên người từng giọt rơi xuống đất, thành một vũng nước hồ có cả bèo.

Một tay Phượng Căn Nguyên để Phấn Đại trở lại mặt đất, Hàn thị lại đi qua lần nữa, lại bị Phấn Đại đẩy ra: "Người cách ta xa một chút! Đồ vô dụng!"

Hàn thị bị nặng không dám lên tiếng nữa, chỉ liên tiếp khóc nức nở.

Phượng Cẩn Nguyên không có cách nào, nhìn Huyền Thiên Hoa, lại nhìn Huyền Thiên Minh vẫn đang ngồi như cũ trong đình, vén áo quỳ xuống, những người khác trừ Phượng Vũ Hoành cũng quỳ theo.

Chợt nghe Phượng Cẩn Nguyên nói: "Trong nhà thần nhiều ngày nay thật sự quá hỗn loạn, đã chọc điện hạ nhiều phiền toái như vậy, ác nữ này thần không có cách nào quản giáo, mặc cho Ngự vương xử trí."

Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng: "Vừa rồi bốn vương còn nói cho các người gia làm thêm cái tang sự nữa, cũng đỡ phải làm lần thứ hai, thất ca lại khuyên bốn vương nói nhà các người đã đủ thảm, tội gì thêm một cái quan tài nữa. Nhưng bốn vương vẫn cảm thấy có thêm một cái cũng bớt lo, Phượng tướng ngài thấy sao?"

Tâm Phượng Cẩn Nguyên bỗng nảy lên, ý của Huyền Thiên Minh là muốn xử tử Phấn Đại, dù sao cũng là nữ nhi của hắn, tuy rằng là thứ nữ không thể yêu thương, nhưng việc này nếu truyền ra ngoài, thể diện của Phượng gia phóng ở đâu?

Hắn cúi đầu về phía Huyền Thiên Minh, nói: "Xin ngự vương điện hạ nể mặt thần, cho nha đầu kia một con đường sống đi."

Một ánh mắt lạnh của Huyền Thiên Minh bắn tới: "Phượng tướng, cùng một lỗi mà sai hai lần, vậy không phải là sai, mà là khiêu khích."

Phượng Cẩn Nguyên nhanh chóng nói: "Thần xin hứa, chờ tang sự trong phủ xong xuôi, lập tức đem nha đầu kia tống ra khỏi phủ, từ nay về sau nàng không phải là nữ nhi Phượng gia, sinh tử đều không liên quan đến Phượng gia. Xin điện hạ đáp ứng." Hắn lại dập đầu lần nữa, xong rồi còn hướng về phía Huyền Thiên Hoa cũng dập đầu một cái.

Huyền Thiên Hoa bắt đầu đi lắc đầu, "Đứa trẻ ở Phượng gia thật đúng là không giống người thường." Dứt lời, hướng về phía Huyền Thiên Minh kêu một tiếng: "Nói vậy linh đường mới cũng dựng xong rồi, chúng ta đi thấp nén hương, rồi trở về đi."

Huyền Thiên Minh vỗ mạnh xe lăn, nháy mắt bay từ trong đình ra, vừng vàng đáp xuống trước mặt Huyền Thiên Hoa. "Cứ làm như Phượng tướng nói đi." Lại quay đầu nhìn Phượng Vũ Hoành: "Hành Hành của chúng ta hành hành thật sự là mệnh khổ, chẳng những phải chịu bị trường bối bắt nạt, ngay cả muội muội cũng có thể trèo lên đầu nàng. Đáng thương quá, còn muốn ở trong cái nhà này nghỉ ngơi ba năm, thật không biết rốt cuộc Phượng tướng có thể giao cho bốn vương một Vương phỉkhỏe mạnh hoạt bát hay không."

Phượng Cẩn Nguyên nhanh chóng biểu hiện: "Xin vương gia yên tâm, Phượng gia chắc chắn đối xử tử tế với A Hoành."

"Hừ." Huyền Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, Thuận vương đẩy xe lăn đi, đi đến viện trước.

Phấn Đại chưa từ bỏ ý định, ý tứ lộ liễu, ở phía sau hô lên: "Điện hạ! Điện hạ ngài không thể không muốn ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Thảm Gia Và Phượng Gia, Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy có một nữ nhi như vậy thật sự là quá dọa người, dưới con thịnh nộ vung tay áo nói: "Đưa tứ tiểu thư trở về phòng, phái người nghiêm cẩn trông coi, tuyệt không cho phép nàng ra cửa phòng nửa bước!"

Hàn thị kinh hãi, nghĩ đến những ngày mà Phượng gia xử phạt Thảm thị, trong nháy mắt, tựa hồ thấy được tương lai tương đồng giữa Phấn Đại và Thảm thị... "Lão gia!" Nàng ôm lấy chân Phượng Cẩn Nguyên, "Lão gia ngài không thể đối xử như vậy với Phấn Đại! Nàng vẫn là tiểu hài tử, cái gì cũng không hiểu, lão gia không thể đem Phấn Đại giống đại phu nhân giết chết như vậy!"

"Giết chết?" Phượng Vũ Hoành kinh hãi, "Mẫu thân bị giết chết?"

"Làm càn!" Phượng Cẩn Nguyên một cước đá Hàn thị ra thật xa, trong lòng lại không có nửa điểm tình cảm đối với ái thiếp, "Phượng gia ta sao lại có mẹ con như các người? Người đâu! Giam hai nàng lại cho ta!"

Lập tức có hạ nhân tiến lên lời Hàn thị và Phấn Đại đi, rốt cuộc tiếng ồn ào xa dần, Phượng Cẩn Nguyên quay đầu nói với Phượng Vũ Hoành: "A Hoành người yên tâm, việc hôm nay vì phụ chắc chắn cho người một cái công đạo."

Hắn hứa dĩ nhiên là vì Phấn Đại đã náo loạn, Phượng Vũ Hoành cười, còn hành lễ với cha nàng, nói: "Vậy A Hoành đa tạ phụ thân, phụ thân còn có thể vì cho A Hoành một cái công đạo mà xử trí đại ca ca, A Hoành thật đúng là thụ sủng nhược kinh." Liếc mắt chỉ thấy Phượng Cẩn Nguyên mặt trở nên trắng, nàng lại nói: "Phụ thân mau ra trước viện đi, đừng để hai vị điện hạ đợi lâu."

Phượng Cẩn Nguyên bắt đầu đi gật đầu, vội vàng rời đi.

Thầy Phụng Căn Nguyên mang theo người rời đi, Diêu thị và An thị còn có Tường Dung và Từ Duệ đều xông tới, Từ Duệ không rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, liền hỏi Phụng Vũ Hoành: "Tứ tỷ tỷ vì sao lại nói chuyện như vậy với điện hạ ca ca?"

Phụng Vũ Hoành xoa đầu của hắn nói: "Bởi vì tứ tỷ tỷ của đệ sống đủ rồi."

Diêu thị khuyên nài: "Con đừng hù dọa tiểu hài tử."

Lúc này nàng mới trầm giọng nói: "Một ngày nào đó Từ duệ sẽ trưởng đại, sự xấu xa trong Phụng phủ này sớm muộn cũng có ngày nó biết rõ."

An thị cũng một bụng tức giận, "Tính tình kia của Phấn Đại mười phần giống Thẩm thị, trong phủ vừa náo loạn một trận, thật không biết về sau sẽ là tình trạng gì."

Phụng Vũ Hoành cười lạnh, "Quản tình huống của nó làm gì, chúng ta cứ sống cuộc sống của mình." Nói xong, kéo Tường Dung Từ Duệ đi đến sảnh đường, Diêu thị và An thị cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Linh đường ở Mẫu Đơn viện nhi lại được dựng lần nữa, Huyền Thiên Hoa thấp ba nén hương, Huyền Thiên Minh lấy cớ chân đi đứng không tiện, bèn ở bên cạnh quan sát.

Phụng Căn Nguyên dĩ nhiên không dám để ý, có thể có hai vị điện hạ đến thấp nhang đã là rất nể tình, nếu không phải hôm nay có chuyện náo loạn này, mặt mũi Phụng gia hẳn trên thực tế sẽ vinh dự rất nhiều. Nghĩ như vậy, lại đối với hai nữ nhân kia thất vọng đến cực điểm.

Huyền Thiên Hoa cảm hương cảm lư, lại cùng với lão thái thái và Phụng Căn Nguyên nói: "Nén bi thương." Hai người nhanh chóng cảm tạ Huyền Thiên Hoa.

Thăm viếng xong thì chuẩn bị rời đi, Huyền Thiên Hoa quay người lại, đã thấy nữ tử nổi danh một thân tố y từ ngoài chân thành đi đến.

Hắn sững sốt một chút, chờ nàng kia đến gần mới phát hiện, đúng là người thay trang phục còn vẽ thêm lông mi Phụng Trầm Ngư.

Trầm Ngư đi vào linh đường, cũng không cùng Phụng Căn Nguyên và lão thái thái chào hỏi, trực tiếp thẳng Huyền Thiên Hoa mà đến, đi tới trước mặt hắn cúi người, dùng âm thanh hết sức dễ nghe nói: "Trầm Ngư đa tạ thất điện hạ có thể đến thăm viếng mẫu thân, phần tâm ý này của điện hạ, Trầm Ngư nhớ kỹ."

Huyền Thiên Hoa lại lắc đầu, một chút mặt mũi chưa cho, trực tiếp bắt đầu: "Phụng đại tiểu thư khách khí rồi, trong nhà đệ muội xảy ra chuyện, bốn vương và Minh nhi đến đây một chuyến là phận sự." Ta vì Phụng Vũ Hoành nên mới đến, vốn không liên quan tới người.

Trầm Ngư thập phần xấu hổ, lại không phát tác được, chỉ có thể cười, không hề lên tiếng. Ánh mắt lại nâng lên, nhìn thẳng Huyền Thiên Hoa, trong mắt tình yêu cuộn cuộn, không áp chế được.

"Trầm Ngư." Phụng Căn Nguyên thật sự không nhìn được nữa, "Hai vị điện hạ sẽ hỏi phủ, con tránh ra đi."

Trầm Ngư ngăn ra, theo bản năng mở miệng: "Điện hạ muốn đi nhanh như vậy sao? Không bằng ở lại trong phủ dùng cơm đi."

Huyền Thiên Hoa khó hiểu hỏi nàng: "Rốt cuộc Phụng gia các người là hi vọng hay tang sự?" Sau đó không nói nhiều, quay người đẩy xe Huyền Thiên Minh bước đi.

Trầm Ngư sững sờ ở tại chỗ, chợt nghe người ngồi ở xe lăn phía trước phát ra tiếng cười châm biếm, cất cao giọng nói: "Phụng đại tiểu thư, lòng mảy của người vẽ bên cao bên thấp rồi!"

Phụng Trầm Ngư nhanh chóng lấy tay che mặt, lại phát hiện thất điện hạ người ta căn bản là không quay đầu nhìn nàng một cái, đáy lòng không khỏi chua chát.

Phụng Căn Nguyên nhìn bộ dáng này của Trầm Ngư, đáy lòng bắt đầu cảm khái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Có đôi khi hắn thực sự hoài nghi có phải chính mình đã tạo nghiệt hay không, vì sao này một đám đứa trẻ đều như vậy không làm người bớt lo? Ừ, cũng có người bớt lo, tỷ như Tường Dung, còn có An thị, mẫu tử họ chưa từng gây phiền toái cho hắn.

"Trầm Ngư." Phụng Căn Nguyên đến gần hai bước, đứng ở bên người Trầm Ngư, mắt nhìn phía trước, đề thấp âm thanh nói với nàng. "Con phải hiểu chuyện gì nên làm và không nên làm, chuyện như vậy, vì phụ không muốn có lần sau."

Tâm Trầm Ngư bỗng trầm xuống, không cam lòng hỏi: "Người phụ thân chọn nhất định phải là tam hoàng tử sao?"

"Đúng vậy."

"Nhưng tam hoàng tử đã có chính phi!"

"Chính phi là chính phi, chỉ cần con nghe lời, tất nhiên sẽ là hoàng hậu trong lai."

"Vì sao không thể là thất điện hạ?"

Phượng Cẩn Nguyên lại nhíu mày, bất đắc dĩ nói: "Chuyện trên triều đình con không hiểu đâu, nhưng vì phụ sẽ không hại con, vì người chọn một cái đích, mở rộng con đường. Trầm Ngư con nhớ kỹ, con là phượng mệnh, tương lai là mẫu nghi thiên hạ."

Mẫu nghi thiên hạ, này bốn chữ lại như ma chú khắc vào tâm Trầm Ngư. Tâm tư đang rục rịch kia cuối cùng cũng thu hồi lại một ít, sắc mặt dần bình thản, rốt cuộc có thể sử dụng âm thanh nhẹ nhàng nói với Phượng Cẩn Nguyên: "Nữ nhi nhớ rõ."

Rốt cuộc, tang sự của Phượng gia lại bắt đầu xử lý như thường, nữ quyến trong phủ lại đến linh đường thủ linh lần nữa, Phượng Cẩn Nguyên cùng lão thái thái tiếp đãi các khách.

Rất nhanh đến bữa tối, Thảm gia người đến. Cầm đầu là Thảm Vạn Lương, đi theo sau là Thảm gia đại lão gia Thảm Vạn Kim, cùng nhị lão gia Thảm Vạn Thuận.

Lão thái thái nhìn ba người hùng hổ đi đến bên này, liền biết người đến không có ý tốt, cũng đề phòng theo. Tang sự của Thảm thị đủ lộn xộn, Phượng gia đã trở thành trò cười trong kinh, nếu lúc này người nhà mẹ đẻ lại đến gây loạn một hồi, vậy Phượng Cẩn Nguyên xuất môn gặp người như thế nào đây?

Lão thái thái nhỏ giọng nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên: "Cố gắng đừng tranh chấp với bọn họ, về sau đóng cửa thì cãi nhau thế nào cũng được, đừng ở đây lại mất thể diện."

Phượng Cẩn Nguyên gật đầu, đạo lý này hẳn hiểu, nhưng người Thảm gia có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?

Rõ ràng là không thể.

Chỉ thấy Thảm Vạn Lương, người có tiếng nói nhất Thảm gia bước nhanh về phía trước, bịch một tiếng liền quỳ gối trước linh vị Thảm thị, cái miệng hướng về phía quan tài mới đổi kia thất thanh khóc: "Tỷ tỷ! Tỷ chết thật thảm!" Hắn vừa khóc, vừa đốt ba nén hương, lúc quay người đối diện với Phượng Cẩn Nguyên, trong mắt tất cả đều là lừa gạt: "Nguyên nhân cái chết của tỷ tỷ ta, Phượng đại nhân có thể giao phó cho ta được không?"

Tiếng "tỷ phu" hẳn không gọi, vừa mở miệng chỉ là "Phượng đại nhân", hiển nhiên đã vạch rõ ranh giới với Phượng gia.

Phượng Cẩn Nguyên cũng nổi giận trong bụng, hoàng tử thì hẳn không giải quyết được, nhưng Thảm gia hẳn không để vào trong mắt, lập tức trả lời: "Mọi người đều biết Thảm thị bị bệnh nặng bỏ mình, người muốn giao phó cái gì?"

"Bệnh nặng?" Thảm Vạn Lương hận nghiêng răng nghiêng lợi, "Vì sao bệnh nặng mà người không mời đại phu đến xem bệnh cho nàng?"

Phượng Cẩn Nguyên hỏi ngược lại: "Làm sao người biết ta không mời? Phượng gia ta tuy tiền tài không bằng Thảm gia các người, nhưng cũng không phải ngay cả tiền mời đại phu xem bệnh cũng không trả nổi."

Đại lão gia Thảm gia Thảm Vạn Kim rốt cuộc cũng không nhịn được mở miệng nói chuyện: "Trước giờ thân thể muội muội ta cực tốt, làm sao lại đột nhiên sinh bệnh nặng phải mất mạng? Phượng Cẩn Nguyên, hôm nay nếu người không nói rõ, đừng trách ta không khách khí với người!"

"Làm càn!" Lão thái thái cũng nổi giận, trực tiếp hỏi Thảm Vạn Kim: "Không khách khí? Người có biết đang nói chuyện với ai không? Đây là người đang uy hiếp với quan nhất phẩm đương triều! Ta nói cho các người biết, chỉ bằng một câu nói này của người, nếu làm gì sai lầm phía sau Cẩn Nguyên, tất cả Thảm gia các người đều phải bị tống giam!"

Thảm Vạn Lương tròn tròn mắt lườn ca ca của hắn một cái, quay đầu nói với lão thái thái: "Đại ca ca nhà ta thương tâm quá độ, có chỗ thất lễ, xin lão thái thái thứ lỗi, chỉ là chúng ta không tiếp thu nổi nguyên nhân cái chết của muội muội, kính xin Phượng gia có thể cho lời giải thích."

Lúc này, Trầm Ngư đứng một bên không lên tiếng, nhìn ba vị cừu cừu của nàng, rung rung nước mắt, bi thương nói: "Cừu cừu, phụ thân không lừa các người, mẫu thân chính xác là bị bệnh nặng, trong nhà mời nhiều đại phu, ngay cả thái y trong cung cũng mời hai lần, nhưng... đều không trị khỏi!"

Thảm Vạn Lương nhìn Trầm Ngư, rất lâu không nói. Dường như hẳn không tin những lời này là từ cháu gái ngoại mà hẳn yêu thương từ nhỏ, từ trước đến giờ cũng lấy mẫu thân nàng làm trọng, tại sao lúc này lại tròn mắt nói dối?

Chuyện tình của Thảm thị, người khác không biết, còn Thảm Vạn Lương hẳn trong lòng biết rất rõ. Rốt cuộc Phượng gia làm gì, mặc dù không chính mắt nhìn thấy, cũng đoán được bảy tám phần, huống chi, hắn còn từng tự mình tìm thuốc cho Thảm thị, còn phái người đi đưa thuốc, chẳng qua những người đưa thuốc kia cũng chết ở Phượng phủ.

Hắn không nhịn được khỏi Trầm Ngư: "Cháu có biết cháu đang nói gì không? Cháu có biết người đang nằm trong quan tài là ai không?"

Trên mặt Trầm Ngư càng lộ vẻ thê lương, "Dĩ nhiên ta biết, đó là mẫu thân của ta, là người mười tháng mang thai và sinh hạ ta."

"Vậy sao cháu còn nói như vậy?"

"Nhưng nơi này cũng có cha ta!" Trầm Ngư vừa nói ra, nước mắt cũng lộp bộp rơi xuống, "Cừu cừu, mẫu thân là do bệnh chết, Trầm Ngư làm chứng."

Thảm Vạn Lương nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt cũng chảy xuống.

Hắn biết, Trầm Ngư đang muốn bảo vệ mình.

Đúng vậy! Người cháu ngoại này cho tôi bây giờ đều thông minh, Phụng gia cho nàng con đường huy hoàng như vậy, con đường kia là cảm đồ lớn đủ để nàng vứt bỏ tất cả. Nếu như hy sinh mẫu thân mà có thể giữ được tương lai của nàng, vì sao Trầm Ngự không làm chứ?

"Thôi." Thẩm Vạn Lương cảm thấy mệt mỏi, vốn đang có nhiệt huyết vì muội muội báo thù cũng đã trở lại như cũ. Hắn xoay người đối diện với hai vị ca ca, nói: "Chúng ta thấp cho tỷ tỷ nén hương, từ nay về sau, Thẩm gia và Phụng gia... ân đoạn nghĩa tuyệt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Hai Ân Điển

Thẩm Vạn Kim và Thẩm Vạn Thuận tuy là ca ca, nhưng luôn luôn xem Thẩm Vạn Lương làm đầu, không chỉ ở mặt ý phải nghe theo hắn, mà cuộc sống cũng phải nghe theo hắn.

Hai người thấy Thẩm Vạn Lương đều phải kìm chế lại, cũng không cứng rắn nữa, đi lên trước mặt linh cữu Thẩm thị thấp ba nén hương, chợt nghe Thẩm Vạn Lương lại hỏi Phụng Căn Nguyên: "Xin hỏi Phụng tướng, tỷ tỷ phải ở đây mấy ngày?"

Nói là như vậy, ba ngày đưa tang, nhưng Phụng gia lui tới với nhiều người, hoãn đến ngày thứ năm hoặc thứ bảy cũng có thể.

Phụng Căn Nguyên cũng không tính để quan tài Thẩm thị ở trong nhà nhiều, chỉ nói: "Ngày mai là ngày thứ ba, khiêng linh cữu về quê hạ táng."

Thẩm Vạn Lương không có gì nghi ngại, chỉ nói với Phụng Căn Nguyên: "Chắc là Phụng tướng cũng không có thời gian đưa tang về quê, quý phu cũng đều là thân thể thiên kim, không nên mệt nhọc, không bằng để huynh đệ chúng ta đưa tỷ tỷ đoạn đường cuối cùng đi."

Phụng Căn Nguyên gật đầu, "Cũng được. Vậy làm phiền."

Thẩm Vạn Lương khoát tay, cuối cùng lại nhìn thoáng qua Trầm Ngự, chỉ nói: "Tự bảo trọng bản thân." Sau đó xoay người, dẫn theo hai ca ca bước nhanh rời đi.

Bọn họ vừa mới rời đi, thì âm thanh thông báo bên ngoài viện lại vang lên, nói: "Vũ Dương quận chúa đến!"

Mọi người Phụng gia cuối cùng đem suy nghĩ theo Thẩm gia thu trở về, ghé mắt vào trong viện nhìn. Chỉ thấy Vũ Dương quận chúa Huyền Thiên Ca dẫn theo ba vị quý tiểu thư khác đi đến linh đường.

Ba người kia người bên ngoài không biết, Phụng Vũ Hoành đã nhận thức bọn họ, đúng là hảo tỷ muội của nàng Phong Thiên Ngọc, Nhâm Tích Phong, còn có Bạch Phù Dung.

Bát quận chúa đến, người Phụng gia dĩ nhiên là toàn thể nghênh đón. Lão thái thái đi trước, Phụng Căn Nguyên đuổi theo sau, nghênh đón Huyền Thiên Ca, nữ quyền quý lady, Phụng Căn Nguyên cũng hành đại lễ, nói: "Bái kiến Vũ Dương quận chúa."

Huyền Thiên Ca nhanh chóng tiến lên đỡ lão thái thái dậy, khách khí nói: "Lão phu nhân đừng làm đại lễ này."

Lão thái thái cảm kích: "Vũ Dương quận chúa có thể đến, thật sự là vinh hạnh của Phụng gia."

"Lão thái thái sao ngài lại nói vậy." Huyền Thiên Ca vừa nói vừa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành: "Trong nhà A Hoành xảy ra chuyện lớn như vậy, tỷ muội chúng ta sao có thể không đến." Nói xong, giới thiệu vài vị cô nương phía sau cho lão thái thái: "Vị này là chính nữ của quý phủ hữu tướng Phong đại nhân Phong Thiên Ngọc, vị này là chính nữ của phủ Bình Nam tướng quân Nhâm Tích Phong, còn có vị này, là nữ nhi của Bạch xảo tượng gia, Bạch Phù Dung."

Ba người cũng tiến lên, khách khí chào hỏi lão thái thái, Huyền Thiên Ca lại nói: "Chúng ta đi thấp nén hương cho đại phu nhân đã mất của quý phủ."

Nói xong, dẫn theo ba tỷ muội đi vào linh đường, mỗi người thấp ba nén hương, mới đi ra cùng Phụng Căn Nguyên nói: "Phụng đại nhân xin nén bi thương."

Phụng Căn Nguyên cũng lộ vẻ cảm kích, "Đa tạ quận chúa, đa tạ các vị cô nương. Vừa rồi Thuận vương và Ngự vương điện hạ đều đã tới, Bình nam tướng quân và Phong đại nhân còn có Bạch tiên sinh sáng sớm cũng đã đến phủ, nay bốn vị lại tự mình đến, bổn tướng vô cùng cảm kích."

Phong Thiên Ngọc tiếp nói đến: "Phụng đại nhân nói lời này khách sáo rồi, chưa nói đến giao tình vài thập niên của các phụ bối, thì tỷ muội chúng ta và A Hoành kia cũng thật tâm giao hảo. Như vừa rồi quận chúa nói, trong nhà A Hoành có chuyện, chúng ta không thể không đến."

Lời này của nàng ý rất rõ ràng, chúng ta đến Phụng phủ, là cho Phụng Vũ Hoành mặt mũi, với Phụng gia người nửa điểm cũng không quan hệ.

Phượng Cẩn Nguyên có chút xấu hổ, cũng không biểu hiện ra, đành phải hàn huyên.

Lão thái thái lại cảm thấy trên mặt có ánh sáng, mặc kệ các vị này tới vì ao, các nàng đều vào cửa Phượng phủ, sau này nói ra cũng là mặt mũi Phượng gia.

Mà lúc này Phượng Cẩn Nguyên cảm giác như đang ở trong ảo giác, giống như ba năm về trước. khi đó Phượng gia tuy là thừa tướng phủ, nhưng y vẫn không hơn Thần y tế thế cứu nhân Diêu gia. Từ Hoàng Thượng đến dân chúng, người nào không phải đối với Diêu gia khen ngợi có thừa. Mặc kệ Phượng phủ có chuyện gì, người tôn quý cũng sẽ nể mặt Diêu Hiền mà đến Phượng phủ một chuyến, tựa như hiện tại, Vũ Dương quận chúa vì Phượng Vũ Hoành cũng đến Phượng phủ. Người của Văn Tuyên vương phủ, đã bao nhiêu năm chưa từng tới cửa!

Lão thái thái trong lòng cảm thán, đây mới là bộ dáng của chính nữ! Đây mới là sự lựa chọn chính nữ tốt nhất!

Lại nhìn Trầm Ngư, một mình đứng ở nơi đó, không ai quan tâm nàng. Bởi vì quan hệ của Thẩm thị, mấy năm nay nàng không đi lại với mấy hảo hữu đứng đắn, Thẩm gia nhận thức những người không phải là thương nhân thì là tiểu quan nhà nghèo, Trầm Ngư đi theo cũng không đặt được lên mặt bàn.

Nàng biết, đây cũng không phải lỗi của Trầm Ngư, đều do Thẩm thị, chẳng những mấy năm nay không cho Trầm Ngư bầu không khí giao tiếp tốt, lại làm hại Trầm Ngư trong vòng năm năm ngay cả hoàng cung còn không thể nào vào được, Thẩm thị, thật sự là ma chướng của Phượng gia!

"Lão phu nhân." Bạch Phù Dung vẫn đứng bên cạnh rót cuộc mở miệng, trong tay lấy một cái hộp nhỏ đưa tới trước mặt lão phu nhân, "Bạch gia chúng ta không có bản sự gì lớn, gia phụ không có chức quan, có thể đi vào Phượng phủ cũng là cùng A Hoành giao hảo, là phúc khí của Phù Dung phúc khí. Hôm nay lần đầu tới cửa, có chút lòng thành tặng cho lão phu nhân, là một bộ khuyên tai tự tay gia phụ làm, mong rằng lão phu nhân không chê."

Lão thái thái nhận được kinh hi lớn thiếu chút nữa hôn mê!

Bạch xảo tượng tự tay đánh chế trang sức, nhưng là vật có thể làm cho các nương nương tranh nhau đầu rơi máu chảy! Từ trước đến nay cho dù là ngày nàng đều mơ thấy mộng đẹp như vậy, nay thế nhưng được nữ nhi thân sinh của Bạch xảo tượng đưa đến trước mắt mình!

"Cái này..." Lão thái thái dường như nói không thành câu, run run tiếp nhận chiếc hòm kia, mở ra vừa thấy, đúng là một bộ khuyên tai vàng. Công nghệ cũng không thấy phức tạp, cũng không khảm bảo thạch, nhưng chính là này vật thoát nhìn bình thường, cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện ra bất luận là từ kéo tơ vàng rồi đánh bóng đến trạm trở, đều đại tới cảnh giới làm người ta xem đến thỏa mãn. Trong thiên hạ, chỉ sợ trừ Bạch xảo tượng thì không ai có thể làm ra được thể này, cũng không ai có thể trạm trở vàng sáng bóng đến thể này.

"Lão phu nhân thích là tốt rồi." Bạch Phù Dung rất vừa lòng biểu tình của lão thái thái, nàng chỉ biết, phụ thân chưa từng làm gì khiến người ta thất vọng.

Lão thái thái kích động mở miệng: "Thích! Thích! Một đời này có thể có được đồ của Bạch xảo tượng làm, đó là sự kiện vô cùng vinh hạnh!"

Nhâm Tích Phong cũng tiến lên từng bước, nói lão thái thái: "Giống như Phù Dung, Tích Phong vào Phượng phủ cũng không thể đến tay không." Nàng từ trong tay nha hoàn nhận lấy cái hộp, "Đây là áo choàng chế từ da chồn tía phương Bắc trong nhà cữu cữu, tổng cộng có hai kiện, mẫu thân một kiện, cái này Tích Phong đưa tới tặng cho lão phu nhân."

Lão thái thái lại kích động, tay đều run run theo, chồn tía! Đó là thứ khó tìm trên toàn Đại Thuận, hôm nay sao đều đến trong tay mình.

Chưa đợi nàng kích động trong, Phong Thiên Ngọc cũng đem một hộp gỗ nhỏ tiến lên: "Đây là noãn tâm ngọc, bất luận xuân hạ thu đông, để trước ngực sẽ ấm áp, nhất là để dưỡng thân. Đây là thứ năm đó Thái Hậu ban thưởng, mẫu thân không dùng cũng không bỏ được, hôm nay được phó thác đến đây tặng cho lão phu nhân, mong lão phu nhân bảo trọng thân thể, phúc thị an khang."

Ba vị tiểu thư quý tộc đưa lễ xong, chỉ còn người dẫn đầu Huyền Thiên Ca.

Trong lòng lão thái thái chờ mong, ba vị tiểu thư trước đó ra tay đều là vật bất phàm, nàng chẳng những có khuyên tai của Bạch xảo tượng, còn có được áo choàng chồn tía, cuối cùng ngay cả vật Thái Hậu ban thưởng cũng đều ở trong tay, Vũ Dương quận chúa này chính là người hoàng tộc, nàng sẽ đưa mình cái gì đây?

Huyền Thiên Ca nhìn lão thái thái, dường như từ ánh mắt của nàng có thể nhìn ra tâm tư không đồng nhất, không khỏi cười, "Hôm nay bốn tỷ muội chúng ta tới cửa, thứ nhất là thăm viếng đại phu nhân quý phủ, thứ hai... Ta nói thật, cũng là muốn cho A Hoành thể diện. Mẫu thân ta từ ba năm trước bắt đầu buồn bực không vui vì chuyện của Diêu di, từ lần trước lúc gặp nhau trên đường đến chùa Phổ Độ, sau khi hồi phủ lại đau thương không ngừng. Chúng ta không biết A Hoành ở Phượng gia được bao lâu, nhưng tóm lại hy vọng lão phu nhân có thể đối xử tốt với tỷ đệ A Hoành và Diêu di nhiều hơn, chiếu cố nhiều hơn. Đây không chỉ vì tình nghĩa giữa tỷ muội chúng ta, còn là vì ý tứ người trong nhà, năm đó Bình Nam tướng quân chinh chiến lại bị thương, nếu không phải có Diêu thần y cứu chữa, chỉ sợ đã quy thiên, hữu tướng Phong đại nhân và Bạch gia đã nhận nhiều ân huệ của Diêu gia, cho nên chúng ta hy vọng A Hoành có thể sống tốt, coi như giúp đỡ người trong nhà chưa gặp nhiều năm thương nhớ."

Phượng Cẩn Nguyên nghe lời nói của Huyền Thiên Ca, không khỏi hồi tưởng cùng nàng, cứ tưởng không nghĩ đến, quả nhiên hần nhớ tới năm đó Diêu Hiền đem Bình Nam tướng quân đang cận kề cái chết kéo trở về. Còn có Phong gia, Bạch gia, thậm chí những người có tên tuổi trong kinh, bao gồm là người đang ở ngôi cửu ngũ trong hoàng cung, người nào là chưa chịu chi ân của Diêu Hiền? Có tiền có quyền không đáng sợ, một thân y diệu thủ hồi xuân, mới là đáng sợ nhất!

Nghĩ như vậy, rồi lại bắt đầu cân nhắc Phượng Vũ Hoành. Nếu Diêu thị vẫn là chủ mẫu, nay Phượng gia sẽ có quang cảnh như thế nào?

Trầm Ngư nhìn ra suy nghĩ biến hoá của Phượng Cẩn Nguyên, không khỏi gọi nhỏ hần một tiếng: "Phụ thân."

Phượng Cẩn Nguyên hoàn hồn, nhìn Trầm Ngư, nỗi lòng liền thu lại. Lại như thế nào, cũng không bằng tiền đồ sau này của Trầm Ngư, người luôn phải có lựa chọn lấy hoặc bỏ, nếu hẳn bảo áp Trầm Ngư ở nơi này, thì không khỏi lại thiên về một hướng.

Lão thái thái sau khi Huyền Thiên Ca nói thì cũng tỏ thái độ: "Xin quận chúa yên tâm, các vị tiểu thư cũng xin yên tâm, lão thân sẽ không bạc đãi A Hoàn, Phượng gia cũng sẽ không bạc đãi ba người mẫu tử Diêu thị."

Diêu thị đứng ở một bên, tay kéo Từ Duệ, nghe Huyền Thiên Ca nói, lại nhìn biểu hiện mấy người. Ký ức cuộn cuộn kéo đến, nước mắt tràn ra.

"Được rồi." Huyền Thiên Ca gật đầu, "Hôm nay bản quận chúa đến không mang theo lễ vật gì, nhưng có hai ân điển, không biết lão phu nhân và Phượng đại nhân có bằng lòng hay không?"

"Nguyện ý!" Lão thái thái nhanh chóng nói tiếp. Buồn cười, ân điển của Vũ Dương quận chúa, tuy tiện có được sao.

Phượng Cẩn Nguyên cũng nhanh chóng chấp tay hạ bái: "Thần, đa tạ quận chúa."

"Tốt." Huyền Thiên Ca gật đầu, chậm chậm nói: "Ân điển thứ nhất, là dành cho thứ tử Phượng gia Phượng Từ Duệ."

Diêu thị vừa nghe, nhanh chóng lùi Từ Duệ tiến lên, chuẩn bị quỳ xuống, lại được Huyền Thiên Ca ngăn lại, "Diêu di không cần cùng khách khứa với Thiên Ca, ân điển là dành cho Từ Duệ." Nói xong, nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên: "Ngoại tổ ta, cũng chính là hiệu trưởng của Vân Lộc thư viện ở Tiêu Châu đã đáp ứng, chờ tang sự Phượng gia xong xuôi thì đưa Từ Duệ tới Tiêu Châu, ngoại tổ ta tự mình thu nhận đệ tử, dạy dỗ học tập."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Sư Đệ Của Hoàng Thượng

Lời này vừa nói ra, ngay cả Phượng Vũ Hoàn cũng kinh hãi.

Nàng đến thời đại này lâu như vậy, sao có thể chưa nghe đến đệ sư Diệp Vinh. Đó là một người văn võ toàn tài, cho dù tuổi già, nhưng thân thể xương cốt lại cường tráng mà các tráng niên ba mươi không thể đuổi kịp hẳn. Đường kim Hoàng Thượng tôn hẳn làm sư phụ, trong thiên hạ có bao nhiêu thư viện đều thờ pho tượng Diệp Vinh. Có thể được Diệp Vinh thu nhận đồ đệ, đối với Từ Duệ mà nói đúng là tạo hoá của trời!

Diêu thị không để ý sự ngăn cản của Huyền Thiên Ca, kiên quyết kéo Từ Duệ dập đầu ba cái với Huyền Thiên Ca. Phượng Vũ Hoàn cũng đi lên phía trước, nhìn Huyền Thiên Ca, từ tận đáy lòng nói: "Đa tạ."

Lão thái thái và Phượng Cẩn Nguyên cũng đi theo dập đầu, mặc kệ Từ Duệ là con trai trưởng hay là con vợ kế, Phượng gia có một đệ tử của Diệp đệ sư, vậy ở trước mặt đường kim Thánh Thượng cũng sẽ có vài phần thể diện. Phải biết rằng, cả đời Diệp Vinh cho tới giờ chỉ có một đệ tử duy nhất, đó là Hoàng Thượng! Phượng Từ Duệ, từ nay về sau hẳn chân chính là sư đệ của Hoàng Thượng, không ai có thể với tới.

Trong lòng Phượng Cẩn Nguyên bốc hỏa, chỉ nói năm đó Diêu gia gặp chuyện không may, Diệp gia chưa từng giúp đỡ, nay lại nhận Từ Duệ, vậy là đang tuyên cáo với thiên hạ Diệp gia và Diêu gia ân chưa đoạn, nghĩa không đứt, cũng nói cho đường kim Thánh Thượng biết, đó là thái độ của Diệp gia!

Lão thái thái bỗng nhiên sinh ra một ý, nay Thẩm thị đã chết, nếu Diêu thị trở về vị trí chủ mẫu, đối với Phượng gia mà nói, cũng không sai.

Huyền Thiên Ca nhìn thoáng qua mọi người, lại mở miệng lần nữa: "Về phần ân điển thứ hai..." Nàng bước lên phía trước, kéo tay Diêu thị, "Diêu di, phụ hoàng ta nói, người Diêu gia được tham gia thi Hương."

"Thật sao?" Tin tức này ngay cả Diêu thị cũng không dám tin. Diêu gia đã đặc tội lớn như vậy, thế nên nàng mới bị Phượng phủ đuổi ra đường ngay trong đêm, sớm nghĩ đến nhà mẹ đẻ không có ngày xoay người, lại không nghĩ rằng vẫn có thể cho tiểu bối cơ hội tham gia khoa khảo.

"Dĩ nhiên là thật." Huyền Thiên Ca cười nói với nàng: "Phụ hoàng đem riêng tin tức này nói cho ta biết, để ta nói cho Diêu di vui một chút, về phần Hoang Châu bên kia, sáng nay Thánh chỉ đã phát xuống." Huyền Thiên Ca vừa nói vừa nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên: "Tuy nói ân điển này không liên quan trực tiếp với Phượng gia, nhưng có phải, Phượng đại nhân cũng nên cao hứng vì Diêu gia chứ!"

Trong đầu Phượng Cẩn Nguyên loạn rồi, trong lúc nhất thời thực sự có điểm nghĩ không ra, vì sao chuyện đã ba năm, cục diện nhưng lại biến đổi thành như hôm nay?

Phượng Từ Duệ có thể được đệ sư Diệp Vinh thu nhận, con cháu Diêu gia ngay cả khoa khảo cũng có thể tham gia, đây là muốn làm gì? Diêu gia muốn xoay người sao?

Hắn thu hồi tâm tư, nhanh chóng đáp lại lời Huyền Thiên Ca: "Thần dĩ nhiên là cao hứng, đa tạ quận chúa đã chuyển đạt, thần chắc chắn sẽ tiến cung tạ ơn Hoàng Thượng."

Huyền Thiên Ca gật đầu, "Tỷ muội chúng ta cũng ở lại lâu rồi, sẽ không quấy rầy thêm nữa. Hôm nay bọn tỷ muội mang đến tặng lão phu nhân chút hạ lễ, đều là nữ hài tử, chắc là Phụng đại nhân cũng sẽ không trách tội."

Phụng Cần Nguyên nói: "Tất nhiên rồi."

"Vậy chúng ta không ở lại lâu." Nàng gật đầu với Phụng Vũ Hoành, rồi dẫn vị tỷ muội rời đi, hạ nhân bên ngoài lại giương giọng thông báo: "Tương vương điện hạ đến!"

Thông báo cứ liên tiếp vang lên trong Phụng phủ, Phụng Cần Nguyên là đại quan nhất phẩm, người đến thăm viếng đều là người có uy tín danh sự, người nào tới cũng phải thông báo. Nhưng tam hoàng tử khác với những người khác, hẳn có thể đến, đối với Phụng Cần Nguyên và lão thái thái vô cùng cảm kích mà nói, đó là sự coi trọng.

Trầm Ngư nghe thấy tin tức Tương vương đến phủ, trong lòng xoắn lại.

Người này đối với nàng mà nói, là tương lai của nàng, là người nàng sẽ kết hôn, cùng nàng sống cả đời. Nhưng đến bây giờ hình dáng Tương vương cao thấp thế nào nàng cũng không biết, đầu óc toàn khuôn mặt của Thuần vương.

Tương vương giá lâm, mọi người lại ở trong viện nghênh đón lần nữa, trừ Huyền Thiên Ca còn đứng bên ngoài, những người khác đều quỳ trên đất.

Huyền Thiên Ca nhìn người Phụng gia liền cảm thấy buồn cười, nàng sao có thể không biết Phụng Cần Nguyên có tâm tư này, chỉ là tam ca nàng..

"Đều đứng lên đi!" Đang suy nghĩ, Huyền Thiên Dạ tới gần, khoát tay, để mọi người Phụng phủ đứng lên.

Huyền Thiên Ca phát tay cùng hân chào hỏi: "Tam ca."

Huyền Thiên Dạ gật đầu, "Thiên Ca cũng lúc còn nhỏ, hay đến Phụng phủ chơi. Vài ngày trước tam ca đã phái người mang theo chút hoa quả phụng Nam, đi về gọi người đưa vào phủ đi."

"Đa tạ tam ca, Thiên Ca thích nhất là hoa quả phụng Nam."

Hai huynh muội hân huyên một lúc, Huyền Thiên Ca dẫn theo mấy người cáo từ rời đi, Huyền Thiên Dạ đi vào linh đường thấp hương, ánh mắt dừng trên người Trầm Ngư hồi lâu.

Trầm Ngư bị hân nhìn không dám nhìn thẳng, lại cũng không có cảm giác tim đập mạnh.

Người Huyền gia đều có bộ dạng đẹp, cho dù là cửu hoàng tử bị huỷ dung, khí độ vẫn bất phàm.

Nhưng Huyền Thiên Dạ này, Trầm Ngư lại thực sự không cảm thấy hân sao xuất chúng. Dáng người, tướng mạo, thế nào cũng thấy không có gì đặc biệt, chỉ là gương mặt lạnh luôn giương ra kia, làm cho hân có vài phần uy nghiêm.

Lại nghĩ tới thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa, chỉ cảm thấy đó mới là nam tử tốt nhất trên đời, có khí độ nho nhã, có nụ cười ướt át, âm thanh nói chuyện như gió xuân phả vào mặt, làm người ta không tự giác muốn thân cận.

Ánh mắt Huyền Thiên Dạ vẫn còn dừng ở chỗ Trầm Ngư, còn suy nghĩ của nàng đều không biết đã bay đi đâu rồi.

Chợt nghe Huyền Thiên Dạ hét lớn một tiếng, phát tay áo xoay người rời đi.

Lão thái thái một lòng đi theo, nhanh chóng nháy mắt với Phụng Cần Nguyên để hân tự mình đi tiễn.

Kỳ thật không cần lão thái thái nói, Phụng Cần Nguyên dĩ nhiên là muốn đích thân tiễn Tương vương.

Hai người đang đi, thẳng đến cửa phủ, Huyền Thiên Dạ mới lạnh giọng nói với Phụng Cần Nguyên: "Nghe nói trưởng tử của Phụng đại nhân hôm nay lại náo loạn đến phải chê cười."

Phụng Cần Nguyên bất đắc dĩ, thật sự là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Lúc Phụng Tử Hạo làm âm ỉ bị người nhiều nhìn thấy như vậy, chỉ sợ trước mắt toàn kinh thành đều chê cười truyền đi.

Thấy hân lộ ra cái dạng này, Huyền Thiên Dạ buồn bực một trận, "Phụng tướng nếu ngay cả đứa trẻ nhà mình quản không được, thì sao có thể làm nên đại sự cho bốn vương?"

Phụng Cần Nguyên nhanh chóng khom người nói: "Xin điện hạ yên tâm, thần nhất định xử lý tốt chuyện trong nhà, tuyệt sẽ không để điện hạ gặp phiền toái."

"Vậy Phụng đại nhân phải chú ý nhiều một chút, muốn đẹp bên ngoài tất phải yên bên trong, đạo lý này không cần bốn vương nói thêm nữa, đừng để trưởng tử người làm hỏng đại sự. Còn có, " hân trầm ngâm, lại nhìn thoáng qua vào Phụng, mới nói: "Người vừa rồi là Trầm Ngư?"

Phụng Cần Nguyên gật đầu: "Đúng vậy."

"Ừ, đúng là tuyệt sắc. Bỏn vương nói thật với Phụng vương, tâm nữ nhi của người không ở trên người bỏn vương, nhưng người, phải làm nàng biết nên làm những gì tốt cho bỏn vương. Nhớ an phận, đừng có tâm tư khác, làm loạn đại sự của bỏn vương."

Nói xong câu cuối cùng, Huyền Thiên Dạ mang theo đám hạ nhân xoay người bước đi.

Phụng Cần Nguyên cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm lưng, Tương vương nhìn ra tâm tư Trầm Ngư sao? Chờ khi tang lễ kết thúc, hẳn sẽ phải giáo huấn Trầm Ngư và Tử Hạo một phen, đừng như lời Tương vương, bị Trầm Ngư và Tử Hạo làm hỏng đại sự.

Một ngày này, từ sớm đến tối đều ngheh đón rồi lại tiến đi, cửa Phụng gia sắp bị người đập hỏng rồi, bữa tối dùng chậm hai canh giờ.

Sau khi ăn xong, thể lực lão thái thái không chống đỡ được, về nghỉ ngơi trước, chỉ chừa ít hạ nhân thủ lĩnh, những người khác đều tự hồi viện. Thầm gia bên kia cũng phái người đến, giải thích giờ Dần sẽ vào Phụng phủ, đưa tang Thầm thị.

Vì hôm nay Huyền Thiên Ca mang đến hai ân điển, Điều thị kích động nhất thời cũng chưa ngủ được, Phụng Vũ Hoành liền vào phòng Điều thị bồi nàng nói chuyện, hai người trò chuyện tới sáng mới chợp mắt được một lát, cũng chưa kịp hípc mắt, đã bị Hoàng Tuyền gọi dậy: "Phụ nhân, tiểu thư, dậy thôi, người Thầm gia đã đến của Phụng phủ."

Thầm thị có người Thầm gia đưa tang, Phụng phủ bên này giảm đi không ít chuyện, lĩnh cửu được khiêng lên, sau khi người canh giữ nói một bài tế, liền nâng quan tài đi ra xe ngựa bên ngoài.

Phụng Tử Hạo cũng được hạ nhân giúp đỡ vội tới bái biệt Thầm thị, thấy quan tài nâng lên xe, Phụng Tử Hạo hu hu khóc.

Hắn vừa khóc, làm Trầm Ngư cũng khóc theo.

Thầm Vạn Lương nhìn hai đứa trẻ này, cảm thấy chua xót, liền chuẩn bị khuyên vài câu, lại nghe Phụng Tử Hạo kia vừa khóc vừa nói: "Mẫu thân không còn, về sau ai cho Tử Hạo bạc đây?"

Một câu, suýt nữa làm Thầm Vạn Lương học máu.

Hắn quay người, hướng về phía Phụng Cần Nguyên ôm quyền, nói: "Phụng tướng, nay Thầm gia ta ai cũng không trách, tỷ tỷ ta không để ý dạy dỗ con mình, mong rằng từ nay về sau Phụng tướng quản giáo bọn họ nghiêm hơn, đừng để giống như trước. Ngoài ra, Thầm gia ta cũng sẽ mau chóng đem tài sản rút khỏi kinh thành, dọn về quê, sau này... Chỉ sợ khó gặp lại."

Phụng Cần Nguyên cũng rất xúc động, dù sao nhiều năm nay, cho dù nói như thế nào, Thầm thị lúc ban đầu, đối Phụng gia là có đại ân.

Hắn hít một tiếng, nói: "Độc đường các người đi cẩn thận một chút, chuyện sau này ai có thể đoán được. Lão gia kia nếu có chuyện gì khó xử cứ việc sai người đến đây, dù sao các người vẫn là cứu cứu của Tử Hạo và Trầm Ngư."

Thầm Vạn Lương không nói gì nữa, phát tay, mang theo đội ngũ đưa tang rời đi.

Chuyện này qua đi, tâm vài vị di nương Phụng gia cũng lạnh dần.

Đường đường là đương gia chủ mẫu, sau khi chết lại không có người Phụng gia đưa tang, để nhà mẹ đẻ người ta nâng quan tài đưa về nhà, cái này là chuyện gì?

Chủ mẫu đã như thế, nếu là có một ngày đến lượt các nàng...

Hàn thị bị phạt đóng cửa, bởi vì đưa tang Thầm thị mới theo hạ nhân đứng ở trong đám người. Nàng vốn rất muốn van cầu Phụng Cần Nguyên, để hắn thả Phấn Đại ra, nhưng vừa thấy Thầm thị thể lương như vậy, lại cảm thấy lo lắng của mình không giúp gì được cho Phấn Đại.

Chuẩn bị về viện của mình, lại nghe thấy Phụng Cần Nguyên đột nhiên gọi nàng một tiếng: "Hàn thị!"

Nàng vui vẻ, nghĩ đến Phụng Cần Nguyên rốt cuộc không đành lòng không để ý nàng, nhanh chóng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lại theo thói quen mang thêm một tầng mỉa mai.

Nhưng Phụng Cần Nguyên trước mắt như người xét xử, làm sao có tâm tình thương thức của mị nhân của nàng, chỉ lạnh giọng nói với nàng: "Người về viện thu dọn đồ của Phấn Đại, trước buổi trưa hôm nay, ta sẽ an bài người đưa nàng đến thôn trang ngoại thành."

"Cái gì?" Hàn thị kinh hãi, "Lão gia ngài đây là..."

"Không nói nữa." Phụng Cần Nguyên lộ vẻ mệt mỏi, "Chính nàng trông quá xấu, cũng chỉ có thể tự mình ăn." Nói xong, lại nhìn về phía các vị di nương khác, "Các người nhớ kỹ việc hôm nay, mặc dù không còn chủ mẫu, nhưng dù sao các thiếu gia tiểu thư vẫn do các người nuôi dưỡng, đừng nuôi dưỡng như Phấn Đại, lại làm ta thương tâm."

Di nương nhóm đều đồng ý, Phụng Vũ Hoành lại dương cầm hỏi Phụng Cần Nguyên một câu: "Phụ thân công bằng hôm qua nói cho ta đâu rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 139: 117: Tin Kỳ Quái

Phượng Vũ Hoành nhắc tới như vậy, mọi người lại nhớ lại chuyện hôm qua Phượng Tử Hạo điên cuồng đuổi theo muốn chém nàng.

Lão thái thái tỏ thái độ trước: "Cẩn Nguyên, bảo Tử Hạo giải thích với A Hoành, ngoài ra, chuyện này cũng không thể bỏ qua như vậy!"

"Ta không xin lỗi!" Phượng Tử Hạo hô lớn: "Dựa vào cái gì mà muốn giải thích với nàng? Mẫu thân chính là bị nàng hại chết!"

Phượng Vũ Hoành cũng không tức giận, liền trở mắt nhìn Phượng Cẩn Nguyên, nhìn chăm chăm làm Phượng Cẩn Nguyên đau đầu từng trợn.

Thế cục hiện nay không thích hợp, Thẩm thị đã chết, Diêu gia có dấu hiệu vực lại, hần vừa phải bảo vệ Trầm Ngu, lại không thể đắc tội Phượng Vũ Hoành. Lại nhìn Tử Hạo, Phượng Cẩn Nguyên đột nhiên cảm thấy trường tử này cho dù có hần che chở, nhưng lại không có tác dụng gì. Thân mình phế thành như vậy, tương lai không thể nối dõi tông đường cho Phượng gia, còn luôn gây rắc rối, liên lụy Phượng gia làm trò cười cho người khác. Ác tử như thế, hần còn có tác dụng gì?

"Người đã không chịu giải thích, vì phụ cũng không bắt buộc." Phượng Cẩn Nguyên nhìn Tử Hạo, bỗng nhiên nói một câu như vậy. Sau đó gọi quản gia Hà Trung: "Chuẩn bị xe, đưa thiếu gia đuổi theo người Thẩm gia, nói thiếu gia tự nguyện trở về quê nhà thủ lĩnh cho mẫu thân." Nói xong, nhìn thoáng qua Phượng Vũ Hoành, không nói gì, liền nâng bước hướng Tùng viên rời đi.

Phượng Tử Hạo hoàn toàn tròn tròn mắt, để hần đi thủ lĩnh? Cũng không cho hần đi học sao?

Hần muốn gọi Phượng Cẩn Nguyên trở lại mong hần đổi ý, nhưng vừa quay đầu, lại thấy được ánh mắt thương hại của Phượng Trầm Ngu. Thương hại tiếp theo là tuyệt vọng, sau đó liền hành lễ trước lão thái thái, rồi cũng xoay người rời đi.

Lần này Phượng Tử Hạo thật sự sợ hãi, vội vàng cầu cứu lão thái thái: "Tổ mẫu, ta..."

"Đừng nói gì nữa." Lão thái thái cắt đứt lời nói của hần, "Liên theo lời của phụ thân người. Hà Trung, chuẩn bị xe đi."

Lão thái thái nói xong, liền để Triệu ma ma nâng về viện của mình. Theo sau là nhóm nữ quyến từng bước rời đi, đến cuối cùng chỉ còn lại Phượng Vũ Hoành đang đứng tại chỗ.

Phượng Tử Hạo liền nhớ tới chuyện nhận lỗi, nhanh chóng nói với Phượng Vũ Hoành: "Nhị muội, ta sai rồi, ta thật sự biết lỗi rồi. Muội xin phụ thân đừng để ta đi thủ lĩnh được không?"

Phượng Vũ Hoành nhìn Phượng Tử Hạo như thế này liền thấy buồn cười, hần thật đúng là con của Thẩm thị, một chút đầu óc cũng không có.

"Đại ca, có thể thủ lĩnh cho mẫu thân chính mình là chuyện hạnh phúc cỡ nào? Người chẳng lẽ không nhớ mẫu thân thân sinh của người sao? Đừng quên, người làm đổ một cây đuốc, khiến xác của nàng cháy sạch chỉ còn một nửa, muội muội nhắc nhở người, đến trước mộ phần của mẫu thân nhớ đốt nhiều tiền giấy chút, đỡ phải đến nửa đêm mẫu thân đến đòi mạng người."

Nàng hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Phía sau, Phượng Tử Hạo liều mạng quát to, dù sao hần cũng đang bị thương nặng, làm sao có thể chống lại hạ nhân thân thể cường tráng bình thường, một lát sau đã bị nhét vào xe ngựa. Phần Đại còn có cơ hội thu thập quần áo, Phượng Tử Hạo này ngay cả một cái lông trong Phượng phủ cũng không thể mang đi.

Phượng Vũ Hoành trên đường trở về Đồng Sinh hiên một chút cũng không cảm thấy thoải mái, Thẩm thị mất, Phượng Tử Hạo mất, Phần Đại phải bị đưa đi, nhưng là vì sao, sợi dây trong lòng nàng càng ngày càng thắt lại?

Phượng Cẩn Nguyên cũng không lập tức trở lại Tùng viên, mà nửa đường lại rẽ sang, đi thẳng đến Thư Nhã viên của lão thái thái.

Lúc hần đến đó, lão thái thái còn chưa trở về, dùng qua nửa chén trà, mới nhìn thấy Triệu ma ma đang đỡ lão thái thái vào phòng.

Phượng Cẩn Nguyên nhanh chóng đứng dậy tự mình giúp lão thái thái ngồi xuống, lão thái thái biết hần nhất định có điều muốn nói, vung tay lên, chúng hạ nhân rời đi. Cho đến khi Triệu ma ma đóng cửa từ bên ngoài, lúc này mới mở miệng hỏi: "Người đệ Tử Hạo đi thủ lĩnh, nói vậy cũng là đã nghĩ thông một số chuyện rồi?"

Phượng Cẩn Nguyên bắt đầu dĩ than một tiếng, gật đầu nói: "Không nghĩ ra cũng không có cách nào, thế cục trước mắt biến hóa như vậy, nếu Tử Hạo lại cứ làm bừa thế này, tam điện hạ bên kia cũng không bỏ qua."

Lão thái thái nhắc tới một vấn đề mấu chốt: "Thẩm thị vừa đi, quý phủ liền không có chủ mẫu, người tính như thế nào? Cưới người khác, hay là nâng một

ngươi lên?"

Phượng Cận Nguyên trầm mặc trong chốc lát, đáp: "Con tạm thời không có suy nghĩ lập chủ mẫu khác."

Lão thái thái không bắt buộc hắn, chỉ là giúp đỡ phân tích nói: "Tạm thời quan sát trước cũng tốt, Thẩm thị đã chết, không phải là hạ xuống, mặc kệ tương lai chủ mẫu là ai, Trầm Ngư đều vĩnh viễn là chính nữ. Chỉ là Điều gia bên kia, hiện giờ thực làm ta thấp thòm lo âu!"

"Con cũng cảm thấy nguy hiểm." Hoàn toàn đoán không ra nước cờ của Hoàng Thượng!

"Mặc kệ thế nào, hiện tại không nguy hiểm đến lợi ích của Trầm Ngư, ta chủ trương bảo đảm A Hoàn." Lão thái thái vừa nói vừa tính kế, "Cửu hoàng tử tuy nói không có khả năng, nhưng không có nghĩa là thất hoàng tử không có khả năng. Tuy hắn từng trước mặt Hoàng Thượng nói không cần ngôi vị Hoàng Đế, nhưng chuyện tương lai ai có thể nói chính xác. Huống chi, Từ Duệ vừa đi đến Tiêu Châu, đã trở thành thân sư đệ duy nhất của hoàng thượng! À" Nàng nghiêm túc nhìn Phượng Cận Nguyên, "Trước tiên không cần lo lắng chuyện chủ mẫu, quan sát Điều gia, nếu bọn họ thật sự trở lại, người nhất định phải nâng Điều thị lên lần nữa."

Phượng Cận Nguyên thật lâu đều không lên tiếng, nhưng trong lòng luôn luôn suy nghĩ.

Lão thái thái lo lắng thật sự chu toàn, hắn cũng nghĩ như vậy, một khi Điều gia bên kia có động tĩnh, đưa Điều thị trở lại làm chủ mẫu là lựa chọn tốt nhất. Như vậy, Phượng Từ Duệ lại trở thành trưởng tử, hắn cũng có thể cho cửu hoàng tử bên kia một câu trả lời thỏa đáng.

"Con đều nhớ kỹ, mẫu thân nghĩ trước, con sẽ suy nghĩ lại." Phượng Cận Nguyên hướng lão thái thái hành lễ, vội vàng rời đi.

Lão thái thái đưa một bàn tay lên vỗ vỗ khuyên tai được tặng sáng nay, lại đem tay kia đưa tới trước ngực, cảm thụ được độ ấm của noãn tâm ngọc, trong lòng hy vọng thời tiết nhanh lạnh chút, như vậy nàng mới có thể diện áo choàng chôn tía kia.

Nay nàng cũng không sợ mùa đông vừa đến bệnh ở thất lưng lại tái phát, chỉ cần có Phượng Vũ Hoàn ở đây, các loại bệnh gì cũng có thể trị hết! Không khỏi vì bản thân mà bất đầu đắc ý, nàng làm như vậy, cũng không đắc tội hai bên, bảo vệ Trầm Ngư, lại không làm trái tim Phượng Vũ Hoàn băng giá, đúng là nhất tiễn song điêu.

Ngay giữa trưa, một trận gào khóc thảm thiết vang lên, Phượng Phấn Đại bị hạ nhân trói lại nhét vào trong xe ngựa, nhưng khi xe ngựa nghênh ngang đi, Phượng Phấn Đại nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng âm thầm thề... Phượng gia, ta nhất định sẽ trở về! Khuất nhục mà các người cho ta, ngày sau chắc chắn trả lại gấp bội lần, tựa như Phượng Vũ Hoàn trả thù, ta cũng noi theo, cho một đám các người sống không bằng chết.

Thẩm thị, Từ Hạo và Phấn Đại rời đi, làm Phượng gia trong thời gian ngắn đã yên tĩnh trở lại.

Phượng Vũ Hoàn cảm thấy, có một số việc đã buông thả đủ rồi, đây là thời điểm nên giải quyết.

Thừa dịp Điều thị chăm Từ Duệ ngủ trưa, nàng gọi Tôn ma ma đến viện mình, ngay dưới bóng cây táo, đưa một túi bạc vụn cho Tôn ma ma.

Tôn ma ma sững sốt, tựa hồ như hiểu ra, nhìn Phượng Vũ Hoàn, dứt khoát quỳ xuống.

"Lão nô tạ nhị tiểu thư không giết." Chuyện của nàng không gạt được Phượng Vũ Hoàn, điểm này từ lúc Tôn ma ma nhìn thấy trầm cài tóc thì trong lòng đã rõ, huống chi từ chùa Phổ Độ về Phượng Vũ Hoàn còn đã chú ý nàng. Chỉ là mấy ngày nay cũng không thấy nàng đuổi đi, những ngày như vậy đối với Tôn ma ma mà nói, quả thực so với địa ngục còn khổ hơn. Mỗi ngày đều cảm thấy là ngày cuối cùng, mà ngày tiếp theo đều có thể nhìn thấy mặt trời mọc. Không hề ngạc nhiên, chỉ là trong lòng run sợ.

"Ta sợ dĩ không giết người, là nhớ đến tình chủ tớ nhiều năm của người với mẫu thân ta." Phượng Vũ Hoàn nhìn Tôn ma ma, cũng bùi ngùi, "Ta cũng biết người vì con cháu, nhưng không thể để người ở lại Phượng gia, ít bạc vụn này của ta là một chút tâm ý, người cầm đi đi. Đừng chào hỏi mẫu thân ta, ta sẽ nói với nàng."

Tôn ma ma khóc, nặng nề dập đầu với Phượng Vũ Hoàn ba cái, lau nước mắt rồi xoay người rời đi.

Vong Xuyên thấy Tôn ma ma đã đi xa, nỉ non nói: "Tiểu thư không giết nàng, nhưng nàng đối với Thẩm gia cũng không còn giá trị lợi dụng. Huống chi, ở giữa đã thất thủ vài lần, người như vậy, tự khắc sẽ có người xử trí."

Phượng Vũ Hoàn gật đầu, "Cho nên, cần gì làm ô uế tay chúng ta." Nàng đứng lên, hít sâu một hơi, không phải là nàng tàn nhẫn vô tình, mà là có một số việc, thật sự không thể đồng tình. "Đứng rồi." Nàng gọi Vong Xuyên, "Người theo ta vào được thất một chút."

Một chủ một hầu vào được thất, Phượng Vũ Hoàn cầm lấy trên bàn có vẽ như là một tập viết đưa cho Vong Xuyên: "Đây là sổ tay ta đã sửa lại, toàn bộ viết các bệnh của bệnh nhân phải chữa thế nào, còn có một ít kiến thức về thuốc và phương pháp chẩn bệnh. Hai ngày này Từ Duệ phải đi Tiêu Châu, đến lúc đó người đi cùng hắn, tìm cho mười hai nha đầu kia một vị tinh thông về dược lý dạy học, vừa dạy các nàng tập viết, vừa dạy chút kiến thức dược lý căn bản. Người lại từ mười hai nha đầu kia chọn ra một người ổn trọng, đưa tập này giao cho nàng, chờ các nàng học xong là có thể dựa theo cái này mà luyện tập. Sau này nếu ta có thể đi Tiêu Châu, cũng sẽ tự mình đi xem."

Vong Xuyên nhận lấy quyển sổ, trong lòng tính ngày, "Đến lúc trở về, Nguyệt Tịch đến, nô tỳ nếu không trở lại, tiểu thư nhất định phải dẫn theo Hoàng Tuyên tiến cung. Trong hoàng cung Ban Tàu không vào được, tiểu thư tự mình cẩn thận."

Phượng Vũ Hoàn bật cười, "Tiểu thư nhà người cũng không thật sự là quả hồng mềm, huống chi, Nguyệt Tịch yển không phải là khách nam khách nữ

ngồi cùng một chỗ sao, Huyền Thiên Minh cũng ở đó mà!"

Nàng vừa nói như vậy, Vong Xuyên cũng thật sự buông lỏng, không hề lo nhiều.

Lúc chạng vạng, Huyền Thiên Ca phái người đến, nhắc Từ Duệ nhanh chóng đến Tiêu Châu, để sư Diệp Vinh chuẩn bị ngay đêm Nguyệt Tịch làm lễ thu nhận Từ Duệ làm đệ tử, cáo chiếu toàn bộ thư viện.

Điều thị vừa nghe lời này, nhanh chóng thu xếp cho Từ Duệ.

Phượng Vũ Hoành cũng không hiểu quy định đến trường bá sư có cái gì, đứng ở một bên không giúp được gì, chỉ có thể lôi kéo Từ Duệ giương mắt nhìn Điều thị đi qua đi lại.

Điều thị vừa sắp xếp vừa cảm thán: "Hai người các con đó, cuối cùng cũng đều làm ta thả tâm. A Hoành có cửu hoàng tử nhớ thương không cần phải nói, nay Từ Duệ cũng có tiền đồ tốt như vậy, ông ngoại các ngươi nếu biết, nhất định sẽ rất cao hứng."

Từ Duệ đối với ông ngoại có ấn tượng rất mơ hồ, dù sao lúc đó hắn còn quá nhỏ, nhưng luôn nghe Điều thị và Phượng Vũ Hoành nhắc tới, liền có mấy phần chờ mong đối với ông ngoại.

"Về sau Từ Duệ có tiền đồ, nhất định sẽ đối tốt với ông ngoại." Tiểu hài tử ngẩng cổ lên nói với Phượng Vũ Hoành: "Tỷ tỷ nếu có rảnh, về sau nhớ đến Tiêu Châu thăm đệ, Từ Duệ nhất định cố gắng thành công, tương lai mặc kệ tỷ tỷ như thế nào, Từ Duệ sẽ nuôi tỷ tỷ."

Một câu của tiểu hài tử, nhưng lại làm cái mũi Phượng Vũ Hoành cay cay.

Không khí ám áp tràn ngập hy vọng ở Đồng Sinh hiền, so với Kim Ngọc viện phú quý nhất lại giống như một toà nhà chết, ngay cả Trầm Ngư cũng rời đi, đến Vũ Phương đường ở.

Giờ phút này, trong tay Trầm Ngư cầm một phong thư được đóng kín hồi nha đầu Ý Nguyệt: "Ai đưa tới?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Nữ Nhân Đồng Mệnh Tương Liên

Ngày hôm đó Trầm Ngư dùng bữa tối ở bên ngoài phủ.

Người gửi lá thư này tỏ rõ mời nàng đến một phòng ăn trang nhã tại lầu hai của Minh Nguyệt Lâu trong thành, cũng không viết rõ ai là người hẹn gặp.

Ý Nguyệt chỉ nói với Trầm Ngư là hạ nhân gác cổng đưa tới, người truyền tin là một đứa bé, vừa giao lá thư này đến cửa Phượng phủ liền chạy đi.

Ý Nguyệt cũng không đồng ý để Trầm Ngư xuất môn lúc này, dù sao trời đã tối rồi, hướng chi còn không biết người nào hẹn gặp, lỡ như là bẫy, chẳng phải sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng Trầm Ngư kiên trì ra phủ. Nàng cảm thấy người viết phong thư này nhất định là một vị cố nhân, hơn nữa, vị cố nhân sắp sửa gặp mặt này nhất định sẽ khiến cuộc sống của nàng có một chút cải biến.

Ý Nguyệt không có biện pháp, không thể làm gì khác ngoài việc cùng Trầm Ngư đi ra ngoài. Một chủ một tớ ngồi trên xe ngựa chạy tới Minh Nguyệt Lâu. Đến nơi đã sớm có tiểu nhị đứng chờ, thấy các nàng tới liền nhanh chân qua chào hỏi một câu: "Người là Phượng tiểu thư?"

Trước khi ra khỏi cửa Trầm Ngư chỉ dùng một chiếc sa mỏng để che mặt, nghe câu hỏi của tiểu nhị liền gật đầu, theo sự hướng dẫn của tiểu nhị đi đến một gian phòng trang nhã.

Nàng đến chỗ hẹn đã thấy một người ở bên trong uống trà. Đó là một nữ tử, thân vận áo tơ trắng, đầu đội đầu lạp, thân hình gầy gò.

Nàng phân phó Ý Nguyệt ở ngoài cửa coi chừng, một mình đi vào, chợt nghe thấy nữ tử đội đầu lạp nói: "Phượng đại tiểu thư có thể tới nơi đã hẹn, chắc là vẫn có mấy phần dừng khi."

Người vừa mở miệng, Trầm Ngư lập tức nghe ra tiền nhân là ai, nàng hướng về phía đối phương thi lễ, nói: "Hoá ra là Thanh Nhạc quận chúa."

Đối phương buông chén trà trong tay, khẽ gật đầu một cái, nói với Trầm Ngư: "Ngồi đi."

Lúc này Trầm Ngư mới ngồi vào chỗ đối diện Thanh Nhạc, tiện tay tháo sa mỏng của mình ra, sau đó nói với Thanh Nhạc: "Gian phòng này hiện chỉ có hai chúng ta, quận chúa tội gì còn mang theo đầu lạp?"

Thanh Nhạc run lên, nắm hai bàn tay thật chặt, chột nghe nàng cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta không còn lựa chọn khác, chỉ sợ cả đời này cũng không dám lấy đầu lạp xuống."

Trầm Ngư sùng sốt, lập tức nghĩ đến chuyện Định An vương phủ bị đốt cháy. "Ngươi bị bỏng mặt?" Câu hỏi vừa thoát ra đã cảm thấy có gì không đúng. Thanh Nhạc mang đầu lạp, nhưng khăn che mặt cực mỏng. Nàng ngồi ở đối diện vừa nhìn thấy là hiểu ngay khuôn mặt Thanh Nhạc cũng không có gì thay đổi. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trầm Ngư thấy không được đúng lắm, tăng cường hỏi thêm một câu.

Thanh Nhạc khẽ cắn môi, hung tợn nói: "Là nhị muội muội ngươi ban tặng, ta bị đốt rụi tóc." Dứt lời liền gạt đầu lạp trên đầu xuống.

Trầm Ngư sợ ngây người, hoá ra dưới đầu lạp của Thanh Nhạc là một cái đầu bị đốt trụi tóc. Mái tóc trước đây của nàng hôm nay một cọng cũng không còn, trên da đầu có ba vết thương xấu xí vẫn còn vết máu, quả thật ác tâm muốn chết.

Trầm Ngư cảm thấy buồn nôn nhưng đều cường chế nhịn xuống.

Thanh Nhạc lại tự giễu nói: "Nhìn nhiều hóa quen, lúc ban đầu thấy mấy vết này trên đầu, ta thiếu chút nữa muốn đem đầu mình chặt bỏ. Ngươi biết không? Tóc ta không dài ra được nữa, phụ vương mời đến rất nhiều đại phu, người người đều nói không thể dài ra."

Vành mắt Thanh Nhạc hơi phồng hông, một nữ tử bị đốt thành như vậy, cả đời này nàng không còn chỗ để dựa vào.

Nhưng nàng vốn là quận chúa! Phụ thân tuy là vương gia khác họ, nhưng rốt cuộc so với các cô nương nhà khác còn tôn quý hơn rất nhiều. Chỉ là chưa từng nghĩ có lúc rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay... "Đều là do Phượng Vũ Hành, ta nhất định phải giết nàng!"

Phượng Trầm Ngư rất thông minh, nàng biết Thanh Nhạc gọi nàng ra đây nhất định không chỉ đơn giản là kẻ khổ như vậy. Giao tình của hai người họ chưa nói tới hai chữ thân thiết, đôi phương nếu như muốn kẻ khổ cũng không tìm đến nàng. Nghĩ đến đây, hẳn là Thanh Nhạc muốn cùng nàng liên thủ lần nữa, đem Phượng Vũ Hành từ trên đài cao mạnh mẽ kéo xuống.

Trầm Ngư biết, đã nghe tâm sự bí mật của đối phương, nhất định phải dùng bí mật của mình để trao đổi, như vậy mới đổi lấy được một tình hữu nghị.

Vì vậy nàng chủ động đổ trà vào chén trà nhỏ trong tay, lại không uống mà đưa khăn thấm nước trà. Thấm xong trước mặt Thanh Nhạc lau lông mày của mình. Một lát sau, hai hàng lông mày đã bị nàng lau sạch sẽ, trụi lủi một mảng cái gì cũng không có.

Thanh Nhạc sợ ngây người. Gương mặt của Phượng Trầm Ngư trước nay luôn là đối tượng mà nữ nhân đổ kỵ, so với gương mặt không có lông mày trước mắt này vốn không thể nào có chung một mối liên hệ.

Trầm Ngư nhìn thấy biểu tình trên mặt Thanh Nhạc, biết việc mình làm đã đạt hiệu quả, vội vàng đem thả tóc xuống trước trán, che đi lông mày. "Là Phượng Vũ Hành ban tặng, ta hôm nay cùng quận chúa cũng có bộ dáng giống nhau."

Thanh Nhạc kỳ quái: "Sao ngươi lại thế này? Nàng biến ngươi thành dạng này thế nào?"

Trầm Ngư cười khổ: "Quận chúa chắc cũng nghe nói tang sự của mẫu thân ta xảy ra chuyện?"

"Chuyện ca ca ngươi phóng hỏa?"

"Phải." Trầm Ngư gạt đầu, lại nói: "Nhưng nào có đạo lý con trai ruột cố ý phóng hỏa, còn không phải đại ca ta biết mẫu thân bị Phượng Vũ Hành hại chết, lúc đó mới không khống chế được ý niệm muốn giết chết nàng, cũng không biết nghĩ đốt trụ linh đường, đốt lông mày của ta. Quận chúa ngài nói xem, món nợ này ta không tìm Phượng Vũ Hành, chẳng lẽ lại tìm ca ca ta tính sao?"

Thanh Nhạc tán thành ý tưởng của nàng: "Dĩ nhiên là muốn tìm Phượng Vũ Hành tính toán. Ca ca ngươi làm cũng không sai, đổi lại là ta, cũng phải băm thây nàng thành trăm đoạn mới giải hận. Đúng rồi, lông mày này của ngươi còn có thể dài ra lại sao?"

Trầm Ngư cười khổ: "Hỏi qua đại phu, tuy rằng có thể dài lại, nhưng lần đầu thế này, quá trình cũng dài ra, chỉ ít trong vòng một năm là không có hy vọng gì. Nếu muốn được như ngày trước, chậm thì cũng phải đến ba năm. Đến tận ba năm, năm nay ta đã mười bốn, ba năm nữa, đã qua tuổi tốt nhất để xuất giá. "Nàng cố ý nói nghiêm trọng một chút, vì chỉ là muốn hùa theo tâm tình của Thanh Nhạc. Thật ra lông mày của nàng, không quá nửa năm có thể mọc dài, qua bảy, tám tháng là có thể khôi phục như ban đầu.

Thanh Nhạc càng nghe càng tức, liền nghĩ đến tóc của mình: "Chỉ ít của ngươi còn có thể mọc lại, ta lại chỉ có thể vĩnh viễn ở cái dạng này."

Trầm Ngư nhận ra hai người nói chuyện đến đây đã nhận thức thành công. Vì vậy không đợi Thanh Nhạc nói rõ ý đồ, Trầm Ngư liền chủ động mở miệng nói: "Kỳ thực Trầm Ngư cùng quận chúa vốn không có gì động chạm, hôm nay lại có chung một kẻ thù, quận chúa sao không cùng Trầm Ngư liên thủ, đòi lại tất cả những gì thuộc về chúng ta."

Thanh Nhạc thấy Trầm Ngư nói rất có lý, cũng không ngại thừa nước đục thả câu, gật đầu nói: "Hôm nay ta tới tìm ngươi cũng là có ý này, dù sao ngươi và nàng đều ở Phượng phủ, so với ta thì biết rõ cuộc sống của nàng hơn. Còn nữa, mấy năm nay ta làm quận chúa không phải chỉ có cái mác không, cũng có chút thế lực của mình, ta với ngươi, nội ứng ngoại hợp, còn có chuyện sợ Phượng Vũ Hành?"

Chuyện thu thập Phượng Vũ Hành có người giúp đỡ khiến Phượng Trầm Ngư thật cao hứng. Vì vậy nàng nhanh chóng gật đầu nói: "Quận chúa yên tâm, ngày sau quận chúa cần Trầm Ngư ta phối hợp cái gì, xin cứ việc phân phó. Chỉ là chúng ta phải liên lạc như thế nào? Đến phủ truyền tin. . khẳng định không được."

Điều này Thành Nhạc đã sớm có dự định, hướng Trầm Ngư nói: "Mình Nguyệt Lâu này là tài sản của vương phủ ta, ta có tin tức gì sẽ phái người đưa đến nơi đây, người cũng phái nha đầu đắc lực bên mình chuyên cần chạy qua bên này. Nếu người có sắp xếp, cứ giao cho chương quỹ là được."

Đến tận đây, Thanh Nhạc và Trầm Ngư chính thức kết liên minh, mà toàn bộ những điều này, Phụng Vũ Hành đương nhiên không biết. Nàng đang theo Điều Thị cùng chuẩn bị cho Từ Duệ đi Tiêu Châu.

Điều thị nhanh chóng quyết định để Từ Duệ đi, thứ nhất là có thái độ tích cực với thư viện bên kia, thứ hai nàng cũng muốn Từ Duệ rời đi đất Phụng gia thị phi này, sợ cái nơi không an bình này lại sinh ra con thiêu thân mà quý nào đó.

Đối với việc lần này, Phụng Vũ Hành rất tán đồng. Nàng luôn cảm thấy cái chết của Trầm thị, việc Phụng Từ Hạo và Phụng Phấn Đại rời khỏi Phụng phủ cũng không có cách nào làm cho Phụng phủ này an ổn, Phụng Trầm Ngư cũng không phải bị mất cái răng nanh mà nuốt xuống bụng. Mẫu thân và ca ca nàng rơi vào kết quả như vậy, nếu nàng không làm chút gì, vậy thì không phải Phụng Trầm Ngư.

Phụng Vũ Hành đương nhiên không sợ thủ đoạn mà Phụng Trầm Ngư nhắm vào mình. Nhưng nàng sợ họa nhắm vào Điều thị và Từ Duệ, nàng kỳ thực rất muốn Điều thị và Từ Duệ cùng đến Tiêu Châu, nhưng Từ Duệ nói hấn là một nam tử hán, tại sao có thể đi đâu cũng mang mẫu thân đi cùng được. Vì rên đức năng lực độc lập của hấn, ý tưởng này đành phải thôi.

Ngay khi sáng sớm, dùng một ít điểm tâm, tất cả người Phụng gia đứng ở cửa Phụng phủ.

Lần này cũng là việc vui, Phụng Từ Duệ gia nhập Vân Lộc thư viện, được đề cử thụ nhận làm đệ tử, đây là vinh hạnh lớn, ngay cả Phụng Căn Nguyên đứng ở cửa phủ nhẹ vỗ vỗ lên đầu Từ Duệ đều thấy được trên mặt phát ra ánh sáng.

Hấn rốt cuộc vẫn là phụ thân, tiền đồ của con cái, cao hơn so với phẩm quan của hấn luôn làm người ta kích động. Hấn xoa đầu Từ Duệ, vỗ về: "Đến nơi nhất định phải nghe lời, không thể lười biếng, không thể đi theo những đứa trẻ hư học những chuyện không tốt. Con là đệ tử chân chính, không chỉ đi theo son trường học tập, còn phải học cách chăm lo cuộc sống. Một ngày làm thầy suốt đời làm cha, đừng giống như mấy đệ tử khác lúc nào cũng đòi đồ ân sư, phải biết mà buông bỏ."

Từ Duệ nửa hiểu nửa không gật đầu, cái đầu nhỏ lại chuyển sang hướng Phụng Vũ Hành.

Nàng đi lên trước, đem những lời của Phụng Căn Nguyên nói lại lần nữa cho Phụng Từ Duệ nghe, sau đó bảo: "Lời nói của phụ thân đệ cần phải ghi nhớ, bây giờ không hiểu, sớm muộn cũng có ngày đệ có thể hiểu ra." Đối với những lời này của Phụng Căn Nguyên, Phụng Vũ Hành rất tán đồng, thậm chí cảm thấy đây là lời nói có ích nhất của cha nàng từ trước tới nay. "Từ Duệ, đệ lớn rồi, sau này không thể thường xuyên về nhà, cho nên ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận hơn trước. Sư phụ đệ cũng chính là phụ thân đệ, bất kể là chuyện gì, đi thỉnh cầu sư phụ giúp giải quyết một phần là biện pháp tốt nhất."

Từ Duệ nghiêm túc gật đầu, chào Phụng Vũ Hành và Phụng Căn Nguyên. "Từ Duệ ghi nhớ, đa tạ phụ thân và tỷ tỷ dạy bảo, mong phụ thân bảo trọng thân thể." Nói xong lại chuyển sang lão thái thái: "Từ Duệ không thể ở bên cạnh tổ mẫu tận hiếu, mong tổ mẫu không trách tội."

Lão thái thái nước mắt cũng rơi xuống, đều là đưa đến Vân Lộc thư viện, so với Từ Hạo năm đó cảm động hơn nhiều.

Điều thị ôm Từ Duệ khóc một trận, Phụng Vũ Hành phải vất vả lắm mới tách hai người ra, lại đáp ứng Từ Duệ đợi qua thất tịch nhất định sẽ đến Tiêu Châu thăm hấn. Lúc này mới đưa đứa trẻ lên xe ngựa.

Nhìn xe ngựa một đường đi xa, Phụng Căn Nguyên lại đem những lời lão thái thái nói hôm qua điểm qua một lượt. Hấn bắt đầu sinh ra một loại hy vọng, hy vọng Điều gia không sao, như vậy hấn liền có thể đem Điều thị trở lại, như vậy Phụng Vũ Hành cùng Phụng Từ Duệ lần nữa trở thành trưởng tử chính nữ Phụng gia, chính nữ là Ngự vương phi, trưởng tử lại là sư đệ chân chính của đương kim hoàng thượng, thật muốn bao nhiêu vinh dự liền có bấy nhiêu.

Xoay người một cái, Phụng Căn Nguyên để ý đến ánh mắt của lão thái thái. Hấn biết, lão thái thái và hấn có suy nghĩ giống nhau.

Tiến Từ Duệ đi, mọi người đang chuẩn bị về phủ, bỗng thấy có một xe ngựa ở xa đang từ từ tiến tới.

Lão thái thái "A" lên một tiếng, nhận ra xe ngựa kia là từ đâu tới, vội vàng mở miệng: "Từ từ, hình như kia là xe ngựa trong cung."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: 119: Thiệp Mời Cung Yến

Mọi người Phụng phủ quay đầu nhìn, quả nhiên xe ngựa kia chạy thẳng đến chỗ bọn họ, chậm rãi dừng trước cửa Phụng phủ.

Từ sau màn xe vén lên, có một cô nương mặc cung trang đi ra.

Lão thái thái sở dĩ nhận ra xe ngựa này, vì hàng năm lúc này trong cung đều phái xe ngựa đưa thiệp mời cho các đại phu trong kinh, trong xe ngựa đều là một tiểu cung nữ thanh tú, còn về thiệp mời, đó là thiệp mời Nguyệt Tịch yến do Hoàng Hậu nương nương tự tay đóng Phượng ấn.

Nói như vậy, loại thiệp này được đưa đến các gia đình, trong nhà tổ mẫu, chủ mẫu và trưởng tử chính nữ đều có phần tham gia.

Mà năm vừa rồi Phượng gia có lão thái thái đại diện, trước kia Diêu thị cũng đã từng đi, lại không biết năm nay trên thiệp sẽ mời người nào.

Lão thái thái hơi kích động tiến lên nghênh đón, chủ động chào hỏi cùng tiểu cung nữ: "Ôi, năm nay đưa thiệp mời cho Phượng gia vẫn là vị cô nương này, một năm không gặp. cô nương thật sự càng ngày càng đẹp."

Tiểu cung nữ kia lập tức cười sáng lạn, bước xuống xe ngựa, cúi người hành lễ với lão thái thái: "Nô tỳ bái kiến Phượng lão thái thái, bái kiến Phượng đại nhân."

Lão thái thái nhanh chóng tự mình đỡ lấy: "Đừng khách khí."

Phượng Cần Nguyên cũng mỉm cười gật đầu: "Hôm nay Phượng gia đang có việc vui, vừa tiễn thứ tử đi Tiêu Châu bái sơn trường Diệp Vinh làm sư, cô nương lại đến đây đưa thiệp mời, không bằng vào phủ ngồi đi, uống chén trà nhỏ rồi đi!"

Cung nữ kia vừa nghe lời này, vội vàng chúc Phượng Cần Nguyên: "Diệp sơn trường là ân sư của đương kim Thánh Thượng! Nhị tiểu gia Phượng gia thật sự là có phúc, chắc là do Phượng đại nhân dạy dỗ, thật sự chúc mừng Phượng đại nhân."

Lời hay ai cũng thích nghe, nha đầu nào từ trong cung mà chả nói những câu như vậy, nói mấy câu đã làm người Phượng phủ mặt mày hớn hở.

Nhưng mà nàng cự tuyệt vào phủ uống trà, chỉ đem một phần thiệp mời đưa cho lão thái thái: "Đây là thiệp Hoàng Hậu nương nương tự mình mời, Nguyệt Tịch yến năm nay Phượng gia còn mời thêm vài vị, lão thái thái chuẩn bị sớm đi." Lại nói với Phượng Cần Nguyên: "Theo lệ thường, Hoàng Hậu nương nương chỉ mời nữ quyến, các đại nhân vẫn để Hoàng Thượng mời."

Lão thái thái tiếp nhận thiệp mời, lại cùng cung nữ kia hàn huyên vài câu, rồi mới để đối phương rời đi.

Chờ xe ngựa kia đi xa, lão thái thái nhện tò mò không mở thiệp ra, chỉ nói với mọi người: "Các người cứ đến Thư Nhã viên của ta đi, Cần Nguyên con tự lo việc mình, chuyện hậu viện nữ nhân không cần con quan tâm."

Phượng Cần Nguyên gật đầu, nâng bước trở về Tùng viên. Còn lại mọi người tất nhiên một đường đi theo lão thái thái đến Thư Nhã viên.

Mãi cho đến khi vào Thư Nhã viên, một đám đều đã ngồi, lão thái thái mới mở thiệp ra.

Nhắc tới thiệp mời, ba năm trước lão thái thái đi cùng Diêu thị, vì Phượng Vũ Hoành chưa đến mười tuổi, không tiện tham gia cung yến.

Gần ba năm qua, đều mời lão thái thái và Trầm Ngư, Thẩm thị không có ai để ý, nhưng Trầm Ngư cũng được người Phượng gia che dấu nên cũng chưa vào cung.

Quy củ là như vậy, Hoàng Hậu nương nương điểm danh người mời, có thể tìm lý do để không đi, Hoàng Hậu cũng chỉ khách khí, còn cho bọn quan viên chút mặt mũi, về phần người có tới hay không, nhiều người như vậy, nàng mới không cần nhọc lòng nhớ đến. Nhưng nếu người không được mời, vạn lần cũng không được đi vào, đừng nói đến cửa cung không vào được, cho dù đi vào, nếu bị phát hiện, vậy là tội lớn.

Mà lúc này, khi lão thái thái mở thiệp mời ra, lại bị cái tên nho nhỏ trên đó làm sợ hãi một chút.

Chỉ thấy trên đó trừ nàng ra, còn mời cả Phượng Vũ Hoành và Phượng Tường Dung.

Quan trọng là, hai người cháu này của nàng được người ta chỉ mặt điểm tên, không giống năm vừa rồi, chỉ nói "Mời tổ mẫu Phượng phủ, chính nữ đến hoàng cung dự tiệc."

Viết như vậy, trên thiệp chỉ có chữ tổ mẫu, chủ mẫu và chính nữ, còn ngày hôm nay, thì lại viết là "Mời tổ mẫu Phượng phủ, thứ nữ Phượng Vũ Hoành, tam nữ Phượng Tường Dung cùng nhau vào cung dự tiệc", ý này là...

Lão thái thái đem ánh mắt nhìn hai đứa cháu gái, nói là mời Phượng Vũ Hoành, nàng cũng không ngạc nhiên lắm, những ngay cả Tường Dung cũng được mời, vậy là ý gì? Lúc nào mà tên của Tường Dung đã được treo ở trong cung rồi?

Tất cả mọi người không lẽ lão thái thái có ý gì, Diêu thị thấy lão thái thái nhìn Phượng Vũ Hoành, lại không cảm thấy gì, chắc là thiệp mời có phần Phượng Vũ Hoành. Nhưng An thị thấy lão thái thái còn chú ý cả Tường Dung, liền ngồi không yên, hỏi thừ: "Lão thái thái, trên thiệp viết gì vậy?"

Lão thái thái hồi phục tinh thần, mở miệng nói: "Giống năm vừa rồi, mời lão thân dự tiệc, ngoài ra, còn điểm riêng tên, mời A Hoành và Tường Dung cùng đi."

"Điểm tên?" Người hỏi là Trầm Ngư, nàng không rõ ý điểm tên này, "Là nói để thứ nữ tiến cung sao?"

Lão thái thái không giải thích, cầm thiệp trong tay đưa cho Triệu ma ma, "Các người truyền nhau xem đi."

Triệu ma ma đưa thiệp mời theo thứ tự để mọi người thấy một lần, sau khi xem xong mọi người đều có biểu tình giật mình, rồi mới trả về trong tay lão thái thái.

"Đã xem rõ hết chưa?"

Mọi người gật đầu, có người vui mừng, có người tịch mịch.

Vui mừng dĩ nhiên là Diêu thị và An thị, Kim Trân chỉ cảm thấy mới mẻ, dù sao cũng không liên quan đến nàng. Mà tịch mịch, khẳng định là Trầm Ngư và Hân thị.

Bởi vì Thẩm thị, Trầm Ngư bị phạt ba năm không thể vào cung. Cung yến trước đây nàng vì bảo trì vẻ thần bí, cho tới giờ cũng chưa đi. Mà năm nay nàng thật sự muốn đi, nhưng đã muộn rồi.

"A Hoành và Tường Dung chuẩn bị đi." Lão thái thái thu hồi nghi ngờ trong lòng, nàng chú ý quan sát biểu hiện của An thị và Tường Dung, xem ra các nàng cũng không biết tại sao Tường Dung được điểm tên. Còn nghĩ, nghe nói Phụng Vũ Hoành và Tường Dung có quan hệ thân thiết, chưa biết chừng Phụng Vũ Hoành nói tốt với cửu hoàng tử, nếu là vậy, cũng không có gì đáng trách. Mấy đứa trẻ của Phụng gia được coi trọng trong cung, tóm lại là chuyện tốt.

Nghĩ như vậy, lão thái thái lại bớt sầu hơn, ánh mắt nhìn Tường Dung càng thêm hiền lành.

Nhưng tất cả trong mắt Trầm Ngư, đều chói mắt. Tất cả huy hoàng rực rỡ từng là của nàng, nay đều bị hai thứ nữ chia sẻ rồi, làm sao nàng cam tâm đây?

Lão thái thái nhìn ra tâm tư của Trầm Ngư, cũng không còn cách khác, đành phải an ủi nói: "Chuyện của Trầm Ngư, về sau để phụ thân ngươi nghĩ cách, xem có thể hoà hợp quan hệ với Vân phi không." Nàng càng nói càng nhỏ, chính mình cũng không lo lắng. Muốn hoà hợp quan hệ với Vân phi? Sau mười năm Hoàng Thượng còn chưa hoà hợp được với Vân phi, dựa vào cái gì Phụng gia có thể nghĩ cách?

Trầm Ngư nặn ra hai giọt nước mắt, đứng dậy cúi lạy: "Đa tạ tổ mẫu lo lắng."

Lão thái thái gật đầu, để Trầm Ngư ngồi xuống, rồi mới nói với Diêu thị: "Trước kia ngươi cũng từng tham dự cung yến, quy củ gì cũng đã biết, thì giúp A Hoành và Tường Dung thu xếp, đừng để hai đứa trẻ quên mất cấp bậc lễ nghĩa."

Chuyện này đối với Diêu thị là việc phải làm, nhanh chóng đứng dậy đáp ứng.

Phụng Vũ Hoành nhìn Tường Dung bên người là một bộ dáng vừa khấn trương vừa hung phấn thì cảm thấy thú vị, lại nhìn Trầm Ngư đối diện với vẻ mặt ghen khuất, cảm thấy rất thoải mái. Vì thế nàng quyết định cho Trầm Ngư thêm một liều: "Nghe nói Nguyệt Tịch yến không chỉ có nữ quyền tham gia mà các triều thần cũng tham gia, các hoàng tử cũng cùng tham dự, vậy chẳng phải tất cả các khách nam khách nữ đều ngồi cùng bàn tiệc sao?"

"Đúng vậy." Lão thái thái giải thích nói: "Bởi vì Nguyệt Tịch là ngày đoàn viên, cho nên cũng sẽ không quy củ như vậy, giống như bữa cơm Tết, khách nam khách nữ không phân biệt."

Phụng Vũ Hoành cẩn thận nghe xong, lại bát quái nói: "Trừ Ngự vương và Thuần vương thường xuyên gặp mặt, Tương vương điện hạ ở tang lễ mẫu thân cũng đã gặp một lần, còn các hoàng tử khác còn chưa thấy!"

Tường Dung cũng không nhận được muốn tham dự đề tài, liền nhỏ giọng nói: "Trong cung có bao nhiêu hoàng tử vậy?"

"Cái này ta biết." Phụng Vũ Hoành bắt đầu tán gẫu, "Ngự vương là nhỏ nhất, cho nên khẳng định có chín vị hoàng tử, không có công chúa, Vũ Dương quận chúa là cô nương duy nhất của Huyền gia."

Lão thái thái cũng gật đầu: "A Hoành nói đúng đấy, các ngươi muốn vào cung, vậy nói chút chuyện hoàng gia cũng tốt, đỡ đến lúc đó cái gì cũng không biết, lại làm xấu mặt Phụng gia."

Tường Dung vội vàng đứng dậy thi lễ: "Tổ mẫu giáo huấn đúng, Tường Dung nhất định sẽ theo nhị tỷ và Diêu di nương học hỏi nhiều hơn, sẽ không làm Phụng gia mất mặt."

Lão thái thái lúc này mới vừa lòng, phát tay, "Về đi, trở về chuẩn bị cho tốt, tính ra cũng không còn bao nhiêu ngày."

Mọi người cùng đứng dậy, hành lễ cáo từ lão thái thái.

Lúc Phụng Vũ Hoành ở trong viện đi ra, kéo Tường Dung tám năm, chỉ là âm thanh nói chuyện hơi lớn... "Tường Dung ngươi biết không? Thật đúng là buồn cười, đừng nhìn Thuần vương điện hạ bình thường không mặc đồ trắng thì là đồ xanh, lại một bộ dáng thanh nhã, nhưng thực tế ta nghe nói hắn thích dùng màu đỏ! Đặc biệt là màu đỏ y phục nữ tử, có thể làm hắn nhìn bằng hai con mắt."

Tường Dung chỉ là đứa trẻ, cảm thấy Phụng Vũ Hoành nói như chuyện thật, không khỏi cười cùng nàng thảo luận.

Hai tỷ muội vừa đi vừa nói, toàn bộ đã lọt vào trong tai Phụng Trầm Ngư.

Màu đỏ, thất điện hạ thích màu đỏ!

Giờ khắc này, trong đầu của nàng chỉ có một câu như vậy, từ từ mọc rễ, giắt dây nàng lập tức phải Ý Nguyệt đến Minh Nguyệt Lâu một chuyến, mời Thanh Nhạc quận chúa gặp ở Minh Nguyệt Lâu lúc chạng vạng.

Phượng Vũ Hoành kéo Tường Dung và An thị cùng trở về Đồng Sinh hiên, cả Điều thị cùng vào viện của nàng.

Hoàng Tuyền đem hai kiện y phục lấy ra, vài nha hoàn cùng bày ra trước mặt mọi người.

Một bộ y phục Thuỷ Vân Đoán, một bộ trường bào Lương Nhân Cẩm. Vừa lúc mặt trời mùa thu chiếu vào, hai bộ y phục này vừa hiện lên, chỉ cảm thấy tiểu viện sáng rực, làm người ta hoảng hốt không dám nhìn thẳng mà luyến tiếc rồi tầm mắt.

Đừng nói An thị và Tường Dung, đến Phượng Vũ Hoành cũng cảm thấy quá đẹp, thảo nào cổ nhân gọi tám vải này là quốc bảo, không ngờ đều là vải vóc, vào tay thợ may tốt, lại hoá mất như thế này.

Thuỷ Vân Đoán, khi ánh mặt trời chiếu vào, cảm thấy trên y phục luôn có mây bay ẩn hiện, như sương như khói, phảng phất tiên cảnh. Hoàng Tuyền nói: "Khi trăng lên, có thể chiếu ra sóng nước dập dềnh, nhìn như một mặt hồ."

Lương Nhân Cẩm, ban ngày nhìn thấy, liếc mắt đã nhập tâm, bất luận trong người có lo lắng nóng nảy thì xiêm y trước mặt này có thể làm bình tĩnh nổi lòng. Hoàng Tuyền lại nói: "Ban đêm xuống, xiêm y này làm người cùng giới cảm tâm tình nguyện cung kính thần phục, nếu khác phái, tâm tất sinh ái mộ, cũng không mang theo tà dâm."

Cái này là quốc bảo.

An thị không biết nói cảm tạ Phượng Vũ Hoành thế nào, chỉ lúi lét Tường Dung nói: "Đại ân của nhị tiểu thư, mẹ con chúng ta không có gì hồi báo, sau này cho dù có chuyện gì, chúng ta đều đứng phía sau nhị tiểu thư, dùng hết sức lực."

Phượng Vũ Hoành cũng khách khí nhiều, chỉ dặn Hoàng Tuyền làm y phục tốt, đem kiện Thuỷ Vân Đoán kia giao cho nha hoàn của Tường Dung. Sau đó lại nói: "Chờ Tường Dung xuất giá, tỷ tỷ sẽ cho muội một bộ giá y."

Chạng vạng ngày hôm đó, Trầm Ngư và Thanh Nhạc hai người ngồi đối diện trong một nhà gian ở Minh Nguyệt Lâu, chợt nghe Trầm Ngư dùng âm thanh cầu xin nói với Thanh Nhạc: "Cầu quận chúa nghĩ cách vào đêm Nguyệt Tịch, mang ta vào cung dự tiệc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: 120: Tiến Cung

Chuyện Trầm Ngư không thể vào cung, Thanh Nhạc biết, nhưng nàng không rõ tại sao Trầm Ngư lại nhất định phải tiến cung. "Nguyệt Tịch yển tuy long trọng, nhưng cũng không phải là không thể đi được. Dù sao trước nay người cũng không tới, hà tất năm nay nhất định phải đi?"

Trầm Ngư đã sớm nghĩ lý do: "Phượng Vũ Hoành cũng là lần đầu tiên tham gia cung yến, dù coi như đã chuẩn bị một cách cẩn thận cũng có thể xảy ra sơ sót, huống chi loại sơ hở này có thể để chúng ta nắm trong tay. Quận chúa chẳng lẽ không muốn nhìn thấy nàng xấu mặt như thế nào sao?"

Lời của Phượng Trầm Ngư thành công khơi mào hứng thú trong lòng Thanh Nhạc. Thanh Nhạc suy nghĩ một chút liền nghĩ một chủ ý: "Hôm diễn ra cung yến, người mặc đồ tối một chút, giả trang thành nô tỳ của ta, ta có thể mạo hiểm một lần dẫn người vào cung."

Trầm Ngư rất hưng phấn, vội vàng gạt đầu đồng ý: "Quận chúa yên tâm, ta tự có chừng mực."

Thanh Nhạc nói: "Nếu như có người nhận ra người, ta cũng sẽ không bảo vệ người."

Trầm Ngư gạt đầu: "Tuyệt đối không làm liên lụy đến quận chúa."

Hai người hẹn ngày Nguyệt Tịch hôm đó Trầm Ngư đến thôn trang ngoại thành của Định An vương chờ trước. Lúc sắp ra về, Thanh Nhạc nhắc nhở Trầm Ngư một câu: "Hoàng Hậu nương nương sợ nhất là mèo."

Trầm Ngư yên lặng ghi nhớ.

Nguyệt Tịch nói đến là đến, lúc Phượng Vũ Hoành còn đang suy nghĩ nên tìm cơ hội tốt nhìn kỹ chân của Huyền Thiên Minh một chút, Điều thị nói cho nàng biết: "Tối nay chính là Nguyệt Tịch." Đồng thời đưa hai kiện y phục trắng tinh xảo: "Vốn cũng muốn chuẩn bị cho hai con hoa phục tốt, nhưng dù sao Thẩm thị mới vừa qua đời, các con mặc diêm lệ lại không được hợp lắm. Ta và An di nương thương lượng, cuối cùng chọn ra được hai món này, một kiện thuỷ thanh, một kiện trắng bạch, vừa với các con."

Phượng Vũ Hoành ngẩng người tỉnh ngày, không phải sao, hôm nay là mười lăm tháng tám.

Điều thị nói với nàng: "Cung yến là vào buổi tối, cho nên tiệc đoàn viên ở quý phủ sẽ vào buổi trưa, ta thấy lão thái thái bên kia không chuẩn bị gì cả, chắc năm nay không có ý định tham gia, vậy thì chỉ có hai con. Ta từng nói cho con về quy củ trong cung, con nhớ chưa?"

Điều thị không yên lòng, lại nhắc nhở nàng: "Con và Thiên Ca có giao tình, vào hoàng cung hãy ở cùng Thiên Ca, con có chuyện gì Lam di có thể giúp con."

Nghe Điều thị nhắc tới Văn Tuyên vương phi, Phượng Vũ Hoành cũng vừa nghĩ tới, liền khuyên Điều thị: "Mẫu thân một ngày cũng thường không ra ngoài. Nay Từ Duệ không có nhà, người cũng không có chuyện gì, không bằng để cho Hoàng Tuyên cùng người đến Văn Tuyên vương phủ một chút, Lam di cũng rất nhớ người."

Điều thị cười khổ: "Ta dù sao cũng chỉ là thiếp, đâu thể nói ra khỏi phủ liền có thể đi."

"Mẫu thân có thể nói đi xử lý cửa tiệm, hoặc dứt khoát nói thẳng. Chỉ sợ lão thái thái ước gì người đi Văn Tuyên vương phủ nhiều một chút."

Điều thị gật đầu một cái: "Qua Nguyệt Tịch rồi hãy nói."

Phượng Vũ Hoành không nói gì nữa, đợi một hồi hai tỷ muội thử xiêm áo, lúc này mới đồng loạt đi đến Thư Nhã viên bên kia.

Tiệc đoàn viên hôm nay diễn ra ở Thư Nhã viên bởi vì lão thái thái nói linh đường của Thẩm thị dựng ở Mẫu Đơn, nàng nghĩ liền thấy không ổn, cho nên dứt khoát không đi bên kia.

Mọi người ngồi vào bàn tiệc, Phượng Cần Nguyên nhìn một bàn thức ăn bình thường, nói một câu: "Nhìn thế nào cũng cảm thấy không được bằng được thiện A Hoành chuẩn bị ngày hôm đó."

Lão thái thái đồng ý: "Không bằng ngày khác, A Hoành làm thêm một bữa nữa đi?"

Phượng Vũ Hoành nghe rồi cười: "Được thiện hôm đó A Hoành chẳng qua chỉ là giúp thôi, đều do ngự trù cùng Mạc tiên sinh làm, hơn nữa còn là tịch phổ cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ngự dụng, đâu phải nói ăn là có thể ăn."

Lão thái thái nghe vậy thấy cũng có lý, không khỏi lại oán giận Thẩm thị: "Nếu không phải Thẩm thị ngày đó náo loạn, cơ hội ngàn năm có một đáng ra phải ăn thật ngon vậy mà lại uống mất."

Phượng Cần Nguyên nói: "Quá khứ cho qua đi, dù gì Mạc tiên sinh cũng không bảm báo với Hoàng Thượng, nếu không, chỉ sợ Phượng gia ta đã đắc tội."

Lão thái thái liên tiếp ca thán, An thị vội vàng hoà giải: "Hôm nay là Nguyệt Tịch, chúng ta không nên nói những chuyện này."

"Đúng vậy." Lão thái thái cũng phản ứng kịp: "Hai hài tử này tối nay vào cung, chúng ta không thể làm ảnh hưởng tâm tình." Vừa nói vừa hỏi Phượng Vũ Hoành: "Các người cũng đều chuẩn bị đầy đủ?"

Phượng Vũ Hoành đáp: "Tổ mẫu yên tâm, Điều di nương đã nói qua quy củ trong cung cho chúng ta, lễ vật cho Hoàng Hậu nương nương, Văn phi nương nương còn có mấy vị tỷ muội tốt cũng đều chuẩn bị xong."

Phượng Vũ Hoành rất cẩn thận, vào cung một lần không tới thỉnh an Văn phi nương nương là không được. Còn nữa, tang lễ của Thẩm thị, bốn người Huyền Thiên Ca tới Phượng phủ, mỗi người đều ra tay hào phóng, quà cũng đưa lão thái thái nhưng thực tế đều là vì nàng, hy vọng lão thái thái Phượng gia có thể nể mặt mấy thứ này, từ nay về sau đối tốt nàng một chút. Cho nên Phượng Vũ Hoành cùng các nàng gặp lại, không thể không có một chút bày tỏ.

Dĩ nhiên Phượng Vũ Hoành nào có những món đồ tốt như vậy, Phượng gia cho tới bây giờ cũng chưa cho nàng đồ gì tốt, những thứ đồ kia đều là đồ Huyền Thiên Minh mang tới cửa.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy cái gì cũng không sánh bằng lễ vật người ta đưa tới, dứt khoát kiểm tâu thiên phong, sử dụng sở trường của bản thân.

"A Hoành thật chu đáo." Nghe nói chẳng những chuẩn bị lễ vật cho Hoàng Hậu nương nương, ngay cả Văn phi nương nương và mấy vị tỷ muội cũng đều chuẩn bị, lão thái thái rất hài lòng, không khỏi hỏi một câu: "A Hoành chọn đồ từ sính lễ? Trời ạ, những chuyện như vậy phải để công trung phủ chuẩn bị chứ, sao người không nói sớm?"

Phượng Vũ Hoành cười: "Tổ mẫu lo lắng quá rồi, bất kể là Hoàng Hậu còn có Văn phi, vật gì tốt chẳng nhẽ chưa từng xem qua, chúng ta sao có thể có món đồ tốt hơn. Là A Hoành ở được thất điều phối một chút thuốc dưỡng thân, coi như là một phần tâm ý, tin rằng nương nương sẽ không chê cười." Thật ra thì đâu phải là mấy loại thuốc bình thường, đồ từ tay Phượng Vũ Hoành nàng đưa ra, có khi nào kém đâu? Chẳng qua nàng không muốn nói với Phượng phủ.

Lão thái thái vốn là kẻ tham tiền keo kiệt, cảm thấy Phượng Vũ Hoành không cần công trung chuẩn bị lễ vật là tốt nhất, nếu không lại phí chút bạc. Một nhà cười cười nói nói, liền chuẩn bị dùng cơm, lão thái thái nhìn một vòng, ca thán một tiếng: "Trầm Ngư còn chưa nguyện ý ra khỏi cửa sao?"

Mấy ngày gần đây, Trầm Ngư buồn bực ở trong viện không chịu ra, lão thái thái cho người hỏi qua, quay về chỉ nói đại tiểu thư tâm tình không tốt.

Lão thái thái suy nghĩ nhất định là bởi vì không thể vào cung, tâm tình lúc này không được thoải mái. Suy nghĩ một chút cũng là do hai thứ muối được điểm tên mời, nằng lại là chính nữ, sao có thể vui vẻ?

Phượng Cần Nguyên cảm thấy khó chịu: "Trầm Ngự cũng bị chiều hư rồi."

Phượng Vũ Hoành lại mở miệng khuyên giải: "Phụ thân không nên trách đại tỷ tỷ, đều là từ tai họa mẫu thân mà ra, đại tỷ tỷ vô cớ bị liên lụy còn chưa nói, hôm nay lại là Nguyệt Tịch, chắc là... thương nhớ mẫu thân."

Nàng vừa nói như vậy, Phượng Cần Nguyên cũng không tiện nói gì nữa. Thăm thị dù sao cũng là mẫu thân thân sinh của Trầm Ngự, muốn nàng ngay lập tức vui vẻ sau khi mẫu thân qua đời cũng quá là không có tình người.

Vì thế không nhắc lại nữa, người một nhà bắt đầu ăn cơm.

Trong lúc ăn, lão thái thái vẫn có một chút không cam lòng, lại hỏi Phượng Vũ Hoành: "Những thứ được thiện kia, A Hoành cũng không làm một chút sao?"

Phượng Vũ Hoành cười đáp: "Cũng không phải là không, đơn giản vẫn có thể làm, hơn nữa ta cũng biết rõ toàn bộ cách điều chế, nếu như tổ mẫu thích ăn, A Hoành đặc biệt tìm đầu bếp chế biến lại, giống như ngự trù giúp Mạc tiên sinh hỗ trợ A Hoành làm được thiện cho tổ mẫu được không?"

Lão thái thái vừa nghe lời này liền vui vẻ: "Được! Đương nhiên là được!" Sau đó lại nhìn Kim Trân một chút, nói: "Đề Kim Trân bồi bổ thân thể một chút, nằng còn trẻ, sau này còn phải khai chi tán diệt cho Phượng gia."

Lão thái thái nói lời này, trong lòng Hàn thị liền không thấy thoải mái. Phần Đại bị đưa đi, hiện nay nằng không có gì để dựa vào, nhưng nếu có thể lại sinh một đứa bé, vậy thì không giống nữa.

Phượng Vũ Hoành nghe lão thái thái nhắc tới Kim Trân liền thuận miệng: "Kim Trân di nương vừa sinh thiếu tháng, muốn thân thể tốt hơn phải bồi bổ tốt. Nhưng mỗi bồi bổ thân thể thôi là chưa đủ, tâm tình cũng phải luôn vui vẻ mới tốt." Vừa nói vừa nhìn Phượng Cần Nguyên: "Di nương trước kia là nha đầu thân cận bên cạnh mẫu thân, hình như còn có ba người khác?"

Phượng Cần Nguyên suy nghĩ một chút: "Bán mất hai, còn một người hiện coi chừng ở Kim Ngọc viện."

Lão thái thái cũng nghĩ tới: "Nha hoàn tên Mãn Hi phải không?"

Phượng Cần Nguyên gật đầu.

Ngay sau đó Phượng Vũ Hoành đề nghị: "Nghĩ đến bốn người các nằng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm hẳn cực kì tốt, không bằng để Mãn Hi đến chỗ Kim Trân di nương, ngày thường có thể cùng di nương trò chuyện, tâm tình di nương sẽ tốt hơn rất nhiều."

Lão thái thái cũng thấy có lý, lập tức đáp ứng.

Kim Trân ngồi ăn cơm, hướng ánh mắt cảm kích tới Phượng Vũ Hoành, nói cảm tạ lão thái thái và Phượng Cần Nguyên.

Một bữa cơm đoàn viên ngày Nguyệt Tịch, ăn uống cũng coi như hoà thuận vui vẻ.

Ban đêm, Phượng Vũ Hoành và Phượng Tường Dung được toàn thể Phượng phủ dẫn lên dẫn xuống, lên xe ngựa vào cung, Phượng Cần Nguyên một mình lên chiếc xe ngựa khác. Khách nam và nữ quyền khác vào cung không cùng cửa, dĩ nhiên con đường cũng khác nhau.

Hai người các nằng mang theo một nha đầu, Phượng Vũ Hoành mang theo Hoàng Tuyền, Tường Dung mang theo nha đầu Minh Châu.

Xe ngựa đi xa Phượng Phủ, cuối cùng Tường Dung cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vốn không quá khản trương, nhưng các nằng nói đi nói lại, lại khiến ta khản trương. A... đúng rồi..." Nàng nhớ tới một việc: "Nhị tỷ tỷ, Tường Dung không chuẩn bị lễ vật riêng cho Hoàng Hậu nương nương. An di nương nói rằng lão thái bên kia cũng không nói lời nào, chúng ta lại không có vật gì tốt mang tới, coi như tính với phụ thân làm một phần."

Phượng Vũ Hoành vỗ tay Tường Dung, "Ta chuẩn bị cho Hoàng Hậu nương nương hai phần, tính đưa cho muội."

"Đa tạ Nhị tỷ tỷ, lúc ăn cơm nghe tổ mẫu nói đến lễ vật, ta còn một mực lo lắng, sợ phụ thân chuẩn bị đồ không tính chúng ta."

Phượng Vũ Hoành cười: "Yên tâm đi, chúng ta không chuẩn bị gì, phụ thân cũng sẽ tính phần của chúng ta. Hẳn không sợ chúng ta mất mặt, nhưng khẳng định sẽ suy nghĩ vì mặt mũi của Phượng gia."

Hai người cùng trò chuyện, không lâu sau liền đến cửa cung.

Nữ quyền đi bộ về phía cửa Tây, hàng năm đều như thế. Lúc các nằng đến, cửa cung đã tập trung các phu nhân tiểu thư, chờ kiểm tra thiệp mời tiến cung.

Phượng Vũ Hoành không muốn quá nhiều người chú ý lúc hai người xuống xe. Dù sao có thể tham gia cung yến, đều là các phu nhân cùng tiểu thư nhà quan gia, bất luận từ thân phận hay đã gặp qua mà nói, đều không thể so sánh với thợ yến ở Định An Vương phủ.

Nàng lôi kéo Tường Dung đến chỗ binh lính, vừa nhìn quanh xem có mấy người Tích Phong tý muội không. Đừng hy vọng có thể thấy mặt Huyền Thiên Ca ở nơi này, nàng ta là người hoàng thất, đâu cần phải xếp hàng vào cung.

Các nàng đang nhìn, lúc này trên quan đạo có một xe ngựa phi nhanh đến, tốc độ có chút nhanh, mang theo một trận cát bụi.

Các tiểu thư yêu cầu lập tức lấy khăn tay che miệng mũi lại, đều cau mày nhìn, chỉ thấy chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa môn cách đó không xa, màn xe bị vén lên, chỉ thấy một nữ tử đầu quấn khăn lụa đi xuống, theo sau còn có một nha đầu mặc hồng y.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: 121: Bộ Gia (1)

Mọi người ai nấy đều nhận ra, kẻ dùng vải lụa làm khăn trùm kín đầu kia, chính là Thanh Nhạc quận chúa, khó trách lại lớn lối đến như vậy. Tuy nói, trước mắt đứng ở bên ngoài, các quan viên, quý phu nhân cùng các tiểu thư luận địa vị đứng thật thấp hơn nhiều so với Thanh Nhạc quận chúa. Nhưng nếu thật sự so sánh mà nói, Hoàng Thượng cũng sẽ không hướng về kẻ mà nửa điểm quyền lực cũng không có, huống chi hôm nay ngay cả vương phủ cũng không còn nói chỉ đến vương gia và quận chúa. Suy cho cùng các nàng là người có tư chất, mà người có tư chất thì không nên cùng người không có tư chất so đo.

Vì vậy, mọi người chỉ nhìn một cái, rồi rí rí không hện mà cùng nhau quay đầu đi, việc ai người ấy làm.

Ánh mắt của Phụng Vũ Hoàn, thế nhưng lại luôn tập trung đặt ở trên người nữ tử mặc hồng y sau lưng Thanh Nhạc, mặc dù nàng kia một mực cúi đầu, dung nhan thoát nhìn có đen một chút, mặc cho tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận đó chính là nha hoàn của Thanh Nhạc quận chúa, Nhưng nàng biết chắc người đó, đích thị là Phụng Trầm Ngư.

Nàng sớm đã biết Phụng Trầm Ngư sẽ nghĩ biện pháp để trà trộn vào cung cấm, nàng cứ nghĩ rằng đôi phượng sẽ đi cầu tam hoàng tử giúp đỡ, nhưng lại không hề nghĩ rằng sẽ thông đồng cùng Thanh Nhạc quận chúa đến đây.

Thanh Nhạc xuống ngựa cũng chẳng thèm xếp hàng, cứ thế chạy thẳng vào đến cửa cung, chuẩn bị trực tiếp tiến vào cung, nhưng nào ngờ lại bị một ma ma ngăn cản lại.

Thanh Nhạc, khó chịu cau mày: "To gan!"

Vị kia ma ma cũng không phải dạng người gan thỏ, bà quanh năm đều ở trong thâm cung, thiên nhan của Hoàng thượng, Hoàng hậu đều ngày ngày thấy qua, há để cho một xấu quận chúa khác họ dọa sợ. Nghe thấy Thanh Nhạc lớn giọng như thế, ma ma kia phụt một tiếng cười vui vẻ rồi mở miệng nói: "Thanh Nhạc quận chúa, lão nô chính là phụng mệnh của Hoàng hậu nương nương, ra lệnh phải ở chỗ này kiểm tra thiệp mời của các nữ quyền tiền cung. Nếu như quận chúa muốn xông vào, lão nô cũng không thể làm gì, đành phải bẩm báo lại việc này cho Hoàng hậu nương nương biết vậy."

Thanh Nhạc lại nhăn mày, chuẩn bị mở miệng nói lại đôi câu, thì đã thấy Phụng Trầm Ngư sau lưng đưa thiệp mời đến.

Nàng cũng không nói thêm gì nữa, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, bộ dạng hôm nay của Phụng Trầm Ngư đã làm nàng kiềm chế lửa giận quá sức rồi, cũng không thể để nó bùng nổ lại sinh ra thêm chuyện nữa.

Thấy có nha hoàn đưa thiệp mời đến, lão ma ma ngược lại hứng thú nhiều hơn, nhìn Trầm Ngư mà buông mắt xuống, trong lòng lại thêm vài phần tính toán.

Một nha đầu nho nhỏ, mà ăn mặc so với chủ tử còn nổi bật hơn, thật sự không biết nàng đến để làm gì. Nhưng mà Thanh Nhạc trước giờ thích ra oai sinh sự, chắc là lại đặc biệt an bài hiển nghệ trong cung yến.

Lão ma ma không nghĩ nhiều nữa, ngược lại nhận lấy thiệp mời kiểm tra một chút, sau đó nhìn Thanh Nhạc mà vui vẻ nói: "Theo lý mà nói, quận chúa ngài vẫn nên xếp hàng. Người nhìn xem, phía sau biết bao nhiêu phu nhân và tiểu thư đang chờ, lão nô nhận kiểm tra thiệp mời của ngài trước thật sự là có chút không công bằng cho lắm. Nhưng bất quá ngài là quận chúa, vậy thì coi như phá lệ một lần vậy, hy vọng sang năm quận chúa có thể đến sớm hơn một chút, cũng sẽ tiết kiệm được thời gian xếp hàng hơn." Vừa nói xong, đưa thiệp mời trả về. Thanh Nhạc hừ lạnh một tiếng, liền vội vàng đem Phụng Trầm Ngư vào xếp hàng.

Phụng Vũ Hoàn thấy các nàng đi ra, liền thu hồi tầm mắt, Phụng Tường Dung nhỏ giọng hỏi: "Thanh Nhạc quận chúa vì sao lại phải quấn vải che đầu như vậy? Ăn mặc như vậy thật khó coi."

Phụng Vũ Hoàn bật cười: "Nàng ta không giấu không được. Ta nghe nói trong trận họa hoạn ở Định An vương phủ kia, nàng bị cháy rụi cả tóc đó, mà tóc thì làm sao có thể mọc nhanh được cơ chứ."

Tường Dung sau khi nghe xong liền liên tưởng đến hình ảnh Thanh Nhạc trước đây, không kiềm được mà bật cười ra tiếng.

Mà lúc này, Phụng Vũ Hoành cũng đã tìm thấy bọn người Nhâm Tích Phong đang đứng, nên vội vàng kéo Tường Dung đi đến đó.

Nhâm Tích Phong, Phong Thiên Ngọc và Bạch Phù Dung đứng chung một chỗ, thấy Phụng Vũ Hoành đang đi đến nên đặc biệt vui vẻ. Phụng Vũ Hoành liếc các nàng tỏ vẻ giận dữ rồi nói: "Nhìn bộ dạng các người đứng chung một chỗ, rõ là cùng nhau đi đến đây, vậy tại sao lại không kêu ta đi cùng một tiếng?"

Bạch Phù Dung liền cười kéo tay nàng lại: "Ai nói bọn ta cùng đi nào? Chúng ta chen ngang đội ngũ xếp hàng để đứng chung đó." Vừa nói vừa xoay người về phía sau nhìn một vị phu nhân mà nói: "Mỹ di, lại phiền người cho ta thêm hai chỗ được không?"

Nàng kia, người được gọi Mỹ di, hiển nhiên là vô cùng quen thuộc với Bạch Phù Dung, liền vội bước lùi về sau hơn nửa bước để cho Phụng Vũ Hoành cùng Tường Dung đứng chen vào. Hai nàng vội vàng quay lại nói lời cảm ơn với vị phu nhân kia, song lại hướng về phía đội đang xếp hàng sau lưng cùng nhau chào hỏi, và nói tiếng cảm ơn mọi người.

Mọi người nhường nhịn, tương trợ nhau, bầu không khí cũng dịu dàng hài hòa hơn rất nhiều.

Phụng Vũ Hoành giới thiệu Tường Dung với ba vị tỉ muội tốt của nàng, xong lại nói bên tai nàng: "Một lát nữa khi vào yến tiệc, muội có thể thấy Vũ Dương quận chúa nữa, muội cũng đã gặp nàng vài lần rồi đấy."

Tường Dung lần đầu tiên có thể biết nhiều người đến như vậy, mà một người lại một người đều đích thực là thiên kim tiểu thư, nhất thời làm nàng có chút khân trương, chỉ biết khéo léo gật đầu mỉm cười.

Phụng Vũ Hoành cũng không có cách nào khác: "Tam muội của ta là người khá nhút nhát, cũng rất ít khi ra khỏi nhà dạo chơi, các người chớ để bụng đó!"

Mấy người tỉ muội vừa nói vừa cười vui vẻ, bất tri bất giác đã đến trước thềm Thước Viễn môn. Ngay lúc này, trên đường vào cung có chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay lao đến, tốc độ so với xe ngựa nhà Thanh Nhạc, còn nhanh hơn nhiều, làm cho bụi bay kéo dài đằng đằng, làm cho vị ma ma đang tra xét thiệp mời kia cũng phải ho khan hai tiếng.

Nhưng kì lạ là vẫn không có người nào đổi lời chuyện này sinh ra dị nghị, Phụng Vũ Hoành thấy hơi kì quái, chẳng phải mấy vị phu nhân tiểu thư ở đây đều rất hay nhiều lời đó sao?

Bạch Phù Dung khẽ kéo tay áo nàng, nhỏ giọng nói: "Là xe ngựa của Bộ gia đó."

Phụng Vũ Hoành không hiểu: "Bộ gia?"

Nhâm Tích Phong quay người lại nói: "A Hoành nhà ta hồi kinh không lâu, dĩ nhiên là không hề hay biết mấy năm này trong kinh có những biến hóa lớn. Bộ gia này vốn chỉ làm vài chức quan nhỏ lẻ, quan chức cao nhất cũng chỉ là lục phẩm thôi. Mãi cho đến ba năm trước, chính nữ Bộ gia từ một tiếp dư nhỏ nhỏ leo thăng lên vị trí quý phi nương nương. Bộ gia liền một bước lên mây xanh."

Bạch Ngọc cũng tiếp lời: "Cha của Bộ quý phi hôm nay đã đảm nhiệm chức vụ Lại Bộ Thượng Thư, là quan lớn chính nhị phẩm."

Mọi người đang nói chuyện, liền thấy xe ngựa Bộ gia cũng dừng lại ngay chỗ Thanh Nhạc quận chúa bước xuống, màn xe khẽ nâng, bên trong có một cô gái bước xuống xe, một bộ y phục tím không gió mà bay, mái tóc dài như thác đổ, làn da nõn nà, khuôn mặt như tranh vẽ. Vốn có thể là giai nhân nhu nhược như nước, nhưng mặt lại lạnh như băng, dáng đứng kiêu ngạo khinh người, như nước xanh trong đầm băng.

Bạch Phù Dung nhỏ giọng bỏ tức cho Phụng Vũ Hoành cùng Tường Dung: "Đó chính là cháu gái ruột của Bộ quý phi, Bộ Nghệ Thường."

Lại thấy vị kia ma ma thấy Bộ Nghệ Thường, so với Thanh Nhạc lại nhiệt tình hơn vài phần, sớm bước lên chủ động hành lễ, thậm chí thiệp mời cũng không xem, liền vội vã mời Bộ Nghệ Thường tiến vào cung.

Bộ Nghệ Thường thế nhưng chẳng thèm để ý đến bà, chỉ đảo mắt nhìn một vòng chúng nhân đang xếp hàng, ánh mắt dừng lại trên người người Phụng Vũ Hoành.

Chỉ thấy nàng chậm rãi chớp hàng mi, buông bước chân đi đến bên Phụng Vũ Hoành, cho đến khi gần nàng mới dừng chân, đứng ngông nghênh nhìn một lúc lâu, mới bắt đầu lên tiếng: "Người chính là người đã thu thập con tiểu tiện nhân Thanh Nhạc?"

Phụng Vũ Hoành cũng nhìn xoáy thẳng vào nàng, trong mắt không chứa một tia hàng quang bén nhọn, nhưng lại mang cái gì đó giống với Huyền Thiên Minh, thái độ bất cần hôn thê, cả người trên dưới đều cùng tản mát ra một loại cao quý bức người nhưng lại khinh thường mà lười biếng.

Bộ Nghệ Thường nhíu chặt mày liễu, nhưng liền nghe Phụng Vũ Hoành mở kim khẩu ra nói trước: "Cô nương lời này nên tìm Huyền Thiên Minh mà hỏi đi." Nàng ngay cả Ngự vương điện hạ cũng chẳng thèm kêu, cứ thế nói thẳng tên. Chỉ là Bộ Nghệ Thường kia ngoài mặt không có nửa điểm biến hóa, thế nhưng Phụng Vũ Hoành nhìn ra được, trong con ngươi đen láy của nàng, không tự chủ mà có rút lại vài nhịp.

"Hay lắm." Bộ Nghệ Thường bỗng nở nụ cười thật tươi tắn, cầm khẽ nhếch lên, nhìn lại khí thế ngông cuồng tự đại nhiều hơn lúc trước mấy phần.

Nhưng cứ thế vẫn trong lòng vẫn sinh ra điểm thất bại như cũ, từ trước đến giờ nàng khinh thường hết thảy mọi thứ, dưới con mắt này chỉ toàn sự kiêu ngạo thế nhưng lại không thể quấy nhiễu thu thập được Phụng Vũ Hoành kia, người có thái độ bất cần, không xem ai vào mắt, càng ở ba từ cuối "Huyền

Thiên Minh" đã làm nàng thua ngay tại trận.

Bộ Nghệ Thường trong lòng đầy phiền não, xoay người rời đi, tiến thẳng vào cửa cung.

Mấy tiểu cô nương thật sự không rõ nội tình, Phong Thiên Ngọc nhỏ giọng hỏi Phụng Vũ Hoàn: "Ta chỉ nghe nói Bộ Nghệ Thường và Thanh Nhạc kia luôn luôn không hợp nhau, thế sao hôm nay lại thấy như có địch ý đối với người?"

Phụng Vũ Hoàn nhún nhún đôi vai nhỏ: "Ai mà biết được."

Trong khi đang nói chuyện, lão ma ma muốn kiểm tra thiệp mời của các nàng. Máy người cùng nhau đưa thiệp mời ra. Sau khi lão ma ma xem thiệp liền nói vài câu lời khen, lại đến Phụng Vũ Hoàn, khi tự mình mở thiệp mời ra xem một chút,

ngay lập tức lại kinh hãi: "Ngự... Ngự vương phi? Trời ơi!" Lão ma ma lúc này hết sức ảo não và sợ hãi: "Đều do lão nô có mắt không trông, làm sao lại dám đề Ngự vương phi chờ lâu đến như vậy chứ? Lão nô thật sự là đáng chết mà, xin vương phi tha cho lão nô." Vừa nói liền hoảng loạn mà quỳ xuống.

Phụng Vũ Hoàn vội vàng ngăn động tác của bà, nàng nhìn ra lão ma ma này thật lòng là ảo não và sợ hãi, trong lòng không kiềm được mà mắng Huyền Thiên Minh một chút, tất cả cũng tại cái danh tiếng của hắn mà ra, làm người người nghe đến như là thấy quỷ vậy.

"Ma ma mau đứng dậy, ta chẳng qua chỉ là có hôn ước với Ngự vương điện hạ, còn chưa danh chính ngôn thuận bước qua cửa."

"Qua cửa là chuyện sớm hay muộn thôi." Lão ma ma cười nói: "Người nào mà không biết Ngự vương điện hạ rất coi trọng vương phi! Chuyện này trong cung ai ai cũng đều biết, vương phi không cần phải khiêm tốn." Vừa nói liền vừa tự mình dẫn mấy người vào bên trong cửa cung, sau đó liền vội vàng kêu một nha đầu dẫn đường đang đứng xếp hàng chờ lệnh: "Mau! Mau dẫn Ngự vương phi cùng các vị tiểu thư đi Lưu Ly viên đi."

Tiểu nha đầu vừa nghe ba chữ Ngự vương phi đã vô cùng hỗn loạn và sợ hãi, vội vội vàng vàng tiến tới quỳ xuống đất dập đầu. Phụng Vũ Hoàn cũng vội ngăn cản, mặc nàng dập đầu ba cái mới nói: "Được rồi! Mau dẫn chúng ta đi vào thôi."

Sau khi đã cách Thước Viễn môn xa một chút, Bạch Phù Dung cười nói: "Trời ạ! A Hoàn, quả nhiên đi theo người lẫn lộn luôn có thịt ăn mà."

Phụng Vũ Hoàn bắt đầu nói: "Thịt thì không có, nhưng bắt quả có thuốc để ăn các người có muốn lấy hay không đây?"

"Thuốc? Thuốc gì?" Máy tiểu cô nương mắt đồng thời sáng rực lên, ở phương diện y thuật mà nói Phụng Vũ Hoàn liền đại biểu cho Điều gia, mà thuốc của Điều gia tuyệt đối không để người khác thất vọng.

Phụng Vũ Hoàn nói cho các nàng biết: "Ta cũng đã để trong xe ngựa rồi, chờ lúc kết thúc yến tiệc ta tặng cho các người, các người trực tiếp mang về phủ là được. Thuốc là do chính tay ta điều chế, dùng một ít hoa cỏ trà, có công dụng dưỡng đẹp da, có thể giải nhiệt hạ hỏa, còn có thể giúp mắt sáng ngời, tóc mọc ra ngày càng mượt hơn. Các người có thể dùng để thay thế uống trà mỗi ngày, bảo quản tốt, dùng một thời gian sẽ mang lại kết quả tốt."

Mấy tiểu cô nương càng nghe càng đặc biệt cao hứng, loại trà như vậy, thật sự các nàng chưa bao giờ nghe qua, đừng nói đến trong lòng các nàng trông đợi như thế nào.

Phụng Vũ Hoàn lại nói với Nhâm Tích Phong: "Nghe nói Nhâm tướng quân khi trời trở lạnh việc đi đứng có chút khó khăn do bệnh cũ, ta vì hắn mà chuẩn bị chút thuốc cao dán, lát cũng sẽ cho người mang về. Nếu tướng quân vẫn còn khó chịu, ta cũng có thể đích thân tự mình đến để xem thử một chút. Hiện tại ông ngoại ta không có ở trong kinh thành, tuy ta còn non nớt, nhưng có thể tự nhận y thuật tuyệt đối không tệ."

Nhâm Tích Phong nghe những lời này, càng thêm cảm kích, nắm chặt tay Phụng Vũ Hoàn nói: "Cảm ơn người, ta cũng không muốn nhiều lời, phụ thân cả người luôn đau đớn chính là tâm bệnh lớn nhất của nhà ta. Có A Hoàn người nói những lời này, cha ta biết được, chắc chắn sẽ rất cao hứng."

Phong Thiên Ngọc lúc này suy nghĩ một chút lại nói: "Nói đến chinh chiến, đại ca ruột của Bộ quý phi cũng nắm trong tay một phần tư binh quyền của Đại Thuận ta, mấy năm nay vẫn luôn một mực đóng quân tại biên giới phía Đông, ước chừng cũng đã hai năm chưa có hồi triều."

Nhâm Tích Phong gật đầu một cái nói: "Bộ gia dựa vào cũng chính là vị Bộ Thông tướng quân đang ở biên cương kia, chứ cũng không phải dựa vào nhị phẩm Bộ đại nhân gì đó. Mà nhắc tới thì, A Hoàn, người nọ cũng cùng người có chút dây mơ rễ má đó..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: 121: Bộ Gia (2)

Phụng Vũ Hoàn cố gắng lục soát trí nhớ của nguyên chủ, không nghĩ tới mình và Bộ gia kia có quan hệ sâu xa gì đó với nhau.

Nhâm Tích Phong giải thích nghi hoặc của nàng: "Vốn chuyện này ta cũng không rõ lắm, cũng là trước đó vài ngày nghe mẫu thân ta nhắc đến thôi."

Người nói lúc người sinh ra, Điều thần y đang trị thương cho anh ruột của Bộ Bạch Bình, cũng chính là cha của Bộ Nghê Thường, Bộ Bạch Kỳ. Lúc ấy Bộ Thông cũng ở đây, hẳn hơn hẳn tám tuổi, nghe nói lúc ấy nhìn rất khôi ngô tuấn tú. Điều thần y khi biết mẫu thân người bình an sinh hạ được người nên đã vui mừng quá độ, đưa cho Bộ Bạch Kỳ rất là nhiều thuốc tốt. Khi ấy Bộ Thông còn nhỏ tuổi, nhìn Điều thần y vui vẻ như thế cũng cao hứng theo, còn khuynh não lên nói nhất định sau này sẽ cưới người làm vợ."

Phượng Vũ Hoành vỗ trán, cái này rõ ràng không phải là quan hệ sâu xa, nó chính xác là một đóa đào hoa vận.

Nhưng mà chuyện này cũng rất hấp dẫn các nàng, lời nói của Nhâm Tích Phong thật sự làm các nàng cảm thấy hứng thú, rồi rít giục nàng nói nhanh lên, vì vậy Nhâm Tích Phong lại nói: "Điều thần y còn tưởng rằng chẳng qua là câu nói đùa, ai nghĩ Bộ Thông kia luôn đề trong lòng, lúc A Hoành người sáu tuổi, hẳn liền xin phụ thân mình đến cửa cầu hôn người. Lúc đó người thân là chính nữ Phượng gia, trong mắt của Phượng gia thì Bộ gia lúc ấy không đáng đề vào mắt, cha người tất nhiên là không bao giờ đồng ý chuyện này. Bộ Thông vì thế mà uất ức rất lâu, cho đến khi người bị Phượng gia đưa ra khỏi kinh thành, Bộ gia đột nhiên chuyển mình, Bộ Thông liền xin Hoàng Thượng một nhánh binh mã, tự nguyện ra biên cương phía Đông giết giặc."

Phượng Vũ Hoành tắc lưỡi, hoá ra là một gã si tình?

Phong Thiên Ngọc nhắc nhở mọi người: "Chuyện này cũng không cần nhắc lại, người nào không biết A Hoành đã sớm cùng cửu hoàng tử có hôn ước, Bộ gia kia cũng chỉ là mơ mộng ban ngày, tám phần là nghĩ hôn ước kia cửu hoàng tử không đề trong lòng, lúc ấy mới cả gan mà làm như vậy."

Phượng Vũ Hoành cũng gật đầu: "Đúng vậy, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, dù sao ta cũng không nhớ. Nhưng mà, trước kia Huyền Thiên Minh không coi ta ra gì sao, món nợ này ta sẽ cùng hắn tính toán tốt một chút."

Phong Thiên Ngọc im miệng, nàng lại gây họa sao?

Dưới sự dẫn đường của cung nữ, mọi người một đường đã đến Lưu Ly viện để cử hành cung yến. Nhưng đi được nửa bước, Phượng Vũ Hoành dừng lại, sau đó đẩy Tường Dung về phía trước, nói với ba người: "Các người mang tứ muội ta đi trước đi, ta phải qua bên kia thỉnh an Vân phi nương nương trước đã. Khó khăn lắm mới vào cung một chuyến, phải đi thăm một chút người có khỏe hay không đã."

Tất cả mọi người hiểu, Bạch Phù Dung chủ động kéo Tường Dung đến bên người, lại quay qua nói với cung nữ dẫn đường kia: "Người phụng bồi Phượng tiểu thư đi Nguyệt Hàn Cung đi, đường vào Lưu Ly viện chúng ta biết, đi theo mọi người vào cùng là được."

Cung nữ thật sự không muốn đi đến Nguyệt Hàn cung, người bên kia lúc nóng lúc lạnh không nói, người thường đến gần một chút thì sẽ tự dưng hoảng sợ. Hơn nữa vị Vân phi đó, tính tình cau kỉnh, chỉ sợ chưa kịp lại gần đã bị dính đòn rồi.

Nhưng trước mắt Phượng Vũ Hoành phải đi, nàng cũng không còn cách nào, người này chính là chính là Ngự vương phi tương lai, vào cung đi bái kiến mẫu thân của tướng công tương lai cũng là điều hiển nhiên, nàng cũng chỉ biết nhắm mắt gật đầu một cái, rồi chuẩn bị mang Phượng Vũ Hoành đôi đường đi Nguyệt Hàn cung.

Phượng Vũ Hoành đương nhiên nhìn thấu nha đầu này không tình nguyện, nàng cũng không có ý làm khó một tiểu cung nữ, liền mở miệng nói: "Không cần đâu, người mang các vị tiểu thư tiến vào Lưu Ly viện đi, ta và nha hoàn này lần trước đã theo chân cửu hoàng tử đến, đường đến Nguyệt Hàn cung ta cũng thuộc mấy phần."

Tiểu cung nữ vừa nghe xong thì vui mừng, xác nhận lại đường với Hoàng Tuyền một phen, chắc rằng các nàng thật sự biết đường, lúc này mới mang đám người Bạch Phù Dung tiến vào Lưu Ly viện.

Phượng Vũ Hoành cùng Hoàng Tuyền, đi về Nguyệt Hàn cung. Hoàng Tuyền hỏi nàng: "Tiểu thư, người có chuẩn bị lễ vật gì cho Vân phi nương nương không?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái: "Ở trong tay áo ta, vật nhỏ thôi, không dễ thấy."

Hoàng Tuyền nghe vậy mới yên lòng, vừa đi vừa nói: "Trong cung mọi người ai ai đều rất sợ Vân phi, nhưng thật ra Vân phi tốt vô cùng, đối với hai vị điện hạ cũng đặc biệt yêu thương. Chẳng qua tính tình hơi lạnh lùng, lại không muốn gặp Hoàng Thượng."

Phượng Vũ Hoành cũng bắt đầu dĩ, tính tình Vân phi có chỗ nào lãnh cảm đâu? Rõ ràng là quái dị. Một cái phi tử mà không thèm nhìn mặt Hoàng Thượng, còn không bị biếm vào lãnh cung, mà thậm chí nhiều năm như vậy còn được cung chiêu, xem ra không thể trách Vân phi kỳ lạ, Hoàng Thượng cũng kì lạ không kém. Nàng lại nghĩ đến kiếp trước có danh ngôn rất đúng, chẳng lẽ không có được mối thật sự là tốt nhất?

"Đúng rồi". Nàng vừa nhớ tới những gì bọn Nhâm Tích Phong nói chuyện: "Việc liên quan đến Bộ gia, người hiểu được bao nhiêu?"

Hoàng Tuyền suy nghĩ một chút, nói: "Cũng không nhiều, chỉ biết là Bộ Thông đóng tại biên giới phía đông Đại Thuận, trong tay có một phần tư binh mã. Lúc ban đầu đúng là do vị tiếp dư kia một bước lên làm Bộ quý phi, nên Bộ gia mới có thể khởi gia. Nhưng hôm nay xem ra, Bộ Bạch Bình - Bộ quý phi cũng phải dựa vào Bộ Thông thôi. Hoàng Thượng từ đó đến tận bây giờ cũng đều chỉ yêu một mình Vân phi nương nương, điều này ngay cả Hoàng Hậu cũng đành chấp nhận, nhưng cũng không hề bạc đãi Bộ quý phi, nên cái gì Bộ quý phi đều có, duy chỉ một thứ này không có, đó là đứa bé của riêng mình."

"Không có hài tử, vậy là không có tương lai." Phượng Vũ Hoành biết rõ đạo lý trong đó, "Bộ Nghê Thường chính là muội muội ruột của Bộ Thông, tuổi tác của nàng cũng gần Phượng Trầm Ngư, nhưng nàng đã có hôn sự?"

Hoàng Tuyền nói: "Bộ Nghê Thường được hứa hôn với tứ hoàng tử - Huyền Thiên Dịch, hình như định sang năm sẽ xuất giá."

Hai người nói chuyện được một lúc, thoáng cái đã đến gần Nguyệt Hàn cung.

Phượng Vũ Hoành nhìn cung điện cao ngạo mà lạnh lẽo này nhưng lại vô cùng tinh mỹ, không kiềm chế được sinh ra mấy phần cảm khái.

Nàng không biết Vân phi cùng Hoàng Thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không có ý định hỏi chuyện này với Huyền Thiên Minh, chỉ là một phi tử có thể làm được đến bước này, gần mười năm không tiếp nhận Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thế nhưng vẫn chiều chuộng sủng nịnh nàng đến mức này, quả thật là kì tích.

Nàng và Hoàng Tuyền đi đến trước cửa Nguyệt Hàn cung, bên trong cung nữ thấy các nàng đến cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ tiến lên phía trước hành lễ: "Nô tì thỉnh an vương phi."

Phượng Vũ Hoành cũng quen với việc người bên Huyền Thiên Minh và nơi này há mồm ngậm miệng cũng đều kêu nàng là vương phi, nên cũng không ngăn lại, chỉ nói: "Hôm nay tham gia Nguyệt Tịch yến, trước khi vào tiệc muốn vấn an Vân phi nương nương, không biết có được hay không?"

Cung nữ kia cũng tươi cười nói: "Dĩ nhiên là được rồi, nương nương sớm biết vương phi sẽ đến, sáng sớm đã để cho nô tì ra nghênh đón người."

Phượng Vũ Hoành ngăn người, ngay cả việc nàng đến đây Vân phi cũng lường trước được sao? Nhưng mà suy nghĩ lại một chút, cũng không có gì kỳ lạ, chỉ cần là người có lễ độ, vào cung sẽ đến thỉnh an mẹ chồng tương lai thôi.

Nàng đi theo tiểu cung nữ kia vào bên trong, Vân phi vẫn thích ngồi ở trên Nguyệt đài kia. Tiểu cung nữ đi vào thông báo một lúc, rồi nói với Phượng Vũ Hoành: "Vương phi mời vào." Nhìn lại Hoàng Tuyền có chút ngưng ngưng nói: "Hoàng Tuyền cô nương cùng nô tì đợi ở bên này được chứ?"

Hoàng Tuyền trước kia từng là người của Nguyệt Hàn cung, nàng thậm chí còn làm ả vệ cho Vân phi hai năm, trong cung này người nào mà không nhận ra nàng. Nàng dĩ nhiên cũng hiểu quy củ của Vân phi, chỉ gật đầu một cái, không nhiều lời dù chỉ một chữ.

Phượng Vũ Hoành một mình vào Quan Nguyệt đại điện, chỉ thấy hôm nay Vân phi mặc bộ hoa phục màu phù dung, vẫn là khuôn mặt mười phần giống với Huyền Thiên Minh, khí chất lười biếng, ngồi trên bậc thang Quan Nguyệt đài, tay cầm một chiếc cốc lưu ly, đang uống thứ gì đó.

Mùi Phượng Vũ Hoành hít vào, người một lần là biết, là rượu.

Nàng tiến lên mấy bước, quỳ trước mặt Vân phi: "Nhi tức thỉnh an mẫu phi, nhiều ngày không đến thăm mẫu phi, mẫu phi vẫn khoẻ chứ?"

Nàng vẫn dùng danh xưng do chính Vân phi chấp thuận lần trước mà gọi, cảm giác thân thiết lập tức kéo đến.

Vân phi lần này hết sức hài lòng, gật đầu một cái, chìa tay ra với nàng: "Đừng có lúc nào cũng quỳ, chỗ này của mẫu phi không có người ngoài, đến đây, ngồi đi."

Phượng Vũ Hoành thuận theo đi tới, duỗi tay ra, từ trong không gian trực tiếp lấy ra một vật mà nàng chuẩn bị: "Đây là lễ vật chuẩn bị cho mẫu phi, không biết mẫu phi có thích hay không?"

Vân phi sớm nghe Huyền Thiên Minh nhắc y thuật cao minh của Phượng Vũ Hoành cùng những thứ đồ kì lạ, cũng biết nàng từng cùng kỳ nhân Ba Tư có duyên sư đồ, hôm nay thấy Phượng Vũ Hoành cầm một vật kỳ quái, không kiềm được mà sinh mấy phần mong đợi.

"Là cái gì vậy?" Vân phi cầm trong tay, đem hộp gỗ mở ra, nhưng phát hiện đồ vật bên trong chỉ lớn bằng lòng bàn tay. Nàng cầm vật kia trong tay, cũng không biết nó làm bằng vật liệu gì, trên nắp nạm vô số đá quý tinh mỹ, đẹp đến mức người ta không nỡ buông tay xuống. "Phía trên, những thứ này đều là đá quý sao?" Tuy là từ trước đến giờ Vân phi luôn lạnh nhạt với mọi thứ cũng không nhìn được mà đi hỏi một câu, lại dùng tay sờ một cái, mặt đánh nhẵn bóng, từng góc cạnh chạm trở tinh tế.

"Đá quý gì cũng có." Phượng Vũ Hoành chỉ viên đá phía trên nói: "Mẫu phi người nhìn đi, hồng ngọc, lục từng thạch (đá turquoise), thạch anh vàng, thạch anh tím, còn có cả vàng, bạc, ở giữa là đá mắt mèo." Nàng vừa nói vừa chỉ vào một chỗ nói với Vân phi: "Mẫu phi ấn vào chỗ này."

Vân phi kinh ngạc, theo lời nàng, ngón tay nhấn vào chỗ kia khẽ ấn xuống, đột nhiên, vật nhỏ trong tay mở ra, rồi sau đó nàng phát hiện, vật nhỏ trong tay xuất hiện mỹ mạo của một mỹ nhân.

Vân phi hoảng sợ thiếu chút nữa ném thứ này đi, nhưng nhìn kĩ dung nhan kia có vài phần quen mắt, không kiềm được nhìn thêm mấy lần, đột nhiên phát hiện - "Đây không phải là ta sao?" Dưới tình thế cấp bách, ngay cả bốn cung cũng quên tự xưng: "Đây là... gương?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, vật này ở thế kỷ XXI rất phổ biến, bên ngoài khảm nạm các loại hòn đá nhỏ, bên trong là hai mặt gương, một cái theo đúng tỉ lệ bình thường, một cái dùng để phóng to. Trước kia nàng cảm thấy đẹp mắt nên mua mấy cái, ném ở trong ngăn kéo được phóng. Trước khi vào cung thì quyết định đem vật này đưa cho một mình Vân phi, nữ nhân mà, tất nhiên vui vẻ rồi, huống chi cái niên đại này vốn không có loại gương này, gương đồng đều là mơ mơ màng màng, mặt nước thì lại không chiếu rõ.

"Con dâu từng có duyên sư đồ với kì nhân Ba Tư, trước khi lão nhân gia sắp trở về, thì cho con dâu vài thứ tốt, con dâu nhìn chiếc gương này vừa nhỏ lại vừa tinh xảo, liền nghĩ phải mang đến cho mẫu phi." Ba Tư, một đất nước chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bị nàng cầm ra làm thứ càn, mười lần như một.

Vân phi thích vô cùng, lại phát hiện mặt khác của chiếc gương còn có công dụng phóng to, không kiềm chế được mà xúc động nói: "Thợ thủ công Ba Tư

thật khéo léo, kỳ vật bậc này cũng có thể tạo ra. Lại nói, Đại Thuận ta người có thứ này chắc không nhiều lắm đâu?"

Phượng Vũ Hoành cam đoan nói: "Duy nhất chỉ có mình mẫu phi có thôi."

Vân phi lại càng vui vẻ hơn, kéo Phượng Vũ Hoành nói: "Từ nay về sau Minh nhi mà nếu có khi dễ con, con liền tiến cung nói cho ta biết, ta cùng thất ca ngươi nói, hẳn chắc chắn phải nghe chúng ta."

Phượng Vũ Hoành che miệng khẽ cười, đúng là tâm nữ nhân, quả nhiên phải dựa vào lễ vật mà duy trì.

"Đa tạ mẫu phi." Nàng khôn khéo nói cảm ơn, sau đó nhớ tới lần trước Vân phi tỏ thái độ rõ ràng chỉ thân với Diêu gia, liền đem chuyện Từ Duệ được thu làm đệ tử chân truyền của Diệp Vinh, còn có tiểu bối Diêu gia có thể tham gia khoa khảo, tất cả đều nói cho Vân phi nghe.

Nhưng không nghĩ rằng, Vân phi chỉ khẽ hừ một tiếng, nói: "Người nhà họ Diêu lúc này sẽ không thèm thi khoa, không tin thì chờ mà xem."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: 122: Tiểu Hoàng Tôn

Phượng Vũ Hoành kinh ngạc một trận: "Vì sao người nhà họ Diêu lại không tới?"

Vân phi vỗ mu bàn tay nàng: "Sau này con sẽ biết..." Chỉ một câu nói, làm tâm Phượng Vũ Hoành nhộn nhạo đủ loại. "Đúng rồi, Nguyệt Tịch yến năm nay, nếu con đã đến, dĩ nhiên sẽ gặp phải cháu gái ruột của Bộ Bạch Bình."

"Bộ Nghê Thường?"

"Đúng." Vân phi gật đầu, khoe miệng nói nụ cười lười biếng, "Nha đầu kia từ khi theo ca ca nàng tập võ, thì không coi ai ra gì? Nghĩ đến, dù con không chủ động trêu chọc, nàng cũng muốn tỉ thí với con một phen, đây chính là màn kịch quan trọng trong cung yến hàng năm."

Từ Nguyệt Hân cung đi ra, Phượng Vũ Hoành buột miệng hỏi Hoàng Tuyền: "Màn kịch quan trọng trong cung yến là luận võ?"

Hoàng Tuyền nói cho nàng biết: "Đâu chỉ luận võ, cái gì cũng so. Cái gọi là cung yến, chẳng qua là để các phu nhân tiểu thư còn có các thiếu gia có cơ hội biết đến nhau, bọn tiểu bối biểu diễn tài nghệ, các trưởng bối có chọn lựa tốt để chọn con dâu, con rể nào đó."

Nàng chớp mắt mấy cái, "Vậy ta hẳn là không cần phải làm gì đúng không? Ta cũng đính hôn rồi đấy!" Cuối cùng cũng cảm thấy việc đính hôn là chuyện tốt.

Hoàng Tuyền đành thở dài một hơi: "Chỉ mong không ai khiêu khích! Các tiểu thư thiếu gia ấy nhìn như người bình thường, nhưng ai cũng có tâm kế đầy mình."

Đi tới đi lui, bất chợt, bước chân Phượng Vũ Hoành dừng lại. Hoàng Tuyền ngăn ra, lỗ tai lập tức khẽ nhúc nhích, ánh mắt bỗng nhìn về phía bên trái.

Hai người nàng đều nghe thấy động tĩnh ở chỗ kia, cùng nhau nhìn sang. Vốn tưởng rằng là người không có ý tốt, ai ngờ nhìn sang thì phát hiện trên một cây đại thụ nhỏ ven đường, lại treo một hài tử. Đó là một nam hài, trông có vẻ bốn, năm tuổi, béo nịch, trắng trẻo, thấp phàn đáng yêu. Lúc này hẳn đang bị treo ở trên nhánh cây quơ quơ, hình như sắp rơi xuống.

"Mau cứu người." Phượng Vũ Hoành phân phó Hoàng Tuyền, nhưng lời vừa dứt, Hoàng Tuyền chưa kịp động đây, chỉ thấy nhánh cây kia không lưu tình chút nào bị bẻ gãy, hài tử ngã xuống đất rầm một tiếng, lập tức truyền đến tiếng khóc lớn "Oa".

"A! Nó ngã xuống rồi." Hoàng Tuyền cũng có chút gấp, cảm thấy đứa trẻ này rất quen.

"Chúng ta đi qua nhìn xem." Phượng Vũ Hoành chạy đến chỗ đứa trẻ rơi xuống. Nàng chưa bao giờ thích lo chuyện bao đồng, là loại người chết cũng không đỡ bà lão qua đường, nhưng lại không thể kháng cự được với tiểu hài nhi, đặc biệt tiểu hài tử đáng yêu như vậy.

Hoàng Tuyền chạy theo Phượng Vũ Hoành đến chỗ đó, khi đến gần, mới thấy rõ hình dạng hài tử, hẳn toàn thân cảm phục, ngọc đeo bên hông rú xuống.

"Tiểu hoàng tôn?" Hoàng Tuyền cuối cùng cũng nhận ra đứa trẻ này, không khỏi nóng nảy, "Sao người ở đây một mình? Cả hạ nhân cũng không có sao?"

Đứa trẻ này rõ ràng thấy chân ngã bị thương, đau đến xanh mặt, cũng không thèm khóc, mà liều mạng bám lấy Phượng Vũ Hoành.

"Trước tiên xem vết thương của nó đã." Phượng Vũ Hoành không để Hoàng Tuyền tiếp tục hỏi, mặc kệ đứa trẻ này là ai, nàng là đại phu, cứu người là nguyên tắc thứ nhất.

Phượng Vũ Hoành giữ chặt tay hải tử an ủi hẳn: "Không phải sợ, tỷ tỷ là đại phu, để tỷ tỷ giúp ngươi xem vết thương nặng như thế nào."

Hoàng Tuyền vỗ trán: "Tiểu thư, sai bồi phận rồi."

"A..." Hình như là, "Cái gì đây, ngươi mau xem ở gần đây có hạ nhân đi theo nó không, rồi kêu người đi mời thái y."

Hoàng Tuyền nhìn Phượng Vũ Hoành, không yên lòng để nàng một mình ở đây, nhưng vết thương của tiểu hoàng tôn không thể không chữa, không còn cách nào khác đành dặn nàng: "Tiểu thư tự cẩn thận." Sau đó thì triển thân thủ, nhanh chóng đi xa.

Phượng Vũ Hoành khẽ đặt tay trên đùi đứa trẻ, nỗ lực kiểm tra vết thương, nhưng tay nàng vừa mới chạm vào thì đứa trẻ liền oa oa kêu to, nàng biết xương đã bị chấn thương, tay đưa vào trong tay áo, lấy kéo và bình phun giảm đau từ trong không gian ra.

"Ngoan, tỷ tỷ giúp ngươi cắt bớt ống quần, phun cho ngươi chút thuốc thì sẽ hết đau." Nàng an ủi đứa trẻ, đồng thời, tay một khắc không ngừng bắt đầu cắt ống quần đứa trẻ, sau đó phun thuốc giảm đau lên, năm giây sau, tiếng khóc của hải tử cuối cùng cũng giảm dần. "Không còn đau nữa, đúng không?"

Vâng. "Tiểu nam hải gật đầu vô cùng đáng thương, bàn tay nhỏ kéo lấy tay áo Phượng Vũ Hoành, "Tỷ tỷ, tỷ là thần tiên sao? Vì sao tỷ vừa phun vật này một cái, ta lập tức không còn đau nữa?"

Nàng buồn cười véo mặt của đứa trẻ này, chọc nó cười khanh khách.

"Ngoan, để tỷ tỷ xem thử vết thương của ngươi." Nàng nói, đưa tay nắn chân của đứa trẻ, di chuyển vài cái đã đưa ra kết luận, "Gãy thì không gãy, nhưng chắc nứt khe xương." Nàng vô cùng bất đắc dĩ nhìn đứa trẻ này: "Ngươi chẳng phải hoàng tôn sao? Vì sao không có hạ nhân đi theo? Còn nữa, sao ngươi treo lên trên cây cao như vậy làm gì?"

Tiểu hải tử đưa ngón trỏ để ở trên môi, làm động tác đừng lên tiếng với nàng: "Suyt, đừng nói cho người khác, đây là ta vụng trộm tới nơi này ngắm trăng."

"Ngắm trăng?" Phượng Vũ Hoành hoàn toàn không thể hiểu rõ tâm tư của một đứa trẻ, "Chạy tới nơi này ngắm trăng làm gì?"

Đứa trẻ này trả lời rất hồn nhiên: "Mọi người đều nói ở chỗ Vân nương nương là nơi ngắm trăng tốt nhất, chỗ này cách cung Vân nương nương khá gần, ta leo cao có thể thấy mặt trăng đẹp nhất." Đây là suy luận gì?

Phượng Vũ Hoành bất đắc dĩ, "Mặt trăng nhìn ở đâu cũng như nhau, sau này không được làm tiếp chuyện nguy hiểm như vậy." Nàng vừa nói vừa giúp đứa trẻ xử lý đơn giản vết thương trên chân, "Trước tiên tỷ tỷ giúp ngươi cố định lại chân, ngươi ngàn lần không thể lộn xộn, chờ lát nữa thái y đến đây để bọn hắn mang ngươi đi nghỉ ngơi, chuyện còn lại cứ giao cho thái y là được rồi. Vết thương này của ngươi, thể nào cũng phải ba tháng mới có thể xuống đất nghe không?"

Nàng còn tưởng rằng đứa trẻ này sẽ vì vấn đề ba tháng mới có thể xuống giường cùng nàng quần quýt một chút, nhưng không nghĩ tới, tiểu hoàng tôn này lại nhìn chằm chằm động tác của Phượng Vũ Hoành mở to hai mắt khó hiểu hỏi: "Tỷ tỷ, tay áo của tỷ là hộp bảo bối sao? Sao cái gì cũng biến ra được thế?" Hẳn nhìn vị tỷ tỷ xinh đẹp này trong chốc lát lấy ra cây kéo, trong chốc lát lấy ra một cái bình nhỏ, chốc lát lại lấy ra hai cái ván cứng, còn có mảnh vải... Trong tay áo của một vị cô nương có thể chứa nhiều mấy thứ thế này sao?

Phượng Vũ Hoành cũng hơi sững sốt, chỉ vội vã cố định chân cho đứa trẻ này, lại quên mất đứa trẻ không rõ nguồn gốc này... "Không phải ngươi nói tỷ tỷ là tiên nữ sao." Nàng dứt khoát đánh lừa, "Mấy thứ này đều là tỷ tỷ biến ra nha! Nhưng không cho phép ngươi nói với bất kỳ người nào, nếu nói ra thì ma pháp của tỷ tỷ sẽ không còn linh nữa." Vừa nói vừa lấy ra một khối chocolate nhét vào trong miệng tiểu hoàng tôn, đúng, chặn miệng của ngươi.

"Được." Đứa trẻ ngậm chocolate, ngạc nhiên gật đầu, "Phi Vũ sẽ không nói với bất kỳ ai, tỷ tỷ yên tâm đi!" Đây là đường gì thế, ăn ngon thật, "Phi Vũ giữ bí mật cho tỷ tỷ, sau này tỷ tỷ vẫn có thể cho Phi Vũ ăn loại đường ngon này sao?"

Nàng gật đầu, "Chỉ cần ngươi không nói với bất kỳ người nào, tỷ tỷ sẽ thường xuyên cho ngươi đường." Thấy đứa trẻ nghiêm túc đáp lại, lúc này nàng mới lại hỏi: "Ngươi tên là Phi Vũ? Huyền Phi Vũ?"

"Đúng vậy. Ta là..." Hải tử đếm trên đầu ngón tay, "A, nhị hoàng tử, chính là Nguyên vương, ta là nhi tử Nguyên vương. Tỷ tỷ, tỷ là ai?"

Trong đầu Phượng Vũ Hoành điểm qua một lần, Nguyên vương, nàng chưa từng thấy. "Ta là... Ngươi đã nói như thế thì không được gọi ta là tỷ tỷ."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta là tiểu thê tử chưa qua cửa của cửu thúc ngươi..."

"A?" Đứa trẻ này cũng sợ ngây người, "Tỷ tỷ ngươi cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, cửu thúc của ta cũng già hơn, hành vi này của hẳn gọi là gì?"

Phượng Vũ Hoành nghĩ một lát, "Trâu già gặm cỏ non."

"Tỷ tỷ ngươi không cần gả cho lão ngư có được không? Chờ Phi Vũ trưởng thành ngươi gả cho Phi Vũ đi! Ngươi đừng quên, chúng ta còn có bí mật chung nha!"

Phượng Vũ Hoành vỗ trán, không hổ là người Huyền gia, tuổi còn nhỏ chỉ biết giáng điều kiện và uy hiếp.

"Suyt." Bỗng, nàng chặn lời đứa trẻ, nhỏ giọng nói: "Có người tới, nhớ kỹ, bí mật của tiên nữ không thể nói với người khác đây!"

Huyền Phi Vũ dùng tay nhỏ mập mập che miệng lại, liềm mạng gật đầu.

Trong thời gian chỉ như chớp mắt, tại một đầu đường nhỏ khác có một đám người chạy tới, dẫn đầu là Hoàng Tuyền, theo sau là một đôi vợ chồng nhìn qua không tới ba mươi, còn có thái y, và đám người thái giám cung nữ ma ma.

Phụ nhân kia mặc cung trang vừa chạy vừa khóc, đợi đến lúc nhìn thấy Huyền Phi Vũ càng khóc lớn nhào lên phía trước... "Vũ nhi của ta!"

Phượng Vũ Hoành bị dọa nhanh chóng dùng tay cân nàng lại: "Vương phi tuyệt đối không nên đề lên chân tiểu hoàng tôn, có thương tích!"

Người tới đứng là Nguyên vương phi, nàng nghe xong lời này mới chú ý tới Phượng Vũ Hoành, trên đường đi cũng nghe Hoàng Tuyền nói tình huống ở bên này, lập tức nhận ra nàng: "Người chính là Cửu đệ muội? Thực sự đa tạ muội cứu Phi Vũ nhà ta."

Phượng Vũ Hoành thầm nghĩ người không quen biết, thế nhưng không giải thích gì, chỉ nói: "Cứu vẫn không cứu kịp, chúng ta vừa phát hiện tiểu hoàng tôn, người cũng đã ngã từ trên cây xuống. Ta chỉ làm chút biện pháp khẩn cấp, những thứ khác còn phải chờ thái y đến." Nàng vừa nói vừa cùng thái y nói qua chút tình huống: "Thương tổn ta đã kiểm tra qua, là nứt xương, ta dùng thuốc giảm đau, lại dùng ván cứng cố định, các người phái người dùng kiệu đặt tiểu hoàng tôn nằm ngang khiêng đi, sau đó xử lý tiếp."

Thái y cũng là người nhanh nhẹn, vừa nghe nàng tự thuật vừa đi sang một bên kiểm tra thương tổn của Huyền Phi Vũ. Vừa xem thấy không khỏi kinh hãi: "Cô nương dùng là thuốc giảm đau gì vậy? Sao mà thần kỳ như vậy? Nứt xương đau không kém gãy xương!"

Mọi người vừa nghe, dồn dập nhìn vết thương trên chân của Huyền Phi Vũ, chợt nghe Huyền Phi Vũ nói: "Không đau chút nào, chỉ là rất tê, cái chân này không có cảm giác."

Phượng Vũ Hoành nói với hân: "Thuốc tê hết sẽ rất đau, đến lúc đó người không được khóc nhè."

Huyền Phi Vũ cười hi hi, cười đến mức Nguyên vương Huyền Thiên Lăng vẫn đứng ở bên cạnh đánh giá Phượng Vũ Hoành cuối cùng yên lòng, không khỏi hướng Phượng Vũ Hoành chấp tay thi lễ: "Đa tạ Phượng cô nương xuất thủ cứu giúp, bản vương vô cùng cảm kích. Tương lai nếu như có gì cần bản vương giúp, xin Phượng cô nương không cần khách khí."

Phượng Vũ Hoành nhìn lại hân, chỉ cảm thấy vị nhị hoàng tử này không có tà khí của cửu hoàng tử, cũng không có vẻ giận dữ của tam hoàng tử, càng không có tiên khí của thất hoàng tử. Con người hân thoát nhìn là loại thành thật, tướng mạo hàm hậu giản dị, khiến người ta có thể sinh ra mấy phần muốn thân cận.

Phượng Vũ Hoành cũng đáp lễ lại, nói, "Nhị điện hạ quá khách khí, chỉ nhắc tay cứu giúp thôi, tiểu hoàng tôn đáng yêu như thế, ai cũng sẽ không ngồi thờ ơ."

Vị thái y kia không có được đáp án mình muốn, vô cùng không cam lòng, cũng không quản hai vị chủ tử có đang hàn huyên hay không, vội vã thúc giục hỏi Phượng Vũ Hoành: "Rốt cuộc cô nương dùng loại thuốc gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: 123: Trâm Đầu Phượng

Phượng Vũ Hoành biết đây là bệnh chung của các đại phu, liền đưa bình phun sương trong tay cho hân: "Đây là thuốc phun giảm đau, lấy được từ trong tay của một vị kỳ nhân Ba Tư nhiều năm trước. Một chai này vừa mới cho tiểu hoàng tôn dùng một chút, ngải cứ giữ lấy, thuốc này dùng một lần hiệu quả kéo dài đến sáu canh giờ, sau đó lại phun lên, hoàng tôn quá nhỏ, hân không chịu nổi đau đâu."

Huyền Phi Vũ vừa học được thao tác khi Phượng Vũ Hoành dùng nói cho thái y kia: "Cứ phun như vậy! Ấn lên cái này, phun vào đùi ta, phun xong sẽ không đau."

Nguyên vương và Nguyên vương phi vô cùng cảm kích Phượng Vũ Hoành, Nguyên vương phi thậm chí còn muốn tháo vòng tay đang đeo xuống để tặng cho Phượng Vũ Hoành. Phượng Vũ Hoành từ chối không nhận, Nguyên vương liền khuyên vương phi của hân: "Chờ Vũ nhi đỡ hơn, chúng ta tự đến cửa cảm tạ cũng không muộn, bây giờ trước tiên đưa Vũ nhi về phủ quan trọng hơn."

Một đám người lập tức bắt đầu ép Huyền Phi Vũ, đến khi nâng kiệu đưa đứa bé về vương phủ, đứa bé kia còn vron cổ gọi Phượng Vũ Hoành: "Tiên nữ tỷ tỷ! Tỷ nhất định phải đến Nguyên vương phủ thăm ta! Nhất định đó!"

Nguyên vương phi không khỏi cười hân: "Con phải gọi là thăm thăm "

Chợt đưa nhỏ lại hô lên: "Thăm thăm cái gì chứ, về sau ta sẽ kết hôn với nàng!"

Phượng Vũ Hoành bắt đầu nhìn chiếc kiệu xa dần, sau đó quay qua nói với Hoàng Tuyền: "Người đừng đem những lời đùa bỡn kia nói với Huyền Thiên Minh! Tốt xấu gì hắn cũng là thúc thúc, đừng để đến lúc đó nổi điên đánh nhau với một đứa trẻ con."

Huyền Tuyền càng bắt đầu đi: "Điện hạ không phải ác bá, đánh nữ nhân nhưng không đánh tiểu hài tử, lại càng không đánh tiểu hài tử nhà mình."

Lúc này nàng mới thả lỏng, "Huyền Phi Vũ rất đáng yêu."

Hoàng Tuyền lại nhắc nhở nàng: "Nhưng mà ta không nói cũng không có nghĩa là người khác không nói, chỉ sợ lúc này điện hạ đã biết." Vừa nói vừa chỉ dưới Nguyệt Hân cung, "Ngay chỗ bên ngoài cửa cung của Vân phi nương nương, tiểu thư cảm thấy chuyện này giấu được sao?"

Phượng Vũ Hoành ngấm lại cũng thấy đúng, liền không rối loạn nữa, đi theo Hoàng Tuyền bước nhanh về phía cung yến trong Lưu Ly viện.

Vốn dĩ các nàng tiến cung coi như là sớm, nhưng gặp chút chuyện nên vào muộn, lúc Phượng Vũ Hoành đến đó, trong Lưu Ly viện đã đầy người, khách nam trên trái, nữ quyến bên phải, có người đã nâng chén trao đổi, các nữ nhân cũng tụm năm tụ ba ở một chỗ nói chuyện phiếm.

Phượng Cẩm Nguyên vẫn đề ý ở cửa, thấy Phượng Vũ Hoành đến, nhanh chóng chen lấn đi ra, đến gần vội vã hỏi: "Tiểu hoàng tôn không có chuyện gì chứ?"

Nàng lắc đầu, "Không có chuyện gì." Tin tức truyền nhanh thật.

Phượng Cẩm Nguyên nhẹ nhàng thở ra, "Không có chuyện gì là tốt rồi. Tiểu hoàng tôn của nhị hoàng tử, Hoàng Thượng rất thích, hôm nay người giúp hắn, coi như là tạo hoá của người. Mau đi vào ngồi đi, vì phụ thấy Tường Dung vẫn ở một chỗ với Thiên Ca quận chúa các nàng."

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Nữ nhi cũng đến bên kia ngồi, phụ thân cũng ngồi đi." Nói xong, cúi người, xoay người bước đi.

Phượng Cẩm Nguyên nhìn cảnh nữ nhi hân hỉ rồi đi, bỗng cảm thấy Phượng Vũ Hoành thật ra càng như là người Diêu gia. Tuy nói đứa trẻ đều giống bên nội ít hay nhiều, nhưng nữ nhi này cho dù là diện mạo hay tính cách, gần như là cùng một khuôn mẫu với Diêu Hiền khác ra.

Năm đó Diêu Hiền cũng tế thể cứu nhân như thế này, phổ độ chúng sinh, chỉ trong kinh thành, toàn bộ Đại Thuận có khối người đều đã chịu ân huệ của Diêu gia hắn. Nay Phượng Vũ Hoành bắt đầu bắt đầu đi trên con đường xưa của Diêu Hiền, hôm nay cứu tiểu hoàng tôn, còn có ngày mai, từ nay trở đi, đợi đến một ngày người nàng cứu càng ngày càng nhiều, đại danh của Phượng Vũ Hoành sẽ giống như ngoại tổ phụ của nàng. Phượng Cẩm Nguyên không biết rốt cuộc hắn nên cao hứng, hay cần lo lắng.

Khi Phượng Vũ Hoành đến bên người Huyền Thiên Ca các nàng, Huyền Thiên Ca đang cùng Bạch Phù Dung trên đùi Tường Dung, nói nàng vừa thấy thất hoàng tử đến đã đỏ mặt. Thấy Phượng Vũ Hoành trở lại, nhanh chóng lôi kéo nàng cùng hội thẩm Tường Dung, tra khảo đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn của Tường Dung đỏ đến độ muốn xuất huyết rồi.

Lúc này, Phong Thiên Ngọc kéo mấy người vào một chỗ, nhỏ giọng nói một tin bất quá: "Hàng năm Hoàng Thượng đều xuất ra những phần thưởng giống nhau để thưởng cho các khách nữ, nghe nói năm nay là một chiếc trâm đầu phượng."

Phượng Vũ Hoành không rõ: "Cách thức thưởng như thế nào? Một người một chiếc?"

Bạch Phù Dung cười nàng: "Thưởng thế nào thì lại đây! Hàng năm cung yến không phải đều có tỷ thí tài nghệ sao, tài năng đứng nhất sẽ được thưởng."

Huyền Thiên Ca càng bắt đầu. từ từ nói ra lai lịch của trâm đầu phượng kia: "Trâm đầu phượng đã được truyền mấy đời, đều đã được sáu vị hoàng hậu mang qua. Mỗi người đều nói, ai có được cái này, vậy chính là hoàng hậu tương lai."

Nhâm Tích Phong cảm thán: "Vậy tương đương với một thánh chỉ sống rồi!"

Tường Dung có điểm lo lắng: "Nếu thật là như vậy, trâm đầu phượng còn không phải bị người người tranh nhau sao?"

Một câu, lại khơi mào đề tài của các nàng.

Phượng Vũ Hoành lại không đề ý đến trâm đầu phượng kia, ánh mắt của nàng dừng ở trên người Thanh Nhạc đang thấp giọng nói chuyện với nữ tử hồng y kia.

Phượng Trầm Ngư đứng ở một vị trí thực khéo léo, đứng ở một cái cột đá, vừa vặn chặn tầm mắt của Phượng Cẩm Nguyên. Ngày thường nhân duyên của Thanh Nhạc không tốt, Định An vương phủ lại bị cửu hoàng tử đốt một trận, được vào cung yến, cũng không có người chủ động đến nói chuyện với nàng. Trầm Ngư vẫn cúi đầu nói chuyện với Thanh Nhạc, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua chỗ khách nam bên kia, đều dừng lại trên người Huyền Thiên Hoa.

Nàng lại nhìn phía các hoàng tử, từ một đến chính, không thiếu ai, Huyền Thiên Minh vẫn ngồi trên xe lăn, đeo mặt nạ hoàng kim, cầm chén rượu trong tay, cũng không uống, cứ như vậy mà lười biếng dựa vào, khoe môi hơi nhếch lên, đoá từ liên giữa trán ẩn hiện, mỹ hoặc chúng sinh. Huyền Thiên Hoa thân y phục trắng, ngồi bên cạnh Huyền Thiên Minh, chỉ nghiêng đầu với một vị hoàng tử khác nàng chưa thấy qua nói chuyện. Thần thái lạnh nhạt, khí phách xuất trần.

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ vẫn vẻ mặt cau có như cũ, trong vòng ba trường đều làm cho người ta phát lạnh khắp người.

Nhị hoàng tử Huyền Thiên Lăng vẫn là bộ dáng hàm hậu, thấy Phượng Vũ Hoành nhìn qua, còn nâng chén về phía hắn, chân thành gật đầu, sau đó uống một hơi, uống hết chén rượu.

Phượng Vũ Hoành cũng nâng cái chén trên bàn, cũng nhấp một ngụm coi như đáp lễ. Sau đó nhìn về phía Huyền Thiên Minh, thấy người nọ nhếch môi cười nhìn nàng, không khỏi ném một ánh mắt đao. Hành động nhỏ này làm đám người Huyền Thiên Ca buồn cười.

Rốt cuộc, nhân vật chính của cung yến đã đến.

Đại thái giám hô to một tiếng giữa không trung, để hậu đi lên. Đi theo phía sau là đám phi tần, có một người cao ngạo giống Bộ Nghê Thường, Bộ quý phi, cũng có những quý nhân tiếp dư cả năm không được thấy quân nhan một lần, lại chỉ thiếu mỗi Văn phi.

Mọi người giữa sảnh lập tức đứng dậy, quỳ gối với một rống một phượng trên cao kia, nhất tề hô: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! Hoàng Hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Thiên Vũ Huyền đế cúi đầu nhìn mọi người, khoát tay: "Các khanh bình thân!"

"Tạ vạn tuế!" Mọi người mới đứng dậy.

Phượng Vũ Hoành chưa từng gặp Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cẩn thận nâng đầu nhìn, lại phát hiện ánh mắt của Thiên Vũ đế cũng nhìn thẳng nàng. Hai ánh mắt âm âm chạm nhau giữa không trung, mi tâm Phượng Vũ Hoành vừa nhú, chỉ nói không hô là ngồi cưỡi ngựa, nếu nàng không có chuẩn bị, chỉ sợ vừa đầu mắt với Thiên Vũ đế đã bại trận.

Mà Thiên Vũ Huyền chiến cũng cả kinh, hắn chỉ biết lão cừu tìm nha đầu này là cháu ngoại của Diêu Hiến, tuổi nhỏ đã có một thân kiến thức y thuật. Cũng không nghĩ rằng, nha đầu kia còn có dũng khí đối mắt, nhưng cũng không bị bại trận. Tâm không khỏi hơi động, lời nói của Nhuyễn thiên giám kia lại bay lượn trong lòng lần nữa.

Phượng tinh lâm thế, Tây Bắc, tất cả đều ăn khóp như vậy.

Nếu theo tư vi sở thuật là nha đầu này, thật ra... thật sự rất tốt.

Thiên Vũ thu hồi ánh mắt, cùng Hoàng Hậu ngồi xuống long ý, vẫy dài vung lên, lập tức có thái giám cao giọng hô: "Nguyệt Tịch yến bắt đầu!"

Dứt lời, nhạc vang, múa lên.

Chúng hoàng tử và các đại thần lần lượt kính rượu để hậu, đám nữ quyền cũng hữu ái nâng chén.

Phượng Vũ Hoành đi theo hàn huyền một hồi, cảm thấy vô nghĩa, Huyền Thiên Ca bên người dùng cánh tay húc vào khuỷu tay nàng: "Này! Có người tìm người kia."

Nàng vừa nhắc đầu, chỉ thấy nhị hoàng tử Huyền Thiên Lăng nâng chén rượu đi tới chỗ này. Vì thế nhanh chóng đứng dậy, chủ động hành lễ với đối phương, chợt nghe đối phương gấp giọng nói: "Đệ muội ngàn lần đừng khách khí như vậy, về sau chúng ta là người một nhà, ta là nhị ca muội, muội khách khí với ta làm gì."

Phượng Vũ Hoành cười, "Vương gia sao lại nói vậy, đừng nói hiện tại A Hoành còn chưa gả đi, cho dù sau này được gả, Ngự vương điện hạ cũng là đệ đệ, đệ đệ hành lễ với ca ca là đúng rồi."

Huyền Thiên Lăng thấy nha đầu kia vẫn nhu thuận như lúc nhỏ, khuôn mặt hàm hậu cười lên. "Đệ muội hôm nay cứu Vũ nhi, ta làm ca ca trong lúc nhất thời cũng không biết nên cảm tạ như thế nào mới tốt, trước hết kính một ly rượu nhạt, ngày khác chắc chắn đến Phượng phủ nói lời cảm tạ."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, "Vừa mới nói người một nhà không cần khách khí, A Hoành cứu chất nhi của mình, vậy không phải là chuyện nên làm sao. Huống chi muội còn là ngoại tôn nữ của Diêu Hiến, bản lĩnh khác thì không có, trị bệnh cứu người cũng là từ nhỏ được ngoại tổ phụ dốc lòng dạy."

Huyền Thiên Lăng giong về phía nàng một chén rượu, không nói gì nữa, ngửa đầu, một hơi uống cạn chén rượu.

Theo cục diện được Huyền Thiên Lăng mở ra, từ đại hoàng tử Huyền Thiên Kỳ, đến bát hoàng tử Huyền Thiên Nhan theo thứ tự đều bắt đầu kính rượu Phượng Vũ Hoành. Lý do của bọn họ rất đơn giản, chỉ là muốn nhận thức đệ muội tương lai một chút.

Cho dù đám hoàng tử này có lý do như thế nào, cũng không quản bọn họ tranh đấu long ý đầu rơi máu chảy bao nhiêu, nhưng mỗi người trong lòng đều biết, Hoàng Thượng sủng ái nhất là người con thứ chính Huyền Thiên Minh, cho nên bề ngoài phải giả vờ. Huống chi, đối với các ca ca này mà nói, Huyền Thiên Minh đã không còn hy vọng kế thừa, ở trước mặt phụ hoàng đối xử với hắn tốt một chút, đối với chính mình cũng không có ảnh hưởng. Cho nên, kính rượu Phượng Vũ Hoành cũng chân thành hơn vài phần.

Một màn này bị lọt vào mắt Thiên Vũ đế, không khỏi mỉm cười gật đầu, cất cao giọng nói: "Giữa huynh đệ với nhau, phải thương yêu nhau, các con quan tâm đệ đệ nhiều hơn, đây là điều nên làm."

Cuối cùng cũng đuổi được mấy toont hân này, Phụng Vũ Hoành lau mồ hôi, trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh cười đến tà mị, không tiếng động mắng câu: Ngủ ngốc.

Sau đó đứng dậy, cùng Văn Tuyên vương phi trò chuyện một lát.

Cuối cùng hàn huyên đều đã hàn huyên xong, chỉ thấy trên đài cao kia, Hoàng Hậu nương nương vẫn chưa mở miệng nói chuyện, sau khi ca múa kết thúc nở một nụ cười mầu nghi thiên hạ, nói với mọi người: "Hàng năm đều mở lễ tiệc như vậy hai lần, một lần là Nguyệt Tịch, một lần là Đại Niên. Bản cung khó được nhìn thấy nhiều tiểu bối tề tụ ở một chỗ, trong lòng rất vui vẻ. Người già đi, luôn hy vọng các tiểu bối đều có tiền đồ, đều có thể có mối lương duyên giai xứng, cho nên cung yến hàng năm, trọng điểm vẫn rơi trên người các tiểu bối. Năm nay vẫn như vậy, có tài nghệ gì cứ biểu diễn, đoạt được ba hạng đầu bản cung đều thưởng, Hoàng Thượng còn có thể trong mười hạng đầu cầm kỳ thi họa ca múa mà chọn người đứng đầu, thưởng thêm vật đặc biệt."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: 124: Bộ Nghê Thường Khiêu Khích

Về vật đặc biệt này, rất nhiều người trước đó đã nhận được một ít tin tức, trong chốc lát tinh thần quần chúng phấn chấn hẳn.

Phụng Vũ Hoành chú ý tới Trầm Ngư đang hỏi Thanh Nhạc gì đó, sau đó Thanh Nhạc lại trả lời, tiếp tục là sắc mặt kinh hãi của Trầm Ngư, tựa hồ sẽ hét chói tai. Vẫn là Thanh Nhạc bịt kín miệng nàng, lúc này mới không làm nàng quá bại lộ. Nhưng nhất cử nhất động vẫn dẫn không ít người chú ý tới, Trầm Ngư sợ tới mức vội cúi đầu xuống.

Phụng Vũ Hoành dịch chuyển ghế tựa đằng sau, nàng cảm thấy chuyện tỷ thí này không có một cộng lông quan hệ với mình, Hoàng Hậu người ta đã nói, là vì để bọn tiểu bối có mối lương duyên giai xứng, nàng là người đã đính hôn chỉ cần đi theo xem náo nhiệt thôi.

Những nàng không nghĩ muốn vào giúp vui, thì lại có người cố tình không muốn để nàng thanh nhàn. "Cầm kỳ thi họa ca vũ tiễn", bảy loại tỷ thí, sáu loại đầu đều hấp dẫn các tiểu thư yêu kiều tham gia, cho phép chia Lưu Ly viện chia thành sáu sân khấu tỷ thí, mỗi sân khấu đều tụ tập đầy người.

Lại chỉ có duy nhất ở ngoài Lưu Ly viện vắng vẻ lạ lùng so với trên sân khấu, trừ một người ở ngoài, căn bản không còn ai đến chỗ kia.

Mà vị nữ tử kia đang đứng so tên trong sân khấu, quay đầu nhìn qua chỗ Phụng Vũ Hoành, sau đó vương ngón trỏ, ngao nghể chỉ thẳng nàng.. "Người, lại đây so với ta."

Phụng Vũ Hoành nhìn nàng kia, bỗng nở một nụ cười. Nụ cười kia mang theo vài phần hiểu rõ, vài phần tà mị, vài phần lười biếng, còn có phần không thấy quan trọng.

Quả nhiên lời nói của Văn phi đã đúng, chất nữ của Bộ quý phi, cho dù nàng không làm gì đối phương, đối phương cũng sẽ chủ động chọc đến.

Phụng Vũ Hoành cười như vậy thật sự làm cho Bộ Nghê Thường cảm thấy chói mắt, ánh mắt không khỏi tàn nhẫn, lại lần nữa nói với Phụng Vũ Hoành: "Người, đến đây tỷ thí bản cung với ta!"

Phụng Vũ Hoành không hiểu, đứng dậy bước lên phía trước vài bước, phía sau có rất nhiều người muốn đi xem náo nhiệt.

"Nghe nói vị này là tiểu thư của thượng thư phủ Bộ Nghê Thường, vừa rồi Hoàng Hậu nương nương nói biểu diễn tài nghệ là muốn cho tiểu bối chúng ta tìm cơ hội để có mối lương duyên giai xứng. Nếu ta nhớ không lầm, tiểu thư Bộ gia đã đính hôn với tứ điện hạ rồi mà? Thật không hiểu Bộ tiểu thư vẫn cố ý muốn tỷ thí bản cung tốt cùng có dụng ý gì, chẳng qua ta cũng không muốn tham gia tỷ thí gì cả, cho dù Bộ tiểu thư đối xử với tứ điện hạ như thế nào, A Hoàng vẫn nên vì mặt mũi cửu điện hạ mà suy nghĩ."

Âm thanh khi nàng nói chuyện không nhẹ, đủ để cho mọi người xem náo nhiệt nghe thấy rõ ràng. Mà để hậu trên cao sớm đã xuống sân đi xuyên qua đám người, thường có vũ một ít cho bọn tiểu bối, làm cho Lưu Ly viện này vui vẻ hoà thuận.

Khi Phụng Vũ Hoành nói chuyện, Thiên Vũ dẫn theo Hoàng Hậu cũng đi tới gần, Hoàng Hậu nghe Phụng Vũ Hoành nói, khoé môi không khỏi mỉm cười, "Thảo nào chỉ thích nha đầu kia, quả là giống Minh nhi ở cái tính."

Thiên Vũ cũng gật đầu: "Đầu chỉ giống Minh nhi, nhìn nàng, có thể làm trăm nhớ lại thời còn trẻ." Thiên Vũ nói xong, sắc mặt trầm xuống, "Chỉ mong sau này đứa nhỏ đừng bất chước."

Hoàng Hậu an ủi hân: "Không đâu, chỉ có tính tùy hứng thôi, đứa trẻ này ta thấy là đứa rất có tinh thần."

Để hậu hai người nói nhỏ tất nhiên không ai có thể nghe thấy, lúc này trên sân khấu, Phụng Vũ Hoành nói mấy câu đã kích thích hoàn toàn ý chí chiến đấu của Bộ Nghê Thường. Nếu nói trước đó chính nàng khiêu khích, nếu Phụng Vũ Hoành không thể tỷ thí, nàng sẽ dễ dàng nói Phụng Vũ Hoành không dám. Nhưng hiện tại, Bộ Nghê Thường kiên quyết quyết tâm, không tỷ thí không được.

Trong đám người vây xem, vài vị hoàng tử đã ở đó, Huyền Thiên Hoa giúp Huyền Thiên Minh, tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch thông thả bước đến, hai tay chấp phía sau, đề thấp âm thanh nói: "Vương phi tương lai của cửu đệ, đúng là nhanh nhẹn nhanh nhẹn!"

"Thật không?" Huyền Thiên Minh hí mắt nhìn nàng, đám người vốn chắn trước mắt hắn không biết từ lúc nào đã tự động tránh xa, tạo cho hắn một con đường nhỏ. "Ta cả thấy Hành Hành nói rất đúng, đứa trẻ như vậy, sao lại là nhanh nhẹn nhanh nhẹn. Tứ ca đừng dùng từ để nghe khen nàng, sẽ kiêu ngạo."

Huyền Thiên Dịch hừ lạnh một tiếng, không hề đáp lời, trong khi nhìn Bộ Nghê Thường ánh mắt dần theo chút băng hàn, lời nói của Phượng Vũ Hoành đã thành công để lại trong lòng hắn một dấu vết.

"Người hay nói nhiều, động thủ sẽ không chịu nổi một chiêu." Bộ Nghê Thường cũng cười, nhìn Phượng Vũ Hoành nói: "Có công phu khua môi múa mép, không bằng lấp cung tên, cùng bốn tiểu thư tỷ thí một trận."

Nhâm Tích Phong nhìn không nuốt nổi, bước vài bước đứng trước mặt Phượng Vũ Hoành, cảm tức Bộ Nghê Thường: "Người là nữ nhi của nhà võ tướng, bắt nạt đứa trẻ của nhà quan văn, không ngại xấu mặt? Muốn tỷ thí, bốn tiểu thư với người!" Nàng là nữ nhi của Bình Nam tướng quân, luận đấu võ dĩ nhiên sẽ không cam lòng yếu thế.

Nhưng Bộ Nghê Thường vô cùng chứng mất Nhâm Tích Phong, vừa lắc đầu vừa nói, "Thủ hạ bại tướng liên tục ba năm, năm thứ tư người vẫn còn muốn xấu mặt? Nhâm Tích Phong, ta không xuống tay được."

Nhâm Tích Phong bị nàng nói đến mặt đỏ tai hồng, quả thật, nàng liên tục thua ba năm. Luận về bắn cung, Bộ Nghê Thường xuất thần nhập hoá, nàng dường như hoài nghi đối phương vì tỷ thí hàng năm mà tập luyện.

Phượng Vũ Hoành lại không biết còn có chuyện như vậy, nhìn Nhâm Tích Phong một cái, lúc này thấy biểu tình của Nhâm Tích Phong thì đã hiểu Bộ Nghê Thường nói đều là sự thật. Suy nghĩ nàng vừa chuyển, đúng là nổi lên vài phản hứng thú.

"Cửu đệ hạ từng hỏi ta một câu." Cười tủm tỉm quay đầu nhìn Huyền Thiên Minh, "Điện hạ hỏi: 'Hành Hành, ngoại trừ y thuật, rốt cuộc người còn am hiểu gì nữa? Lúc ấy ta trả lời hắn, bí mật mà muốn tiết lộ từng thứ, tất cả đáp án đều bị tiết lộ, chơi không vui.' Nàng xoay người đối diện với Bộ Nghê Thường: 'Hôm nay vốn không muốn tỷ thí, nhưng Bộ tiểu thư lại nhiệt tình khó cưỡng, vậy ta sẽ vì cửu đệ hạ mà tiết lộ một trong những đáp án đó, thoả mãn tính hiếu kỳ của hắn!'"

Bộ Nghê Thường hừ lạnh một tiếng: "Nói nhiều." Sau đó nàng bước vào trong sân, có thái giám đưa cung đến, nàng cầm cung trên tay, chỉ vào hồng tâm cách đó hai mươi bước, nói: "Chiếu theo quy định, ba mũi tên định thắng bại."

Phượng Vũ Hoành cũng đi lên phía trước, nhìn hồng tâm kia, lắc đầu liên tục: "Quá gần."

"Cái gì?" Bộ Nghê Thường dường như đã nghĩ Phượng Vũ Hoành này điên rồi. Một nữ nhi của thừa tướng tỷ thí bắn cung với nữ nhi của tướng quân, nàng còn bắt bẻ?

"Vậy đưa xa ra chút!" Tứ hoàng tử đã mở miệng, nhìn Bộ Nghê Thường, mặt không thay đổi nói: "Tỷ thí với nhau, đều là cháu Huyền gia ta đã định, sao lại hẹp hòi như vậy." Hắn nhìn hồng tâm, cao giọng nói: "Đem xa mười bước.""Được!" Bộ Nghê Thường cũng đầy hứng trí, gạt đầu với tứ hoàng tử, hai người vô cùng ăn ý.

Có thái giám tiến lên đem bìa ngắm kia lùi ra sau mười bước, sau đó nhìn về phía Bộ Nghê Thường, thấy Bộ Nghê Thường gạt đầu rồi mới trở về.

"Lúc này có thể rồi chứ?" Bộ Nghê Thường lại khiêu chiến Phượng Vũ Hoành.

Ái ngờ Phượng Vũ Hoành vẫn lắc đầu, "Ái, quá gần, thật sự là quá gần. Bộ tiểu thư nếu chỉ mời ta chơi, vậy A Hoành thật sự không thể bụng bôi."

Mọi người ồ lên.

Ba mươi bước, hai cô nương tỷ thí, đã đủ xa rồi.

Hoàng Hậu nhìn cũng có chút lo lắng, không khỏi mở miệng thảo luận với Thiên Vũ: "Nha đầu Phượng gia kia có phải tự tin quá không? Nghe nói cô nương Bộ gia từ nhỏ đã đi theo Bộ Thông tập võ, nhưng chưa từng nghe qua trong nhà Phượng tướng mời võ sư?"

Thiên Vũ cười lắc đầu: "Bình thường càng là người không hề chú ý đến, lại càng có thể chiếm thế thượng phong cuối cùng. Nữ nhi này của Phượng gia nàng cũng không phải không biết, bị Phượng Căn Nguyên ném đến Đại Sơn tây bắc khoảng ba năm, nghe nói kỳ ngộ báỉ sư một vị kỳ nhân Ba Tư, một tay dạy nàng còn cao minh hơn Điều lão nhân nữa, trời mới biết kỳ nhân Ba Tư kia có võ hay không."

Hoàng Hậu còn có chút lo lắng, nhìn lại sân khấu, chỉ thấy trên sân thái giám đã đem bìa ngắm lui lại về phía sau mười bước.

"Bốn mươi bước, vậy là đủ rồi." Hoàng Hậu vì Phượng Vũ Hoành mà lau một tầng mồ hôi, nàng đúng là sợ Phượng Vũ Hoành thua, chẳng những bản thân mất mặt, điểm chết người là đánh mất Huyền Thiên Minh, trời mới biết Huyền Thiên Minh nóng giận có làm cung yển hôm nay bị hỏng hay không!

Bộ Nghê Thường sinh một bụng tức giận với Phượng Vũ Hoành. Khoảng cách bốn mươi bước, nàng không phải là chưa từng luyện, cũng không thể cam đoan bách phát bách trúng. Đừng nói cái hồng tâm hình tròn kia, ngay cả bìa ngắm mà làm không tốt thì cũng không "sờ" đến được.

Tàn nhẫn nhìn Phụng Vũ Hoành một cái, nàng thật sự không tin, một thứ nữ của nhà quan văn, còn có thể mạnh hơn nàng sao?

Nghĩ như thế, Bộ Nghê Thường cảm cung đi đến giữa sân, lòng nàng đầy suy nghĩ bốn mươi bước đã là cực hạn, Phụng Vũ Hoành nếu không hài lòng vậy nhất định là đầu óc có bệnh.

Thật ra, từ Huyền Thiên Minh, Huyền Thiên Hoa và Thiên Vũ đại đế, tất cả mọi người và Bộ Nghê Thường đều có chung một suy nghĩ, ngay cả Tường Dung và Huyền Thiên Ca các nàng cũng vì Phụng Vũ Hoành mà rịn một tầng mồ hôi. Nhâm Tích Phong thầm nói với Phụng Vũ Hoành: "A Hoàng, không cần miễn cưỡng, tuy ta thua nàng vài năm, nhưng không sao, dù sau chúng ta chỉ là nữ nhân trong nhà, dùng cung tên tám phần cả đời cũng không dùng, coi như cùng nàng biểu diễn cho Hoàng Thượng xem. Người đừng so với nàng, không đáng."

Phụng Vũ Hoành nổi giận!

Không phải nổi giận với Nhâm Tích Phong, mà là nổi giận với Bộ Nghê Thường.

Chỉ thấy nàng đi lên phía trước hai bước, trợn mắt, chỉ vào bia rồi quát: "Bắn cung, chỉ dùng bắn chết ngoại địch chiến trường! Người từng nghe nói có ngoại địch nào người nào đứng ở nơi gần như vậy cho người bắn? Bộ gia người cầm binh ngăn địch, chẳng lẽ dạy người chỉ là nhất định phải chờ giặc đến gần trong vòng bán kính bốn mươi bước, mới có thể bắn tên?"

Khi nàng nói chuyện, nhưng câu hỏi, lại là những câu không cần câu trả lời. Nghi vấn chính là khẳng định, khẳng định chính là răn dạy. Bộ Nghê Thường đột nhiên hoảng hốt một trận, giống như người trước mặt nói chuyện với nàng không phải là Phụng Vũ Hoành, mà là ca ca quân quy nghiêm kia Bộ Thông.

Thời gian trôi qua, Phụng Vũ Hoành đã chỉ vào thái giám đi chuyển bia lớn tiếng nói: "Lùi về phía sau! Muốn tỷ thí, một trăm bước trở lên! Tên bay trăm bước, một ván định thắng bại!"

Xôn xao!

Tất cả mọi người điên rồi, Thiên Vũ để trừng mắt nhìn. Huyền Thiên Minh nhú mày, Huyền Thiên Hoa khom lưng, hỏi hẩn: "Đệ muội thật sự làm sao?"

Khoé miệng Huyền Thiên Minh run rẩy một trận, "Làm sao ta biết."

Trên trán Hoàng Hậu chảy mồ hôi, hỏi thẳng Thiên Vũ: "Muốn ngăn cản các nàng không? Hai nhà đỡ bị mất mặt."

Thiên Vũ cũng trầm tư trong chốc lát, nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hoành hồi lâu. Chỉ cảm thấy trên người nha đầu kia không chỉ có tinh thần không chịu thua, dường như đúng là theo lời nàng nói, có rất nhiều đáp án chưa được tiết lộ. Hẩn cũng tò mò, một cô nương mười hai tuổi, đến tột cùng có thể mang đến cảm giác phấn khích gì?

"Tốt!" Bỗng trong không gian, Thiên Vũ cao giọng mở miệng, một chữ "tốt" chấn vang tứ phương.

Các cuộc tỷ thí đều dừng lại, mọi người tụ tập đến sân bắn cung.

Chợ nghe Thiên Vũ nói: "Hôm nay trăm vốn chuẩn bị phần thưởng đặc biệt cho người đứng đầu cầm kỳ thi hoạ ca vũ bắn cung, nếu so với các sân khác cũng phấn khích như vậy, vậy chọn phần bắn cung này!"

Hoàng Hậu phối hợp đem trăm đầu phượng giờ lên trước mặt, "Cô nương Bộ gia và Phụng gia, nếu ai thắng trận bắn cung này, trăm đầu phượng này, bắn cung tự mình đưa lên trước mặt người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Bản Lĩnh Của Phụng Vũ Hoành

Trăm đầu phượng vừa xuất hiện, tất cả ánh mắt mọi người đều đổ lên. Một ngọn lửa ước ao, đổ kị hùng hực thiêu đốt, trực tiếp muốn đốt Phụng Vũ Hoành và Bộ Nghê Thường thành tro bụi.

Người người đều biết ý nghĩa của trăm đầu phượng là thế nào, truyền mấy đời, được sáu vị Hoàng Hậu đòi trước cái qua, nếu người nào có được nó, không phải đồng nghĩa với công cáo thiên hạ nàng chính là Hoàng Hậu tương lai sao?

Nhưng hai người này..

Trong lúc nhất thời, mọi người nghị luận sôi nổi.

Cô nương Phụng gia hứa hôn với cửu hoàng tử, cô nương Bộ gia hứa hôn với tứ hoàng tử, mọi người đều biết cửu hoàng tử sau khi đánh giặc bị thương, con nối dõi vô vọng, ngôi vị hoàng đế không thể truyền cho người như vậy làm.

Như vậy nói cách khác..

Ồ!

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch.

Chẳng nhẽ ý Hoàng Thượng chính là tứ hoàng tử? Có khả năng này, nếu không không thể nào tứ hôn chất nữ của Bộ quý phi cho hắn, huống chi, ca ca của Bộ Nghệ Thường đóng quân ở phía đông, trong tay lại nắm một phần tư binh quyền Đại Thuận.

Phụng Căn Nguyên gất gao nắm tay thành nắm đấm, hắn không nghĩ rằng chuyện sẽ diễn biến thành như vậy, vẫn chưa từng xác minh thái độ của Hoàng Thượng, chẳng lẽ tối nay, muốn dùng cách này lập trữ? Phụng gia hắn đứng về phía Tam hoàng tử, nếu quả thật là như vậy, Phụng gia nên đi nơi nào?

Hắn theo bản năng nhìn về phía tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ, đã thấy người nọ vẫn là một bộ mặt giận dữ như cũ, tâm tình không chút ảnh hưởng chuyện đế hậu ban thưởng, thậm chí còn hơi gắt đầu dùng ánh mắt yên tâm khi hắn nhìn sang.

Lòng Phụng Căn Nguyên từ từ bình ổn trở lại.

Đúng vậy, hắn quá nóng nảy, đương kim Hoàng Thượng mới năm mươi, cho dù lập thái tử, cũng vẫn còn cơ hội lật bàn. Nếu đã lựa chọn, Phụng gia cũng đã không còn đường lui, giống như các nhà quyền quý khác, các bên chỉ có thể thận trọng, không có đường cũng muốn mở một con đường để đi.

Phụng Căn Nguyên có thể suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại có một người khác vô cùng gấp gáp. Không ai khác chính là Phụng Trầm Ngư được vị Tử Dương đạo sĩ phán mang mệnh phụng.

Trâm đầu phụng, đồ của nàng sao lại có thể rơi vào trong tay của người khác? Nàng gấp đến độ muốn nhảy dựng lên, nhưng hiện tại thân phận của nàng là nô tỳ của Thanh Nhạc, làm có thể nhắc chân một cái là có quyền. Huống chi Bộ Nghệ Thường và Phụng Vũ Hành so tài bắn cung, cũng không phải đánh đàn, tuy nàng có tư cách tham dự, có năng lực thì sao? Ngay cả giường cung cũng không biết phải làm như thế nào, đừng nói làm tên bắn ra.

Phụng Trầm Ngư giận đến độ ánh mắt cũng có thể phun ra lửa, mặt cũng thay đổi, đúng lúc đó Thanh Nhạc nhắc nhở nàng: "Chú ý thân phận của ngươi." Nàng cắn răng, cố đè nén lửa giận trong lòng, không thể không cúi thấp đầu xuống. Vào giờ phút này, nàng hận chết mẫu thân Thẩm thị của nàng, nếu không phải vì ác phụ đó, sao lại có ý chỉ cấm nàng năm năm không thể vào cung? Vào cung cũng không thể quang minh chính đại đứng trước mặt mọi người? Nàng là Phụng Trầm Ngư, là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, nhưng lại rơi vào hoàn cảnh như thế này, thật không cam lòng!

Tứ hoàng tử Huyền Thiên Dịch còn đang, vốn còn không chê trách ngôn ngữ khích tướng của Phụng Vũ Hành với Bộ Nghệ Thường, nhưng ai ngờ sự tình thay đổi trong nháy mắt, so với một trận tỷ thí bình thường, với có trâm đầu phụng làm phần thưởng, ý nghĩa đã bất đồng rồi.

Huyền Thiên Dịch quả là muốn khen ngợi Bộ Nghệ Thường, nha đầu này đúng là phúc tinh của hắn! Nếu Bộ Nghệ Thường thật sự có thể thắng lấy được trâm đầu phụng, vậy thì tương đương với việc thế tử tương lai của hắn là Hoàng Hậu. Cho dù từ trước đến tối nay hắn chưa từng cảm thấy hoàng thượng có ánh mắt tốt nhìn hắn, nhưng giờ phút này Huyền Thiên Dịch lại bắt đầu ảo tưởng có thể là phép khảo nghiệm mà phụ hoàng dành cho hắn, nếu không không thể trên sân chỉ có hai người tỷ thí đoạt trâm. Lão cửu bị đá thương, con cháu vô vọng, thì ra là phụ hoàng nhìn trúng hắn, vẫn là nhìn trúng hắn!

Huyền Thiên Dịch càng nghĩ càng kích động, thần thái trong mắt rạng rỡ, ánh mắt nóng rực đến độ có thể bay ra một con rồng. Hắn luôn mong đợi ngôi vị hoàng đế kia, hôm nay lại có thể tiến triển, không khỏi nhìn về phía Bộ Nghệ Thường cho nàng một ánh mắt tán thưởng cùng nụ cười khích lệ.

Nhưng trong lòng Bộ Nghệ Thường rất đau khổ!

Bốn mươi bước với nàng còn có chút khó khăn, Phụng Vũ Hành lại muốn cách xa trăm bước.

Mất nhìn thái giám đem bia ngắm ra xa một trăm bước, ngay cả hồng tâm nàng còn không nhìn thấy nói gì bắn cung? Một cô nương có thể có bao nhiêu khí lực? Tuy từ nhỏ nàng đã luyện cưỡi ngựa bắn cung, rốt cuộc cũng không có võ công mạnh mẽ như nam nhân, Phụng Vũ Hành, là đang dùng nàng làm trò tiêu khiển sao?

Ánh mắt nhìn Phụng Vũ Hành, lại thấy Phụng Vũ Hành nhìn bia ngắm được tiêu thái giám đem ra xa, rồi gật đầu một cái, có vài phần hài lòng nói: "Không kém nhiều lắm, nhưng đây cũng chỉ là một buổi tỷ thí mang tính biểu diễn, ta cũng sẽ không yêu cầu cao hơn."

Bộ Nghệ Thường cơ hồ bị nàng làm cho học máu.

Thôi! Nàng cũng không tin, nàng không bắn được thì Phụng Vũ Hành có thể bắn, một tiểu như nhà quan văn có thể mạnh hơn nàng sao? Không ngoại trừ việc cả hai cuối cùng đều bắn không trúng, chẳng qua chỉ là so sánh ai bắn xa hơn thôi.

Nghĩ như vậy, Bộ Nghệ Thường sinh ra mấy phần tin tưởng, cầm cung tên trong tay một lần nữa, nói với Phụng Vũ Hành: "Phụng tiểu thư, bây giờ có thể bắt đầu chưa?"

Phụng Vũ Hành gật đầu: "Mời người lớn tuổi trước."

Phụt!

Mọi người cười vang lên.

Hoàng Hậu cũng nhú mày nhìn theo: "Đúng thật là giống Minh nhi."

Bộ Nghệ Thường cảm thấy đây chẳng qua là chiến thuật của Phượng Vũ Hành, muốn nhiễu loạn lòng nàng, để cho nàng không thể phát huy hết.

Nàng cười lạnh một tiếng, trong lòng thâm mắng Phượng Vũ Hành nông cạn.

Sau đó giọng lên, hướng về phía bìa ngấm xa xa dường như không nhìn rõ, hít sâu vài lần, điều chỉnh tâm trạng đến trạng thái tốt nhất, sau đó kéo căng dây cung, chỉ nghe "vèo" một tiếng, mũi tên nhọn rời dây cung, bay thẳng tới hồng tâm.

Tất cả mọi người đều nín thở, ánh mắt cùng nhìn theo mũi tên.

Bộ Nghệ Thường trong lòng yên lặng cầu nguyện mũi tên có bắn xa hơn một chút, nàng đã sử dụng khí lực lớn nhất, chỉ vì có thể để mũi tên bắn ra xa hơn.

Nhưng mũi tên rơi xuống đất cách đó sáu mươi bước không hơn không kém.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy mấy tên thị vệ chạy lên trước, tra xét một phen sau cùng bẩm báo với Thiên Vũ đế: "Bẩm Hoàng thượng, bắn xa sáu mươi ba bước, lệch khỏi quỹ đạo hồng tâm một thước ba trượng."

Phụt!

Huyền Thiên Minh không chút khách khí cười ra tiếng, Huyền Thiên Lăng cũng cười, chẳng qua là trông hẩn phúc hậu, cười rộ lên cũng không chói mắt như Huyền Thiên Minh.

Nhưng dù không chói mắt cũng là cười, sắc mặt Bộ Nghệ Thường khó coi, mặt Huyền Thiên Dịch cũng đen lại: "Nhị ca và cửu đệ không bằng xem thử tài bắn cung của cô nương Phượng gia trước, sau đó giễu cợt cũng không muộn."

Huyền Thiên Minh gật đầu một cái, "Được, chờ Hành Hành nhà chúng ta bắn trúng, bốn vương khen vẫn kịp."

Huyền Thiên Dịch muốn nói hẩn bị thần kinh à, khoảng cách xa như vậy, nam tử luyện võ cũng không thể bắn trúng, nha đầu Phượng gia kia có thể thành công mới là lạ.

Nhưng Huyền Thiên Minh không phải dạng người tự đắc, đối với Phượng Vũ Hành, tuy hẩn cũng cảm thấy có phần mạo hiểm, nhưng nha đầu kia từ trước tới nay chưa từng mạnh mẽ, chỉ cần nàng có thể nói ra, nhất định có biện pháp làm được.

Đối với điểm này, Huyền Thiên Hoa cũng rất tin tưởng vào Phượng Vũ Hành, liền mở miệng khuyên Huyền Thiên Dịch một câu: "Tứ ca xem một chút đi, coi như là thưởng thức một cuộc biểu diễn bắn cung kịch tính."

Huyền Thiên Dịch hừ lạnh một tiếng không nói thêm gì nữa. Khi mọi người đưa mắt nhìn về phía sân, Phượng Vũ Hành đã cầm cung tên trong tay.

Nàng kém hơn Bộ Nghệ Thường hai tuổi, nữ hài tử đang phát triển, kém một tuổi có thể kém hơn rất nhiều, thế nên nàng cầm cung đứng đó, tạo ra một loại cảm giác, Bộ Nghệ Thường kia đang bắt nạt một đứa trẻ con.

Phượng Cẩm Nguyên thấy lo lắng, hẩn cũng không phải là lo lắng cho Phượng Vũ Hành bắn không trúng, mà ngược lại, hẩn bắt đầu lo lắng nhờ Phượng Vũ Hành bắn trúng thì phải làm sao bây giờ?

Ám vệ không chỉ từng nói với hẩn một lần, trên người Phượng Vũ Hành có võ công, hơn nữa không kém lắm, chẳng những không kém thậm chí còn quý dị đến mức ám vệ còn không nhìn ra.

Phượng Cẩm Nguyên tuy có lúc không nhìn thấy Phượng Vũ Hành, nhưng hẩn cũng hết sức hiểu Phượng Vũ Hành... nha đầu này trước giờ chưa từng mạnh mẽ.

Nếu Phượng Vũ Hành bày ra điều kiện kia, hẩn tin rằng Phượng Vũ Hành có thể bắn mũi tên này thành công. Cho nên hẩn đang rối rắm, nếu trăm đầu phượng quả thật đưa cho Phượng Vũ Hành, vậy Hoàng Thượng rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ thật sự đem ngôi vị hoàng đế cho cửu hoàng tử?"

Trong lúc Phượng Cẩm Nguyên còn đang suy nghĩ, Phượng Vũ Hành bên kia tra tên.

Mọi người ngạc nhiên, nhị tiểu thư Phượng gia chẳng những tra tên, nàng còn đồng thời lên ba mũi tên!

Muốn làm gì đây?

Ánh mắt Huyền Thiên Minh híp lại, tựa hồ hẩn đã đoán được dụng ý của nha đầu này.

Phượng Vũ Hành khẽ mím môi, cho Huyền Thiên Minh một ánh mắt an tâm, sau đó kéo căng dây cung, ngấm tẩm bia một hồi, trong vòng năm giây, vèo một tiếng, ba mũi tên cùng lúc bắn ra.

Không khí khẩn trương đến cực điểm, Bộ Nghê Thường còn cho là Phượng Vũ Hành sẽ thất bại, ba mũi tên dứt khoát bắn ra đánh cược xem vận khí tốt có thể bắn ra xa một chút hay không.

Nhưng những nam tử biết bắn cung cũng như Nhâm Tích Phong luyện võ lại thấy rõ kỹ thuật.

Chỉ thấy ba mũi tên bắn ra cùng một thời điểm, nhưng đến hai mươi bước bỗng chia làm ba đoạn trước sau. Tốc độ lúc bắt đầu có chút chênh lệch, tức khắc đã tự điều chỉnh được.

Hai mắt Thiên Vũ đề sáng lên, nhìn ba mũi tên tách ra trong nháy mắt, cả người cũng run rẩy theo.

Hoàng Hậu tất nhiên không hiểu về bắn cung, nhưng theo Thiên Vũ đề mà khản trương.

Huyền Thiên Dịch chỉ cảm thấy tình thế hiện tại không đúng lắm. Ba mũi tên của Phượng Vũ Hành quá mức quý dị, một cỗ nguy cơ nồng đậm bắn tới, trực giác nói cho hắn biết lần này Bộ Nghê Thường chỉ sợ là thua rồi.

Lúc này âm thanh của Huyền Thiên Minh vang lên, lần đầu tiên không có thái độ lười biếng, ngược lại thấp khàn phần hăng hái, nhìn theo mũi tên, như vì mọi người ở đây giải thích quy tắc của ba mũi tên: "Ba tên cùng lúc bắn ra, hai mươi bước mũi tên chia ra ba đoạn, mũi tên đầu tiên yếu, mũi tên thứ hai nhanh, mũi tên thứ ba mạnh. Thuận theo hai mươi bước, bốn mươi bước đầu, mũi tên đầu tiên yếu dần, mũi tên thứ hai sẽ đẩy đuổi mũi tên đầu, xu thế hỗ trợ."

Ba mũi tên của Phượng Vũ Hành giống như có lỗ tai dài, thật sự như những gì Huyền Thiên Minh nói, tại thời điểm bốn mươi bước, mũi tên thứ hai thoát cái "à" một tiếng đã đẩy đến đuổi mũi tên thứ nhất. Mũi tên phía trước tốc độ chậm dần lại bay nhanh mà mũi tên thứ ba phía sau vẫn duy trì tốc độ cùng tiến lên.

Huyền Thiên Minh tiếp tục nói: "Sáu mươi bước mũi tên thứ nhất bị chậm dần, mượn lực mũi tên thứ hai đẩy lên mười bước. Bảy mươi bộ hai mũi tên yếu đi, mũi tên thứ ba bộc phát sức mạnh, áp sát mũi tên thứ hai, đẩy lên mũi tên đầu, mũi tên đầu lại bắt đầu nhanh. Cái thứ hai, thứ ba, loại."

Hắn nói xong một hồi, hai mũi tên phía sau rơi xuống mặt đất, cuối cùng còn lại mũi tên thứ nhất vẫn duy trì tốc độ như cũ lao về phía trước.

"Tám mươi bước, chín mươi bước, trúng." Huyền Thiên Minh vừa dứt lời, mũi tên cắm phập vào bia ngắm, không nghiêng lệch, chính giữa hồng tâm!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: 126: Bắn Cung Cũng Là Phi, Người Đánh Thử Xem?

Edit: Shamin

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, hồi lâu chưa thở ra, cho đến khi làm bản thân nghẹn chết, cũng không biết ai là người đầu tiên vỗ tay.

Trong chốc lát, tiếng vỗ tay như sấm dậy, Thiên Vũ đại đế không ngớt lời khen ngợi: "Hay! Hay! Hay!" Ba chữ hay, giống Vân phi lúc trước, làm Phượng Vũ Hoành tuyệt đối khẳng định.

Phượng Vũ Hoành xoay người nhìn Huyền Thiên Minh, chỉ thấy người nọ giơ ngón tay cái về phía nàng. Nàng đặc ý vài phần, có thể được người mình thích thừa nhận, đó là cảm giác không thể biểu đạt bằng vui sướng nhất.

Nàng vận khí công khôi phục một chút, bình thường bắn cung trăm bước khẳng định không thể được, chỉ có thể dùng phương pháp đã học được khi huấn luyện ở kiếp trước. Tuy coi như là dùng mưu, khi bắt đầu thi triển cũng cực kỳ kích thích.

Trên sân, thị vệ sớm đã chạy đến bên cạnh bia ngắm, dứt khoát đưa bia ngắm kia dâng đến trước mặt Thiên Vũ đại đế, "Hoàng thượng mời xem, tiểu thư Phượng gia bay qua trăm bước, ngấm trúng hồng tâm!"

Thiên Vũ đại đế nhiều năm mới thấy nụ cười khoa trương như vậy, đêm nay là vì Phượng Vũ Hoành, chỉ thấy hắn liên tiếp gật đầu, sau đó ngoác Phượng Vũ Hoành: "Nha đầu, lại đây."

Phượng Vũ Hoành nhanh chóng đi qua, quỳ gối xuống: "Dân nữ Phượng Vũ Hoành khấu kiến Hoàng thượng."

Thiên Vũ đế vui vẻ đến nỗi miệng không ngừng cười, tự mình tiến lên nâng người dậy, sau đó nhìn chằm chằm một lát, lại nói: "Sao lại xưng dân nữ? Con là vợ của Minh nhi trẫm, mặc dù chưa qua cửa, nhưng sớm muộn gì cũng là người một nhà. Nghe nói con đã gọi Vân phi là mẫu phi, cũng gọi Hoa nhi là thất ca, vậy cứ gọi trẫm là phụ hoàng!"

Chúng khách mời hôm nay đến nhất trí cho rằng đầu óc mình không đủ dùng, lượng tin tức đặc sắc quá lớn không thể mở rộng thêm! Hoàng đế Đại Thuần từ khi nào lại trở nên bình dị gần gũi như vậy? Không phải hân hay nổi giận sao? Không phải hân hi nộ vô thường sao? Không phải hân sát phạt quyết đoán lãnh huyết vô tình sao? Vì sao buổi tối hôm nay lại đảo điên hoàn toàn như thế?

Đương nhiên, người ghen tị nhất là Bộ Ngự Thưởng! Cùng là con dâu chưa qua cửa, Hoàng thượng chỉ cho Phụng Vũ Hoành gọi hân là phụ hoàng, cũng chưa nhìn mình một cái. Mất tà của nàng trông nhìn tứ hoàng tử, trong mắt lộ ra một câu nghi vấn: Đây là ý gì?

Từ hoàng tử dĩ nhiên không có khả năng giải thích nghi hoặc của nàng, đừng nói Bộ Ngự Thưởng không biết, ngay cả hân là con cũng không biết. Nhưng mà, cho tới giờ Hoàng thượng đều quan tâm lão cừu, từ nhỏ đến lớn, lão cừu muốn gì chả có? Nghĩ đi nghĩ lại, có thể quật chết quý phi, ngay cả nàng phụ hoàng cũng chưa mắng một câu, hân là tiền lệ, cũng không biết có gì kỳ lạ.

Mà Phụng Vũ Hoành khuôn mặt đang mỉm cười nhìn về phía Thiên Vũ đế, bộ dáng nhu thuận, so với phong thái hiện ngang trên sân vừa rồi như hai người, giờ khắc này, nàng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, khi nghe được trưởng bối thừa nhận mình, hiện ra khuôn mặt vui vẻ lại thẹn thùng, nụ cười mang theo vài phần kiêu ngạo. Phụng Vũ Hoành quý xuống dập đầu, nói: “Con dâu tạ long ân phụ hoàng.”

Cùng lúc đó, trong đám người có một người đi ra, chính là Tả tướng Phụng Cần Nguyên.

Nữ nhi nhận được đại ân như thế, hân là phụ thân, nếu có ở đây, nào có đạo lý không cùng tạ ơn. Vì thế nhanh chóng cũng quý trên, đầu nặng nề: “Thần tạ long ân Thánh thượng.”

Thiên Vũ đại đế gật đầu, lại nhìn Phụng Cần Nguyên hỏi: “Cháu ngoại của Diêu lão nhân, trăm nhớ là chính nữ Phụng gia các người mà nhỉ? Cung yến mấy năm nay đều không có chính nữ Phụng gia tiền cung, trăm vốn tưởng Phụng ái khanh không xem trọng những thứ này, nhưng hôm nay xem ra, là trăm hiểu lầm Phụng tướng. Nữ nhi tốt như vậy nên cất đi, đồ phải có người xem mặt, cùng Minh nhi của trăm cướp con dâu.”

Một câu, làm Phụng Cần Nguyên đang quý trên mặt đất hiện lên khuôn mặt già nua đỏ bừng, một lát sau lại trắng bệch.

Hân thật sự không hiểu rốt cuộc Hoàng thượng có ý gì, chuyện ba năm trước đây rõ ràng trong cung đã làm khó dễ lưu đầy Diêu gia, một đêm hân đã tỏ thái độ, Hoàng thượng còn rất cao hứng, nhưng hôm nay hình như đã đem chuyện ba năm trước hoàn toàn quên, sao có thể... trọn mắt nói dối chứ?

Không chỉ Phụng Cần Nguyên nóng nảy, Phụng Trầm Ngư đứng sau Thanh Nhạc cũng sắp hồng rồi. Chính nữ, hai chữ này chính là đánh vào mặt nàng! Nàng đường đường là chính nữ lại bôi đen mặt giả dạng nô tỳ trà trộn vào cung, nhưng Phụng Vũ Hoành rõ ràng là thứ nữ, mà mọi người cố tình nhờ rõ nàng ta là chính nữ ban đầu, vậy Trầm Ngư nàng rốt cuộc là cái gì?

Trong lòng nàng hận ý cuộn cuộn, cắn răng hỏi Thanh Nhạc: “Chuyện chúng ta chuẩn bị, rốt cuộc có thành công không?”

Thanh Nhạc cũng hận Phụng Vũ Hoành, đặc biệt nhìn một đầu tóc của các cô nương, nàng càng hận. Vì thế cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trầm Ngư: “Phải thành công.”

Thiên Vũ chờ cả buổi không thấy Phụng Cần Nguyên trả lời, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói với Hoàng hậu: “Đưa trăm đầu phụng cho con dâu, trí nhớ Phụng tướng không tốt lắm, không nhớ chính nữ trong nhà rốt cuộc là ai, nhưng trăm không thể giống hân, nhớ nhầm con dâu.”

Nói một hồi, làm toàn thân Phụng Cần Nguyên đỏ mề hời. Thiên Vũ đế người này tâm tình bất định, hân cũng sợ ngôi cửu ngũ này mất hứng kéo hân ra ngoài chém. Tục ngữ nói gần vua như gần cọp, hân là hổ, vẫn là con hổ hi nộ vô thường.

Hoàng hậu nương nương vẫy tay về phía Phụng Vũ Hoành, Phụng Vũ Hoành nhu thuận tiến lên, quý xuống trước mặt Hoàng hậu, Hoàng hậu tự tay đem trăm đầu phụng cài vào búi tóc của Phụng Vũ Hoành, sau đó khen: “Thật sự là đẹp, giống như toạ ra cho con vậy.” Một câu nói làm người ta miên man bất định.

Phụng Vũ Hoành lại cảm tạ Hoàng thượng Hoàng hậu, khi ngẩng đầu, đã thấy Thiên Vũ đế nhìn mình, trong mắt có thêm một tầng ý thích thú.

Nàng cân nhắc một lát, rồi nở nụ cười, bước lên phía trước, nói nhỏ với Thiên Vũ trước mặt: “Phụ hoàng yên tâm, con dâu chắc chắn sẽ bảo hộ tốt trăm đầu phụng, sẽ không làm phụ hoàng thất vọng.” Lại lúc đi trở về, trên mặt lại là nụ cười nhu thuận vô hại. Từ khảo nghiệm của Hoàng đế, Phụng Vũ Hoành coi như đã qua.

Trăm đầu phụng là thứ tốt, đồng thời cũng là củ khoai lang bỏng tay, thứ này cũng như việc trao ngọc tỷ, ai có được nó, tương đương với việc có được thiên hạ.

Mà phụng đầu sai này cài trên đầu Phụng Vũ Hoành, nhưng nàng lấy một phu quân không có năng lực sinh con là cửu hoàng tử, giờ khắc này, có bao nhiêu người đánh chủ ý lên trăm cài của nàng, Phụng Vũ Hoành chỉ suy nghĩ một chút đã thấy đầu to ra.

Hoàng đế rốt cuộc là hoàng đế, sẽ không vô duyên vô cớ đưa những thứ như thế này, lại càng không vô cớ đưa ra một quyết định.

Đây là khảo nghiệm của nàng, nếu nàng qua được, đối với nàng tốt, đối với Huyền Thiên Minh cũng tốt, tương lai hai người đều có thể có vô vàn huy hoàng. Nếu nàng không qua nổi, vậy đối với Hoàng thượng mà nói, con dâu như vậy, không cần cũng được. Hân sùng cửu tử của hân, nhưng không thấy giang sơn của mình làm trò đùa.

Về phần Huyền Thiên Minh có má không thể có con nói dối như mọi người đồn đoán, Phụng Vũ Hoành căn bản sẽ không quá tin tưởng. Huống chi,

nàng là đại phu, là thánh thủ kết hợp Trung y và Tây y, nàng còn mang theo hiệu thuốc không gian đối với người niên đại này giống như thần tiên điện phủ, còn bệnh gì chữa không hết? Tuy Huyền Thiên Minh thực sự bị thương nguồn giống, nàng cũng có thể dựa vào đôi tay kỳ diệu của mình mà cho hắn hồi sinh!

Sợ cái lông!

Con dâu nói như thế, Thiên Vũ để càng nhìn càng thích. Không khỏi bắt đầu ảo tưởng ngày Minh nhi hắn đại hôn, có lẽ Vân phi cũng sẽ lộ diện. Hắn đã bao năm không gặp rồi? Khuôn mặt kia, hắn nằm mơ cũng nhớ đến.

Màn biểu diễn hay nhất ở cung yến đã hạ màn, lấy sự kinh người tề tể mà khắc vào tâm mỗi người.

Bộ Nghê Thường không còn mặt mũi ở lại Lưu Ly viên, dứt khoát hồi phủ. Mà ngồi ở trên cao, có một người, chỉ nhìn chăm chăm Phượng Vũ Hoành, nhìn như lục phủ ngũ tạng của nàng đều lộ hết lên.

Người nọ chính là cô ruột của Bộ Nghê Thường, quý phi Bộ Bạch Bình.

Bộ Bạch Bình lúc này, biểu tình như đào mộ tổ tiên nhà nàng, mặt tái đi. Hoa phi ngồi bên cạnh nàng cố tình không muốn nói với nàng: “Bộ tỷ tỷ đúng là có phúc khí! Chất nữ của Bộ gia có thể bắn xa như vậy, đúng là nữ trung hào kiệt!”

Từ trước đến giờ Hoa phi là người khó ưa nhất, không chỉ một người, mà đặc biệt ở trước mặt Bộ Bạch Bình, đã nhiều năm rồi, cũng không biết sao, Hoa phi chưa từng cho nàng nghe được một câu hài lòng. Bộ Bạch Bình từng cho rằng, Hoa phi này là do Hoàng hậu tuyển riêng tới làm nàng ngọt ngào.

So với hiện tại, nếu Bộ Nghê Thường thắng, lời này của Hoa phi dĩ nhiên không phải bói móc, nhưng cái sai ở chỗ Bộ Nghê Thường bị thua!

Quý phi nương nương nổi giận, bỗng nhiên đứng dậy, cũng không quản đang trong tình huống gì, hướng đến khuôn mặt đang cười sáng lạn của Hoa phi tát hai cái.

Hoa phi kia cũng thật buồn cười, đã nhanh ba mươi tuổi rồi, nhưng bị Bộ Bạch Bình đánh đã “hu hu” khóc lớn.

Cảnh khóc nháo này, vốn là sân ca múa cũng không ca múa nổi nữa, đám vũ cơ đều lui ra, ánh mắt mọi người hướng lên phía đài cao, nhìn Bộ quý phi và Hoa phi diễn trò.

Bộ Bạch Bình cảm thấy bản thân hôm nay đã bị nhục nhã tới cực điểm, chẳng qua Hoa phi là chỗ phát tiết của nàng, hận ý chân chính đều ở chỗ Phượng Vũ Hoành.

Nhưng nàng rút cuộc là trường bối, chung quy không thể trong tình huống này mà trực tiếp làm khó dễ Phượng Vũ Hoành, trong lúc nhất thời lửa giận không có chỗ phát, Hoa phi lại tiến gần.

Nhưng Hoa phi khóc, còn vừa khóc vừa ỷ khuất nói: “Chất nữ Bộ gia của tỷ thua, trong lòng tỷ không thoải mái cũng không thể đánh ta! Bộ tỷ tỷ, rút cuộc ta làm sai cái gì?” Khóc lóc rồi bắt đầu kéo đến chỗ Hoàng thượng Hoàng hậu: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Cầm nhi rất oan uổng! Bộ tỷ tỷ dựa vào đâu mà bá đạo như vậy, nói đánh liền đánh?”

Bộ Bạch Bình giành trước một câu: “Chỉ bằng ta là quý phi, ngươi chỉ là phi!”

Lời nàng vừa dứt, chợt nghe một âm thanh vang lên, cũng không biết là từ đâu truyền đến, vang lên thăm thẳm, vô căn vô tế (1), âm thanh quý mị, lại uyển chuyển dễ nghe.

Âm thanh kia nói... “Bản cung cũng chỉ là phi, Bộ Bạch Bình, ngươi đánh thử xem!”

Bộ Bạch Bình đột nhiên ngẩn ra, Thiên Vũ đại đế và Hoàng hậu cũng ngẩn ra. Thiên Vũ hoàng trông khôi hài nhất, cả người lập tức đứng lên, sau đó cứ như hình ảnh tạm dừng, không nhúc nhích, ngay cả miệng cũng vẫn duy trì một tư thế.

Âm thanh này... Vân... Vân Phiến Phiến?

Thiên Vũ đại đế không thể tin được lỗ tai mình, bao nhiêu năm rồi hắn chưa nghe giọng nói của Vân phi? Đã bao nhiêu năm chưa thấy mặt Vân phi? Chẳng nhẽ Nguyệt Tịch yến năm nay, nữ nhân không có lương tâm chết tiết kia ở Nguyệt Hân cung kia không chờ được, muốn rang ngoài đi dạo sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Thần Y Xuất Thủ

Rất nhanh, Thiên Vũ chỉ biết mình quá ngây thơ rồi. Hắn đợi cả buổi, lại chỉ nghe thấy âm thanh của Vân phi, vốn không thấy bóng người.

Ngay lúc mọi người bắt đầu cảm thấy vừa rồi nhất định thánh lực sinh ảo giác, âm thanh của Vân phi mới lại vang lên lần nữa, cũng nói: "Bản cung ra ngoài đi dạo, đi dọc đường ở Lưu Ly viên này, đúng lúc nghe thấy cuộc tranh luận. Xem ra mấy năm nay, trong cung thay đổi thật bất ngờ! Năm đó chỉ là một tiếp dư nho nhỏ, năm nay ngay trong cung yên còn dám đánh người. Chắc chắn, thật sự dọa ngoài, bản cung và Hoàng thượng nhiều năm không gặp, còn muốn ôn chuyện, hiện tại cũng không dám nữa. Bản cung cũng là phi, không nghĩ rằng sẽ bị đánh. Hoàng thượng, nó đi đây."

Nàng ném ra một đồng lời, sau đó ước chừng nửa nén hương mọi người cũng không nghe thấy âm thanh của Vân phi lần nữa, cho đến khi Huyền Thiên Minh cao giọng nói: "Phụ hoàng, mẫu phi ta đi rồi."

Huyền Vũ đại đế mới hồi phục tinh thần lại, cũng không hề nghĩ ngợi, cầm chén rượu trong tay, ném mạnh tới trán Bộ Bạch Bình.

Lực đạo một lần ném này, Bộ Bạch Bình không tránh kịp, bị đập vỡ đầu, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Trong đám người phía dưới, Lại bộ thượng thư Bộ Chính Phong quỳ xuống, liều mạng đập đầu cầu xin: "Hoàng thượng bớt giận! Xin bớt giận!"

Nhưng Thiên Vũ sao có thể không tức giận được, mỗi ngày hắn đều nhớ nhung, luôn mong chờ một lần được gặp Vân phi. Trên cột Triệu Hoà điện đã đầy hoa, hắn cảm thấy bản thân đến một ngày không chờ nổi nữa. Rốt cuộc hôm nay Vân phi kia lại có đi dạo, lại bị Bộ Bạch Bình dọa chạy.

Tuy trong lòng hắn hiểu rõ, Vân Phiển Phiển sao có thể sợ Bộ Bạch Bình được, Vân Phiển Phiển ngay cả hắn còn không sợ, nàng sợ Bộ Bạch Bình làm gì? Nhưng người ta chính là tìm lí do này, vì thế, hắn cũng có chỗ phát tiết.

Tựa như Bộ Bạch Bình lấy Hoa phi làm nơi trút giận, Thiên Vũ giờ phút này hận không thể đem nàng treo lên rồi đánh. Bộ Chính Phong cầu tình cái rắm gì, hắn đánh không nghiêng sao có thể phát tiết tức giận này trong lòng!

Vì thế, Bộ Bạch Bình xúi xẻo, người đã hôn mê, vẫn bị Thiên Vũ xách lên, sau đó giơ lên cao, mạnh tay ném vào đại điện.

Phượng Vũ Hoành tính toán, lần này nếu thực sự bị ném nữa, Bộ Bạch Bình không chết cũng gãy nát xương, nàng nhìn ra, Thiên Vũ chỉ dùng nội lực.

Bộ Chính Phong quỳ phía dưới, mắt thấy nữ nhi từ trên cao rơi xuống, có vẻ như rơi xuống chỗ mình quỳ. Hắn không kịp tránh, "Rầm" một tiếng đã bị Bộ Bạch Bình đè lên.

Đường đường là Lại bộ thượng thư, là quan lớn, cứ như vậy bị nữ nhi thân sinh đè chết, một tiếng kêu cũng chưa thể phát ra.

Một cung yên đang tốt đẹp, nháy mắt biến thành hiện trường án mạng, kẻ hành hung vẫn là đương kim Thánh thượng.

Ai dám nói cái gì nữa?

Có thái giám tiến vào rửa sạch hiện trường, Bộ Chính Phong được nâng ra ngoài, mặt đất được nước rửa một hồi, rất nhanh đã khôi phục như lúc ban đầu. Nếu không có hai ma ma nâng Bộ Bạch Bình đang hôn mê bên cạnh, mọi người còn tưởng rằng vừa rồi tất cả đều là ảo giác.

"Hoàng thượng." Giờ khắc này, dám cùng Hoàng thượng nói chuyện cũng chỉ có Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không có cách nào, lổ lổ trầm trọng chung quy không thể thờ ơ với tất cả mọi người trong này, nàng tận lực làm âm thanh của mình có vẻ nhu hoà đi một chút, nói với hắn: "Hoàng thượng bớt giận, thân thể ngài không tốt, Mạc tiên sinh nói ngài không thể quá tức giận." Lại ghé sát một chút, âm thanh thay đổi uyển chuyển: "Chuyện hậu cung quay về nói sau, trước tiên tiếp tục cung yên đã. Tốt xấu gì hôm nay cũng là Nguyệt Tịch."

Trong lòng Thiên Vũ hùng hực lửa giận sao áp chế được, cảm thấy máu trong người chạy tán loạn! Mắt thấy khuôn mặt nghiêm nghị đỏ bừng, người lung lay dao động, suýt nữa ngã quỵ.

Mọi người phía dưới quá sợ hãi, đều quỳ xuống hô to: "Hoàng thượng bớt giận!"

Mạc Bất Phàm lúc này cũng không biết từ đâu chạy tới, thúc giục thái giám đỡ Thiên Vũ ngồi lên ghế, sau đó một tay bắt mạch, lại lấy từ trong túi áo một viên thuốc nhét vào miệng hắn: "Hoàng thượng cố nhịn, không được nóng nảy."

Hoa phi cũng khóc cũng không hơn ai, từ lúc có động tĩnh quỷ dị của Vân phi nàng đều im lặng, giờ phút này cùng tiến lên, một đám phi tần vây xung quanh thân thể Hoàng thượng.

Tình hình này làm Phượng Vũ Hoành nhú mảy, bệnh này của Hoàng thượng và lão thái thái không có gì khác nhau, cao huyết áp nghiêm trọng, nhất là khi chịu kích thích thì đột nhiên tăng cao, trước mắt bị nhiều người vây quanh như vậy, không thông khí được, có thể tốt lên mới lạ.

Chưa đầy một lúc, Mạc Bất Phàm từ trong đám người đi đến, vội vàng đến trước mặt Phượng Vũ Hoành: "Vương phi, thuốc ngày ấy lão thái thái quý phủ uống ngài có mang trên người không?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, lúc nào chả mang theo.

Ai cũng nhanh chóng chấp tay thi lễ với nàng: "Xin Vương phi giúp đỡ."

Phượng Vũ Hoành cũng không kiêu tình, nâng bước đi lên đài cao.

Phượng Cẩn Nguyên ở một bên nhìn, bỗng sinh ra một loại ảo giác. Nhị nữ nhi của hắn từng bước tiêu sái đi lên đài cao, không phải là xem bệnh cho Hoàng thượng, mà là... cùng đăng cơ với tân hoàng.

Hắn lắc đầu mạnh một chút, nhanh chóng thu hồi suy nghĩ.

Mà lúc này, Phượng Vũ Hoành chạy tới đám người, chột nằng hô to: "Tránh ra hết!" Sau đó nói với Mạc Bất Phàm: "Mạch máu của Hoàng thượng đang tăng, chứng bệnh này vô cùng nguy hiểm, nếu muốn cứu người, không khí phải được lưu thông."

Mạc Bất Phàm nhìn Hoàng hậu gật đầu, "Phượng tiểu thư nói đúng."

Hoàng hậu nhanh chóng phân phó mọi người: "Toàn bộ lui ra phía sau, không được tới gần Hoàng thượng." Sau đó lại nhìn Phượng Vũ Hoành, trong mắt lộ ra mấy phần mong chờ. Ngoại tôn nữ của Điều lão nhân! Người Điều gia có khi nào làm người ta thất vọng đâu.

Phượng Vũ Hoành không nói thêm gì, bước nhanh tới trước mặt Hoàng thượng, tay trái bắt mạch, tay phải xoa vết bết phượng hoàng ở cổ tay trái, nhanh chóng lấy từ bên trong loại thuốc giảm huyết áp.

"Phụ hoàng." Nàng ghé sát nhẹ giọng mở miệng, "A Hoành cho ngài thuốc này, mở miệng được là tốt rồi, không cần cố nuốt."

Thiên Vũ đế cũng không ngắt hoàn toàn, còn có thể nghe thấy lời Phượng Vũ Hoành nói, lại không có phản ứng gì.

Nàng cũng không hỏi nhiều, ánh mắt Thiên Vũ đế nhìn nàng, liền biết đối phương nghe được. Vì thế nhanh chóng nhét thuốc giảm huyết áp nhét vào miệng hắn, quan sát chốc lát, sắc mặt Thiên Vũ lại bình thường, tay nàng vẫn bắt mạch cho Thiên Vũ, luôn luôn quan sát, cho đến một nén hương, mạch tượng cũng bình ổn, lúc này mới yên lòng.

"Phụ hoàng." Âm thanh nàng nhẹ nhàng, nghe thân thiết gần gũi, "Hiện tại ngài thử chuyển động đầu xem có được không?"

Thiên Vũ theo lời nàng lắc phải lắc trái, ngẩng lên cúi xuống, xác định mình không hôn mê nữa, rốt cuộc mới mở miệng nói chuyện: "Trẫm đã mắc nợ nhân tình còn chưa trả, nay còn thêm cái nữa."

Phượng Vũ Hoành bật cười, "A Hoành là con dâu tương lai của phụ hoàng, nhân tình này cho dù ngài mắc nợ, cũng là nợ Cửu điện hạ."

Lời này làm Thiên Vũ rất hài lòng, không khỏi cao giọng cười ha ha.

Phượng Vũ Hoành thấy hắn đúng là không sao nữa, lúc này mới cùng Mạc Bất Phàm đỡ người dậy, một lần nữa ngồi lại trên long ý.

Phượng Vũ Hoành đưa bình sứ trong tay cho Thiên Vũ, trong đó tổng cộng có mười viên thuốc giảm huyết áp hiệu quả nhanh, đây đều là do hằng ngày nàng phân chia ra, để ở một tầng quầy trong hiệu thuốc, dễ dàng để nàng tùy thời tùy chỗ dùng.

Thiên Vũ nhìn bình nhỏ kia, hỏi nàng: "Vừa rồi cho trẫm uống chính là cái này?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu, "Con dâu từng bái một vị kỳ nhân Ba Tư làm thầy, dạy cho con dâu rất nhiều phương pháp chế tạo kỳ dược. Đây là một loại thuốc được gọi là thuốc giảm huyết áp nhanh, chuyên dùng khẩn cấp khi máu lên não, hiệu quả rất nhanh."

Thiên Vũ nghe không hiểu lắm, dù sao cũng biết đó là thuốc tốt khi bệnh nặng bộc phát, liền cẩn thận thu vào.

Mạc Bất Phàm ở bên cạnh bổ sung: "Lão thái thái Phượng gia cũng có chứng bệnh này, lần trước thân đến Phượng gia làm cơm thuốc, từng tận mắt thấy lão thái thái phát bệnh, cũng là do uống thuốc khẩn cấp Vương phi điều chế để cứu mạng."

Thiên Vũ lại cảm khái: "Lúc trước trẫm không biết sao Điều lão nhân hắn lại có y thuật tốt như vậy, nay trò giỏi hơn thầy, A Hoành tuổi còn nhỏ, nhưng y thuật lại không thua ngoại công con."

Phượng Vũ Hoành được khen có chút ngượng, chỉ nói nàng vì có không gian mới có thể thỉnh thoảng lấy ra thuốc tốt, nếu không có hiệu thuốc không gian kia, đừng nói là để nàng làm thuốc viên ở thời đại này, cho dù là thuốc Trung pha chế sẵn, chỉ sợ nàng rất vất vả.

Tinh thần Thiên Vũ tốt lên rất nhiều, Hoàng hậu đề nghị: "Nếu không hôm nay cung yến tạm đến đây thôi, Hoàng thượng nghỉ ngơi cho tốt."

Thiên Vũ lại khoát tay chặn lại: "Tiếp tục! Trẫm không thể làm mất hứng của mọi người!"

Hoàng hậu lại khó xử hỏi: "Vây Bộ quý phi..."

"Hừ!" Thiên Vũ nắm tay, cố gắng khống chế cảm xúc của mình, "Đưa nàng ta về cung đi, ai cũng không được để ý đến nàng!"

Hoàng hậu gật đầu, phát tay để hạ nhân đi làm. Mà đối với vị Bộ đại nhân uống mạng kia, là đề tài không ai dám nói.

Mọi người đang quỳ phía dưới đều được Hoàng hậu bảo đứng dậy, nhìn Hoàng thượng dĩ nhiên đã khôi phục như lúc ban đầu, liền cảm thấy trò khôi hài vừa rồi như ảo giác. Vây phi ở Nguyệt Hàn cung nhiều năm chưa từng ra ngoài sao lại có thể đi ra? Lại bộ thượng thư sao có thể bị nữ nhi của mình đề chết? Sau này chỗ dựa quyền cao chức trọng trong cung của Bộ quý phi sao có thể lập tức đổ rồi?

Đúng là ảo giác, nhất định là ảo giác, bằng không Hoàng thượng một khắc trước còn bất tỉnh, một khắc sau lại có tinh thần ngồi ở trên kia?

Khi ánh mắt mọi người nhìn về phía Phượng Vũ Hoàn, mới nhận ra sự kiện vừa rồi là chân thật.

Nhị nữ nhi Phượng gia, Ngự Vương phi tương lai, ngoại tôn nữ của thần y Điều hiển, ngay cả Mạc Bất Phàn đều bó tay với bệnh nặng này, mà ở trong tay nàng lại có thuốc chữa bệnh.

Nhất thời, một tràng nghị luận sôi nổi, một phu nhân quan nhất phẩm nói với nữ nhi của nàng: "Nghe nói Phượng tiểu thư trong kinh thành mở Bách Thảo đường, bên trong sẽ bán một ít thuốc viên và thuốc pha nước gì đó, tất cả đều là thuốc hiệu quả nhanh. Ngày khác con đi mua một ít, ở nhà đề phòng cũng tốt."

Các phu nhân tiểu thư có cùng ý nghĩ với nàng ta không ít, ngay cả Thanh Nhạc cũng hỏi Trầm Ngự: "Người nói xem, Phượng Vũ Hoàn có thể chữa được tóc của ta không?"

Phượng Trầm Ngự đã sớm đổ kị đến phát bệnh, làm sao có thể cho Thanh Nhạc sắc mặt hoà nhã, lúc này liền dả kích nàng: "Cho dù có thể, nàng ta cũng sẽ không chữa cho người."

Thanh Nhạc giận dữ, lập tức quên mất đang ở đâu, cầm lấy một cái chén ném ra phía trước.

"Choang" một tiếng, chén lưu ly rơi xuống đất, vỡ tan.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn nàng, sững sờ nhìn quận chúa khác họ làm người khác không thích này, thì cảm thấy nàng cùng khăn màu quần tóc vừa khó coi vừa buồn cười. Người xấu tác quái, đều là bộ dạng này, im lặng làm quần chúng không tốt sao? Không nên lấy phương thức này nhắc nhở mọi người biết sự tồn tại của nàng?

Thiên Vũ để lúc này cũng chú ý tới Thanh Nhạc, nhưng cùng lúc đó, cũng làm hấn nhớ tới tối nay còn có một việc. Vì thế vuốt yết hầu, cất cao giọng vang khắp đại điện: "Nguyệt Tịch hôm nay, còn có một việc vui trăm muôn cùng chư vị chia sẻ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: 128: Tứ Hôn

Giờ này khắc này, Thanh Nhạc thập phần hối hận vì cử chỉ xúc động của mình, vốn cung yến hôm nay đã loạn như vậy, chuyện này nếu không có người nhắc tới, Hoàng thượng chắc là sẽ quên. Đáng tiếc, người nhắc nhở, lại chính là nàng.

"Thanh Nhạc quận chúa." Thiên Vũ gọi một tiếng Thanh Nhạc, một tiếng này, không chỉ Thanh Nhạc phải nín thở, Định An vương cũng liên tục lắc đầu.

Nhưng nín thở cũng không còn cách nào khác, hoàng mệnh khó cãi, bọn họ cũng không có lá gan của Huyền Thiên Minh mà muốn làm gì thì làm.

Thanh Nhạc bắt đầu đi đứng dậy tiến lên, quỳ xuống giữa đại điện: "Thanh Nhạc quy kiến Hoàng thượng."

Thiên Vũ nhìn quận chúa bên dưới này, trong lòng cười lạnh. Lúc ấy Định An vương phủ gây chuyện, mặc dù hấn không có ở đó, cũng biết được mọi chuyện. Thanh Nhạc này có ý đồ hãm hại nữ nhân của nhi tử bảo bối của hấn, kết quả bị Phượng Vũ Hoàn tính kế, đúng là báo ứng!

Đối với chuyện chỉ hôn cho Thanh Nhạc, Thiên Vũ vô cùng thích thú. Vì thế lại hỏi: "Nam tử cùng tâm đầu ý hợp với người, đã đến đây chưa?" Hấn nhớ đã để Hoàng hậu mời người nọ đến.

Lúc này chợt nghe bên phải khách nam có âm thanh vang lên: "Nô tài đã đến!" Sau đó chỉ thấy một nam tử khoẻ mạnh chạy đến, quỳ xuống cạnh Thanh Nhạc, "Nô tài Vương Nặc, khấu kiến Hoàng thượng!"

Ánh mắt Thanh Nhạc hung hăng liếc người này, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Thiên Vũ gật đầu, nhìn Vương Nặc một trận, đột nhiên cười ha ha. Sau khi cười xong lại mở miệng nói: "Xứng! Quả nhiên xứng! Xem ra ánh mắt của Thanh Nhạc không sai."

Định An vương cảm thấy mặt mình vì Hoàng thượng mà bị co rút!

Wương Nặc kia là người khoẻ mạnh, là thị vệ trong vương phủ, trên người có võ. Đồng ý là có tài, nhưng không thể quá bậy bạ. Người này mặc dù không tính là loại khó coi nhất, nhưng so với chữ đẹp hoàn toàn không chạm đến ranh giới, càng miễn bàn ở cảm hấn có một vết sẹo, nghe nói là khi tập võ thì bị thương. Thanh Nhạc lại nói ngày thường cũng như hoa như ngọc, nói xứng này xứng nọ, sao có thể xứng chứ?

Nhưng Hoàng thượng nói xứng, lại có ai dám đưa ra điểm dị nghị? Vì thế mọi người trong sân cùng phụ họa: "Có thể được lang quân như ý như thế này,

Thanh Nhạc quận chúa thật sự là có phúc khí tốt!"

Thanh Nhạc ảo não muốn điên rồi, nhưng nàng có thể nói cái gì? Nếu không thừa nhận là tình đầu ý hợp, vậy thì chỉ là nhầm lẫn? Vậy đã không phải là không khí vui mừng nữa, mà là tội.

Thiên Vũ để nhìn một lát phản ứng của mọi người, lại thường thức vẻ mặt xanh xao của Thanh Nhạc, quá thích thú, rồi mới lại mở miệng lần nữa: "Một đôi tình đầu ý hợp, đây là chuyện tốt. Định An vương, sao ngươi không nói sớm với trẫm?"

Định An vương vừa nghe Hoàng thượng gọi tên, nhanh chóng đứng dậy đến bên người Thanh Nhạc quỳ xuống: "Thần... Thần không muốn thêm phiền toái cho Hoàng thượng."

"Ôi trời!" Thiên Vũ vung tay lên, "Việc này sao lại phiền toái? Ngươi là Vương gia khác họ, Thanh Nhạc là quận chúa, ở trong lòng trẫm nha đầu kia và Thiên Ca có phân lượng như nhau."

Mọi người nhìn Hoàng thượng tròn mắt nói dối, một đám lựa chọn không chú ý từ "như nhau" này.

Như nhau? Như nhau mới là lạ.

Thanh Nhạc lại muốn vì mình tranh thủ lần cuối, chỉ thấy nàng dập đầu với Thiên Vũ, cầu xin nói: "Thanh Nhạc còn muốn ở nhà tận hiếu với phụ vương mẫu phi hai năm, xin Hoàng thượng thành toàn."

Thiên Vũ nghiêm mặt: "Nhỏ gì nữa? Trẫm nhớ rõ tháng mười vừa rồi ngươi mới sinh nhật, qua hai tháng nữa đến tuổi cập kê mười lăm. Nữ tử Đại Thuận đến tuổi cập kê xuất giá là chuyện đại hỷ. Hôm nay trẫm vì hai người các ngươi tứ hôn, ngày thành thân định vào sinh nhật mười lăm tuổi của Thanh Nhạc, làm cùng với lễ cập kê luôn! Ngươi là quận chúa, cưới quận mã nhập phủ là chuyện bình thường, cho nên ngươi cũng không cần lo lắng phụ vương và mẫu phi ngươi không ai chiều có. Đúng rồi, Định An vương, ngươi thấy thế nào?"

Định An vương còn nói được cái gì nữa, Hoàng thượng nói đi nói lại mấy lần, căn bản không để con đường thương lượng. Vì thế đành phải dập đầu: "Thần, tạ long ân Hoàng thượng."

Thanh Nhạc cũng theo phụ thân nàng cúi đầu xuống, cắn răng nói: "Thanh Nhạc, tạ Hoàng thượng tứ hôn."

Trên điện có ba người đang quỳ, mọi người đang chờ tiếng tạ ơn thứ ba rồi tiếp tục thường thức ca múa, nhưng lúc này, nghe thấy nam tử cường tráng kia gào to: "Thần xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban."

Một câu làm tứ phía khiếp sợ.

Thanh Nhạc càng chấn kinh.

Thanh Nhạc lúc này đã nghĩ, nháo đi, ngươi tốt nhất nháo đến khi Hoàng thượng tức giận, sau đó một đao chém ngươi là tốt nhất. Bản quận chúa cho dù không lấy chồng cả đời, cũng không muốn gả cho cậu nô tài như ngươi.

Nhưng mà, Thiên Vũ cũng không vì vậy mà tức giận, hấn hứng thú nhìn Vương Nặc kia hỏi: "Ngươi không muốn cưới Thanh Nhạc quận chúa sao?"

Vương Nặc gật đầu: "Nô tài không muốn."

"Vì sao?"

"Bởi vì..." Vương Nặc nhìn thoáng qua Thanh Nhạc, "Bởi vì nàng ta quá xấu." Lúc nói, bỗng tay đưa về phía Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc không có chuẩn bị, bị Vương Nặc giật mạnh khăn xuống.

Một quả đầu trục nháy mắt lộ ra bên ngoài, trên đầu có một khối thịt lộ dử tọng lại ghê tởm lộ ra trước mắt mọi người, có phu nhân thể lực kém thậm chí bắt đầu nôn khan.

Huyền Thiên Ca "phụt" một cái đã vui lên, kéo tay áo Phụng Vũ Hoành, "Do nam nhân của ngươi đốt."

Phụng Vũ Hoành gật đầu, "Ngươi nhìn kỹ đi, giống như tàn phá nghệ thuật."

Tường Dung không nhìn nổi nữa, lấy khăn tay che miệng, xoay người cũng nôn hai cái.

Phụng Vũ Hoành nâng cảm thương thức cái đầu trục của Thanh Nhạc, bệnh nghề nghiệp lại tái phát... Ừm, không khó chữa, chỉ là cho dù chữa khỏi, có một bệnh loại được gọi là "Bệnh viêm da không tái tạo" cũng phải đi cùng cả đời với Thanh Nhạc. Đến lúc đó da đầu nhỏ như móng tay, từng cái từng cái bong ra, cho đến khi chết. "A!" Đột nhiên, Thanh Nhạc kêu lên một tiếng sợ hãi dọa mọi người run lên. Chỉ thấy hai tay nàng ôm đầu liễu mạng muốn che đi, nhưng sao có thể che hết được. Một cái đầu trục không còn một cọng tóc, đã sớm khắc vào lòng người, ở đây lòng mọi người đã khắc hình thượng này của Thanh Nhạc quận chúa suốt đời.

"Hoàng thượng!" Vương Nặc chỉ vào đầu Thanh Nhạc nói: "Xin Hoàng thượng khai ân! Nô tài mà có vợ như vậy, ban đêm đều gặp ác mộng!"

Định An vương tức giận, đứng dậy, đá một cước vào Vương Nặc... "Cho dù nữ nhi của ta toàn thân đều cháy hết, nàng cũng vẫn là quận chúa, không tới lượt người ghét bỏ!"

Thiên Vũ cũng thu hồi thái độ trêu tức, sắc mặt giận dữ lại trở về trên khuôn mặt, ánh mắt trừng Vương Nặc: "Một nô tài mà cũng lớn mặt như thế, Định An vương sau này phải quản giáo nô tài cho tốt!"

Định An vương nhanh chóng lại quỳ: "Thần tuân chỉ."

"Thôi!" Thiên Vũ vung tay, "Hôm nay là Nguyệt Tịch, lại là ngày lành tứ hôn cho Thanh Nhạc, trẫm không muốn cùng so đo với các người, đừng vô duyên vô cớ làm hỏng không khí."

Phượng Vũ Hoành tròn mắt, không khí đã sớm bị ngài phá có được không? Ngài đã quên ngài ném chết Lại bộ thượng thư sao?

"Tháng mười ngày Thanh Nhạc cập kê, là ngày đại hôn của các người, đến lúc đó, trẫm chắc chắn đưa đến một phần hậu lễ!" Thiên Vũ nói một câu, cuối cùng cũng hạ câu chuyện này xuống.

Wương Nặc kia tập võ mỗi ngày để động khí, nhưng không dám lơ đãng, cũng quỳ xuống tạ ơn.

Đầu óc Thanh Nhạc hỗn loạn, theo bản năng nhìn về phía Huyền Thiên Minh. Nhưng vốn cũng không nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy quay đầu nhìn hướng khác.

Thanh Nhạc xoay người trở lại, chỉ thấy Phượng Vũ Hoành làm mặt quỷ với Huyền Thiên Minh, vốn ngày thường chỉ cười khề, làm mặt quỷ lại rất đáng yêu. Đặc biệt, một đầu tóc đen kia của Phượng Vũ Hoành, làm Thanh Nhạc ghen tị muốn điên lên rồi.

Nàng cũng không biết mình làm thế nào mà trở về chỗ được, đến khi Trầm Ngư giúp nàng ngồi xuống, lại ở bên tai nàng thì thầm một câu, lúc này mới khôi phục lại tinh thần.

Thấy gia sự của Định An vương đã xử lý xong, mọi người cảm thấy không khí cung yến hôm nay thật sự quý dị, tốt nhất vẫn sớm chấm dứt, cứ như vậy mà tiếp tục, không chừng sẽ lại xảy ra chuyện nữa.

Cũng có người không kiềm chế được, chủ động đẩy mạnh các hạng mục trong cung yến lên: "Hoàng hậu nương nương, ngày trước thần có được một bức tượng quý, hôm nay Nguyệt Tịch đặc biệt tiến cung tặng nương nương, mong nương nương quốc sắc thiên tư, thường khai bát tọa, vĩnh thịnh bất suy."

Phượng Vũ Hoành hiểu, đây là bắt đầu tặng lễ cho Hoàng hậu.

Nàng xoay người hỏi Hoàng Tuyền: "Mọi chuyện đều làm tốt rồi chứ?"

Hoàng Tuyền gật đầu: "Tiểu thư yên tâm."

Nàng nhếch miệng nở một nụ cười, ánh mắt ném qua chỗ Phượng Trầm Ngư, chỉ thấy đang cúi xuống nói với Thanh Nhạc cái gì đó, trên mặt hiển nhiên kích động.

Thanh Nhạc quần khăn trùm đầu lần nữa, không được tinh tế như trước, lộn xộn một ống, sao còn nửa điểm khí thế quận chúa nữa.

Nàng nhẹ kéo tay áo Tường Dung, ghé sát nói với nàng: "Lát nữa trong cung yến này sẽ có trò hay, mở to mắt để xem đi."

Tường Dung khó hiểu, "Còn trò hay? Nhị tỷ tỷ, hôm nay Tường Dung đúng là được mở rộng tầm mắt, hoá ra trong cung yến còn kích thích như vậy, chuyện giết người cũng đã diễn ra, còn có tiết mục hay nữa sao?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu: "Trước đó màn biểu diễn không liên quan tới ta, trận sau, mới là quan trọng."

Tường Dung vốn không hiểu rõ lời Phượng Vũ Hoành nói là có ý gì, nhưng nàng có một năng lực, chính là chủ động cho rằng mọi thứ nhị tỷ tỷ nói đều đúng. Vì thế ngồi ngay ngắn, chờ xem kịch vui.

Huyền Thiên Ca xuất hiện, từ lúc bắt đầu tặng lễ, ánh mắt Thanh Nhạc luôn nhìn về phía bàn của các nàng. Nàng chọc chọc Phượng Vũ Hoành: "Nữ nhân kia nhìn người hả?"

Phượng Vũ Hoành xem thường, "Bằng không thì nhìn người à!"

"Vậy khẳng định không phải, ta thấy ta luôn luôn hiền lành, không bắt nạt kẻ yếu, ánh mắt ác độc của nàng ta không đến chỗ ta được."

Phượng Vũ Hoành giật giật khoé miệng, Huyền Thiên Ca người nói lời này không sợ cắn vào đầu lưỡi sao?

Nguyệt Tịch cung yến của Đại Thuận, cũng không biết là bắt đầu từ năm nào, đã tự động tặng lễ vật cho Hoàng hậu. Nếu Thái hậu còn thì cũng phải đưa cho Thái hậu, còn Hoàng thượng thì không cần.

Nói như vậy, lễ vật quý giá đều cho đại thần có tiền đưa, nữ quyền bên này chỉ đưa chút lễ vật nhỏ coi như là có ý.

Phượng Cẩn Nguyên là một Thừa tướng, dĩ nhiên là muốn làm gương trước, sau khi người thứ nhất tặng lễ vật trở lại chỗ ngồi, Phượng Cẩn Nguyên đứng lên, mang theo một hộp gỗ đến giữa đại điện, quỳ lạy Hoàng hậu, đồng thời nói: "Thần đại diện cho Phượng gia hiến một viên thất thái thạch, dâng lên để Hoàng hậu nương nương thưởng thức."

Tất cả mọi người hí hóp mắt nhìn, thất thái thạch? Nó là cái quý gì?

Một đám người vương dãi cổ để nhìn đến chỗ Phượng Cẩn Nguyên.

Chỉ thấy Phượng Cẩn Nguyên vừa từ từ mở hộp trong tay ra, vừa giải thích thất thái thạch cho mọi người, hắn nói: "Thất thái thạch hình thành từ thiên nhiên, thuộc loại ngọc, nhưng trên mặt toả ra bảy màu, thất thái thạch có thể hình thành dạng đoá hoa, thoạt nhìn giống như một đoá hoa bảy màu..."

Nói xong, hộp gỗ đã hoàn toàn mở ra, tất cả mọi người được hắn giải thích mà thấy hứng thú, bao gồm Hoàng thượng và Hoàng hậu. Thiên Vũ đế thích kỳ trân, Hoàng hậu cũng thích thưởng thức vật mới, hai người cùng nắm tay từ long ý ngồi dậy, đi phía trước vài bước, ánh mắt nhìn thẳng vào hộp gỗ kia.

Nhưng mà, Phượng Cẩn Nguyên vốn đang đắc ý, một khắc hộp gỗ mở ra thì choáng váng... trong hộp trống không.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: 129: Đại Tỷ, Tỷ Cho Rằng Có Hỉ Tang À?

Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đầu nổ một cái, sau lưng liền đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt nghi ngờ nhìn Phượng Vũ Hoành. Nếu không phải có Hoàng thượng ở đây, hắn nhất định phải đối mặt hỏi một chút chuyện này là như thế nào.

Hắn vốn chỉ mang theo một vật kiện tâm thường đưa lên Hoàng hậu, bởi không có Thẩm gia giúp đỡ, Phượng gia quả thật không có vật gì tốt. Nhưng Phượng Vũ Hoành sau khi được ban trăm đầu phượng, lặng lẽ tìm hắn, nói: "Nữ nhi từng được sư phụ Ba Tư tặng cho một món đồ chí bảo, nữ nhi biết phụ thân chưa tìm được món đồ hợp ý, không bằng phụ thân cầm nó đi, vật này quý hiếm vô cùng, phụ thân coi như là lễ vật đại diện cho toàn thể Phượng gia ta. Hoàng hậu nương nương thấy cũng sẽ hết sức vui vẻ."

Sau đó Phượng Vũ Hoành nói về thất thái thạch này như những gì hắn nói trước mặt mọi người một lần.

Phượng Vũ Hoành có chút đồ tốt, điểm này Phượng Cẩn Nguyên không chút nào hoài nghi. Vốn trước khi tới hắn muốn hỏi Phượng Vũ Hoành có vật nào thích hợp hay không, chẳng qua là xấu hổ không muốn mở miệng. Cho nên khi Phượng Vũ Hoành mang đồ vật đến trước mặt hắn, hắn không chút do dự nhét vào trong tay áo. Huống chi Phượng Vũ Hoành còn nói qua phản ứng đặc biệt của mọi người khi lần đầu tiên nhìn thấy thất thái thạch, càng kiên quyết Phượng Cẩn Nguyên nhất định lúc hiến vật quý mới được mở ra, tránh bị người khác nghi ngờ.

Nhưng bây giờ hắn mới biết, mình lại bị nữ nhi tính toán, đã bị trúng kế. Hôm nay Hoàng thượng đã phát giận, mặc dù lúc này đã hơi nguội, sắc mặt cũng tốt hơn. Nhưng hắn đã làm quan nhiều năm, làm bạn với vua cũng nhiều năm, sao có thể không biết tính tình vị đế vương này, nhìn như mây mù đã tan, nhưng thực ra trong nội tâm đang nổi gió chuyển thành phong ba, càng đáng sợ!

Phượng Cẩn Nguyên biết, trước mắt nếu không có cách gì, chỉ sợ sẽ chọc Thiên Vũ nổi cơn thịnh nộ. Nhìn những gì mới vừa xảy ra liên quan tới vị Vân phi kia, hắn sợ kết quả của hắn cũng không khác gì vị Lại bộ thượng thư.

Trán của Phượng Cẩn Nguyên cũng đổ mồ hôi, dứt khoát vung áo bào quỳ xuống sau đó nghiêng đầu sang hướng khác nhìn Phượng Vũ Hoành. Nữ nhi này của hắn không phải mới được Hoàng thượng cho phép gọi một tiếng phụ hoàng hay sao, vậy hắn cũng khai năng ra, chỉ mong nữ nhi này miệng lưỡi nhanh nhẹn, có thể trốn vạy tránh được một màn này.

Phượng Cẩn Nguyên mở miệng, khi chuẩn bị lên tiếng, cùng lúc Phượng Vũ Hoành cũng tự đứng lên, Phượng Cẩn Nguyên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Đáng tiếc, khẩu khí này vừa mới ra, một câu nói của Phượng Vũ Hoành, liền khiến hắn dựng đứng.

Chợt nghe nàng nói... "O? Mới vừa nãy đại tỷ cảm thất thái thạch thưởng thức, không trả lại cho phụ thân sao?"

Bùm!

Đầu Phượng Cẩn Nguyên nhảy mất nổ tung.

"Con... con nói bảy bà gì đó?" Hắn chỉ vào Phượng Vũ Hoành, tay cũng run run. "Đại tỷ của con vốn không vào cung, nó cầm khi nào?"

"Không tới?" Tay Phượng Vũ Hoành đột nhiên chỉ vào một hướng: "Thế kia là ai?"

Tất cả mọi người nhìn theo hướng ngón tay của Phượng Vũ Hoành, chỉ thấy ngón tay nàng nhắm thẳng vào vị trí của Thanh Nhạc quận chúa. Mà đứng

sau Thanh Nhạc, một nha hoàn mặc y phục đỏ về mặt hoảng sợ lùi về phía sau.

Dù thế nào Phụng Trầm Ngư cũng không nghĩ rằng Phụng Vũ Hoành phát hiện ra nàng. Nàng muốn chạy, nhưng nơi này là hoàng cung, đừng nói là chạy, chỉ rời khỏi vị trí ngồi nửa bước cũng khó.

"Phụ thân, thất thái thạch ở trên người đại tỷ, đích nữ nhi nhìn thấy tỷ ấy cảm ngắm nghía, còn tưởng tỷ ấy biết nặng nhẹ, sau khi xem để lại chỗ cũ, không nghĩ tới tỷ tỷ giữ lại."

Hoàng hậu tức giận... "Phụng đại nhân! Bốn cung nếu nhớ không lầm đã nói, vị đích nữ Phụng gia này, trong vòng năm năm không thể vào cung. Rốt cuộc Phụng gia các người đem ý chỉ của bốn cung để đâu rồi?"

Phụng Căn Nguyên sao lại không hiểu sự tình lúc này, Trầm Ngư xuất hiện ở chỗ này, luôn đứng sau lưng Thanh Nhạc, rõ ràng là Thanh Nhạc mang nàng vào cung. Hắn thật sự rất hận! Tại sao mấy đứa con nhà hắn đều không thể cho hắn yên tâm?

"Xin nương nương thứ tội." Trừ những lời này, hiện tại hắn không biết nên nói những gì, nhưng lại cân nhắc, cảm thấy chuyện oan ức này không thể để Phụng gia một mình gánh vác, thế nào cũng phải tìm cái đệm lưng. Vì vậy Phụng Căn Nguyên lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía Thanh Nhạc: "Xin hỏi Thanh Nhạc quận chúa, tại sao ép đích nữ Phụng gia ta vào cung?"

Hắn dùng từ "ép", Thanh Nhạc chưa kịp phát tác nhưng trực tiếp khiến Định An vương giận điên lên: "Phụng Căn Nguyên, ngươi nói bậy bạ cái gì đó?"

Phụng Căn Nguyên sợ Hoàng hậu, nhưng hắn không sợ Định An vương, đối phương vừa hỏi, cũng đem hỏa khí của hắn bùng lên: "Bốn tướng không nói bậy! Đích nữ nhà ta có ý chỉ của Hoàng hậu trong tay, vốn không thể nhập cung, nhưng Vương gia người nhìn xem, hôm nay chẳng những nó vào cung, lại còn làm tỷ nữ của Thanh Nhạc quận chúa. Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Mấy câu nói của Phụng Căn Nguyên phải sạch mọi vấn đề, kéo một nhà Định An vương xuống.

Định An vương liền nhìn nha hoàn lạ mặt bên cạnh Thanh Nhạc. Hôm nay Phụng Căn Nguyên nói vậy hắn mới nhớ tới, cũng không sai, y phục màu đỏ, từ khuôn mặt hơi đen, mặt mày diện mạo so với đại tiểu thư Phụng gia ở thọ yến Định An Vương phi ngày ấy giống nhau như đúc.

Hắn sững sờ tại chỗ, cũng nhìn về phía Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc hung hăng liếc Phụng Trầm Ngư, vội vàng đứng dậy quỳ xuống giải thích trước mặt Hoàng thượng: "Hoàng thượng, là Phụng Trầm Ngư cầu xin Thanh Nhạc mang nàng tiến cung. Thanh Nhạc căn bản là không đồng ý. Nhưng nàng sống chết cầu xin, có đuổi cũng không đi."

Thiên Vũ nhìn Thanh Nhạc một cái, rồi nhìn Trầm Ngư một cái, cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu: "Phụng ái khanh, trẫm nhớ đương gia chủ mẫu trong phủ mới vừa qua đời vài ngày trước đó?"

"Đúng vậy." Phụng Căn Nguyên cúi đầu trả lời.

Thiên Vũ hỏi nữa: "Vị chủ mẫu kia là mẫu thân thân sinh của đích nữ Phụng gia?" Phụng Căn Nguyên có chút hồ đồ không hiểu vì sao Hoàng thượng hỏi thế, vội vàng đáp lại: "Dạ phải."

Thiên Vũ đột nhiên nổi giận, xoay người đi trở về long ý, khi ngồi xuống, tay đập xuống bàn, trực tiếp lật một bàn hoa quả rượu.

Mọi người đồng loạt run lên, rồi rít quỳ xuống.

Lại nghe Thiên Vũ nói: "Trẫm không quan tâm ý chỉ kia của Hoàng hậu, chỉ muốn hỏi một chút đích nữ của ngươi, mẫu thân thân sinh vừa mới qua đời, còn chưa đầy một tháng. Nàng là đích nữ, mặc y phục màu đỏ tới tham gia cung yến?"

Đầu Phụng Căn nguyên lần nữa phát nổ lần nữa.

Lúc nhìn thấy Trầm Ngư xuất hiện ở nơi này, trừ khiếp sợ hắn còn cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng lắm. Hoàng thượng nói hắn mới kịp phản ứng, chính là một thân y phục màu đỏ. Trầm Ngư chẳng những vào cung mà còn mặc y phục đỏ. Trái lại hai trong ba nữ nhi của hắn, mặc dù các tiểu thư khác đều cố gắng khiến mình trở nên xinh đẹp, các nàng vẫn hai thân tố y mà tiến cung, ngay cả trang sức trên đầu cũng là màu trắng. Trầm Ngư chính là nữ nhi ruột của Thầm thị, điều này khiến người khác có ý nghĩ gì về nàng?

Phụng Căn Nguyên giận dữ lớn tiếng quát Trầm Ngư còn đang sững sờ tại chỗ: "Ngươi còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau ra đây quỳ xuống nhận tội với Hoàng thượng."

Trầm Ngư sợ tới mức đầu choáng váng, giống như một khúc gỗ đi đến giữa đại điện, quỳ xuống.

Phụng Căn Nguyên lại đập đầu, âm thanh cũng run rẩy: "Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, đều là do thần quân giáo không nghiêm, cầu xin Hoàng thượng khai ân tha cho nó lần này."

Phụng Trầm Ngư cũng đập đầu, sợ tới mức không dám nâng lên.

Phụng Vũ Hoành nhìn tỷ tỷ và phụ thân quỳ, liền cảm thấy mình đứng không hay lắm. Phụng Vũ Hoành đưa ánh mắt nhìn Tường Dung, hai tỷ muội song song bước tới, cũng quỳ xuống như Trầm Ngư.

Thiên Vũ hít sâu một hơi, nói với Phụng Vũ Hoàn: "Chuyện này cùng Hoàn Hoàn không liên quan, con mau dậy đi. Đứa bé kia cũng là người nhà con sao? Để nàng đứng lên đi, các con đứng ở bên cạnh."

Phụng Vũ Hoàn và Tường Dung hai người ai cũng không dám đứng dậy, chỉ thấy Phụng Vũ Hoàn ngẩng đầu lên định nói, Phụng Cẩm Nguyên cho rằng nàng muốn mở miệng xin tha thứ, kết quả Phụng Vũ Hoàn lại nói một câu: "Hoàng thượng, trước hết để đại tỷ giao thất thái thạch ra, đó là vật phụ thân chuẩn bị cho Hoàng hậu nương nương, không thể để phụ thân mất tín."

Phụng Cẩm Nguyên không biết nên mắng nữ nhi này hay nên khen nàng giỏi, thất thái thạch có thêm cái nữa cũng không bằng nói giúp Phụng gia! Tỷ tỷ của người tự ý vào cung chính là tội chết, huống chi nàng còn mặc một y phục đỏ. Đại Thuận lấy chữ hiếu làm đầu, Hoàng thượng tự mình chất vấn chuyện này, chuyện này mà cũng được sao?

Lòng hần tràn đầy mong muốn Phụng Vũ Hoàn nói thêm mấy câu, nhưng nha đầu kia sau khi nói về chuyện thất thái thạch cũng không mở miệng, trực tiếp đứng lên trên.

Phụng Cẩm Nguyên tức giận thiếu chút nữa muốn trốn đi.

Lúc này Hoàng hậu cũng đang tức giận lên tiếng, nói với ma ma bên cạnh: "Đi xuống, lục soát người."

Ma ma trong cung không giống với người trong phủ chỉ biết hầu hạ người như vậy, những người này có thể hầu hạ thì hầu hạ, nhưng đồng thời, cũng có thể thu thập người.

Phụng Trầm Ngư không biết nguyên nhân bên trong, vẫn còn kêu mình oan uổng, nhưng Phụng Cẩm Nguyên hiểu, lần này Hoàng hậu nổi giận thật sự, chỉ sợ Trầm Ngư lần này phải chịu khổ.

Hắn không dám nhìn hình ảnh kia, bất đắc dĩ quay đầu đi, sau đi chợt nghe Trầm Ngư gào to, hai ma ma bên người nàng vừa lục soát xong, rốt cuộc tìm thấy một vật bên hông.

Một ma ma đưa lên trước mặt Đế Hậu: "Lão nô tìm được vật này trên người Phụng đại tiểu thư."

Đế Hậu đồng thời nhìn, chỉ thấy ma ma dâng lên một khối đá, lớn bằng bàn tay, giống như đoá hoa, có bảy cánh hoa, mỗi cánh mang một màu sắc khác nhau, dưới ánh sáng trong Lưu Ly điện hoà với ánh trăng, trong sáng như thần vật.

Hoàng hậu kinh hãi: "Thực sự có vật này? Phụng tướng lấy được ở đâu?"

"Bẩm Hoàng hậu, món đồ này là một vị sư phụ Ba Tư tặng cho nữ nhi của thần. Loại bảo vật này Phụng gia không dám độc hường, liền chọn đúng ngày Nguyệt Tịch mang vào cung tặng Hoàng hậu nương nương." Giờ phút này Phụng Cẩm Nguyên cũng không dám nói lung tung. Phụng Trầm Ngư bị hai ma ma đứng bên cạnh ép quỳ xuống, hần đau lòng, có chút muốn nói đỡ nhưng lại sợ chọc giận Hoàng thượng, cũng chỉ có thể coi như không thấy.

Hoàng hậu thấy hắn trả lời thì rất hài lòng, đưa tay nhận lấy thất thái thạch trong tay ma ma, vuốt vuốt, càng lúc càng vui mừng. Vì vậy liền chủ động khuyên Hoàng thượng: "Coi như nhìn vào viên đá này, trước hết tha cho Phụng gia đi."

Thiên Vũ khó chịu hừ một tiếng: "Làm sao chỉ có thể nê một viên đá?"

Hoàng hậu hiểu rõ tính khí Thiên Vũ, vội vàng sửa lại lời nói: "Là nê mặt nhị tiểu thư Phụng gia."

Thiên Vũ lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, liền nghe Hoàng hậu nói tiếp: "Tội chết có thể tha, tội sống khó thoát!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: 130: Trộm Long Trảo Phụng

Thật ra Trầm Ngư cũng không hề hay biết, thất thái thạch kia ở trên người mình từ lúc nào, nàng rõ ràng là...

"Đích nữ Phụng gia!" Còn chưa đợi nàng tiếp tục suy nghĩ, liền nghe Hoàng hậu nương nương lạnh mặt nói: "Lén vào hoàng cung đã là trọng tội, nhưng Bồn cung nê mặt Phụng gia kính dâng kỳ thạch bảy màu nên xử lý nhẹ, người và Thanh Nhạc cùng đến đây, vậy thì ra ngoài cửa cung quỳ phạt đi."

Thanh Nhạc vừa nghe ngay đến nàng cũng bị liên lụy, giận đến mức muốn xé Trầm Ngư ra, nhưng ở đây nhiều con mắt như vậy, ai ai cũng đều nhìn thấy nàng dẫn Trầm Ngư tiến cung, nàng còn có thể nói gì nữa đây?

Tuy đã bị phạt quỳ, nhưng dù sao cũng phải tặng lễ vật. Vì vậy nàng bước lên vài bước, đem vật trong tay đưa lên: "Thanh Nhạc không như Phụng đại nhân có đồ tốt, nhưng cái này là khối Quan Âm hoàng ngọc cũng là ngọc cực tốt được đánh chế tạo thành, nương nương yêu thích Phật thuyết, chỉ mong

vị Quan Âm hoàng ngọc này của Thanh Nhạc có thể lọt vào mắt nương nương."

Có một ma ma tiến lên đem chiếc hộp trong tay Thanh Nhạc nhận lấy, sau đó Thanh Nhạc lùi về phía sau, liền chuẩn bị đi theo Trầm Ngư chịu phạt.

Nhưng ai mà ngờ được rằng, khi ma ma đến gần bên Hoàng hậu, mở cái hộp ra, liền nghe một tiếng "A", Hoàng hậu liền trực tiếp chui vào ngực của Thiên Vũ để mà trốn.

Thiên Vũ để cũng không giữ nổi bình tĩnh, nhìn vào trong hộp kia giật dử hỏi: "Bên trong kia là vật gì?"

Thanh Nhạc tỏ vẻ khó hiểu: "Rõ ràng là một bức tượng Quan Âm bằng hoàng ngọc thôi."

"Làm càn!" Thiên Vũ để vung tay áo, vận nội lực, tạo ra một trận gió lớn, dứt khoát đánh bay cái hộp kia ném đến trước mặt Thanh Nhạc.

Tất cả mọi người trong đại điện đều vây lại xem, chỉ thấy trong hộp kia nào có cái gì gọi là tượng ngọc Quan Âm, đó rõ ràng chính là xác của con mèo chết. Con mèo kia rất đặc sắc, mắt và tai đều chảy máu, thân thể còn hơi co rút, chắc chắn là chỉ vừa mới chết.

Hoàng hậu, sống đến nay sợ nhất là mèo, mèo sống đã sợ, nói chi mèo chết còn đáng sợ hơn. Chỉ lo nay bị kinh sợ, lại phải nằm liệt giường ít ngày.

Mọi người rồi rít đưa mắt về phía Thanh Nhạc, thực sự không nghĩ rằng đêm nay trăng tròn ngày mười lăm tháng tám, nàng đưa con mèo chết tới làm gì?

Mà lúc này, Thanh Nhạc và Trầm Ngư đều tròn tròn mắt nhìn nhau.

Các nàng căn bản cũng không hiến lễ cho Hoàng hậu một con mèo đã chết, con mèo này vốn dĩ phải ở trong tay Phụng Vũ Hoàn mới đúng, nhưng không biết tại sao lộn một vòng lại nằm trong tay các nàng?

Thanh Nhạc đưa mắt về phía Trầm Ngư, nhưng chỉ thấy mặt nàng ta cũng mờ mịt khó hiểu, tự biết có hỏi cũng vô ích.

Hoàng hậu sợ mèo, thế nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại đưa mèo làm lễ vật, hay hơn lại là một con mèo chết... Mặt mày Thanh Nhạc hết xanh lại trắng, chân mềm nhũn, chưa gì đã ngã xuống sàn.

Thiên Vũ để găm lên giật dử... "Lôi ra ngoài!"

Định An vương vội nói một tiếng trách cứ Thanh Nhạc: "Hoàng hậu nương nương để cho các người đến cửa cung quý, còn không mau đi!" Quý trước cửa cung dù sao cũng là tốt hơn, có trời mới biết được đằng sau câu "Lôi ra ngoài" của Thiên Vũ để có kèm theo chữ "Chém" hay không?

Thiên Vũ thấy Trầm Ngư và Thanh Nhạc đều bị thái giám và ma ma áp giải đi, chỉ bức bối hừ một tiếng, cũng không truy cứu nữa. Dẫu sao mặt mũi của Định An vương hẳn có thể không cho, nhưng Phụng Cẩn Nguyên dù sao cũng là Thừa tướng đương triều, trên triều đình bàn chuyện chính sự, hẳn cũng có chút chỗ đứng. Đánh chó ít ra cũng phải nê mặt chủ, cho dù có không ưa thích Phụng Trầm Ngư đi nữa, thì cũng phải cho Phụng Cẩn Nguyên chút mặt mũi.

Tướng Dung đứng ở bên người Phụng Vũ Hoàn, xem náo nhiệt một lúc, cuối cùng nàng biết nhị tỷ tỷ nói "Xem kịch vui" là ý gì!

Quả nhiên là một tiết mục thú vị nha, đại tỷ thế nhưng lại dám mặc y phục đỏ thắm lên tham gia cung yến, đây thật là... Nàng chợt nhớ ra, chả phải trước đó vài ngày, ở chỗ lão thái thái thỉnh an, nhị tỷ tựa hồ nói câu gì mà Thất điện hạ thích màu đỏ các loại, chẳng lẽ...

Tướng Dung đưa mắt lạng lẽ nhìn đến chỗ Huyền Thiên Hoa, lại phát hiện, Huyền Thiên Hoa lúc ấy cũng đang nhìn về phía này, nàng không kiềm được mà đỏ mặt, vội vàng cúi đầu.

Mạc Bất Phàm cho Hoàng hậu uống một viên định thần, nên cũng tạm thời đè ép kinh hãi. Phụng Cẩn Nguyên liếc Định An Vương một cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Vương gia, Thanh Nhạc quận chúa tự tiện làm chủ đem nữ nhi của ta mang vào cung, nếu Hoàng hậu nương nương đã không truy cứu việc này, ta cũng không nhiều lời nói thêm. Nhưng vì sao quận chúa lại đem hung vật như vậy vào cung? Còn nói là hiến lễ vật cho Hoàng hậu? Phiền Vương gia giải thích một chút?"

Trên đất, xác mèo chết cũng đã được cung nhân dọn dẹp xong, thế nhưng hình ảnh con mèo rơi ra đất như thế, một màn này ai cũng không cách nào quên. Hôm nay cung yến thật đáng giá, chẳng những có người chết, lại còn có người tặng xác mèo chết, những quý tộc ở đây cùng các tiểu thư chỉ sợ cả đời cũng chưa thấy được, thế nhưng hôm nay lại hội đủ trong này.

Lời tra hỏi của Phụng Cẩn Nguyên làm cho Định An vương không thể dập đầu với Thiên Vũ để lần nữa: "Thánh thượng minh giám...!"

"Minh giám?" Thiên Vũ để nhủ mày, "Thế này còn chưa rõ ràng sao? Định An vương, trầm vừa mới cho Thanh Nhạc qua cưới, còn thành toàn cho nàng với người tình tâm đầu ý hợp. Thậm chí hẳn ta còn vì diện mạo xấu xí của nàng mà cự tuyệt không cưới, trầm lại khổ tâm làm chủ giúp cho nàng. Thế nhưng các người lại không một điểm cảm kích trầm, còn hù dọa Hoàng hậu của ta trầm như vậy hả?"

Định An vương tức giận đến nổi lông mày đều dựng ngược lên, bao nhiêu năm rồi, chỉ cần sự tình một chút dính đến Định An vương phủ của hắn, Hoàng thượng xưa nay chưa từng ngó đến hắn. Chuyện hôm nay rõ ràng còn có điểm kỳ lạ, hoàng thượng có thể tra, nhưng lại một mực không chịu tra, lại dứt khoát chụp cho hắn cái mũ tội danh này.

Hắn tức không nhịn nổi, chuẩn bị sắp lý luận với Hoàng thượng, nhưng chợt nghe Phượng Vũ Hoành lại đã mở miệng, là nói với hắn: "Tốt nhất không nên biện bạch gì thêm, sự việc ra sao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, đi về hỏi Thanh Nhạc quận chúa một chút thì sẽ tỏ tường, Hoàng thượng chán chán không oan uống ngài. "

Định An vương sao có thể không đoán được Thanh Nhạc cùng Trầm Ngư kia có điểm gian giao, hắn chỉ là tức giận về thái độ này của Hoàng thượng. Nhưng nghe Phượng Vũ Hoành nói lời này, lại nhìn sang bên kia nơi chín vị hoàng tử họ Huyền đang nhìn, lại phát hiện cho dù mình có bao nhiêu oán giận, kỳ thực cũng vô dụng thôi. Nếu như hắn là Văn Tuyên vương, là bào đệ của Hoàng thượng, dù cho cùng Hoàng thượng âm ỷ vài câu đánh một trận, tất cả đều được, nhưng hắn khác họ, cùng lão Huyền gia không liên quan, nói nhiều một câu đều có khả năng ảnh hưởng đến sự sống chết của hắn. Sau khi nghĩ thông suốt, lập tức hít một hơi thật sâu, thở dài, hướng Thiên Vũ để đáp đầu: "Đứa trẻ Thanh Nhạc này bởi vì hồi trước trong phủ có cháy lớn, bị trọng thương không nói, còn bị kinh sợ cực độ. Đôi khi thần trí không rõ ràng lắm, mình làm cái gì chính mình cũng không biết. Nghĩ đến lúc chuẩn bị lễ vật chắc là bệnh lại tái phát, vậy nên mới làm cho nương nương hoảng sợ, mong Hoàng thượng tha tội. "

Chỉ mấy câu nói, đem sai lầm của Thanh Nhạc đẩy tới trận lửa lớn kia.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy hết sức buồn cười, không kiềm được nhìn Huyền Thiên Minh một chút, thấy hắn đang tựa lưng vào xe đẩy, một tay bưng chén rượu, một tay vịn vào cây roi dây gai của hắn, miệng thao thao nói: "Ai buộc chuông thì người đó cỡi chuông, Thanh Nhạc quận chúa bị bệnh như vậy cũng do trận lửa lớn kia mà ra, chắc hẳn cũng vì một trận lửa lớn mà tốt hơn. Như vậy đi, bốn vương liền vất vả chút, Định An Vương các người hiện tại đang ở đâu, nói ta nghe một chút, nay mai bốn vương lại đi thả một mẻ lửa nhỏ, vì Thanh Nhạc quận chúa mà chữa bệnh. "

"Không cần! Không cần... Không cần đâu!" Trong lòng Định An vương chỉ muốn khóc. Người một nhà họ Huyền này người nào đều giống người này? Lão tử không phân rõ phải trái, nhi tử của hắn cũng không phân rõ phải trái. Đặc biệt tên nhi tử nhỏ nhất này, tất cả phải nhìn tâm tình của hắn, căn bản nguyên chính là "Hắn hải lòng". Bây giờ cái gì mà giúp Thanh Nhạc chữa bệnh? Trị bệnh cho nương nương thì có!

An định vương chỉ muốn văng tục, nhưng bây giờ tuyệt không dám, chỉ đành không ngừng cầu xin Huyền Thiên Minh.

Phượng Vũ Hoành giờ ngón cái với Huyền Thiên Minh, không tiếng động mà dùng miệng tạo khẩu hình mà nói: "Giỏi lắm."

Thiên Vũ để nhìn một màn này trên điện, coi như đành đảm nhiệm vai người tốt vậy, cùng một phe với Định An Vương khuyên nhi tử hắn: "Quên đi, ngày mai trầm phái ngự y qua xem bệnh cho Thanh Nhạc một chút là được rồi, nhà bọn hắn cũng chỉ còn lại thôn trang ở ngoại thành thôi, chắc là cũng không bỏ được để chữa bệnh cho nữ nhi."

Bên trong cung điện tất cả mọi người đều bật cười, trơ mắt nhìn Định An vương bị cặp phụ tử hoàng thất này tính toán, đều đồng thời nghĩ đến đến hai chữ: Đáng đời!

Đúng rồi, không chỉ có phụ tử, còn có một cô con dâu góp vui.

Không ngờ người luôn luôn nghiêm túc như Tả tướng Phượng Căn Nguyên, lại có thể sinh ra nữ nhi thú vị như vậy.

Định An vương cũng dở khóc dở cười, Hoàng thượng nói lời này ngầm ý là: Nếu như hắn nhận thì hắn là người "Chữa bệnh cho nữ nhi cả toà thôn trang đều không nở", hắn nếu như không nhận, nghĩa là: "Ta đồng ý dùng thôn trang ở ngoại thành chữa bệnh cho nữ nhi, Cứu hoàng tử, ngài đốt đi". Nhận cũng không được, không nhận cũng không xong, hắn thật sự mất hết mặt mũi mà.

Định An vương tâm can khó chịu, không ngừng thăm mắng Thanh Nhạc trong bụng. Nữ nhi này từ nhỏ đến lớn không cho hắn bớt lo lắng, đặc biệt cũng không biết tại sao nhìn trúng Huyền Thiên Minh kia, làm cho cả vương phủ gặp kiếp nạn lớn như vậy.

Chẳng qua lần này có thể kéo Phượng Trầm Ngư xuống nước chung, Định An vương bỗng nhiên cảm thấy cũng không chịu thiệt một mình. Thanh Nhạc từ nhỏ đến lớn mặt mũi bị ném đi cũng không chỉ một lần, nhưng Phượng gia kia giấu nằng như giấu như bảo vật. Bây giờ cứ nhiên làm ra chuyện như vậy... Hắn nhìn Phượng Căn Nguyên, chỉ có thể nói này năm mươi bước cười một trăm bước, kỳ thực không ai tốt hơn ai đâu.

"Định An vương!" Sau khi Hoàng hậu hoàn hồn tỉnh lại bỗng nhiên mở miệng, "Bổn cung tiếp quản lục cung bao nhiêu năm nay, mình tranh ám đấu cũng tạo không ít thù hận. Tuy rằng không biết là khi nào đắc tội Định An vương phủ, nhưng chắc rằng nhất định là bổn cung có chỗ suy nghĩ không chu toàn, bằng không hôm nay Thanh Nhạc quận chúa cũng không nhân cơ hội trả thù bổn cung như thế. Định An..." Nàng gắng sức chống thân mình nhìn về phía Định An vương: " Bất luận bổn cung nếu có chỗ nào đắc tội, hôm nay Thanh Nhạc cũng đã thay Định An vương phủ báo thù được rồi, bổn cung sợ mèo nhất trên đời, mong rằng ngày sau có thể bỏ qua cho bổn cung. "

Định An Vương bị dọa nằm trên mặt đất không dám đứng lên, trong miệng liên tục không ngừng: "Thần không dám! Thần không dám..."

"Bổn cung lại nhìn thấy người cực kỳ dám!" Hoàng hậu nương nương nổi giận.

Nhắc đến cũng phải nói, nhiều năm như vậy rất ít người có thể nhìn thấy nương nương của Đại Thuận chân chính nổi giận, tuy nói nàng đúng là Hoàng hậu, nhưng đa phần mọi thời điểm đều cũng chỉ phối hợp cùng Thiên Vũ để. Đại Thuận cần phải có một vị Hoàng hậu, hậu cung có chủ, triều đình mới ổn định, dân tâm cũng có thể an. Cho nên, chỉ là, nàng có thân phận, cũng có quyền lợi, nhưng biết mình cũng không phải người trong tâm can của Hoàng thượng. Nàng lại rất thông minh, không chiếm được cảm tình, vậy thì cam tâm tình nguyện cùng Thiên Vũ để duy trì một loại quan hệ hợp tác. Vị trí kia của nàng cũng có thể yên ổn mà ngồi, đạo lý cũng là nằm ở đây.

Hoàng hậu cực ít khi nổi giận, đúng hơn mà nói, nàng sẽ không bộ lộ cảm xúc và suy nghĩ, lúc cùng Thiên Vũ để đàm tọa, khi nói chuyện cũng biết điểm dừng.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nổi giận! Thật sự nổi giận rồi!

"Bỏ cung sợ mèo nhất, thiên hạ này ai nấy đều biết. Nếu như Định An vương phủ là cảm thấy bỏ cung những năm này hậu vị ngồi quá yên ổn, thật sự muốn khiêu khích, vậy thì phóng ngựa đến đây." Dứt lời, mẫu nghi thiên hạ đập mạnh xuống bàn, mãnh liệt đứng dậy phẩy tay áo một cái, được Mạc Bất Phàm đỡ rồi bỏ mặc Thiên Vũ để cùng một đám quần thần, rời khỏi Lưu Ly viên.

Định An vương quý trên mặt đất, lòng như tro nguội. Hắn biết, Định An vương phủ xong rồi.

Quả nhiên, sau khi Hoàng hậu bỏ đi Thiên Vũ để cũng tuyên chỉ, hắn đã kiên quyết giữ cho nàng vị trí kia vậy thì danh chính ngôn thuận quyết tâm báo thù cho nàng... "Người đâu! Truyền ý chỉ của trẫm, Định An vương từ khi tấn phong vương vị đến nay, không giúp ích được cho xã tắc, không tương trợ được chúng dân, dạy nữ nhi không nên, hãm hại Hoàng hậu. Bắt đầu từ bây giờ, tước bỏ vương vị, giáng thành thứ dân."

Một lời buông ra, tất cả xem như đã định.

Phượng Vũ Hoành giật giật khóe miệng, nhưng cũng không cười nổi.

Đây là hoàng quyền, một câu nói cho người ân điển, một câu nói cho người vào vực sâu vô tận.

Dù sao nàng cũng chẳng phải sinh sống ở thời phong kiến, không trực tiếp nhìn thẳng vào cơ cấu quyền lợi như vậy, vẫn khiến tâm nàng rung động không nhỏ.

Nàng ngẩng đầu lên, đưa mắt thẳng tắp nhìn vị hoàng đế trên kia. Chính là một người như vậy, một câu nói, thì có thể chi phối tất cả thần dân Đại Thuận này. Không ai có thể may mắn thoát khỏi hắn, cũng không ai có thể phản kháng hắn.

Trong lòng nàng có chút buồn hoang, thu hồi ánh mắt, lấy tay khề đặt trên ngực mình, chỉ cảm thấy ở hướng nào đó, đang có hai luồng ánh mắt rơi trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: 131: Phượng Vũ Hoành, Ta Giết Người

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Trong nháy mắt Phượng Vũ Hoành cũng đã đem tâm tư của mình mà điều chỉnh cho tốt lại, sắc mặt khôi phục như thường.

Nhưng cho dù có như thế, vẫn không thể tránh được ánh mắt của hai người.

Một là của Huyền Thiên Minh, một cái khác rõ ràng là của Huyền Thiên Hoa.

"Gần đây có phải quay lại doanh trại bên kia hay không? " Huyền Thiên Hoa quay đầu sang, nhẹ giọng hỏi một câu.

Lúc này, Định An Vương đang đập đầu với Thiên Vũ để một cái cuối cùng, coi như kết thúc cuộc đời Vương gia của hắn.

"Ừ!" Sắc mặt Huyền Thiên Minh hơi trầm xuống, đổi thành một chút nghiêm nghị.

Trên đại điện, đã có người "mời" Định An Vương ra ngoài, Đại Thuận triều chỉ có duy nhất một vị Vương gia khác họ tại vị, nhưng tại trong Nguyệt Tịch yến năm nay, mất tất cả.

Mà vị quận mã vừa được phong Vương Nặc kia, cũng theo một nhà Định An Vương rơi xuống mà mất địa vị dễ như trở bàn tay, chỉ còn dư lại tiểu thê tử xấu xí.

"Hôm nay Bộ gia chịu một kiếp nạn này, chắc chắn Bộ Thông bên kia cũng nên trở về rồi. Đại doanh bên kia ta không giúp được gì, chính người làm việc đều phải cẩn thận. Còn nhà đầu kia... Chỉ sợ cũng không có mấy ngày yên ổn."

"Hừ!" Huyền Thiên Minh cười lạnh một tiếng. "Cuộc sống của nàng có lúc nào tốt? Không có chuyện gì, Thát ca yên tâm."

Vũ Hoành tất nhiên không biết hai người này đang nói cái gì, chỉ là chú ý tới bọn hắn cùng đưa mắt đến phía bên mình, mang theo thân thiết, trong lòng có chút hơi ấm lên.

Một hồi cung yến nào đến như vậy, dù như thế nào cũng không tiến hành nổi nữa.

Mọi người dồn dập đứng dậy quỳ xuống, chờ Thiên Vũ để tuyên bố cung yến kết thúc.

Thiên Vũ để cũng mất tinh thần, vung tay lên, mọi người đều lui, rồi lại nhìn thấy Phụng Vũ Hoành cũng cùng mọi người chuẩn bị rời đi thì gọi một tiếng: “Hoành nha đầu, đầu trăm vẫn còn hơi đau nhức, con trước tạm ở lại đây một lúc đi!”

Phụng Vũ Hoành không biết Thiên Vũ để giữ một mình nàng lại là có dụng ý gì, nàng cũng đành ổn định lại bước chân đáp: “Dạ!” Sau đó liền thấy Phụng Căn Nguyên đưa ánh mắt xin giúp đỡ đến, nàng thừa biết, phụ thân muốn nàng mở miệng cầu tình vì Trầm Ngự.

Phụng Vũ Hoành cũng không cần để tâm đến chuyện Trầm Ngự gây ra cục diện hỗn loạn này, tuy nói cùng là người nhà họ Phụng, có thể hoàng gia rõ ràng cũng sẽ không xử tội đó đến trên đầu nàng, nàng cũng không cần phải đi làm chuyện cho người ta chán ghét.

Thấy Phụng Vũ Hoành căn bản không tiếp ánh mắt của mình, Phụng Căn Nguyên gấp gáp, không khỏi nhỏ giọng gọi: “A Hoành.” Nàng cau mày, liếc mắt nhìn, chỉ cảm thấy vị phụ thân này quả thực không biết xấu hổ. Phụng Căn Nguyên thân là Tả tướng đương triều một triều làm sao có thể là người không có đầu óc, chuyện đã đến nước này chẳng lẽ còn không nhìn ra Trầm Ngự và Thanh Nhạc xứng diễn tuồng gì? Vậy mà vẫn cứ muốn nàng, kẻ bị hại này đi cầu tình. Thiên vị kiêu này, trời đất cũng khó mà thấu.

“Phụ thân.” Nàng mở miệng, nhỏ giọng lạnh tanh, không mang theo một chút tình cảm nào, “Nếu như con mèo kia xuất hiện trong tay của ta, ngươi sẽ làm như thế nào?”

Phụng Căn Nguyên ngẩn ra, trong lúc nhất thời không thể đáp lại.

Đội hân hoàn hồn nhìn lại cũng là lúc thấy nhị nữ nhi Phụng Vũ Hoành của hân đã chậm chậm đi đến cao vị, thiên nhan đang ngồi trên ngai cửu ngũ chí tôn kia đang mang theo nụ cười như từ phụ nhìn nàng.

Vào giờ phút này, Phụng Căn Nguyên cảm thấy bản thân cứ như người ngoài, hài tử kia căn bản cũng không phải nữ nhi của hân, hân cũng chưa từng cho nàng được chút nào tình cảm phụ tử nên có.

Hân khom người bước về sau, như chạy trốn rời khỏi Lưu Ly viên, bước nhanh đuổi theo đám người, ẩn vào trong đó.

Ánh mắt mang theo dư quang của Thiên Vũ nhìn Phụng Căn Nguyên rời đi một chút, rồi lập tức thu hồi, cứ y như không thấy gì cả, lại đối với Phụng Vũ Hoành mà nói: “Hoành nha đầu, con bồi trăm một chút.”

Trăng tròn ngày rằm, kinh đô Đại Thuận bốn mùa rõ ràng, trong đêm Trung Thu từng làn gió thổi mạnh khiến người ta run lấy bầy.

Thái giám thân cận Chương Viễn của Hoàng đế đem một cái áo choàng cho Thiên Vũ để mặc thêm, cũng có tiểu cung nữ choàng cho Phụng Vũ Hoành một cái, nàng vẫn yên lặng mà đi theo phía sau Thiên Vũ để, cứ thế đi đến bên ngoài Nguyệt Hàn cung.

Thiên Vũ để rút cuộc dừng bước, khoát tay, Chương Viễn đã biết thiên ý dẫn theo một đám cung nhân cùng với Hoàng Tuyền lui về phía xa, chỉ để lại hai người Phụng Vũ Hoành và Thiên Vũ để.

Phụng Vũ Hoành đối với chuyện của Thiên Vũ để cùng Vân Phi có chút hiếu kỳ, một người là phi tử bốc đồng như vậy cư nhiên còn có thể được Thiên Vũ để nhớ thương nhiều năm như vậy, nếu như nói trong hai người này không xảy ra sự cố gì đặc biệt, thì nói gì nàng cũng không tin.

Đêm nay Thiên Vũ để giữ nàng lại, lại còn mang tới Nguyệt Hàn cung này, Phụng Vũ Hoành ngầm suy đoán, có thể là vị hoàng đế này trong ngày thường cũng không có người nào để có thể nói chuyện, đặc biệt chuyện liên quan với Vân phi. Thêm cái tính cách kia của tên Huyền Thiên Minh, chắc chắn Thiên Vũ để cũng không có cách nào tâm sự với hân chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ mình con dâu tương lai là nàng có thể chen miệng vào được.

Phụng Vũ Hoành mang theo một trái tim đầy tò mò tiến lên phía trước vài bước, ánh mắt trông chờ mà nhìn Thiên Vũ để, mong chờ vị nhân gia này có thể cùng nàng thảo luận một chút.

Ai ngờ được rằng, Thiên Vũ để chân thành quay đầu nhìn nàng, mở miệng hỏi một câu: “Chân của Minh nhi, có thể chữa được hay không?” Phụng Vũ Hoành sững sờ, phản ứng nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc mà trả lời: “Đương nhiên là chữa được. “Ha ha ha!” Thiên Vũ để bất chợt cười ha ha: “Trăm thừa biết, trăm thừa biết cái bọn thái y ngoài kia đều là lang băm, chỉ có y thuật của hậu nhân Điều gia mới đáng tin cậy.”

Phụng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái, hậu nhân của Điều gia? À, cũng phải, nói thế này cũng không tính là sai. Tuy còn chưa từng thấy người Điều gia, nhưng theo ký ức của nguyên chủ, Điều gia ở Hoàng Châu xa xôi kia so với Phụng Gia, thì nơi đó nhân tình nồng ấm hơn nhiều. Đặc biệt đối ngoại công Điều Hiến của nàng, càng là người mà Phụng Vũ Hoành nàng đặc biệt muốn nhìn thấy.

“Thái y nói với trăm, chân Minh nhi không thể chữa được nữa, trăm cực kỳ đau lòng.” Ánh mắt Thiên Vũ để lần nữa nhìn về phía Nguyệt Hàn cung, chỉ là tự mình ni non, âm thanh nghiêm nghị, “Nhưng Minh nhi nói với trăm, hân nhất định lại có thể đứng lên lần nữa, chỉ cần hân lấy con. Cho nên, đây chính là nguyên nhân trăm đáp ứng Minh nhi cưới nữ nhi Phụng gia.”

Phụng Vũ Hoành cuối cùng cũng đã hiểu rõ.

Chắc là, đối với hôn nhân này, thì ra Hoàng thượng là không thích. Hân chỉ là vì có thể để cho Huyền Thiên Minh tốt lên, không thể không gặt đầu.

Nàng suy nghĩ nửa ngày, chỉ nói một câu: “A Hoành là nữ tử Điều gia.”

Thiên Vũ gật đầu, hiển nhiên vô cùng vừa lòng với câu trả lời này của nàng, trên mặt cũng coi như giãn ra hòa hoãn hơn rất nhiều.

Đã nhắc tới bệnh của Huyền Thiên Minh, Phượng Vũ Hoành rất muốn nghe Hoàng thượng hỏi nàng một chút về cái chỗ kia có chữa được hay không, dù sao bên ngoài lưu truyền đến mức có bài có bản, nàng cũng không có được câu trả lời thật sự của Huyền Thiên Minh, trong lòng luôn luôn không rõ.

Nhưng chờ cả ngày, Thiên Vũ để cũng chỉ là nhìn Nguyệt Hàn cung, căn bản không nhắc lại đến cái khác.

Nàng không nhịn được, chủ động hỏi một câu: “Mặt của Thiên Minh..”

“Cái đó không quan trọng”, Thiên Vũ vung tay lên: “Chỉ cần chữa khỏi chân của Minh nhi, trăm cũng không lo lắng điều gì.”

Phượng Vũ Hoành cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng cố ý hỏi đến gương mặt dưới mặt nạ vàng kia, nhưng câu trả lời của Thiên Vũ để như cho nàng ăn viên thuốc an thần. Lại nghĩ đến, nơi kia sẽ không có chuyện gì đâu.

Hai người không nói gì nữa, Phượng Vũ Hoành bồi tiếp Thiên Vũ để nhìn Nguyệt Hàn cung. Đến nửa đêm Thiên Vũ mới hạ chỉ hời Chiêu Hợp điện.

Phượng Vũ Hoành thì bị Mạc Bất Phàm mời đi đến bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương lần nữa.

Nàng biết bắt mạch chẳng phải là mục đích chính, Mạc Bất Phàm nhất định là lại muốn từ tay nàng dụ dỗ lừa gạt ra chút thuốc tốt. Hoàng hậu là do sự quá mức, thuốc an thần điều chỉnh tâm trạng nàng dĩ nhiên là có, nhưng cũng không phải cứ lấy ra là có.

Tro mắt nhìn ánh mắt chờ mong của Mạc Bất Phàm, Phượng Vũ Hoành hơi thi lễ với Hoàng hậu trên giường phượng, nói: “Hôm nay tiến cung vốn là tham gia yến tiệc, A Hoành không ngờ lại có thể xảy ra chuyện như vậy, được phẩm như thế này thật sự không có chuẩn bị. Không bằng sau khi trời sáng, Mạc tiên sinh phái người đến Bách Thảo Đường đi mua một ít thôi.” Mạc Bất Phàm dờ khóc dờ cười, chỉ nói vị Ngự Vương phi tương lai này thật là không buông tha bất cứ điểm nào vì Bách Thảo Đường kia của nàng tìm kiếm cơ hội gây dựng thương hiệu. Nếu cả thiên hạ đều biết ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phải qua đó mua thuốc, một gian được đường còn không biết sẽ nổi tiếng đến mức.

Trải qua một hồi trì hoãn cùng Hoàng hậu, Phượng Vũ Hoành rốt cuộc có thể rời khỏi hoàng cung, lúc này trời cũng đã sáng rồi.

Vì cung yến đêm qua, nên hôm nay được bãi bỏ không cần lâm triều, Phượng Vũ Hoành vừa ra cửa cung lập tức nhìn thấy xe ngựa của Phượng gia dừng ở bên ngoài, ở ngoài thùng xe sáng loáng mang theo một bài chữ “Phượng”.

Đưa nàng ra tới cửa cung tiểu cung nữ cười nói: “Nhất định là chờ đón Vương phi về nhà, lưu lại trong cung cả đêm, Phượng đại nhân chắc cũng đang rất mong chờ.”

Tiểu cung nữ chẳng qua là thuận miệng nói lời hàn huyên, nàng căn bản cũng không biết người của Phượng gia trên thực tế là một loại quan hệ ra sao, chỉ nói có nữ nhi chưa có trở về, người nhà tự nhiên là muốn chuẩn bị xe tới đón.

Phượng Vũ Hoành không lạc quan như vậy, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn thẳng hai người Phượng Trầm Ngự và Thanh Nhạc đang quỳ ở trước cửa cung.

Trầm Ngự một thân quần đỏ vừa bản vừa nhẵn nhụi, vốn là tóc dài mỹ lệ như thác nước buông rơi, nay tóc dài cũng cực kỳ rối loạn, quỳ cả đêm, hai chân sớm chóng đỡ không được thân mình nữa rồi, cũng không có cách nào đứng thẳng dậy được, gần như xem phải ngồi sững trên mặt đất. Sơn phần đen trên mặt sớm cũng nhão nhệch một mảnh, có nơi thì hiện ra da trắng, có nơi lại còn đen hơn trước, thoạt nhìn y hệt một gương mặt quỷ, nơi nào còn có dáng vẻ dòng chính nữ Phượng gia trong truyền thuyết đẹp tựa thiên tiên.

Lại nhìn Thanh Nhạc, một cái đầu trọc nhìn muốn buồn nôn hiện ra, trên đầu kết mũ, dính nước mưa nên chảy xuống nửa bên gò má, nàng cũng không còn khí lực để chửi, cứ như vậy mặc kệ cho nó chảy, từ má đến cổ, cổ áo cũng dính ướt.

Nhưng tinh thần của Thanh Nhạc rõ ràng tốt hơn nhiều so với Trầm Ngự, Trầm Ngự chỉ có thể nhìn chăm chăm mặt đất, mắt sớm đã vô thần, như chẳng phải vì đây là cửa hoàng cung, chỉ sợ nàng sớm đã ngủ rồi. Mà Thanh Nhạc thể nhưng quỳ thẳng tắp, một đôi mắt đầy lửa hận trừng thẳng về phía cửa cung, hai cánh tay nắm chặt thành nắm đấm, bộ mặt dữ tợn đến đáng sợ.

Mỗi ma ma canh giữ cạnh hai người họ, một người ngồi uống nước trà, vừa nhìn dáng vẻ Thanh Nhạc vừa khinh thường nói: “Người trừng mắt vào trong đó cũng vô dụng, hoàng cung này, từ nay về sau, cả đời còn lại của người cũng không thể nào tiến vào nửa bước, Đại Thuận chúng ta cũng không còn nhân vật nào tên Định An Vương. Thanh Nhạc cô nương, người vẫn là nên hy vọng trong cung sớm truyền đến ý chỉ, miễn cho người tiếp tục phạt quỳ, chứ nếu lại quỳ nữa... Chà chà, trước đây là kim chi ngọc điệp, làm sao đầu gối kia chịu nổi dằn vặt như vậy nha.”

Ma ma trong cung bất kể là đánh phạt hay quở trách, mắt đều không chớp dù chỉ một lần, nói đến là đến. Mấy câu nói đó, chọc thẳng vào vết sẹo kia của Thanh Nhạc, Thanh Nhạc nghe mà tức giận đến độ toàn thân cũng run cầm cập.

Còn phần Trầm Ngự, ma ma lưu lại không ít tình cảm, đặc biệt chiếc xe ngựa của Phượng phủ kia còn dừng ở bên cạnh, Định An Vương bị biếm làm thứ dân, điều đó cũng không đại biểu cho Tả tướng Phượng Cần Nguyên cũng mất thế lực. Trong cung người từ trước đến giờ đều nhìn ánh mắt, hiểu được biến ảo, mặc dù đối với Thanh Nhạc nói móc cực điểm, nhưng vẫn chưa cho Trầm Ngự nửa điểm mặt mũi.

Phượng Vũ Hoành đi đến nơi các nàng đang quỳ hai bước, vốn đang quở trách Thanh Nhạc, lão ma ma nhìn thấy nàng đi đến, vội đặt chén trà trong tay

xuống bàn, đứng lên chạy một đường tiếp đón. Còn chưa đến gần đã bày ra một khuôn mặt tươi cười, nịnh hót nói: “Lão nô thỉnh an Ngự Vương phi!”

Một tiếng Ngự Vương phi, đã làm Trầm Ngự và Thanh Nhạc đồng loạt ngưng mắt quay lại nhìn nàng.

Trải qua chuyện cung yến lần này, trải qua việc Hoàng thượng Hoàng hậu công khai ủng hộ đưa con dâu tương lai này, trải qua việc Thiên Vũ đế trực tiếp đề Phụng Vũ Hoành mở miệng gọi hẳn một tiếng “Phụ hoàng”, còn ai dám không tiếp nhận là chính phi của Cừu hoàng tử cơ chứ?

Phụng Vũ Hoành cũng không khách khí, nhìn lão ma ma này hành đại lễ, lúc này mới nhẹ nâng tay: “Ma ma xin đứng lên.”

Lão ma ma chưa kịp đứng dậy, đúng lúc này, cách đó không xa bất chợt có giọng nữ bén nhọn gầm lên... “Phụng Vũ Hoành! Ta giết ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: 132: Người Nói Ai Phế Nhân?

Một tiếng kêu này làm tất cả mọi người giật nảy mình, Hoàng Tuyền trong chớp mắt liền nhảy đến trước mặt Phụng Vũ Hoành để bảo vệ nàng, chỉ thấy Thanh Nhạc vốn đang quỳ trên mặt đất tức khắc lao lên, tay phải nhanh chóng rút trên đầu Phụng Trầm Ngự rút một cây trâm cài tóc, chạy thẳng tới Phụng Vũ Hoành, đâm tới.

Phụng Vũ Hoành tránh cũng chả thềm tránh, cứ nhìn Thanh Nhạc kia điên điên khùng khùng, nàng cũng đã thấy Hoàng Tuyền khởi động, môi nàng khẽ mỉm cười, chỉ thấy Thanh Nhạc đã bị Hoàng Tuyền một cước đá bay thật xa.

Phụng Trầm Ngự lần đầu tiên nhìn thấy nha đầu bên người nàng động thủ, trước đây chỉ biết Ngự vương phủ đưa tới hai nha đầu đều biết võ công, nhưng nàng tuyệt không nghĩ rằng họ lại dũng mãnh đến như vậy.

Nàng kinh ngạc nhìn Phụng Vũ Hoành, nhìn vị muội muội này ánh mắt trong trẻo đến lạnh lùng nhưng lại đầy quả cảm, bất chợt liền cảm thấy bản thân giống như chưa từng quen biết người này. Bất kể là dòng đích nữ Phụng Vũ Hoành trước đây hay là thứ nữ Phụng Vũ Hoành bây giờ, dường như cũng không nên như vậy.

Nàng không chỉ ra được Phụng Vũ Hoành có có điểm nào đó không đúng, chỉ là đáy lòng dần dần có một loại tuyệt vọng dâng lên.

Vị muội muội này, nàng tựa hồ... đâu không lại.

Thanh Nhạc quỳ một đêm, bây giờ lại bị Hoàng Tuyền đạp một cước, sớm đã hôn mê trong lúc bay ra ngoài. Lúc rơi xuống đất chỉ có rầm một tiếng, ngay cả một người tiến lên đỡ nàng cũng không có.

Ma ma kia không quan tâm việc Hoàng Tuyền tại cửa cung động cước đá người chút nào, nàng là lão nhân trong cung đã lâu, hai người Hoàng Tuyền và Vong Xuyên này nàng đã từng thấy. Chính xác đó là nha hoàn mà Vân phi đã từng dùng, ai dám đắc tội?

Nàng cười ha ha nhìn Phụng Vũ Hoành, không để ý tí nào đến Thanh Nhạc đang hôn mê, chỉ cung kính nói: "Vương phi là muốn xuất cung sao? Có muốn lão nô an bài xe ngựa đưa ngài về hay không?" Vừa nói vừa đưa mắt nhìn xe ngựa của Phụng gia đáng đứng đợi cách đó không xa.

Phụng Vũ Hoành cười, ma ma trong cung quả nhiên đều là người có thể nhìn ra môn đạo, nàng cũng không khách khí: "Cũng tốt, vậy làm phiền ma ma."

"Vương phi đừng nói vậy." Ma ma kia nhanh chóng hành lễ, xoay người liền sai người chuẩn bị.

Khi Phụng Vũ Hoành ngồi xe ngựa trong cung về đến nhà, đã là giờ Thìn. Chuyện phát sinh trên cung yến đêm qua, Phụng Cẩn Nguyên mang theo Trương Dung hồi phủ trước, sau đó đã thuật lại với mọi người. Bây giờ Trầm Ngự còn quỳ bên ngoài cửa cung, lão thái thái vốn là muốn Phụng Cẩn Nguyên qua xem thử, nhưng Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy nếu hẳn mà làm không tốt sẽ để Hoàng hậu tức giận càng lớn hơn, cũng chỉ có thể điều động xe ngựa đi đón, bản thân đành phải ở trong phủ yên lặng chờ đợi.

Đáng tiếc, sáng sớm nữ nhi hân đội đã trở về nhưng cũng không phải là Trầm Ngự, người hân quan tâm nhất, mà là Phụng Vũ Hoành.

"Có thấy đại tỷ tỷ của ngươi hay không?" Phụng Vũ Hoành vừa tiến vào cửa phủ, Phụng Cẩn Nguyên trực tiếp liền tiến lên đón, mở miệng bèn hỏi một câu như vậy.

Nàng hơi giật mình, cả đêm không ngủ, đúng có chút mệt mỏi, Phụng Cẩn Nguyên trực tiếp hỏi một câu như vậy đã kéo lên lửa giận nơi đáy lòng nàng vẫn ần ần... "Nữ nhi ở lại trong cung cả đêm, phụ thân cũng không nói một câu quan tâm sao?"

Phụng Cẩn Nguyên nhú mày lại, không khách khí nói: "Chẳng phải ngươi trở về là không có chuyện gì sao! Còn đại tỷ ngươi bị phạt quỳ gối ở cửa cung, làm sao có thể so được với ngươi, ngươi được Hoàng thượng lưu lại chẩn bệnh."

Nàng cũng cau mày nhìn về phía Phụng Cẩn Nguyên, trong đầu có bốn chữ như vụn vỡ lao theo rít gào... không biết xấu hổ!

"Không nhìn thấy!" Nàng lười phải nói nhảm với hắn, dẫn theo Hoàng Tuyên xoay người liền đi về Đồng Sinh Hiên.

Phụng Cẩn Nguyên cũng cả đêm không ngủ, có chút nổi nóng cáu gắt, thấy Phụng Vũ Hoành mà lại lớn mật lớn gan nói chuyện như vậy với hắn, tức giận gầm lên một tiếng: "Người đứng lại đó cho ta!"

Phụng Vũ Hoành mà thềm để ý sao, làm như không nghe, dứt khoát rời đi. Nhưng đi chưa được mấy bước đã bị một tiểu nha đầu từ đường nhỏ chạy đến ngăn cản... "Nhị tiểu thư, lão thái thái mời người đến Thư Nhã viên một chuyện!" Lời nói mang theo khách khí và mừng rỡ, so với Phụng Cẩn Nguyên là hai thái độ một trời một vực.

Phụng Vũ Hoành gật đầu, dẫn theo Hoàng Tuyên cùng nha đầu kia đi vòng đến Thư Nhã viên, lúc đi lại gần đến Phụng Cẩn Nguyên liền nói: "Phụ thân nếu còn gì muốn hỏi, không bằng cùng A Hoành thỉnh an tổ mẫu, đại tỷ thân là dòng đích nữ Phụng gia, nhưng tự hạ mình đi làm đi làm nha hoàn cho Thanh Nhạc cô nương, thật không biết nhà chúng ta trong kinh thành rốt cuộc có địa vị gì."

Phụng Cẩn Nguyên biến sắc, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, mắt thấy Phụng Vũ Hoành đã theo nha hoàn đi đến Thư Nhã viên, bắt đắc dĩ giậm chân một cái, cũng đi theo.

Ngược lại với Phụng Cẩn Nguyên một lòng lo cho Trầm Ngư, lão thái thái và hết thấy người ở Thư Nhã viên vì Phụng Vũ Hoành hồi phủ mà mặt mày hớn hở. Triệu ma ma trước tiên tới nghênh tiếp, đều không chú ý đến sự có mặt của Phụng Cẩn Nguyên ở phía sau, trước tiên hướng Phụng Vũ Hoành hành đại lễ: "Lão nô thỉnh an nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư trong cung bận rộn cả đêm, nhất định mệt mỏi chết rồi, lão thái thái trời còn chưa sáng liền sai người nấu sẵn canh bồ câu non, cho nhị tiểu thư bồi bổ thân mình."

Trên mặt Phụng Vũ Hoành cũng cười xán lạn, nói với Triệu ma ma: "Đã làm phiền tổ mẫu rồi, trong phủ này chắc cũng chỉ còn tổ mẫu là thương ta nhất!"

Triệu ma ma mời nàng vào đại sảnh, đồng thời thuận theo lời của nàng mà nói: "Lão thái thái yêu thương nhị tiểu thư là thật lòng, không chỉ nấu sẵn canh bồ câu non, còn định vào trong kinh tìm thợ may tốt nhất, chờ nhị tiểu thư hồi phủ sau đó cắt cho người vài bộ đồ mới nha."

"Thật sao?" Phụng Vũ Hoành hơi khó hiểu, "Vì sao gấp gáp may thêm đồ mới như vậy?"

Nói chút chuyện phiếm, hai người đã vào đến chính sảnh, lão thái thái đang ngồi ở trên ghế chủ vị, một gương mặt cười rộ hiển hòa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, nàng chưa kịp hỏi thì lão thái thái chủ động bị nói: "A Hoành nhà chúng ta thắng được trăm đầu phượng, tất nhiên là muốn vì chiếc trăm kia mà làm xiêm y thích hợp đẹp mắt nhất."

Thì ra là lo nghĩ cái này. Phụng Vũ Hoành thầm nhếch khóe môi, cúi người hạ bái với lão thái thái: "Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu, phiền tổ mẫu nhớ thương, là tôn nữ không tốt."

Lão thái thái vội liếc mắt ra hiệu cho Triệu ma ma. Triệu ma ma vội tiến lên đỡ Phụng Vũ Hoành dậy, chợt nghe lão thái thái lại nói: "A Hoành có chỗ nào không tốt, được Hoàng thượng Hoàng hậu yêu thương là phúc phận của con, cũng là phúc khí Phụng phủ chúng ta. Con có thể giành cho Phụng gia thể diện lớn như vậy, ta và phụ thân con vì con mà cao hứng."

"Thật sao?" Phụng Vũ Hoành nhẹ xoay người, nhìn người đã vào tới phòng khách Phụng Cẩn Nguyên: "Chỉ sợ phụ thân cũng không cảm thấy đây là thể diện?"

"Hừ!" Phụng Cẩn Nguyên dùng sức vung tay áo một cái, cũng không đoái hoài tới việc thỉnh an lão thái thái, dứt khoát ngồi vào ghế bên cạnh, trừng Phụng Vũ Hoành cả giận nói: "Chỉ biết một mình làm náo động, nhưng hoàn toàn không để ý tới đại tỷ người, Phụng gia ta không có đứa con như ngươi!"

"Cẩn Nguyên!" Lão thái thái chỉ lo thái độ này của Phụng Cẩn Nguyên sẽ làm Phụng Vũ Hoành nổi giận, vội quát bảo ngưng lại: "A Hoành là A Hoành, giành thể diện chính là giành thể diện, con kéo Trầm Ngư vào làm gì?" Thấy Phụng Cẩn Nguyên vẫn là sắc mặt tức giận, bà lại nói tiếp: "Trăm phượng là vật gì? Bây giờ Thánh thượng ban nó cho A Hoành, đối với Phụng phủ mà nói, chẳng phải phúc khí trời cho là cái gì? Con làm cha, không khen thì thôi vậy, sao còn muốn răn dạy?"

Nghe lão thái thái nhắc tới trăm phượng, lúc này sự tức giận của Phụng Cẩn Nguyên mới giảm đi một chút. Nói thật, lúc Phụng Vũ Hoành có kia trăm đầu phượng kia, hắn cũng chấn động. Đặc biệt là khi Phụng Vũ Hoành bắn ra ba mũi tên kia, không chỉ triệt để diệt trừ khí thế của Bộ Nghê Thường, cũng đã làm cho tất cả mọi người ở đó chấn phục.

Hắn không quên được biểu tình một đám quan chức lúc đó nhìn hắn, tuy phức tạp, nhưng hắn biết, ai nấy đều vì hắn có thể sinh ra một nữ nhi như vậy mà hâm mộ đến ghen tị. Mà chính hắn, sau khi chấn động thì nghĩ hoặc nhiều hơn.

Cho dù hắn có nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu được, Phụng Vũ Hoành sống trong núi lớn chỉ có ba năm sao có thể có thay đổi lớn đến như vậy? Chẳng những thay đổi tính tình, tâm địa cũng thay đổi, nhưng một thân công phu giới thế này, rốt cuộc đến từ đâu?

Nhẹ thu tâm tư, liếc nhìn Phụng Vũ Hoành lần nữa, hơi hòa hoãn. "A Hoành thắng trăm đầu phượng, dĩ nhiên là vì Phụng Gia mà vinh danh, nhưng..." Hắn cứ nghĩ tới chuyện của Trầm Ngư thì trong lòng lại khó chịu. "Đại tỷ tỷ người bây giờ vẫn còn quý trước cửa cung, người trong cung yển có được thể diện lớn như vậy, sao cũng không biết vì đại tỷ tỷ người cầu xin đôi ba câu?"

Phượng Vũ Hoành hít sâu một hơi, nằng rất ít khi nổi giận, nhưng đối mặt với vị phụ thân không biết xấu hổ của cái thân xác này, ngay lúc này nàng thật muốn bay lên phía trước tát mạnh hấn mấy bạt tai.

"Phụ thân, làm người phải biết cái gì là thỏa mãn. Ta tuy được Hoàng thượng Hoàng hậu sủng ái, nhưng nếu không biết điều, lòng tham không đáy, Phượng gia cái gì cũng không giữ được." Ánh mắt nàng dần bắt đầu ác liệt hơn, "Ta thắng trăm đầu phượng, Hoàng thượng ban thưởng, Hoàng hậu nương nương tự tay cài lên cho ta, Hoàng thượng lại cho phép ta gọi hấn phụ hoàng. Vinh dự như vậy, nhưng Phượng gia thậm chí ngay cả xe ngựa cũng không cho ta ngồi, việc này, chỉ sợ đã truyền vào trong cung rồi."

Lão thái thái sừng sờ, "Xe ngựa gì?"

Phượng Cẩn Nguyên có chút xấu hổ, nhưng lại cảm thấy mình làm không có gì sai, vì vậy nói: "Nhi tử phái xe ngựa tại cửa cung chờ đón Trầm Ngư."

"Kia A Hoành làm sao trở về?" Lão thái thái dường như nghĩ tới điều gì: "Con chỉ phái xe ngựa đi đón mình kẻ bị quỳ phạt Trầm Ngư, nhưng lại không phái một chiếc nữa đi đón A Hoành?"

Phượng Cẩn Nguyên cúi đầu không nói.

Phượng Vũ Hoành nói: "Thưa tổ mẫu, lão ma ma ở cửa cung thấy tôn nữ tội nghiệp, nên đã chuẩn bị xe rồng tiễn tôn nữ về phủ. Bằng không... chỉ sợ tôn nữ phải đi bộ mà về nhà."

"Hò đồ!" Lão thái thái tức giận gõ mạnh cây trượng lên đất: "Trầm Ngư là do tự Hoàng thượng giáng tội, A Hoành là do chính miệng Hoàng thượng khen thưởng, bên nào nặng bên nào nhẹ, sao con không hiểu?"

Phượng Cẩn Nguyên bị lão thái thái mắng có chút phiền não, không khỏi cãi lại: "Sao không hiểu? Nhưng cho dù khen thưởng, nàng cũng chỉ thứ nữ! Chăm giữ trăm đầu phượng thì sao? Cừu hoàng tử cũng là phế nhân không có hy vọng gì với hoàng vị! Phượng gia ta muốn bảo vệ nữ nhi là ai, mẫu thân sẽ không quên chứ?"

Hấn nhắc nhở như vậy, lão thái thái ngả ra phía sau, trong lòng gọn sóng lại bắt đầu thiên vị. Đúng vậy! Nàng chỉ cao hứng Phượng Vũ Hoành có được trăm đầu phượng, nhưng quên rằng Cừu hoàng tử kia cùng hoàng vị là vô vọng!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong chính sảnh càng đè nén. Lão thái thái cùng Phượng Cẩn Nguyên tâm niệm luân chuyển, đặc biệt lão thái thái, con người chuyển loạn, tâm tư phức tạp.

Đêm qua, nàng nghe Phượng Cẩn Nguyên nói tới chuyện xảy ra trên cung yến, tất cả tâm tư đều bị chiếc trăm đầu phượng kia hấp dẫn. Nàng biết, có trăm đầu phượng, đã tương đương có một nửa thiên hạ. Hoàng thượng đến nay không lập Thái tử, nhưng trên cung yến năm nay lại thưởng trăm đầu phượng, đây phải chăng là đang ngầm nhận định Thái tử tương lai?

Đối với nàng mà nói, bất kể là Phượng Trầm Ngư hay là Phượng Vũ Hoành, hoặc cho dù là Tương Dung hay Phấn Đại cũng được, chỉ cần là con cháu Phượng gia, mặc kệ trường thứ, có trong tay trăm cái đầu phượng, đó đều là vinh quang của cả nhà Phượng gia.

Cho nên nàng không để ý tới Trầm Ngư đang quỳ gối ở cửa cung, một lòng nịnh bợ Phượng Vũ Hoành, nhưng bây giờ con trai của nàng lại nhắc nhở như vậy, lão thái thái lại cảm thấy so với tương tượng của nàng thì mọi thứ không được tốt đẹp như vậy.

Nàng theo bản năng đưa mắt sang Phượng Vũ Hoành, liền muốn hỏi một chút đêm đó nàng ở lại, Hoàng thượng còn nói thêm gì hay không.

Chỉ thấy Phượng Vũ Hoành giờ khắc này mặt mày đầy đen lại, ánh mắt sắc bén như đao, thân mình từ trên ghế đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Phượng Cẩn Nguyên.

Phượng Cẩn Nguyên chỉ cảm thấy một loại cảm giác áp bách chưa từng có, từng bước, từng bước một theo bước chân của Phượng Vũ Hoành mà đến, y hệt như trên cung yến khi nàng bắn ra ba mũi tên ấy, mà hấn thì biến thành hồng tâm, Phượng Vũ Hoành càng ngày càng gần, hô hấp của hấn càng lúc càng khó khăn.

"Phụ thân..." Rốt cuộc, nàng đi tới trước mặt Phượng Cẩn Nguyên, tay chống góc bàn, thân thể nghiêng về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn ép thẳng tới... "Vừa rồi người nói ai là phế nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: 133: Nhị Tiểu Thư Thật Tà Môn

Beta: Sawol

Phượng Cẩn Nguyên, từ trước đến nay chẳng qua là cảm thấy nữ nhi này rất khác so với ba năm trước khi rời phủ, tính tình lãnh đạm thì thôi, nay lại mang thêm mấy phần ngoan độc. Hắn biết nàng biết võ công, biết nàng thông thạo y thuật, nhưng cũng chưa từng giống như bây giờ, trong lòng càng sinh ra thêm vài phần sợ hãi đối với nữ nhi do mình sinh ra này.

Theo bản năng người liền ngựa về phía sau, muốn cùng mặt của Phượng Vũ Hoành tạo ra khoảng cách, nhưng người cũng dựa vào lưng ghế dựa, Phượng Vũ Hoành mang đến cho hắn một loại cảm giác khủng bố và áp bách lại ngày càng tăng.

“A Hoành.” Lão thái thái nhìn ra có điểm không đúng, muốn khuyên mấy câu, nhưng nhìn Phượng Vũ Hoành đang toát ra vẻ mặt đầy lạnh lùng, nàng chỉ là nhìn một chút đã đổ mồ hôi lạnh. Chỉ gọi một tiếng, liền không biết nói lời gì tiếp theo.

Trong chốc lát, bầu không khí trong sảnh phòng hết sức quỷ dị. Lão thái thái và Phượng Cẩn Nguyên hai người đều bị Phượng Vũ Hoành hù dọa đến sợ. Không ai dám nói gì cả, nhưng chỉ cần người tỉnh tề chút nhận định sẽ thấy hai người này đang khẽ run rẩy thân mình, tìm Phượng Cẩn Nguyên đập thành thịch, cả mi tâm cũng nhú lại.

“Phụ thân.” Cuối cùng Phượng Vũ Hoành lại nói, “Người làm Thừa tướng nhiều năm, cũng không biết lời nào có thể nói, lời nào không nên nói. Càng cũng không biết những lời nào thì nên nói trước mặt người nào, lời nào tuyệt không nên nói trước mặt người nào. Nữ nhi thật thể hiểu nỗi, người ngu ngốc như vậy, làm sao có thể leo lên được vị trí Tả tướng đương triều?”

“Ngươi...” Phượng Cẩn Nguyên vừa then vừa giận, hắn là đại quan nhất phẩm đương triều, trừ Hoàng thượng cùng mấy vị hoàng tử ra, chưa từng có ai dám lên mặt khiển trách hắn như thế? Mà hôm nay, lại bị nữ nhi của hắn khoét ra vết cắt như thế này, mặt mũi này của hắn... nên vứt đi đâu? “Nghiệt súc!” Hắn trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hoành, há miệng run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai mắt vì giận mà trợn ngược lên trên.

Phượng Vũ Hoành có thể bị hắn hù cho sợ sao? Người phụ thân này không biết xấu hổ nàng còn có thể chấp nhận, với bên ngoài còn có thể vì đối phương mà lưu lại cho hắn một chút tôn nghiêm của tướng bói. Nhưng hắn dám mắng Huyền Thiên Minh, điều này, nàng tuyệt không nhin!

“Nữ nhi ta đây đúng là nghiệt súc, còn phụ thân nhục mạ con rể tương lai của người, lại coi cái gì?” Ngươi đã không làm được phụ thân, thì cũng đừng yêu cầu ta giả được nhi nữ.

“Ta là phụ thân ngươi!” Phượng Cẩn Nguyên cảm thấy đứa con này từ trước đến nay chưa coi hắn như phụ thân, tuy là ba năm trước hắn từ bỏ ba mẫu tử nàng, nhưng hôm nay ba người Diêu thị cũng đã hồi phủ, nếu như là tiểu bối, Phượng Vũ Hoành hẳn phải mang trong lòng cảm kích hắn mới đúng, sao lại mãnh liệt một lòng muốn trả thù đến như vậy? “Không sai, ngươi là phụ thân.” Mặt của Phượng Vũ Hoành lại tiến gần đến phía trước chút, làm cho Phượng Cẩn Nguyên không còn chỗ để trốn. “Nhưng có thể phụ thân cũng đã quên, ngài là con dân của Đại Thuận, là thân tử của Hoàng thượng. Kẻ bề tôi, dám nhục mạ con vua, là trọng tội khám nhà diệt tộc, phụ thân vậy mà lại muốn đem toàn tộc Phượng gia cùng ngươi đồng loạt quỳ trên đoạn đầu đài?”

Từng câu từng chữ của nàng vang lên như có sức mạnh, lời nói khiến Phượng Cẩn Nguyên tuyệt không thể phản bác được, dọa lão thái thái sắc mặt trắng bệch.

Triệu ma ma đứng ở một bên bị dọa đến cả tim cũng sắp ngừng đập, âm thầm nghĩ nhị tiểu thư thật tà môn, rất là tà môn a!

Mắt thấy lão thái thái thở ra một hơi thì sắp thở không thông, Triệu ma ma không nghĩ được biện pháp nào nữa, đành phải nhắm mắt phá vỡ cục diện bế tắc, ngộp ngạt này nói: “Lão thái thái, xin ngài phải bảo trọng thân thể!”

Phượng Vũ Hoành nghe rõ ràng, một bên nhếch khóe môi, hung ác trợn mắt nhìn Phượng Cẩn Nguyên, trong ánh mắt ý tứ cảnh cáo đến cực điểm.

Nhưng rất nhanh nàng liền ngồi thẳng lại, chớp mắt đã thu hồi hết lệ khí, lại chuyển hướng lão thái thái, trên mặt mang theo vụn phần ân cần... “Tổ mẫu, ngài đây là bị sao thế?”

Trong nháy mắt lão thái thái hoảng hốt, chỉ cảm thấy sự việc vừa rồi thấy tất cả đều là ảo mộng, Phượng Vũ Hoành không tức giận đối với Phượng Cẩn Nguyên, vẫn là người cháu gái ngoan sẽ vì nàng suy nghĩ, sẽ vì nàng chữa bệnh.

Triệu ma ma không ngừng giúp lão thái thái thuận khí, thấy Phượng Vũ Hoành chạy tới, liền chủ động nói: “Nhị tiểu thư mau nhìn một chút, lão thái thái như là nghẹt thở, thở không ra hơi.” Trong lúc bà nói chuyện với Phượng Vũ Hoành, cũng không dám nhìn nàng, đầu tóc tê dại từng trận, chỉ sợ Phượng Vũ Hoành lộ ra cái ánh mắt đáng sợ lúc này.

Nhưng rất nhanh, Phượng Vũ Hoành bây giờ cùng lúc trước như hai người khác nhau, bây giờ đứng tại đây, chỉ là một tôn nữ quan tâm thân thể sức khỏe của tổ mẫu.

Chỉ thấy nàng vươn tay ra, tiến về phía sau cổ của lão thái thái mà vỗ vỗ, cũng không biết vỗ trúng huyệt đạo nào, mà lão thái thái đang nghẹn thở thoáng cái đã thông thuận lại.

“Tổ mẫu, người trăm ngàn lần phải bảo trọng thân thể, cho dù phụ thân chọc ngài nổi giận, ngài cũng phải nhin!” Một câu nói, đẩy cái nghẹn thở này của lão thái thái lên trên đầu Phượng Cẩn Nguyên.

Lão thái thái còn nói được gì, trong lòng trên dưới đều đang run rẩy vài lần, không cam lòng cũng phải thuận theo Phượng Vũ Hoành mà gật đầu.

Bất kể nói thế nào, lời nói trước đó của Phụng Căn Nguyên, đúng là đã quá với thân phận Thừa tướng của hắn. Nếu như không bàn đến quan hệ cha và con trong đó, thì những lời của Phụng Vũ Hoành nói, tuyệt đối không sai.

“Căn Nguyên, lời nói của con nên thân trọng lại.” Lão thái thái nhắm mắt nói một câu như vậy, thấy Phụng Căn Nguyên khẽ gật đầu một cái, lúc này mới hơi yên lòng. Lại nhìn Phụng Vũ Hoành, thấy mặt nàng đều mang theo sự thân thiết, nên cũng đánh bạo hơn nói một câu: “Con cũng đừng nóng giận với phụ thân con, hẳn cả đêm không ngủ, cũng đều do nhớ mong tỷ muội các con đó nha. “Phụng Vũ Hoành tựa tiểu phi tiểu, “Cũng đúng! Phụ thân nóng lòng thương con, A Hoành thật rất cảm động, nhưng mà thật không biết tại sao đại tỷ cả người hồng y đi làm tỷ nữ bên cạnh Thanh Nhạc cô nương nữa? Có nghĩ việc này sẽ làm liên lụy đến phụ thân, liên lụy đến Phụng phủ hay không.” Nàng nói chuyện không mang theo một tia ưu tư, nàng lại theo thói quen bày ra khuôn mặt lãnh đạm, hung bạo, khiến lòng người nghe như ngội lạnh.

Lão thái thái lo sợ Phụng Căn Nguyên tiếp lời sẽ chọc giận Phụng Vũ Hoành, nên tranh nói để giảng hòa: “Đại tỷ tỷ con cũng vì một lòng nóng nảy vì không được mời vào cung, tất cả cũng đều do cái à Thẩm thị kia, cho dù đến chết cũng không hề giữ lại cho con cái của mình nửa điểm đức độ.”

Phụng Căn Nguyên theo bản năng cũng gật đầu, ánh mắt không hề nhìn Phụng Vũ Hoành, chỉ theo lời của lão thái thái nói: “Một nhà chúng ta thật đều bị cái à ác phụ đó liên lụy!”

Trong mắt Phụng Vũ Hoành bắn ra một chút khinh miệt, tường ngã chúng nhân đẩy nhau, đây đúng là tác phong Phụng gia.

Lúc này, trong sân có một tiểu nha đầu vội vã đi vào, cúi người hành lễ với ba người, sau đó nói: “Lão thái thái, lão gia, đại tiểu thư đã trở về!”

Vừa nghe xong lời này, Phụng Căn Nguyên bỗng nhiên đứng lên: “Trầm Ngư trở về rồi sao?”

Lão thái thái khẩn trương hỏi: “Thế nào? Có bị thương không?”

Tiểu nha đầu kia đáp rất lưu loát: “Đại tiểu thư là được hạ nhân đỡ mới tiến vào được, trên đùi dường như có thương tích, đã về lại viện của mình nghỉ ngơi.”

Phụng Căn Nguyên vội vàng nói: “Sai người đi mời đại phu đến!” Vừa nói vừa đi ra ngoài, “Ta qua nhìn một chút.”

Thấy hắn vội vã như vậy, lão thái thái cũng ngồi không yên, từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn Phụng Vũ Hoành dùng giọng thương lượng nói: “Chúng ta cũng qua xem thử chứ?”

Phụng Vũ Hoành gật đầu, chủ động đưa tay nâng lão thái thái, “Tổ mẫu muốn đi, tôn nữ dĩ nhiên phải phụng bồi. Chỉ là tổ mẫu vạn lần không nên cùng phụ thân tức giận, làm bản thân bị tổn thương cũng không tốt.”

Lão thái thái nghe Phụng Vũ Hoành nói như vậy làm da đầu cũng tê dại, rõ ràng là bị nàng dọa, sao đã biến thành bị con trai ruột mình chọc tức chứ? Cháu gái này trọn mắt nói dối, nàng cuối cùng là thành giáo một hai.

Phụng Trầm Ngư hồi phủ, kinh động tất cả mọi người trong phủ. Những người kia bao gồm các di nương và bọn tiểu hài tử thật ra là đang muốn đến Thư Nhã viên để thỉnh an lão thái thái nhưng khi nghe tin liền lập tức chuyển hướng, rồi rít cùng nhau đi đến sân viện của Trầm Ngư, mọi người đều biết, Trầm Ngư trở về, lão gia và lão thái thái chắc chắn sẽ tự mình đi thăm.

Lão thái thái đi chậm nhất, Phụng Vũ Hoành cùng Triệu ma ma cũng đỡ nàng vào gian phòng của Trầm Ngư, lúc này thì Diêu thị, An thị, Hàn thị, Kim Trân cùng với Tường Dung cũng đã đến.

Diêu thị mắt đầy quang thâm, nhìn qua liền biết cả đêm qua không ngủ. Phụng Vũ Hoành biết nàng là vì lo lắng cho mình, vội vàng quay qua nở một cái cười trấn an, Diêu thị lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng. Lúc này, Trầm Ngư nằm ngồi trên giường, dung mạo tiêu tụy, đang từ từ mức nở.

Phụng Căn Nguyên đứng ở bên giường, mắng nàng cũng không được, thương nàng cũng chẳng xong, đi tới đi lui, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nữ nhi này hẳn là dốc hết tất cả hy vọng, rõ ràng cũng đã đem con đường tương lai phía trước của nàng, vẽ ra nói rõ cho nàng biết, ai nghĩ được nàng chính là không chịu yên phận, lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Lúc trước không thể vào cung cũng tất cả đều tại Thẩm thị mà ra nên không thể trách được trên đầu Trầm Ngư, nhưng chuyện trong cung yên hôm qua, Trầm Ngư gây họa cũng quá lớn rồi.

Phụng Vũ Hoành thấy mọi người ai cũng không nói chuyện, không khỏi khẽ ho hai tiếng, mang nghi ngờ ra nói: “Trong cung yên hôm qua cũng không tiện hỏi nhiều, bây giờ đại tỷ đã hỏi phủ, muội muội cũng tò mò dám hỏi một câu, đại tỷ tỷ cái trang thành nha hoàn như vậy lên tiền cung, rốt cuộc là dụng ý gì?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy Trầm Ngư một thân hồng y này quá chói mắt, theo lời Phụng Vũ Hoành hỏi, tất cả mọi người đều dồn dập đưa ánh mắt nhìn hoặc nhìn.

Hàn thị là mẫu thân của Phấn Đại, trong lòng luôn có oán khí rất lớn, tính khí cũng không thiên kiều bá mị giống như trước kia, hôm nay bất kể là nhìn thấy nữ nhi nào trong phủ, đều cảm thấy chính do là các nàng khắc chế tiền đồ của Phấn Đại, tàn nhẫn giận không thể tự mình xé nát những cái gì mà dòng chính nữ, thứ nữ, để Phấn Đại độc nhất duy tôn là đứa trẻ trong phủ này.

Phụng Vũ Hoành hỏi đến y phục Trầm Ngư đang mặc, đã thành công kích thích đến tâm lý cũng như thần kinh của nàng, chỉ thấy Hàn thị nàng bỗng

nhìen cười to khanh khách, cũng không mỉ hoặc như trước, mà là mang theo mấy phần âm ư: “Mẫu thân của đại tiểu thư đã qua đời, có phải đại tiểu thư rất cao hứng hay không?”

An thị lại nhíu mày, quay đầu nhìn Hàn thị hồi lâu, cúi đầu nói nhỏ với Diêu thị: “Nữ nhân này tám phần mười là điên rồi.”

Lão thái thái cũng cho là như vậy, mà Trầm Ngư càng khóc càng lớn, nện từng quyền trên nền đất, chỉ vào Hàn thị lớn tiếng nói: “Người đâu! Đưa ả điên này trở về viện của mình cho ta!”

Hàn thị cũng không biện bạch, chỉ tiếp tục cười khanh khách như vậy, cười đến nỗi trong lòng Phụng Cẩn Nguyên cũng sợ hãi.

Hắn cũng đã lâu không đến thăm viện của Hàn thị, từ sau khi Phấn Đại rời khỏi phủ, hắn cứ cảm thấy có chút thiệt thòi cho Hàn thị, nên đã luôn tận lực tránh, nhưng không ngờ hôm nay Hàn thị lại biến thành bộ dạng như vậy.

Tiếng cười của Hàn thị dần dần một xa, lão thái thái lúc này mới mở miệng: “Trầm Ngư! Tuy lời nói của Hàn thị nghe có chút không xuôi tai, nhưng đạo lý lại không sai. Người dám lên tiến cung về tỉnh thì có thể tha thứ bỏ qua, nhưng cả người hồng y đỏ rực như vậy...”

“Rốt cuộc mặc cho ai xem?” Không đợi Lão thái thái nói hết câu, Phụng Vũ Hoành đã cướp lấy lời, chỉ một câu nói đã chỉ ra điểm then chốt: Trầm Ngư ăn mặc thành bộ dạng như vậy, đúng là muốn cho ai nhìn thấy?

Phụng Cẩn Nguyên không ngốc, từ lúc đêm qua về phủ, sau đó đem những hành động của Trầm Ngư nghĩ tới nghĩ lui phân tích một hồi.

Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa khí chất thiên tiên, lại rất ít khi cùng đại thần tiếp xúc, hắn cũng nhớ loáng thoáng người ta đồn đại qua... Thất hoàng tử hình như yếu màu đỏ, nếu như vậy thì có thể liên tưởng đến việc Trầm Ngư diện thành một bộ hồng sắc như này, tất sẽ không khó giải thích.

Chẳng qua là Trầm Ngư rõ ràng cũng không hề tiếp xúc quá nhiều với Thất hoàng tử được mấy ngày, cứ coi như tâm hồn thiếu nữ, xuân tâm nháo nhào đi, cũng không thể có cơ hội thời gian để hỏi thăm đối phương những chuyện vặt vãnh như việc thích màu gì được. Như vậy, nhất định có người có ý nói việc này ra để cho Trầm Ngư nghe, mới thúc đẩy nàng mặc một thân như thế đi vào cung.

Hắn đột nhiên đưa mắt nhìn Phụng Vũ Hoành, còn chưa kịp nói chuyện, đã liền nghe Phụng Vũ Hoành chủ động đón nhận ánh mắt của hắn, nói: “Đại thuận triều chúng ta lấy chữ hiếu làm đầu, đại tỷ tỷ phạm vào tội kỵ như vậy, phụ thân nên trách phạt như thế nào đây? Đúng rồi! Đại tỷ còn trộm kỳ thạch bảy màu vốn là vật mà phụ thân hiến cho Hoàng hậu nương nương đó, suýt chút nữa đã đưa phụ thân vào chỗ chết, thật không biết từ đầu đến cuối phụ thân đã dắc tội gì đại tỷ, nếu khước mắc không làm sáng tỏ, không chừng phụ tử hai người sẽ kết thù với nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: 134: Trợ Thiên Tử, Lệnh Thiên Hạ

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Liên quan đến chuyện phát sinh trên cung yến, không phải người nào Phụng gia cũng biết cặn kẽ những chuyện này, Phụng Cẩn Nguyên nghiêng người hướng Trầm Ngư, lúc nói chuyện tự nhiên có vài điểm xoi mói. Nghe Phụng Vũ Hoành vừa nói như thế tất cả mọi người mới vỡ lẽ ra, thì ra Trầm Ngư không chỉ mặc y phục đỏ vào cung, lại còn làm ra chuyện ăn cắp Thất Thái thạch!

An thị nhìn Trầm Ngư bắt đầu dĩ lắc đầu: “Đại tiểu thư muốn vào cung chúng ta cũng thông cảm được, nhưng vì sao muốn hãm hại lão gia như thế? Phải biết đây chính là ở trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu đó! Chỉ một chút sai lầm nhỏ thôi chính là tội chết mất đầu!”

Mọi người ai nấy đều gật đầu đồng ý, trong lòng Phụng Cẩn Nguyên thừa biết người mà Trầm Ngư vốn muốn hãm hại chính là Phụng Vũ Hoành, đáng tiếc mưu mẹo thua người ta một bậc, tính tới tính lui thành ra lại bị Phụng Vũ Hoành tính kế ngược lại.

“Là phụ thân sơ suất không cất giữ đồ cẩn thận, người không nên trách lầm đại tỷ tỷ của người.” Phụng Cẩn Nguyên nói lời này vốn là muốn trừ khử mối với Phụng Vũ Hoành một cái, nhưng lại nhớ đến sự việc lúc này ở Thư Nhả viên vẫn làm cho hắn có chút run sợ, ánh mắt di chuyển một nửa đã miễn cưỡng lộn vòng thu trở lại.

Về mặt Phụng Vũ Hoành thập phần ủy khuất, nhìn Phụng Cẩn Nguyên nói: “Vi sao phụ thân lại nói như vậy chứ? A Hoành chẳng qua chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, làm sao dám có can đảm trách cứ đại tỷ tỷ? Phụ thân là muốn đem A Hoành đặt ở chỗ nào?”

“Người...” Phụng Cẩn Nguyên cảm thấy đứa con gái này càng ngày càng không thể nói nổi, nữ nhi của hắn thì thôi coi như không nói đi, thế nhưng lại giống Cửu hoàng tử, đều có khả năng đôi trắng thay đen, nói vuông thành tròn, mà ánh mắt cũng không hề biết chớp nửa điểm là gì.

Phụng Vũ Hoành nhìn phụ thân mình sắc mặt thiên biến vạn hóa, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười. Đường đường là Tả tướng một triều, lại không

quản nổi một cái nội viện trong phủ, hẳn cho rằng đại trượng phu một lòng vì nước mới là giỏi giang, nhưng hẳn không biết, gia không hợp - vạn sự giai bất hưng(1).

(1) Vạn sự giai bất hưng: ý bảo việc gia đình không êm xuôi thì có làm bất cứ chuyện gì cũng đều không thành.

Điều thị đứng cùng với An thị, nhìn nữ nhi mình và Phụng Căn Nguyên đối chọi gay gắt, nhưng tựa như không thấy gì, thỉnh thoảng hạ giọng cùng An thị đàm luận đôi câu, hoàn toàn không để ý tới sự việc này.

Trong mắt của An thị chứa đầy ngạc nhiên. Xem ra uống gió tây bắc ba năm, không chỉ mình Phụng Vũ Hoành thay đổi, nay Điều thị cũng đã dần lột xác.

"Phụ thân." Kê vẫn ngồi trên tháp nước nở nẩy giờ, Phụng Trầm Ngự, rót cuộc mở miệng nói chuyện, gương mặt bôi đen đã lau đi gần hết, chỉ còn lại vẻ nhợt nhạt. "Bây giờ mẫu thân đã không còn trên nhân thế, dòng đích nữ này của Trầm Ngự có làm hay không cũng chẳng quan trọng nữa, thỉnh phụ thân cho nhị muội muội vị trí đích nữ này đi, Trầm Ngự... Trầm Ngự không tranh."

Khi nàng nói xong lời này, hai hàng lệ như châu như ngọc lăn dài trên má, rủ xuống trên chấn bông vải cảm, Phụng Căn Nguyên nhìn đến từng trận đau lòng.

Lão thái thái thở dài tuyệt vọng nói: "Người đang nói gì vậy? Dòng đích nữ chính là dòng đích nữ, sao có đạo lý đổi đi đổi lại?"

Lời vừa thốt ra lão thái thái đã có chút hối hận, chỉ biết mình nói sai rồi, lại nhìn mọi người trong phòng, trừ Trầm Ngự và Phụng Căn Nguyên ở ngoài, không ai không kinh ngạc nhìn về phía nàng, trong ánh mắt đều lộ vẻ bất ngờ: Ồ? Thế dòng đích nữ Phụng gia này không phải cũng đã đổi đi đổi lại rồi sao?

Lão thái thái quay đầu đi chỗ khác không dám nhận ánh mắt của mọi người, Trầm Ngự ngừng một lúc, tiếng nước nở lại vang lên: "Phụ thân, Trầm Ngự bây giờ không còn cái gì nữa, dòng đích nữ này, không làm cũng được."

"Hò ngôn!" Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Con chính là đích nữ Phụng gia, điểm này vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ thay đổi!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Phụng Căn Nguyên nhắc nhở Trầm Ngự, "Con không có mất đi thứ gì hết, phải nhớ kỹ, trước đây như thế nào, sau này như cũ làm vậy! Tất cả những gì con mất đi, cuối cùng cũng sẽ trở về như cũ!"

Trong mắt Trầm Ngự lóe lên một tia sáng, trông đợi nhìn Phụng Căn Nguyên: "Trâm đầu phụng kia..."

"Hừ!" Phụng Vũ Hoành cũng chẳng khách khí gì phát ra một tiếng cười lạnh. Hoá ra là chủ ý này sao?

Trầm Ngự vẫn tiếp tục nói, nói đến mức câu nào cũng đều có lý: "Ai nấy đều biết trâm đầu phụng đại diện cái gì. Chiếc trâm ở trong cung thì thôi đi, nhưng nay đã đưa ra ngoài... điều này... điều này Tam hoàng tử sẽ nói như thế nào đây?"

Nàng vừa nói như thế, Phụng Căn Nguyên cũng không nhịn được tự hỏi.

Trầm Ngự nói quả không sai, trâm đầu phụng đại diện cho cái gì không ai là không biết, Phụng Trầm Ngự thân mang phụng mệnh, đây cũng chẳng phải bí mật gì, tuy nói chưa hề hoàn toàn công khai, nhưng trong phạm vi nhỏ vẫn có không ít người trong lòng đều rõ.

Bây giờ trâm đầu phụng xuất thế, lại rơi vào trong tay Phụng Vũ Hoành, điều này làm cho Phụng gia sớm đã quyết định hoàn toàn ủng hộ tam hoàng tử phải nói như thế nào đây?

Phụng Căn Nguyên theo bản năng nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, Phụng Vũ Hoành cũng mang theo ánh mắt trào phúng nhìn về phía hắn, còn không chờ hắn mở miệng, Phụng Vũ Hoành đã chủ động nói: "Phụ thân chắc là không bắt nữ nhi tự tay giao tặng trâm phụng cho đại tỷ tỷ chứ nhỉ?"

Giờ đây Điều thị nhìn không nổi nữa, mở miệng nói: "Đó chính là vật Hoàng thượng ban thưởng, sao có thể chuyển giao người khác?"

Phụng Căn Nguyên không dám trùng Phụng Vũ Hoành, nhưng lại dám trùng Điều thị: "Phụ đạo nhân gia, người thì biết cái gì chứ? Ở đây bao giờ đến phiên người nói chuyện hả?"

"Lúc trước Phụng gia là dùng tám cái đại kiện như thế nào nhắc mẫu thân ta vào phủ, phụ thân quên rồi sao?" Trên mặt Phụng Vũ Hoành từng từng lớp lớp lệ khí u ám dâng lên.

Phụng Căn Nguyên không dám nhìn nàng, nhưng trong lòng lại nén giận, không khỏi phun ra một câu: "Lúc trước là lúc trước!"

"Phải không?" Phụng Vũ Hoành có chút tức giận, "Xem ra sau này phụ thân nói cái gì, chỉ nên tin lúc đó thôi, quay đầu lại không được phép tin là sự thật nha."

"A Hoành." Lão thái thái không nhìn nổi, "Đừng bất hoà với phụ thân người." Thanh âm không lớn, rõ ràng không có sức lực gì.

Phụng Vũ Hoành tiến về phía lão thái thái cười một tiếng, "Vây tổ mẫu phân xử đi."

"Phân xử cái gì? " Phụng Cẩn Nguyên ngồi ở trên giường với Trầm Ngự, vừa an ủi Trầm Ngự vừa cố nói: "Thứ trong tay ngươi vậy sẽ là của ngươi, ngươi dĩ nhiên có thể chuyển giao cho người khác!"

"Phụ thân đây là muốn cướp đoạt sao?" Phụng Vũ Hoành tiến lên hai bước nhìn Phụng Cẩn Nguyên, chỉ cảm thấy chuyện này vô cùng buồn cười, "Phụ thân cướp đồ của nhi nữ mình, thật là truyện lạ từ thiên cổ đến nay! Như vậy, trong tay A Hoành toàn là đồ người khác đưa cho, ngay cả cái sân viện cũng do người ta tặng cho. Phụ thân ngài thích thứ gì, đều có thể mạnh mẽ cướp đoạt hết sao?" Vừa nói vừa nhìn về phía Trầm Ngự: "Đại tỷ tỷ chỉ cần một cái trăm đầu phụng vô vị này thôi sao? Ta đây còn một cái Đồng Sinh hiền khí phái hơn tiểu viện của ngươi nhiều lần, ngươi có muốn cướp đoạt luôn không?"

"Làm càn!" Phụng Cẩn Nguyên tức đến muốn phun ra lửa: "Sao ta có thể sinh ra một đứa con như ngươi cơ chứ?"

"Về chuyện này thì ngài không thể trách được ta à nha." Phụng Vũ Hoành nhếch môi cười lạnh, cười đến nỗi Phụng Cẩn Nguyên mặt đỏ bừng lên, "Trước lúc ngài sinh ra ta, không hề cùng ta thương lượng qua, bây giờ lại hối hận, có thể trách ai được chứ."

Phụng Cẩn Nguyên quay đầu đi chỗ khác, tưởng có thể mắng Phụng Vũ Hoành nhiều lời, ai ngờ lời chưa kịp ra khỏi miệng đã phải nuốt trọn trở về, bây giờ hẳn thật không có dũng khí để nói chuyện với nữ nhi này, đôi khi thật hoài nghi đây rốt cuộc có phải nữ nhi của hắn hay không? Trong trí nhớ của hắn, Phụng Vũ Hoành trước kia không phải bộ dạng này.

Ngược lại hắn an ủi Trầm Ngự: "Không cần so đo với nó, con yên tâm, là của con sớm muộn cũng là của con."

Trầm Ngự lau nước mắt gạt đầu, lại nghe thấy Phụng Vũ Hoành tiếp lời: "Thật sao? Phụ thân ngài không nên hối hận."

Nàng nói xong, quay người lại, khom người với lão thái thái một cái: "A Hoành không thích ở nơi này nữa, nên đi về trước. Tổ mẫu chú ý thân thể nhiều hơn, ngày mai A Hoành đến thỉnh an sẽ bắt mạch cho tổ mẫu."

Trong lòng lão thái thái có chút khoan khoái, cháu gái này tuy ác liệt chút, nhưng nói tóm lại, vẫn rất tốt với nàng. Lão thái thái đúng là thích vàng bạc châu báu mà Thẩm thị hay đưa đến. Nhưng sau khi A Hoành trở về, dần dần cũng đối với những thứ đó bắt đầu phai nhạt dần, chỉ mong Phụng Vũ Hoành có thể thường xuyên kê được cho nàng thôi.

Lão thái thái cảm khái mấy phen, nhìn bóng lưng của Phụng Vũ Hoành, rồi lại nhìn đến Trầm Ngự vẫn đang thút thít ở trên giường, quay qua chuyển mắt đến Tường Dung bên này.

Nhưng khi nhìn đến một cái đĩa cả kính, cũng không biết là bắt đầu từ khi nào, trên mặt của Tường Dung đã có mấy phần vẻ mặt giống như Phụng Vũ Hoành. Lạnh như băng, vô tình, còn có... sự tuyệt vọng.

An thị chú ý đến lão thái thái đang nhìn kỹ Tường Dung, trong lòng hơi kinh ngạc, bước nhẹ lên trước che chở Tường Dung, che đi ánh mắt của lão thái thái.

Tường Dung cũng hơi rủ đầu, trong mắt sắc lạnh càng sâu. Nàng xưa này đều biết, trong Phụng phủ này thân tình ấm lạnh, nàng hy vọng càng nhiều, thì thất vọng càng cao. Nay nàng đã bắt đầu tuyệt vọng rồi.

Nàng từ sau lưng An thị đi ra, cũng khom người với lão thái thái một cái, không để ý tí nào đến Phụng Cẩn Nguyên, liền đánh bộ đuôi theo Phụng Vũ Hoành vừa mới đi ra không xa.

Nhưng cũng chưa chờ nàng đi được bao xa, chợt nghe bên ngoài có tiếng hô to truyền đến... "Thánh chỉ đến!"

Mọi người Phụng gia thất kinh, Phụng Cẩn Nguyên đứng lên đầu tiên, khẩn trương nhìn thoáng qua Trầm Ngự.

Trầm Ngự cũng sợ hãi, nàng cả đêm quỳ bên ngoài cửa cung, có trời mới biết Hoàng thượng Hoàng hậu đã hết giận hay chưa? Hay lại muốn hạ một đạo thánh chỉ nữa để xử phạt nàng.

"Phụ thân..." Nàng nom nớp lo sợ mở miệng, kéo nhẹ ống tay áo của Phụng Cẩn Nguyên, gương mặt điềm đạm tái nhợt đến đáng thương.

Phụng Cẩn Nguyên vỗ vỗ mu bàn tay nàng, "Trầm Ngự yên tâm, phụ thân là Tể tướng đương triều, Hoàng thượng chắc chắn cũng sẽ không quá mức hà khắc. Con ngồi lại trong phòng chờ, vì phụ ra ngoài xem thử."

Dưới sự dẫn dắt của Phụng Cẩn Nguyên, trừ Trầm Ngự còn ở viện, tất cả mọi người Phụng phủ đều đến tiền viện.

Bọn hắn đi ra muộn, lúc vừa đến đã thấy Phụng Vũ Hoành cùng với vị đại thái giám truyền chỉ kia đang trò chuyện cùng nhau.

Phụng Cẩn Nguyên nhìn thái giám kia liền sửng sốt, là Chương Viễn? Đạo thánh chỉ này là gì mà lại có thể phái Chương Viễn đích thân đến truyền?

"Chương Viễn công công cả đêm đã không hề nghỉ ngơi rồi, nay lại phải đến đây truyền chỉ, thật là cực khổ cho ngài."

"Vương phi khách khí quá rồi, là chính Hoàng thượng có việc phân phó, chúng ta làm nô tài chính là máu chảy đầu rơi cũng phải tận trung tận lực vì người mà làm việc!"

Chương Viễn là thái giám thân cận nhất bên người Thiên Vũ đế, điều đó nói lên rằng không phải là chuyện đại sự thì hắn sẽ không đích thân đi truyền chỉ, hôm nay Phụng phủ thật không biết là được nhận thánh chỉ gì.

Phượng Cần Nguyên bước nhanh về phía trước, đến bên người Chương Viễn đang muốn hàn huyên vài câu, vốn là đang cùng với Phượng Vũ Hoành nói nói cười cười, bỗng thấy hắn đến liền sùng sộ lên, thánh chỉ cầm trong tay run lên, cất giọng nói: "Phượng gia nhị tiểu thư Phượng Vũ Hoành tiếp chỉ!"

Phượng Cần Nguyên ngăn ra, không phải là truyền chỉ cho Phượng Trầm Ngư sao?

Lão thái thái liền liếc mắt nhìn Phượng Vũ Hoành một cái, trực giác nói cho nàng biết, đạo thánh chỉ này chắc chắn là khen thưởng Phượng Vũ Hoành, từ khi Phượng Vũ Hoành hồi kinh đến nay đều xuất nhân tâm, chuyện nào không phải chuyện tốt? Cái tin tức nào chẳng phải tin tức tốt? Bây giờ cũng vậy, đạo thánh chỉ này, sẽ là gì nữa đây chứ?

Phượng Cần Nguyên cũng nhanh chóng điều dắt mọi người trong phủ quỳ xuống nghe chỉ, Chương Viễn mở thánh chỉ ra, bắt nhịp bắt điệu tuyên đọc lên. Vẫn là lời nói khách sáo ấy, trình tự vẫn là đạo trình tự ấy, đúng như mọi người nghĩ nội dung là khen Phượng Vũ Hoành trong buổi yến tiệc hôm qua tài hoa hơn người, tài bắn cung tinh diệu xuất chúng.

Nhưng khi đọc đến một nửa, thì thị vệ đứng sau lưng Chương Viễn này giờ bỗng tiến lên phía trước, trong tay nâng lên một cây cung.

"Đọc cung chi bảo trấn quốc của Đại Thuận - Hậu Nghệ cung, nay ban thưởng cho Phượng gia nhị tiểu thư Phượng Vũ Hoành. Người sở hữu cung này, có thể vào ra đại doanh, hiệu lệnh tam quân, trợ thiên tử, lệnh thiên hạ!"

Cả Phượng phủ nào loạn xôn xao!

Phượng Vũ Hoành cũng sững sốt, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn chiếc cung ấy.

Thân cung khắc từ cổ ngọc hắc hàn(2), băng thiên làm dây cung, trên nam nhiều bảo thạch quý hiếm, khi được người nắm ở trong tay, toàn thân sáng bóng, như có một đoàn sương mù hắc quang lượn lờ phía ở trên. mang hơi thở thần thánh, lại thần bí.

(2) Ngọc hắc hàn: Ngọc đen mang theo hàn khí.

"Vương phi, xin tiếp chỉ nhận thần cung!" Chương Viễn ra hiệu cho thị vệ nâng cung đến trước mặt của Phượng Vũ Hoành, "Đây là Hoàng thượng ban thưởng, thỉnh Vương phi nhất định cất kỹ. Còn nữa Hoàng thượng còn có lời chuyển cáo Vương phi, trăm đầu phượng và Hậu Nghệ cung đều là trấn quốc chi bảo của Đại Thuận chúng ta, xin Vương phi phải cất giữ kỹ lưỡng, cũng tuyệt không được chuyển tặng người khác! Bất kỳ kẻ nào chỉ cần mơ ước đến trăm đầu phượng, thì sẽ giống như tội trộm cắp."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: 135: Hoàng Hậu Ban Thưởng

Một đạo thánh chỉ, liền đem cái ý nghĩ có được trăm đầu phượng triệt để đánh nát.

Phượng Vũ Hoành cười cười gơ đôi tay qua đỉnh đầu, chợt nghe thị vệ kia trầm giọng dặn dò một câu: "Vương phi nhất định phải cẩn thận."

Dứt lời, đem cổ cung thả vào trong tay của Phượng Vũ Hoành.

Phượng Vũ Hoành nhận được Hậu Nghệ cung, chỉ cảm thấy cung này nặng vô cùng, nếu không phải là nàng đã sớm có chuẩn bị, chỉ sợ lần này thật đúng là chưa chắc có thể tiếp được cung.

Nàng ngẩng đầu lên, liền thấy trong mắt của thị vệ kia đầy sự tán dương. Trong lòng nàng cũng hiểu rõ, quốc bảo Hậu Nghệ cung này tuyệt không phải vật phẩm.

Quả nhiên, thấy nàng nâng cung trong tay, Chương Viễn cũng gật đầu, trông vẻ thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại cất giọng nói: "Hậu Nghệ cung là thánh vật Đại Thuận, cung này được khắc từ bảo ngọc hắc hàn thượng cổ mà thành hình, nặng 186 cân, Tiên hoàng lúc khai quốc, đã dùng cung này bắn giết giặc ngoại xâm, khai hoang bờ cõi, lập ra Đại Thuận triều của ta. Từ đó, Tiên hoàng khai quốc đã có ý chỉ truyền thừa đời sau, phạm kẻ ai có được cung này, bất luận nam hay nữ, đều có thể tự do ra vào bốn phương quân doanh Đại Thuận, làm tướng lĩnh hiệu lệnh tam quân, trợ giúp Thiên tử bình định thiên hạ!"

Phượng Vũ Hoành hí mắt nhìn Chương Viễn, khóe môi khẽ nhếch lên ý cười, nàng tựa hồ hình như hiểu được là do Thiên Vũ đế cùng Huyền Thiên Minh lo nàng ở đây bị đám đầu trộm đuôi cướp này bắt nạt nên vì nàng mà suy nghĩ.

Phượng Vũ Hoành biết, trong cung yến đêm qua, mình đã bộc lộ tài năng, bắn ra nhất cung tam tiễn kia khiến cho tất cả mọi người đều bị chấn nhiếp không ít, cho dù có là Huyền Thiên Minh đi nữa, cũng đã phải nhìn nàng với con mắt khác xưa. Nếu Thiên Vũ đế thật lòng yêu thương đứa con này của

hắn, tất nhiên hắn cũng sẽ hiểu, chỉ có mình Phụng Vũ Hoành nàng mới xứng đáng với nhi tử hắn thương yêu nhất.

Chung Viễn vừa nói xong, lại nhìn Phụng Vũ Hoành một lần nữa, trên mặt hiện nụ cười hỏi nàng: "Vương phi đã nhớ kỹ rồi chứ?"

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Đã nhớ, A Hoành tạ long ân Hoàng thượng." Nàng nâng cung lên, trình trọng dập đầu.

Chung Viễn đối với biểu hiện của Phụng Vũ Hoành vô cùng hài lòng, lúc này lại nhìn về phía Phụng Cẩm Nguyên, nhưng thứ hắn chứng kiến chỉ là khuôn mặt âm tình bất định của vị Tả tướng đại nhân dưới một người người mà trên vạn người này.

Trong lòng hắn cười thầm, nhiều năm qua Tả thừa tướng vẫn duy trì trạng thái trung lập, tưởng rằng chính mình bảo vệ Phụng phủ rất tốt, nhưng hắn tuyệt không biết rằng, ban đầu Hoàng thượng cực kì xem trọng hắn, nhưng từ giây phút Phụng gia đoạt lại vị trí chủ mẫu của nữ nhi Điều gia, đuổi khỏi hoàng thành, tất cả cũng đã chấm, hết.

"Mời công công đến đại sảnh ngồi một chút, uống chén trà nóng!" Sau khi Phụng Vũ Hoành nhận cỗ cung và thánh chỉ xong, mọi người trong Phụng phủ cũng đứng dậy theo, lão thái thái động chủ tiến lên mời Chung Viễn, cũng không ngừng nháy mắt với Phụng Cẩm Nguyên.

Thực chất cũng không cần lão thái thái ra hiệu, Phụng Cẩm Nguyên đương nhiên biết mình phải nịnh bợ Chung Viễn công công một chút. Nhưng mà Chung Viễn này đã có thể an ổn đi theo bên người Thiên Vũ để nhiều năm như vậy, nào phải là hạng người mà bất luận đại thần nào cũng có thể dễ dàng nịnh bợ được. Cho dù là hoàng tử đi nữa, thái độ của hắn cũng rất rõ ràng, bên nào nặng bên nào nhẹ.... hắn đều phân rõ.

Đối với lời mời của lão thái thái, Chung Viễn chỉ khách khí khoát tay từ chối, nói: "Đa tạ lão thái thái, chúng ta còn phải trở về phục mệnh cho thánh thượng, tuyệt không dám phiền mọi người. À! Đúng rồi..." Hắn nhìn về phía Phụng Cẩm Nguyên mà nói: "Lúc chúng ta đi ra cũng thấy có một đội cung nhân đang chuẩn bị đi về phía Phụng phủ, hỏi thăm một chút thì biết Hoàng hậu nương nương hạ ý chỉ tặng lễ vật cho đại tiểu thư Phụng gia. Phụng đại nhân cũng nên chuẩn bị trước một chút, để Phụng đại tiểu thư đi ra tiếp chỉ."

Chung Viễn nói xong, hành lễ với người Phụng gia, Phụng Cẩm Nguyên lại vội dẫn mọi người chấp tay đáp lễ, Chung Viễn còn chưa ra cửa phủ được mấy bước chân. Chưa chờ hắn xoay người gọi Trần Ngự, thì có một gã sai vặt, vội vàng chạy đến nói: "Lão gia, có thêm một chiếc long xa lại đến Phụng phủ chúng ta."

Phụng Cẩm Nguyên nhanh chóng phân phó hạ nhân: "Mau, mau đi báo đại tiểu thư ra đây."

Hắn thật không biết Chung Viễn nói Hoàng hậu nương nương tặng lễ vật cho đại tiểu thư là có ý gì? Đêm qua Trần Ngự đã phạm phải lỗi lớn, Hoàng hậu không buồn giận, gắng thêm tội cho nàng và Phụng phủ đã là đại ân điển rồi, làm sao lại có thể tặng lễ cho Trần Ngự được cơ chứ?

Trong lòng lão thái thái hoang mang, một tay nắm lấy Điều thị một tay kia kéo lấy An thị hỏi các nàng: "Các người nói xem Hoàng hậu nương nương tặng lễ vật gì cho Trần Ngự?"

Điều thị cùng An thị lắc đầu, đồng thanh nói: "Thiếp thân thật sự không biết." Một người so với một người chỉ là đáp lại cho có lệ, một người lại so ra với một người lại không hề mang theo cảm tình.

Lão thái thái vừa tức vừa bất đắc dĩ, thật chỉ muốn đem hai cái thiếp này lôi ra mà trút giận nhưng một người là thân sinh ruột của Phụng Vũ Hoành, một người là An thị mẫu thân của Tường Dung, cả hai đều có quan hệ vô cùng tốt với Phụng Vũ Hoành, thật là chọc ai cũng chọc không nổi.

Trong lòng đầy hỏa khí không có chỗ trút, lão thái thái nhìn trái ngó phải hai bên, cuối cùng quát nạt một nha hoàn nói: "Đi nói với Hàn thị tự mình quỳ trong viện, không cần ra tiếp chỉ cùng mọi người!"

Tiểu nha đầu hoảng hốt mà chạy, Phụng Vũ Hoành cười thầm trong bụng, cảm cung tiến lên trước mặt lão thái thái nói: "Tổ mẫu đừng nổi giận, chắc là Hoàng hậu nương nương cảm thấy đêm qua trừng phạt đại tỷ ty ty hơi nặng, nên nay đưa vài thứ bồi thường! Dù sao phụ thân cũng là Thừa tướng đương triều mà."

Lão thái thái nghe vậy mới thoáng yên lòng, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút hoang mang, nhưng tốt xấu gì Phụng Vũ Hoành cũng có thể nói chuyện được với nàng một chút, nàng vội tóm chặt lấy tay Phụng Vũ Hoành, thăm thăm hỏi: "Thật vậy sao? Nếu thật niệm tình cha người là Thừa tướng đương triều, vậy sao lúc việc của Thẩm thị náo loạn đến như vậy, sao không hề thấy thánh ân chiếu xuống một chút?" Suy nghĩ một chút, lại tự mình trấn an nói: "Mà cũng đúng lần trước là Vân phi, nhưng lần này lại là Hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương trước giờ đều là người hòa nhã rộng lượng, làm sao có thể so với Vân phi được cơ chứ." Nói xong, lại cảm thấy hơi hối hận, lôi kéo tay Phụng Vũ Hoành luôn mồm nói: "Ta không có ý gì khác, không phải ý nói Vân phi hẹp hòi, không tốt, cháu gái ngoan, người vạn lần không được để trong lòng, muôn vạn lần không được giận tổ mẫu nha."

Phụng Vũ Hoành đã rõ, vị tổ mẫu này đã bắt đầu sợ nàng. Không chỉ tổ mẫu sợ, Phụng Cẩm Nguyên cũng có chút sợ, chỉ là nếu so ra với lão thái thái thì hắn còn có chút sức lực mà kiên trì, cũng không quên duy trì uy nghiêm của một người làm cha.

Nhưng hiện tại nàng không quan tâm những chuyện đó, người nhà họ Phụng này thật tâm yêu thương cũng tốt mà sợ hãi tránh xa nàng cũng tốt, tất cả cũng là bọn hắn tự chuốc phiền phức. Phụng Vũ Hoành nàng từ trước đến giờ tuyệt không có kiểu "Người không xâm phạm ta ta không xâm phạm người". Cũng chỉ là cái nguyên tắc chó má thôi, đối với toà Phụng phủ này, việc nàng có có muốn phạm đến ai hay không, đều được quyết định bởi tâm trạng của nàng. Nếu nàng vui vẻ, chẳng ngại ra ngoài giờ trò một chút. Vậy còn nàng đang mất hứng? Vậy càng ra ngoài bởi mớ tính vài cái tâm kế. Nàng cũng đã xác định được rõ ràng, trong cái phủ này, ngoài những người thân cận thật tâm với nàng ra, tất cả những kẻ khác đều không đáng một đồng tình.

Thoáng suy tư một chút, Trần Ngự đã được vài nha đầu đỡ đi ra. Một thân hồng y nàng cũng đã thay ra, mặt cũng lau hết sạch sẽ, duy chỉ còn cặp mắt

sung đồ do khóc quá nhiều là có thể nhắc nhở mọi người về chuyện nàng đã làm đêm qua.

Lão thái thái muốn cùng Trầm Ngư trò chuyện, dù sao đây cũng là đứa con mà Phụng gia ký thác kỳ vọng, nàng yêu thương bao năm nay, bây giờ thấy Trầm Ngư thương như vậy, làm sao mà không đau lòng cơ chứ?

Nhưng trong tay nàng còn đang nắm tay của Phụng Vũ Hoành, cứ như vậy buông ra mà đi quan tâm Trầm Ngư, có cảm giác không ổn cho lắm.

Đang lúc lão thái thái còn đang do dự, thì long xa đã đi tới trước cửa Phụng phủ. Hai tiểu cung nữ xuống xe trước, lại vén màn xe lên, mời một vị ma ma xuống.

Điều thị liếc một cái đã nhận ra người kia, nhỏ giọng cùng An thị nói: "Vị đó chính là Đồng ma ma, người thân cận nhất luôn bên người Hoàng hậu nương nương, là thiếp thân đã hầu hạ bên người gần ba mươi năm nay." An thị sáng tỏ nói: "Tỷ tỷ trước đây nhất định là gặp không ít bọn cung nhân, chỉ tiếc rằng bây giờ..."

"Không có gì tiếc cả." Điều thị khẽ cười lắc đầu, "Chỉ cần A Hoành và Tử Duệ của ta sống an ổn, sống thật là tốt, ta đây sao cũng được."

An thị gật đầu an ủi nói: "Tỷ tỷ đừng lo! Nhị tiểu thư và nhị thiếu gia đều là người mang tương lai sáng rực, tỷ tỷ ngày sau phúc phận không thể đo đếm được."

Trong thời gian hai người nói chuyện, lão ma ma kia cũng đã đem theo cung nữ bước vào cửa phủ.

Trong tay mỗi cung nữ đều nâng hai chiếc hộp, mặt ma ma kia nghiêm túc, đứng giữa viện, nhìn mọi người chung quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Phụng Vũ Hoành, mặt rú xuống cuối cùng ầm lên chút, dần theo một chút ý cười hướng Phụng Vũ Hoành gật đầu, sau đó lại nghiêm mặt, cất giọng nói: "Hoàng hậu nương nương có thưởng, Phụng gia đại tiểu thư Phụng Trầm Ngư nhận thưởng!"

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự nghe thấy Trầm Ngư được ban thưởng, Phụng Cẩm Nguyên, lão thái thái và Phụng Trầm Ngư cuối cùng cũng thả tâm được một chút.

Những người khác đều đem theo tâm thái muốn xem náo nhiệt chờ mong, lúc này cũng đều quỳ xuống chờ tiếp chỉ, chợt nghe lão ma ma nâng giọng: "Hoàng hậu nương nương nói, chỉ là thưởng chút lật vặt thôi, cũng không cần hạ ý chí." Vừa nói vừa khoát khoát tay với hai tiểu cung nữ đằng sau: "Mang lên đây đi!" Sau đó nhìn Trầm Ngư lại nói: "Đây là hai hộp phấn hoa do Tây Cương tiến cống, vô cùng trân quý, hàng năm trong cung nhận đến ba trăm sáu mươi lăm hộp."

Phụt! Ha ha...

Tường Dung đã không nhịn nổi nữa, đành bật cười thành tiếng.

An thị bị dọa phải nhanh tay bịch lấy miệng của nàng, lão ma ma thấy vậy cũng không nói gì, nhưng Phụng Cẩm Nguyên đã quay lại hung hãn trừng mắt với hai nàng.

Tường Dung nghẹn đến mức đỏ mắt tía tai, muốn cười lại không dám cười. Một năm ba trăm sáu mươi lăm hộp? Ô! Thế chẳng phải một ngày cho một hộp sao, thật là trân quý!

Ma ma kia đối với phản ứng của Tường Dung dường như vô cùng hài lòng, đằng hắng giọng lại một chút rồi nói tiếp nói: "Nói đến sự trân quý, thì loại phấn hoa này đặc biệt vì màu sắc của nó. Nó là một loại phấn đen đặc biệt, thoa nó lên một cái, cả mặt đều sẽ biến thành đen toàn bộ, còn bóng loáng, rất phù hợp sở thích của Phụng gia đại tiểu thư."

"Phụng mệnh Hoàng hậu nương nương truyền khẩu dụ...!"

Vừa nghe lời này, mọi người trong Phụng Gia đều nhanh chóng quỳ thẳng lại chút, chợt nghe ma ma kia nói: "Phụng gia đại tiểu thư trời sinh thích bôi đen hết mặt, bốn cung thuận theo sở thích, nay tặng cho Phụng đại tiểu thư năm mươi hộp phấn đen Tây Cương. Từ nay về sau, Phụng gia đại tiểu thư Phụng Trầm Ngư chỉ cần bước ra ngoài cửa phủ nửa bước, bắt buộc phải bôi đen hết mặt, bằng không ắt theo tội kháng chỉ mà xử lý. Phụng đại tiểu thư phải nhớ rõ lĩnh chỉ?"

Phụng Trầm Ngư bây giờ chỉ muốn chết!

Nàng kiêu ngạo nhất chính là khuôn mặt này. Có thể nói khuôn mặt này chính là sinh mệnh của nàng, lúc trước chính là nhờ gương mặt này mà nàng được Tử Dương đạo trưởng phán Phụng mệnh, đời này nhất định sẽ là mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng hôm nay, Hoàng hậu nương nương lại muốn nàng chỉ cần vừa ra khỏi cửa thì bắt buộc phải bôi đen mặt, chuyện này là sao đây?

Phụng Trầm Ngư thần sắc quật cường, hy vọng lại nổi lên trên mặt, nàng quay lại đem theo ánh mắt đầy sự ủy khuất hướng về Phụng Cẩm Nguyên, chợt phát hiện Phụng Cẩm Nguyên chỉ là cúi đầu quỳ, không hề liếc mắt nhìn nàng. Lại tiếp tục quay qua nhìn lão thái thái, phát hiện lão thái thái cũng y như phụ thân của nàng, chỉ một mặt cúi đầu xuống quỳ, nửa điểm đều không dám phản kháng.

Nàng không còn biện pháp nào hết, vừa suy nghĩ được mấy câu định nói ra để minh bạch cho bản thân, nhưng chỉ vừa ngẩng đầu lên, đã thấy lão ma ma đó cũng đang đưa mắt quang tới bên nàng, đồng thời mang theo thanh âm nghi ngờ mờ mờ nói: "Sao? Vậy là Phụng đại tiểu thư muốn kháng chỉ bất tuân?"

Phượng Trầm Ngư đành rùng mình mấy cái, đầu gối từng trận đau đón truyền đến, thương tổn quý cả đêm lại bắt đầu phát tác hoành hành.

Nàng bắt đầu dĩ gục đầu xuống, cái gì mà kháng chỉ? Nàng dám kháng sao?

"Dân nữ, tuân chỉ, nhận thưởng." Nàng giơ tay cao khỏi đầu, y hệt lúc vừa rồi Phượng Vũ Hoành nhận chỉ từ Chương Viễn vậy. Tiếc rằng, một cái nhận là chỉ bảo trấn quốc Đại Thuận, một cái nhận là năm mươi hộp phần hắc tiến cống hàng năm hơn ba trăm.

Hai tên cung nữ mạnh tay đặt hai hộp phần lớn vào tay Trầm Ngư, nhìn thì là hai hộp lớn, nhưng bên trong thực tế là vô số hộp nhỏ, hơn nữa chỉ tính riêng trọng lượng hộp gỗ thôi đã khá nặng rồi, mà cứ như vậy rơi xuống trên tay Trầm Ngư, Trầm Ngư chỉ cảm thấy cánh tay mình trĩu xuống, suýt nữa tuột tay ném rớt.

Lão ma ma vội vàng nhắc nhở nàng: "Đại tiểu thư nên cầm cho chắc vào, vì nếu lỡ tay mà đánh đổ, Hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ rất tức giận."

Trầm Ngư chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi, dùng hết sức nâng hai hộp gỗ lên cao vững vàng, nước mắt cứ thế trực trào, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu.

Lão ma ma thấy nàng đã đỡ vững tay, lúc này mới thở măn gặt đầu, lại nói: "Phượng đại tiểu thư đã vui mừng đến khóc như vậy khi được lãnh thưởng, vậy lão nô trở về cung phục mệnh với Hoàng hậu nương nương đây. À đúng rồi..." Nàng quay mặt nói với Phượng Vũ Hoành: "Hoàng hậu nương nương thật sự rất thích và nhớ Vương phi, lúc lão nô xuất cung, nương nương còn dặn dò nhất định phải căn dặn Vương phi rảnh rồi thì phải tiến cung cho nàng nhìn thử, Hoàng thượng và nương nương đều rất nhớ ngài."

Phượng Vũ Hoành tươi cười ngẩng đầu, lộ ra hai hàng răng trắng ngoan ngoãn nói với ma ma: "A Hoành đã nhớ rõ, đa tạ nương nương mong nhớ."

Phượng gia lão thái thái theo thói quen lại tiếp câu: "Mời ma ma vào sảnh đường ngồi một chút, uống cốc trà nóng!"

Ma ma kia nhìn cũng chưa thèm nhìn lão thái thái, chỉ khoát tay chặn lại, xoay người đã đi đến ngoài cửa phủ.

Long xa vừa rời đi, chợt nghe được nha đầu bên cạnh Trầm Ngư thét chói tai... "Đại tiểu thư! Ngài làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: 136: Lời Yêu Cầu Quá Đáng

Cuối cùng Phượng Trầm Ngư không kiên trì nổi, ngã xuống đất.

Việc này đã dọa lão thái thái và Phượng Cẩm Nguyên hoảng sợ, hai người vội vàng dồn tới, động vào tay Trầm Ngư, cùng kêu lên: "Trầm Ngư! Trầm Ngư!"

Đáng tiếc bất kể gọi như thế nào, Trầm Ngư vẫn không mở mắt, bất tỉnh hoàn toàn.

Phượng Cẩm Nguyên gầm lên một tiếng: "Kẻ nào đi mời đại phu? Sao còn chưa tới?"

Lập tức có gã sai vặt chạy tới, bắt đầu dĩ nói: "Lão gia, đại phu đã sớm tới, nhưng Thánh chỉ từng cái từng cái lại đến, đại phu kia vẫn đứng ở bên ngoài cửa phủ không dám đi vào."

Phượng Cẩm Nguyên giận dữ: "Còn không mau mang người tới cho ta!"

"Dạ!" Gã sai vặt đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài, không lâu lắm, một lão đại phu tay ôm hòm thuốc tới.

Phượng Vũ Hoành cảm thấy mình không cần thiết phải ở lại, vì vậy đi tới bên người Diêu thị, kéo tay của nàng, nói một câu với lão thái thái: "Đại tỷ tỷ ngã bệnh cần tĩnh dưỡng, A Hoành cũng không quấy rầy." Nàng khom người một cái, kéo Diêu thị đi ra khỏi viện."

An thị nhìn thấy cảnh này, vội vàng nói: "Thiếp cũng mang tam tiểu thư rời khỏi đây."

Lão thái thái không muốn để ý các nàng, phát phát tay: "Đều lui ra đi."

An thị vội vàng kéo Tường Dung đi ra ngoài.

Tường Dung bước nhanh mấy bước đuổi theo Phượng Vũ Hoành, mở miệng nhẹ hỏi: "Nhị tỷ tỷ, tỷ một đêm không trở lại, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Phượng Vũ Hoành nhìn thấy trên mặt Tường Dung đầy vẻ quan tâm, trong lòng liền tràn đầy sự ấm áp. Mặc dù nàng cái gia đình này, nhưng vẫn có một

số người sẽ khiến nàng cảm thấy gần gũi.

Nàng gio tay lên, xoa xoa gương mặt của Tường Dung: "Tiểu nha đầu gần đây mập lên rồi." Rót cuộc trên khuôn mặt của nữ hài cũng có nét cười: "Tường Dung yên tâm, nhị tỷ tỷ không sao."

Lúc này Tường Dung mới thở phào nhẹ nhõm. "Đêm qua lúc muội ra khỏi cung, muốn đợi nhị tỷ tỷ ở cửa cung, nhưng nói gì phụ thân cũng không đồng ý. Sau khi trở về phủ, phụ thân lập tức phái xe ngựa đến cửa cung chờ đợi tỷ tỷ. An di nương muốn mượn thêm một cỗ xe đi đón nhị tỷ tỷ, lại bị phụ thân phát hiện, nhốt chúng ta trong phủ, không cho phép bất kì ai ra ngoài." Tường Dung đang nói sắc mặt chợt lạnh, do dự một hồi mới mở miệng nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ tỷ, Tường Dung ghét phụ thân."

An thị bị dọa sợ, vội vàng nhìn chung quang một vòng, sau đó dặn dò: "Nhỏ giọng một chút, cũng không nhìn đây là nơi nào, loạn ngôn."

Phượng Vũ Hoành cho An thị một nụ cười an ủi: "Di nương yên tâm, A Hoành không có bản lĩnh gì lớn, nhưng vẫn có thể bảo hộ Tường Dung."

An thị nhủ thầm, cầm tay Phượng Vũ Hoành lên: "Không phải lo lắng cho Tường Dung, là lo lắng cho ngài. Nhị tiểu thư là người thông minh, cái này thiệp biết, nhưng dù thế nào đi nữa cũng chỉ là một cô nương, hai năm nữa sẽ xuất giá, chuyện tình trong phủ biến hoá, ai mà biết được đột nhiên có chuyện gì kéo tới. Nhị tiểu thư làm việc phải cẩn thận thêm nữa."

Diêu thị cũng gật đầu theo: "An di nương con nói đúng, A Hoành, phụ thân con làm Thừa tướng nhiều năm như vậy cũng không phải làm không, lần sau không thể ngay trước mặt hấn tranh cãi."

Phượng Vũ Hoành biết hai người này thật tâm muốn tốt cho mình, cũng không nói gì nhiều, chỉ cho các nàng một nụ cười an ủi, rồi kéo Diêu thị về Đồng Sinh hiên.

Người ở Đồng Sinh hiên sáng sớm nghe tin Phượng Vũ Hoành trở về, cháo trắng và thức ăn đã chuẩn bị xong. Nàng vừa vào phòng, Thanh Ngọc liền bụng thức ăn vào.

Diêu thị dặn nàng com nước xong liền nghỉ ngơi sớm một chút, không muốn làm gì nữa, thấy Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái, lúc này mới dặn dò Thanh Ngọc chăm sóc nàng, sau đó mang theo nha hoàn của mình trở về viện.

Thanh Ngọc đưa cho Phượng Vũ Hoành chén nước, lúc này mới nói: "Tiểu thư một đêm không ngủ, cũng không cần ăn đồ nhiều dầu mỡ, cháo trắng và chút thức ăn là tốt nhất cho dạ dày."

Phượng Vũ Hoành nhìn Thanh Ngọc một chút, không khỏi cười: "Chạy ở bên ngoài lâu như vậy, người cũng gầy đi rồi. Bạc hàng tháng ta đưa người không ít chứ? Sao không ăn nhiều một chút."

Thanh Ngọc có chút ngượng ngùng nở nụ cười, vừa bày biện chén đĩa vừa nói: "Tiểu thư trêu nô tỳ rồi, rõ ràng là mập ra, xiêm áo trong phủ làm lúc mới tới bây giờ cũng không thể mặc rồi."

Phượng Vũ Hoành nhìn nàng, chợt nhớ tới một chuyện nói: "Kể từ khi Tôn ma ma rời phủ, Vong Xuyên lại cùng Từ Duệ đi Tiêu Châu, Đồng Sinh hiên này không có người quản. Hôm nay là Nguyệt Tịch, ta quên thưởng cho các người bộ đồ mới."

Thanh Ngọc giúp nàng múc cháo, nhìn nàng uống một hớp, lúc này mới tiếp tục nói: "Những chuyện này không để tiểu thư phiền lòng, mấy ngày trước nô tỳ đã tự làm chủ, tặng cho mỗi người ở Đồng Sinh hiên thêm bộ đồ mới, đồng thời lập ra trường phòng mới ở Đồng Sinh hiên, tạm thời từ nay nô tỳ quản lí sổ sách, lại quan sát bên ngoài để bồi dưỡng người mới, thấy ai thích hợp thì mang vào phủ để tiểu thư nhìn một chút, nếu cảm thấy có thể, thì lưu lại giúp một tay, người của Đồng Sinh hiên chúng ta hiện nay quá ít."

Phượng Vũ Hoành đối với Thanh Ngọc càng ngày càng hài lòng, nha đầu này chẳng những thành thạo trên phương diện làm ăn, tâm tư cũng rất nhỏ. Nàng không phải là người sinh ra lớn lên ở Đại Thuận, có rất nhiều quy củ của thời đại này nàng cũng không hiểu nhưng Thanh Ngọc lớn lên ở đây, có nhiều chuyện Phượng Vũ Hoành không nghĩ tới thì Thanh Ngọc cũng có thể chủ động thay nàng suy nghĩ cũng như hoàn thành, thật sự đã giúp nàng tiết kiệm được nhiều tâm tư.

"Chuyện trong viện mong tiểu thư chỉ điểm." Phượng Vũ Hoành đối với Thanh Ngọc rất yên tâm. "Hiện tại Vong Xuyên ở bên ngoài, tính tình Hoàng Tuyền như vậy nên ta cũng không trông cậy hơn vào nàng, người hao tâm thêm chút, cần thêm người thì cứ thu xếp, chỉ là thuê thêm người thì phải cẩn thận, khế ước bán thân nhất định phải nắm trong tay, ngoài ra cũng phải điều tra hồ sơ bên phía quan phủ một lần."

Thanh Ngọc thận trọng gật đầu một cái: "Tiểu thư yên tâm, những chuyện này nô tỳ đều hiểu." Phượng Vũ Hoành suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Đề ý cân nhắc thêm hai nhất đẳng nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn. Nhất đẳng nha hoàn người tự tay chọn, nhị đẳng từ dưới cân nhắc lên hoặc là người mới tới."

Nàng đã sớm giao quyền cho Thanh Ngọc, để Thanh Ngọc chỉ dạy một nhóm nha đầu biết chữ, vừa dạy việc sổ sách của hàng, vừa hiểu rõ và quen thuộc Phượng phủ. Nàng ở nơi này, không thể thiếu người bên cạnh, huống chi mong muốn của Phượng Vũ Hoành không chỉ giới hạn ở Phượng phủ. Một ngày nào đó nàng phải làm đại sự, hôm nay bồi dưỡng thêm người, sau này cũng sẽ trở thành bằng hữu của nàng.

"Nô tỳ nhớ rõ." Thanh Ngọc đáp ứng việc này, "Hai ngày nay nô tỳ tự tay chọn, chọn trúng người sẽ mang tới chỗ tiểu thư trước, tiểu thư nhìn lại một chút."

Hầu hạ Phượng Vũ Hoành ăn com xong, Thanh Ngọc liền bê mâm ra khỏi căn phòng, Hoàng Tuyền vừa lúc từ bên ngoài đi vào, cùng Thanh Ngọc cười đùa mấy câu liền vào phòng, đem một phong thư đơn giản đưa cho Phượng Vũ Hoành: "Vong Xuyên dùng bò câu đưa tin. Đây là bò câu trong Vương

phủ, chúng nhận thư chỉ biết đường về phủ thôi. Bạch Trạch vừa đưa tới, tiểu thư mau mở ra xem."

Phượng Vũ Hoành cầm thư vừa nhận mở ra, liền thấy phía trên đúng chữ viết của Vong Xuyên: "Mọi thứ ở Tiêu Châu đều thuận lợi, chuyện tiểu thư giao cũng đã làm xong, thiếu gia Từ Duệ rất được thư viện coi trọng, bây giờ nô tỳ hồi kinh, tiểu thư đừng lo."

Lúc này nàng mới yên lòng, tiện tay đưa lá thư cho Hoàng Tuyền. Hoàng Tuyền liếc mắt nhìn, nói: "Tiêu Châu thuận lợi là tốt rồi. Nhưng mà tiểu thư bồi dưỡng những nha đầu kia làm cái gì?" Phượng Vũ Hoành cười cười, đầu óc Hoàng Tuyền luôn không tỉnh táo bằng Vong Xuyên, muốn nàng luyện võ cũng ổn nhưng nếu khởi động trí não, nàng còn kém xa một bậc.

"Bồi dưỡng một ít nha đầu tinh thông y thuật, tương lai có một ngày, chúng ta có thể mở rộng Bách Thảo đường khắp Đại Thuận."

Hoàng Tuyền tặc lưỡi: "Tiểu thư, ngài đang nghĩ đến chuyện làm ăn?"

Nàng bật cười: "Coi như là làm ăn đi! Chẩn bệnh bốc thuốc là muốn kiếm tiền, nhưng Hoàng Tuyền người phải biết tương lai có một ngày, Bách Thảo đường của chúng ta mở rộng khắp Đại Thuận mỗi châu một phủ, vậy người muốn biết gì, muốn nắm gì, chẳng phải tương đương vô số con mắt?"

Hoàng Tuyền chợt hiểu ra: "Tiểu thư dụng tâm kín đáo, Hoàng Tuyền thụ giáo."

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái, đối với Hoàng Tuyền nói: "An tâm chờ Vong Xuyên trở lại, mỗi ngày của chúng ta đều không buồn chán nữa. Các người đi theo ta, cuối cùng ta sẽ không để các người thất vọng."

Hoàng Tuyền dĩ nhiên tin lời của Phượng Vũ Hoành. Các nàng đi tới Phượng phủ lâu như vậy, nhị tiểu thư lúc nào đã làm cho các nàng thất vọng? Đặc biệt là cung yên đêm qua ba mũi một hồng tâm kinh động của nhị tiểu thư, quả thực đã đóng dấu vào lòng mọi người. Hoàng Tuyền biết, nếu không phải nhị tiểu thư đã sớm cùng Ngự vương có hôn ước, chỉ sợ hôm nay số người muốn cầu thân đập bằng cửa Phượng phủ.

Phượng Vũ Hoành dùng qua bữa liền bắt đầu ngủ. Mặc cho người Phượng gia náo nhiệt vì chuyện Trầm Ngự đột nhiên té xỉu, nàng đều không nghe không thấy, một lòng trùm đầu ngủ ngon.

Cho đến nửa đêm canh ba, lúc Hoàng Tuyền đến bên giường hẹp đánh thức nàng, nói: "Tiểu thư, lão thái thái tới."

Phượng Vũ Hoành mơ mơ màng màng nghe không hiểu: "Ai tới?"

Hoàng Tuyền nói lại một lần: "Lão thái thái, lão thái thái Phượng gia tới Đồng Sinh hiền, nói nhất định phải gặp tiểu thư."

"Bây giờ là giờ gì?" Nàng xoa xoa mắt, vô cùng không tỉnh nguyện xuống đất đứng dậy.

"Vừa qua giờ Dần." Hoàng Tuyền cũng rất không vui, vừa giúp Phượng Vũ Hoành mặc y phục vừa oán giận nói: "Hơn nửa đêm, không biết con gió nào đưa Phượng lão thái thái tới."

Phượng Vũ Hoành bĩu môi: "Bất kể chuyện gì, nàng đến đây cũng không phải là một con gió tốt. Nếu như quá mức, chúng ta sẽ cho nàng một bức tường đến gió cũng không lọt."

Nàng chuẩn bị xong, cùng Hoàng Tuyền đi đến chính đường, vừa lúc nha đầu đỡ lão thái thái đi vào.

Phượng Vũ Hoành hài lòng, nàng đưa ra quy định, phía dưới thi hành coi như không tệ, cho dù là lão thái thái Phượng gia cũng không thể nghiêng ngàng từ Liễu viện bên kia đi vào Đồng Sinh hiền.

"Tổ mẫu." Bất kể như thế nào, ở trước mặt lão thái thái vẫn phải giữ cho nàng mặt mũi. Phượng Vũ Hoành bước nhanh về phía trước, đỡ lấy lão thái thái từ tay Triệu ma ma, liếc mắt thấy Triệu ma ma bộ dáng môi mặt, không khỏi cười thầm. Cùng là người lớn tuổi, ai có thể chịu được giày vò như vậy? "Đã trẻ thế này, tổ mẫu có việc gấp sao? Cũng không thiếu người, Đồng Sinh hiền quá xa, sao tổ mẫu không cho người tới gọi A Hoành, tổ mẫu như vậy vạn nhất một khi biết thế nào."

Lão thái thái không để ý hàn huyên cùng nàng, trực tiếp nói rõ: "Bệnh tình của Trầm Ngự không thấy tốt lên, mời mấy đại phu cũng chỉ lắc đầu, thuốc cũng đã dứt nhưng nàng vẫn một mực hôn mê. A Hoành, tổ mẫu cũng không còn cách nào, đều là người một nhà, con tạm quên đi chuyện cũ, tới xem cho nàng một chút được không?" Lão thái thái nói chuyện trong giọng nói mang theo sự cầu xin.

Trên mặt Phượng Vũ Hoành hiện một tầng khổ sở, nhìn lão thái thái mở miệng nói: "Tổ mẫu, ngài cũng biết phụ thân đối với A Hoành rất có thành kiến, loại việc chẩn bệnh như vậy luôn có vạn nhất xảy ra, vạn nhất A Hoành chẩn bệnh sai hay không tốt, phụ thân trách tội xuống, chỉ sợ A Hoành lại bị đuổi về núi Tây Bắc."

"Nó dám!" Lão thái thái nóng nảy, "A Hoành, con yên tâm, có tổ mẫu làm chủ cho con, phụ thân con sẽ không dám, chỉ cần con có thể đi xem tỷ tỷ con một chút, cho dù xảy ra điều gì, tổ mẫu cũng nhất định đứng ở phía con."

Phượng Vũ Hoành mang vẻ mặt cảm kích: "Tổ mẫu đối với A Hoành thật tốt quá."

Lão thái thái nắm tay của nàng, run rẩy nói: "Cháu gái ngoan, vậy là con đáp ứng tổ mẫu?"

Phượng Vũ Hoành gật đầu một cái: "Dạ, có tổ mẫu vì A Hoành làm chủ, A Hoành nhất định chẩn bệnh cho đại tỷ tỷ thật tốt."

Lời này nói ra, trong mắt nàng loé ra một tia giáo hoạt chỉ Hoàng Tuyền mới nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Ta Liều Chết Với Ngươi

Lúc Phụng Vũ Hoành cùng lão thái thái đi xem Trầm Ngư, Phụng Cẩn Nguyên cũng ở đây, mà phụng bồi Phụng Cẩn Nguyên suốt đêm là Kim Trân.

Thấy các nàng tới, Kim Trân vội đứng dậy hành lễ. Lão thái thái không có tâm tư để ý Kim Trân, chỉ hỏi một câu: "Trầm Ngư thế nào rồi?"

Phụng Cẩn Nguyên bắt đầu đi lắc đầu một cái: "Vẫn chưa tỉnh." Lại liếc Phụng Vũ Hoành một cái, lạnh lùng hỏi: "Ngươi tới làm gì?"

Nàng lộ mặt kinh sợ, né tránh sau lưng lão thái thái, âm thanh khiếp sợ: "Tổ mẫu." Nhưng mà trong mắt, nào có lấy nửa điểm kinh sợ.

Phụng Cẩn Nguyên liền muốn cho nàng một cái tát, lòng nói ngươi đừng có giả bộ, nhưng cuối cùng không dám.

Lão thái thái gõ quyền xuống đất một cái, cả giận nói: "Là ta đưa A Hoành tới xem bệnh cho Trầm Ngư, con có ý kiến gì?"

Lão thái thái lên tiếng, Phụng Cẩn Nguyên nào dám, hơn nữa bệnh tình của Trầm Ngư đã thay mấy đại phu cũng không chữa được, nếu như Phụng Vũ Hoành có thể xem qua một chút, nói không chừng có chuyển biến tốt.

Hắn rũ mi mắt xuống, lùi về phía sau, nhường đường cho Phụng Vũ Hoành.

Phụng Vũ Hoành ném cho cha nàng một ánh mắt, cất bước đi tới chỗ Trầm Ngư. Phụng Cẩn Nguyên có chút không yên lòng, dặn dò: "Ngươi nhất định phải xem cẩn thận."

Nàng liếc mắt: "Người khác chữa không hết, vậy phải thì phải chữa ngựa chết thành ngựa sống." Dứt lời, không đợi Phụng Cẩn Nguyên nói, tay của nàng đã đặt lên cổ tay Phụng Trầm Ngư đồng thời dùng một tay khác ra hiệu cho Phụng Cẩn Nguyên chớ lên tiếng.

Phụng Cẩn Nguyên lập tức ngừng nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hoành, bộ dáng giống như chỉ sợ nàng sẽ hại Phụng Trầm Ngư.

Phụng Vũ Hoành đối với phụ thân này ngày càng chán ghét, quyết định lúc bắt mạch cho Phụng Trầm Ngư sẽ dùng chút lực. Dùng chút lực không cần gấp gáp, nàng tự nhiên có thể cảm giác rõ ràng cổ tay Trầm Ngư run lên, giống như có phản kháng với lực đạo này.

Nàng cảm thấy hết sức thú vị, lại bóp thêm lần nữa... Ừm, dùng thêm sức, nếu không thì dùng móng tay vậy! Chơi đùa một phen, Phụng Vũ Hoành đã hiểu, cái gì mà mấy đại phu cũng không thể chữa được? Cái này chính là: "Ngươi không thể gọi là bất tỉnh nếu chỉ giả bộ ngủ." Phụng Trầm Ngư đang giả bệnh. Người ta khôn muốn tỉnh, dĩ nhiên thuốc gì cũng không được. Trong lòng nàng bầy mưu, trên mặt mang theo một vẻ mặt ngưng trọng. Nhẹ nhàng đặt cổ tay Phụng Trầm Ngư xuống, để vào trong chân, lúc này mới xoay người, lắc đầu với lão thái thái: "Bệnh này của đại tỷ... thật khiến người ta ưu tâm." Lão thái thái và Phụng Cẩn Nguyên đồng thời tiến lên một bước. Phụng Cẩn Nguyên cướp lời trước: "Rốt cuộc là bệnh gì?"

Phụng Vũ Hoành đáp lời: "Tật hoả công tâm, oán khí trong lòng không thể phát ra, làm tắc nghẽn trung khu thần kinh, nên mới làm bệnh tình của đại tỷ không thể chuyển biến."

Lão thái thái nghe không hiểu lắm, nhưng đầu sao lời của Phụng Vũ Hoành so với các đại phu khác có căn cứ hơn, cũng trực tiếp chỉ ra chứng bệnh. Phải biết rằng, những đại phu được mời trước đó đều nói không rõ ràng, thậm chí còn xoa tay, một câu căn dặn cũng không để lại rồi đi.

"Cũng may là ta gọi A Hoành tới đây, bằng không không đã khiến bệnh tình của Trầm Ngư không thể cứu rồi." Đối với việc đi gọi Phụng Vũ Hoành tới, lão thái thái hết sức kiêu ngạo.

Phụng Cẩn Nguyên cũng không so đo quá nhiều, trực tiếp hỏi Phụng Vũ Hoành: "Chữa như thế nào đây?"

Phụng Vũ Hoành lộ ra sắc mặt khó xử.

Phụng Cẩn Nguyên nóng nảy: "Có chuyện gì ngươi cứ việc nói thẳng, chỉ cần có thể khiến Trầm Ngư tỉnh lại, ngươi ra điều kiện gì, vi phụ cũng sẽ đáp ứng ngươi."

"Thật không?" Nàng nhếch môi: "Phụ thân cũng không nên nói quá lên như vậy, vạn nhất A Hoành nói muốn mẫu thân ta ngồi lại vị trí chủ mẫu Phụng gia lần nữa thì làm sao bây giờ?"

Phụng Cẩn Nguyên sùng sốt, vạn lần không nghĩ tới nàng sẽ dứt khoát nói như vậy, không phải là phải khách khí nói với hắn: Nữ nhi vì người ta mà

xuất thủ, là vinh hạnh, vạn lần không dám đòi thưởng từ phụ thân?

Thật là... không thể hiểu nổi đứa con gái này.

Nhìn sắc mặt Phụng Căn Nguyên biến ảo, Phụng Vũ Hoành liền cười: "Phụ thân chớ lo, A Hoành sẽ không đưa ra yêu cầu này. Đừng nói phụ thân khổ sở, chính là mẫu thân cũng không thể vui lòng."

"Hừ! Chuyện trong nhà lúc nào đến lượt nàng nói không vui?" Phụng Căn Nguyên lửa giận bùng lên, "Chỉ là một thiệp thất, như vậy là phúc phận của nàng."

"Nói như vậy, phụ đã thân đáp ứng?" Phụng Vũ Hoành chớp mắt nhìn hắn, lại thấy cha nàng quay đầu đi chỗ khác.

"Căn Nguyên!" Lão thái thái ngăn lại giảng hoà: "Con là phụ thân, lại không thoả mái nói chuyện với nữ nhi được sao? Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, con đau lòng vì Trầm Ngư không phải giả, nhưng cũng không thể bạc đãi A Hoành." Nàng tiến lên hai bước, nắm lấy tay Phụng Vũ Hoành: "A Hoành, ngày mai tổ mẫu mở kho phòng, vật nào tốt con có thể chọn, làm thêm mấy bộ y phục mùa thu nữa, nhân tiện làm thêm ít y phục mùa đông. Đợi khi nào thời tiết bắt đầu lạnh, có đồ mới cũng để con chọn trước có được không?"

Đối với bồi thường như vậy, Phụng Căn Nguyên rất hài lòng, vội vàng gật đầu theo.

Phụng Vũ Hoành cười, có làm chủ mẫu hay không, nàng nói ra chỉ thử dò xét thái độ Phụng Căn Nguyên mà thôi. Tâm tư Diệu thị nàng hiểu, những năm này, đã sớm bỏ qua ý niệm đồng sàng cộng chẩm(1) với Phụng Căn Nguyên.

(1) Đồng sàng cộng chẩm: Cùng chung chăn gối, tức là ngủ cùng nhau.

Nàng cười gật đầu: "Hết thấy đều nghe theo an bài của tổ mẫu." Phải để lại thể diện cho lão thái thái.

Lão thái thái vô cùng vui vẻ, nàng cảm thấy ở trong nhà này, bản thân nàng cũng có thể gây khó dễ đối với đứa cháu gái thứ hai này. Phụng Vũ Hoành không để lại mặt mũi cho bất kỳ ai, nhưng lại nể mặt nàng, điều này làm cho lòng hư vinh của nàng nháy mắt bành chướng vô số lần.

Phụng Căn Nguyên thúc giục nàng: "Nếu đã đáp ứng, thì mau nói xem làm thế nào để chữa bệnh cho đại tỷ của ngươi đi."

Phụng Vũ Hoành gật đầu một cái, sắc mặt trở nên trịnh trọng, thấy lão thái thái và Phụng Căn Nguyên cũng đổ mồ hôi.

"Bệnh tình của đại tỷ hết sức hiểm thấy, trị không tận gốc tỷ tỷ sẽ không tỉnh lại nữa. Dùng nhiều dược liệu quý báu không được, là do nàng không thể tỉnh lại."

"Vậy làm thế nào có thể khiến nó tỉnh lại?"

"Hạ châm!" Phụng Vũ Hoành kiên định nói: "Dem kim châm đâm vào trong cơ thể người mắc bệnh, dùng thủ pháp vê tròn và chọc để kích thích huyết vị trên cơ thể, rồi mới đạt tới hiệu quả trị bệnh."

Lão thái thái cảm thấy nàng nói hết sức chuyên nghiệp, vừa nghe vừa gật đầu liên tục.

Phụng Căn Nguyên lại hỏi: "Muốn hạ châm ở vị trí nào? Ngươi vừa nói nó có oán khí trong lòng, chẳng lẽ muốn hạ châm ở tim?" Hắn có chút lo lắng: "Có phải quá mạo hiểm không?"

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: "Dĩ nhiên không dùng phương pháp mạo hiểm như vậy, tặc ngữ có câu tay đứt ruột xót, châm này của ta chỉ hạ lên mặt, liên thông tam phế, sẽ làm đại tỷ tỷ dần tỉnh lại."

Nghe nàng nói như thế, Phụng Căn Nguyên cũng có chút an tâm: "Vậy ngươi mau hạ châm đi."

Phụng Vũ Hoành xoay người, gật đầu với Hoàng Tuyền một cái. Hoàng Tuyền tiến lên hai bước đặt hòm thuốc lên trên bàn. Nàng lấy ra bộ ngân châm châm cứu từ bên trong, rồi lại phân phó Hoàng Tuyền: "Chuẩn bị rượu trắng nóng, chuyển cây nến qua bên này."

Thật ra nàng rất ít khi dùng loại phương pháp khử độc nguyên thủy này, trong không gian có rượu cồn, chẳng qua là nàng không muốn lộ trước mặt mọi người.

Lão thái thái thấy nàng làm việc thận trọng, không khỏi thấy hài lòng thêm mấy phần, liền tiếp tán dương: "Phải nói đúng là hải tử trong phủ, đúng là A Hoành của chúng ta làm việc tốt nhất, có thể tăng thêm thể diện trong nhà."

Phụng Vũ Hoành cảm kích trả lời: "Đa tạ tổ mẫu tán dương." Lại đổi lấy cái hừ lạnh của Phụng Căn Nguyên.

Lão thái thái vội vàng trốn mắt nhìn Phụng Căn Nguyên. Chính nàng cũng không hiểu, đứa con trai này sao lại không muốn gặp A Hoành? Mặt mũi của phụ thân cũng không chịu giữ? Không nể chút mặt mũi thì phải làm sao?

Lại không biết, ở trong lòng Phụng Căn Nguyên, vốn hắn cũng có chút áy náy với nữ nhi, không muốn đối mặt quá nhiều. Mà hiện tại, hắn dường như e ngại, chỉ cần có thể không nói chuyện với Phụng Vũ Hoành, hắn tình nguyện cả đời cũng không muốn để ý tới nàng.

Rất nhanh, Hoàng Tuyền và hạ nhân trong viện đã chuẩn bị xong mọi thứ. Phụng Vũ Hoành bấm trăm trừ độc, nắm lấy tay Phụng Trầm Ngự, chỉ thấy trong lòng bàn tay lạnh lẽo đã đổ mồ hôi, lại cẩn thận quan sát, mi tâm của Trầm Ngự cũng hơi nhú lên, lông mi hơi run run.

Trong lòng nàng cười thầm, giả bộ bệnh sao? Một kim của ta châm chết người, xem người có chịu dậy không?

Ngân trăm trừ độc bằng rượu mang theo một cổ mùi đặc biệt, có thể khiến cho mọi người vừa ngủ đã liên tưởng đến chứng bệnh. Giống như ở hiện đại, người ta vừa ngủ thấy mùi của nước tiểu độc trong bệnh viện đã nghĩ đến châm cứu, như là phản xạ có điều kiện.

Nàng cầm chặt tay của Trầm Ngự, để ngừa khi nàng hạ châm, đối phương tránh đi. Trong lòng thầm quyết định, hôm nay không chọc cho đã, quyết không dùng tay.

"Bộ châm pháp này tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín châm cùng châm trên mười ngón tay, tổ mẫu và phụ thân nhìn là được rồi, một khi đại tỷ đang tỉnh lại, phải đề nàng lại. Bốn mươi chín châm phải làm đi làm lại mới hiệu quả, bằng không chỉ sợ kiểm củi ba năm thiếu một giờ. Cho dù đại tỷ tạm thời tỉnh lại cũng sẽ không hiểu gì mà lại hôn mê bất tỉnh."

Phụng Cần Nguyên nghiêm túc gật đầu, lão thái thái phân phó một nha đầu: "Người vào trong giường đi, lát nữa giúp đề lại đại tiểu thư." Sau đó, nàng và Phụng Cần Nguyên hai người chia ra hai bên, tuy lúc chuẩn bị phối hợp với Phụng Vũ Hoành hạ châm.

Phụng Vũ Hoành thấy tất cả đã sắp xếp xong, khoe miệng nổi lên một nụ cười mà như không cười, hai ngón tay cầm châm, dường như không báo trước, dứt khoát đâm vào đầu ngón trỏ của Trầm Ngự.

Chợt nghe Trầm Ngự vốn đang hôn mê đột nhiên gào lên một tiếng, giấy dựa muốn rút tay ra.

Phụng Vũ Hoành khản trương dặn dò mấy người bên cạnh: "Mau đề nàng lại! Châm pháp không thể loạn, không thể trì hoãn, nếu không sẽ thành kiểm củi ba năm thiếu một giờ đó!"

Phụng Cần Nguyên, lão thái thái và nha hoàn trên giường cùng ra tay, muốn đề lại Trầm Ngự đã vùng dậy.

Phụng Cần Nguyên vừa đề vừa nói: "Trầm Ngự! Con không nên cử động! Trăm ngàn lần không nên cử động! A Hoành đang cứu mạng con, con phải nhẫn nhịn!"

Lão thái thái cũng phụ họa: "Ít nhiều gì thì nhị muội con cũng là thần y, con đã hôn mê suốt trưa, nếu không có A Hoành, tổ mẫu... tổ mẫu thực sự sợ con vẫn không tỉnh lại!"

Khi hai người nói chuyện, cái châm thứ hai của Phụng Vũ Hoành lại đâm xuống. Một châm này so với cái vừa rồi càng dùng thêm sức, toàn bộ ngân châm cũng chưa tiến vào thịt trong một nửa.

Trầm Ngự đau đến kêu to, tiếng kêu giống như tiếng giết heo, cả người ở trên giường thấp mặt giấy loạn, lão thái thái mặt mũi đỏ mồ hôi.

Động tác của Phụng Vũ Hoành không dừng lại, cổ tay tung lên, một cây ngân châm rồi lại một cây tiếp theo, mỗi lần hạ đều đâm thêm nhiều lần trên tay Trầm Ngự.

Dần dần, tiếng kêu của Trầm Ngự yếu đi, cũng không còn khí lực giấy dựa, Phụng Cần Nguyên sợ hãi nhìn, không khỏi thấy kì lạ hỏi Phụng Vũ Hoành: "Có phải người làm hồng rồi không? Vì sao bộ dáng Trầm Ngự như lại vừa hôn mê?"

Trong lòng Phụng Vũ Hoành hừ lạnh một tiếng, trong miệng lại nói: "Phụ thân đừng vội, nếu bảy bảy bốn mươi chín châm hạ xong mà đại tỷ vẫn còn không tỉnh, A Hoành còn có một bộ chín chín tám mươi một châm pháp, có thể lại thi triển trên tay đại tỷ một lần nữa."

Vừa nghe lời này, cả người Trầm Ngự chấn động mạnh, hét lớn... "Không cần! Ta khoẻ lắm! Ta thật sự khoẻ lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Chỉ Sợ Là Chuối Kiếp Nạn

Rốt cuộc, châm xong bảy bảy bốn mươi chín châm, Trầm Ngự đổ mồ hôi ướt đầm nệm giường, lão thái thái và Phụng Cần Nguyên với cái nha đầu kia cũng mặt mũi chết khiếp.

Chỉ thấy Phụng Vũ Hoành vừa cho Hoàng Tuyền thu lại châm, vừa xoa tay, đồng thời ẩn ý nói: "Đúng là chứng bệnh kỳ lạ, nếu A Hoành hạ châm chậm chút nữa, chỉ sợ cả đời này đại tỷ vẫn không tỉnh lại được."

Lão thái thái sau một hồi lo lắng, không khỏi trừng mắt nhìn Phụng Cần Nguyên: "May mà ta đi gọi A Hoành đến đây, nếu con còn mồi lang băm nữa, làm chậm trễ Trầm Ngự thì con hối hận cũng không kịp."

Phượng Cần Nguyên cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, đặc biệt sau khi Trầm Ngự mở mắt thì lộ ra ánh mắt phẫn hận, như là bọn họ cạp độc muốn châm chết Phượng Vũ Hoành, sao có thể giống người vừa tỉnh lại sau hôn mê?

Hắn dường như hiểu được gì đó, nhìn đôi tay bị châm nát của Trầm Ngự, cả người hắn liền run mình một cái... chẳng lẽ Trầm Ngự giả bệnh, mà chính mình và lão thái thái đều nghe Phượng Vũ Hoành nói, nữ nhi đau khổ?

Phượng Vũ Hoành nhìn ánh mắt Phượng Cần Nguyên dần dần thanh tỉnh, biết rằng hắn đã thông suốt, khoé môi không khỏi nhếch lên.

Phượng gia này, thật sự là càng ngày càng thú vị đây!

"Phượng Vũ Hoành!" Phượng Cần Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhi này, kìm nén không thể tự tay bóp chết nàng, "Người thật tàn nhẫn!"

Lời này nói nhỏ, chỉ là đến kẻ rảnh rỗi nuốt vào.

Phượng Vũ Hoành giương đôi mắt linh động chớp chớp nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười gian như thuốc phiện mê người lại có độc, mở miệng nói: "Thì sao?"

Đúng vậy! Thì sao?

Phượng Cần Nguyên hẳn cho dù đoán ra Trầm Ngự giả bệnh, nhưng hắn có thể phá sao? Trầm Ngự dám thừa nhận sao?

Hai cha con này trừ việc vu oan, thì cái gì cũng không làm được. Trầm Ngự không làm gì đã trúng bốn mươi chín châm, bên ngoài còn phải mang ơn đối với người hạ châm, việc này làm bọn họ nghĩ lại đều muốn tức giận.

"Được rồi." Lão thái thái được Triệu ma ma hầu hạ sau mặt, sau đó mở miệng nói: "Nếu Trầm Ngự đã tỉnh, ta đây an tâm rồi." Nàng phân phó hạ nhân trong phòng: "Các người đối y phục tốt cho đại tiểu thư đi, đệm chăn cũng đổi, đều bị mồ hôi làm ẩm hết rồi. Trước hết tắm rửa cho tỉnh táo, miễn lại bị phong hàn."

Bọn hạ nhân gật đầu tuân lệnh, bắt đầu công việc lù bù lên.

Lão thái thái lại nhìn Phượng Vũ Hoành, trong ánh mắt tất cả đều là sự cảm kích: "Thật sự là đã vất vả cho A Hoành rồi, hôm qua đã một đêm không ngủ, lại còn gọi người, trong lòng tổ mẫu thật sự áy náy."

Phượng Vũ Hoành trấn an nàng: "Tổ mẫu đừng nói như vậy, đừng nói người bệnh là đại tỷ tỷ, chính là người bên ngoài, chỉ cần một câu của tổ mẫu, A Hoành nhất định sẽ ra tay tương trợ."

Lão thái thái cảm thấy vô cùng có thể diện, liên tục khen A Hoành tốt, sau đó tay Phượng Vũ Hoành cùng nhau đi ra sân.

Để lại hai cha con Phượng Cần Nguyên và Trầm Ngự, Phượng Cần Nguyên đặc biệt muốn hỏi Trầm Ngự một chút có phải giả bệnh hay không. Mà khi hắn nhìn đến vẻ mặt phẫn hận của Trầm Ngự, liền cảm thấy không nhất thiết phải hỏi lại. Đáp án là chắc chắn rồi, chỉ là không biết tại sao Trầm Ngự phải giả bệnh như vậy.

Trở lại Đồng Sinh hiên, Hoàng Tuyên vẫn ghen cười rớt nước bọt, ôm một gốc cây cỏ thụ trong viện rồi cười to.

Phượng Vũ Hoành kiên nhẫn chờ nàng cười xong, mới mở miệng: "Đã lắm sao?"

Hoàng Tuyên dùng sức gật đầu lia lịa: "Quá đã! Tiểu thư chiều này của ngài vô cùng độc, nếu Vương gia biết nhất định cũng sẽ tán dương ngài như thế."

Phượng Vũ Hoành xoa trán, độc? Cái này cũng được tán dương? Ngự vương phủ các người tán dương người đứng là khác biệt!

Ngày tiếp theo, Phượng Vũ Hoành ngủ thẳng tới trưa. Khi tỉnh lại, Diêu thị đang ngồi cạnh giường nàng, trong tay cầm một kiện y phục.

Nàng ngồi dậy, xoa mắt, "Sao mẫu thân lại ở đây? Mấy thư này là gì?"

Diêu thị cười, "Làm cho con và Tử Duệ mỗi đứa một kiện y phục, còn thêm chút xiu nữa là xong."

"Không phải trong phủ đều làm y phục rồi sao? Mẫu thân phí tâm làm gì?" Tay nàng sờ mảnh vải bông trắng kia, vô cùng mềm mại, so với đồ trong phủ đưa tới đúng là tốt hơn rất nhiều.

"Đây là của An di nương con cho người ra ngoài chọn, vải không nhiều lắm, chỉ đủ cho ba đứa các con mỗi người một kiện." Diêu thị buông việc trong tay, đưa tay vuốt ve tóc của Phượng Vũ Hoành, "Trước kia ở trong núi ăn ở không tốt, mái tóc của con vừa bị vàng đi lại còn thưa. Nay mái tóc chẳng những đẹp hơn, bộ dáng cũng đã trở nên thành một mỹ nhân rồi."

Phượng Vũ Hoành nghe ra được ý khác trong lời nói của Diêu thị, nhìn chăm chăm nàng một lát, nghiêm mặt nói: "Mẫu thân có chuyện cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy."

Diêu thị thở dài, giữ chặt tay nàng: "A Hoành, có một số việc mẫu thân không muốn hỏi, nhưng ghen ở trong lòng thật sự khó chịu, sau này nếu có người

ngoài hỏi đến, cũng không biết nên trả lời thế nào."

"Mẫu thân muốn hỏi ta lúc nào học được kỹ năng bắn cung?" Nàng biết, tuy biểu hiện ở cung yến Điều thị không tận mắt thấy, nhưng trong phủ không có khả năng không ai nói chuyện phiếm, Điều thị là người luôn tâm sự, chắc cũng nghi hoặc.

Nàng bày ra một lý do thông dụng: "Học được từ kỳ nhân Ba Tư." "Thực sự là kỳ nhân Ba Tư sao?" Điều thị bắt đầu hỏi trực tiếp.

Phượng Vũ Hoành cười, "Mẫu thân, người tin thì có, không tin thì vốn sẽ không có. Ta là nữ nhi của người, sẽ không hại người."

Điều thị thấy nàng không muốn nhiều lời, có thể đưa ra một lý do như vậy, thật ra cũng vì ngày sau trước mặt người khác nàng có một lý do để giải thích hợp lý.

Nàng bắt đầu đi, nhưng cũng không hề truy cứu, chỉ nói: "Ta là mẫu thân của con, chỉ mong điều tốt đẹp."

Tiền bước Điều thị, Phượng Vũ Hoành không thể không cân nhắc qua.

Điều thị đã nghi ngờ nàng, một câu "kỳ nhân Ba Tư" gạt được người khác, lại không lừa được mẫu thân đã cùng sinh hoạt tại sơn thôn.

Hôm nay chỉ là hỏi một chút, nếu sau này càng nhiều lần quần trong lòng, chỉ sợ sẽ kết lại trong lòng càng lớn.

Xem ra, phải nghĩ biện pháp giữ khoảng cách với Điều thị, đưa nàng đi Tiêu Châu bởi Từ Duệ?

Trong lòng Phượng Vũ Hoành đã có chủ ý, nhưng cũng hiểu việc này không thể. Trước mắt không xác định được nhiều nhân tố, việc hàng đầu là phải cam đoan Điều thị bình an, sự rời đi của nàng là mấu chốt, chuyện này cần phải nghiên cứu thêm.

Giữa trưa, Thanh Ngọc truyền đến một tin tức: "Bộ gia đại tang, hiện tại toàn bộ kinh thành đều nghị luận đại sự của Lại bộ thượng thư Bộ đại nhân."

Lúc này nàng mới nhớ đến đêm cung yến đó Lại bộ thượng thư bị chính nữ nhi dè chết, chỉ sợ đó là kiểu chết buồn bức nhất trên đời này?

"Tang sự làm rất lớn à?" Nàng vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện với Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc rót cho nàng chén trà gạt đầu trả lời: "Tốt xấu gì cũng là quan lớn, huống chi còn có thể diện của Bộ quý phi, sao không thể khí phái chứ. Đêm qua trong Kỳ bảo trai có người mua một khối Hàm Thiên, sau đó nô tỳ phái người hỏi thăm, đúng là Bộ gia sai người đi mua."

Cái gọi là Hàm Thiên, thật ra chỉ là một loại vật bồi táng cổ đại, để đặt trong miệng. Hàm Thiên vì là chất ngọc, có hình dạng một con ve, ngụ ý tinh thần bất tử, tái sinh lại. Bình thường kẻ có tiền cực kỳ chú ý, người Bộ gia đến Kỳ Bảo trai mua Hàm Thiên, có thể thấy tang sự của Bộ đại nhân làm cực kỳ lớn.

"Bộ gia có động tĩnh gì không?" Nay người đi lại bên ngoài nhiều nhất là Thanh Ngọc, Phượng Vũ Hoành dần dần tạo thành thói quen hỏi thăm Thanh Ngọc, khi làm việc thì tìm Vong Xuyên và Hoàng Tuyền đi làm.

"Tiểu nhị ở Kỳ Bảo tria nghe hai người đến mua Hàm Thiên nói chuyện phiếm, hình như nói là Bộ gia đã gửi thư đến vị đại tướng quân đang ở biên quan xa xôi, muốn hắn trở về chịu tang."

Phượng Vũ Hoành cảm thấy hứng thú với tin tức này, cũng thực vừa lòng biểu hiện của vị tiểu nhị ở Kỳ Bảo trai kia, nàng nói với Thanh Ngọc: "Thường cho tiểu nhị có tin tức kia hai lượng bạc, đồng thời người nói với bọn hắn, nghe được việc gì thì đừng nói ra bên ngoài, trừ người và ta ta, bất luận kẻ nào đi hỏi thăm tin tức đều phải dựa vào thẻ bài của ta." Nàng vừa nói vừa vừa đem thẻ bài ở thắt lưng mà trước khi tiễn cung lão thái thái đã đưa riêng cho nàng và Tường Dung, đưa cho Thanh Ngọc: "Người giữ cẩn thận, tạm thời cứ dùng đi, về sau tìm được vật thích hợp ta sẽ đưa thay thế."

Thanh Ngọc là nha đầu cực kỳ thông minh, Phượng Vũ Hoành nói mấy câu nàng liền hiểu: "Tiểu thư muốn bồi dưỡng tổ chức ngầm, yên tâm, nô tỳ chắc chắn sẽ dặn dò tốt người của ba cửa tiệm, đồng thời cũng sẽ lưu ý bồi dưỡng chuyên môn người thích hợp để xếp vào."

"Nay chuyện bên ngoài đều do người thu xếp, ta rất yên tâm. Chỉ là người lưu ý phải tìm người không có bận tâm việc gì, tựa như vừa nói chuyện tổ chức ngầm, cũng phải xem có muốn thật sự làm không. Ở phương diện chọn người phải chọn người thông minh, nhưng tướng mạo cũng không được quá kì. Nếu không thể đẹp, cũng không thể khó coi, tốt nhất là loại người xen lẫn trong đám người cũng vẫn không thể tìm ra mối tốt, như vậy mới không để người ta lưu lại ấn tượng quá sâu, để sử dụng nhiều lần."

Thanh Ngọc gạt đầu: "Nô tỳ nhớ kỹ. Hôm qua tiểu thư nhắc muốn thêm một vài người thì nô tỳ đã lựa chọn, buổi trưa ngày mai có thể dẫn đám người tới để tiểu thư lựa chọn."

"Không cần ta chọn, người cứ trực tiếp mang người tốt vào phủ là được. Ta tin tưởng người." Nàng không muốn việc gì cũng phải ra tay, luôn cho người phía dưới một ít không gian trưởng thành, thậm chí là sai lầm, cũng là một loại trưởng thành. Nàng để Thanh Ngọc bồi dưỡng đám người đó, chính là vì có một ngày dù nàng không ở đây, các nàng cũng có thể vì nàng mà chống đỡ một bầu trời.

Đối với sự tín nhiệm của Phượng Vũ Hoành, Thanh Ngọc vô cùng cảm kích, thậm chí là kích động.

Nàng vốn sẽ không tình nguyện chỉ làm một nha hoàn hầu hạ bình thường, Phượng Vũ Hoành trọng dụng nàng như thế, dường như có thể đem tiềm lực của nàng kích phát hoàn toàn, để nàng làm một mình, tìm lại được sự tự tin vốn có.

Chủ tử như vậy, Thanh Ngọc tin tưởng, trừ Phụng Vũ Hoành, đời này cũng không tìm ra người thứ hai.

Chủ tử hai người còn nói một lát, Thanh Ngọc liền rời phủ làm việc. Phụng Vũ Hoành gọi Hoàng Tuyền tới, phân phó nói: "Nghĩ cách đi thăm dò Bộ Thông, tin tức càng nhiều càng tốt."

Hoàng Tuyền gật đầu đáp ứng, lại nhắc nhở nàng nói: "Vẫn nói với Điện hạ để hỏi thăm, hay là mượn người bên đó để điều tra."

Phụng Vũ Hoành khẽ thở dài một tiếng: "Đi đi, xung quanh chúng ta trước mắt không có người."

Nhìn Hoàng Tuyền vội vàng rời đi, Phụng Vũ Hoành không khỏi có chút sốt ruột. Ở đây không có các phương tiện thông tin và giao thông nhanh chóng, thành lập một mạng lưới tin tức đúng là trọng yếu!

Bộ Thông, cái tên kia nghe nói là nam tử có vài phần khúc mắc với nàng sẽ hồi kinh, vì sao tin tức này nàng nghe xong có chút hoảng hốt?

Ngày ấy trên cung yến nghe thấy trước đó Bộ Thông có liên quan tới nguyên chủ, nàng còn cho là chuyện xưa tốt đẹp, thậm chí là mang theo tính bát quái đi nghe.

Nhưng hôm nay, trực giác nói cho nàng biết, Bộ Thông hồi kinh, đối với Phụng phủ hay đúng hơn là với Phụng Vũ Hoành nàng mà nói chỉ sợ là một chuỗi kiếp nạn...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Bạch Y Quỷ Ảnh

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Sáng sớm hôm sau, nữ quyến của Phụng phủ đều tề tụ đông đủ tại Thư Nhã viên cùng thỉnh an lão thái thái.

Trầm Ngư cũng được hai nha đầu thân cận Ý Lâm, Ý Nguyệt ngồi ở bên cạnh cùng bầu bạn, bên cạnh nàng cũng được hầu hạ nước trà, nhưng tay nàng thì lại đang bị sưng đỏ rất đau đớn nên trước sau không dám chạm tay vào.

Phụng Vũ Hoành tựa sát trên nệm êm bên chân lão thái thái, đặt tay lên cổ tay, đang bắt mạch cho lão thái thái.

Mỗi lần như thế, lão thái thái đều cảm thấy Phụng Vũ Hoành thật là hữu dụng. Trong nhà có một tôn nữ hiểu y thuật, dù sao cũng tốt hơn nuôi Khách Khanh đại phu, cũng đỡ phải làm ra cái chuyện trước kia như với Từ Duệ.

"Thân thể tổ mẫu không có gì đáng ngại." Bắt mạch trong chốc lát, Phụng Vũ Hoành thả tay xuống trấn an lão thái thái, "Tuy đã vào thu, nhưng thất lung ngay vùng eo và chân của người đã được che chắn rất tốt, khí mạch đều thông thuận, cũng không có dấu hiệu trở bệnh nặng hơn."

Lão thái thái nghe lời nàng nói, lòng thoáng thoải mái, đều dốc lực mà khen nàng: "Vẫn là A Hoành của chúng ta giỏi nhất."

Nhưng Phụng Vũ Hoành lại mở miệng nhắc nhở lão thái thái: "Nhưng tổ mẫu phải chú ý gan nóng nha! Gần đây tổ mẫu động khí khá nhiều, không nên làm lửa giận công tâm."

Lão thái thái bắt đắc dĩ thở dài, động khí khá nhiều? Không nhiều mới là lạ.

Hàn thị ngồi ở phía dưới tròn tròn mắt, giọng nói khó nghe bát quái nói: "Chuyện trong phủ này, hết một chuyện lại sinh ra thêm một chuyện, chuyện nói chuyện, không động khí mới là chuyện lạ." Vừa nói vừa trừng mắt với Trầm Ngư: "Đại tiểu thư, ngài nói xem có đúng hay là không?"

Trầm Ngư cúi đầu, cô ý bỏ qua Hàn thị.

Hàn thị thấy thế cũng không muốn buông tha, lại nói tiếp: "Đặc biệt là đôi tay như hoa như ngọc của đại tiểu thư nha, đúng là thật tình làm cho lão thái thái lửa giận công tâm! Ấy da, Cũng phải nói, chuyện hôn mê cũng không phải ai cũng tùy tiện muốn hôn mê là hôn mê đâu, làm không khéo, người chịu thiệt thòi vẫn là bản thân mình."

Từ khi Hàn thị mở miệng, tất cả mọi người đều cảm thấy không thoải mái. Trước đây Hàn thị là thiên kiều bá mị, hiện tại là Hàn thị, nhưng mang theo một chút quái khí mà muốn tiếp cận Phụng Vũ Hoành.

Trầm Ngư bị nàng nói lửa giận đã giống như núi lửa đang muốn phun trào, nhưng hiện tại chỉ có thể cố gắng đè nén lại, chẳng qua đối với Hàn thị thì có

chút không đồng tình mà nói: "Bản thân ta thật sự là có bệnh, Hàn di nương cũng không cần đổi trắng thay đen như vậy."

"À." Hàn thị đề cao giọng, "Ta đổi trắng thay đen? Ta nói đại tiểu thư giả bệnh bao giờ?"

"Ngươi..." Trầm Ngư cảm thấy hiện tại Hàn thị cứ như một người phụ nữ đánh đá điều ngoa, nàng cũng không muốn nhiều lời với cái hạng nữ nhân chanh chua này. Vì thế lại cúi đầu, ngậm miệng lại

Hàn thị nhìn Trầm Ngư, lạnh giọng cười khẩy, "Tay bị châm thành cái dạng kia, thật sự không biết sau này có thể hồi phục hay không nữa. Đại tiểu thư từ nhỏ đã khổ luyện cầm kỹ, hôm nay tay như bị phế, vậy cầm kỹ khổ luyện nhiều năm, chỉ sợ cũng không như sông đổ biển đầy chứ?"

Tâm Trầm Ngư chợt trầm xuống, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Ngươi nói thế có ý gì?" Lại nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, "Tay ta sẽ không thể hồi phục sao?"

Phụng Vũ Hoành liếc mắt xem thường, "Thật cũng không ngờ Hàn di nương cũng có thể làm đại phu nha, nếu là vậy.... vậy đại tỷ cứ tin lời nàng ấy nói đi."

"Đủ rồi!" Lão thái thái sớm không nghe lọt tai lời nói của Hàn thị, "Thư Nhã viên này thật sự chứa không nổi ngươi, cút ngay về sân viện của ngươi đi. Ngay cả thân phận đều quên mất, cư nhiên tự xưng thiếp thân cũng không thêm nói, không phải là ngươi đang có mưu đồ đó chứ?"

Hàn thị dù gan lớn thế nào cũng không dám đối nghịch với lão thái thái, đành gượng ép cuối đầu, cũng không dám nói thêm điều gì nữa.

Lão thái thái quay lại nhìn tay của Trầm Ngư, trong lòng cũng có một chút lo lắng, không kiềm được mở miệng hỏi Phụng Vũ Hoành: "Tay của đại tỷ tỷ ngươi..."

"Tổ mẫu yên tâm." Nàng cho một nụ cười trấn an, "Chậm thì nửa tháng, nhanh thì một ngày, tay của đại tỷ tỷ sẽ lại như cũ thôi."

Lão thái thái lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Trầm Ngư nghe cũng yên lòng.

"Trầm Ngư à!" Lão thái thái nói, "Lần này ngươi bất ngờ phát bệnh, nhưng may mắn có A Hoành ở đây, nếu không có nàng, chỉ sợ đến nay ngươi cũng không tỉnh lại được, ngươi cần phải hảo hảo cảm tạ nhị muội muội ngươi thật tốt."

Phụng Trầm Ngư hận đến cắn răng nghiền lợi, nàng một lòng chỉ muốn giết chết Phụng Vũ Hoành, làm sao có thể tạ ơn nàng ta? "Xin tổ mẫu suy nghĩ sâu xa một chút mới phải, nhị muội muội dù sao cũng mới chỉ mười hai tuổi, tuy là hậu duệ Diêu gia, được Diêu lão thần y chân truyền, chẳng qua lúc đó là còn bé. Về phần vị kỳ nhân Ba Tư kia, thật ra cũng chỉ là người ngoại tộc không rõ xuất xứ, không nên tin mới tốt, càng không nên ý lại, lỡ như có gì sai sót lại tang thân trong tay người nhà mình lại không hay."

Khi nàng nói xong lời này, bởi vì chán ghét Phụng Vũ Hoành, cho nên giọng nói cũng không tốt đẹp gì. Lão thái thái nghe xong lại giận sôi khí... "Ngươi đây là đang giáo huấn ta? Hôm đó ngươi hôn mê bất tỉnh, ta với phụ thân ngươi túc trực cả đêm, mới biết bao nhiêu đại phu đến, thế nhưng ngươi vẫn không hề tỉnh dậy. Ta không còn biện pháp đành phải đi mời nhị muội muội ngươi xem sao, ngươi quả thật cũng là do chính tay A Hoành hạ châm cứu tỉnh. Không biết cảm kích thì thôi đi, sao còn có thể nói ra được lời như thế? Thật không biết điều! Quá không biết điều!"

Trầm Ngư cả kinh, lập tức ý thức được mình đã nói nặng lời, nàng thật là hận Phụng Vũ Hoành đến chết, nhưng hôm nay người nói chuyện cùng nàng là lão thái thái, nàng sao lại có thể phát tiết trên người tổ mẫu, cả phụ thân cũng phải nhường nhịn tổ mẫu ba phần?

Ý thức được điểm ấy, Trầm Ngư vội vàng đứng dậy, đi thẳng hướng lão thái thái mà quỳ xuống nói: "Xin tổ mẫu thứ tội! Trầm Ngư mới tỉnh lại không lâu, đầu óc còn có chút hỗn loạn, vừa rồi quả thực là Trầm Ngư hồ ngôn loạn ngữ!" Lại ngẩng đầu, trên mặt treo hai chuỗi nước mắt, bộ dạng đó muốn bao nhiêu đau lòng có bấy nhiêu đau lòng, lão thái thái làm sao có thể nỡ tiếp tục oán trách nàng?

"Mau dậy đi." Nàng đành thở dài một hơi, "Ta biết thân thể ngươi vừa hồi phục không lâu, không trách được ngươi. Chỉ là nhị muội muội ngươi thực sự một lòng hảo tâm, ngươi hẳn phải cảm tạ nàng."

Phụng Trầm Ngư trong lòng mắng lão thái thái một trận, cái lão bà bà này sống đã quá lâu rồi nên đầu óc cũng có chút hồ đồ rồi phải không? Vậy mà lại bị đưa nhỏ lớn lên ở đã núi làm cho mê muội, còn bảo vệ à ta như vậy.

Lão thái thái đã tỏ rõ thái độ như vậy, nàng cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành nén giận, đối với Phụng Vũ Hoành nói: "Như vậy, cảm tạ nhị muội muội." Lúc nói chuyện, cũng không nhìn Phụng Vũ Hoành lấy một cái.

Lão thái thái cảm thấy thái độ của Trầm Ngư không tốt, liền chuẩn bị lại nói nàng hai câu, nhưng vào lúc này, có nha đầu từ bên ngoài chạy vào, cầm trong tay một tấm bải thiếp màu trắng.

Triệu ma ma nhanh chóng tiến lên nhận lấy thiếp, nói vài câu với nha đầu kia, sau đó mới quay đầu nói với lão thái thái: "Là Bộ phủ đưa thiếp tang. Bộ gia Lại Bộ Thượng Thư đại tang, người trong phủ chúng ta nên đi cúng viếng không?" Nàng vừa nói vừa đưa thiếp cho lão thái thái xem.

Lão thái thái nhận lấy, vừa nhìn vừa nói: "Nên đi, lúc trước lo việc tang Thầm thị, Bộ gia đại nghi từ cũng từng đến."

Phụng Vũ Hoành nghe, đã trong lòng tính toán một phen. Bộ gia đại nghi từ? gọi là... Bộ Bạch Kỳ? Năm đó ngoại tổ phụ của nàng Diêu Hiến chính là trong lúc đang trị thương cho Bộ Bạch Kỳ này mà nghe được tin tức nàng ra đời.

"Đại ni tử kia của Bộ gia, thật sự cũng là một người thật thà đáng hoàng, chúng ta..." Lời của lão thái thái nói tới đây thì không nói được nữa, thanh âm dừng lại, tay cũng run một cái. Theo bản năng nhìn Phụng Vũ Hoành, chỉ liếc mắt một cái, lại vội thu hồi ánh mắt ngay.

Phụng Vũ Hoành cảm thấy buồn cười, chủ động mở miệng hỏi đi: "Trên thiệp tang kia chắc cũng là có đề tên A Hoành đấy chứ?"

Lão thái thái cũng có vài phần lúng túng gât đầu, nhưng rút thiệp tang về trong tay, "Đúng vậy, trong thiệp có lời mời A Hoành."

"Ha ha." Nàng không nhịn được cười lên tiếng, "Thiệp tang lại còn chỉ danh mời? Bộ gia đây đang làm hỉ sự sao?" Bình thường chỉ có hỉ thiệp mới có thể đặc biệt chỉ tên ai được mời, thiệp tang chỉ dùng gia tộc làm đơn vị mời.

Lão thái thái cảm thấy Bộ gia quá mức, nhưng nàng cho là quá mức cũng không phải là việc Bộ gia đề tên chỉ đích danh người được mời, mà là trên thiệp cư nhiên sáng loáng viết: Thỉnh thứ nữ Phụng gia Phụng Vũ Hoành đi Bộ phủ dập đầu tạ tội với Bộ thượng thư. Lời nói như vậy ngay cả nàng cũng không dám cùng vị tôn nữ này mà nói nha. Có trời mới biết vị tôn nữ này sẽ làm ra chuyện gì. Huống chi, Bộ thượng thư chết thì và A Hoành nhà nàng có quan hệ gì?

"Bộ gia thật là khinh người quá đáng!" Lão thái thái buông tay vút thiệp tang trên bàn, "A Hoành không cần để ý."

An thị cũng gât gât đầu, "Bộ thượng thư chức quan chẳng qua nhị phẩm, lão gia nhà chúng ta lại là chính nhất phẩm, họ lấy gì mà chỉ đích danh muốn tiểu thư Phụng gia chúng ta đi cúng tang ma?"

Diêu thị cũng đã mở miệng, lời nói so với An thị còn lý lẽ hơn... "Trong triều không có quy củ này."

Mọi người đối với lời nói hai nàng đều hết sức tán đồng, cũng cùng gât đầu, nhưng chỉ có Phụng Trầm Ngư xiết chặt lông mày, vẫn nói: "Tuy chức quan Bộ thượng thư không như phụ thân, nhưng rốt cuộc trong cung còn có vị quý phi nha!"

Lão thái thái vừa nghe lời này, lại bắt đầu suy nghĩ một lần nữa.

Đúng là, một vị Thượng thư còn chưa đủ đề lên mặt với Thừa tướng, nhưng vị quý phi trong cung kia lại là một chuyện khác. Tuy ai nấy đều biết Bộ thượng thư là bị quý phi đề chết, mà quý phi thì lại bị hoàng thượng tự tay ném xuống, hơn nữa còn là bởi vì đắc tội với Vân phi. Nhưng mặc dù như thế, trong cung cũng từ đầu đến cuối không có truyền ra tin tức quý phi giáng vị, tựa hồ cuộc sống hiện tại của nàng so với trước đó cũng không khác nhau là mấy. Nói đến đây thật sự là có một chút phức tạp.

Lão thái thái theo bản năng liền hướng Phụng Vũ Hoành nhìn thử, nhưng chỉ thấy một thân hình ung dung tự tại, mặt không có nửa điểm lo âu, cứ như chuyện này nàng không hề hay biết đến.

Thấy lão thái thái nhìn đến, Phụng Vũ Hoành cũng mở miệng, chủ động nói: "Tổ mẫu không cần lo lắng, A Hoành đến Bộ phủ một chuyến là được. Dù sao đi nữa, ngày ấy Bộ đại nhân chết A Hoành cũng là tận mắt nhìn thấy, không đi cúng viếng một chút, trong lòng cũng sẽ thấy khó chịu."

Nghe nàng nói như thế, lão thái thái lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn thật sợ vị tôn nữ này cố chấp không chịu đi, đến lúc đó không biết lại có chuyện gì xảy ra đây.

"A Hoành thật là hiểu chuyện." Nàng từ trong thâm tâm nói: "Nếu như hài tử trong phủ này đều có thể giống như người thì tốt rồi."

Phụng Vũ Hoành đã lấy đó làm lý do rồi, Tường Dung đang ngồi bên cạnh cũng không thể không đi, vì thế đứng dậy, hướng Lão thái thái nói: "Tường Dung cũng nghĩ như nhị tỷ tỷ."

Lão thái thái gât đầu liên tục, "Vậy thì cũng cùng đi thôi, tổ mẫu tự mình mang theo các người đến Bộ phủ." Nói rồi nhìn về phía Trầm Ngư: "Người cũng phải cùng đi."

Cách Thư Nhã viên, Diêu thị lôi kéo Phụng Vũ Hoành chỉ mới đi được vài bước, chờ tất cả mọi người đều đã tản hết lúc này mới nói: "Những người khác trong Bộ gia cũng không cần nói đến, con cũng có thể ít nhiều cũng biết một chút. Chỉ là con trai lớn duy nhất của vị Bộ thượng thư Bộ Bạch Kỳ kia, nhiều năm qua cũng cùng với nhà mẹ đẻ ta giao hảo khá tốt. Hôm nay hẳn đã là Bộ lang trung ngũ phẩm, hẳn..."

Phụng Vũ Hoành thấy Diêu thị nói có chút gấp gáp, dứt khoát tiếp lời: "Hắn có một đứa con trai tên là Bộ Thông, trước kia từng cầu cha hắn đến Phụng phủ cầu thân cùng ta."

Diêu thị gât đầu: "Người còn nhớ?"

Nàng dĩ nhiên không nhớ, cũng là nghe người khác nói, chẳng qua cũng không muốn giải thích thêm gì, chỉ tùy ý gât đầu: "Ý tứ của mẫu thân con đều hiểu, người yên tâm, A Hoành đã được đính hôn cho Cửu hoàng tử, tuyệt đối không c.ùng người khác nảy sinh tâm tình khác."

Diêu thị khẽ thở ra một hơi, "Tóm lại con đến Bộ gia nói chuyện làm việc cũng phải cẩn thận chút, ta có cảm cảm giác tang sự này sợ là không đơn giản như vậy."

Đến Bộ gia cúng viếng sẽ định lúc sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Vũ Hoành từ sớm đã mặc một thân quần áo trắng đến Thư Nhã viên để đón lão thái thái, tự mình bồi lão thái thái đi đến cửa phủ.

Tường Dung cũng đã sớm đợi ở cửa, ba người mới vừa chạm mặt, chỉ thấy Tường Dung nhìn một phương hướng khác lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Mấy người vương mắt nhìn lại xem, chỉ thấy một cái bóng trắng từ đằng xa, mặt họa như quỷ đang liếc sang bên này...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Luận Thế Lực Xem Ai Hơn Ai

Lão thái thái bị bóng trắng kia dọa cho sợ hãi, chân liên tiếp phải lùi về sau hai ba bước mới đứng vững, túm chặt Triệu ma ma run rẩy hỏi: "Đó... là thứ gì vậy?"

Tường Dung cũng bị dọa sợ, tay nắm chặt Phượng Vũ Hoành run lấy bầy.

Phượng Vũ Hoành nheo nheo mắt để nhìn rõ hơn, nhìn bạch y quỷ ảnh kia đang lướt mà đến "À", vỗ vỗ tay Tường Dung trấn an, xong lại quay người về phía lão thái thái mà nói: "Tổ mẫu đừng sợ, là đại tỷ tỷ."

Lão thái thái vừa nghe lời này, vội vàng xoa xoa con mắt cẩn thận quan sát... Không thể nào! Một thân quần dài thuần trắng, tóc dài buông xuống vai, trên tóc mai còn có đóa bạch hoa. Sắc mặt cũng cực kỳ tiêu tụy, nhợt nhạt đến đáng sợ.

Tường Dung thì không hiểu, "Đại tỷ tỷ làm cái gì vậy?"

Lão thái thái tức giận đến mức gõ cây quyền trượng xuống đất ầm ầm hai tiếng: "Trầm Ngư! Người ăn mặc thành cái bộ dạng như quỷ hồn này là muốn đi đâu?"

Trầm Ngư chậm chậm tiến lên, nhẹ nhàng lễ, lúc này mới nói: "Tôn nữ tất nhiên là đi đến Bộ gia cùng tổ mẫu cúng viếng Bộ Thượng Thư đại nhân."

"Đi? Ai bảo người ăn mặc thành cái bộ dạng này hả?"

"Đi đưa tang đương nhiên phải mặc đồ trắng!" Trầm Ngư trả lời đương nhiên, "Ngày ấy Thượng thư đại nhân chết trên điện, Trầm Ngư là tận mắt nhìn thấy, mấy ngày nay chỉ cần nhắm mắt lại có thể nghĩ đến tình cảnh ngày đó, thật sự là vô cùng sợ hãi, đến nỗi ngủ mơ cũng thấy ác mộng. Trầm Ngư đã nghĩ ngay, nếu như không hảo hảo cúng viếng Bộ đại nhân, chỉ sợ... Tâm bệnh khó giải!"

Nàng vừa nói như thế, lão thái thái cũng không còn gì có thể trách tội.

Nghĩ một chút cũng đúng thôi, một đại cô nương chưa lấy chồng, trơ mắt nhìn một người chết ở trước mặt, thật sự là bị kinh sợ đến mức nào.

Lão thái thái vốn còn buồn bực Trầm Ngư, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành đồng tình và thương tiếc, không khỏi tiến lên hai bước ôm chặt Trầm Ngư vỗ lưng an ủi nàng, "Tôn nhi ngoan của ta, đừng sợ đừng sợ, hôm nay cùng nhau đi thấp cho Bộ thượng thư đại nhân nén nhang là coi như nhẹ nhõm an tâm..." Thanh âm êm dịu, cứ giống như là một bà bà hiền lành đang dỗ dành cháu nhỏ.

Phượng Vũ Hoành mắt thì cười mà trong lòng là một bụng khinh thường, lão thái thái này tham tài tham vật, xưa nay không có chủ kiến nghiêm chỉnh, nàng và Phượng Cẩm Nguyên là một ruột, mọi trông mong đều đặt hết tâm tư trên người Trầm Ngư, hy vọng ngày nàng ấy ngồi trên ghế phượng làm mẫu nghi thiên hạ.

Phượng Vũ Hoành lôi kéo Tường Dung xoay người đi ra ngoài cửa phủ, hai chiếc xe ngựa đã đứng ở bên ngoài chờ đợi. Một chiếc là xe bình thường, ngày thường vẫn hay đi, một chiếc là xe ngựa tím lam từ gỗ Đàn Hương xa hoa chuyên dành cho Trầm Ngư đi lại.

Nàng kéo Tường Dung ngồi lên kia chiếc thông thường, sau đó, Trầm Ngư cũng cùng lão thái thái tay trong tay đi ra, chợt nghe Trầm Ngư ngỏ lời mời lão thái thái: "Tổ mẫu lên xe của tôn nữ ngồi đi."

Đây vốn câu nói nịnh hót bà nhưng khi nghe đến tai lão thái thái, bà lại đặc biệt có cảm giác khó chịu. Trong phủ này, nữ nhân tôn quý nhất chính là bà, tại vì sao mà cái xe ngựa tốt như thế này lại không phải của riêng bà?

Nhưng tội này bà nhưng cũng không quy đến Trầm Ngư trên người, mà đang trong lòng chửi bới ả Thẩm thị.

Mất thấy lão thái thái sắc mặt không được tốt, Trầm Ngư lập tức hiểu được tâm tư bà, vì thế tay vừa đỡ lão thái thái vừa nói: "Chiếc xe ngựa này là lễ vật sinh nhật năm đó mẫu thân đưa cho ta, những năm này tôn nữ vẫn luôn không rời dùng đến. Thứ nhất là do vật liệu gỗ này quý giá, thứ hai cũng luôn nghĩ Trầm Ngư tuổi còn nhỏ cũng không thể sử dụng nổi thứ tốt nhất này, luôn nghĩ một ngày nào có thể đưa cho tổ mẫu, những vật cao quý như thế này phải do tổ mẫu sử dụng mới là tốt nhất. Nếu tổ mẫu không chê, người mau nhận lấy đi, hôm nay Trầm Ngư là phải dính lấy tổ mẫu để được ngồi trên xe ngựa này đó!"

Từ lúc Thẩm thị chết đến nay, lão thái thái đã lâu rồi không có đồ tốt gì, hôm nay vừa nghe Trầm Ngư nói sẽ đưa nàng chiếc xe ngựa này, tinh thần lập tức sáng khoái. Trên mặt nụ cười càng thêm sâu, nếp nhăn đưa nhau chen chúc một chỗ, luôn mồm nói: "Tốt! Tốt! Vẫn là Trầm Ngư cực kỳ có hiếu

tâm!"

Trầm Ngự cúi đầu mỉm cười, nhưng trong lòng mắng lão thái thái một phen.

Hai chiếc xe ngựa của Phụng gia, mang theo bốn người một đường hướng Bộ phủ mà đi.

Không tới nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại, lúc vừa nhắc màn che lên, là từng đợt từng đợt tiếng kinh vang vọng, trước mắt là tòa phủ đệ so với Phụng phủ còn có phần khí phái hơn.

Bộ gia đại tang, cửa phủ treo đầy vải trắng pháp phối, mỗi một lúc đến hơn mười tên hòa thượng tụng kinh siêu độ.

Lúc Hoàng Tuyên đỡ Phụng Vũ Hoành xuống, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai nàng nói: "Tất cả Bộ gia đều đang ở ngoài cửa, như là đang đợi người."

Phụng Vũ Hoành lưu ý quan sát, quả nhiên, một đám người Bộ gia đều ra cửa phủ nghênh tiếp, nàng cũng có thể nhận ra được Bộ Nghi Thường ở bên trong, một đám thần thái vừa cung kính vừa lo lắng.

Không đợi nàng suy nghĩ nhiều, Phụng lão thái thái đã đi lên phía trước, đi theo phía sau là Trầm Ngự. Người nhà họ Bộ nhìn thoáng qua các nàng, duy chỉ một nam tử, người cùng Phụng Cần Nguyên tuổi không sai biệt lắm tiến lên hai bước thì những người còn lại tất cả đều mang theo địch ý.

Nam tử kia cúi chào Phụng lão thái thái, chủ động nói: "Phụng lão phu nhân có thể tự mình đến thăm, quả thật Bộ gia rất lấy làm vinh hạnh."

Lời vừa thốt ra, người nhà họ Bộ phía sau cũng truyền ra vài tiếng hừ nhẹ, Rõ ràng là xem thường. Nam tử trên mặt không nhìn được, xoay người lại về sau trừng mắt một cái, người nhà họ Bộ cũng sợ hãi một chút, cả đám cúi đầu xuống.

Trong lòng Phụng Vũ Hoành cũng có khẳng định, người đó chắc chắn là cha ruột của Bộ Nghi Thường và Bộ Thông, người cùng Diêu gia có ân tình, huynh trưởng của Bộ quý phi, Bộ Bạch Kỳ.

Trong lúc này suy nghĩ, Bộ Bạch Kỳ kia cũng là nhìn đến nàng, vừa xem thấy trong ánh mắt sinh ra mấy phần cảm khái, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu, xem như chào hỏi.

Phụng Vũ Hoành thì lễ một cái, chợt nghe lão thái thái nói: "Bộ thượng thư ra đi đột ngột, quả thực khiến người ta thốn thốn. Hôm nay lão thân dẫn theo ba tôn nữ đồng loạt đến thấp cho Thượng thư đại nhân nén hương, Cần Nguyên lúc hạ triều chắc cũng sẽ một đường đi ngang qua đây."

Bộ Bạch Kỳ nhanh chóng khom người nói cảm tạ, liếc mắt một cái, nhìn đến Trầm Ngự một thân quần áo trắng phau, đặc biệt trên tóc mai cài một đoá bạch hoa, lại gọi lên hân cho hân nhớ đến phụ thân đã mất.

Hắn một lần nữa đối với Trầm Ngự cúi đầu thật sâu: "Đa tạ Phụng đại tiểu thư."

Trầm Ngự cũng đáp lễ lại, tùy tiện nói: "Bộ đại nhân khách khí, đây là điều cần phải làm. Hôm nay Bộ gia đại tang, chuyện này so với bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn, chư vị chỉ cần ở trong phủ được rồi, không cần tất cả mọi người ra tập trung chỗ này chờ đợi chúng ta."

Bộ Bạch Kỳ sững sốt một chút, không biết Trầm Ngự câu nói này có ý gì, trong lúc nhất thời giật mình tại chỗ.

Phụng lão thái thái cũng cùng có ý nghĩ với Trầm Ngự, thuận theo nói tiếp: "Được rồi, mau mau trở lại linh đường thôi!"

Này vừa mới dứt lời, bỗng nghe trong đám người Bộ gia truyền đến vài tiếng cười nhạo. Phụng lão thái thái mặt hơi trầm xuống, còn chưa kịp phát tác, chợt nghe được trên đầu đường phía sau có âm thanh the thé hô lên... "Quý phi nương nương đến!"

Lần này, Phụng Vũ Hoành cùng Tường Dung đều thấy buồn cười.

Lão thái thái và Trầm Ngự tự mình đa tình đã đạt tới cảnh giới cao nhất rồi!

Chúng nhân cùng xoay người, đối diện quan đạo trước cửa phủ, tức thì nhìn thấy từ phía tây đi tới một chiếc long xa khí thế, đứng trên long xa là hai cung nữ bạch y, phía dưới là hai gã thái giám đi theo, tiếng hô vừa rồi chính là của thái giám.

Người nhà họ Bộ cùng với chúng nhân đến đây cũng viếng vẫn không được vào phủ mà cùng nhau quỳ xuống, Phụng lão thái thái cũng kéo Trầm Ngự quỳ xuống, đồng thời liếc mắt ra hiệu Phụng Vũ Hoành.

Từ trước đến nay Phụng Vũ Hoành cũng không hề so đo mấy loại hình thức nghi lễ này, cũng kéo Tường Dung quỳ xuống, sau đó khẽ nâng mắt, chỉ thấy long xa kia dừng lại, từ bên trong khiêng ra cái cang.

Quý phi trọng thương nằm trên cang là Bộ Bạch Bình, được hai thái giám đốc sức nâng lên, từ trên long xa từ từ đi xuống.

Bộ Bạch Bình bị Thiên Vũ để quãng từ điện xuống rất mạnh, tuy có cha nàng làm đệm lót lưng, nhưng vẫn thương tổn tới xương cốt toàn thân, thế cho nên xuất cung đến đưa tang cho cha cũng chỉ có thể nằm trên cang cứu thương mặc người nâng đỡ.

Người nhà họ Bộ thấy cảnh này, mặt ai cũng đều đen như tro, Bộ Bạch Kỳ đau xót muối muối, theo mọi người hành lễ vấn an sau đó liền đứng lên, vài bước chạy vội tới Bộ Bạch Bình đang nằm trên cang, nước mắt lưng tròng nói: "Nương nương."

Bộ Bạch Bình thấy người thân của mình cũng xúc động, nước mắt rờn rờn, chỉ nói: "Ca ca, là ta có lỗi với phụ thân."

"Nương nương đừng nói như vậy." Bộ Bạch Kỳ ngắt lời nàng, "Việc đã đến nước này, Bộ gia ai cũng không trách."

Bộ Bạch Bình cũng toàn thân áo trắng, trên đầu còn buộc tết khăn tang, chỉ nghe ca ca nàng nói được câu "Ai cũng không trách" nhưng kích thích đến thần kinh của nàng. Chỉ thấy nàng đột nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý trên thân đau đớn, mạnh mẽ cắn răng chống đỡ thân mình, ánh mắt thẳng hướng Phụng Vũ Hoành liền bắn tới.

Bộ Bạch Kỳ thầm nói không tốt, liền muốn nói chút gì kéo đề tài ra, chợt nghe âm thanh thê lương của Bộ Bạch Bình cất lên... "Nàng! Giết nàng! Giết nàng!" Kêu khàn cả giọng.

Nàng vừa kích động, làm hở vết thương trên người, Bộ Bạch Bình đau đến độ toát mồ hôi lạnh.

"Nương nương không nên kích động! Bảo trọng thân thể quan trọng hơn!" Người nhà họ Bộ vây quanh, vừa khuyên vừa dùng ánh mắt trừng Phụng Vũ Hoành.

Chuyện cung yến ngày ấy ai cũng biết, nguyên nhân là Phụng Vũ Hoành bắn cung thắng Bộ Nghi Thường, tất nhiên thân là cô cô ruột, giận không chỗ phát tát, liền giận chó đánh mèo, đánh Hoa phi, ai ngờ lại "dọa" Vân phi sợ hãi không dám đi ra. Nghe thì đúng là cũng không liên quan lắm, nhưng nói cho cùng, thì vẫn là do Phụng Vũ Hoành gây ra.

Về đến Bộ gia lại được Bộ Nghi Thường thêm mắm dặm muối, nên ai cũng cho rằng kẻ đầu sỏ hại chết Thượng thư Bộ đại nhân chính là Phụng Vũ Hoành. Bây giờ quý phi nương nương lại bị tức thành thế này, bọn tiểu bối làm sao có thể nhịn được, lập tức có mấy thiếu niên hơn 10 tuổi vọt tới muốn động thủ đánh Phụng Vũ Hoành. Mà Bộ Nghi Thường kia cũng giương ánh mắt độc ác nói với Bộ Bạch Bình: "Cô cô, thù tổ phụ chúng ta nhất định phải báo."

Mấy tên thiếu niên đó xông lại làm cho Phụng lão phu nhân sợ hãi, nhưng lại không dám tiến lên can, chỉ có thể hét lên... "A Hoành cẩn thận!"

Thế nhưng Phụng Vũ Hoành không thèm nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chú Bộ Bạch Kỳ, trong mắt mang theo nồng đậm khinh thường.

Bộ Bạch Kỳ giận đến đỏ bừng mặt, liền tiếng lên khiển trách... "Tất cả trở lại cho ta! Các ngươi muốn làm gì?"

Hắn là con trai duy nhất của Bộ thượng thư, Thượng thư vừa đi, trong nhà này tự nhiên do hắn chủ quản, một tiếng này cường độ rất lớn, mấy người thiếu niên lao vào Phụng Vũ Hoành cũng miễn cưỡng dừng lại.

Chợt nghe Phụng Vũ Hoành cất giọng không cao không thấp nói: "Ngoan ngoãn trở về là tốt, sẽ không chịu thiệt thòi gì. Ta dám cam đoan, đừng nói là các ngươi, cho thêm tám, mười người nữa, cũng không gây thương tổn được đến ta."

Lão thái thái nổi giận: "Bộ gia các ngươi muốn làm gì?" Nàng nhìn về phía Bộ quý phi, không hiểu nói: "Xin hỏi quý phi nương nương, Bộ thượng thư chết và A Hoành nhà chúng ta có liên hệ gì?" Lão thái thái lần đầu dùng giọng điệu này nói chuyện với đại nhân vật lớn, nói không sợ là nguy hiểm, nhưng cũng có chút đã nghiến. Chẳng phải là gan của nàng trở nên lớn, cũng chẳng phải nàng yêu thương Phụng Vũ Hoành, mà là nàng nhớ tới vị Bộ quý phi này là bị hoàng thượng tự tay ném xuống đê chết Thượng thư, mà A Hoành nhà nàng là được chính Hoàng thượng cho phép gọi một tiếng phụ hoàng, dưới quan hệ như vậy, nàng hiển nhiên phải biết đứng về phe ai, ai là người có thể lực sau lưng lớn hơn.

Bộ Bạch Bình mở to mắt trừng Phụng Vũ Hoành, căn bản là không đem Phụng lão thái thái để trong mắt: "Liên quan gì sao? Bản cung nói có chính là có!"

Bộ Nghi Thường cũng ở bên cạnh phụ họa: "Phụ thân, lẽ nào chúng ta không nên báo thù cho tổ phụ sao?"

"Ca ca! Người hại chết phụ thân ở ngay trước mắt, ca còn chờ gì?"

Bộ Bạch Kỳ bị hai người này bó tay, quý phi không thể mắng, vậy cũng chỉ có thể chửi nữ nhi của mình. Hắn liếc mắt nhìn Bộ Nghi Thường một phen, kéo người đến phía sau mình: "Ngậm miệng người lại cho ta!"

Nhưng vào lúc này, có một âm thanh bí ẩn truyền đến... "Đúng vậy! Thượng thư đại nhân bị quý phi nương nương đê chết, Bộ gia nếu không báo mối thù này, Thượng thư đại nhân ở dưới cửu tuyền làm sao có thể nhắm mắt đầu thai?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Hoành Hoành, Có Phải Ngươi Bị Kẻ Khác Khi Dễ?

Thanh âm này vừa phát ra, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Phụng Vũ Hoành. Chỉ thấy nàng sớm đã đứng dậy, đứng ung dung, nhìn thẳng vào Bộ

quý phi, trong ánh mắt ấy cuối cùng lại mang theo chút lửa giận bất bình: "Thượng thư đại nhân nửa đời vì nước, vì Đại Thuận tận tâm tận lực, đến khi già chẳng những không thể an hưởng tuổi già, lại vẫn bị nữ nhi của mình dè chết, thật là... làm người ta thổn thức."

Khi nàng nói ra lời này, bi thương cũng dần hiện lên khuôn mặt.

Người nhà họ Bộ ai ai cũng sững sờ đến bất động, có một vài tiểu hài tử không hiểu chuyện khi nghe Phụng Vũ Hoành nói như vậy, trong lòng cũng có chút mờ lung khó tả.

Bọn hần căn bản cũng không hiểu sao Bộ Nghệ Thường cùng Bộ quý phi lại đem cái chết của Thượng thư Bộ đại nhân đổ hết lên đầu của vị tiểu thư họ Phụng này, cũng giống như mọi người đều nói, Thượng thư đại nhân là bị Bộ quý phi dè chết, mà người ném quý phi nương nương, là đương kim Thánh thượng, chẳng lẽ muốn bọn họ đi tìm Hoàng thượng mà nói lý lẽ?

Mất thấy người nhà họ Bộ đang bắt đầu thay đổi cảm xúc, Bộ quý phi tức giận đến lục phủ ngũ tạng đau nhói, "Phụng Vũ Hoành!" Nàng gần như nghiêng răng ken két, "Nha đầu miệng lưỡi bén nhọn, sự việc rốt cuộc nguyên nhân ra sao, trong lòng ngươi hiểu rõ nhất!"

Bộ Nghệ Thường cũng hung hăng nói: "Ngươi không nên quá phách lối!"

Bộ Bạch Kỳ không dám nói quý phi, chỉ đành quát lớn nữ nhi của mình: "Chuyện này chưa đến phiên ngươi mở miệng"

Phụng Vũ Hoành lại gạt đầu với Bộ Nghệ Thường và Bộ quý phi, nói: "Đúng là ta hiểu rõ nhất! Chuyện này nguyên nhân là do Bộ cô nương tìm ta so tiền thuật, ta phản đối nhiều lần, nhưng nàng kiên quyết hùng hổ dọa người. Đến khi ta thắng tài bán cung, trong lòng quý phi nương nương buồn bực nóng nảy, lúc này mới đắc tội Hoa phi, chọc Vân Phi cùng Hoàng thượng nổi giận." Nàng nói chuyện, bất chợt nhìn chăm chú vào Bộ Bạch Kỳ, lại chỉ ngón tay về phía quý phi và Bộ Nghệ Thường, nghiêm mặt nói: "Đầu sỏ của mọi chuyện đều ở đây, Bộ lang trung ngươi còn chờ cái gì?"

Toàn bộ người Bộ gia đều hít một hơi khí lạnh không nên lời, trước đây chỉ nghe vị nhị tiểu thư Phụng gia này từ nhỏ đã bị đưa vào son thôn mặc sống chết, bên ngoài cũng gọi nàng thiên kim sơn dã. Thế nhưng qua đêm cung yến hôm trước, Phụng Vũ Hoành dùng ba mũi tên khẳng định bản thân mình, khiến ai ai cũng khiếp sợ. Đặc biệt hôm nay, người nhà họ Bộ xem như lĩnh giáo trình độ ngôn ngữ của nàng, quả là nữ nhi phù Thừa tướng, khí thế ép người, để cho bọn hần cả thò dốc cũng cảm thấy bị dè nén.

Phụng Vũ Hoành nói đến nỗi Bộ Bạch Kỳ cũng phải cầm nín tại chỗ, kỳ thực trong lòng hần cũng biết rõ chuyện này không trách được Phụng gia, nhưng bất hần đắc tội Bộ quý phi, định tội nữ nhi duy nhất của mình, thật tâm là hần không làm được chuyện này! Trong lúc nhất thời, đều cảm thấy vạn phần lúng túng, không cách nào để kéo về được nữa.

Tất cả mọi người ở đây cũng không ai dám lên tiếng, mà người đến đây cũng vắng vẻ bị chặn ở cửa phủ càng ngày càng nhiều, ngay lúc này chỉ nghe trong Bộ phủ có âm thanh già nua trầm thấp khàn khàn nhưng không mất uy nghiêm truyền đến... "Đủ rồi!" Chỉ hai chữ, người nhà họ Bộ cùng xoay người lại, hướng về phía phát ra thanh âm cùng khom người hành lễ, ngay cả quý phi Bộ Bạch Kỳ cũng ngậm miệng, nhìn tới nơi ấy, thần sắc cung kính.

Phụng Vũ Hoành quay đầu nhìn, chỉ thấy từ cửa phủ một vị lão thái thái đi ra, tuổi lớn hơn tổ mẫu nàng năm, sáu tuổi, một thân tang phục trắng phau, trên đầu quấn một vòng vải trắng, sắc mặt bi ai, nhưng con ngươi bóng lưỡng, trong tay cũng chống cây quyền trượng, bước chân nặng nề hữu lực, khí thế phát ra lập tức khiến Phụng lão thái thái bị dè ép.

Bộ Bạch Kỳ gọi lão thái thái một tiếng: "Mẫu thân."

Chỉ thấy Bộ gia lão thái thái sau khi đứng vững, hung hăng liếc Phụng Vũ Hoành, rồi sau đó lại quay mặt trầm giọng nói: "Hôm nay là ngày gì? Vậy mà các ngươi làm loạn đến bước này, các ngươi xứng là người Bộ gia sao?"

Lão thái thái giận dữ, người nhà họ Bộ cũng không ai dám lên tiếng.

Phụng lão thái thái dường như bị khí thế của đối phương dọa sợ, có chút không được tự nhiên. Phụng Vũ Hoành tiến đến bên người nàng nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, ngài là mẫu thân của đại quan nhất phẩm, cho dù Bộ lão thái thái này mang trên mình cáo mệnh, nhưng tổ mẫu cũng không cần cúi đầu trước mặt bà ta."

Phụng lão thái thái vừa nghĩ cũng đứng, đối phương bởi vì có nữ nhi làm quý phi, giúp nàng cầu xin cái cáo mệnh, nhưng đến cùng con trai của nàng là đại quan nhất phẩm, cao hơn một giai thượng thư chết đi kia, vì sao phải khiêm tốn?

Nghĩ thông suốt điểm này, đầu Phụng lão thái thái lại nâng lên một chút.

Bộ lão thái thái cũng không dám dùng cáo mệnh tự xưng, chủ động khom người với Phụng lão thái thái: "Phụng gia có thể tới cùng viếng vong phu, quả thật làm vinh hạnh Bộ gia."

Quý phi vẫn chưa mở miệng rốt cục lại không nhìn được, tròng Phụng Vũ Hoành nói: "Muốn đi vào cùng viếng cùng được, nhưng ngươi phải quỳ xuống mà bò vào cho bốn cung, bò đến đụng đầu vào linh đường!"

Khi nàng nói xong lời này dùng mười phần lực, cổ họng cũng khàn đi, khí thế quý phi lập tức bày ra, dọa mọi người một trận.

Phải quỳ bò cho đến khi đầu đụng vào linh đường, đại lễ như thế, mà lại rơi trên một vị tiểu cô nương khác họ?

Trong lúc nhất thời, trong đám người đến đây cùng vắng vẻ nghị luận sôi nổi, đều chỉ Bộ quý phi lấy thế dè người, Bộ gia đối với chuyện này hoàn toàn

không có lý.

Đại thái giám bên người quý phi bất chợt hét cao... "Yên lặng!" Đám người trong nháy mắt yên tĩnh lại.

"Phượng Vũ Hoành." Bộ quý phi không chịu được nữa, một lần nữa nằm lại trên sàng, "Bản cung là hoàng phi cao quý, thế nào, bắt người quý cũng không quý được sao?"

Phượng lão thái thái bắt đầu khó chịu, nàng là trưởng bối, không nhìn thấy thì không sao, nhưng hôm nay đã đi theo, không thể để người khác bắt nạt tôn nữ của Phượng gia.

Phượng lão thái thái chuẩn bị nói vài câu, thế nhưng ống tay áo lại bị một bàn tay nhỏ níu chặt lại, nàng ngoái đầu nhìn thì ra là Trầm Ngư.

"Tổ mẫu, từ trước đến giờ nhị muội muội đều thông minh, sẽ tự có biện pháp, nếu người mà dính vào chuyện này, họa may lại liên lụy đến gia tộc." Lão thái thái nghe Trầm Ngư nhắc nhở, miệng đang há to lập tức đóng trở lại. Đúng rồi! Phượng Vũ Hoành lúc nào chịu thiệt thòi? Lúc này nàng không thể nói chuyện, vừa nói chuyện, sợ là Bộ gia càng không buông tha.

Quý phi áp bức ở ngay trước mắt, người ở đây đều nôn nóng muốn nhìn kết quả, Bộ Bạch Kỳ vạn nhất bắt đắc dĩ, đành phải nhẹ giọng cầu viện Bộ lão thái thái: "Mẫu thân, ngài khuyên nhủ quý phi nương nương, hôm nay là đại tang phụ thân, vẫn nên làm việc ôn hòa một chút!"

Bộ lão thái thái xoay đầu qua chỗ khác, không để ý Bộ Bạch Kỳ chút nào.

Nhưng vào lúc này Phượng Vũ Hoành tiến lên vài bước, đi tới bước trước mặt lão thái thái, nhìn Bộ gia mọi người một vòng, sau đó nói: "Quý phi nương nương là quý nhân, cũng là trưởng bối, muốn A Hoành quý, vậy A Hoành tự nhiên sẽ quý. Chỉ là A Hoành có một chuyện không rõ, còn muốn cùng Bộ đại nhân và Bộ lão phu nhân lĩnh giáo một hai."

Bộ Bạch Kỳ vội vàng nói: "Mời nói."

Gương mặt Phượng Vũ Hoành hiện lên một chút kinh ngạc, "A Hoành thật sự không hiểu, là nữ nhi thân sinh của Thừa tướng đại quan nhất phẩm mà phải làm đại lễ như vậy với Thượng thư đại nhân quan nhị phẩm, vậy ban đầu mẫu thân ta qua đời, tại sao toàn bộ hải tử Bộ gia không dùng đại lễ như vậy mà đến lĩnh cửu mẫu thân ta?"

Bộ Bạch Kỳ sùng sờ, lúc trước tang lễ của Đại phu nhân Phượng phủ, nhưng Bộ gia chỉ có mình hấn đến.

Phượng Vũ Hoành nói tiếp: "Nếu đã không có, vậy chuyện cũ coi như qua, nhưng ngày giỗ của mẫu thân ta năm sau, Bộ đại nhân phải nhớ kỹ cho ta mang theo bọn nhỏ cùng nhau đi dập đầu trả nợ. Chắc là phụ thân ta khoan hồng độ lượng, chắc sẽ không so đo những cái dập đầu muộn một năm." Nàng nói xong, rồi cất bước xoay người, tiến lên hai bước về phía đại môn Bộ gia, đi thẳng tới vị trí cửa phủ rồi dừng lại, sau đó vén váy lên, làm bộ quỳ xuống.

Nhưng vào lúc này, ngay trên quan lộ Bộ quý phi vừa đến, lại có một chiếc long xa từ từ đi đến.

Long xa kia còn khí phái hơn của quý phi, kích thước cũng lớn hơn, dàn giáo hoàng kim ngọc, bên ngoài dùng một loại màn trướng mỏng, bao phủ toàn xe. Màn trướng lụa mỏng màu xanh nhạt, như lộ ra nguyệt quang thần bí, khe khẽ người nhìn một cái thì không tự giác bị hấp dẫn tất cả thần kinh, hồn cũng như rơi vào trên long xa ấy, tầm mắt không tài nào rời đi được.

Lúc này, đầu gối Phượng Vũ Hoành đã cong nửa dơi, mắt thấy sắp quỳ trên nền đất. Bộ lão thái thái bất chợt bước nhanh về phía trước, một tay bắt lấy tay Phượng Vũ Hoành, cản trở thế quỳ, đồng thời nói: "Từ từ."

Phượng Vũ Hoành nhếch môi nghiêng đầu, nhìn nàng lúc này đều toát lên một loại thần sắc quý dị, mắt nhìn thẳng Bộ lão thái thái tâm ác độc co quắp vài lần.

"Quý phi nương nương có chỉ, A Hoành sao không thể quỳ?" Nàng thần nhiên mở miệng, còn nở một nụ cười nói, "Lão thái thái mau mau buông tay, bằng không quý phi nương nương trách tội xuống, A Hoành cũng không dám đương nổi."

"Phượng gia tiểu thư quá lời rồi." Bộ lão thái thái túm chặt cánh tay của nàng chỉ là không cho nàng quỳ, "Quý phi nương nương vừa rồi chẳng qua nói đùa một câu, không thể coi là thật."

"Thật vậy sao?" Phượng Vũ Hoành lúc này mới đứng dậy, nhìn về phía mọi người ở Bộ phủ, lại liếc nhìn kia long xa đã sắp đến gần, cuối cùng, tầm mắt rơi trên người Bộ Bạch Bình, cất cao giọng nói: "Bộ lão phu nhân nói quý phi nương nương đang đùa với A Hoành, chẳng lẽ nương nương vất vả ra ngoài phủ một chuyến, chỉ vì nói đùa một câu sao? Chuyện thật lạ. A Hoành sẽ nhớ rõ chuyện lạ này kể lại cho phụ hoàng và mẫu phi, bọn họ thường ở thâm cung, chắc chắn cũng đã chán chết rồi, vừa vặn có thể đem chuyện lạ như vậy để bọn họ giải sầu, đa tạ Bộ quý phi vì phụ hoàng và mẫu phi phân ưu."

Nàng vừa xuất khẩu thành câu, từ trên xuống dưới nhà họ Bộ, tim ai nấy đều đập thành thịch, ngay cả Bộ Bạch Bình cũng có chút hồi hận.

Sao nàng có thể quên chuyện này chứ, Phượng Vũ Hoành là do chính miệng Hoàng thượng chấp nhận cho nàng gọi một tiếng phụ hoàng nha, còn có vị bá chủ một phương kia trong hậu cung Văn phi chấp nhận nàng gọi mẫu phi!

Bây giờ Phượng Vũ Hoành lời luôn cả phụ hoàng và mẫu phi của nàng ra, Bộ gia ai còn dám nói cái gì nữa bây giờ?

Phượng lão thái thái cảm thấy đặc biệt thỏa mãn! Nàng chỉ biết, vị nhị tôn nữ này xưa nay đều sẽ không ăn thiệt, không chỉ không chịu thiệt, còn đặc biệt am hiểu phân tương nhất quân(*), đem tất cả người vốn ngạo mạn đè xuống. Lần nào cũng là kịch hay không hồi kết, lần này cũng không hề ngoại lệ.

(*) *Phân tương nhất quân*: nghịch chuyển thế cuộc.

Tướng Dung cũng cảm thấy nhị tỷ tỷ nàng làm việc quá tuyệt vời! Cứ như táng thẳng mặt Bộ gia vài cái! Các người gọi quý phi nhà các người ra dọa người sao? nhà chúng ta lại đem Hoàng thượng và Vân phi ra, cả hai người, người nào cũng đều có thể lấy cái mạng của các người đó nha.

Cũng chỉ có Phượng Trầm Ngư cần rằng nghiêng lợi, trong lòng vô cùng thất vọng. Nàng thật sự hy vọng, Bộ quý phi có thể bắt Phượng Vũ Hoành quỳ bò vào đền linh cữu cùng đầu vào linh đường! Nàng còn hết sức hy vọng Phượng Vũ Hoành tức giận uất ức đến nổi hộc máu mà chết. Phải, đúng vậy, Phượng Vũ Hoành chết rồi mới tốt, nếu nàng còn sống, chính mình sẽ vĩnh viễn không có ngày nổi danh!

Trầm Ngư nắm chặt cả hai tay giấu trong lớp áo, ánh mắt âm trầm nhìn xoáy thẳng vào Bộ Nghi Thường. Dưới cái nhìn của nàng, Bộ Nghi Thường tuyệt đối có giá trị hơn so với Thanh Nhạc. Một Thanh Nhạc phế đi, cũng không có nghĩa là nàng không tìm được đồng đảng. Chỉ cần Phượng Vũ Hoành còn sống, nàng tin chắc rằng, không tốn thời gian dài, kinh thành lớn như vậy chắc chắn sẽ luôn có đồng đạo cùng nàng nói chuyện.

Ngay lúc Trầm Ngư nhìn đến, Bộ Nghi Thường cũng chú ý tới nàng, ánh mắt hai người đan xen nhau, người xưa có câu "Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu". Điều này hoàn toàn đúng.

Trong lòng Bộ lão thái thái lo lắng, liếc nhìn long xa đã dừng lại, vội vàng giục Bộ Bạch Kỳ: "Mau mời Phượng gia vào phủ."

"Dạ." Bộ Bạch Kỳ vừa mới trả lời, lại nghe long xa kia phát ra âm thanh quái khí mị hoặc chứng sinh...

"Hoành Hoành, có phải người bị kẻ khác bắt nạt?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Cùng Một Tên Quan Nhị Phẩm Thì Có Nhân Tình Gì?

Thanh âm quen thuộc khiến Phượng Vũ Hoành kéo cong khoé môi cười nhẹ, cũng làm tâm người Bộ gia chìm xuống hết mức.

Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, sao hán lại tới đây?

Người Bộ gia tuyệt đối không ngờ Cửu hoàng tử sẽ đến cùng viếng, bởi vì Bộ Thượng thư chết có liên quan trực tiếp đến mẫu phi Huyền Thiên Minh là Văn Phiến Phiến, ai cũng có thể sẽ đến, nhưng hán không thể.

Cũng có thể do hán là người làm việc không theo lẽ thường nhất, càng không hán không tới thì lại càng tới.

Bộ Bạch Kỳ hết cách rồi, dẫn theo toàn bộ Bộ gia quỳ xuống trước chiếc long xa ấy, hán dẫn đầu nói: "Khấu kiến Ngự Vương điện hạ."

Rèm long xa được vén lên, một chiếc xe đẩy bay ra trước tiên, người ngồi trên đó một thân mặc tử y đeo mặt nạ vàng chính là Huyền Thiên Minh. Theo sau hán xuống long xa là một nam tử như thiên tiên mặc áo bào màu xanh, thì ra là Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Bộ Bạch Kỳ nhanh chóng bổ sung một câu: "Thuần vương điện hạ thiên thiên tuế."

Mọi người cùng lặp lại câu nói tương tự, Bộ lão thái thái tim nhảy lên tới cổ, trực giác nói cho nàng biết, hai vị hoàng tử này chắc chắn không phải đến cùng viếng.

Nhưng lúc này, lời nói Bộ Bạch Kỳ đã ra khỏi miệng... "Hai vị điện hạ có thể tới cùng viếng cho gia phụ, Bộ phụ cảm thấy vô cùng vinh hạnh."

Chỉ thấy Huyền Thiên Minh nhíu mày đề cao giọng hỏi một câu: "Đến cùng viếng?"

Phượng Vũ Hoành buồn cười nhìn một màn kịch sắp diễn ra, ánh mắt rơi trên hoa phục màu tím của Huyền Thiên Minh, hán thích mặc áo màu tím là thói quen cả thiên hạ đều biết. Trang phục như vậy sao có thể đến cùng viếng được, thấy vậy Bộ gia và Phượng Trầm Ngư, cứ phải nghĩ thế.

Huyền Thiên Minh hỏi một câu, Bộ Bạch Kỳ hán cũng không hiểu ý của Huyền Thiên Minh, lại không dám hỏi ngược lại, chỉ đành khoanh tay đứng tại chỗ, một câu cũng khoanh nói được.

Đến lúc này Huyền Thiên Hoa mở miệng giải thích: "Bộ đại nhân hiểu lầm rồi, bốn vương và cửu đệ đi đến đại doanh ở kinh giao, vừa khéo gặp gỡ ở đây. Nghe nói đệ muội theo lão phu nhân Phượng gia đến Bộ phủ cùng viếng, nên quyết định qua đây xem một chút."

Trán của Bộ Bạch Kỳ toát đầy mồ hôi lạnh, chỉ trách miệng mình lẩm lòi, nói nhiều sai nhiều.

Huyền Thiên Minh cũng mở miệng, dùng âm thanh quái gở như cũ nói: "May mà bốn vương đi qua, bằng không A Hoành nhà chúng ta phải chẳng sẽ bị người ta bắt nạt đến chết." Hần vừa nói vừa vẩy tay với Phụng Vũ Hoành, nàng đi lên phía trước, nhét bàn tay nhỏ của mình vào bàn tay hắn. Chợt nghe Huyền Thiên Minh quay qua hỏi Bộ quý phi: "Bộ Bạch Bình, có phải người cảm thấy nằm như vật không được thoải mái? Hay muốn nhắm mắt mà nằm?"

Phụng Vũ Hoành suýt bật cười lên tiếng, nhanh chóng cúi thấp đầu, tốt xấu gì cũng phải cho Bộ gia chút thể diện.

Nhắm mắt lại nằm, đó chẳng phải người chết sao.

Đường đường là quý phi bị hấn mĩa mai một câu mà nói không nên lời, Huyền Thiên Minh lại tiếp tục bổ sung một câu: "Bản vương có thể tác thành tâm nguyện cho người."

Bộ Bạch Bình bị dọa mặt mũi trắng bệnh, nàng còn nhớ rõ năm ấy Huyền Thiên Minh một roi quát chết sủng phi Hoàng thượng thích nhất, roi đó hạ thật vô tình, cả mắt cũng chưa nhắm một cái.

Đáng sợ hơn là, Hoàng thượng cũng không trách hấn một câu, lại sai người qua loa mang sủng phi ra chôn. Ân sủng ngày xưa như mây khói phù vân, ngay cả mẫu tộc của sủng phi ấy cũng bị liên lụy, toàn tộc bốn mươi lăm khẩu, không một ai còn sống.

Nàng thừa biết, trong lòng Hoàng đế, nữ nhi và nhi tử không thể đánh đồng với nhau, đặc biệt là nữ nhân như nàng, kẻ không có con trai.

Bộ gia một người cũng không dám lên tiếng, các hài tử nhỏ tuổi nhất cũng bị người bên cạnh lấy tay che kín miệng, chỉ sợ nói một câu không đúng chọc giận một vị ôn thần.

Nhưng họ cũng thấy rõ ôn thần trước mặt họ cũng chẳng thèm ngó đến Bộ gia bọn họ, chỉ một lòng nói chuyện với nhi tử nhà mình thôi. Chỉ là lời nói ra làm người khác nghẹn khuất... "Một tên quan nhị phẩm đã chết, người lạnh chanh đến viếng làm gì?"

"Đi bái nhân tình."

"Phụ thân người là đại quan nhất phẩm, Thừa tướng đương triều, hần cùng một tiểu quan nhị phẩm có nhân tình gì?"

"Không thể nói như vậy, tất cả đều là thần tử dưới chân thiên tử, phải biết sống hoà thuận với nhau!"

"Nếu người đều chết hết, hần sống chung với ai? Ta thấy Phụng Vũ Hoành cũng sống quá lâu rồi đó."

Phụng Vũ Hoành liếc mắt nhìn hần một cái: "Ồ trước mặt người ngoài nói chuyện chú ý một chút."

"Ừ, dù sao Phụng gia người cũng đã cho Bộ gia hần đủ mặt mũi rồi, nhưng người ta cho bọn hần thể diện mà bọn hần không cần, vậy cũng không cần phải đi vào. Đi về, lấy Hậu Nghệ cung của người, ta dẫn người vào đại doanh dạo chơi."

Hai người nói chuyện như chồn không người, nhưng lời nói lại lộ ra rất nhiều tin tức. Đặc biệt câu cuối cùng, tất cả mọi người đều nghe ra bảo vật trấn quốc Hậu Nghệ cung ở trong tay Phụng Vũ Hoành, tin này làm cho toàn bộ người Bộ gia đều hít một hơi khí lạnh.

Bộ Nghệ Thường lại vô cùng phẫn hận!

Thì ra một trận so tài tiền thuật kia, Phụng Vũ Hoành không những thắng một cái trăm đầu phụng mà đến kỳ vật trấn quốc Hậu Nghệ cung cũng rơi vào tay nàng.

Mất thấy Bộ gia lão thái thái lườm nàng, Bộ Nghệ Thường cúi đầu, nàng biết, bản thân thua thật sự quá thảm rồi.

"Không." Phụng Vũ Hoành lại mở miệng nói, tay không ngừng lôi kéo cánh tay Huyền Thiên Minh mà lắc lắc: "Cũng đã đến đây rồi, nên vào thắp một nén hương. Dù sao ngày ấy Thượng thư đại nhân chết trước mặt ta, không đi thắp nén hương trong lòng luôn bất an."

"Cũng tốt." Huyền Thiên Minh không nhìn người khác như cũ, trong mắt hần tất cả chỉ có duy nhất vị hôn thê chưa qua cửa này. "Nhưng nếu như người muốn đi vào, thì phải đem khí độ hoàng thất mà vào, đừng để bốn vương mất mặt, càng đừng làm cho phụ hoàng mất mặt!"

"Ta biết rồi." Nàng nở nụ cười yếu ớt, lời nói ngoan ngoãn.

Huyền Thiên Minh ngồi thẳng dậy, đưa tay xoa xoa đầu nàng, chợt nghe Bộ Nghệ Thường truyền đến thanh âm: "Điện hạ không cảm thấy Phụng gia nhị tiểu thư quá kiêu ngạo sao?"

Huyền Thiên Minh không thèm so đo với nàng, cũng không tức giận, vẫn nhìn Phụng Vũ Hoành hỏi ngược lại: "Bốn vương tình nguyện sủng nịnh nàng thành thế này, thế nào, người có ý kiến gì?"

Khuôn mặt Bộ Nghệ Thường hiện lên vẻ đố kỵ, trong mắt lại hiện lên sự quật cường. Cùng là nữ nhân đính ước với hoàng tử, vì sao Tứ hoàng tử đối với nàng, thái độ thua xa Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, như vậy.

Nàng không cam lòng!

Lại nói đến đây, Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Hoa cũng không định sẽ ở chỗ này lâu, hai người cùng dặn dò Phượng Vũ Hoành vài câu, lúc này mới một trước một sau lên long xa.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống đất đưa tiễn, chờ đến khi long xa bắt đầu chậm rãi cất bước, người nhà họ Bộ mới thở phào một hơi.

Nhưng vào lúc này, chợt nghe được trong long xa kia càng đi càng xa lại có thanh âm của Huyền Thiên Minh nói rõ ràng: "Người nhà họ Bộ, các người cần phải nhớ đến Phượng phủ dập đầu cho Đại phu nhân qua đời, từ cửa phủ vào đứng đến trước bài vị, một bước cũng không thể thiếu."

Tiếp theo, Huyền Thiên Hoa cũng dùng thanh âm xuất trần mà nói, thanh âm nhưng lại nhắc nhở Bộ Nghê Thường... "Nữ hài tử không cần có lòng hạo thắng quá mạnh, bởi vì đôi khi càng là sự việc mình chắc chắn sẽ thua một cách thảm hại nhất."

Bộ Nghê Thường gục đầu xuống, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Huyền Thiên Minh đối xử với Phượng Vũ Hoành, càng nghĩ càng thấy uất ức.

Mà vị quý phi Bộ Bạch Bình kia, sớm đã mất khí thế lúc trước, nuốt cổ họng đau nhói nằm ở trên cang, mặt nhợt nhạt hướng lên trời cao, trong mắt là một mảnh trống rỗng.

Mà người lúc này cảm thấy thỏa mãn đã ghiên nhất là Phượng lão thái thái. Nàng vốn cảm thấy Cửu hoàng tử chỉ là nhằm vào Phượng gia thôi, nhưng bây giờ mới biết, đối tượng hẳn nhắm đến là người không tốt với Phượng Vũ Hoành. Bộ gia thì đã làm sao? Quý phi thì thế nào? Còn không phải bị nắn gối xà! Còn không phải bị chinh đồn cho á khẩu không trả lời được!

Nàng càng nghĩ càng thấy có Phượng Vũ Hoành bên cạnh Phượng gia càng ngày càng phát dương quang đại, liền kéo đứa nhỏ vào lòng ngực mình an ủi một phen, thoáng nhìn lại ở giữa sân, lại chứng kiến Phượng Trầm Ngư đang mất hồn mà nhìn phương hướng long xa đi xa, trên mặt càng hiện lấp lửng điểm ứng hồng.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới Phượng Cẩm Nguyên từng đề cập tâm tư của Trầm Ngư, không khỏi trầm mặt xuống dưới, lôi kéo Trầm Ngư một phen, cuối cùng cũng kéo lại suy nghĩ của nàng.

Ai nghĩ được, Bộ quý phi lúc này cũng chú ý tới Trầm Ngư, chỉ thấy thần sắc nàng cân nhắc nhìn đến nửa ngày, mới nghi hoặc mà mở miệng: "Người nhà họ Phượng là gan ai cũng lớn như vậy sao?"

Nghe nàng nói chuyện như vậy, Bộ lão thái thái trừng mắt liếc nàng, nhỏ giọng quát lên: "Phụ thân người đã không còn, đừng có lại sinh sự thêm nữa."

Bộ Bạch Bình cảm thấy ủy khuất, "Mẫu thân, rõ là vị đại tiểu thư Phượng gia này dám kháng chỉ!"

Một câu nói, tất cả mọi người sùng sốt, không ai rõ Bộ quý phi nói vậy là có ý gì.

Phượng Vũ Hoành lại nhìn Bộ quý phi nhưng chỉ cười không nói, nhất quyết khoanh tay đứng nhìn làm lòng lão Phượng thái thái mát lạnh, nàng nghĩ tới, Hoàng hậu nương nương có ý chỉ, Trầm Ngư chỉ cần xuất môn ra phủ, nhất định phải tô phấn đen lên mặt, thế nhưng hôm nay...

"Quý phi nương nương minh giám!" Trầm Ngư cũng là người thông minh, nghĩ chút liền quỳ xuống, "Trầm Ngư cũng chẳng phải có ý kháng chỉ, chỉ là hôm nay là tang lễ Thượng thư đại nhân, Trầm Ngư một thân thuần trắng tang phục còn có tóc mai hoa bạch sắc hoa, thực sự không thích hợp tô son kẻ phấn! Nương nương có thể người nhìn cho rõ, Trầm Ngư hôm nay chưa thoa một chút phấn son, một tâm đến vì Thượng thư đại nhân mà thấp nén hương."

Bộ Bạch Bình vốn định nói lại hai câu, nhưng Bộ lão thái thái đã dành nói trước... "Tâm ý Phượng gia đại tiểu thư lão thân nhận, thỉnh chư vị mau mau vào phủ, để Bạch Kỳ pha trà bồi tội." Vừa nói vừa trừng mắt về phía Bộ Bạch Bình, trong ánh mắt toàn là cảnh cáo.

Bộ Bạch Bình cũng không phải người ngu, tự nhiên rõ ràng cái gì gọi là có chừng có mực. Phượng gia dù sao cũng đã đề lên đầu Bộ gia rồi, cho dù có nàng làm quý phi thì sao, cũng chỉ là một quý phi không có con, trong cung so với một tiếp dư thì... khác gì nhau? Nói cho cùng, Bộ gia bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào con trai độc nhất của đại ca Bộ Bạch Kỳ là Bộ Thông mà thôi.

Nàng bắt đầu đi nằm lại cang cứu thương, khoát tay, thái giám đốc sức nhắc nàng vào bên trong phủ.

Phượng gia cũng cùng vào Bộ phủ, Trương Dung đi sau cùng, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Nàng cảm thấy chắc chắn phải về rèn luyện lòng can đảm một chút, đặc biệt là những lúc nàng cùng nhị tỷ tỷ ra ngoài, chứ không lần nào cũng gặp chuyện như thế này nàng chắc sẽ bị dọa chết mất.

Rốt cuộc vào linh đường, bởi vì tất cả người của Bộ phủ đều đi ra cửa nghênh tiếp quý phi, chỉ lưu lại chút hạ nhân, nhưng tiền giấy vẫn đốt không ngừng, đốt đến nỗi trong linh đường đều là mùi tiền vàng mã đầy cộm.

Người nhà họ Bộ trở lại linh đường, liền thay vị trí cho bọn hạ nhân, Phượng lão thái thái mang theo ba vị cô nương cùng nhau tiến lên nhận hương đốt, cắm hương vào trong lư hương linh tiền. Cứ nghĩ mọi việc thuận lợi, nhưng khi đến phiên Phượng Vũ Hoành cắm hương, bất chợt không biết từ nơi nào chạy ra một tiểu hài tử, thoáng cái đã đứng vào trên người nàng.

Tay run một cái, hương rơi mất.

Nàng cũng không để tâm tư đi đón nhang hương rót xuống, mặc cho nó rơi trúng đám vàng mã mà hừng hực bóng cháy.

Hạ nhân của Bộ gia nhanh chóng tiến lên dập tắt ngọn lửa, Bộ Bạch Kỳ quát mắng đứa nhỏ: "Đây là nơi nào? Cho phép người chạy tán loạn khắp nơi sao?"

Hải tử bị dọa oa oa khóc lớn, Phụng Vũ Hoành không để ý chút nào, chỉ là nói: "Cũng chỉ là một tiểu hải tử không hiểu chuyện, Bộ lang trung chó trách hần. Chỉ là hải tử nhất định phải coi chừng, đặc biệt ở nơi này, vừa rồi chỉ là đánh rơi nhang, nếu đụng ngã chậu than, vậy chính là đại sự không tốt. Lúc trước linh đường mẫu thân ta chính là vậy bị thiêu hủy, a, nói đến mới nhớ, là cả thi thể cũng cháy hòng a?"

"Phụng tiểu thư xin nói chuyện ý tứ chút!" Bộ lão thái thái nổi giận.

Phụng Vũ Hoành lại cười cười, cũng không biện giải, chỉ là nói: "Lời thật cũng không dễ nghe, lão phu nhân thứ lỗi."

Nàng một lần nữa cầm hương lại cho tốt, sau liền lui vài bước, liền chuẩn bị đứng ở bên cạnh chờ Phụng lão thái thái trở về. Thời điểm nàng lui về sau, thì cái tiểu hải tử vừa va vào nàng giờ chân ra cố ý gạt chân nàng ngã, nàng nâng bước chân lên liền chần chờ một lúc rút chân lại, thân mình lay nhẹ, chỉ cảm thấy cánh tay có người đỡ một cái, sau đó một cái thanh âm mang theo oán khí giận dữ trên đỉnh đầu vang lên: "Cẩn thận."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Trúng Tà

Vì việc tuyển thêm người làm cùng không khả thi lắm, nên từ giờ, sau chương này, tôi lại làm một mình. Vì vậy, thời gian đăng cũng sẽ lâu một chút và không cố định. Có thể 1 ngày 2 chương là chuyện bình thường, cũng có thể 1 tuần 2,3 chương. Vì vậy, mong mọi người vẫn tiếp tục theo dõi thêm 2,3 năm nữa là thời gian dự kiến xong truyện. Cảm ơn mọi người.

Edit: KeyKhun

Beta: Sawol

Chương 143: Trúng tà

Phụng Vũ Hoành nhíu chặt mi tâm, năng lực phân biệt âm thanh của nàng cực kỳ đặc biệt, chỉ cần là âm thanh mà nàng nghe qua một lần, tuyệt đối không bao giờ nhầm lẫn. Giống như câu "Cẩn thận" này, nàng không cần ngẩng đầu lên cũng đã biết người nói là ai.

Nhẹ nhàng rút cánh tay về, nhẹ cúi người, biểu tình trên mặt ung dung ổn định, "A Hoành tham kiến Tương vương điện hạ."

Tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ!

Lập tức, mọi người cùng quỳ bái lần nữa.

Huyền Thiên Dạ khẽ giờ tay, nói: "Đều đứng lên đi! Hôm nay là đại tang của Bộ Thượng thư, những lễ nghĩa này miễn hết đi." Vừa nói, vừa nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, "Người không sao chứ?"

Phụng Vũ Hoành lắc đầu: "Đa tạ điện hạ quan tâm, không sao."

Huyền Thiên Dạ cũng không nhiều lời, nhưng chủ động đỡ Phụng Vũ Hoành một cái, đỡ nàng đến bên cạnh, rồi mới tiến lên phía trước dâng hương cho Bộ Thượng thư.

Hắn là người muốn làm đại sự, tuy nói thái độ của Bộ gia rõ ràng không ủng hộ hắn, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm chút chuyện.

Phụng Vũ Hoành lui về đến bên cạnh lão thái thái, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, chúng ta nên trở về thôi."

Lão thái thái nhìn thấy hành động của Huyền Thiên Dạ cũng hoảng hốt trong chốc lát, khi Phụng Vũ Hoành nói chuyện với kéo nàng về thực tại: "Ừ, hương cũng đã dâng rồi, đến lúc chúng ta hồi phủ rồi."

Nàng chủ động chào hỏi Bộ Bạch Kỳ, lúc này mới dẫn theo ba tôn nữ ra khỏi linh đường.

Hôm nay người đến cúng viếng nhiều, Bộ gia không thể quản lý hết toàn bộ được, sau khi hàn huyên cũng không thể đưa tiễn, chỉ là ngay lúc đi đến tiền viện, Bộ Nghê Thường không biết từ đâu xông ra, ngăn bước chân của Phụng Vũ Hoành.

"Bộ tiểu thư." Phụng Vũ Hoành cười nhạt nhìn sang, nàng biết, có mấy người chưa gặp Phật Tổ sẽ không chịu quay đầu hỏi cái, "Hình như người cảm thấy tang lễ của Bộ gia hôm nay thiếu một chút nào loạn nhỉ?"

“Hừ!” Đáy mắt Bộ Nghê Thường hiện lên một tia tàn nhẫn, “Phượng Vũ Hoành ngươi nhớ kỹ, sớm muộn cũng có ngày ta sẽ giẫm nát ngươi dưới chân, ngày đó ngươi sẽ phải bò cúi đầu dưới chân ta xưng thần.”

“Ồ!” Phượng Vũ Hoành cũng có chút tức giận, “Xin hỏi Bộ gia tiểu thư, ngươi nói như thế, là dựa vào đâu? Dựa vào vị cô cô Bộ quý phi vừa đề chết Bộ Thượng thư? Hay dựa vào vị hôn phu tương lai Tứ hoàng tử của ngươi? Nếu như là Tứ hoàng tử, vậy ta sẽ nhớ rõ để đem chuyện này hỏi phụ hoàng một chút.” “Ngươi...” Bộ Nghê Thường phát hiện, Phượng Vũ Hoành chỉ cần mở miệng ra là nàng đã thua rồi. Chưa cần đến việc nói chuyện kia với Hoàng thượng, chỉ cần người ta mở miệng ngậm miệng gọi phụ hoàng, đã hoàn toàn áp chết khí thế của nàng. Cùng là con dâu của Hoàng thượng, mà người ta được phép gọi ‘phụ hoàng’, còn nàng thì sao?

Bộ Nghê Thường cảm giận trừng mắt nhìn Phượng Vũ Hoành, đỏ cả mặt lên, không thèm nhắc lại. Nhưng ngay lúc quay lưng bước đi, lại nhìn sâu vào Trầm Ngư, ánh mắt ngụ ý cùng chung chí hướng.

Phượng lão thái thái tức giận hừ một tiếng, cũng không giữ thể diện cho Bộ Nghê Thường, thậm chí còn nói: “Con cháu Bộ gia đều được giáo dưỡng như thế này à?”

Trong lòng Bộ Nghê Thường tức giận, nhưng dù sao cũng không dám phát tác lên Phượng lão thái thái, một khi nàng phát tác, đó chính là nàng tự nhận không có giáo dưỡng. Nàng tức giận đến sắp nghẹt thở, gần như là một đường từ từ rời đi, trong lòng đang mong chờ đại ca Bộ Thông nhanh chóng trở về, vị ca ca kia từ nhỏ đã yêu thương nàng nhất, nhất định sẽ làm chủ cho nàng.

Phượng gia ra ngoài phủ bị Bộ Nghê Thường trì hoãn một lát, nên cuối cùng cũng ra được đến cửa phủ, tam hoàng tử Huyền Thiên Dạ cũng dâng hương xong, đã nhanh chân đuổi theo đến cửa.

Trầm Ngư cúi thấp đầu, gò má hiện một tầng ửng đỏ nhàn nhạt. Lòng nàng tràn đầy hy vọng rằng Huyền Thiên Dạ đuổi theo là giữ lấy nàng, nói chuyện cùng với nàng, nhưng nàng thất vọng rồi, người nọ vừa mở miệng chính là nói với Phượng Vũ Hoành: “Có muốn bốn vương đưa ngươi về không?”

Trầm Ngư kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Huyền Thiên Dạ, nhưng tầm mắt của đối phương vẫn dừng trên người Phượng Vũ Hoành, không nhìn đến nàng.

Lão thái thái cảm thấy không đúng lắm, nghi hoặc nhìn chằm chằm Huyền Thiên Dạ và Phượng Vũ Hoành. Đã thấy Phượng Vũ Hoành vẫn chỉ là bộ thần sắc lãnh đạm thường có, trên mặt mang theo sự thờ ơ như Cửu hoàng tử, lúc đầu nói với Huyền Thiên Dạ: “Phượng gia có xe ngựa, không nhọc lòng tam ca.”

Nàng mở miệng một câu tam ca, ý đang nhắc nhở Huyền Thiên Dạ về quan hệ của hai người. Nhưng Trầm Ngư không cho rằng như thế, chưa xót buột miệng nói: “Nhị muội muội và Tam điện hạ đúng là thân thiết.”

Phượng Vũ Hoành chỉ cảm thấy người tỷ tỷ này quả thực không biết điều, mà Huyền Thiên Dạ thì lại đưa một cái ánh mắt mang theo phiền chán và ghét bỏ liếc qua, Trầm Ngư tức giận đến mức nước mắt nghẹn nơi hốc mắt, nàng lại chuẩn bị dùng bộ dạng khiến người khác đau lòng yêu thương, mong Huyền Thiên Dạ động lòng.

Nhưng tiếc là Huyền Thiên Dạ không hề liếc mắt nhìn nàng, chỉ lo nói chuyện với Phượng Vũ Hoành: “A Hoành quá khách khí với bốn vương rồi, thật ra đường bốn vương hồi phủ cũng đi ngang qua Phượng phủ, cảm thấy tiện đường nên hộ t

Nhưng tiếc là, Huyền Thiên Dạ không hề liếc mắt nhìn nàng, chỉ lo cùng Phượng Vũ Hoành nói chuyện: “A Hoành khách khí quá mức với bốn vương, thật là đường bốn vương về cũng là đi ngang qua Phượng phủ, muốn cùng ngươi về thôi.” Phượng Vũ Hoành vẫn lắc đầu, biểu thị không cần.

Huyền Thiên Dạ cũng không nhiều lời hơn, chỉ gật đầu, giấu đi khuôn mặt luôn tức giận từ trước đến giờ của mình, lộ ra một chút tươi cười ánh mắt lấy lòng mỹ nhân. Rồi sau đó lại cùng Phượng lão thái thái chào hỏi, cất bước rời đi.

Phượng lão thái thái cũng sợ ngại người, nàng tin chắc rằng, ở Phượng gia hẳn tuyệt không cùng người khác qua lại, có chăng là chỉ Phượng Cẩm Nguyên, cùng lắm là thêm Trầm Ngư coi như ngoại lệ! Thế nhưng tại sao hôm nay lại cùng với Vũ Hoành thân thiết đến như vậy?

Nàng đặc biệt muốn hỏi Phượng Vũ Hoành đôi câu cho rõ, nhưng chỉ thấy khuôn mặt lạnh nhạt và lười biếng của nàng, lời nói chưa kịp ra khỏi miệng đã bị nuốt trở lại, chỉ đành nói câu: “Chúng ta hồi phủ thôi.”

Vừa dứt lời, Trầm Ngư là người động dậy đầu tiên. Chỉ thấy nàng như trốn chạy về phía xe ngựa, không để ý nha hoàn đỡ liền tự mình trèo lên chui vào toa xe.

Lão thái thái biết tâm tình nàng hiện đang không tốt, cũng không cùng nàng so đo tính toán, sau đó cũng cùng lên.

Phượng Vũ Hoành dẫn Tường Dung và bọn nha hoàn lên một chiếc xe ngựa khác, trên đường hồi phủ Tường Dung nói câu: “Sao ta luôn cảm thấy sắp xảy ra chuyện?”

Phượng Vũ Hoành cười vỗ vỗ cánh tay của nàng, an ủi nói: “Là phúc không phải họa, là họa tránh chẳng qua. Có chuyện chúng ta đón lấy, không phải sợ.”

Tường Dung gật đầu, trong bụng trấn định chút, nhưng vẫn có lo lắng, “Nhị tỷ tỷ cẩn thận nhiều hơn một chút, lại không nói Bộ gia, ta cứ cảm thấy đại tỷ tỷ không đúng lắm.”

“Vậy chúng ta coi như nhìn một chút trò hay, xem nàng sẽ dàn dựng được tiết mục đặc sắc đến đâu.” Phụng Vũ Hoành ném câu này xong cũng không thêm nhắc lại, Tường Dung cũng có thể nhìn ra chuyện này làm sao nàng không thể không có cảm giác, Phụng Trầm Ngự ngày ấy giả bộ bệnh bất tỉnh cũng đã không được bình thường, hôm nay bị kích thích một màn như thế, chỉ sợ trò hay nàng đang mong đợi rất nhanh sẽ đến thôi.

Xe ngựa chạy chậm chậm đến cửa Phụng phủ, hạ nhân trong phủ đã sớm ở ngoài cửa chuẩn bị nghênh tiếp. Thấy đoàn xe, như ong vỡ tổ mà dăng tới kia chiếc xe ngựa từ đàn, trước đỡ lão thái thái đi ra, sau lại tiếp tay đỡ Trầm Ngự.

Phụng Vũ Hoành cùng Tường Dung cũng được nha hoàn của cả hai người đỡ xuống, chân vừa rơi tiếp đất, chợt nghe được chiếc xe đang trước bên cạnh truyền đến một tiếng “A” sợ hãi!

Tường Dung nhất gan, bị dọa run rẩy toàn thân, lập tức phản ứng kịp: “Là giọng của đại tỷ.”

Phụng Vũ Hoành cười thầm, thiết nghĩ: Đến rồi!

Quả nhiên, theo tiếng thét chói tai kia, chợt nghe từ trong toa hành khách ra Trầm Ngự mang theo tiếng khóc nức nở hô lên... “Mẫu thân! Mẫu thân ngài không cần đứng trước xe, để Trầm Ngự xuống được không?”

Tường Dung bị dọa lui về sau hai bước, bị Phụng Vũ Hoành giữ chặt tay: “Đừng sợ.”

Câu kia của Trầm Ngự cũng dọa lão thái thái hoảng sợ một phen, chợt giật mình cả kinh, lớn tiếng nói: “Chớ có nói vậy!” Một tiếng này lớn đến mức cũng làm cho chính nàng kinh ngạc, so với việc quát mắng Trầm Ngự, không bằng cho mình thêm can đảm. Ban ngày gặp quỷ, chuyện này là sao? Thế nhưng Trầm Ngự vẫn không ngừng gào thét, trong chốc lát gọi mẫu thân, trong chốc lát lại gọi lên tổ phụ, nói cái gì... “Trầm Ngự cũng rất nhớ tổ phụ, Trầm Ngự hàng năm cũng sẽ ở từ đường dâng hương cho tổ phụ, tổ phụ ngài không cần tiếp tục lo lắng chuyện trong nhà, trong nhà tất cả đều tốt, tất cả đều tốt!”

“Rốt cuộc người đang nói lung tung cái gì đó?” Lão thái thái thật sự nổi giận. Tổ phụ? Đó chẳng phải phu quân của nàng sao? Chết nhiều năm rồi, sao lại nhắc tới? “Mau đỡ đại tiểu thư xuống!”

Bị lão thái thái khiển trách, bọn nha hoàn nhắm mắt đem Trầm Ngự từ trong toa hành khách mà kéo ra. Đám người mới phát hiện được, bộ dạng của Trầm Ngự sớm đã không còn như trước!

Xiêm y thì rối loạn, tóc cũng buông xoã rối loạn, đóa bạch hoa trên tóc mai sớm cũng không biết vứt đi nơi nào, thậm chí một chiếc giày cũng rơi mất.

Nha hoàn nhanh chóng dùng áo choàng che chân Trầm Ngự lại, Trầm Ngự lại càng thêm hoang mang sợ hãi: “Tổ phụ! Tổ phụ ngài đừng trách Trầm Ngự, Trầm Ngự cũng rất nhớ người. A! Đừng qua đây! Đừng qua đây...!”

Theo một tiếng gào thét này, Trầm Ngự cứ như người điên, xô đẩy hết đám hạ nhân ra, một mạch chạy thẳng vào trong viện mình.

Lão thái thái giật chân một cái: “Mau đuổi theo nhìn thử!” Mời đại phu, mau mời đại phu!”

Tường Dung nhút nhát hỏi Phụng Vũ Hoành: “Đại tỷ tỷ phải chăng nhìn thấy oan hồn?”

Nàng nhún vai cười, “Chỉ cần trong lòng có tà niệm, thì oan hồn gì cũng sẽ thấy được thôi.”

Nàng vừa nói xong nói, lão thái thái đã đi tới, mặt lo lắng nói: “A Hoành, đại tỷ tỷ người như vậy là làm sao?”

Nàng đáp thẳng thắn: “Trúng tà.” Vừa nói vừa đưa mắt nhìn phương hướng Phụng Trầm Ngự chạy, dần dần dời tầm mắt đặt ở trên người nha hoàn Ý Nguyệt đang chạy theo phía sau nàng. Ý Nguyệt kia cũng vừa vận quay đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người đụng nhau, Ý Nguyệt thoáng hoảng hốt, chân rối loạn vấp ngã lăn ra. “Hừ!” Nàng phì cười, “Tổ mẫu, bệnh này của đại tỷ chỉ sợ đại phu bình thường tuyệt không thể trị được!”

Lão thái thái sớm đã bị Trầm Ngự dọa cho sợ hãi, lúc này lại nghe lời nói của Vũ Hoành mang theo chút ý vị khác, mạnh mẽ hỏi một câu: “Vậy người có thể trị được không?”

Nàng lắc đầu: “Ta cũng chỉ là một đại phu bình thường, tất nhiên là trị không được.”

“Vậy thì nên làm như thế nào mới tốt? Vậy thì nên như thế nào tốt đây!” Lão thái thái gấp đến chỗ chảy nước mắt.

Triệu ma ma ở bên cạnh nhắc nhở: “Lão thái thái, vẫn là mau mau phái người đến cửa cung đợi lão gia! Thành lão gia mau chóng hỏi phủ, thương lượng một chút xem bệnh cho đại tiểu thư mới đúng.”

Lão thái thái gật đầu liên tục, phân phó hạ nhân: “Các người nhanh đến cửa cung đi đón lão gia, cứ nói trong nhà có việc gấp, để lão gia hạ triều lập tức trở về phủ.”

Bọn hạ nhân vâng lời, lão thái thái không để ý tới việc khác, mang theo Triệu ma ma cùng đuổi theo Trầm Ngự đi vào trong phủ.

Phụng Vũ Hoành lôi kéo tay Tường Dung cùng vào phủ, “Đi, chúng ta cũng đi xem nào nhiệt.”

Một đoàn người đuổi mãi đến sân viện của Trầm Ngư, lúc các nàng đi vào, Trầm Ngư đã sớm ru rú trên giường, chấn gấm che đầu, không ngừng run cầm cập.

Lão thái thái đứng ở bên giường không dám tới gần, không ngừng mà hỏi: “Trầm Ngư, rốt cuộc người sao thế này?”

Qua hồi lâu, Trầm Ngư cũng có chút lấy lại bình tĩnh, thử thò đầu ra khỏi chăn, trông về lăm bầm lầu bầu, ánh mắt nhìn chung quanh, nhưng không rơi trên thân bất kỳ người nào, chuyên chọn chỗ không có người nhìn.

Lão thái thái chỉ cảm thấy khắp người phát run, nữ nhân một phòng để nàng cảm thấy âm khí quá nặng, nhanh chóng hỏi thăm: “Người đi mời lão gia về chưa?”

Người dưới bắt đầu đi: “Lão phu nhân, chỉ sợ hiện tại còn chưa tới cửa cung.”

“Mở cửa sổ ra! Tất cả mở ra!” Lão thái thái trong lòng buồn bực, ở trong phòng này nàng cũng cảm thấy sợ hãi.

Trầm Ngư lại giọng run rẩy nói câu: “Ta... thấy mẫu thân và tổ phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Điều Dân Tố Cáo

Lão thái thái đặt mông ngồi ở ghế trên, thắt lưng chột đau một trận.

"Người nói nhìn thấy ai?"

Trầm Ngư run lấy bấy lại nói: "Ta nhìn thấy mẫu thân và tổ phụ." Vừa nói vừa đi lại trong phòng nhìn xung quanh, trên mặt đều là hoảng sợ, "Tổ phụ nói người nhớ Trầm Ngư, nhớ cả nhà chúng ta. Mẫu thân nói nàng bị chết oan, bà ấy ở một mình rất cô đơn." Trầm Ngư nói xong liền rơi lệ, "Bộ đáng tổ phụ rất tang thương, Trầm Ngư nhớ tổ phụ nhất! Oà..."

Trong phòng, Trầm Ngư gào khóc thất thanh, lão thái thái vốn đã bị dọa lại nghe tiếng khóc như vậy đã thấy thương tâm.

Phượng lão gia từ qua đời mười năm, khi đó Trầm Ngư đã bốn tuổi, dĩ nhiên là nhớ.

Than thở một lát, mọi người trong nhà chạy đến đây. Điều thị, An thị, Hàn thị và Kim Trân đồng loạt chạy vào phòng, chân Hàn thị vừa rảo bước tiến vào thì âm thanh cũng vang lên... "Ồi đại tiểu thư của ta! Ngài làm sao vậy?"

Mọi người ác cảm một trận, Hàn thị này từ khi Phấn Đại rời phủ, tính tình thay đổi rất nhiều, ẩn hiện có điểm giống Thẩm thị năm đó.

Hôm nay không ai so đo với Trầm Ngư, toàn tâm toàn lực nàng đi, chỉ có một người thích ý phối hợp với nàng... "Ta nhìn thấy tổ phụ! Nhìn thấy mẫu thân!"

Hàn thị run rẩy, ngậm miệng không nói.

An thị nhủ mảy, cùng Điều thị nhìn nhau một cái, ai cũng không nói gì.

Điều thị đi đến trước mặt Phượng Vũ Hoành, ánh mắt như có câu hỏi. Nàng kéo tay Điều thị, ghé tai nhỏ giọng nói vài câu, mi tâm Điều thị càng nhíu lại hơn.

"Có phải đại tiểu thư trúng tà hay không?" Hàn thị không nhịn được, lại nói một câu, vậy mà lại cùng với lời nói trước đó của Phượng Vũ Hoành không mưu mà hợp.

Tâm lão thái thái cũng căng thẳng, hiện tại lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trầm Ngư vẫn hồ ngôn loạn ngữ như cũ, một lát gọi mẫu thân, một lát lại gọi tổ phụ, ầm ĩ làm mọi người đau đầu theo. Mời đại phu đến khám cũng chưa nói ra được cái gì, chỉ nói là một cỗ tà hoà, hẳn không chữa được.

Lão thái thái phát tay mời đại phu đi, mỗi lần thắt lưng lại phát đau.

Điều thị quay người lại, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa sổ đang mở rộng ra bên ngoài, sau một lúc lâu, thẩm thử dài một tiếng, nhỏ giọng ní non: "Nếu có thể, ta không muốn ở đây chờ đợi."

Lời này người khác không nghe thấy, nhưng Phượng Vũ Hoành nghe được. Nàng mỉm cười, tâm tình tốt lên... "Mẫu thân, sẽ có một ngày như vậy."

"Ca ca hình như sinh bệnh, ta thấy ca ca bị bệnh." Trầm Ngư lại bắt đầu mê sảng, vẻ mặt càng thêm kích động, "Tổ phụ nhớ ta, mẫu thân cũng nhớ ta, tổ phụ, người đừng trách tổ mẫu không thăm ngài, thật ra chuyện trong phủ quá nhiều, tổ mẫu cũng là bất đắc dĩ thôi!"

Lão thái thái bị nàng nói nhiều liên hoàn hoảng hốt, nhưng chung quy vẫn đứng. Từ lúc vào kinh thành, nàng chưa bao giờ về nhà. Lúc trước đưa linh cữu về là do bọn tiểu bối làm, lão nhân không trách nàng chứ?

Trầm Ngư làm âm ỉ khoảng hai canh giờ, ngày hôm nay trong triều lại có nhiều việc, Phụng Căn Nguyên chậm chạp chưa về. Đến khi Trầm Ngư nháo đến mệt mỏi rồi thiếp đi, hần mới vội vàng vào phòng.

Lúc này, lão thái thái đã tụng kinh hai canh giờ sau khi nội tâm giãy dụa, rốt cuộc quyết định: "Ngày hai mươi tám tháng tới là minh thọ của phụ thân con, con thu xếp tính ngày lành, về Phụng Đồng huyện tế tổ."

Một câu của lão thái thái, đã đưa ra cái quyết định trọng đại. Trầm Ngư đang mê man trên giường, mí mắt hơi động, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Đêm đó, Ý Nguyệt đuổi hạ nhân trong viện ra ngoài, một mình bồi Trầm Ngư trong phòng.

Trầm Ngư bày một cái lư hương trên bàn, tự tay thắp ba nén hương, quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, rồi mới nói: "Mẫu thân, thù của người Trầm Ngư nhất định sẽ báo, ca ca cũng nhất định sẽ từ Phụng Đồng huyện trở lại kinh thành một lần nữa. Tất cả những thứ chúng ta mất đi, Trầm Ngư sẽ lấy lại hết. Mẫu thân, ngài chờ xem, Phụng Vũ Hoàn, phải chết!"

Ý Nguyệt nâng Trầm Ngư đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Đại thiếu gia bên kia đều đã chuẩn bị tốt, đang chờ chúng ta trở về."

Trong mắt Phụng Trầm Ngư hiện ra tia tàn nhẫn, gắt gao nhìn chằm chằm Ý Nguyệt... "Nếu không phải vì đối phó Phụng Vũ Hoàn, ta nhất định sẽ đánh chết ngươi!"

Ý Nguyệt hoảng sợ quỳ xuống, "Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi. Là lúc trước đại thiếu gia cưỡng bức nô tỳ, nên nô tỳ mới..."

"Được rồi." Trầm Ngư càng nghe càng phiền não, nếu không phải do Thẩm thị chết làm nàng mất chỗ dựa, nàng thực không nghĩ đến tên ca ca chuyên làm xằng bậy kia. "Nhớ kỹ, ngươi là nha đầu trong phòng ta, tuy là ca ca thích ngươi, chỉ cần ta không gật đầu, hần cũng không thể."

"Nô tỳ biết, nô tỳ thề sống chết cũng sẽ hầu hạ tiểu thư, cả đời quyết không ruồng bỏ."

"Ừ." Trầm Ngư gật đầu, tay đỡ Ý Nguyệt dậy, "Đại ca của ta tính tình thế nào ta hiểu rõ, chắc rằng trong lòng ngươi cũng hiểu, nha đầu bị hần thu vào thành dạng gì, ta không nói, ngươi cũng có thể nghe một hai điều. Cho nên, Ý Nguyệt, có ta ở đây, ngươi có thể có ngày lành, nếu không có ta, kết cục của ngươi cũng giống nha đầu kia."

Ý Nguyệt thở hổn hển hai cái, cố gắng làm nổi lòng bình phục. Nàng biết điều Trầm Ngư nói, đại thiếu gia Phụng gia có tính tình gì mọi người trong phủ đều biết, nàng chỉ có thể dựa vào đại tiểu thư, có thể cho Phụng Tử Hạo tỉnh ngộ, có thể bảo vệ bản thân.

Ý Nguyệt thì lễ thật sâu với Trầm Ngư: "Nô tỳ tạ đại ân tiểu thư." "Nếu chuyện lần này có thể thành, ta sẽ làm chủ, gả ngươi cho đại ca làm thiếp." Đây là hứa hẹn của Trầm Ngư với Ý Nguyệt. Đưa một nha đầu đến bên người Phụng Tử Hạo, cố gắng lực tính kế Phụng Vũ Hoàn, mới làm ăn này với nàng mà nói, tính sao cũng không chịu thiệt.

Tay Ý Nguyệt đưa vào trong tay áo, lấy ra một hộp gỗ: "Đây là tiểu thư Bộ gia đưa."

Trầm Ngư chưa xem qua đã thu hộp gỗ vào tay áo, trên mặt nổi lên nụ cười lạnh, "Phụng Vũ Hoàn, ngươi kiêu ngạo kết cục làm nhiều người tức giận. Một Thanh Nhạc bị huỷ cũng không sao, đằng sau sẽ có Thanh Nhạc thứ hai Thanh Nhạc thứ ba, ngươi chờ tiếp chiêu đi."

Sau rằm tháng sau, toàn bộ Phụng phủ đều chuẩn bị hồi hương tế tổ, ngay cả trong triều Phụng Căn Nguyên cũng cáo nghỉ phép.

Đến cuối tháng, Thanh Ngọc dẫn mười nha đầu đứng trước mặt Phụng Vũ Hoàn, mấy nha đầu này diện mạo cũng không tính là xuất chúng, nhưng ăn mặc sạch sẽ nhanh nhẹn, thoạt nhìn khiến người ta thu thái.

Phụng Vũ Hoàn đối với con mắt chọn người của Thanh Ngọc rất vừa ý, ngay lúc này chọn thêm hai nhất đẳng nha hoàn và hai nhị đẳng nha hoàn. Còn lại ở lại Đồng Sinh hiền, theo sự an bài của Thanh Ngọc.

Hiện nay ở Đồng Sinh hiền, Thanh Ngọc nghiêm nhiên trở thành đại quản sự, trong ngoài đều quản, tuy nhiều việc, nhưng nàng lại rất thích.

Phụng Vũ Hoàn ban tên phân biệt cho hai nhất đẳng nha hoàn là Thanh Lan và Thanh Sương. Thanh Sương ở lại bên người, Thanh Lan đưa đến bên cạnh Diêu thị, thay thế vị trí của Tôn ma ma.

Bên này nàng an bài xong, chỉ thấy Hoàng Tuyền cười hi hi chạy vào, người còn chưa đến gần thì tiếng đã vang lên, vui vẻ nói... "Tiểu thư người xem ai về rồi này!"

Nói xong nghiêng người, Phụng Vũ Hoàn liền thấy đi theo phía sau nàng là Vong Xuyên với bộ dạng mệt mỏi.

"Nô tỳ khấu kiến tiểu thư." Vong Xuyên xuất môn nhiều ngày, vừa thấy Phụng Vũ Hoàn đã kích động, đặc biệt nghe Hoàng Tuyền kể sự tích phần

khích của Phụng Vũ Hoành mấy ngày nay, liền ảo não tiếc nuôi bản thân không về sớm. Nàng rất muốn nhìn kỹ thuật ba mũi tên ở Nguyệt Tịch yến!

"Mau đứng lên." Phụng Vũ Hoành đứng dậy, chủ động nâng Vong Xuyên, "Một đường vất vả."

"Không vất vả." Khuôn mặt Vong Xuyên hiện lên một nụ cười, mắt ngày liền chạy đi làm việc nàng giao, mặt phoi nắng đã đen hơn trước.

Thanh Ngọc thấy Vong Xuyên trở về cũng kích động, vừa đón tiếp vừa giới thiệu vài nha đầu. Đám tiểu nha đầu đều rất thông minh, thấy Vong Xuyên và Phụng Vũ Hoành hai người thân thiện, liền biết vị cô nương này là tri kỷ của chủ tử, vì thế đều hạ bái, nhu thuận kêu: "Vong Xuyên tỷ tỷ hảo." Sau đó lại quay về phía Hoàng Tuyền: "Hoàng Tuyền tỷ tỷ hảo."

Hai người cười được các nàng thi lễ, sau đó đều tự hàn huyên vài câu, Thanh Ngọc dẫn bọn nha đầu mới làm quen với Đồng Sinh hiền và Phụng phu, Vong Xuyên lưu lại báo cáo chuyện ở Tiêu Châu với Phụng Vũ Hoành.

Nàng nói: "Nhị thiếu gia rất được Vân Lộc thư viện coi trọng, son trưởng vì ngài ấy mà làm lễ bái sư rất long trọng, nhị thiếu gia chúng ta quả thực không thua kém ai, ngày bái sư liền trả lời câu hỏi son trưởng đưa ra, đáp án vô cùng phản kích."

Phụng Vũ Hoành nghe xong cũng vui mừng, Tử Duệ đọc sách cũng không nhiều, nhưng có trụ cột là nàng và Huyền Thiên Minh cùng nhau dạy dỗ. Đặc biệt đối với binh pháp, nàng tin rằng, trong những đứa trẻ cùng tuổi, Tử Duệ tuyệt đối là người nổi bật.

Nói qua chuyện Tử Duệ, Vong Xuyên lại nói với Phụng Vũ Hoành: "Nô tỳ đến Tiêu Châu liền bắt tay tìm được một vị cô nương vừa tinh thông y thuật vừa là người biết đối nhân xử thế, cô nương kia tên Nhạc Nghênh Thiên, năm nay mười bảy tuổi, hỗ trợ việc trong một gian y quán ở nơi đó, nô tỳ lấy có bốc thuốc, kết bạn với nàng. Bởi vì trên mặt nàng có một khối bớt, cho nên tính tình tự ti, không tiếp xúc với quá nhiều người, nhưng đối với y lý được lý thì vô cùng tinh thông."

Phụng Vũ Hoành gật đầu: "Người làm việc là ta yên tâm."

Vong Xuyên lại nói: "Nô tỳ nói với nàng chuyện của chúng ta, nàng cũng đáp ứng giúp bồi dưỡng những tiểu nha đầu này, bản ghi của tiểu thư cũng giao cho nàng, nàng xem xong tán dương tiểu thư là kỳ nhân!" Vong Xuyên nhớ tới biểu tình của Nhạc Nghênh Thiên khi nhìn đến bản ghi kia, không khỏi thêm sùng bái Phụng Vũ Hoành.

"Chuyện bên kia người cứ nhìn chăm chăm, khi cần đi qua đi lại giữa Tiêu Châu và kinh thành, dù sao có Tử Duệ ở bên kia, người cũng có lý do đi qua."

Vong Xuyên trịnh trọng đáp ứng, "Nô tỳ hiểu."

Ngày xuất phát từ Phụng gia đến Phụng Đồng huyện, là ngày mừng mười tháng chín.

Từ kinh thành đến Phụng Đồng huyện phải đi mất mười ngày, nếu đi chậm hoặc trên đường phải dừng lại, thì thời gian lâu hơn.

Lão thái thái chuẩn bị rất nhiều đồ mang theo, chỉ để chờ đồ hiến tế, ước chừng đã dùng đến hai xe ngựa.

Vừa ra đến trước cửa, mọi người tề tụ ở Thư Nhã viên nghe lão thái thái dặn dò công việc. Hàn thị vận khăn tay chờ lão thái thái nói xong rồi nói: "Nếu hồi hương tế tổ, người không đầy đủ sao được, tứ tiểu thư cũng có thể cùng đi."

Lão thái thái hét lớn một tiếng, trách mắng: "Đứa nhỏ phạm sai lầm, sao có mặt mũi gặp tổ tiên?"

"Đại tiểu thư cũng không thiếu lỗi."

"Tứ tiểu thư lại có thể so với đại tiểu thư?" Ánh mắt lão thái thái đã muốn lòi ra rồi. Thật ra nàng vốn định nói: "Người sinh thứ nữ cũng dám do với đích nữ?" Nhưng nghĩ đến Phụng Vũ Hoành còn ngồi ở đây, nói đích thứ linh tinh không thể không thấy xấu hổ mà nói ra. "Còn nhiều lời nữa, người cũng không đi nữa."

Hàn thị bị mắng đến phát tức, vận khăn tay không thêm nhắc lại.

Lão thái thái đứng lên, Triệu ma ma phủ kiện áo khác lông cừu lên người nàng, chuẩn bị thu xếp cùng mọi người đi, lúc này, một tiểu nha đầu vội vã chạy vào, không kịp thở, ngay cả lễ tiết cũng không kịp làm, lớn tiếng nói: "Không xong rồi! Cửa phủ bị một đám điều dân chặn đứng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Trả Nợ Máu

Mọi người đang chờ đồng loạt vội vàng chạy tới cửa phủ, lúc đến đó, chỉ thấy ngoài cửa ít nhất có hai mươi người xúm lại kêu la, có nam có nữ, toàn mộ đều là người trung niên, chỉ cất tiếng hô to... "Giết người đền mạng! Món nợ máu của Phụng gia vẫn còn!"

Phượng Cẩm Nguyên khoanh tay đứng ở ngoài cửa, thần sắc uy nghiêm, mấy người gây sự cũng không dám tiến lên, nhưng tiếng kêu vẫn vang lên liên tiếp, vẫn không ngừng.

Điềm chết người là, ngay trước đại môn Phượng gia có một cái cổng, trên đó bày ra "người chết" đang nằm trên đó, cơ thể có thể miễn cưỡng che đê, nhưng giày rom cũng không biết đã động dấy bao nhiêu lần.

Sáng nay lúc đến Thư Nhã viên tập trung là Vong Xuyên đi cùng với Phượng Vũ Hoành, Hoàng Tuyên không biết từ đâu chạy tới, tiến đến bên nàng ghé tai nhỏ giọng nói: "Ban Tầu nói, là Bách Thảo đường xảy ra chuyện."

Phượng Vũ Hoành nhú mày một chút, một cổ phiền chán mãnh liệt tự sinh ra, "Đã biết." Nàng lạnh giọng ném một câu, lập tức tách đám người ra, chủ động đứng bên người Phượng Cẩm Nguyên.

Cũng không biết là nàng xuất hiện đột ngột quá mức, hoặc sự thù địch quá mạnh tác động quá mạnh mẽ, mấy điều dân vốn còn đang ăm ỉ sau khi nhìn thấy nàng, nhưng lại không hèn mà cùng ngậm miệng lại, một đám cẩn thận lại mang theo chút sợ hãi nhìn đến nàng.

Có một người trong đó bỗng lên tiếng, cuối cùng phun một câu từ miệng ra... "Thuốc viên của Bách Thảo đường gây chết người, Phượng gia phải trả nợ máu!"

Phượng Vũ Hoành sắc bén thoáng nhìn, người nọ sợ tới mức tức khắc ngậm miệng, chột nghe Phượng Cẩm Nguyên bên người nói: "A Hoành, là chuyện xảy ra ở Bách Thảo đường, ngươi nên giải quyết với dân chúng."

Nàng cũng chưa nhìn cha nàng, chỉ lạnh giọng đáp lại: "Phụ thân yên tâm, dĩ nhiên A Hoành sẽ không bôi đen biển phủ Phượng gia." Nói xong, lại tiến lên hai bước, đối diện với đám người ồn ào này nhìn một vòng, khoé môi mở ra, âm thanh lạnh lùng, nói: "Nếu Bách Thảo đường có chuyện, các ngươi không đến vây Bách Thảo đường, chạy đến trước cửa Phượng phủ làm gì?"

Mọi người đều ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, nhìn đến nửa ngày, cuối cùng đẩy một nhân vật đại biểu đến cùng đối thoại. Là một hán tử hơn ba mươi tuổi, bộ dạng cao lớn thô kệch, lúc này cố ý lộ ra vẻ mặt hung tợn, phô trương nhất có thể tiến lên từng bước, quát Phượng Vũ Hoành: "Bách Thảo đường là nơi làm ăn của Phượng gia, dĩ nhiên phải tìm Phượng gia mà nói! Nếu ngươi là chương quầy Bách Thảo đường, vật mời ngươi nói cho rõ ràng, viên thuốc các ngươi bán ăn vào gây chết người, món nợ này phải tính thế nào?"

Tinh thần Phượng Vũ Hoành vui vẻ, "Sao ngươi biết ta là chương quầy? Ta chỉ là một cô nương mười hai tuổi, sao có thể quản lý một gian cửa tiệm lớn như vậy?"

Hán tử cao lớn thô kệch kia rõ ràng chỉ số thông minh không đủ, theo bản năng ném ra một câu: "Chủ nhân nói cho chúng ta biết!"

Tinh thần Phượng Vũ Hoành vẫn tỉnh táo... "Chủ nhân là ai?"

Trong đám người có người lập tức ý thức được đã nói hớ, nhanh chóng chột đại hán kia, đại hán lập tức phản ứng lại, lật lọng nói: "Chủ nhân gì? Không có chủ nhân? Ta nói là có láng giềng nói cho chúng ta biết, chương quầy Bách Thảo được chính là Phượng gia nhị tiểu thư."

Phượng Vũ Hoành vẫn vui vẻ, cũng không so đo với bọn họ, cúi đầu liếc mắt nhìn người chết, lại nói: "Nâng người chết của các ngươi, theo ta đến Bách Thảo đường." Nói xong, lại cao giọng, nói với dân chúng đang vây xem bên đường và mọi người Phượng gia: "Có muốn đi xem náo nhiệt thì cứ đi theo, đến lúc đó xin chú ý chứng kiến, nhìn xem rốt cuộc là đúng như lời bọn họ nói thuốc viên Bách Thảo đường uống vào gây chết người, hay là có người có ý đồ xấu mượn cớ cố ý sinh sự."

Trong dân chúng lập tức có người hưởng ứng, nói là muốn cùng đi đến Bách Thảo đường. Điều dân ồn ào này cũng không ra gì, đến cửa Phượng phủ náo loạn, rốt cuộc là lấy chuyện Bách Thảo đường để nói, người ta muốn đi đến bên kia cũng không phải không có lý.

Vì thế có hai nam nhân tiến lên khom lưng nâng cổng đi, Điều thị vừa nghe bên Bách Thảo đường có chuyện, trong lòng hơi hoảng, lúc này nhanh chóng tiến lên, đến bên người Phượng Vũ Hoành nhỏ giọng nói: "Cứ để đây giải quyết đi, trước cửa Phượng gia xảy ra chuyện, phụ thân con sẽ không có lý nào ngồi yên đâu."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu, "Mẫu thân, hấn đúng là không có lý nào ngồi yên."

Điều thị cau mày, vô luận thế nào cũng lo lắng khi Phượng Vũ Hoành đi đến Bách Thảo đường, nghĩ một lúc, quay người nói với lão thái thái: "A Hoành là nhị tiểu thư trong phủ, cho dù con vợ cả chỉ là thứ, chuyện này vẫn đánh lên thể diện của Phượng gia. Lão thái thái trợ mắt nhìn A Hoành một mình chịu ủy khuất, bị một đám điều dân vu hãm sao?"

Từ lúc Điều thị hồi kinh tới nay, cho tới giờ không yêu cầu trong phủ điều gì, cũng thu hồi khí thế làm đương gia chủ mẫu trước kia, luôn luôn có bộ dáng phục tùng lễ mịch, cùng thế vô tranh. Nay đã mở miệng, còn nói có đạo lý như vậy, lão thái thái sao có thể tùy ý để Phượng Vũ Hoành một mình đi. Nhanh chóng theo lời Điều thị quyết định: "Chúng ta cùng đi qua, đem theo cả xe ngựa, chuyện xử lý tốt rồi sẽ lập tức khởi hành."

Vì thế, Phượng gia một hàng từ từ đi theo đám điều dân làm loạn bước vào Bách Thảo đường.

Lão thái thái và Trầm Ngư cùng ngồi trong xe ngựa gỗ tứ đàn, vừa đi vừa an ủi Trầm Ngư: "Đừng gấp, ta tin tưởng bản lĩnh của nhị muội muội ngươi có thể sẽ giải quyết sự tình rất nhanh."

Tinh thần Trầm Ngự hoảng hốt, tuy ý gạt đầu, không yên lòng.

Lão thái thái hơi hồi hận khi ngồi cùng Trầm Ngự, tôn nữ này trướng tà, suốt ngày không gọi tổ phụ thì gọi mẫu thân, người nào không phải là người chết, nàng ngồi bên người cũng thấy hoảng.

Lại không biết, Trầm Ngự đang tính toán, nàng an bài tiết mục ở Phụng Ngộ huyện, còn người nào ở kinh thành muốn ngáng chân Phụng Vũ Hoàn, nàng đều vui vẻ.

Lúc đến Bách Thảo đường, chương quây Vương Lâm đang đứng trước cửa, nhìn một đám người đông nghịt đang đi đến, Vương Lâm cảm thấy đầu tê dại. Nhìn trong đám người tìm ra Phụng Vũ Hoàn, nhanh chóng chạy chậm đến, khom người nói: "Chủ nhân."

Phụng Vũ Hoàn gạt đầu trầm giọng nói: "Trông cửa tiệm đi, không được để người hữu tâm thừa cơ."

Wang Lâm nghiêm túc đáp: "Vừa rồi Hoàng Tuyên cô nương đã tới, hiện tại trong ngoài đều có người, vạn vô nhất thất."

Lúc này nàng mới yên lòng, đi nhanh hai bước đứng ở trước cửa Bách Thảo đường quay người lại, chống lại một đám điều dân.

Người Phụng gia cũng lục tục xuống người, đều vây quanh người Phụng Vũ Hoàn. Điều thị gần nàng nhất, sắc mặt nghiêm túc, đã không còn biểu tình khiếp sợ, nhất mắt khôi phục khí độ chủ mẫu Phụng gia năm đó.

An thị và Trương Dung cũng làm bạn bên người nàng, Trương Dung nhất gan, vậy mà hôm nay cũng không thấy sợ hãi, tận lực tới gần Phụng Vũ Hoàn, cùng nàng bảo trì một chiến tuyến.

Còn có Kim Trân, tuy rằng đang ở cạnh Phụng Cẩm Nguyên, nhưng mỗi người luôn nghe chính nàng mở miệng anh đào nhỏ bên tai Phụng Cẩm Nguyên: "Lão gia, đây không phải là một mình chuyện của nhị tiểu thư, mà là chuyện của toàn bộ Phụng phủ, ngài nên là chỗ dựa cho chúng ta!" Lời nói của nàng nhỏ nhẹ mềm mại, khác hẳn so với Hàn thị nóng nảy trước kia, dù sao cũng là nha đầu nuôi trong nhà, thấy thế nào cũng hơn một bậc so với Hàn thị là hạng hoa liễu.

Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy Kim Trân nói rất có lý, điều dân này cư nhiên dám vây chặn đại môn Phụng phủ, chức Thừa tướng của hắn bày ra chỉ để đẹp thôi sao?

"A Hoàn người không phải sợ!" Rốt cuộc Phụng Cẩm Nguyên mở miệng, "Cho dù hôm nay kết quả như thế nào, vì phụ đều đứng bên người."

Phụng Vũ Hoàn cười, "Như vậy, đa tạ phụ thân." Nhưng trong lòng nàng âm áp, là sự ủng hộ của Điều thị, An thị, Trương Dung, cũng bao gồm Kim Trân. Con người như thế nào, chung quy cũng không thể cả đời chiến đấu một mình, có lẽ lúc ban đầu không biết gì, nhưng bên cạnh người có đám người bọn họ ủng hộ người, tin tưởng người, giúp người, trung thành với người đứng lúc, người mới biết được, lẻ loi một mình, mới là chuyện đáng buồn nhất.

Đám điều dân kia đã đến Bách Thảo đường, liền đem cáng trực tiếp để giữa cửa, sau đó hán tử cao lớn thô kệch kia lại mở miệng: "Vốn chỉ là bị phong hàn nhỏ, mua thuốc của Bách Thảo đường các người chữa bệnh, ai biết ăn một viên thuốc cư nhiên chết người. Hỡi bà con, các người nói Bách Thảo được này có phải hắc điểm hay không? Nhị tiểu thư Phụng gia này có phải chủ nhân hắc tâm hay không? Giết người có nên đền mạng hay không?!"

Lời này vốn rất kích động, nhưng có lẽ đại hán này không biết vận dụng nghệ thuật ngôn ngữ, nói một hồi, mọi người ở đây trừ đám bọn họ, không một người hưởng ứng.

Phụng Vũ Hoàn bao nhiêu tiền đợi bọn hắn nói xong, lúc này mới xoay người, hỏi Vương Lâm bên người: "Thuốc chữa phong hàn, Bách Thảo đường chúng ta bán bao nhiêu tiền một viên?"

Wang Lâm là người thông minh, hắn đã sớm nhìn ra vị chủ nhân này tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lời từ nàng nói ra không có câu nào là vô nghĩa, mỗi câu đều có ý tứ. Trước mặt nghe Phụng Vũ Hoàn hỏi như vậy, hắn nhanh chóng đứng thẳng lưng, giương giọng nói đến nỗi mỗi người có thể nghe thấy: "Thuốc pha chế sẵn và thuốc viên trong Bách Thảo đường tổng cộng mười tám loại, toàn bộ đều phải để đại phu tự tay chẩn bệnh và kê đơn theo phương thuốc, cách dùng và lượng dùng nói rất kỹ. Trong đó thuốc phong hàn còn được gọi là ngân kiều giải độc hoàn, mỗi viên hai lượng bạc, mỗi lần kê ít nhất phải năm viên mới có hiệu quả." Nói xong, nhìn thoáng qua lũ người nào loạn này, lại bổ sung thêm một câu: "Nói cách khác, thuốc viên một lần ít nhất cũng phải mua năm viên, cũng chính là mười lượng bạc."

Hắn nói xong lời này, cuối cùng cũng hiểu được ý của Phụng Vũ Hoàn. Không khỏi buồn cười nhìn thoáng qua người chết kia, nhìn lại đám người gây sự này: "Tiểu nhân chỉ muốn hỏi chủ nhân một câu, người chết này làm việc ở đâu? Mỗi tháng có thể lấy được bao nhiêu tiền công?"

Hắn vừa hỏi, đám người vây xem đều nở nụ cười, có người không khách khí nói: "Mười lượng bạc, đủ để hắn sống một năm."

"Sống một năm thì thế nào?" Đại hán kia không vui, "Tiền quan trọng hay mạng người quan trọng? Chúng ta nguyện ý dùng một năm tiền công đi mua thuốc khám bệnh, người quản được sao?" Vừa nói vừa lấy từ trong túi ra phương thuốc.

Wang Lâm tiến lên tiếp nhận, nhìn thoáng qua, gạt đầu: "Đúng là phương thuốc của đại phu ngồi chẩn bệnh trong Bách Thảo đường." Lại giao cho tiểu nhị đi đổi chứng sớ sách, tiểu nhị kia rất nhanh đã chạy tới, thì thầm với hắn vài câu, chợt nghe Vương Lâm lại nói: "Trên phương thuốc có ghi lại, tiểu nhị trong điểm cũng nhớ rõ, người chết đúng là hôm qua đã đến Bách Thảo đường mua thuốc."

"Vậy các ngươi còn dám chống chế?" Trong lòng đại hán kia đã có cơ sở, nói chuyện càng thêm kiên cường vài phần.

Nhưng Phụng Vũ Hoành lắc đầu nói: "Vậy cũng không thể chứng minh hán chết là do thuốc của Bách Thảo đường."

"Các ngươi còn không phân rõ phải trái?" Đại hán mặc kệ, đồng loã có liên quan đến hán cùng quát to: "Các ngươi ý vào có quyền thế liền dám xem mạng người như cỏ rác? Đại Thuận có còn thiên lý vương pháp nữa hay không? Hôm nay không giải thích rõ ràng, chúng ta đến cửa cung quý! Đi cáo ngự trạng!"

Mất thấy tiếng người ồn ào càng lúc càng lớn, Trần Ngự kéo kéo tay áo lão thái thái, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu, cứ làm loạn như vậy thanh danh Phụng gia có thể sẽ bị huỷ đó."

Lão thái thái cũng nghĩ đến việc này, định nhắc nhở Phụng Cẩm Nguyên nghĩ cách để xong việc, lại nghe Phụng Vũ Hoành mở miệng nói: "Người đầu... dẫn đường cho các chư vị hương thân, đưa bọn họ đến hoàng cung!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Người Chết Sống Lại, Thân Thể Hồi Sinh

Giọng Phụng Vũ Hoành vang lên dọa lão thái thái, nàng bỗng thốt lên: "Ngươi muốn làm gì?"

Phụng Vũ Hoành đáp lời lão thái thái: "Dĩ nhiên là đưa bọn họ đến cửa cung! Không phải muốn cáo ngự trạng sao, không tìm được đường không được. Nhưng mà thi thể này nhất định phải đem theo, ta sẽ thông tri hạ nhân mời người trong cung khám nghiệm tử thi, rốt cuộc có phải do uống thuốc viên gây chết người hay không, rốt cuộc phải khám nghiệm."

Thấy nàng đưa ra chủ ý này, lão thái cảm thấy yên lòng. Thuốc viên của Phụng Vũ Hoành sẽ không có vấn đề, điểm này nàng tin tưởng. Bản thân nàng còn dùng rất nhiều kỳ dược mà Phụng Vũ Hoành đưa cho, tuy không có thuốc viên, nhưng các loại khác được hiệu cũng vô cùng rõ ràng.

Lão thái thái gật đầu: "Đúng, A Hoành ngươi cứ làm thế đi."

Điều dân gây loạn vừa nghe muốn khám nghiệm tử thi, lập tức ừ ừ, người này nhìn người kia, không biết bước tiếp theo phải làm thế nào mới được.

Phụng Vũ Hoành nhìn bộ dáng bọn họ chỉ cảm thấy buồn cười, không khỏi nói: "Ngay cả trình tự vụ oan hãm hại các ngươi cũng không thể làm được, lại còn dám làm tiếp chuyện này?" Nàng đột nhiên nâng giọng phần nộ quát... "Nói! Là ai sai các ngươi đến Phụng phủ gây sự?"

Đám người kia bị hù liền run rẩy, đại hán kia theo bản năng nói... "Là một cô..."

"Câm miệng! Ngươi không muốn sống nữa sao?" Người bên cạnh hung hăng lườm hán một phen, nói câu cảnh cáo.

Đại hán kia nhanh chóng ngậm miệng, không nói nữa.

Phụng Vũ Hoành từ lời nói đối phương nắm bắt được một tin tức, dùng dư quang nhìn thoáng qua Phụng Trần Ngự. Chỉ thấy đối phương thoạt nhìn là sắc mặt lo lắng, kỳ thực đôi mắt toát ra tinh quang vui mừng.

Nhưng trong nháy mắt nàng đoán ra, việc này, cũng không phải do Trần Ngự.

Vậy là ai đây?

Bộ Nghê Thường?

Có thể lắm!

Trong khi nàng suy nghĩ, hai bên cứ giằng co tại chỗ, Phụng Cẩm Nguyên nhìn đã thấy phiền, vung tay lên: "Nếu các ngươi không đồng ý mời người khám nghiệm tử thi, thì nâng thi thể về đi! Chuyện này liên quan đến Bách Thảo đường, không liên quan đến Phụng phủ ta. Còn dám vô lễ gây ồn ào, bản tướng sẽ gọi Kinh Triệu Doãn đến định tội gây rối các ngươi!"

Thấy Phụng Cẩm Nguyên tàn nhẫn, đám điều dân cũng sợ hãi. Dù sao đây cũng là Thừa tướng, bình thường sao bọn họ có thể nhìn thấy quan lớn như vậy? Cho dù gặp được, cũng phải từ xa mà quỳ xuống dập đầu, chưa từng nghĩ qua khi va chạm với quý nhân, đầu trên cổ khó giữ được như vậy.

Việc đã đến nước này, sẽ không còn đường lui, đại hán tráng kiện kia lại bắt đầu giờ trò vô lại, dứt khoát đặt móng ngồi xuống đất... "Các ngươi không đưa ra lời giải thích, chúng ta sẽ không đi!"

"Đứng! Không đi!" Mọi người cứ hùa theo, trong lúc nhất thời, một đám người ngồi trước cửa Bách Thảo đường.

Phượng Cần Nguyên đau đầu, hỏi Phượng Vũ Hoành: “Hay là gọi quan sai?” Phượng Vũ Hoành lắc đầu: “Nếu theo chân bọn họ mạnh tay, thì lại bị nói thành Bách Thảo đường lấy thế dè người, đối với thanh danh của Phượng phủ có ảnh hưởng quá lớn.”

Phượng Cần Nguyên cũng cho là như vậy, nhưng trước mắt là tình huống tú tài gặp quân binh không thể nói lý! Hắn thật sự không có cách, mắt dút khoát khép lại, không quản gì nữa.

Phượng Vũ Hoành nghĩ thầm: Trông cây vào người được cái gì? Sau đó nhìn đám điều dân trên đất, cười lạnh mở miệng: “Bách Thảo đường ta bán thuốc viên, cả Đại Thuận chỉ có một. Sở dĩ quý giá, là vì một viên thuốc nho nhỏ, mà hàm lượng dược bên trong thì rất nhiều. Mà thuốc viên mang theo tiện hơn, uống vào cũng tốt hơn bát canh thuốc, cũng giảm bớt vị đắng của thuốc. Có thể dùng bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào, cho dù trong tay không có nước, thuốc viên cũng dễ nhai dễ nuốt, bên trong chứa thành phần giảm vị đắng, khi dùng sẽ không có cảm giác khó nuốt.”

Nàng không hề để ý đến đám điều dân này, nhưng lại bắt đầu nói ưu điểm của thuốc viên.

Mấy điều dân này nghe không hiểu... “Người đang làm gì vậy?”

Phượng Vũ Hoành thả tay: “Rất rõ ràng, ta đang tuyên truyền cho thuốc viên.”

“Thuốc của người uống chết người, còn tuyên truyền cái rắm!”

“Đó là người nói. trước khi có người khám nghiệm tử thi đến khám nghiệm, ta sẽ không thừa nhận.”

Vừa nghe nàng vẫn đề cập đến khám nghiệm tử thi, người ngồi ở dưới bắt đầu xao động, tóc năm tóc ba tụ một chỗ nhỏ giọng thầm thì.

Phượng Vũ Hoành cũng không để ý, lại mở miệng, nói với mọi người chuyện làm ăn của Bách Thảo đường: “Bách Thảo đường chúng ta không chỉ bán dược liệu, ở nội đường mỗi ngày đều có đại phu ngồi chẩn bệnh, chỉ cần trả tiền bốc thuốc còn đại phu chẩn bệnh miễn phí, đúng bệnh mới bốc thuốc. Đặc biệt vị tiểu đại phu Nhạc Vô Ưu kia, mỗi tháng sẽ có hai đến ba ngày tự mình ngồi ở nội đường chẩn bệnh, chuyên chữa các loại bệnh nghi nan tạp chứng.”

Nghe nàng nhắc tới Nhạc Vô Ưu, dân chúng vây xem có người chen vào nói... “Vị Nhạc đại phu thật sự là thần y! Mất vợ ta đã không thấy rõ năm năm nay, tìm Nhạc đại phu châm cứu vài lần, hiện tại có thể nhìn rõ, không còn mơ hồ mờ mờ nữa.”

Hắn dẫn đầu, liền có nhiều người bắt đầu khen ngợi Nhạc Vô Ưu.

Phượng Vũ Hoành nhớ rõ vị phụ nhân ánh mắt không tốt kia, là bị bệnh đục tinh thể nhẹ.

Nghe mọi người khen, điều dân này vẫn mặc kệ, chỉ thẳng Phượng Vũ Hoành: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Phượng Vũ Hoành nhún vai cười: “Vẫn rất rõ ràng, ta đang kéo dài thời gian.”

“Vì sao phải kéo dài thời gian?”

“Dĩ nhiên là đang chờ người.”

“Chờ người?” Những người đó sợ hãi, không phải là muốn mời khám nghiệm tử thi chứ? “Người đang đợi ai?” “Đang đợi bốn vương!” Chợt nghe phía sau mọi người, có một âm thanh xuất trần bay theo gió mà đến, cũng không thấy hẳn nhiều lời, nhưng làm cho mỗi người đều nghe rõ ràng. Một câu bốn vương, chân đám dân chúng đang đứng đều mềm nhũn, đông loạt quỵ xuống.

Người Phượng gia cũng lập bấp kinh hãi, ngẩng đầu vừa thấy, trên long xa nghênh diện mà đến, người đang đứng là Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Nhân tình của Trầm Ngư sáng lên, lập tức lại đen một màu, hoá ra lão thái thái tiến lên ngăn cản tầm mắt gắt gao của nàng.

Nàng thật muốn lấy tay đẩy lão thái thái ra, tay nâng lên một nửa, lại vẫn cố gắng nhịn xuống.

Ý Nguyệt bên cạnh nhỏ giọng khuyên nàng: “Tiểu thư, trăm ngàn lần không thể động khí.”

Nàng thở hắt ra hai cái, cuối cùng ngừng xúc động.

Phượng Cần Nguyên muốn hỏi nhị nữ hừ hừ một chút, rốt cuộc mời Thất điện hạ khi nào, mà khi hắn nhìn thấy Hoàng Tuyền đứng sau Huyền Thiên Hoa, thì hiểu ra.

Hắn không nghĩ nhiều, dẫn theo mọi người Phượng phủ cùng quý lady. Chỉ thấy Huyền Thiên Hoa trên long xa khoát tay, áo dài vung lên, âm thanh cũng theo đó mà đến: “Đều đứng lên đi.”

Âm thanh tạ ơn cùng vang lên, tất cả mọi người đều dùng một loại ánh mắt triều bái nhìn Huyền Thiên Hoa, vị nam tử đặc biệt nhất của Đại Thuận tựa như thần tiên hạ phàm đứng giữa đám người trần gian, cho dù nhìn đám điều dân này cũng vẫn là vẻ mặt ôn hoà như cũ.

“Chủ nhân của Bách Thảo dược là đệ muội của bốn vương, cũng chính là chính phi tương lai của Ngư vương điện hạ. Hôm nay Bách Thảo đường gặp

chuyện không may, bốn vương tới đây cũng không phải vì thiên vị, mà là cho sự việc này một nhân chứng.”

Nhân chứng?

Mọi người đều buồn bực, nhân chứng cái gì?

Phượng Vũ Hoành tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Huyền Thiên Hoa. Một người thanh dật xuất trần, một người tính cách tinh quái, phải gọi cảnh đẹp ý vui.

“Ăn đường thi thể có màu đen, miệng mắt mũi có vết máu trào ra, là trúng độc chi tướng.” Nàng chậm rãi mở miệng, đem bệnh trạng nói chi tiết.

Đại hán tráng kiện lá gan to tiếp câu: “Chính là do ăn thuốc viên trúng độc.”

Phượng Vũ Hoành không để ý đến hắn, chỉ lo nói chuyện với Huyền Thiên Hoa: “Đến tột cùng là trúng độc gì, chỉ có người trúng độc mới biết rõ. Nhưng chư vị hương thân nhất định không chịu cho khám nghiệm tử thi, điều này A Hoành có thể lý giải. Dù sao khám nghiệm tử thi là phải giải phẫu, đối với người chết mà nói quả thật có vẻ tàn nhẫn.”

Huyền Thiên Hoa nghiêm túc nghe, cười nhẹ gật đầu, chờ nàng nói xong mới nói: “Vậy ý muội là...”

“Làm người chết sống lại, để chính hắn nói ra rốt cuộc đã ăn gì.”

Một lời của Phượng Vũ Hoành trực tiếp làm mọi người ở đây kinh hãi, ngay cả Diêu thị cũng run run, khẩn trương nhìn về phía nàng.

Phượng Cẩm Nguyên lập tức nhìn thoáng qua tử thi trên đất, toàn thân cứng ngắc, đã chết rồi, sao còn sống lại được?

Nhưng Huyền Thiên Hoa không vì Phượng Vũ Hoành nói mạnh mẽ, chỉ thấy hắn gật đầu, nói: “Tốt, vậy làm thi thể sống lại đi.”

Mọi người cảm thấy hai người kia quả thực là điên rồi, người chết sống lại, bọn họ thật sự là thần tiên sao?

Nhưng không ai dám nói một câu nghi ngờ, một người là nữ nhi nhà Thừa tướng, một người là con Hoàng đế, hai người đứng ở một chỗ, kết thành liên minh không thể phá vỡ.

Phượng Vũ Hoành nhìn thoáng qua điệu dân gây sự này, âm thanh lạnh lùng nói: “Các ngươi có ý kiến?”

Bọn họ có thể có ý gì chứ, người đã chết, đã xác định rồi, sống lớn đến chừng này vẫn chưa nghe nói chuyện có thể khiến người chết sống lại.

Đại hán kia lắc đầu, “Không ý kiến, ngươi có bản lĩnh làm hắn sống lại, vậy để hắn sống lại rồi tự mình nói. Nhưng nếu không sống được?”

“Ta đây liền thừa nhận.” Phượng Vũ Hoành không muốn nhiều lời, mở miệng phân phó tiểu nhị Bách Thảo đường: “Đem người chết nâng vào hậu đường.” Lại nói với Huyền Thiên Hoa: “Mời Thất ca vào bên trong ngồi.”

Huyền Thiên Hoa gật đầu, lại chỉ hai người gây sự nói: “Hai người các ngươi cùng vào, cùng bốn vương làm nhân chứng.”

Cứ như vậy Phượng Vũ Hoành dẫn theo ba người đồng loạt vào bên trong Bách Thảo đường, Phượng Cẩm Nguyên và lão thái thái cũng muốn vào theo, lại bị Vương Lâm dẫn đến ngoại đường nghỉ ngơi... “Đại phu trị bệnh cứu người, cần yên tĩnh.”

Phượng Cẩm Nguyên vung tay áo, than thở nói: “Nhiều chuyện!” Kỳ thực trong lòng vô cùng muốn đi xem rốt cuộc làm thế nào có thể làm cho người chết sống lại.

Nhưng mà, hắn không biết, làm cho người chết sống lại hắn không thấy, chính Huyền Thiên Hoa cũng bị ngăn lại ở hậu đường trong một gian phòng nhỏ bên ngoài... “Thất ca chớ trách, khi A Hoành cứu người không thể bị người ngoài quấy rầy.” Nói xong, lại tiến lên từng bước hạ giọng nói: “Người vốn không chết, ta tự có cách để hắn tỉnh lại.”

Huyền Thiên Hoa cũng coi như yên lòng, cười nhẹ nói: “Nếu vậy, bốn vương ở trong này đợi tin lành.”

Hắn cũng không vào, hai người gây sự dĩ nhiên cũng không dám yêu cầu, chỉ có thể thành thành thật thật đứng phía sau Huyền Thiên Hoa. Chỉ là ánh mắt thường vọng trộm liếc Huyền Thiên Hoa, ở gần một vị hoàng tử, hai người đang nghĩ sau khi trở về làm thế nào để thổi phồng với mấy người bên đó chuyện đã trải qua. Cũng không ngờ đến, một vị hoàng tử đối với bọn họ mà nói, rốt cuộc là phúc hay họa.

Cổ thi thể kia đã sớm được tiểu nhị đưa vào phòng nhỏ, Phượng Vũ Hoành vén rèm vào sau, Hoàng Tuyền và Vong Xuyên lập tức đóng cửa phòng, sau đó tự mình canh gác ở cửa, đừng nói là người, ngay cả ruồi muỗi cũng cam đoan không thể bay vào.

Mà trong phòng nhỏ Phượng Vũ Hoành bước nhanh đến trước cổ thi thể, tay cầm cổ tay đối phương, ý niệm vừa động, trực tiếp đưa vào trong không gian hiệu thuốc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chân Tướng Bại Lộ

Hiệu thuốc tư nhân của quân y lục quân đặc biệt thế kỷ hai mươi mốt, sao có thể đi bán thuốc được.

Phượng Vũ Hoành nhếch môi cười, nụ cười gần như có vài phần tà mị giống Huyền Thiên Minh.

Tay túm lấy áo thi thể, tiểu cô nương mười hai tuổi nhắc một nam tử trưởng thành như nhắc một con gà con, lập tức đi lên tầng hai, dừng lại trước phòng phẫu thuật.

Kiếp trước, ở tầng hai của hiệu thuốc nàng để lại một phòng, trang bị thành phòng phẫu thuật tư nhân, bên trong có các thiết bị giống trong bệnh viện của quân đội, cho dù phẫu thuật nhiều, chỉ cần nàng gọi, đều có thể xây dựng một phòng giải phẫu trong này.

Mà thi thể trong tay này... Phượng Vũ Hoành liếc mắt xem thường, không chết được, nàng liếc mắt một cái cũng nhìn ra, căn bản không thể chết.

Y học đòi sau nhận định não chết thì mới xem như là tử vong, mà muốn khám não thì cần phải có dụng cụ, đại phu ở niên đại này vốn không làm được. Người khác khám hơi thở, trái tim, động mạch cảnh thì kết luận một người sống hay chết, nàng thấy, đúng là ngu muội cực điểm.

Xóc cơ thể lên, ấn một cái nút trên vách tường, cái cửa nhỏ kéo kẹt mở ra.

Phượng Vũ Hoành kéo thi thể kia vào, một mùi hương khỉ trùng xộc vào mũi, đèn trong phòng cũng được thấp sáng, như biết là có người vào, tất cả đều đã được chuẩn bị sắp xếp.

Nàng cười, sống ở cổ đại quá lâu mới biết được, phát minh sáng tạo ở thế kỷ hai mươi mốt quan tâm con người cỡ nào.

Đặt thi thể lên giường, Phượng Vũ Hoành theo thói quen thay áo trắng, ngay cả điện não đồ cũng để ý tới, chuẩn bị tốt tinh thần, lại đem công cụ rửa ruột đặt một bên.

Hít sâu một hơi, tìm lại cảm giác của một bác sĩ ngoại khoa kiếp trước.

Nàng im lặng, xem xét các số liệu, qua các số liệu được hiển thị thì người này quả nhiên không bị chết não.

Trong lòng Phượng Vũ Hoành tính toán, ép tim đập trở lại, sau đó tiếp khí, cho đến khi người này khôi phục được nhịp tim, rồi mới bắt đầu loại bỏ độc tố lưu lại.

Ở trong phòng giải phẫu suốt một giờ đồng hồ, nàng lau mồ hôi lần cuối cùng, rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ "người chết sống lại".

Thật ra đối với nàng mà nói, chẳng qua là cứu giúp bình thường, nhưng nếu giảng với cổ nhân, để mà dễ dàng làm cho "người chết sống lại" thì chỉ có hai loại. Phượng Vũ Hoành không dám tưởng tượng, nếu có một ngày để cho cả Đại Thuận biết về việc nội tạng còn có thể thay thế, thế giới này có thể lâm vào điên cuồng hay không. Hoặc là... nói nàng bị điên.

Nàng cười khổ, không hề nghĩ nhiều, rửa sạch tay, cởi áo trắng ra, đưa người trở về tầng một, đứng vào vị trí, ý niệm vừa động, trong nháy mắt đã trở về tới phòng nhỏ sau Bạch Thảo được.

Hoàng Tuyền và Vong Xuyên canh gác, mọi thứ bên ngoài đều bình thường. Phượng Vũ Hoành đem người được cứu sống đặt trên giường, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng.

Người bên ngoài cũng rất kiên nhẫn, có thể là biết làm "người chết sống lại" vốn không phải chuyện dễ dàng, ai cũng không sốt ruột thúc giục, ngay cả hai đại diện gây loạn kia cũng thành thành thật thật đứng phía sau Huyền Thiên Hoa. Thấy nàng đi ra, thậm chí còn "o" một tiếng kinh ngạc, theo bản năng hỏi: "Nhanh như vậy đã sống rồi?"

Thật ra bọn họ thật sự không tin có thể cứu sống, người đã chết chính là đã chết, nhị tiểu thư Phượng gia này không phải thần tiên, làm sao có thể dựng người đã chết sống lại được.

Nhưng lúc này, Phượng Vũ Hoành ngay trước mặt bọn họ còn khẳng định gập đầu: "Sống rồi, chỉ là phí tán vẫn còn, cần đợi nửa canh giờ nữa."

Lời kia vừa thốt ra, hai người kia cả kinh thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất. Người chết sống lại là một chuyện, sống lại rồi chuyện đằng sau lại là một chuyện khác.

Trong lúc nhất thời, hai người hai mặt nhìn nhau, theo bản năng cước bộ lui về phía sau, liền muốn rời khỏi hậu đường đến chỗ đoàn người ngoài kia thương lượng một chút.

Nhưng chưa đợi bước đi, chợt nghe Huyền Thiên Hoa vẫn ngồi chỗ kia đột nhiên mở miệng, hỏi: "Các người muốn đi đâu?"

Lúc này hai người đó đứng tại chỗ, ở lại cũng không xong mà đi cũng không được.

Phượng Vũ Hoành nhìn bọn họ như vậy, trong lòng nổi lên một trận khinh thường.

"Cho dù làm chuyện gì, phải sờ thử lương tâm của mình trước, nếu tiền tài đổi lấy mạng sống của người khác, ta tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày người khác dùng mạng của người đi mưu tài." Giọng nàng âm trầm lạnh như băng, giống như Câu Hồn sứ giả đến từ âm phủ, làm hai người kia nghe được phát lạnh khắp người.

Phượng Vũ Hoành cũng không để ý đến bọn họ nữa, chỉ nhìn Huyền Thiên Hoa, nhẹ cười mở miệng: "Thất ca, huynh vất vả rồi."

Huyền Thiên Hoa lắc đầu, "Không có gì vất vả. Minh nhi còn đang ở đại doanh, chỗ muội có việc dĩ nhiên ta sẽ đến. Muội đã gọi ta một tiếng thất ca, thì không cần khách khí như vậy."

Hai người lại hàn huyên vài câu, chợt nghe một tiểu nhị trong Bách Thảo đường gọi nàng: "Chủ nhân, người nọ tỉnh rồi."

Phượng Vũ Hoành lập tức mời Huyền Thiên Hoa cùng hai người gây sự kia vào: "Cùng nhau vào xem đi!"

Hai người kia dĩ nhiên không muốn đi vào, làm Vong Xuyên Hoàng Tuyền phải lôi bọn họ vào trong phòng. Bọn họ không nghĩ rằng hai tiểu cô nương mảnh mai này không biết dùng cái gì mà có khí lực lớn như vậy, tránh cũng không tránh được, chạy lại không thoát.

Mãi đến khi vào gian phòng nhỏ kia, liếc mắt một cái đã thấy người ở trong lòng mọi người nghĩ rằng đã chết lại ngồi ngay ngắn trên giường, chỉ là trạng thái không được tốt lắm, phải cần tiểu nhị của Bách Thảo đường mới miễn cưỡng ngồi vững.

Phượng Vũ Hoành đi lên phía trước, tay đặt lên cổ tay, sau một lúc mới gạt đầu, giọng nói nhỏ nhẹ thoải mái nói với người nọ: "Đã không còn gì đáng ngại, người đừng lo."

Về mặt người nọ mờ mịt, nhìn Phượng Vũ Hoành nói: "Bọn họ nói ta vốn đã chết?"

Nàng gạt đầu, "Theo ánh mắt của người khác thì đúng vậy. Nhưng theo ý ta, người vẫn còn sống."

Lời của nàng người nọ nghe không hiểu, nhưng cũng hiểu rằng tiểu cô nương này đã cứu mạng mình, định quỳ xuống đất dập đầu, lại bị Phượng Vũ Hoành ngăn lại... "Dập đầu với ta trong này, không bằng chúng ta ra bên ngoài, đem người nói hết mọi chuyện cho mọi người cùng nghe."

Người nọ dĩ nhiên nguyện ý phối hợp, dùng sức gạt đầu, nhờ tiểu nhị nâng dậy, đi theo Phượng Vũ Hoành và Huyền Thiên Hoa đi ra ngoài.

Đến khi trở lại trước của Bách Thảo đường, khi mọi người thấy người vốn đang là một thi thể sống lại, hiện trường đều im lặng.

Ước chừng nửa nén hương, một chút âm thanh đều không có.

Về sau, cũng không biết tiểu hài tử nhà ai đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa kêu: "Nương, ta đói!"

Mọi người bị đứa trẻ chọc cười vang lên, cuối cùng cũng hoà tan không khí kinh ngạc và sợ hãi mà "người chết sống lại" mang đến.

Vì thế mọi người đều bắt đầu nghị luận: "Lại có thể sống thật rồi, nhị tiểu thư Phượng gia này là thần tiên sao?"

"Thần tiên thì chắc chắn không phải, nhưng nhất định là thần y."

"Nghe nói nàng là ngoại tôn nữ của Điều thần y trước kia."

"Đây là y thuật chân chính của Bách Thảo đường! Về sau chúng ta bốc thuốc phải nhớ tới Bách Thảo đường."

Cứ như vậy, Phượng Vũ Hoành vì Bách Thảo đường quảng cáo.

Mà khi điều dân gây sự này đang nhìn người vốn đã chết lại tốt lành đứng trước mặt, một đám đều muốn rời đi. Chưa chờ bọn họ xoay người, đằng sau không biết quan viên từ đâu xông tới, đem một đám người không thừa một ai khổng chết gât gao.

Phượng Vũ Hoành tiến lên hai bước, cao giọng nói: "Nói thuốc viên của Bách Thảo đường ta có độc phải không? Người ta đã cứu sống, xin mời chư vị ở đây nghe một chút, rốt cuộc là thuốc viên của Bách Thảo đường có độc, hay là một đám lòng dạ có độc!"

Nàng vừa dứt lời, nam nhân được cứu kia đã được tiểu nhị đỡ đi lên phía trước, chỉ thấy hắn vươn một bàn tay, trực tiếp chỉ hán tử cao lớn thô kệch kia tức giận nói: "Hắn! Là hắn dẫn theo một cô nương che mặt đến tìm ta, ta đứng lúc nhiễm phong hàn, bọn họ cho ta tiền đến Bách Thảo đường xem bệnh, còn dặn là mua thuốc viên ở đây. Ta làm theo, thuốc cũng uống, bọn họ lại làm bộ tốt bụng mua bánh bao cho ta. Nhưng ta là do ăn bánh mau sau đó ngũ tạng quận đau, kể tiếp thì không biết gì nữa. Căn bản không phải thuốc viên có độc, có độc là trong cái bánh bao mà hắn và cô nương kia mang tới!"

Chân tướng vừa lộ, Huyền Thiên Hoa lập tức quát một tiếng: "Bất!"

Bọn quan binh không nói hai lời, một người áp giải một người trong đám gây sự kia đi.

Chúng đều là dân chúng bình thường, chẳng qua là mắt thấy làm chuyện ngu xuẩn, lại còn bị bại lộ, làm sao có bản lĩnh phản kháng, một đám sợ tới mức ảm ảm quỳ xuống, liều mạng xin tha thứ.

Đáng tiếc, tha mạng thì có thể, cũng phải có điều kiện...

"Bồn vương hỏi ngươi," Huyền Thiên Hoa nhìn đại hán kia nói: "Cô nương che mặt tốt cùng là loại người nào? Nếu ngươi ăn ngay nói thật, bồn vương sẽ tha ngươi tội chết."

Về mặt đại hán mặt mờ, "Cho tới bây giờ nàng ta đều che mặt, có nhiều tiền, vừa ra tay đã cho mỗi người chúng ta trăm lượng bạc. Đối với ta thật sự không biết nàng ta là ai!"

Có người phụ họa nói: "Nhớ lại đến tốt cùng có bộ dạng gì cũng không thấy rõ."

"Đúng vậy!" Đại hán nói: "Trên đầu nàng ta đội đầu lạp, khăn che mặt rất dày, rù xuống đến thắt lưng, cái gì chúng ta cũng không thấy rõ."

Huyền Thiên Hoa bắt đầu đi lác đầu, "Nếu như thế, cũng chỉ có thể lấy tội mưu sát nhốt bọn ngươi vào tử lao."

Hắn không nói thêm nữa, chỉ giơ tay lên, vô số quan sai nhất nhất một động, áp giải một đám điều dân rời đi.

Rốt cuộc, trước cửa Bách Thảo đường lại yên tĩnh trở lại.

Phượng lão thái thái thở phào một cái, trong lòng thâm nghĩ nguy hiểm thật, nhưng đối với việc Phượng Vũ Hoành có thể cứu sống người chết mà cảm thấy ngạc nhiên.

Phượng Cần Nguyên cũng như thế. Chỉ nói ngắn ngủn ba năm, nữ nhi này y thuật lại có thể tiến bộ tinh tiến đến như thế, nếu lại cho nàng ba năm nữa, còn có thể cao nữa không?

Không đợi bọn hắn cân nhắc nhiều, chỉ thấy dân chúng vây xem đột nhiên từng lớp từng lớp quỳ rạp xuống, một đám thành kính hướng về phía Bách Thảo đường và Phượng Vũ Hoành ngẩng đầu lên.

Phượng Cần Nguyên nhìn thấy một trận này đều khiếp sợ, mà tiếng hô của đám dân chúng lúc này nhất tề vang lên: "Bách Thảo đường tế thể cứu nhân, Phượng thân y có thể tái sinh! Phượng gia là cứu tinh của chúng ta!"

Một câu này, Phượng gia cũng được lây vinh dự theo, nhận hết lễ ngộ của mọi người.

Phượng lão thái thái không khỏi lại lảng lảng, nàng đã nói, nhị tôn nữ này là cao thủ nghịch chuyển Cần Khôn, thế nào, nay Phượng gia cũng được người người tán thưởng.

Phượng Vũ Hoành cười chờ đám người lễ bái ba lần, lúc này mới cao giọng nói: "Mau mau đứng lên, tế thể cứu nhân là bổn phận của Bách Thảo đường, chỉ hy vọng chuyện như vậy về sau không được phát sinh nữa, mạng người quan trọng, ai cũng không thể lấy tính mạng người khác đi mưu cầu tiền tài. Luật pháp Đại Thuận không chỉ dùng để trừng phạt ác nhân, mà còn dùng để ràng buộc lòng người. Thiện ác cũng có quả báo, nhân quả tuần hoàn, luật pháp tự tại lòng người."

Huyền Thiên Hoa dẫn đầu vỗ tay, dân chúng cũng đồng loạt vỗ tay theo.

Phượng Trầm Ngư lại trừng đôi mắt bất mãn mang theo u oán nhìn hết thấy, nàng chỉ hận thủ đoạn sử dụng của người kia quá mức ngu dốt, chẳng những không thể thu thập Phượng Vũ Hoành, còn giúp Bách Thảo đường của nàng ta chiếm được một con đường đi tốt, thật không biết đây là hại người hay là giúp người.

Ai đều không thấy, ngay ngõ ngách đối diện Bách Thảo đường, có một nữ tử đội đầu lạp che mặt bằng một cái khăn che rất dày đang nhìn tới, u oán trong mắt so với Trầm Ngư còn sâu hơn, một bàn tay bám chặt gao trên vách tường đầy rêu đất, móng tay đã bật máu...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Không Phải Là Các Người Sống Đủ Rồi Sao?

Vụ án của Bách Thảo đường đã giải quyết tốt, Phượng Cần Nguyên cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Nay trong triều tình thế không rõ, đối với Hoàng tử nào Hoàng thượng cũng có phạt có chê, chỉ độc sủng Cửu hoàng tử là một phế nhân, điều này làm cho các đại thần thâm suy đoán.

Mà sánh với sự biến đổi rõ ràng trong triều cũng là Phượng gia hắn, hai nữ nhi, một người được khen ngợi liên tục, một người bị trừng phạt liên tục, hắn

làm Thừa tướng cũng rất mơ hồ.

Chẳng qua Phụng Căn Nguyên rất cẩn thận, tuy Phụng Vũ Hoành được thưởng nhiều, hắn cũng không hy vọng sự kiện này làm ồn ào không thể giải quyết. Phụng Vũ Hoành có Cửu hoàng tử vô pháp vô thiên làm chỗ dựa, nhưng Phụng gia hắn, cái gì cũng không có.

Phụng Căn Nguyên thi lễ với Huyền Thiên Hoa, nói: "Đa tạ Thuần vương điện hạ vì Phụng gia chủ trì công đạo."

Huyền Thiên Hoa vẫn nguyên bộ dáng vân đạm phong khinh như cũ, nhẹ khoát tay: "Phụng tướng xin đứng lên, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi, cũng là vì cho đệ muội một cái công đạo." Nói trong nói ngoài thì đều nói với hắn rằng, người ta ở đây là vì giúp Phụng Vũ Hoành.

Phụng Căn Nguyên sớm đã quen Phụng gia bị hai huynh đệ này chèn ép, cũng không ngại, lại cảm tạ một phen, lúc này mới nói với Phụng Vũ Hoành: "Không thể trì hoãn thêm nữa, nên đi thôi."

Phụng Vũ Hoành gật đầu, cũng nói với Huyền Thiên Hoa: "Đa tạ Thất ca giải vây, hôm nay A Hoành theo người trong nhà về huyện Phụng Đồng tế tổ, phỏng chừng ít nhất cũng khoảng một tháng mới hồi kinh, chờ Huyền Thiên Minh từ đại doanh trở về, xin Thất ca nói với hắn một tiếng."

"Được." Huyền Thiên Hoa lui về phía sau hai bước, "Trên đường đi cẩn thận, đến bên kia cũng phải bảo trọng bản thân. Minh chỉ nhì chỗ ta sẽ thông báo, muội không cần lo."

Phụng Vũ Hoành cười nhìn hắn một cái, cũng lui lại mấy bước, trở lại bên người lão thái thái, "Tổ mẫu, chúng ta đi thôi."

Phụng gia bái biệt Huyền Thiên Hoa, lục tục lên xe ngựa.

Phụng Trầm Ngư đi qua bên người Huyền Thiên Hoa bỗng nhiên vướn chân, thân mình ngã hướng trên người Huyền Thiên Hoa. Hắn lại đột nhiên tránh ra, Trầm Ngư bắt ngờ không kịp phòng, trực tiếp ngã trên đất.

Ỗ Nguyệt sợ tới mức nhanh chóng đến nâng dậy, lão thái thái cũng sợ hãi, liên tục hỏi: "Ngã có sao không?"

Trầm Ngư uỷ khuất chảy nước mắt, lại không có dũng khí nhìn Huyền Thiên Hoa, nhắc váy vội vàng lên xe ngựa.

Phụng Vũ Hoành đã ngồi trên xe ngựa vén rèm lên vừa lúc thu hết thấy vào trong mắt, thấy Huyền Thiên Hoa nhìn nàng, không khỏi há miệng cười, cười làm Huyền Thiên Hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

Rốt cuộc, xe ngựa từ từ di chuyển, sát giờ Ngọ nên mọi người vừa mệt vừa đói, một đám ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, Phụng Vũ Hoành cũng không ngoại lệ.

Một đường này gió êm sóng lặng, đến mười hai hôm sau thì Phụng Đồng huyện gần ngay trước mắt, Diêu thị mới thở phào một cái, nghĩ mà sợ nói: "Tâm của ta vẫn căng lên, nửa đường sợ lại xảy ra chuyện gì."

Phụng Vũ Hoành an ủi nàng: "Đừng sợ, bình đến tướng chặn." Thật ra trong lòng lại biết, đường đi nhìn tưởng yên bình chẳng qua là vì sắp có một cơn sóng to gió lớn đang chờ đợi. Phụng Trầm Ngư mất sức lực lớn như vậy để trở lại Phụng Đồng huyện, chung quy không thể là vì tế tổ thật sự.

Nàng neho mắt lại, xốc mình nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa có thể thấy huyện Phụng Đồng giống như đã bện đại võng, mở ra chờ nàng đến.

Hàn thị ngồi ở chiếc xe ngựa cuối cùng, trên đường lắc lư làm thần trí mơ hồ, xuống xe đầu tiên không còn bộ dạng mềm mại yêu kiều nữa hô to một tiếng: "Xuống xe sớm như vậy để làm gì? Không phải còn chưa tới cửa nhà sao?"

Lời của nàng nói ra tiếng lòng của mọi người, mỗi người đều cho rằng xe ngựa không nên dừng ở chỗ bìa huyện.

Nhưng không dừng không được, qua cột đá ranh giới, đi tới Phụng Đồng huyện cũng chỉ có một cái đường nhỏ, nay cái đường nhỏ kia bị một đám người gặt gao ngăn chặn, đừng nói là xe ngựa, ngay cả một người muốn đi qua cũng vô cùng khó khăn.

Diêu thị nhìn chằm chằm mấy người chặn đường liền nhủ mày, ghé tai Phụng Vũ Hoành nhỏ giọng nói: "Là người Thẩm gia."

Lúc này nàng mới nhớ tới, Phụng gia và Thẩm thị đều lớn lên trong gia tộc, cũng bởi vì lý do này, năm Phụng Căn Nguyên thi khoa, Thẩm thị mới có thể có cơ hội chiếu cố Phụng lão thái thái. Nhưng người Thẩm gia chặn đường là có ý gì?

Trong lúc nhất thời, hai nhà Phụng Thẩm ở trên con đường nhỏ tạo thành thế đối lập.

Phụng Căn Nguyên khoanh tay đứng, sắc mặt âm trầm nhìn đám người Thẩm gia kia, lạnh giọng quát: "Tránh ra!"

Người Thẩm gia không tiếp lời, càng không nhường đường, ngược lại còn đi về phía trước vài bước.

Phụng lão thái thái cảm thấy người một nhà này quả thực là vô lại.. "Các người đây là muốn làm gì? Muốn làm vua sao? Còn có thiên lý vương pháp hay không?"

Phụng Vũ Hoành đi thông thả bước đến bên người lão thái thái, ôn nhu nói: "Tổ mẫu không nên tức giận, mọi sự dĩ hoà vi quý."

Nàng vừa tiến lên, cảm xúc của người Thẩm gia lập tức kích động, chỉ thấy có hai gã nhìn qua đã là lão già bảy mươi tuổi tiến lên phía trước, nhìn chăm chăm Phụng Vũ Hoành liền hỏi: "Người chính là nha đầu Phụng gia kia?"

Phụng Vũ Hoành lại hỏi: "Ai là nha đầu?"

Đã thấy Phụng Trầm Ngư bước nhanh đến, ôm chặt lấy hai gã lão già, lệ ở khoé mắt liền tuôn trào... "Tam cữu tử, tứ cữu tử, Trầm Ngư rất nhớ các ngài!" Hai lão đầu nhí vừa thấy Trầm Ngư, sắc mặt lập tức dịu xuống, vừa vỗ lưng Trầm Ngư vừa gạt nước mắt theo.

Lão già được gọi là tam cữu tử hỏi nàng: "Ca ca ngươi nói nhĩ nữ nhĩ Phụng gia hại chết mẫu thân ngươi, là đứa này?"

Mặt Trầm Ngư mang vẻ kinh ngạc: Vì sao ca ca lại nói như vậy? Nhị muội muội tuy thường ngày không thường qua lại với chúng ta, nhưng chuyện hại chết mẫu thân... Tội danh này cũng quá lớn, cữu công vạn lần đừng nói loạn."

"Hừ!" Lão nhân kia hừ lạnh một tiếng, "Trầm Ngư ngươi cứ vắn tốt bụng như vậy, lại không biết người thiện bị người ác hiếp! Mẫu thân ngươi là con gái duy nhất của Thẩm gia, cứ như vậy mà chết trong tay người ngoài, bảo chúng ta nuôi khẩu khí này thế nào đây?"

Phụng Vũ Hoành nhìn hai lão nhân này mà thấy buồn cười, không khỏi nghiêng đầu hỏi Phụng Căn Nguyên: "Phụ thân, Thẩm gia cũng có tư cách tính toán với Phụng gia chúng ta sao? Không phải nói tức phụ gả vào cửa chính là người nhà chồng sao, vì sao Thẩm gia luôn miệng nói Thẩm thị với chúng ta là người ngoài?"

Không cần nàng nhắc nhở, Phụng Căn Nguyên nghe nói cũng nghĩ vậy, đứng tại chỗ phản pháo: "Thẩm thị vào cửa Phụng gia ta, thị phi khuyết điểm đều có Phụng gia ta bình luận. Tuy nàng đã chết, Phụng gia cũng theo quy cách của đương gia chủ mẫu của nàng mà xử lý tang sự, như thế nào, Thẩm gia đây là muốn đem nữ nhĩ mình khiêng từ phân mộ tổ tiên của Phụng gia ra sao? Có thể, bốn tướng sau khi về sẽ biết một phong hư thư, ngày mai sẽ phải người khiêng mộ đi!"

Rốt cuộc Phụng Căn Nguyên cũng làm Thừa tướng nhiều năm, lời nói áp đảo người khác. Thẩm gia chỉ là một nhà thương nhân, sao chống lại được đe dọa như vậy? Nếu quan tài Thẩm thị thực sự bị Phụng gia đào khiêng ra ngoài, vậy coi thế nào?

Hai lão nhân kia lập tức không nói nữa, ánh mắt Trầm Ngư ngưng lại, nhìn Phụng Vũ Hoành dùng âm thanh mềm nhẹ để nghe nói: "Nhị muội muội mau tới bái kiến tam cữu tử và tứ cữu tử đi, bọn họ là trưởng bối, muội nên hành lễ vẫn an."

Chưa chờ Phụng Vũ Hoành lên tiếng, hai lão nhân kia tức giận hừ hai tiếng, một trong hai người chỉ vào Phụng Vũ Hoành nói: "Ngươi cứ đứng ở đây, trăm ngàn lần đừng đến đây hành lễ với chúng ta! Đại lễ của ngươi chúng ta không chịu nổi, sẽ giảm thọ."

Phụng Vũ Hoành vô cùng muốn cười, lại cảm thấy dù sao đối với lớn tuổi tốt xấu gì cũng phải chừa chút thể diện, đành phải nuốt nghẹn vào trong, nuốt nửa nội thương.

Lão thái thái nhìn không nổi nữa, trừng mắt Thẩm gia nói: "Mau tránh ra!"

Lão nhân Thẩm gia lắc đầu: "Các ngươi muốn vào huyện thì có thể, nhưng nha đầu này và vị di nương sinh hạ nàng thì không thể vào."

Phụng Vũ Hoành "Ồ" một tiếng, hỏi Phụng Căn Nguyên: "Huyện lệnh Phụng Đồng huyện là người Thẩm gia?"

Phụng Căn Nguyên lắc đầu: "Sao có thể được."

"Vậy vì sao vào huyện hay không cũng phải do bọn họ định đoạt?"

Điểm này Phụng Căn Nguyên cũng không rõ, "Thẩm gia các ngươi không được quá phận."

"Quá phận?" Lão nhân kia tức giận, "Nữ nhĩ nhà chúng ta đang tốt đẹp đi vào Phụng phủ ngươi, mới hơn ba mươi tuổi đã làm tang sự, rốt cuộc quá phận là ai?"

"Sinh tử mệnh tại thiên, chính nàng không chăm sóc tốt còn trách được ai?"

"Phụng Căn Nguyên!" Lão nhân tức giận run người, "Rốt cuộc lý do vì sao trong lòng ngươi biết, hôm nay ta nói luôn tại đây, muốn vào huyện, phải để hai mẫu nữ kia cho chúng ta!"

Trên mặt Phụng Vũ Hoành nổi lên một lớp u ám, tàn khốc trong mắt hiện ra, Phụng lão thái thái bên cạnh nhìn thấy run lên, theo bản năng liền lui về sau hai bước. Sau đó chợt nghe Phụng Vũ Hoành mở miệng nói: "Không cho ta và mẫu thân vào cổng? Được! Ta muốn hỏi một chút, năm đó mẫu thân ta phạm vào tội gì? Phụng gia có lý do gì hợp tình hợp lý mà đuổi mẫu thân ta đi? Thẩm thị từ tiếp được nâng lên làm thê vốn đã mất mặt, Thẩm gia các ngươi được tiện nghi mà còn không thành thành thật thật tìm góc tường trốn vui vẻ, nay còn dám làm ầm ĩ như thế? Gây sự làm Phụng gia suy sụp đối với các ngươi có gì tốt?"

Nàng vừa nói vừa tiến lên, quanh thân tản ra một loại không khí mãnh liệt, hơi thở áp bức, làm cho hai lão nhân và mọi người Thẩm gia lui về phía sau.

Phụng Vũ Hoành còn chưa nói xong, "Thẩm gia các ngươi thật sự nghĩ đến kinh thành làm ăn sẽ không có việc gì? Nhiều năm thế này, Phụng gia chỉ cần muốn, tùy tiện chỉ tay, có thể tra ra các ngươi hối lộ bao nhiêu quan viên, cho bao nhiêu vàng bạc. Người Thẩm gia có phải đều sống đủ rồi hay không? Muốn vào nhà lao ngồi?"

Nàng thăm dò, đôi mắt như đến từ âm phủ gắt gao nhìn chăm chăm một lão nhân, làm người sợ tới mức ngã ngồi trên đất.

Lão già hơn bảy mươi tuổi chân sao chịu nổi áp lực, cứ ngồi xuống đất như vậy, nửa ngày không thể đứng lên được.

Một lão nhân tức giận liều mạng dậm chân, chỉ thẳng Phụng Căn Nguyên... "Đây là gia giáo của Phụng gia sao?"

Người trả lời hẳn là lão thái thái: "Phụng gia ta dạy dỗ nữ nhi như thế nào không tới lượt Thẩm gia các người nói, nếu không nể mặt Trầm Ngự, Thẩm gia các người còn có thể đi cho tới hôm nay sao? Muốn nói đạo lý? Được! Từ Hạo không phải đang thù lãng sao? Để Trầm Ngự cùng hẳn đi canh!"

Một câu của lão thái thái, Trầm Ngự sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, miệng mở một nửa nhưng âm thanh cũng không phát ra được.

Người Thẩm gia cũng không nghĩ tới Phụng lão thái thái có thể nói ra như vậy, trong lúc nhất thời cũng không có động tĩnh, vốn kêu gào nên vì Thẩm thị báo thù mà hoá khí cũng dần tiêu tan.

Thật ra bọn họ là bị lời Phụng Vũ Hoành hoá, Thẩm gia là thương gia, nhiều năm buôn bán ở kinh thành, chuyện hối lộ quan viên là chuyện thường. Đặc biệt nhiều năm còn buôn bán với hoàng thất, vàng bạc lui tới đại thần trong triều nhiều vô số kể. Thực ra nếu xé rách quan hệ với Phụng gia, một Thừa tướng nhất phẩm muốn giết một gia tộc thương gia, vậy còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

Người Thẩm gia dưới lệnh của tứ cữu tổ tách ra, hai lão già một ngồi dưới đất, một người đứng tại chỗ trơ mắt nhìn đoàn xe Phụng gia từ từ đi vào Phụng Ngõ huyện, cuối cùng, ánh mắt ở trên người Phụng Vũ Hoành bên cạnh Phụng lão thái thái.

Thứ nữ này mới hỏi kinh bao lâu? Có thể được lão thái thái sùng ái như thế, mắt thấy uy hiếp đến địa vị của Trầm Ngự, thật sự không thể lưu lại, không thể lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Đây Mới Là Đích Nữ Của Phụng Gia

Qua cửa ải của Thẩm gia, đoàn người của Phụng gia rất nhanh liền có thể đi vào huyện Phụng Ngõ. Phụng Căn Nguyên xin huyện lệnh huyện Phụng Ngõ miễn mở tiệc chiêu đãi, mang cả đoàn người và gia nhân đi thẳng đến nhà tế tổ của Phụng gia.

Ban đầu những người của Thẩm gia đều yên lặng theo sau đoàn xe Phụng gia, vẫn luôn cảm thấy tức giận. Đến khi đi đến đường vòng vào nhà tế tổ Phụng gia mới ngừng đi theo.

Gia tộc Phụng gia cũng không khí thế, tiểu viện mang theo phong cách cổ xưa, lại kèm theo chút thư hương.

Khi mọi người đến nơi, đã có người đứng ở cửa chờ đón. Phụng Vũ Hoành nhìn về phía người nọ, đó là một lão nhân khoảng tám mươi tuổi, một thân áo tím đi kèm râu tóc hoa râm, mặt mày hồng hào, dáng người rắn rỏi, hoàn toàn đối lập với hai cữu cữu Thẩm gia khom cúi lúc trước.

Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái đi xuống bước nhanh đến, trực tiếp hành lễ với lão nhân kia, mở miệng nói: "Tộc trưởng."

Mấy ngày nay Phụng Vũ Hoành đều nghe Diêu thị nói một ít chuyện về nhà tổ bên này, nghe nói từ khi Phụng Căn Nguyên thăng quan tiến chức trên kinh thành, tộc nhân trong gia tộc cũng tìm cách thăng quan nên giờ đây người còn lại cũng không nhiều lắm, hầu như đều là những người già cả.

Trước mặt bây giờ chính là vị tộc trưởng đã ngoài tám mươi, là thế hệ tổ phụ của Phụng Căn Nguyên, ở trong gia tộc cực kỳ có uy vọng. Nghe nói là một người công chính liêm minh, chuyện của tiểu bối hầu như đều mặc kệ, chỉ khi nào có chuyện lớn đến tay sẽ nghiêm khắc giải quyết.

Suy nghĩ một hồi, chợt nghe vị tộc trưởng nói: "Căn Nguyên, người là Thừa tướng đương triều, lẽ ra không cần hướng tA Hoành lễ. Nhưng gia quy của Phụng gia không thể phá, các người là hồi hương tế tổ nên lễ tiết cũng không thể thiếu."

Phụng Căn Nguyên nói: "Tộc trưởng nói phải."

"Ừm". Vị tộc trưởng kia gật đầu. "Các người đều đứng dậy đi."

Phụng Căn Nguyên đứng dậy trước rồi sau đó nâng lão thái thái lên. Cùng lúc mọi người Phụng gia đều đứng lên theo.

Phụng Vũ Hoành chú ý đến vị tộc trưởng kia hình như vừa liếc qua nàng, nhưng cũng không dừng lại lâu mà hướng qua chỗ Phụng Trầm Ngự rồi mới thu hồi ánh mắt. Cuối cùng cũng dừng trên người Kim Trân.

Phụng Căn Nguyên lúc này mới nhớ đến việc thu phòng Kim Trân trong tộc còn chưa biết nên vội giải thích: "Là thiếp thất mới nạp trong nhà."

Lão tộc trưởng khoát tay áo: "Việc này vốn là việc nhỏ, cũng không cần thiết báo cho gia tộc, dù sao cũng không được ghi vào gia phả. Việc này tùy người làm chủ, giờ theo ta vào trong đi."

Nói xong lão nhân liền xoay người bước đi thông thả vào đại trạch. Có hạ nhân lo việc hướng dẫn xa phu đi cưỡi xe ngựa, người Phụng gia liền đi theo vào trong sân.

Tộc nhân quay về nhà tổ, nếu hằng năm đều về tất nhân quy củ cũng có thể ít đi. Nhưng là Phụng Căn Nguyên bao nhiêu năm rồi mới quay về nên cũng không thể bớt chút nào.

Cũng không chờ mọi người dừng chân, phòng nghỉ cũng chưa có liền nghe lão tộc trưởng nói: "Từ đường đã chuẩn bị xong, Căn Nguyên người mau đổi mẫu thân, chính thể và đích nữ theo ta đi bái từ đường."

Lời kia vừa nói ra Phụng Trầm Ngự liền rung rung nước mắt ủy khuất nói: "Tộc trưởng mẫu thân ta đã qua đời."

Lão tộc trưởng nhìn Phụng Trầm Ngự, khó hiểu hỏi Phụng Căn Nguyên: "Thứ nữ này do ai sinh mà không hiểu quy củ như vậy?"

Phụng Căn Nguyên xấu hổ: "Đây là Trầm Ngự, cũng không phải do thiếp thất sinh mà là đích nữ của đại phu nhân."

"Con vợ cả?" Lão tộc trưởng nhìn Phụng Trầm Ngự cân nhắc một lúc mới nói: "À. Ta có chút ấn tượng người có một đứa con gái gọi là Phụng Trầm Ngự nhưng cũng không phải là con vợ cả, vốn dĩ là thứ nữ." Nói xong lại hướng Phụng Vũ Hoành vẫy tay: "Người là A Hoành? Đến chỗ tổ gia gia nào."

Ý cười trên mặt Phụng Vũ Hoành hiện lên, hướng về phía lão tộc trưởng khom người hành lễ: "A Hoành bái kiến tổ gia gia."

Lão tộc trưởng đỡ nàng đứng dậy nói: "Đây mới là đích nữ của Phụng gia."

Trong mắt Phụng Trầm Ngự ngẩn lệ, khuôn mặt đỏ bừng, đối diện với lão thái thái và Phụng Căn Nguyên cúi đầu đầy ủy khuất. Thế nhưng tộc trưởng đứng ở đây lão thái thái cũng không có quyền lên tiếng.

Phụng Trầm Ngự cắn chặt răng, sự tồn tại của Phụng Vũ Hoành đối với nàng càng ngày càng trở thành một trở ngại lớn, nàng hận không thể ném người này vào sâu trong rừng cho sói ăn.

Phụng Căn Nguyên biết rõ người mà tộc trưởng đang nói đến chính là Diêu thị và Phụng Vũ Hoành, lão nhân là một người bảo thủ nên hẳn cũng không muốn so đo nhiều liền hướng Diêu thị nói: "Đi thôi, người cùng bốn tướng đi vào."

Diêu thị trầm mặc không lên tiếng, đi theo sát phía sau Phụng Căn Nguyên và lão thái thái, trên mặt một chút cũng không biểu lộ cảm xúc kể cả có lão tộc trưởng bên người cũng không nhiều lời.

Mấy người đi vào Từ đường, quý xuống, sau đó có hạ nhân tới đưa hương, mỗi người ba nén đều đã được châm.

Những người phụ trách Từ đường làm một loạt các lễ, sau đó mọi người dập đầu từng đợt mãi một lúc mới có thể chấm dứt. Lão thái thái đi lên phía trước dâng hương xong mới chính thức hoàn thành.

Phụng Vũ Hoành và Diêu thị đều dùng vị trí chủ mẫu và đích nữ để hành lễ. Vốn dĩ Diêu thị từng là chủ mẫu nên thủ tục đều nắm rõ, thế nhưng Phụng Vũ Hoành lại gặp một chút khó khăn. Nếu không phải có hạ nhân hướng dẫn thì quả thật nàng không biết phải làm sao. Chính vì thế có vài động tác mắc lỗi khiến vài người đưa mắt liếc nàng mấy lượt.

Nàng cũng không làm cao, liền hướng tộc trưởng tạ lỗi: "A Hoành ở sơn thôn hoang dã đã lâu, công lớn quy củ cũng ít tiếp xúc, giờ có chút thất lễ thỉnh tổ gia thứ lỗi."

Phụng Căn Nguyên nổi giận trừng nàng một cái. Sơn thôn, sơn thôn... Mở miệng ra là sơn thôn, người sợ bọn ta quên hay sợ người khác không biết người sống khổ tại sơn thôn.

Trên mặt hẳn nghĩ gì Phụng Vũ Hoành đều hiểu rõ, không khỏi cười thầm trong lòng.

Lúc này mới biết xấu hổ? Lúc trước sùng thiếp diệt thể thì sao không nghĩ đến ngày hôm nay? Chính người làm chuyện không biết xấu hổ lại còn muốn người khác giấu cho mình? Ta chẳng những không giữ mặt mũi cho người còn kéo người xuống sâu hơn nữa.

"Hôm nay A Hoành cùng Diêu di nương vào từ đường bái tổ tiên là một chuyện, mong rằng tổ gia gia dặn dò mọi người không cần khoa trương ra bên ngoài."

Lão tộc trưởng thập phần khó hiểu: "Vì sao?"

"Bởi vì... A Hoành dù sao cũng không phải là đích nữ chân chính, Diêu di nương cũng không phải chủ mẫu chân chính! Vừa mới này Thẩm gia còn ngăn ở ngoài cổng huyện kêu đánh kêu giết. Nếu để cho bọn họ biết A Hoành cùng Diêu di nương vào Từ đường mà đại tỷ tỷ không có vào, nói không chừng... họ lại hạ độc thủ bọn ta."

"Bọn họ dám?" Ánh mắt lão tộc trưởng ngoan độc, râu tức đến vểnh lên, cân nhắc lại câu nói của Phụng Vũ Hoành liền quay ra hỏi lão thái thái: "Một"

chi nhà các người loạn thành như thế này, cũng khỏi cần quay về tể tổ đâu."

Lão thái thái bị nói đến sợ run người, khom người nói: "Tộc trưởng quá lời, là do trong nhà ta không giải quyết tốt mọi chuyện, về sau sẽ không như thế nữa." Vừa nói vừa trách cứ Phụng Vũ Hoành, đứa cháu này khi nào lại làm rối mọi chuyện lên như thế, cố tình nói rõ mọi chuyện trước mặt tộc trưởng. Không tể tổ cũng chẳng sao nhưng mộ phần lão thái gia còn đang ở đây!

Phụng Căn Nguyên cũng lên tiếng: "Sự tình trong nhà phiên ngài phải lo lắng, Thẩm gia cùng lắm chỉ là một đám ô hợp, lời nói không đủ trọng lượng."

Lão tộc trưởng gật đầu, lại nhìn đến sân viện đang có một đám người, đặc biệt Phụng Trầm Ngự thật sự chỉ thấy điềm xấu.

Lão đã sống tám mươi năm nay, có người nào là chưa nhìn thấy, sớm đã nghe nói Phụng Căn Nguyên có một đích nữ mang mệnh phụng hoàng, lại nhìn Phụng Trầm Ngự sao cũng không giống...

"Thôi các người đều đi nghỉ đi, sẽ có hạ nhân mang các người đến phòng nghỉ. Về phần chuyện đích nữ thứ nữ, các người trở về tự bàn bạc với nhau, nhưng ta và tộc gia chỉ nhận A Hoành và Diêu thị."

Nói xong những lời này, lão tộc trưởng nâng bước đi.

Phụng Trầm Ngự trong lòng lúc này đã mắng lão nhân kia không biết bao nhiêu lần. Phụng Vũ Hoành nhìn thấy Phụng Trầm Ngự tức giận đến mức độ kia liền thấy vui vẻ, lôi kéo Diêu thị đi ra khỏi Từ đường, cố ý đi đến trước mặt nàng ta nói: "Mấy ngày này chỉ có thể ủy khuất tỷ tỷ rồi, đều là vì yêu cầu của tộc trưởng thôi, A Hoành cũng không thể làm gì hơn." Người nếu không vui có thể đi tìm tộc trưởng đề nghị! Người dám sao?

Phụng Trầm Ngự còn có thể nói gì nữa đây, liền quay người mang theo Ý Nguyệt rời đi.

Lão thái thái hỏi hạ nhân một câu: "Thiếu gia Phụng Từ Hạo đâu?"

Hạ nhân sợ run người, suy nghĩ một hồi mới trả lời: "Lão thái thái nói là vị thiếu gia đang đi thủ lăng có phải không? Hắn hiện đang ở trên núi, lão tộc trưởng phân cho hắn một gian phòng lại còn có người hầu hạ cẩn thận."

Lão thái thái đau lòng một trận, trừng mắt nhìn Phụng Căn Nguyên.

Phụng Căn Nguyên cũng không nghĩ tới lão tộc trưởng thế nhưng lại trực tiếp đuổi con trai lên núi, mà cũng do hắn sơ sẩy nói ra điều đó khiến Từ Hạo phải về thủ lăng. Hiện giờ đứa nhỏ kia thật sự phải làm hắn có thể nói cái gì? Đành phải trấn an lão thái thái: "Ngày mai sáng sớm ta sẽ lên núi xem sao."

Bọn hạ nhân dẫn mọi người về phòng của mình, Phụng Vũ Hoành giúp Diêu thị dàn xếp ổn thỏa xong, nhìn thấy nàng nằm lên giường nghỉ ngơi mới về phòng của mình.

Vong Xuyên giúp đỡ nàng chuẩn bị giường, Hoàng Tuyền thì đi ra bên ngoài nhận bữa trưa từ hạ nhân: "Tiểu thư mau tới ăn một chút gì đi. Bên kia phu nhân cũng đã bắt đầu dùng bữa rồi."

Nhà chính Phụng gia cũng không nhiều chủ nhân lắm, hạ nhân cũng không ít, hơn một nửa là giữ lại đề phòng tộc nhân về tể tổ.

Phụng Vũ Hoành vừa ăn cơm vừa đánh giá căn phòng một lần, phát hiện có bút mực, trong bụng đã có một chút suy tính.

Nàng đứng dậy đi đến chỗ bút mực trên bàn, hai nha đầu không hiểu liền đi theo. Thấy Phụng Vũ Hoành kéo xuống một tờ giấy nhắc bút lên viết một hàng chữ xấu như gà bới.

Hoàng Tuyền liền hỏi: "Tiểu thư là dùng roi nhiều, chữ viết cũng thật lù."

Nàng liếc Hoàng Tuyền một cái: "Nhìn cho kỹ lại xem chữ viết này giống của ai?"

Vong Xuyên thận trọng nghĩ, nhìn kỹ lại một lần, chỉ thấy Phụng Vũ Hoành viết: "Đêm nay giờ Tý đến núi Tê Phụng. Bút tích này... Phụng Từ Hạo?"

Phụng Vũ Hoành đưa nàng một cái ánh mắt tán dương, sau đó nhét tờ giấy vào tay Vong Xuyên. "Tìm một cơ hội đưa đến phòng Phụng Trầm Ngự, cần phải đưa cho nàng xem."

Hoàng Tuyền buồn bực: "Vì sao phải làm vậy?"

Phụng Vũ Hoành cũng không thừa nước đục thả câu, cùng nàng giải thích: "Phụng Trầm Ngự mất bao nhiêu công sức muốn đem ta quay về huyện Phụng Đồng này là vì cái gì? Các người lại nghĩ là tể tổ thật đi?"

"Tiểu thư nghĩ là hai người này thiết kế hãm hại người?"

"Chỉ là phỏng đoán thôi. Nhưng mặc kệ đúng hay sai cũng phải gây sức ép cho nàng ta, điều đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chúng ta."

Làm chuyện xấu tâm tình lại càng tốt, Phụng Vũ Hoành liền tiếp ăn thêm hai bát cơm sau đó mới đi nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, Ý Nguyệt phát hiện mảnh giấy ở phía trước cửa sổ, buồn bực đưa cho Phụng Trầm Ngự: "Tiểu thư người xem."

Phượng Trầm Ngư đem tờ giấy mở ra, nhìn thoáng qua chữ viết liền xác định là của Phượng Tử Hạo. Đọc xong liền phản phó Ý Nguyệt: "Đem ngọn nến ra đốt tờ giấy này đi."

Ý Nguyệt nghe theo, nhưng cũng tò mò hỏi: "Là đại thiếu gia đưa tới ả?"

Phượng Trầm Ngư trừng mắt nhìn nàng, hừ lạnh: "Không phải hẳn thì còn có thể là ai. Đêm nay giờ Tý ngươi đi theo ta lên núi Tê Phượng."

Bạn đang đọc truyện *Thân Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Vui Thú Trên Phần Mộ Tổ Tiên

Đến đêm lúc cuối giờ Hợi, Phượng Trầm Ngư một thân áo đen dẫn theo nha đầu Ý Nguyệt lén lút đi ra bằng đường cửa sau của nhà tổ.

Hai người vừa đi vừa cẩn thận đề phòng có người bám đuôi, lại sợ có người phát hiện, cũng may ở đây không như kinh thành, trên đường ban đêm căn bản không có ai, ngay cả người gõ mõ cũng không có.

Các nàng chạy một đường đến chân núi Tê Phượng, Phượng Trầm Ngư tựa vào một gốc cây đại thụ thở mạnh.

"Tiểu thư cố gắng một chút nữa, vào trong núi là có thể yên tâm rồi." Ý Nguyệt nhìn Phượng Trầm Ngư dừng lại nên sốt ruột nhắc nhở.

Phượng Trầm Ngư hung hăng trừng mắt với nàng: "Tiện nhân, đừng cho là ta không biết ngươi đang nghĩ cái gì. Chốc nữa nhìn thấy ca ca ta ngươi liệu mà đem mắt với miệng nghiêm túc một chút, nếu không cẩn thận da của ngươi."

Ý Nguyệt giật mình, chạy tới cam đoan với nàng: "Nô tỳ chỉ quan tâm tới tiểu thư, đại thiếu gia ngay cả liếc mắt cũng không có lấy một cái."

"Biết thân biết phận là tốt."

Ý Nguyệt gấp gấp tới muốn khóc nói: "Tiểu thư, nô tỳ không phải muốn nhanh gặp đại thiếu gia mà thật sự nơi này không an toàn, chúng ta cố gắng một chút vào trong núi rồi nghỉ ngơi đi."

Phượng Trầm Ngư hừ lạnh, nhưng cũng không nghỉ ngơi nữa, liền choàng áo lên tiếp tục chạy về hướng ngọn núi. Lại không biết ngay đằng sau các nàng có hai người lén lút đi theo, bước đi nhẹ nhàng không có lấy một tiếng động, thu toàn bộ hành động của Phượng Trầm Ngư vào ánh mắt.

Phượng Vũ Hành cười hi hi với Vong Xuyên: "Không nghĩ rằng Phượng Tử Hạo ngay cả đến nha đầu của muội muội cũng không tha."

Vong Xuyên thấy tiểu thư nhà mình cũng thích hóng chuyện, nhưng nghĩ lại hành động của đích tử Phượng gia kia cũng không lấy làm lạ, "Nghe nói hẳn còn từng ngủ qua giường của đại tiểu thư, Phượng gia từng người so với từng người lại càng thú vị nha."

Phượng Vũ Hành liếc nhìn nha đầu nhà mình, Vong Xuyên biết mình lỡ miệng nói sai liền nhanh chóng sửa lại: "Trừ tiểu thư ra."

Lúc này mới vừa lòng cười cười, Phượng Vũ Hành lại tiếp tục lôi kéo Vong Xuyên theo dõi. Lúc này một giọng nói trong gió thoảng qua: "Đừng nói chuyện phiếm, cẩn thận đường dưới chân."

Phượng Vũ Hành nghiêng răng nghiêng lợi quay về hướng phát ra âm thanh nói: "Chủ tử nhà ngươi chưa kém đến trình độ đó."

Vong Xuyên đứng một bên cười không nói một câu.

Cùng lúc đó ở phía trước Phượng Trầm Ngư và Ý Nguyệt vì chưa bao giờ đi đến núi Tê Phượng nên vòng vào một hẻm, Ý Nguyệt đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Không hay rồi."

Phượng Trầm Ngư hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Đại thiếu gia hẹn chúng ta ở núi Tê Phượng nhưng cũng không nói địa điểm nào. Giờ biết đi đâu tìm người đây?"

Phượng Trầm Ngư lúc này mới phản ứng lại, Ý Nguyệt nói đúng, núi Tê Phượng to như vậy biết đi đâu tìm Phượng Tử Hạo?

Nàng nhìn lại bốn phía, nghĩ một lúc rồi nói: "Đi đến đỉnh núi đi, ca ca ta đang ở một phòng nhỏ trên đó, chúng ta đi nơi đó tìm hẳn."

Hai người đã có phương hướng bắt đầu đi về phía trước, mặt sau Phượng Vũ Hành sờ mũi, trực giác của nàng cho biết chốc sẽ có trò hay để xem rồi.

Phượng Trầm Ngư chỉ nhớ rõ Phượng Tử Hạo đang ở trên đỉnh núi mà quên mất vì sao hẳn lại phải sống trên đó.

Bởi vì đó là nơi mộ phần tổ tiên của gia tộc Phụng gia, Phụng Tử Hạo làm người thủ lăng, các nàng muốn gặp thì sẽ phải đi qua từng nấm mồ.

Chính vì thế khi hai người đi lên đến đỉnh núi, Phụng Vũ Hành cùng Vong Xuyên nghe thấy tiếng thét chói tai: "Aaaaaaaa!"

Phụng Vũ Hành bĩu môi: "Không phải chỉ là mấy nấm mồ thôi sao, cần gì phải kêu to như vậy."

Vong Xuyên bắt đầu trả lời: "Nói là vậy nhưng một tiểu thư đài các ban đêm nhìn thấy đồng phần mộ có kinh sợ là bình thường."

Dù vậy Phụng Trầm Ngư cũng không có kêu lâu, Ý Nguyệt bị dọa sợ đang bịt miệng tiểu thư nhà mình lại: "Tiểu thư ngàn vạn lần không thể kêu. Nơi này ngoại trừ thiếu gia còn có người khác của gia tộc đang trông."

Phụng Trầm Ngư bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, lại nghe thấy Ý Nguyệt nói nên mặt trở nên trắng bệch như ma khiến Ý Nguyệt cũng thấy sợ hãi quay đầu về phía khác.

Từ kinh thành đi đến huyện Phụng Ngô, Phụng Trầm Ngư cả một đường hóa trang mặt đen, đến ban đêm mới thoải mái một chút. Nhìn khuôn mặt suốt mấy ngày đều đen giờ trắng bệch, Ý Nguyệt có phần không quen nổi.

"Ai ở bên kia?" Đột nhiên một giọng nam truyền đến dọa Phụng Trầm Ngư sợ run.

Ý Nguyệt nghe xong mặt mày rạng rỡ, nghe rõ thanh âm bên kia liền nói: "Tiểu thư đừng sợ, là đại thiếu gia."

Phụng Trầm Ngư hướng về phía phát ra thanh âm, quả nhiên nhìn thấy Phụng Tử Hạo đang từ từ đến gần.

Nàng thở dài nhẹ nhõm, bước nhanh về phía trước đón Phụng Tử Hạo. Ý Nguyệt chạy nhanh phía sau, ánh mắt vẫn thủy chung gắn trên người Phụng Tử Hạo, trong lòng tràn ngập vui mừng.

Phụng Tử Hạo cũng thấy rõ hai người liền đi tới vội vàng hỏi: "Các ngươi vì sao lại lên đây? Mọi chuyện ta đều an bài tốt rồi. Hơn nửa đêm đi đến đây nhờ đâu bị phát hiện chẳng phải hỏng hết mọi chuyện sao?" Phụng Trầm Ngư sửng sốt: "Không phải ca bảo ta lên đây sao?"

"Ta gọi ngươi lúc nào?"

Phụng Tử Hạo vừa trả lời thì lòng Phụng Trầm Ngư liền lạnh. Bị lừa rồi?

Nhìn lại Phụng Tử Hạo, thấy hắn không hề nhìn mình mà ánh mắt chăm chú nhìn lại phía sau. Phụng Trầm Ngư thấy thế liền quay đầu lại, quả nhiên Ý Nguyệt đang e thẹn cùng ca ca nàng liếc mắt đưa tình.

"Hóa ra là ngươi!" Phụng Trầm Ngư hung hăng ném ra một câu, giọng lên tát Ý Nguyệt: "Một con tiện tì đủ nham hiểm! Vì để gặp ca ca của ta, lại dám nghĩ ra chiêu này hại ta nửa đêm phải lên núi."

Ý Nguyệt vội quỳ xuống đất, bùm mặt úy khuất nói: "Tiểu thư bớt giận, thật sự không phải là nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng không biết!"

"Ờ giấy kia rõ ràng là ngươi đưa cho ta, vậy không phải ngươi thì là ai?" Nàng từ đáy lòng nổi lên một cơn tức quay đầu lại nói: "Ta ở nhà bị Phụng Vũ Hành khi dễ, lão thái thái thì một lòng hướng về nàng ta, đối với ta thì khó chịu. Vất vả lắm mới đem họ lừa về đến đây, trông cậy hết vào kế sách của ngươi sẽ thành công, vậy mà ngươi cùng nha đầu kia cứ nhiên thông đồng lừa gạt ta? Phụng Tử Hạo ngươi không sợ sẽ khiến người khác thất vọng sao? Không sợ mẫu thân trên trời oán trách ngươi sao?"

Phụng Tử Hạo bị nàng mắng đến choáng váng, "Dựa vào đâu mà nói ta lừa muội? Ta lừa muội khi nào?" Hắn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ ủy khuất Phụng Trầm Ngư, muội muội của hắn từ nhỏ đã rất xinh đẹp, mỹ lệ khiến người khác chỉ muốn yêu thương. Phụng Tử Hạo tiến lên hai bước ôm lấy Phụng Trầm Ngư: "Muội muội tốt, ca ca thực lòng không lừa muội."

Phụng Trầm Ngư sợ run người lùi về sau hai bước: "Ngươi đừng có lại đây!" Nàng chán ghét vỗ vỗ chỗ bị Phụng Tử Hạo chạm: "Ngay cả nha hoàn của muội muội cũng muốn, thật là không biết xấu hổ."

Nói xong câu này Phụng Trầm Ngư liền chạy xuống chân núi, mặc cho Phụng Tử Hạo ở phía sau hô: "Trầm Ngư! Muội đừng chạy nghe ca ca nói!" Sau khi hô hai tiếng xong cũng không thấy tiếp tục, mà Ý Nguyệt cũng không thấy có tiếng động gì.

Phụng Trầm Ngư cảm thấy chuyện này thật ghê tởm, ca ca từ nhỏ đến lớn toàn làm những việc không đứng đắn. Từ khi Thẩm thị an bài cho hắn hiểu chuyện nam nữ lúc mười hai tuổi, hắn liền như bị nghiện cả ngày cũng chỉ làm có hai việc: Tìm nữ nhân và đổi nữ nhân. Đến bây giờ ngay cả nha hoàn bên người nàng cũng muốn, quả thật không hiểu ca ca nàng còn có thể dùng vào việc gì nữa.

Phụng Trầm Ngư vừa chạy vừa khóc, cũng không thấy được cảnh nàng vừa chạy không xa Ý Nguyệt cùng Phụng Tử Hạo liền ôm chầm lấy nhau.

Vong Xuyên ngượng ngùng không dám nhìn thẳng nhỏ giọng nói: "Phụng thiếu gia muốn làm gì đây? Chỗ này là phần mộ của tổ tiên."

Phụng Vũ Hành hừ lạnh: "Tình tròng lên não còn quản ở nơi nào."

Quả nhiên nàng vừa nói xong, Phụng Tử Hạo đứng là không xem phần mộ tổ tiên vào trong mắt, liền giờ trò trên người Ý Nguyệt, động vài cái, vẩy áo

trên người đã bị xé rách.

Mà Ý Nguyệt ngày đêm tưởng nhớ Phụng Tử Hạo cũng không chịu nổi, tình ý dâng lên không cần phân biệt địa điểm liền làm chuyện ô uế này.

Phụng Vũ Hành xem đến vui vẻ: "Vong Xuyên người nói xem trước mặt tổ tông mà làm cái chuyện này, phong thủy chắc tốt lắm nhỉ?"

Vong Xuyên càng nhìn càng xấu hổ kéo tay Phụng Vũ Hành nói: "Tiểu thư chúng ta trở về đi."

Phụng Vũ Hành cười hì hì nói: "Đừng có gấp, nhìn thêm chút nữa đi. Vong Xuyên người đừng có nhắm mắt lại, loại giáo dục này hiếm lắm mới được xem, sau này lập gia đình cũng đỡ bối ngỡ."

Vong Xuyên bị nàng nói đến mặt đỏ hồng, nàng thật sự không hiểu sao tiểu thư nhà mình cái gì cũng có thể nói ra.

Ngay tại lúc Vong Xuyên đang suy nghĩ bỗng nghe được tiếng bước chân phía sườn núi chạy đến.

Phụng Vũ Hành quay đầu lại nhìn thấy Phụng Trầm Ngư vốn đã chạy đi nay lại quay lại. Nàng mừng rỡ nói: "Vong Xuyên, mau mau nhìn sắp có trò hay để xem rồi!"

Vong Xuyên bị nàng nói cũng nổi lên hứng thú, mở mắt ra thì thấy Phụng Trầm Ngư phát điên chạy đến chỗ Phụng Tử Hạo cùng Ý Nguyệt vừa mắng: "Tiện nhân! Súc sinh!"

Phụng Vũ Hành liếc mắt liền thấy Phụng Trầm Ngư mang theo một hòn đá lớn, đây là muốn liều mạng sao?

Quả nhiên, đang trong lúc tình ý lên cao, Phụng Tử Hạo cùng Ý Nguyệt vừa nhìn thấy Phụng Trầm Ngư liền giật mình, còn không đợi hai người có phản ứng, Phụng Trầm Ngư đem viên đá đập vào Ý Nguyệt.

Ý Nguyệt đáng thương còn chưa kịp kêu lên đã bị con thịnh nộ của Phụng Trầm Ngư đồ xuống đập đến đầu nở hoa, đoán chừng không còn hơi thở.

Phụng Vũ Hành bĩu môi: "Xuống tay quả thực ngoan độc."

"A!" Nàng vừa dứt lời, Phụng Tử Hạo liền hô to một tiếng, hóa ra Phụng Trầm Ngư đánh chết Ý Nguyệt xong thì đánh ca ca mình.

"Ta giết người tên súc sinh này!" Phụng Trầm Ngư mất đi lí trí, liều mạng đánh Phụng Tử Hạo. Nhưng vốn là nữ tử yếu đuối không thể bằng nam nhân, hai ba cái liền bị Phụng Tử Hạo cản được.

"Người điên rồi?" Phụng Tử Hạo tức giận, không ngừng ho khan: "Mẹ nó, ông đây sùng nha đầu nhà người, người âm ỉ cái gì?"

"Sùng nha đầu? Haha." Phụng Trầm Ngư cười điên cuồng: "Sùng nha đầu của muội muội người? Sùng nha đầu ngay trên phần mộ tổ tiên làm chuyện dâm ô? Phụng Tử Hạo, người là một tên súc sinh, người nên chết đi!" Nàng hét khản cả cổ, trong mắt hằn lên tơ máu. Nàng không hiểu được, chính mình vì sao lại có loại ca ca như này?

Phụng Tử Hạo cũng khó thở, xông lên túm lấy cánh tay Phụng Trầm Ngư, ánh mắt dần tối: "Muội muội tốt, ca ca yêu thương nha đầu kia làm muội tức giận phải không? Không khóc không khóc, ca ca cũng yêu thương muội! Ca ca hiểu rõ nhất chính là Trầm Ngư nhà ta."

Nói xong liền đề Phụng Trầm Ngư xuống mặt đất, hướng thân thể Phụng Trầm Ngư làm chuyện ghê tởm..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Lão Tử Bị Âm Toán

Edit: Lạc Lạc

Beta: Sawol

Phụng Tử Hạo bệnh cũ lại tái phát, chỉ cần là cô nương xinh đẹp cho dù là muội muội hán cũng không buông tha.

Thế nhưng hôm nay Phụng Trầm Ngư cũng đủ ngoan độc, ngay khi Phụng Tử Hạo chuẩn bị ôm lấy thì cắn mạnh vào cổ hán. Răng nanh hạ xuống cũng không lưu tình, cắn cổ Phụng Tử Hạo đến máu chảy đầm đìa.

Ngay lúc này Phụng Trầm Ngư tranh thủ đứng lên chạy nhanh xuống núi. Phụng Tử Hạo ở phía sau mắng to: "Con nha đầu chiết tiết kia, người cứ chờ đó. Sớm muộn cũng có một ngày ta đem người đặt dưới thân! Để nhất mỹ nữ kinh thành là cái thá gì? Cho dù thế người cũng phải nằm trên giường của lão tử."

Phượng Trầm Ngư nghe được những lời này liền cảm thấy ghê tởm, lại càng chạy nhanh hơn, mặc kệ có té ngã như thế nào cũng không dừng lại. Nàng biết, ca ca của nàng đã mất đi lí trí, nếu nàng không chạy chỉ sợ sẽ bị hấn làm hỏng cả đời.

"Chết tiệt!" Phượng Từ Hạo lấy tay che chỗ cổ bị cắn, lộ ra cả một mảng máu lớn: "Chờ đêm nay lão tử xử lí xong tiện nhân Phượng Vũ Hoành, về sau sẽ xử lí đến ngươi. Phượng Trầm Ngư, ngươi chạy không thoát khỏi bàn tay ta đâu." Vừa nói xong liền nhìn sang thi thể của Ý Nguyệt, hấn chán ghét đập một cái: "May mắn hôm nay không ai đến đây, nếu bị nhìn thấy lại có người gây sức ép với ta." Hấn cúi người xuống xử lí thi thể của Ý Nguyệt.

Phượng Vũ Hoành nhìn thấy hấn đào một cái huyết nhỏ bên cạnh mộ tổ tiên rồi thả Ý Nguyệt xuống, sau đó xoay người rời đi. Sau khi nhớ kỹ vị trí chôn Ý Nguyệt, nàng cùng Vong Xuyên cũng xuống núi.

Quay trở lại phòng cũng đã qua giờ Sửu, Hoàng Tuyền vẫn đang chờ các nàng trở về. Thấy hai người đến nói liền chạy lại hỏi thăm: "Thế nào rồi?"

Vong Xuyên đỏ mặt, không lên tiếng. Phượng Vũ Hanh thấy thế liền nói: "Đương nhiên là rất phấn khích."

Hoàng Tuyền cũng không hiểu được ý tứ của phấn khích, nhưng thấy hai người bình an trở về liền nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó hai nha đầu vào phòng đốt nến, hầu hạ Phượng Vũ Hoành rửa mặt thay đồ, thấy nàng lên giường ngủ mới an tâm rời đi.

Phượng Vũ Hoành luôn có thói quen không cần người gác đêm, ngay cả Ban Tẩu cũng bị nàng đuổi đi xa.

Thế nhưng đêm nay nàng lại có chút hối hận vì thói quen của bản thân, bởi vì nằm một lúc nàng liền cảm thấy không thích hợp, giống như trong không gian có một loại khí đang tràn ngập, vô sắc vô vị nhưng lại khiến nàng cảm thấy kích thích.

Phượng Vũ Hoành chắc chắn khi vào phòng vốn không có vấn đề gì, hướng chỉ nàng còn mang theo Vong Xuyên lên núi, Hoàng Tuyền vẫn luôn canh giữ trong viện, nếu có người vào hạ thủ sẽ phát hiện ngay.

Vậy chỉ có thể có đồ vật bị tẩm thuốc.

Có thể là cái gì đây?

Nàng dịch thân thể, cảm thấy dần mê man, một cỗ nhiệt chạy khắp cơ thể, đến cả tai cũng bắt đầu nóng.

Phượng Vũ Hoành là quân y, tất nhiên rõ ràng mình đã bị trúng cái gì. Cự nhiên lại là xuân dược, chỉ cần hít một hơi là có phản ứng, lượng xuân dược nàng hít vào đã khiến nàng không thể ức chế xúc động.

Miền cưỡng mở đôi mắt đã bắt đầu mơ hồ lên, hoảng hốt liếc mắt quanh căn phòng rồi dừng lại ở cây nến đang cháy dở.

Đúng rồi! Nhất định là ngọn nến có vấn đề!

Cả ngày nay nàng chỉ ở gian phòng bên ngoài, mặc dù đến buổi tối nhưng vì đi lên núi Tê Phượng nên vẫn chưa vào phòng trong để nằm, chính vì thế nên giờ này mấy ngọn nến mới được thắp lên. Chính là thuốc kia càng gặp nhiệt càng mạnh, nên dù Phượng Vũ Hoành biết cũng không thể chống đỡ nổi.

Trong một khắc cuối cùng còn ý chí, nàng xoa cổ tay có hình phượng hoàng, ý niệm vừa hiện liền đi vào không gian, cả người trên giường bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại hơi người nóng bỏng bên trong chiếc chăn.

Vào trong không gian, Phượng Vũ Hoành chống đỡ một khắc cuối cùng cũng hết. May mắn bên trong nơi này hoàn toàn thuộc về nàng, chữa bệnh cũng được mà phát bệnh cũng không sao, lại càng không sợ có người quấy rầy hay rơi vào bẫy của kẻ thù.

Dược tính càng ngày càng nặng, nhiệt trên cơ thể ngày càng cao, miệng khát khô nước, Phượng Vũ Hoành liều mạng bò mặt đất, nàng nhớ quỳ phía trước có nước khoáng, chỉ cần có nước nàng có thể kiềm được tính xuống, chịu đựng một chút là hết chuyện.

Bên trong Phượng Vũ Hoành gây sức ép, mà ở trong phòng mấy ngọn nến tẩm dược bị bẻ gãy rơi ngay xuống chỗ màn giường, một ngọn lửa liền bốc lên lan tới tận giường.

Ban Tẩu đang ẩn trong chỗ tối thấy có điều không thích hợp, phi người tới bên giường, đưa tay chuẩn bị tóm lấy Phượng Vũ Hoành cấp tốc lao ra, đáng tiếc lại không tìm thấy người.

Ban Tẩu không tin liền sờ lại một lần nữa, vẫn không thấy bóng dáng Phượng Vũ Hoành đâu.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, hấn bắt chấp ngọn lửa làm bóng cánh tay, kiên trì sờ tiếp một vòng, sau khi xác định cái gì cũng không có trong lòng liền hoang mang.

Hấn là ám vệ của Phượng Vũ Hoành, sứ mệnh của hấn là bảo vệ chủ tử an toàn. Hấn chắc chắn Phượng Vũ Hoành không có đi ra khỏi tẩm phòng, vì sao trên giường lại không có ai? Lửa càng lúc càng lớn làm cho hấn không còn cách nào khác đành phải đứng sang bên, Ban Tẩu kêu lên: "Chủ tử? Chủ tử!"

Tiếng thứ hai vừa phát ra, cửa phòng bị hai người đẩy mở. Hấn quay đầu lại, hy vọng người mở chính là Phượng Vũ Hoành ngờ đâu lại là Vong Xuyên

và Hoàng Tuyền.

Trong phòng đột nhiên bị cháy, hai người đang chập chồn ngủ ở phía ngoài cảm thấy có điểm không đúng liền chạy vào. Đến khi nhìn thấy Ban Tẩu đang đứng trong phòng, ánh lửa càng làm rõ vẻ mặt đỏ bừng của hắn, cũng đem ánh mắt đang lo lắng lộ rõ ra.

Hoàng Tuyền nóng nảy: "Ngươi còn thất thần cái gì? Mau cứu chủ tử ra."

Vong Xuyên cũng chạy vọt lên phía trước, không quan tâm tới lửa cháy hướng phía giường tìm kiếm.

Một lát sau trở ra, ngay cả góc áo cũng dính ngọn lửa, tóc cũng bị cháy mất một phần, Hoàng Tuyền vội vàng chạy lại giúp nàng dập lửa, chợt nghe Vong Xuyên thất thanh nói: "Tiểu thư không có trên giường."

Ban Tẩu cũng nói theo: "Không thấy chủ tử."

Hoàng Tuyền khó hiểu: "Không thấy? Không thấy cái gì? Ban Tẩu ngươi đang nói cái gì vậy?"

Ban Tẩu từ trong hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, nói với Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Ngay khi giường bốc cháy ta đã phát hiện, ngay lúc đó liền chạy đến đây muốn cứu chủ tử ra, thế nhưng trên giường không có ai."

Sắc mặt Ban Tẩu âm lãnh, trong mắt nổi lên tàn nhẫn. Dám ngay trước mí mắt hắn cướp đi chủ tử, đối với một ám vệ như hắn mà nói là một sự sỉ nhục.

"Ta nhất định đem chủ tử trở về." Ban Tẩu nói xong liền biến mất vào trong bóng tối.

Hoàng Tuyền và Vong Xuyên nhìn ngọn lửa đang cháy ngày một lớn, trong lòng lo lắng không thôi. Mỗi Hoàng Tuyền run run, hỏi Vong Xuyên: "Làm sao bây giờ? Chúng ta làm mất Vương phi, Điện hạ liệu có lật da chúng ta không?"

Da đầu Vong Xuyên run rẩy một hồi, "Lột da còn là nhẹ đó." Nàng lôi Hoàng Tuyền ra phía sau, lửa cháy ngày càng to khiến không ít hạ nhân tỉnh giấc, một đám hét chói tai: "Đi lấy nước! Đi lấy nước!"

Hoàng Tuyền tức giận đến cắn răng: "Làm bà đây phiền muốn chết! Thật muốn giết hết mấy người này đi."

Vong Xuyên khuyên nàng: "Ngươi bình tĩnh lại một chút, Ban Tẩu đã đi tìm tiểu thư, chúng ta mau chóng dập lửa xem xem trong phòng còn lưu lại chút manh mối nào không."

Hoàng Tuyền gật đầu: "Được! Để ta đi gọi người." Nói xong nàng liền xoay người ra khỏi phòng, một bên vừa chạy vừa hô to: "Mau tới cứu hỏa! Mau tới cứu hỏa!"

Vong Xuyên bị thương cũng không để ý, muốn ở lại tìm một lượt. Vì thế nàng lấy vẩy che mũi, chọn chỗ bị cháy tìm lại một lần.

Đáng tiếc đến khi Hoàng Tuyền tìm được người đến dập lửa Vong Xuyên vẫn chưa tìm được manh mối nào.

Lúc này hỏa hoạn đã khiến toàn bộ Phụng gia tỉnh giấc, lão tộc trưởng cùng mọi người đều tập trung đến chỗ Phụng Vũ Hoành ở. Điều thị gấp đến mức khóc lớn, liều mạng xông vào bên trong. Hoàng Tuyền cố gắng lôi kéo, khuyên can nàng: "Tiểu thư không có ở bên trong, phu nhân người đừng quá xúc động."

Thế nhưng lúc này Điều thị làm sao nghe vào: "Nó không ở bên trong vì sao không chịu gặp ta? A Hoành! A Hoành nói chuyện với nương đi! Con muốn mẫu thân đau lòng tới chết hả?"

Phụng Trầm Ngư nghe nàng một câu A Hoành một câu mẫu thân liền nổi cơn điên, nhưng nhìn lại căn phòng đang cháy liền nhịn xuống, cảm thấy vui sướng.

Khóe môi Phụng Trầm Ngư nổi lên nụ cười lạnh, mang theo vài phần đắc ý, nghiêng răng than thở: "Phụng Vũ Hoành, ngươi tốt nhất cháy cho hết, ngay cả xương cốt cũng không cần giữ lại. Loại người như ngươi nên chết đi!"

"Ngươi nói cái gì?" Đột nhiên một tiếng nói quý mị vang lên bên tai nàng. "Ài?" Trầm Ngư kinh hãi, hoảng sợ nhìn xung quanh, "Ngươi là ai?"

Thanh âm kia vẫn vắng vắng bên tai nàng, rõ ràng là tiếng nam nhân, thanh âm rất nhẹ nhưng đủ để nàng nghe rõ: "Nếu hôm nay Phụng Vũ Hoành chết trong trận hỏa hoạn này, Phụng Trầm Ngư, ta sẽ đem ngươi ném đến chỗ mấy tên dã hán ở Bắc Giao."

Hai chân Trầm Ngư run lên, không ngừng hỏi: "Là ai đang nói? Là ai?"

Đáng tiếc cũng không có ai trả lời, nhưng những lời vừa này đã đánh sâu vào trong lòng Phụng Trầm Ngư.

Bắc Giao ở kinh thành là cái địa phương như nào chứ? Nghe nói nơi đó tập trung một đám người hạ đẳng, nam nhân chỉ chờ người ta tới thuê đi làm việc, khi không có việc thì nói chuyện nữ nhân thô bỉ. Mấy người phụ nữ thì đều giả ngu không dám phản kháng lại đám nam nhân kia. Nghe nói năm trước có người phụ nữ sắp sinh, không còn cách nào khác đi gọi chồng mình về, nào ngờ bị một đám đàn ông cường bức tập thể, không cần quan tâm người đó đang sắp sinh cứ ấn xuống mà làm. Cuối cùng đứa nhỏ bị nghẹt mà chết, còn người phụ nữ càng không sống nổi.

Phượng Trần Ngự ngã ngồi trên mặt đất, thở từng ngụm khí lớn. Nếu nàng bị ném tới nơi đó... Sống không bằng chết.

"Đại tiểu thư." Đột nhiên lại có một âm thanh trên đầu truyền đến, Phượng Trần Ngự kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, đúng là Vong Xuyên. Có lẽ lời nói kia có tác dụng khiến nàng cảm thấy Vong Xuyên đang nhìn mình với ánh mắt tìm tòi, còn mang theo một tia hiểu rõ, cái gì cũng không thể giấu được. Nàng ngồi dưới đất dịch ra phía sau, muốn cách xa Vong Xuyên. Ngay khi nàng lùi về phía sau, Vong Xuyên liền bước đến ép sát Phượng Trần Ngự đến cái giếng phía sau, đến khi hết đường lùi mới nghe được lời nói: "Ngài cùng đại thiếu gia rất cuộc muốn làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Ca Ca Ngươi Là Súc Sinh, Vậy Cha Ngươi Là Gì?

Edit: Lạc Lạc

Beta: Sawol

Trong đầu Phượng Trần Ngự "đùng" một tiếng.

Nghe xong ba chữ "đại thiếu gia" đưa suy nghĩ của nàng về cảnh tượng trên núi Tê Phượng, vô số hình ảnh hiện lên trước mắt, ngay trên mộ phần tổ tiên Phượng Tử Hạo và Ý Nguyệt đang tăng tị với nhau, nàng dùng tảng đá đập chết Ý Nguyệt, còn Phượng Tử Hạo định cưỡng gian làm hồng cả đời nàng.

Phượng Trần Ngự kêu to: "Aaaa", đưa tay ôm lấy đầu vùi sâu vào hai đầu gối không ngừng kêu: "Tránh ra! Tránh ra!"

Mấy người xung quanh phát hiện điều bất thường liền tiến đến, Phượng Cẩm Nguyên đi tới trước mặt nàng, vừa đi tới liền nghe thấy Vong Xuyên hỏi: "Đại tiểu thư, ngài lại làm sao vậy?"

Hắn bước nhanh đến, động thủ muốn đẩy Vong Xuyên ra chỗ khác, thế nhưng đẩy cũng không nổi liền phát cáu: "Tránh ra!"

Vong Xuyên lúc này mới lùi về sau hai bước, đồng thời nhắc nhở Phượng Cẩm Nguyên: "Phòng của nhị tiểu thư bị cháy, vì sao ngài từ đầu đến cuối cũng không hỏi thăm một câu?"

Phượng Cẩm Nguyên lúc này mới nâng cánh tay Phượng Trần Ngự lên, nghe được Vong Xuyên nói liền nghĩ, quả đúng mình chưa hỏi thăm qua Phượng Vũ Hoành câu nào. Thế nhưng cũng không cảm thấy xấu hổ đáp: "Chả phải bên người tiểu thư các ngươi có ám vệ sao?"

"Thế nhưng ngài là phụ thân ruột thịt của tiểu thư." Vong Xuyên nhìn chằm chằm Phượng Cẩm Nguyên, một người là Thừa tướng vậy mà có thể vô cảm đến mức này, cả con gái cũng không quan tâm thì nói gì đến quốc gia đại sự.

"Ngươi là đang dạy dỗ bốn tướng?" Phượng Cẩm Nguyên nổi giận, "Tuy rằng ngươi là người của Ngự Vương phủ, nhưng cũng đừng quên thân phận của mình là gì! Cũng chỉ là một nô tỳ mà dám lo chuyện gia đình của bốn tướng?"

Vong Xuyên cười lạnh, đối với sự cảnh cáo của Phượng Cẩm Nguyên cũng không thèm để vào mắt, nhìn lại Phượng Trần Ngự liền đổi đề tài: "Đại tiểu thư cảm thấy không thoải mái sao? Nha đầu vẫn luôn bên cạnh hầu hạ sao lại không thấy? Người luôn theo sau Đại tiểu thư là Ý Nguyệt đâu rồi?"

Phượng Trần Ngự run rẩy một hồi, ngẩng mạnh đầu lên nhìn Vong Xuyên, trong lòng càng lúc càng rối, chẳng lẽ chuyện nàng giết Ý Nguyệt đã bị bại lộ? Liều mạng muốn tìm thông tin từ Vong Xuyên, nàng ngẩng đầu tìm kiếm. Thế nhưng Vong Xuyên nào phải kẻ thường, khuôn mặt vẫn luôn lạnh tanh không để lộ chút sơ hở.

Phượng Cẩm Nguyên không hiểu rõ mọi chuyện, cũng hỏi: "Nha đầu của con đâu?"

Phượng Trần Ngự lắc đầu, hô hấp vội vã đứng lên: "Con cũng không biết nữa. Phụ thân, con rất sợ, con vừa thấy mẫu thân và tổ phụ."

Nàng già bệnh già điên lâu như vậy nên việc này quá quen thuộc, bộ dáng thập phần như thật. Phượng Cẩm Nguyên nghe thế thì liền im lặng, sợ nói thêm cái gì kích thích thần kinh Phượng Trần Ngự.

Vong Xuyên lại nói tiếp một câu: "Đại tiểu thư yên tâm, mấy ngày nữa sẽ đi lên đỉnh núi Tê Phượng tế tổ." Nàng nhấn mạnh chữ đỉnh núi Phượng Tê khiến Phượng Trần Ngự một phen run rẩy.

Lúc này, Diêu thị càng lúc càng nóng vội: "A Hoành, A Hoành con ở đâu?" Trong phòng vẫn không có tiếng động, trừ những người đang ra vào cứu hỏa thì cũng không có một người nào lao ra. Diêu thị cầu xin Hoàng Tuyền: "Ngươi vào cứu A Hoành đi, ngươi không phải có võ công sao? Hiện tại lửa cũng chưa lớn, cầu xin ngươi vào cứu A Hoành đi." Nói rồi quỳ xuống dưới chân Hoàng Tuyền.

Hoàng Tuyền chạy nhanh tới đỡ lấy Diêu thị, nói với nàng: "Tiểu thư thật sự không có trong phòng, nô tỳ đã tìm cả rồi."

"Vậy thì nó đang ở đâu? Vì sao chuyện lớn như vậy cũng không thấy trở về?"

Hoàng Tuyền không biết trả lời thế nào, hướng về phía Vong Xuyên xin sự giúp đỡ.

Vong Xuyên trở về liền cùng Hoàng Tuyền lôi kéo Diêu thị, khuyên giải nói: "Tiểu thư còn có việc phải làm, nên giờ vẫn chưa thể xuất hiện được." Ngay sau đó ghé sát tai Diêu thị: "Tiểu thư đã mang theo ám vệ của Vương gia nên nhất định sẽ không sao."

Diêu thị lúc này mới yên lòng, còn chút nghi ngờ không dám tin nên vội hỏi: "A Hoàn có chuyện gì vậy?"

Ở một bên An thị cũng đang lo lắng cùng Phụng Tử Dung đi qua bên này, khuyên can Diêu thị, Tử Dung lôi kéo Vong Xuyên: "Vong Xuyên tỷ tỷ, nhị tỷ ta thật sự không có việc gì chứ?"

Vong Xuyên gật đầu: "Tam tiểu thư yên tâm, thật sự không có việc gì." Kỳ thật nàng cũng không dám chắc có thật sự như vậy hay không, nàng luôn có một cảm giác bất an thế nhưng trước mặt Diêu thị cũng không thể nói ra.

Phụng lão thái thái chạy tới cuối cùng, lúc nàng đến lửa đã gần như dập hết, nhưng trong không khí vẫn còn rất nhiều khói khiến lão thái thái vừa tới liền ho khan không ngừng, nhưng khi vừa nhìn thấy cả gian phòng cháy chỉ còn khung liễn ngầy ngốc ở giữa sân.

Lão tộc trưởng đứng ở sân viện, đối với việc hỏa hoạn này càng nghi ngờ.

Lão là cảm thấy vụ hỏa hoạn này vô cùng kỳ quái, nhà thờ tổ Phụng gia đã có trăm năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị hỏa hoạn, vì sao chỉ này vừa về đã xảy ra chuyện?

Bên tai còn vang vọng tiếng Phụng Trầm Ngự hét chói tai, lão tộc trưởng thu hết vào ánh mắt bộ dáng điên cuồng hung tàn ngồi bên thành giếng của thứ nữ xinh đẹp nhất Phụng gia, lại nhìn luôn cả bộ dáng già bệnh ăn nói hàm hồ xảo trá. Không hiểu loại người khôn khéo như Phụng Cẩm Nguyên và lão thái thái vì sao để cho một thứ nữ nhỏ nhỏ lộng hành như vậy?

Nhưng điều chân chính khiến lão tức giận là họ dám hành động ở nhà thờ tổ!

Phụng Cẩm Nguyên một nhà đầu đá nhau lão không thèm để ý, ở tít tận kinh thành đầu tới ta sống người chết lão cũng không quan tâm, nhưng giờ đây dám gây họa cho nhà thờ tổ, thì lão không thể nhìn nổi nữa.

"Nếu người cảm thấy tổ phụ nhớ thương người, ta phái người lên núi, tự mình dập đầu ba cái trước mộ tổ phụ, trông lo trên đó đỡ phải ngày ngày nhìn thấy rồi kinh hãi." Lão tộc trưởng nhìn Phụng Trầm Ngự không mang chút cảm tình.

Phụng Trầm Ngự hét chói tai: "Không cần! Ta không muốn lên núi! Không muốn! Không muốn!" Phụng Cẩm Nguyên bắt lấy tay nàng đang không ngừng khua loạn hai bên: "Trầm Ngự! Người tỉnh táo lại đi!"

Lão tộc trưởng nghe Phụng Trầm Ngự quát to, buồn bực nói: "Nếu bệnh sinh từ lòng, sao không trị từ trong lòng? Các người về đây tế tổ là vì cái gì? Không lên núi, không tế tổ thì chữa bệnh kiểu gì cho nha đầu kia?"

Lão thái thái lúc này cũng hòa hoãn một chút, nhìn thấy tộc trưởng nói Trầm Ngự liền đi tới hòa giải: "Đợi đến ngày giỗ tổ phụ rồi chúng ta cả nhà cùng lên."

Tộc trưởng nhìn lão thái thái: "Có bệnh còn không chịu trị sớm?"

Lão thái thái không biết nên đáp như thế nào, Vong Xuyên mở miệng nói: "Không bằng mời đại thiếu gia xuống, huynh muội tình thâm có lẽ sẽ giúp đại tiểu thư được trấn an."

"Không cần!" Phụng Trầm Ngự kêu to: "Ta không cần gặp hắn! Chết cũng không muốn nhìn thấy tên súc sinh kia."

"Không được nói vậy!" Phụng Cẩm Nguyên nổi điên: "Cha là vì người bị bệnh nên mới dung túng người, Trầm Ngự người không cần không biết tốt xấu!"

"Chỉ là..." Hàn thị vẫn đang đứng xem chuyện lúc này mới mở miệng: "Đó là ca ca ruột của người, cũng là con trai trưởng của lão gia. Người mắng hắn súc sinh vậy cha người là cái gì?"

"Người cũng cảm mến cho ta!" Phụng Cẩm Nguyên tức muốn giết người! Làm trò trước mặt tộc trưởng và hạ nhân như thế này hỏi hắn còn mặt mũi đâu để nhìn người. Cả nữ nhi lẫn thiếp thân đều không giúp hắn bớt lo được.

"Lửa đã dập tắt rồi. Người trở về phòng nghỉ ngơi đi, đây không có chuyện của người." Hắn khiển trách Hàn thị, trên mặt lộ vẻ phiền chán, không có một chút yêu thương như trước.

Hàn thị trong lòng ủy khuất, mắt rung rung bước đi.

Kim Trân vẫn đi theo sau Phụng Cẩm Nguyên có chút sốt ruột, nàng nhìn thần sắc của Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cảm thấy vẫn có chuyện không thích hợp. Nếu Phụng Vũ Hoàn thật sự không có chuyện gì, hai nha đầu này vì sao trông lại kích động như vậy?

"Lão gia". Nàng bước lên phía trước, ôn nhu nói: "Đại tiểu thư bệnh cũng không phải ngày một ngày hai, không thể tốt ngay được, không bằng trước quay về phòng nghỉ ngơi, còn bây giờ việc cấp bách là tìm nhị tiểu thư."

Phượng Cần Nguyên đương nhiên biết Phượng Vũ Hoành đến cuối cùng là bị như nào, tốt nhất là bị cháy đến tro cũng không còn, làm cho Phượng gia bớt đi một cái phiền toái, cũng giúp hần từ nay về sau không cần qua lại với Cửu hoàng tử.

Kim Trân hầu hạ hần lâu nay sao lại không biết trong lòng hần nghĩ gì. Nhưng nàng cũng không hy vọng Phượng Vũ Hoành chết, nàng ta còn sống thì cuộc sống của nàng mới có ngày tốt.

Vì thế vẫn nhỏ giọng nhắc nhở: "Nhị tiểu thư là đi cùng chúng ta ra khỏi nhà, nếu xảy ra chuyện gì chỉ sợ Cửu hoàng tử cũng không bỏ qua cho chúng ta"

Phượng Cần Nguyên bắt đầu đi gạt đầu, phân phó mấy người đưa Phượng Trầm Ngư quay về phòng, một mình Trầm Ngư đi đến đây cũng đã khiến hần bức mình, không biết nha đầu đi theo Phượng Trầm Ngư rốt cuộc đang ở đâu.

Sau khi đưa Phượng Trầm Ngư đi rồi, lão tộc trưởng liền mở miệng: "Cần Nguyên, nữ nhân của ngươi không ít, nhưng gia tộc chỉ chấp nhận một mình A Hoành là đích nữ."

Phượng Cần Nguyên nhú mày, cũng không dám cãi lời tộc trưởng.

Đại Thuận lấy hiếu làm đầu, nếu hần chống đối với tộc trưởng mà bị đòn đến tai Hoàng thượng thì sẽ gặp rắc rối.

"Tôn nhân biết." Hần cung kính đáp, sau đó lại hỏi Vong Xuyên và Hoàng Tuyền: "Tiểu thư nhà các ngươi rốt cuộc đi đâu?"

Vong Xuyên lúc này cũng sốt ruột, lẽ ra với thủ pháp và khinh công của Ban Tẩu, nếu tiểu thư ở ngay gần đây hần là đã tìm được và đưa về, vì sao cho tới bây giờ cũng không thấy?

Nàng tính theo thời gian, khi các nàng từ núi Tê Phượng trở về, mãi cho đến khi Phượng Vũ Hoành đi ngủ, nàng cùng Hoàng Tuyền lại ra phòng ngoài, đến khi chuẩn bị nấu cơm cũng chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ. Là ai thâm tàng bất lộ ngay dưới mí mắt Ban Tẩu cướp người đi, chẳng lẽ người đó là cao thủ?

Vong Xuyên giật mình không nói, ngay cả Phượng Cần Nguyên cũng nghi hoặc chẳng có lẽ Phượng Vũ Hoành chết cháy?

"Vong Xuyên cô nương." Kim Trân sốt ruột. "Nhị tiểu thư rốt cuộc là đi đâu? Ngươi nhất định phải nói rõ ràng đây."

Điều thị cũng thấy Vong Xuyên có điểm không thích hợp, thật vất vả mới buông lỏng nay lại lo lắng đứng lên muốn đi vào gian phòng kia tìm kiếm.

An thị lôi kéo nàng ta, vẻ mặt đầy lo lắng. An thị thấy Vong Xuyên không lên tiếng thì hỏi Hoàng Tuyền: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hoàng Tuyền dậm chân: "Quên đi. Liền nói thật đi!" Nàng tiến lên đối mặt với Phượng Cần Nguyên lớn tiếng: "Không tìm thấy tiểu thư."

"Cái gì?" Mọi người đều hô to, ngay cả lão tộc trưởng cũng đứng lên: "Khi nào thì phát hiện không thấy?"

"Chính là khi bắt đầu nấu cơm." Vong Xuyên nói tiếp: "Giờ Sứ nô tỳ cùng Hoàng Tuyền còn đi vào phòng tiểu thư kiểm tra, khi đó tiểu thư vẫn ngủ trên tháp, lúc sau khoảng một chén trà nhỏ thì nổi lửa cháy, vọt vào cứu thì không thấy tăm hơi đâu nữa."

"Các ngươi xác định đã tìm kỹ tất cả mọi nơi trong phòng?" Lão thái thái vừa nghe không thấy Phượng Vũ Hoành thì vô cùng lo lắng, nàng vốn dĩ mệt nhọc, đang muốn nhờ Phượng Vũ Hoành cấp thuốc điều trị, sao mới một đêm mà người đã không thấy tăm hơi? "Mỗi một góc đều tìm chưa? Gầm giường có hay không? Nơi này là nhà thờ tổ, cũng không phải chỗ ngủ quen thuộc, liệu có phải lạ giường nên rơi xuống dưới?" Lão thái thái còn chưa nói một câu, kia chính là bị chết cháy rồi?

Phượng Cần Nguyên thấy lão thái thái nói có lý liền cảm thán: "Nữ nhi của ta thật đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dich Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Điều Thị Cũng Không Bị

Hoàng Tuyền khinh bỉ nhìn Phượng Cần Nguyên một cái, không khách khí nói: "Phượng tướng khóc quá sớm chẳng, tiểu thư không ngu ngốc như vậy." Bán lĩnh của tiểu thư nhà nàng trong lòng nàng biết rõ, trôi xuống giường còn bất tỉnh? Tuyệt đối không có khả năng.

"Ta muốn nói, thật sự không được thì báo quan đi!" Âm thanh của Hàn thị lại truyền đến.

Lão thái thái tức giận quát to: "Không phải bảo ngươi chạy về đi ngủ sao? Ngươi lại ra đây làm gì?"

Ai ngờ, không chỉ có một người phản ứng lại Hàn thị, Phụng Trầm Ngự lúc này xoay lại, tiếp lời nói của Hàn thị: "Không được! Không thể báo quan!"

Phụng Trầm Ngự vốn không muốn trở về, tuy sợ hãi, nhưng nàng càng muốn biết Phụng Vũ Hoành rốt cuộc sao lại không ở trong phòng. Vì thế nửa đường quay lại, vừa vặn nghe thấy Hàn thị nói muốn báo quan.

Không thể báo quan! Rốt cuộc Phụng Vũ Hoành là một nữ nhi của Thừa tướng, nói báo quan nhất định sẽ nghiêm tra, đến lúc đó rất dễ dàng lần đến tên ngu ngốc Phụng Tử Hạo kia. Nàng tuyệt đối không tin Phụng Tử Hạo có phong cách của một người biết kháng cự, không chừng nói hai ba câu liền khai nàng ra.

Không được! Nàng tuyệt đối không thể để chuyện này náo loạn đến quan phủ được!

"Phụ thân." Trầm Ngự đi nhanh hai bước đến gần Phụng Cẩn Nguyên, "Thật sự không thể báo quan!"

Phụng Cẩn Nguyên nhìn Trầm Ngự trước mắt đã thanh tỉnh, có chút giật mình, tựa hồ vừa rồi người nổi điên ngồi bên giếng không phải nữ nhi hần. Nữ nhi của hần nên phải xinh đẹp khuynh thành như thế này, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

"Con nói một chút xem vì sao không thể?" Tâm tình Phụng Cẩn Nguyên có chút rối, Phụng Vũ Hoành ra sao hần không để ý lắm, chỉ duy nhất đại nữ nhi này, là vạn lần không dám làm ra nửa điểm sai lầm.

Trầm Ngự không lập tức đáp lại lời hần, mà hành lễ, vì hành vi của mình trước đó giải thích một phen: "Từ lúc Trầm Ngự đến tang lễ Thượng Thư đại nhân lần trước, chỉ là ba năm thỉnh thoảng sẽ suy nghĩ hỗn loạn, đôi khi sẽ sinh ra ảo giác, thêm không ít phiền toái cho người trong nhà. Nhưng đây cũng không phải ý muốn của Trầm Ngự, chỉ là khi phát bệnh không chịu khống chế, mong rằng phụ thân tha thứ."

Phụng Cẩn Nguyên cảm khái một trận, nữ nhi này của hần quốc sắc thiên hương, là người Phụng gia ký thác rất nhiều hy vọng, hần đem nàng bồi dưỡng theo tiêu chuẩn của Hoàng hậu, chính là trồng cấy vào một ngày kia nàng có thể bay lên đầu cành làm Phụng Hoàng chân chính duy nhất. Nhưng hôm nay, Trầm Ngự lại bị tâm ma quán thân, bệnh hiểm nghèo khó giải, thật sự làm hần đau lòng.

"Phụ thân sao có thể trách cứ con." Phụng Cẩn Nguyên thở dài một tiếng, tay đặt lên vai Trầm Ngự: "Con là nữ nhi kiêu ngạo nhất của phụ thân, vô luận như thế nào phụ thân cũng sẽ không trách tội con."

Trầm Ngự cảm động một hồi, khoé mắt nặn ra hai giọt lệ. Nàng nhẹ nhàng lau đầu, rồi mới lại tiếp tục nói: "Nếu báo quan, sự tình sẽ bị truyền ra. Nhị muội muội nửa đêm mất tích, cứ như vậy truyền ra ngoài, nói sau khi nhị muội muội về làm người như thế nào!"

Phụng Cẩn Nguyên đồng ý gật đầu, "Vẫn là Trầm Ngự nghĩ chu đáo."

"Trầm Ngự vì thanh danh của nhị muội muội mà suy nghĩ, mong rằng phụ thân cân nhắc."

Lão thái thái ở một bên nghe xong cũng gật đầu theo, "Trầm Ngự nói đúng, việc này nếu truyền ra, danh dự A Hoành tất sẽ chịu ảnh hưởng." Nàng vừa nói vừa nhìn về phía lão tộc trưởng, muốn được đồng ý, đã thấy tộc trưởng kia chỉ một mực nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

Diêu thị nhìn trước mặt những người gọi là thân nhân, trong lòng nổi lên từng trận lãnh ý, không khỏi mở miệng nói: "Vậy lão gia và lão thái thái chuẩn bị xử lý việc này ra sao?"

Phụng Cẩn Nguyên nói: "Ta sẽ phái người đi thăm dò tìm."

Diêu thị thất vọng lắc đầu: "Nơi này không phải kinh thành, một đường đến đây chúng ta không mang nhiều hạ nhân, Phụng Đồng huyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, bốn phía đều là son mạch, lấy nhân thủ Phụng gia trước mắt, sao có thể tìm được."

Trầm Ngự xoay người lại nhìn về phía Diêu thị, trên mặt nàng lại bao phủ bởi bộ dáng Bỏ Tất, như khổ tâm khuyên nhủ: "Điều di nương, dù sao ngài cũng phải nghĩ cho thanh danh của nhị muội muội chứ! Nữ hài tử chẳng lẽ quan trọng nhất không phải là giữ danh tiết sao?"

Bỗng nhiên ánh mắt sắc bén của Diêu thị trùng mắt nhìn Phụng Trầm Ngự, Trầm Ngự không phòng bị, vốn không nghĩ Diêu thị nhu nhược luôn luôn nghe lời cư nhiên còn có thể có lúc như vậy, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Chợt nghe Diêu thị nói: "Danh tiết là quan trọng nhất!" Nàng vừa nói vừa lắc đầu, "Với ta mà nói, cái gì cũng không quan trọng bằng tính mạng của A Hoành, Huống chi nàng chỉ mất tích, không liên quan với danh tiết, trừ khi có người hữu tâm cố ý làm, nơi nơi truyền đi ít lời đồn đại. Nhưng huống chi..." Nàng chuyển mắt nhìn Phụng Cẩn Nguyên, "Các người khi nào để ý đến danh tiết của A Hoành?"

Phụng Cẩn Nguyên giận dữ: "Diêu thị! Người đừng không biết tốt xấu!"

Kim Trân nhanh chóng vươn bàn tay nhỏ bé giúp hần vuốt lưng: "Lão gia bớt giận, trăm ngàn lần không nên tức giận!"

Diêu thị đột nhiên lại nở nụ cười, trừng mắt Phụng Cẩn Nguyên nói: "Chính là ta từ trước đều biết tốt xấu, mới có thể rơi vào kết cục hôm nay."

Phụng Cẩn Nguyên có chút không dám nhìn Diêu thị, thật không biết có phải nữ nhân này ở cùng một chỗ với Phụng Vũ Hoành lâu hay không, sao tính tình cũng trở nên cứng rắn như vậy?

Trầm Ngư lại bắt đầu gạt nước mắt, uỷ khuất nói: "Ta thật sự là vì nhị muội muội suy nghĩ, Diêu di nương tội gì phải tức giận như vậy?"

Lão thái thái cũng hiểu ra Diêu thị quá phận, không khỏi mở miệng nói: "Vậy rốt cuộc ngươi muốn Phụng gia làm thế nào?"

Diêu thị đáp rõ ràng: "Bảo quan! Chỉ có quan sai của Phụng Đổng huyện mới biết rõ địa thế ở đây nhất, cũng chỉ có Huyện lệnh Phụng Đổng huyện có nhiều thủ hạ nhân tài nhất."

Trầm Ngư nóng nảy, khóc kêu lên: "Nói vậy thanh danh của nhị muội muội có thể thật sự hỏng rồi! Diêu di nương! Vạn lần không thể!"

Phụng Cẩm Nguyên cũng phần nộ quả trách nằng: "Làm càn! Chuyện này ta đã quyết định, Phụng gia chúng ta tự mình tìm người, tuyệt đối không báo quan!"

Diêu thị cũng tức giận đến cắn răng: "Cùng là nữ nhi, bởi vì Diêu gia ta gặp chuyện không may, ngươi cứ đối xử với A Hoành như vậy? Nếu có một ngày Diêu gia ta Đông Sơn tái khởi, không phải là ngươi hối hận!"

Lời nói của Diêu thị làm tất cả mọi người Phụng gia khiếp sợ dị thường, bao gồm vị tộc trưởng kia đã bắt đầu đưa ánh mắt nghiên cứu về phía Diêu thị.

Đương nhiên hẳn biết Diêu gia gặp chuyện không may, lại không nghĩ rằng, một nữ nhi Diêu gia bị chèn ép nhiều năm, cư nhiên cũng có một ngày bộc phát.

Chẳng qua còn nghĩ đến nha đầu mắt tích kia, giấu lại nàng có một cặp mắt tình quái, ánh mắt thâm thúy như hiểu rõ hết thảy, lão tộc trưởng cảm thấy, mẫu thân sinh ra nàng cũng có một mặt kiên cường tàn nhẫn, cũng không phải không có khả năng.

Ở trong lòng hẳn vì Diêu thị phản kháng mà trầm trồ khen ngợi, lại nghe Phụng Cẩm Nguyên nói: "Ngươi yên tâm, cho dù Diêu gia thực sự có ngày như vậy, ta cũng sẽ không hối hận chuyện hôm nay gây nên."

Lão tộc trưởng cảm thấy con cháu Phụng gia này thật sự làm cho hắn thất vọng cực điểm, nữ nhi của chính mình mắt tích, đúng lúc lửa cháy mắt tích, ban đầu hẳn chẳng những không vội hỏi đến, nay còn không nóng nảy đi tìm. Quan cũng không báo, chỉ trông cậy vào hạ nhân Phụng gia. Bọn họ từ kinh thành đến vốn đã mang theo ít hạ nhân, bên tổ trạch người trẻ tuổi cũng không còn ai, cơ bản đều già yếu, như vậy có thể tìm người sao?

Hắn thờ dài một tiếng, chỉ vào Phụng Cẩm Nguyên nói: "Ta muốn hỏi ngươi, nếu đứa trẻ kia ngươi tìm kiếm không kịp, chết oan uổng, thì phải làm sao?"

Trong mắt Phụng Cẩm Nguyên hiện lên một tia quái dị, có tàn nhẫn, nhưng cũng có một chút hy vọng, yên lặng một lúc lâu, chợt nghe hắn nói: "Vậy, đó là số mệnh của nàng."

Người Phụng gia hít một hơi lạnh, chợt nghe lão tộc trưởng nói: "Tốt! Tốt lắm! Phụng gia ta chưa từng có hậu bối như ngươi, Thừa tướng đại nhân đương triều, ngày hai mươi tám tháng này sau khi các ngươi tể tử trở về, về sau cũng không cần về nữa. Một phần phụ thân ngươi trên đỉnh núi Phụng Tề muốn đi rồi, thì chọn ngày rồi đi, về phần tiểu thiếp Thẩm gia của ngươi, nàng vốn phải an táng bên ngoài mộ phần tổ tiên, không liên quan đến Phụng gia." Lão tộc trưởng xoay lưng, "Ta, cũng không muốn nhìn thấy các ngươi nữa."

"Việc này..." Lão thái thái có phản ứng trước, nhanh chóng đi lên trước đuổi theo hai bước nói: "Chỉ vì một thứ nữ, tộc trưởng trực xuất chúng ta khỏi Phụng gia?"

"Thứ nữ?" Tộc trưởng lại nhắc nhở nàng, "Từ hôm qua các ngươi vào tổ trạch ta đã nói qua, đứa trẻ kia là đích nữ Phụng gia thừa nhận, là được vào gia phả Phụng gia ta. Ta không phải trục xuất chỉ các ngươi khỏi Phụng gia, gia phả vẫn còn, các ngươi vẫn là người Phụng gia như cũ. Xem như ta lưu lại cho các ngươi chút tình cảm cuối cùng, coi như là thành toàn cho cả một đời làm quan của Phụng Cẩm Nguyên. Các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Lão tộc trưởng nói xong, cất bước rời đi, không ngoảnh lại nhìn lão thái thái đang kêu gào, lắc mình mấy cái đã rời khỏi sân.

Lão thái thái muốn tìm biện pháp cho Phụng Cẩm Nguyên, vừa quay đầu lại, đã thấy Diêu thị và An thị sóng vai mà đứng, ngay cả Tường Dung cũng cùng đứng một chỗ với các nàng. Mặt ba người vừa vặn đối lập khoanh tay trước Phụng Cẩm Nguyên, tư thế kia như là muốn khai chiến, đặc biệt Diêu thị kia vẫn mang theo ánh mắt tàn nhẫn lại tuyệt vọng, ai nhìn đều thấy ghê người.

"Lão gia." Sau một lúc lâu, An thị mở miệng nói: "Nếu có một ngày nữ nhi của ta cũng xảy ra chuyện, không biết lão gia có phải cũng sẽ không để ý như vậy hay không?"

Phụng Cẩm Nguyên cảm thấy đám nữ nhân này vô cùng không biết phân rõ phải trái: "Ta bỏ mặc khi nào? Trời sáng sẽ phái người đi tìm!"

"Hùng đông?" Diêu thị tức giận, "Sao không phải bây giờ? Nhất định với tới hùng đông? Nếu A Hoành bị người ta bắt cóc, ngươi cũng biết vài canh giờ cũng có thể chạy rất xa chứ?"

Trầm Ngư ở bên hát đệm: "Nhưng bây giờ trời vẫn còn tối, cho dù bọn hạ nhân đi ra ngoài, cũng không thể tìm ra!"

Tường Dung không quen nghe Trầm Ngư nói chuyện, nhin không được chen miệng nói: "Không có chỗ tìm ra còn tốt hơn so với không tìm."

Lần đầu Trầm Ngư bị tam muội muội nhát gan này làm ghen hờn, không khỏi tức giận trong bụng, miệng miệng nói: "Có bản lĩnh ngươi ra ngoài tìm đi!"

An thị mặc kệ... "Đại tiểu thư có phải cảm thấy đám muội muội của ngài chướng mắt? Tam tiểu thư nếu có sơ xuất, trong phủ chỉ còn lại một mình tiểu thư ngài."

Lúc này Kim Trân cũng nhăn mày, ở bên cạnh Phụng Cần Nguyên buồn bực nói: "Lửa cháy cũng thật kỳ lạ! Lão gia cũng phải nghiêm tra vì sao đốt phòng, bằng không không ai có thể ngủ được nữa? Đêm này là cháy chỗ nhị tiểu thư, không chừng đêm mai liền đốt tới phòng thiếp thân, thiếp thân sợ."

Phụng Cần Nguyên không chịu nổi nhất là bộ dáng này của Kim Trân, nhất thời mềm lòng, nhẹ nhàng an ủi: "Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghiêm tra việc này."

Trầm Ngư nghe xong lại hung hăng trừng mắt Kim Trân một cái, ánh mắt kia vừa vặn bị Kim Trân đón nhận, không khỏi nổi cộm lên.

Chung quy vẫn bế tắc không có cách giải quyết, cuối cùng, lão thái thái phát tay: "Tất cả đều trở về nghỉ ngơi đi! Bọn hạ nhân sẽ phái ra, sẽ không chờ đến hừng đông. Chỉ mong đứa trẻ A Hoành kia có mệnh cát, sẽ bình an trở về."

Thế này mọi người mới tản đi, ngay cả Vong Xuyên và Hoàng Tuyền cũng không ở lại, giúp Diêu thị trở về phòng của nàng.

Lão thái thái cuối cùng đi ra, cũng nói với Phụng Cần Nguyên: "Ta hy vọng A Hoành có thể tìm thấy, ta cũng hy vọng các tôn nữ của ta bình an. Nhưng con là người đứng đầu một nhà, nếu con quyết định ta dĩ nhiên nghe lời con, nhưng cũng không thể quá mức. Thứ nhất là không có thể diện, thứ hai, bên trong kinh thành con phải suy nghĩ cho tốt, hai nha đầu bên người A Hoành cũng không thể đùa giỡn, một khi chuyện tối nay rơi vào lỗ tai Ngự vương, kết cục không cần nói con cũng biết rõ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Không Có Manh Mối

Phụng Cần Nguyên cảm kích nhìn thoáng qua lão thái thái, "Đa tạ mẫu thân thông cảm, trong lòng con đều biết."

"Ừ." Lão thái thái gật đầu, tùy Triệu ma ma xoay người ra khỏi viện, vừa đi vừa nói: "Con đã trưởng thành, luôn phải có chú ý của mình. Tương lai hải tử của con đều giống nhau, ta hy vọng đến lúc con già đi không cần cảm thấy lực bất tòng tâm như ta. Diêu thị nói đúng, vạn nhất một ngày kia Diêu gia Đồng Sơn tái khởi, con hối hận cũng không kịp."

Phụng Cần Nguyên nhũn chặt lông mày, không nói gì. Kỳ thật lời nói kia của Diêu thị cũng làm hắn lo lắng, không nói đến thái độ của Hoàng thượng đối với Diêu gia đã theo Từ Duệ vào Vân Lộc thư viện và sự chấp thuận người nhà Diêu gia tham gia khoa khảo thì đã bắt đầu xoay chuyển, riêng phần tâm ý của Cửu hoàng tử đối với Phụng Vũ Hoành, chỉ cần hắn nguyện ý, để Hoàng thượng đặc xá cho Diêu gia không phải là một từ.

Nhưng cục diện vừa mới ra đã bế tắc ở đâu đó, nếu hắn không tiếp tục cương quyết, thể diện này... thả chỗ nào đây!

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, khẽ nâng đầu, gọi một tiếng vào trong không khí: "Ám vệ!"

Một đạo nhân ảnh hiện lên trước mắt, một gã hắc y ám vệ đứng trước mặt Phụng Cần Nguyên.

"Có phát hiện động tĩnh gì không?" Hắn hỏi.

Ám vệ kia đáp: "Ám vệ bên người nhị tiểu thư đã tìm kiếm, nhưng đến nay đều không tìm được, giống như... nhị tiểu thư đột nhiên mất tích."

Tin tức ám vệ mang đến làm Phụng Cần Nguyên nhũn chặt mày, ám vệ bên người Phụng Vũ Hoành là do Cửu hoàng tử cử đến, nếu hắn không tìm được thì chứng minh cái gì?

Phụng Cần Nguyên không khỏi đem ánh mắt nhìn gian nhà bị cháy rụi kia, chẳng lẽ thực sự bị thiếu bên trong?

Sẽ không! Hắn tự cố lắc đầu, nếu Phụng Vũ Hoành thực sự dễ chết như vậy, cũng sẽ không làm hắn phiền lòng như thế.

"Nhìn chằm chằm động tĩnh bên kia." Phụng Cần Nguyên phản phó ám vệ kia, "Các người cũng đi tìm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Ám vệ liền ôm quyền, lắc mình một cái đã không thấy.

Phụng Cần Nguyên một mình đứng tại chỗ, càng nghĩ lại càng cảm thấy kỳ lạ, dựa theo lời Kim Trân thì trận đại hỏa này kỳ lạ, hắn cũng không tin tổ trạch Phụng gia sẽ vô duyên vô cớ nổi lửa. Còn đang nghĩ, dường như tối nay Trầm Ngư cũng vô cùng khác thường.

Nhưng hắn tình nguyện tin Phụng Vũ Hoành thật sự vì trận đại hỏa này thiếu chết, tuy không còn cách nào khác giao phó với Cửu hoàng tử, nhưng việc bị cháy này không phải là việc hắn có thể không chế được, đến lúc đó đem mọi trách nhiệm đổ cho Phụng Vũ Hoành, coi như là chính nàng không cần

thận làm cháy, nên mới tạo ra sự cố.

Cùng lắm thì đánh vào chỗ Hoàng thượng trước, trong tay hắn còn con bài chưa lật, hàng năm vào mùa đông, ở phương bắc của Đại Thuận đều diễn ra đông tai rất nghiêm trọng, năm nay hắn làm chuẩn bị trước, chẳng những tiếp tế cho thương nhân các nơi, phương diện bảo vệ thành cũng đã không thiếu chủ ý. Đến lúc đó chỉ cần đem cái này nói cho Hoàng thượng nghe, dù sao cũng phải lấy quốc sự xã tắc làm trọng trước, ước chừng Cửu hoàng tử cũng không dám làm bậy.

Phượng Cần Nguyên đánh chủ ý như thế, bắt đầu có chút mong chờ Phượng Vũ Hoành hoàn toàn mất tích hoặc tử vong.

Mà lúc này, trong phòng Điều thị, An thị và Tường Dung cùng làm bạn bên người nằg, Vong Xuyên liêu mạng lôi kéo Hoàng Tuyền, chợt nghe Hoàng Tuyền vừa đi ra ngoài vừa la lớn: "Đừng cản ta! Để ta giết Phượng Trầm Ngư kia! Mặc kệ có phải tiểu thư có chuyện gì hay không, ta phải đem nữ nhân kia giết đến khi hết giận."

Vong Xuyên bắt đầu dẫm đạp lấy nằg: "Hoàng Tuyền nguoi nghe đây, chúng ta không thể làm loạn! Chúng ta mà loạn, tiểu thư liền càng không có cách nào tìm được. Trước mắt chúng ta không tìm thấy người, Ban Tẩu cũng không thấy người, nếu Phượng gia lại chỉ lo cho Phượng Trầm Ngư mà ngừng tìm kiếm, vậy tiểu thư lại càng nguy hiểm!"

Hoàng Tuyền tức giận đến mức chảy nước mắt: "Phượng Trầm Ngư kia suốt ngày giả thần giả quỷ, liệu mình gạt chúng ta đến Phượng Đồng huyện, sao nằg ta có thể trúng tà được? Các nguoi không phải theo dõi nằg lên núi Phượng Tê sao? Có phát hiện cái gì hay không?"

Vong Xuyên lắc đầu, nằg sẽ không gạt Hoàng Tuyền, nhưng không nghĩ ở trước mặt Điều thị An thị còn có Tường Dung đem hết chuyện tên núi Phượng Tê nói hết ra, chỉ nói với Hoàng Tuyền: "Không có gì, nằg chỉ là lên núi gặp Phượng Từ Hạo."

Điều thị cũng khuyên Hoàng Tuyền: "Đừng vội tìm người tính sổ, các nguoi cứ suy nghĩ kĩ một chút, trừ nguoi Phượng gia, A Hoành còn có cừu oán với ai? Nếu A Hoành mất tích, vậy là có thể bị nguoi bắt cóc, có thể làm trong yên lặng không một tiếng động bắt cóc một nguoi còn sống, nói vậy cũng không phải là nguoi thường có thể làm được."

Hoàng Tuyền rớt cuộc tình tào lai, cùng Vong Xuyên nhìn nhau một cái, Vong Xuyên bắt đầu phân tích với mọi nguoi: "Nếu trừ Phượng gia, thì còn có Thẩm gia. Tình cảnh vừa mới tiến vào Phượng Đồng huyện mọi nguoi đều đã thấy, Thẩm gia hận nhị tiểu thư cực độ."

Hoàng Tuyền bổ sung: "Còn có Thanh Nhạc và Bộ gia, cũng là cừu nhân."

An thị nghĩ, nói: "Một nhà An Bình vương hẳn là không có bản lĩnh này, tước vị đều bị tước, bọn họ không có năng lực và lá gan hãm hại tiểu thư phủ Thừa tướng nữa? Nói tiếp, Thanh Nhạc cũng không ra khỏi cửa."

Hoàng Tuyền lại không đồng ý: "An di nương còn nhớ sự việc ở Bách Thảo đường không? Mấy điều dân kia không phải nói giật dây bọn họ vu hãm nhị tiểu thư, chính là một nữ tử từ đầu đội đầu lạp sao?"

Nghe Hoàng Tuyền nói như vậy, An thị cảm thấy cũng nên thêm vào, nhưng Điều thị lại lắc đầu nói: "Ta cũng không cho là Thanh Nhạc làm, nằg vốn bị trọc, lại đội đầu lạp đi hại nguoi, vậy không phải là rất ngu ngốc sao? Cô nương kia tuy không nói là quá thông minh, nhưng cũng không ngốc đến mức này."

Hoàng Tuyền không có ý kiến, lại nhìn về phía Vong Xuyên, Vong Xuyên lại nói: "Theo hiểu biết trước kia của chúng ta với Định An vương phủ, thân tử của Thanh Nhạc quận chúa không tốt như vậy, phu nhân phân tích đúng, hẳn là không phải."

Lúc này Tường Dung đột nhiên nói: "Bộ gia có quý phi làm chỗ dựa, còn có nữ nhi của Đại tướng quân, thái độ của Bộ Ngê Thường đối với nhị tỷ tỷ, chuyện này tám phần có liên quan đến Bộ gia."

Điều thị gạt đầu: "Có thể, cho tới bây giờ Bộ gia đều tâm cao khí ngạo, đại tang Bộ Thượng thư vừa qua, còn chưa đến trăm ngày, con tức Bộ gia khó tiêu, làm ra chuyện cực đoan cũng có khả năng."

Vong Xuyên khề thở dài, khuyên Điều thị: "Phu nhân không cần nghĩ ngợi nhiều, bên nguoi tiểu thư có ám vệ Điện hạ đưa, nay ám vệ đã đang đi tìm. Ta bên này cũng sẽ tức khắc truyền tin cho Điện hạ, để Điện hạ mau chóng đến Phượng Đồng huyện."

Điều thị có chút băn khoăn: "Luôn làm phiền Vương gia, thật sự là..."

"Phu nhân đừng khách khí." Hoàng Tuyền đáp lại, "Nhị tiểu thư còn muốn làm phiền Vương gia cả đời, Vương gia rất vui."

An thị cũng khuyên nằg: "Tỷ tỷ bớt buồn, có Cửu điện hạ ở đây, nhị tiểu thư nhất định không sao."

Điều thị gạt đầu, trong lòng vẫn lo lắng, lập tức không còn biện pháp khác.

Hai nguoi Vong Xuyên Hoàng Tuyền hầu hạ Điều thị nghỉ ngơi xong, rồi mới đi theo An thị và Tường Dung cùng rời phòng.

Tiến bước An thị và Tường Dung, hai nguoi trở về phòng mình, lúc này Hoàng Tuyền mới truy vấn: "Rốt cuộc trên núi đã xảy ra chuyện gì?"

Vong Xuyên liền đem chuyện tình trên núi Phượng Tê nói cho Hoàng Tuyền nghe, thấy Hoàng Tuyền lại xúc động muốn đi giết Phượng Trầm Ngư. Còn lại lý trí cuối cùng, nằg nhắc nhở Vong Xuyên: "Sau khi xét chuyện trên núi, nếu việc này quả thực do bọn hắn làm, Phượng Từ Hạo bên kia khẳng định

sẽ có động tĩnh."

Vong Xuyên nói: "Ban Tầu nhất định đã sớm đi, nay chúng ta cần phải làm là chiếu cố tốt phu nhân, phía bên tiểu thư đã như vậy, nhưng trăm ngàn lần đừng để phu nhân xảy ra chuyện gì. Lại có..." Trên mặt nàng hiện lên một mảnh buồn rầu, "Chờ tái kiến Vương gia, chỉ sợ hai người ta người còn Ban Tầu... đều phải tự vẫn tạ tội."

Hoàng Tuyền giật mình, lập tức nhớ tới quy củ Ngự vương phủ, không khỏi giận tái mặt.

Đúng vậy, Cửu điện hạ thường phạt phân mình, hôm nay dưới mí mắt các nàng Vương phi bị bắt cóc, làm sao có mặt mũi gặp điện hạ.

Hai người trầm mặc trong chốc lát không nói gì, ước chừng một canh giờ sau, Ban Tầu trở lại. Vẫn là thân ảnh quý mị kia bay vào trong nhà, lại kèm theo một trận gió lạnh. Vong Xuyên biết, đây là Ban Tầu cũng đang rối loạn, khinh công cũng không còn kỹ năng tiêu chuẩn nữa.

"Có tin tức sao?" Hoàng Tuyền vội vã hỏi,

Ban Tầu lắc đầu: "Không có. Toàn bộ Phụng Hoàng huyện ta đã một lát lên trời, ngay cả sơn mạch núi Phụng Hoàng Tê đều đã tìm qua, manh mối gì đều không có."

"Phụng Hoàng Tử Hạo bên kia đâu?"

"Luôn ngủ, không có động tĩnh gì." Ban Tầu lau mồ hôi, "Ta đã đưa tin bỏ câu cho điện hạ, chuyện bên này chỉ sợ ba người chúng ta đều không chạy được." Đối với trừng phạt của Ngự vương phủ, trong lòng ba người biết rõ.

Vong Xuyên lại nói: "Chỉ sợ điện hạ đã trên đường đi. Dựa vào tính tình của điện hạ chúng ta, không có khả năng tiểu thư rời kinh thành lâu như vậy mà ngài vẫn ở lại chờ, nhất định sáng sớm đã đi theo. Chúng ta... Chờ mấy ngày nữa là có thể..."

"Nếu tiểu thư còn sống, nhất định sẽ cầu tình cho chúng ta." Trong mắt Hoàng Tuyền loé lên tia hi vọng, "Cho nên, chúng ta cố gắng tìm tiểu thư! Chỉ cần tìm thấy tiểu thư, chúng ta sẽ không chết."

Ba người bên này tận lực nghĩ biện pháp tìm Phụng Hoàng Tử Hạo, mà Phụng Hoàng Cảnh Nguyên bên kia, ám vệ đang cầm một con bò câu đưa thư đứng trước mặt hắn: "Đây là bò câu đưa tin của ám vệ bên người nhị tiểu thư, bị thuộc hạ bắt được."

Phụng Hoàng Cảnh Nguyên vừa lòng gật đầu, tay nhận lấy bò câu đưa thư, thuận thực lấy ra tờ giấy cột ở trên chân bò câu xuống, chỉ nhìn thoáng qua, liền hét lớn một tiếng... "Còn muốn gọi Ngự vương đến Phụng Hoàng huyện? Bọn họ quá đặc ý!" Một tay hắn bóp chết bò câu, lạnh lùng phân phó ám vệ: "Chuyện này tuyệt đối không thể truyền vào trong kinh, đặc biệt không được để Cửu hoàng tử và Thất hoàng tử biết, bắt đầu ngay hôm nay, phạm là bò câu đưa tin từ bên kia, cứ bắt lại như vậy!"

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Một đêm này, tổ trạch Phụng Hoàng gia không ai có thể yên giấc. Trong không khí vẫn tràn ngập mùi lửa cháy như cũ, giống như nhắc nhở mọi người trận đại hỏa kia, có một hài tử của Phụng Hoàng gia, biến mất không thấy bóng người.

Rốt cuộc trời sáng, một ít hạ nhân nửa đêm ra ngoài tìm Phụng Hoàng Tử Hạo lục tục trở về, Phụng Hoàng Cảnh Nguyên lại thay tám người khác tiếp tục đi tìm, thoạt nhìn coi như là tận tâm hết sức.

Điều thị an vị trong phòng của mình, không nhúc nhích, điểm tâm hạ nhân mang đến trong phòng cũng dùng qua. An thị và Tường Dung cũng thu xếp mang nha hoàn bà tử tùy thân của mình cùng ra phố đi tìm, mọi người đều chỉ có một mục tiêu, chính là có thể tìm Phụng Hoàng Tử Hạo đưa về.

Lão thái thái yên lặng thu xếp an bài chuyện năm ngày sau lên núi tế tổ, cũng không nhắc tới Phụng Hoàng Tử Hạo, chỉ là khi nhìn người chạy tới chạy lui tìm hiểu tin tức, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Buổi chiều, dưới sự triệu tập của lão thái thái, mọi người tề tụ lại. Trầm Ngự vẫn làm bạn bên cạnh nàng, nhu thuận như một con mèo nhỏ, chốc lát lại đưa lên chén trà nhỏ, chốc lát lại xoa bóp vai cho lão thái thái. Lão thái thái có chút tâm phiền ý loạn, cảm thấy Trầm Ngự bóp không tốt, dứt khoát đẩy nàng ra: "Người nghỉ ngơi là được rồi, loại chuyện này không cần người làm." Nói xong, lại vẫy tay phía Kim Trân: "Người tới xoa bóp giúp ta."

Trầm Ngự bị lão thái thái đẩy ra, lệ quang trong mắt hiện ra, nháy mắt liền bình phục. Có tiểu nha đầu tiến lên đỡ lấy Trầm Ngự, đưa nàng về chỗ ngồi, khi Trầm Ngự đang muốn ngồi xuống ghế, chợt nghe nha đầu kia ghé tai nàng nhỏ giọng nói: "Công dụng của thuốc sấp kia, đại tiểu thư có vừa lòng?"

Trầm Ngự kinh hãi, quay người nhìn nha đầu kia, đáng tiếc, tiểu nha đầu đỡ nàng ngồi xuống lập tức quay người, bụng khay thối lui ra ngoài phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Phụng Trầm Ngư, Người Trốn Không Thoát Đâu

Lúc này, Kim Trân vâng lời tiến đến thay cho Trầm Ngư, đôi bàn tay lại chuyển động trên người lão thái thái từ đầu xuống vai, cuối cùng bóp một hồi tâm lão thái thái cũng dễ chịu hơn.

“Năm ngày sau, toàn bộ Phụng gia đều lên núi tế tổ.” Cuối cùng, sau khi Diêu thị tiến đến ngồi xuống, lão thái thái cũng mở miệng nói đến chính sự, “Thứ nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị gần như đầy đủ, mấy người trẻ các ngươi, cũng phải vì tổ phụ các ngươi tận hiếu.” Lão thái thái vừa nói vừa nhìn về phía Tường Dung, đêm hôm qua là Tam tôn nữ và di nương nàng còn có Diêu thị cùng đứng một phía đối đầu với Phụng Căn Nguyên, lão thái thái chỉ cảm thấy vô cùng chóng mặt. Trong lòng nàng, Tường Dung xưa nay luôn nhất gan, cũng không biết khi nào, những đứa trẻ này sẽ càng ngày càng khác xa đối với ân tượng của nàng. “Tường Dung, đi vào phòng hạ nhân, nhận một đồng tiền giấy, tự mình lấy hai trăm nguyên bảo cho Tổ phụ ngươi.”

Tường Dung nghe được cau mày, nàng ở bên ngoài tìm Vũ Phụng Hoành tìm tới giữa trưa, bữa trưa cũng chưa kịp ăn, tính chuẩn bị một lúc lại tiếp tục tìm, nhưng lão thái thái lại phân việc này cho nàng nghĩa là nàng sẽ không còn thời gian tìm Phụng Vũ Hoành.

Tường Dung có cảm giác vô cùng ủy khuất, nhưng lại không dám làm nghịch ý lão thái thái, chỉ đành không cam lòng gật đầu: “Tôn nữ biết.”

An thị ở dưới bắt đắc dĩ khê thờ dài, cũng không nói gì. Dù sao nàng chỉ là thiếp của Phụng Căn Nguyên, nữ nhi do thiếp sinh, trong nhà này là căn bản không có địa vị.

“Còn có một chuyện quan trọng.” Lão thái thái lại mở miệng, nói: “Trong chốc lát ta đã sẽ sai người gọi Từ Hạo trở về, tế tổ ngày ấy, tất cả mọi người phải cùng nhau lên núi, các ngươi đều phải chuẩn bị tốt mọi thứ, không có chuyện gì thì không cần chạy ra ngoài.”

Nàng vừa nói những lời này, liền liếc nhìn Diêu thị với ánh mắt sắc bén.

Lão thái thái theo bản năng quay đầu đi chỗ khác, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Diêu thị.

Lão thái thái cũng không có cách nào, Phụng Căn Nguyên rõ ràng muốn đảm bảo cho Trầm Ngư, đứng giữa hai tôn nữ này, kỳ thực lòng của nàng có chút hướng về Phụng Vũ Hoành, nhưng vẫn không hơn nhi từ do nàng sinh, nếu Phụng Căn Nguyên đã quyết định thì đừng bàn những thứ khác.

Suy cho cùng Phụng gia còn phải dựa vào Phụng Căn Nguyên chống chọi, tôn nữ thì sao, chẳng qua cũng chỉ là bảo bối tạm thời nuôi ở nh, một ngày nào đó thì phải xuất giá.

Lúc chạng vạng tối, Phụng Từ Hạo vừa về liền tiến đến chỗ lão thái thái và Phụng Căn Nguyên dập đầu.

Lúc ấy Trầm Ngư cũng ở đó, cũng không biết là do ảnh hưởng trong lòng nàng hay sao, chỉ cảm thấy trong ánh mắt Phụng Từ Hạo nhìn về phía nàng tràn đầy ý tứ dâm tà.

Nàng chán ghét quay đầu đi chỗ khác, vừa nghe Phụng Từ Hạo nói: “Đã lâu không gặp, quá là tưởng niệm, tất cả đều tốt chứ?”

Phụng Trầm Ngư liếc hẩn một cái, chỉ phát ra một câu: “Ừ!”

Lão thái thái nhũ mày lại: “Ca ca ngươi nói chuyện với ngươi, sao lại tỏ thái độ này?” Từ chuyện của Phụng Vũ Hoành, lão thái thái đã không quan tâm sắc mặt Trầm Ngư như thế nào.

Trầm Ngư hết cách, đành phải nhắm mắt lên tiếng đáp lại: “Mọi việc đều tốt, đa tạ ca ca mong nhớ.”

“Tốt vậy thì ta yên tâm rồi, bây giờ mẫu thân đã mất, vậy chỉ còn ta là người thân cận nhất của muội, tuyệt đối đừng vì ca ca suốt ngày ở chỗ này thủ lãnh mà chúng ta lạnh nhạt với nhau!”

Trong lòng Phụng Trầm Ngư dâng lên từng cuộn, nàng thật lòng muốn một đao đâm chết Phụng Từ Hạo, nhưng hiện tại trước mặt Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái, vẫn phải giữ ý tứ.

Vì thế cố nén buồn nôn đáp lại: “Sao không như thế, Trầm Ngư cũng rất nhớ ca ca.”

Phụng Căn Nguyên gật đầu: “Àn, đều là người một nhà. Các ngươi thân là huynh muội ruột, còn ai có thể thân thiết hơn các ngươi?”

“Phụ thân nói phải.” Phụng Từ Hạo toét miệng cười, “Trầm Ngư là người thân nhất bên Từ Hạo.”

Nói thế vào tai Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái, chỉ cảm thấy tình cảm huynh muội bọn hẩn rất tốt, trong lòng rất vui. Chỉ có Phụng Trầm Ngư hiểu rõ câu nói này của Phụng Từ Hạo có hai nghĩa, trong lòng càng thêm oán hận.

Lão thái thái vẫy tay về phía Phụng Từ Hạo: “Lại đây, đến bên cạnh tổ mẫu, để tổ mẫu nhìn thử... Sao lại gầy như vậy?”

Phụng Từ Hạo cũng giả bộ đáng thương, quần lấy lão thái thái than khổ, kể hẩn ở trên núi phải trải qua những gì, người tổ trạch bên này quản giáo hẩn như thế nào, càng nói càng làm tâm lão thái thái tâm đau xót.

Phụng Căn Nguyên cũng có chút đau lòng, tuy ngoài miệng nói: “Cũng nên dạy dỗ ngươi một chút, bằng không ngươi thật không biết trời cao đất rộng!”

" Nhưng vẫn quyết định, lần này sau khi tế tổ liền đem Phụng Tử Hạo cùng trở lại kinh thành.

Sau bữa cơm chiều, Kim Trân viện cố ăn nhanh tranh thủ thời gian rảnh cùng Mãn Hi đi dạo. Nàng muốn chạy tới chỗ Vong Xuyên và Hoàng Tuyền bên kia hỏi thăm một chút, nhưng mới vừa qua một tiểu viện, chợt nghe trước mặt dường như có một thanh âm kỳ quái nhưng lại quen thuộc.

Nàng kéo Mãn Hi đứng lại, trốn ở cây già phía sau nhìn về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy phía sau một khối núi giả có những mảnh y phục rơi vãi.

Mãn Hi chỉ bên cạnh có một vị trí tốt để nhìn liền ra hiệu Kim Trân đi qua, hai người mới đổi chỗ một chút liền nhìn rõ cảnh tượng sau núi giả. Là Phụng Tử Hạo đang ôm một nô tì bên này, đang lời chàng ý thiếp, một bàn tay không thành thật cũng đưa vào trong cổ áo của nô tì kia.

Kim Trân trong nháy mắt hiện lên cảnh tượng ban đầu của mình cùng Lý Trụ khai cũng từng có những hành vi như thế này, không khỏi hai gò má nóng lên. Nàng biết rõ đức hạnh của Phụng Tử Hạo, đi đến đâu đều không thiếu được nữ nhân, chỉ là biết hiện tại tâm sắc hắn lại nổi lên, cũng không nghĩ nhiều, liền kéo Mãn Hi nhanh chóng rời khỏi. Nhưng vào lúc này, chợt nghe Phụng Tử Hạo nói một câu: " Chuyện lần này ngươi làm rất tốt, vừa là được lại vừa là hóa, chính hai thứ này đảm bảo thành công. "

Hai người thoáng cái liền ngậm ngẩn cả người, liếc mắt nhìn nhau, vừa bước chân thì liền thu hồi lại.

Lập tức, thanh âm kia cũng truyền đến: " Đại thiếu gia không phải nói vị Nhị tiểu thư ấy là nhân vật lợi hại sao, hạ được ngoài sáng sao được, lại nhiều được như vậy! Nhiều sung sướng như vậy, cho dù tiêu hết được, một cây đuốc cũng có thể tiêu chết nàng. "

"Ta nghe nói nàng vẫn mất tích. " Phụng Tử Hạo hạ thủ hơi dùng lực, bóp nô tì kia một trận thở gấp.

"Ngươi nhẹ chút! Làm thương người ta. Cái gì mà mất tích, là nói cho êm tai, theo ta nói căn bản chính là bị tiêu chết trong phòng, đốt thành tro, cái gì cũng tìm không thấy. "

Phụng Tử Hạo tâm sắc nổi lên, hạ thủ lại thêm vài lần, trong miệng cũng không ngừng khen: " Thế mới nói ngươi thông minh nhất, ta cũng cảm thấy nàng là bị tiêu chết. "

Tiểu nô tì nở nụ cười, lại ra về nói: " Làm loại nết ấy có thể mất công, được lại ít thế kia, tổn của ta không biết bao nhiêu tâm sức. "

"Được kia là do ta đặc biệt cho người cấp tốc đưa tới, khan hiếm cực kỳ. " Hắn vừa nói vừa cảm thán, "Trăm Ngự thật đúng là có thể lấy được đồ tốt nha! Chà? Ngươi nói được tính cực mạnh sao? " Ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng, như vừa nghĩ tới điều gì.

" Mạnh vô cùng. " Đối với điểm này, nô tì kia khẳng định chắc chắn, " Không chỉ hiệu quả, mà thành phần còn rất thuần khiết, lúc ta làm ngọn nến đó không cần thận dính vào một chút, nên giờ cực kỳ khó chịu, nếu không phải ngày ấy vừa vận trở lại... "

"Trách không được ngươi ngày ấy tham hoan như vậy. " Mắt Phụng Tử Hạo híp lại thành một khe, động thủ cời xiêm y nàng ấy.

Hiển nhiên nô tì ấy còn chút sự tình không hiểu rõ, lại hỏi thêm Phụng Tử Hạo: " Không biết đại thiếu gia vì sao phải đem chuyện này đến bên này giải quyết? Trong kinh thành không được sao? "

Phụng Tử Hạo hừ lạnh: " Ngươi thì biết cái gì? Viện kia của Phụng Vũ Hoành còn kín hơn tù lao, ai tiến vào cũng không được? Không lừa nàng ta đi đến đây thì làm sao được việc chứ? "

"Lần này nô tì làm chuyện kia không biết đại thiếu gia ngài có vừa lòng không? " Vừa nói, trong mắt hiện lên cảnh xuân lưu động, cả người đã cùng Phụng Tử Hạo dính sát vào đến một nơi.

Phụng Tử Hạo gật đầu liên tục: " Thoả mãn, quá thoả mãn! Nếu như lần này ta có thể thuận lợi hồi kinh, nhất định sẽ mang ngươi về cùng, chờ đến lúc đó lập ngươi thành thiếp, tạ ân ngươi giúp ta. "

Hai người không nói nữa, quán quýt lấy nhau.

Mãn Hi nhìn đến mặt đỏ tới mang tai, quay đầu đi chỗ khác không nghĩ sẽ nhìn lại.

Kim Trân cũng cảm thấy không còn gì để nghe, kéo Mãn Hi trở về phòng.

Sau một hồi thật lâu hai người trở về phòng mới xem như là phục hồi lại tinh thần, Mãn Hi ra sức giặt chân: " Đại thiếu gia trong kinh đã như vậy, không ngờ đến tổ trạch bên này cũng không thu được bản tính. "

Kim Trân hừ lạnh một tiếng: " Có nương thế nào thì sinh ra dạng nhi tử như thế, cậu không đòi được thói ăn cứt. Mãn Hi, " Nàng phân phó nói: " Ngươi nghĩ cách đi tìm Vong Xuyên, thuật lại chuyện vừa rồi cho các nàng nghe. Nhớ tới nhất định phải nói cho nàng biết, được là đại thiếu gia cho, kẻ thông đồng ngươi cũng phải nhớ kỹ, kể lại hết cho Vong Xuyên. "

Mãn Hi gật đầu, vội vã ra khỏi phòng.

Khoảng chừng nửa canh giờ, Mãn Hi trở lại, nói với Kim Trân: " Đã nói hết Vong Xuyên cô nương nghe, Vong Xuyên cô nương nói đêm nay người hãy nghĩ cách dẫn lão gia đến trong sân Đại thiếu gia, tốt nhất là dẫn theo toàn bộ người trong phủ. "

Kim Trần khó hiểu hỏi, " Vì sao? "

Mẫn Hi lắc đầu, " Ta cũng không biết, nói chung nghe theo được rồi. "

Bên này, Vong Xuyên thi triển khinh công, lén vào trong phòng của nha hoàn đã thông đồng cùng Phụng Tử Hạo.

Nàng nghĩ với bản tính này, gặp phải xuân dược mạnh như vậy không thể không giữ lại một chút cho chính mình, huống chi bản thân nha hoàn ấy còn ném trái qua một lần ngon ngọt, lại càng không đem hết số dược ấy làm thành nến.

Quả nhiên có công mài sắt, có ngày nên kim, không tới nửa nén hương, Vong Xuyên tìm thấy trong hộc tủ trong phòng có một bọc giấy nho nhỏ, ngửi thử không khỏi nóng ran một trận.

Không dám ngửi thử dược ấy, nhưng cũng biết là mình đã tìm đúng đồ, nhanh chóng ra khỏi phòng. Cũng không về phòng mình, mà là lén chạy vào phòng Phụng Trầm Ngự.

Lúc nàng đến đó, Phụng Trầm Ngự vẫn còn chưa ngủ, nến hồng trong phòng còn cháy sáng, người ngồi cạnh cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Vong Xuyên lén từ cửa sổ sau vào đây, nhìn bóng lưng kia trong lòng liền nổi lên ý cười.

Phụng Trầm Ngự, không nên có tâm hại người, người không biết sao?

Bây giờ ta trả lại cho người thủ đoạn giống như vậy, có thể thoát khỏi kiếp nạn này hay không còn phải coi mệnh của người.

Vong Xuyên mở bọc giấy chứa dược ra, chỉ dùng móng tay ngắt một chút bột phấn nhỏ, ngón tay khẽ bắn ra, dược dạng bột phấn bị nàng trực tiếp bắn ra đèn trên ngọn nến hồng đang cháy sáng trong phòng.

Nàng lắc mình bay ra, không hề liếc mắt nhìn biến hóa trong phòng, chỉ có ánh nến trong phòng như cũ cháy sáng nói cho nàng biết, Phụng Trầm Ngự trúng kế.

Mà ngay trong quá trình Vong Xuyên trộm dược bỏ vào phòng Trầm Ngự bên này, bên kia Phụng Tử Hạo nhận được một trương tờ giấy, trên đó viết bốn chữ: Tìm người có việc. Kí tên: Trầm Ngự.

Tờ giấy là Hoàng Tuyền viết, Hoàng Tuyền căn bản không thể giống Phụng Vũ Hoành có bản lãnh có thể bắt chước được chữ viết của Phụng Trầm Ngự. Nhưng nàng biết, Phụng Tử Hạo là người ngu ngốc, chữ gì trong mắt hắn cũng giống như nhau. Đặc biệt là Trầm Ngự có lời mời, hắn căn bản sẽ không cân nhắc là thật hay giả, nhất định sẽ rất vui vẻ chạy đến chỗ hẹn.

Quả nhiên, trên đường Vong Xuyên trở về vừa hay thấy được Phụng Tử Hạo thậm thụt lén lút đang hướng về phía phòng Phụng Trầm Ngự, khỏe mỗi nàng nổi lên nụ cười, Phụng Trầm Ngự, đêm nay, người trốn không thoát đâu.

Chính xác là Phụng Trầm Ngự là trốn không thoát!

Phân thuốc nhỏ kia bị Vong Xuyên bắn ra gặp ngọn nến đang cháy lập tức tan ra, vô sắc vô vị chui vào mũi Phụng Trầm Ngự.

Lúc đó, nàng vừa đóng cửa sổ, liền chuẩn bị thổi nến lên giường ngủ, thế nhưng chẳng hiểu sao trong người dâng lên một trận khô nóng.

Loại nóng nào lại nóng từ trong ra ngoài, lại gọi lên khó chịu khó nhịn không nói được.

Phụng Trầm Ngự liền liều mạng cởi y phục của mình, từ ngoài vào trong, từng tầng từng tầng, kéo đến khi trên người không còn gì để kéo, lại đi cởi tới quần.

Ngay lúc quần lót đã cởi đến giữa gối, bất chợt, cửa phòng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Đánh Chết Đôi Nam Nữ Loạn Luân

Ngoài cửa, Phụng Tử Hạo hùng hùng hổ hổ xông vào, trong nháy mắt lại nhìn đến Trầm Ngự, hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người!

Xưa nay hắn chính là người mê sắc, lại không biết trong mơ tợ tưởng vị muội muội hoa nhòng nguyệt thẹn này bao nhiêu lần. Nhưng hắn bất luận thế nào cũng không nghĩ đến thân thể Phụng Trầm Ngự, quốc sắc thiên hương, bốn chữ này đại diện cho cái gì, xưa nay Phụng Tử Hạo đều không biết.

Cuối cùng hôm nay hắn cũng được mở mang tầm mắt!

Hơn nữa còn là Phụng Trầm Ngư chủ động!

Phụng Tử Hạo thật không biết kiếp trước mình tích được đức, từ trước đến giờ vị muối muối này cao ngạo nhưng nay lại chủ động hèn hấn đến phòng, còn cho hắn nhìn thấy hình ảnh thế này, vô cùng tuyệt vời!

Phụng Tử Hạo chảy nước miếng tiến đến, tay liền đem Phụng Trầm Ngư ôm chặt, trong nháy mắt, đầu óc hỗn loạn.

Nhìn Phụng Trầm Ngư tuyệt sắc khiến hắn có cảm giác nghẹt thở nhưng mà cũng có cảm giác dường như là bên ngoài kích thích mà đâm ra xao động.

Chẳng qua là Phụng Tử Hạo hoàn toàn không ngờ tới gian phòng này có vấn đề, dưới cái nhìn của hắn, bản thân mình gặp phải dấn đáp của Phụng Trầm Ngư như vậy, có phản ứng như thế là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Hắn tay ôm Phụng Trầm Ngư từng bước từng bước lui về bên giường, dùng sức đè xuống, trước ngực là một mảnh thân thể mềm mại làm cho thần kinh hắn mê loạn.

Mà Phụng Trầm Ngư như thể đang bị lửa đốt bất chợt bắt được một khối băng lạnh, nàng phải ôm cho chặt, nghĩ rằng nếu không bản thân mình sớm muộn gì cũng bị lửa thiêu chết.

Một huynh một muội, cứ như vậy ở trên giường mây mưa.

Cũng không biết từ khi nào, lại có người ném thêm một người lên giường.

Hai người trúng thuốc mê, ánh mắt đều không mở ra được, Phụng Tử Hạo theo bản năng cũng kéo người kia về phía mình, liều mạng phủ người lên vận động.

Phụng Trầm Ngư mới trải qua nhân thế, trên giường dính một vết máu, nhưng nàng đầu lo lắng được nhiều như thế, công hiệu của mê dược còn chưa tan hết, nhưng căn bản là Phụng Tử Hạo không để ý tới nàng nữa, nàng liền tức giận liều mạng đem Phụng Tử Hạo ôm trở về, cứ vậy ôm chặt không chịu buông tay.

Bất chợt, cửa phòng bị người từ ngoài đẩy ra một tiếng, "Àm", một giọng nữ lập tức truyền đến: "Đại tiểu thư ngài thế nào rồi? Phải chăng bị bệnh?"

Trong lúc nói chuyện, Kim Trân trực tiếp xông vào, đi theo phía sau nàng là Phụng Căn Nguyên cũng gấp gấp hỏi: "Rốt cuộc sao thế? Trầm..." Nói còn chưa nói xong, nửa đoạn sau đã miễn cưỡng bị nghẹn trong bụng.

Phụng Căn Nguyên suýt nữa cắn lưỡi của mình, trước mắt chầm chầm nhìn hình ảnh ướt át này, chỉ cảm thấy đầu óc ông ông bắt đầu vang lên.

Hắn nhắm mắt lại, chết cũng không tin được thứ mình thấy trước mắt là sự thật.

Bên tai thanh âm của Kim Trân lại vang lên, run lấy bầy, hiển nhiên cũng là hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm: "Lão gia... Lão gia, này, chuyện gì thế này a?" Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại thoải mái lạ thường. Chỉ là nghĩ tới Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyên hai người thật tàn nhẫn a! Đường đường là Phụng gia đại tiểu thư cứ như vậy mà bị các nàng phế ngay lập tức, đầu phải không biết, đây chính là người Phụng gia ký thác tương lai sau này, nay xảy ra việc này, không biết Phụng Căn Nguyên cùng lão thái thái sẽ tức thành cái dạng gì đây!

Phụng Căn Nguyên đâu biết chuyện này là sao, vốn đang ngủ ngon giấc, Kim Trân bất chợt tỉnh giấc, ôm ngực liền nói tâm không khỏe. Tổ trạch Phụng gia không có đại phu, huyện thành này nửa đêm căn bản cũng không mời được đại phu, Phụng Vũ Hoành, người hiểu chút y thuật lại mất tích, Phụng Căn Nguyên hết cách rồi, nghĩ đến ngay Trầm Ngư cũng mắc tâm bệnh, trước khi đến đây cũng mang cho nàng không ít thuốc, giờ tới chỗ Trầm Ngư xin ít thuốc.

Ai biết vừa vào sân liền nghe được thanh âm kỳ quái, Kim Trân e ngại Trầm Ngư có việc, kéo hắn chạy vào trong, khiến hắn thấy được một màn trước mắt.

Phụng Căn Nguyên cảm thấy, phong thủy Phụng gia nhất định là có vấn đề, Phụng Tử Hạo cùng Phụng Trầm Ngư đều là trúng tà, bằng không làm sao sẽ làm ra sự việc này?

Trang phòng hai người bên này đứng gần người, còn hai người bên kia vẫn còn quần quýt lấy nhau trên giường nhỏ, trong miệng hai người phát ra thanh âm khiến người nghe buồn nôn, hai người kia không hề hay biết có người nhìn vẫn cứ vong tình như vậy.

Kim Trân mặt mày tái mét, nhìn xuyên qua Phụng Tử Hạo cùng Phụng Trầm Ngư quần quýt lấy nhau, lại thấy được trong giường dường như còn một người nằm.

Trong lòng nàng hơi run sợ, có chút sợ hãi, tuy Phụng Căn Nguyên đứng bên cạnh nàng, nhưng vẫn không khống chế được khắp người phát run.

Kim Trân muốn đi ra ngoài, nàng bỗng nhiên sinh ra một loại kích động không muốn lưu lại bên trong căn phòng này. Nhưng lại nghĩ đến Vong Xuyên bên kia dặn dò, ngoại trừ việc để nàng đem Phụng Căn Nguyên tới, nàng còn phải nghĩ cách dẫn tất cả mọi người nhà họ Phụng đến. Chuyện thứ hai nàng còn chưa làm, không biết chừng người nằm bên trong chính là tạo thời cơ cho nàng.

Nàng nhắm mắt đi về phía trước, vừa đi vừa nói: "Thiếp đi tách bọn họ ra. "Nhưng còn chưa đi đến gần, người kia trong giường rốt cục bị Kim Trân

nhìn rõ. Chợt nghe nàng "A " Một tiếng thét chói tai, tại ban đêm tĩnh lặng, như mũi tên nhọn cắt phá lên trời cao, làm kinh động cả tòa tổ trạch.

Phượng Cần Nguyên nhanh chân tiến đến đỡ lấy Kim Trân đang ngồi dờ trên mặt đất, chỉ thấy Kim Trân vươn tay há miệng run rẩy chỉ vào trong giường, trong miệng không ngừng kêu: "Quý! Có ma! "

Theo tiếng Kim Trân sợ hãi kêu lên, Phượng Từ Hạo không biết nghĩ thế nào, lại kéo người kia, người bị Kim Trân cho là quỷ, kéo đến dưới thân, tay sờ soạng lung tung trên người người đó.

Nhất thời Phượng Cần Nguyên cũng sợ ngây người, một đại nam nhân lại bị dọa tại chỗ, dọa tới mức miệng há không khép mồm lại được.

Trong phòng, Phượng Từ Hạo vẫn đang tiếp tục thờ dốc nặng nề cùng Phượng Trầm Ngư kêu mỵ rên rĩ, cũng không biết trải qua bao lâu, người nhà họ Phượng từng người một tiến vào phòng.

Không ngoại lệ, tất cả mọi người bị cảnh trước mắt này dọa sợ ngây người. Đặc biệt khi nhìn đến người kia, tất cả cùng giống Kim Trân sợ hãi kêu, "Quý."

Nhiều người như vậy cùng tiếng thét chói tai, đến lúc này mới đánh thức Phượng Cần Nguyên.

Hắn đột nhiên giật mình, chỉ cảm thấy vừa nảy dờ người như là mất hồn, càng hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì.

Trước mắt toàn bộ người Phượng gia đều tối, toàn bộ đều trông thấy hành vi của Phượng Trầm Ngư cùng Phượng Từ Hạo, Phượng Cần Nguyên tức giận đến máu dâng lên não, đầu có một cảm giác muốn nổ tung không không chế được.

Hắn đẩy Kim Trân ra, liền nhanh chân chạy thẳng tới giường, đến nơi, đưa tay, trực tiếp đem Phượng Từ Hạo từ trên giường kéo xuống!

" Súc sinh! " Một cái tát giáng xuống, thẳng tay đánh lên mặt Phượng Từ Hạo. Hắn vừa muốn mở miệng kêu một tiếng phụ thân, nhưng đã thấy cha của hắn mặt dữ tợn, mà quyết tâm, liều mạng đẩy thẳng hắn xông về phía trước.

Phượng Từ Hạo cũng không biết Phượng Cần Nguyên muốn đẩy hắn đến đâu, bước chân không tự chủ bước về sau, chợt phát hiện tốc độ càng lúc càng nhanh, bất chợt "Àm " Thoáng cái, phía sau đầu hắn đau một trận dữ dội, cảm thấy phía sau có vật ám áp chày xuống, chày xuống vai hắn, lưng hắn, mãi cho tới khi chày đến đùi. Cuối cùng, Phượng Từ Hạo hai mắt bắt đầu mờ dần, nhưng lúc này cha của hắn lại xách người hắn lên trước, lại dùng lực lần nữa đem hắn đẩy về phía sau đụng vào cây cột. Lần này, Phượng Từ Hạo hoàn toàn mất đi ý thức.

Người nhà họ Phượng sợ hãi kêu lên, chợt nghe Hàn thị nói, " Đại thiếu gia... Hắn đã chết? "

Lão tộc trưởng nét mặt âm trầm đi tới, khom người đưa tay chạm lên động mạch cổ Phượng Từ Hạo, không lâu liền đứng lên, hướng Hàn thị gật gật đầu: " Chết thật rồi. "

Người nhà họ Phượng hít một ngụm khí lạnh, ngay cả Diêu thị cũng khó có thể tin nhìn về phía Phượng Cần Nguyên.

Hắn giết con trai ruột của mình?

Nhưng lại ngắt, đứa con trai như vậy không đáng chết sao?

Đáp án đương nhiên là đáng chết.

Lão thái thái lại bắt đầu thở mạnh, tiếng thở sau nặng hơn tiếng thở trước, cả người ngắt đi.

Triệu ma ma cấp tốc lấy ra trên người nàng bình dược mà Phượng Vũ Hoành đưa cho, đổ ra một chút cho lão thái thái nhét vào trong miệng, đợi thêm một lúc nữa, mới thấy lão thái thái tỉnh lại.

"Phượng gia ta rốt cuộc là tạo nghiệt gì a! " Lão thái thái trượt xuống nền đất, thất thanh, " Rốt cuộc là tạo nghiệt gì a! "

Phượng Cần Nguyên giờ khắc này cũng đã thanh tỉnh một chút, nhìn trên mặt đất cây cột đã bị hắn dùng đụng chết Phượng Từ Hạo, trong lòng không hề có một chút thương tiếc.

Đứa con này hủy Trầm Ngư, thì tương đương với việc hủy đi hi vọng mẫu nghi thiên hạ của Phượng gia, người như vậy, hắn làm sao có thể để sống trên đời!

An thị nhìn trên giường nhỏ của Phượng Trầm Ngư, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm. Có thể Phượng Trầm Ngư không ngăn nổi một "Người " khác trèo lên trên giường, dạ dày nàng sôi trào gây buồn nôn mở miệng nói: " Bộ thi thể kia... Dường như... Là nha đầu bên cạnh đại tiểu thư, Ý Nguyệt. "

Đám người lúc này mới nhớ tới, từ sau trận hỏa hoạn đêm qua liền không thấy bóng dáng Ý Nguyệt, thế nhưng trên giường nhỏ cái này, " Nha đầu Ý Nguyệt kia có cái bớt trên cổ bên trái. " An thị nhắc nhở mọi người.

Còn không phải Ý Nguyệt sao, trên cổ trái bộ thi thể kia chính xác có một cái bớt giống như Ý Nguyệt. Thế nhưng... Thật buồn nôn, đầu thì nứt ra, hoàn toàn không thấy rõ mặt lắm, cũng không biết đã chết bao lâu, trên người lại toàn là bùn đất, tay chân sớm cũng cứng rồi, Phượng Từ Hạo lúc này cứ ôm

thi thể đó như thể mà vận động, khắp nơi trên thân thể bừa bộn.

Mà bây giờ, cổ thi thể đó đang cùng nằm trên giường với Phụng Trầm Ngư, Trầm Ngư còn không ngừng vận vẹo, bỗng đem Ý Nguyệt ôm chặt, liều mạng liền muốn vận động lên.

Phụng Căn Nguyên lại tức giận, một tay kéo Trầm Ngư xuống, lão thái thái sợ hãi lại đem Phụng Trầm Ngư đánh chết như Phụng Tử Hạo, nhanh chóng hô một câu: "Đây là Trầm Ngư!"

Phụng Căn Nguyên đương nhiên biết đây là Trầm Ngư, hắn không muốn giết nha đầu này, nhưng trong lòng tức giận lại không thể không ra tay. Cánh tay kéo người sau khi đứng lên, hắn giơ tay về phía gương mặt Trầm Ngư nhanh tay tát, "Đừng đừng đừng" Tát xuống mấy bạt tai.

Vong Xuyên hạ được không nhiều lắm lại thêm khi Phụng Căn Nguyên cùng Kim Trần đi vào lại mở rộng cửa, mê được trong không khí đã sớm không còn lưu lại. Mà Phụng Trầm Ngư cùng Phụng Tử Hạo hai người cũng mây mưa lâu như vậy, được tính trong người Trầm Ngư bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, lại bị Phụng Căn Nguyên đánh như thế nên bây giờ hoàn toàn tỉnh táo.

Mới vừa tỉnh táo lại chỉ thấy gò má đau rát, lại thấy phụ thân trước mắt đang trợn mắt nhìn mình, Phụng Trầm Ngư như vừa tỉnh mộng: "Phụ thân, chuyện này... Đây là thế nào?" Nàng nhìn chung quanh một chút, chợt phát hiện tất cả mọi người Phụng gia đều có mặt trong phòng, lão tộc trưởng cũng có. Chỉ có điều lão kia quay đầu đi, cổ ý không nhìn mình.

Phụng Trầm Ngư liền buồn bực, "Vì sao tất cả đều ở nơi này?" Giác quan khôi phục từng chút, nàng bắt đầu cảm giác được cánh tay có chút đau, không khỏi dịu dàng nói: "Phụ thân, người nắm Trầm Ngư đau."

Đến lúc này, Phụng Căn Nguyên sao lại quan tâm nàng có đau hay không, nâng nàng lên "Bành bạch" Lại là tát qua hai bạt tai, trong miệng còn mắng: "Tiểu súc sinh! Ta thật là uổng công nuôi người!" Dứt lời, đột nhiên lại quăng nàng lên giường, Trầm Ngư sợ hãi kêu.

Lúc nàng ngã, đúng dịp thấy thi thể kia nằm trên giường, giữa cổ có vết bớt nhìn thấy mà giật mình, thoáng cái đã nhận ra thân phận thi thể kia, theo bản năng kêu to: "Sao nàng lại ở đây? Nàng không phải đã chết sao? Vì sao lại ở đây? Vì sao lại tại trên giường của ta?"

Phụng Trầm Ngư la đến gần như mất giọng, đầu lắc lia lịa, chớp mắt lại nhìn thấy một vũng máu khác, trong vũng máu là ca ca nàng, Phụng Tử Hạo.

Nàng lập tức sợ ngây người, kia chẳng phải Phụng Tử Hạo, mà hắn tại sao lại không mặc quần áo nằm đây.

Giống như có vô số ký ức vụn vặt nổi lên trong đầu, như mộng, cũng không phải mộng, nhưng nếu chẳng phải mộng, nàng...

Phụng Trầm Ngư theo bản năng liền cúi đầu nhìn chính mình, nhất thời nhìn không hiểu, nhìn thân thể không mặc gì của mình cùng Phụng Tử Hạo, đặc biệt trên người vô số dấu hôn, càng nhắc nhở nàng rằng giấc mộng đáng sợ này là hiện thật, là sự thật đã xảy ra.

Nàng cùng ca ca của nàng... Làm chuyện loạn luân!

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dịch Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Âm Vệ Của Phụng Tướng Người Đánh Thắng Được Chúng Ta Sao?

Nàng hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được sự thực này, hai tay ôm đầu, hét lên một tiếng sau đó liền liều mạng mà chạy ra ngoài.

Lão thái thái bị dọa cho sợ nhưng vẫn hô to: "Mau giữ chặt nàng cho ta!" Sau đó đẩy người Triệu ma ma: "Tìm y phục! Mau tìm y phục!"

Lúc này, Triệu ma ma biết đi nơi nào mà tìm y phục, bắt đầu đi đành phải cởi áo ngoài của mình xuống, thấy hạ nhân bắt Trầm Ngư lại, nhanh chóng tiến tới bọc người nàng lại.

Phụng Trầm Ngư toàn thân cũng run cầm cập, lúc này không thể là giả, thật sự muốn phát điên, một mặt run cầm cập, một mặt miệng không ngừng kêu lên: "Giết hắn! Giết Phụng Tử Hạo! Mau! Giết hắn!"

Hàn thị nhìn dáng dấp Phụng Trầm Ngư như thế chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái, Phụng Trầm Ngư rơi xuống để nàng thấy được Phấn Đại có hi vọng. Nàng ngo ngoe bên cạnh thấy Tường Dung bị An thị che mắt, lại cảm thấy lúc này nha đầu này lại vô cùng chướng mắt nàng, nếu như Tường Dung cũng xảy ra chuyện, Phụng gia đến thời điểm hiện tại cũng chỉ còn sót lại một vị tiểu thư là Phấn Đại, chính hay thứ thì có quan hệ gì đâu?

"Oái!" Tiếng Hàn thị lại vang lên, giọng quái ác mở miệng: "Người thì sớm cũng đã bị giết chết rồi, còn giết lần nữa thì chính là băm thi thể ra. Chà chà, đại tiểu thư, không nhìn ra a! Ngồi bình thường ra về Bồ Tát từ bi, như thế nào lại có bí mật lớn như thế chứ. Chắc không phải là lần đầu tiên cùng Đại thiếu gia chứ? Ta nhớ rõ năm ấy Đại thiếu gia đã leo lên giường của người, đến gối cũng đã nằm chung."

"Người nói vậy!" Trầm Ngự giờ tay tính đánh Hàn thị, lại bị Hàn thị xảo trá tránh thoát. Chỉ thấy Trầm Ngự quay mặt sang hướng Phụng Căn Nguyên kêu to: "Phụ thân, Trầm Ngự là trong sạch! Là trong sạch nha!"

Tất cả mọi người trợn trừng mắt, còn trong sạch? Tất cả mọi người trợn mắt nhìn một lát, còn trong sạch cái rắm!

Phụng Căn Nguyên xưa nay chưa từng tức giận như vậy, thậm chí hấn sinh ra một chút tuyệt vọng.

Lạnh lùng nhìn Phụng Trầm Ngự, hấn đang suy nghĩ, nữ nhi này đến bây giờ có còn giá trị hay không?

Mà Phụng Căn Nguyên, kỳ thật cũng không phải sùng ái Phụng Trầm Ngự, thứ hấn sùng ái chỉ là mệnh phụng tử nhỏ kia của Trầm Ngự. Mệnh phụng này nếu như đổi lại trên người nữ nhi khác thì cũng giống như nhau.

Phụng Trầm Ngự hiểu rất rõ cha của nàng, ngay khi ánh mắt tuyệt vọng của Phụng Căn Nguyên sắp lộ thì bị nàng phát hiện, trong đầu nàng liền hiện lên hai chữ: "Thời xong!"

Không!

Nàng liều mạng lắc đầu, miệng kêu to: "Không! Phụ thân người không thể từ bỏ ta! Ta là Phụng Trầm Ngự của người, là nữ nhi người sùng ái nhất, tương lai sẽ là hoàng hậu nha! Phụ thân! Nữ nhi bảo đảm, khi đã là hoàng hậu nhất định sẽ nỗ lực bảo vệ Phụng gia, Phụng gia đến thời điểm đó có thể hô mưa gọi gió!"

"Câm mồm!" Lão thái thái càng nhìn càng thấy Phụng Trầm Ngự buồn nôn: "Người nói năng điên khùng gì đó? Ở đâu ra hoàng hậu? Hoàng hậu còn đang khỏe mạnh ngồi trong cung đây!"

"Là sau này!" Trầm Ngự hoàn toàn nghe không rõ lời lão thái thái nói, lại không ngừng giải thích: "Ta nói là sau này! Sau này ta làm hoàng hậu, tam hoàng tử là hoàng đế! Phụng gia lúc đó sẽ đại phú đại quý! Chỉ cần lão hoàng thượng chết, thiên hạ sẽ là của Phụng gia chúng ta!"

Àm!

Phụng Căn Nguyên nổi con thịnh nộ tiến tới, tung một cước đá vào ngực Trầm Ngự: "Hoàn toàn nói vậy! "

Trầm Ngự bị hấn đập thật xa ra ngoài, một ngụm máu cũng đã phun ra ngoài, có cảm giác muốn hôn mê, nhưng nàng chống đỡ không cho bản thân ngất đi. Ngất đi là chết, nàng bây giờ không còn trong sạch, Phụng gia nhất định sẽ không thương tiếc nàng.

Trầm Ngự cố gắng duy trì thần trí tỉnh táo, vừa ngẩng đầu, vừa vận tâm mắt nhìn thấy nha hoàn Vong Xuyên đang bên cạnh Diêu thị nhìn về phía nàng. Giật mình, nàng dường như nhớ ra chuyện trước khi thần trí mình mơ hồ, toàn thân đột nhiên khô nóng, loại cảm giác này giống như bị người khác hạ được, thế nên khi Phụng Tử Hạo chạm vào người nàng lúc đó có cảm giác vô cùng mát mẻ.

Ý thức nàng cảm thấy không đúng, đột nhiên đứng dậy, lao đảo vài bước đến trước mặt Vong Xuyên, đưa tay tóm lấy cổ áo Vong Xuyên: "Là Phụng Vũ Hoành đúng chứ? Nhất định là Phụng Vũ Hoành đã trở lại! Nàng tìm ta báo thù? Ha ha ha ha! Phụng Vũ Hoành, mê được ấy vốn chẳng phải là ta tặng cho nàng sao, sao nàng không chết cháy trong trận lửa lớn kia? Phụng Vũ Hoành! Mau ra đây cho ta! Ra đây!"

Phụng Trầm Ngự giống như phát điên kêu loạn trong phòng, nàng thật sự hi vọng có thể ép Vong Xuyên làm Phụng Vũ Hoành xuất hiện, nhưng tiếc thay chẳng có ai xuất hiện cả.

Diêu thị lại nghe ra ý trong câu nói vừa rồi của Phụng Trầm Ngự, lạnh lùng hỏi Phụng Trầm Ngự: "Người nói cái gì mê được? A Hoành bị người hạ mê được?"

"Chính là giống mê được mà ta trúng phải!" Trầm Ngự khàn cả giọng: "Mê được ấy vốn là cho nàng, là ai đưa đến phòng ta? Phụ thân, ta là bị người khác hạ được a!"

Tướng Dung không chịu được nữa, mở miệng lớn tiếng nói: "Đại tỷ tỷ chính người cũng thừa nhận hạ được Nhị tỷ tỷ, vì sao còn tự đánh ngược lại? Rút cuộc là người mang Nhị tỷ tỷ đi đâu rồi?"

Tiếc thay, Phụng Trầm Ngự cũng không lại đáp lời nàng, chỉ ngồi sập xuống đất, thất thanh khóc rống.

An thị nhìn Phụng Căn Nguyên, bất đắc dĩ nói câu: "Lão gia, đối với nhị tiểu thư ngài không cảm thấy thiếu nợ quá nhiều sao?"

Kim Trần lau nước mắt, cũng cùng nói: "Nhị tiểu thư thật đáng thương."

"Đáng thương?" Trầm Ngự lại hét rầm lên: "Nàng ta có chỗ nào đáng thương như ta? Nàng ta mới là người đáng chết!"

Hàn thị như xem kịch vui nhìn Trầm Ngự đùa giỡn quậy ra màn kịch này, nhếch khóe môi, không sợ phiền phức lớn tiếng nói: "A! Ta nói, Phụng gia tám phần mười là bị trúng tà, đây chẳng phải là báo ứng sao? Ngấm lại cũng đúng, trước đây đuổi nhị tiểu thư đi vào núi, kết quả thì như thế nào? Nhân gia trở lại báo thù. Sau này các người lại đuổi tứ tiểu thư đi thôn trang kinh giao, bây giờ thì như thế nào đây? Báo ứng lại tới nữa rồi chứ?"

Lão thái thái một tay cầm quyền trượng liền bước qua, đánh thẳng vào Hàn thị, Hàn thị hét lên: "Ngao ngao, đánh ta làm gì? Ta nói không đúng sao?"

Bây giờ đại tiểu thư như phế đi, nhị tiểu thư tám phần mười là chết rồi, Phấn Đại của ta vì sao không thể trở lại? Các ngươi suy nghĩ cho rõ ràng, Phụng gia đã không còn mấy vị tiểu thư!"

Lời nói Hàn thị đủ để lão thái thái cùng Phụng Căn Nguyên suy nghĩ sâu xa.

Đúng a! Phụng gia đã không có mấy vị tiểu thư, chẳng những không có tiểu thư, cả con trưởng đích tôn cũng chết oan uổng.

Lão thái thái nhìn thi thể Phụng Từ Hạo trong vũng máu, nước mắt nhạt nhòa, không khỏi hướng đến Phụng Trầm Ngư đổ lỗi: "Ngươi áp ủ lòng hại người, tự hại mình không nói, còn có hại chết cả ca ngươi. Phụng Trầm Ngư, cái gì mà mệnh phụng, ta thấy ngươi mới là khắc tinh của Phụng gia!" Lão thái thái hung hăng nhìn Trầm Ngư, lên án: "Cháu trai ruột của ta cứ như vậy mà bị ngươi hại chết, Phụng Trầm Ngư, ngươi cũng không nên sống trên cõi đời này! Cái gì mà mệnh phụng? Cái gì mà hoàng hậu chứ? Phụng gia vì ngươi mất đi không ít người? Ngươi hại chết Từ Hạo, còn làm hại A Hoàn mất tích, Phụng gia không có thứ nữ nhi như ngươi!"

Phụng Căn Nguyên đi qua nâng lão thái thái: "Mẫu thân không nên tức giận, bảo trọng thân thể."

"Sao ta có thể không tức giận?" Lão thái thái nhìn Phụng Căn Nguyên: "Căn bản là ta không tán thành chuyện các ngươi bồi dưỡng Trầm Ngư, nếu không vì ba năm trước Thẩm thị cứ thỉnh thoảng đem lời Từ Dương đạo nhân ra khuyên bảo, ta lại thấy ngươi cũng để ý, lúc đó mới gật đầu. Vừa vặn bây giờ, Căn Nguyên ta hỏi ngươi, một đứa con gái như vậy ngươi gả nằng ta cho tam hoàng tử, rốt cuộc là muốn thành toàn cho Phụng gia hay là muốn hủy hoại Phụng gia? Tai họa sắp giáng xuống Phụng gia, tai họa sắp giáng xuống Phụng gia!"

Đạo lý này Phụng Căn Nguyên đương nhiên hiểu rõ, thật sự vừa rồi hấn kích động có ý muốn một cái tát đánh chết Trầm Ngư. Lúc đó hấn giờ tay lên, nhưng vẫn không thể nào hạ xuống được.

Trong lòng luôn áp ủ một tia hy vọng, việc này chỉ có người nhà họ Phụng biết, nếu như bọn hấn không nói, thì phải chăng tương đương với việc chưa từng xảy ra? Về phần Trầm Ngư, chuyện không còn tâm thần xử nữ, ngày sau chỉ cần nghĩ ra một cái cớ nói dối, chẳng phải là được sao.

Trầm Ngư nhìn ra trên mặt Phụng Căn Nguyên hiện lên thương tiếc, trong lòng lại nổi lên một chút hy vọng, nhanh chóng nhào tới bên chân hấn quỳ xuống khờ sở cầu xin: "Phụ thân! Đây không phải Trầm Ngư nguyên ý, là ca ca, là ca ca cố ý xông vào nha! Trầm Ngư là bị hại nha! Hu... Phụ thân nhất định phải làm chủ cho Trầm Ngư, Trầm Ngư bị hại nha!"

Phụng Căn Nguyên trong lòng vẫn còn suy nghĩ, cũng không có trả lời ngay, lão tộc trưởng cuối cùng cũng không nhịn được, thở dài, nói: "Ta cho các ngươi thời gian hai ngày, sau hai ngày lập tức rời khỏi tổ trạch Phụng gia, cũng không cần lên núi tế bái, từ nay về sau, Phụng Đồng huyện cùng Phụng gia các ngươi không liên quan. Các ngươi... Tự lo lấy a! "

Lại là một câu tự lo lấy, lão tộc trưởng không thèm quay đầu lại rồi khỏi.

Lần này, lão thái thái không còn mặt mũi đi cầu xin, còn nói lên núi tế tổ, nằng bây giờ còn thể diện gì đi gặp Phụng lão gia tử?

"Người đâu!" Rốt cục, Phụng Căn Nguyên mở miệng nói: "Đem thi thể Ý Nguyệt thi thể kéo ra ngoài thiêu, thi thể đại thiếu gia cất vào hòm, chôn ở ngoài mộ tế tổ Phụng sơn. Chuyện hôm nay tất cả mọi người phải giữ bí mật, ai nói ra ngoài một chữ, đừng trách bản tướng vô tình!"

Một câu nói, coi như là cho Trầm Ngư một con đường sống.

Diêu thị nhú mày nhìn hấn, trong mắt nhìn thật kỹ hấn.

Phụng Căn Nguyên quay đầu đi chỗ khác không muốn chạm mặt Diêu thị, lại vẫy tay, gọi ra ám vệ đến: "Trông chừng đại tiểu thư, không cho nằng rời khỏi tầm mắt các ngươi nửa bước!"

"Vâng!" Ám vệ hơi động, trực tiếp đứng phía sau ở Phụng Trầm Ngư.

Phụng Trầm Ngư giờ đâu để ý có ám vệ trông chừng nằng hay không, chỉ cần cho nằng một con đường sống, kêu nằng làm gì nằng cũng nguyện ý.

Lão thái thái lại nghe Phụng Căn Nguyên sắp xếp, trong lòng dần lạnh đi, nhìn thật lâu, có đôi lời rốt cục vẫn hỏi: "Còn A Hoàn? Một cái nữ nhi khác của ngươi, liệu có tìm nữa không?"

Phụng Căn Nguyên nói: "Tìm thêm hai ngày, nếu như không tìm được, coi như đã chết."

"Phụng Căn Nguyên! " Diêu thị tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi không phải là người!"

Phụng Căn Nguyên tâm mi nhíu lại, phân phó thêm cho ám vệ: "Dem Diêu thị đi, trông coi cẩn thận!"

Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền lập tức tiến đến, đồng thanh nói: "Ai dám?"

Phụng Căn Nguyên giận dữ: "Chuyện Phụng gia ta, khi nào đến phiên hai nha đầu nhúng tay?"

Vong Xuyên, Hoàng Tuyền hai người khi nào sợ hấn? Nhìn chằm chằm Phụng Căn Nguyên, hỏi lâu thật giống như nhìn kẻ ngốc, sau đó thì nghe Vong Xuyên nói: "Chuyện Phụng gia chúng nô tỳ có thể không xen vào, nhưng phu nhân là mẫu thân vương phi tương lai, chúng nô tỳ phải quản. Huống chi... " Nằng trừng mắt nhìn Trầm Ngư sau lưng ám vệ: "Phụng tướng xác định tên ám vệ này của người có bản lĩnh quản chuyện bên phía chúng ta?"

Ám vệ ấy theo lời nói Vong Xuyên cúi đầu, hẳn xác định là bản thân không có bản lĩnh quân, chỉ hai cô nàng này cũng đã vô cùng khó giải quyết, huống chi còn tồn tại một tên Ban Tầu khinh khủng.

Phượng Cần Nguyên cũng biết lời nói của Vong Xuyên không phải là sợ ý, chỉ là do mặt mũi không nói không được, vì thế nhìn chăm chăm Diêu thị nói: "Nói cho cùng người chính là thiếp Phượng gia ta, nên xử lý thế nào, bản thân người tự suy nghĩ lấy."

Hắn tức giận hừ một tiếng, không nói nữa, cứ nhìn bọn hạ nhân đi ra đi vào thu dọn gian phòng, Trầm Ngư vẫn còn quỳ trên mặt đất, không ngừng nức nở.

Đang lúc này, ánh mắt Kim Trân cong lên, nhìn ra ngoài cửa thấy có nha đầu đang ngó vào.

Nàng chớp mắt đã nhận ra nha đầu kia, nhanh chóng chỉ tay ra ngoài cửa, kêu to: "Bắt lấy nàng! Mau bắt lấy nàng!"

Đám người không biết câu nói này của Kim Trân có ý gì, nhưng Hoàng Tuyền ngay lập tức dịch người, nghiêng mình giữ chặt nha đầu kia tại trong tay, dùng thêm chút sức, nha đầu kia liền bị đẩy vào trong phòng.

Nha đầu này không phải ai khác, chính là người cùng Phượng Từ Hạo hợp mưu hãm hại Phượng Vũ Hoành.

Nàng bị Hoàng Tuyền đẩy một cái như vậy, vừa vịn đẩy lên thì Phượng Từ Hạo chuẩn bị được cất vào hòm, tiểu nha đầu lại nhìn mặt Phượng Từ Hạo, bị dọa "A" Một tiếng ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Phượng Cần Nguyên, Sớm Muộn Cũng Có Một Ngày Người Đến Cầu

Lão thái thái trợn mắt giận dữ nhìn nha đầu này, nhìn Kim Trân hỏi: "Người kia là ai?"

Kim Trân giật mình, vừa rồi chỉ lo gọi bắt người, quên hẳn việc nàng đối với sự việc xảy ra duy trì lập trường không liên quan gì cả. Nhưng nàng đủ thông minh, lập tức đã tìm được lý do: "Nha đầu này ở ngoài cửa lén lút nhìn, nếu như không giữ lại, nhất thời đi khắp nơi nói lung tung, Phượng gia chẳng phải là bị nàng hại chết?"

Lão thái thái gật đầu: "Người làm đúng."

Phượng Cần Nguyên không có tâm tư cùng một nha đầu nhiều chuyện so đo, vung tay lên: "Đã không có ý tốt thì không cần tính lại nữa." Nói rồi, liếc mắt ra hiệu với ám vệ, ám vệ ấy thân hình hơi động, nháy mắt liền lên đến trước nha đầu kia. Cũng không ai thấy động tác của hắn thế nào, liền trở lại phía Phượng Trầm Ngư, còn tiểu nha đầu kia thì đầu đã bị cắt xuống.

Tường Dung bị dọa đến run rẩy, đêm nay thấy quá nhiều máu, nàng cũng chỉ là tiểu nha đầu mười tuổi, bị dọa như thế đến chân cũng mềm nhũn.

An thị cũng không nhìn được nữa, kéo Tường Dung nói với lão thái thái: "Tam tiểu thư còn nhỏ, không chịu nổi cảnh tượng như vậy, thiếp xin mang tam tiểu thư trở về trước."

Lão thái thái khoát tay: "Đi đi! Các người đều đi a!"

An thị nhìn Diêu thị an ủi, mang theo Tường Dung rời đi.

Vong Xuyên đỡ Diêu thị, thấp giọng nói: "Phu nhân, đừng hi vọng ở Phượng tướng nữa, điện hạ hẳn cũng sắp đến rồi."

Diêu thị tâm cũng coi như hạ xuống một chút, nhưng vẫn tức giận không có chỗ phát tiết. Nàng nhìn Phượng Cần Nguyên, lạnh lùng hỏi hắn: "Đại thiếu gia và đại tiểu thư dùng độc được mưu hại A Hoành, việc này, người nói phải xử như thế nào?"

Phượng Cần Nguyên trong lòng buồn bực, không khỏi rống to: "Người còn muốn như thế nào nữa? Hai người bọn hắn một người chết, một thì tàn, độc phụ Diêu thị người rút cuộc là muốn như thế nào?"

"Đúng, ta là độc phụ." Diêu thị chăm chú nhìn Phượng Cần Nguyên: "Ta chỉ biết nhị tiểu thư bị đại tiểu thư hãm hại thành ra như thế, mới như thế mà người đã nói ta là độc phụ?" Nàng tiến lên vài bước, trán nàng gần như đụng tới chóp mũi Phượng Cần Nguyên: "Người nhớ kỹ, sớm muộn cũng có một ngày, người sẽ đến cầu xin ta!" Nàng nói xong, quay người lại: "Chúng ta đi!" Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền lập tức đi theo sau, trước khi đi còn không quên liếc Phượng Cần Nguyên một cái.

Phượng Cẩn Nguyên tức giận rống to: "Đừng có mơ! Bồn tướng cả đời này cũng sẽ không cầu xin người một câu!"

Hàn thị chợt che miệng cười khanh khách, vừa cười vừa đi ra ngoài, qua cánh cửa ném lại một câu: "Điều gia là thần y!"

Nói vậy cứ như một cây đinh ghim vào đầu Phượng Cẩn Nguyên. Sao hắn lại quên, Điều gia là thần y, hắn muốn Trầm Ngu bắt tử, chẳng phải đối với nàng ôm ấp một tia hi vọng cuối cùng sao? Tia hi vọng này có thể thành hay không, ngoại trừ việc hắn đi giao du tốt bên ngoài, còn phải dựa vào một vị đại phu tốt.

Mà trên đời này đại phu tốt nhất là ai?

Là ông ngoại của Phượng Vũ Hoành cũng là phụ thân của Điều thị — Điều Hiến.

Mi mắt Phượng Cẩn Nguyên giật giật, ánh mắt hướng về phía Điều thị vừa rời đi, cho đến lúc này hắn mới hiểu rõ, Điều thị nói câu: "Sớm muộn cũng có một ngày người sẽ đến cầu xin ta" là có ý gì.

Trong phòng, đám hạ nhân đi theo từ kinh thành đang thu thập tàn cục, tuy trong lòng bồn chồn, nhưng lời chủ tử lại không thể không nghe.

Thi thể Ý Nguyệt cùng thi thể tên tiểu nha đầu kia đang xử lý tốt, đến khi bọn hắn muốn nhắc thi thể Phượng Tử Hạo đi thì lúc này, lão thái thái bất chợt kêu to lên: "Đừng mang đi!"

Phượng Cẩn Nguyên bị dọa giật mình, nhanh chóng tiến lên khuyên nàng: "Mẫu thân, để hạ nhân đem thi thể hắn vào hòm đi."

"Hòm nào? " Lão thái thái trừng Phượng Cẩn Nguyên: "Không cần quan tài, người muốn chôn cất Tử Hạo nơi nào? Cẩn Nguyên, con trai của người làm chuyện sai lầm, nên đánh cũng đánh nên giết cũng đã giết, người không đau lòng sao?" Nàng nhìn đứa cháu này, chỉ cảm thấy không biết bắt đầu từ khi nào, con trai của nàng tâm địa lại trở nên như thế. "Trong lòng người thật không có một chút hổ thẹn sao? Nếu như người từ nhỏ đến lớn có thể giáo dục tốt cho hắn, Tử Hạo sao lại đến mức biến thành thế này?"

Phượng Trầm Ngu đang quỳ trên đất, bất chợt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão thái thái, gương mặt trắng bệch, hốc mắt hăm sâu, đôi mắt vô hồn, tựa như quỷ.

Lão thái thái sùng sốt một chút, có chút không dám nhìn ánh mắt của Phượng Trầm Ngu. Đang lúc này, Phượng Trầm Ngu mở miệng hỏi nàng một câu: "Người là đang vì Phượng Tử Hạo kêu oan?"

Phượng Cẩn Nguyên chau mày, quát nặng nàng: "Đừng nói nữa!"

Phượng Trầm Ngu không nhìn được, thẳng thân quỳ trên mặt đất bò vài bước đến trước mặt lão thái thái, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống: "Tại sao phải thay hắn kêu oan? Hắn chết oan sao? Người có biết hắn đã làm những gì hay không? Từ nhỏ là các người nói cho ta biết ta là mệnh phượng hoàng, tương lai sẽ phải làm hoàng hậu! Ta không thể có thích người mình thích, nhất định phải xem trong nhà cuối cùng lựa chọn nâng đỡ ai. Nói cho cùng ta chính là quân cờ trong tay các người, các người đặt đâu thì ta phải ngồi đấy. Nhưng bây giờ, ta rơi vào tay Phượng Tử Hạo, hắn không chỉ hủy đi ta, mà còn hủy đi hy vọng của Phượng gia bao nhiêu năm nay! Lão thái thái, người vì kẻ như vậy kêu oan?"

"Người..." Lão thái thái nhìn Trầm Ngu, lửa giận bốc lên, bất chợt đưa tay ra nắm lấy cổ Phượng Trầm Ngu, liên tục bóp đến khi thấy nàng ho khan cũng không buông tay. Phượng Cẩn Nguyên ra hiệu cho Triệu ma ma lôi kéo lão thái thái lại, lão thái thái là do tức giận quá độ, chứ đâu dễ buông ra như thế, nghe Phượng Trầm Ngu vừa ho khan lão thái thái vừa nói: "Phượng Tử Hạo là cháu của ta, tương lai đó mới là người vì Phượng gia nói dối tông đường kéo dài hương khói! Người chẳng qua là một con nhóc, dù cho có là mệnh phượng thì sao, nếu như không có sự giúp đỡ trong nhà, người cũng chẳng là gì cả!! Hại Nhị muội muội người, bây giờ lại hại tới cả ca người! Phượng Trầm Ngu, người cùng Thẩm thị vừa chết kia là cùng một dạng người làm người ta ghê tởm!"

Rốt cục lão thái thái nói đến một lời, dùng sức đem Phượng Trầm Ngu đẩy ra sau, cả thân mình cũng ngồi trên đất.

Triệu ma ma dùng sức đỡ lão thái thái, chính mình cũng mệt đến đầy mồ hôi. May mà lão thái thái xem như còn tỉnh táo, còn nhớ ra là phải nhắc nhở Phượng Cẩn Nguyên: "Người đã ra quyết định, ta cũng không còn lời nào để nói, chỉ là phải tìm cách làm tắt cả mọi người ở đây ngậm miệng, người tự nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đi. Mặt khác, quan tài của Tử Hạo nhất định phải tuyển chọn kĩ lưỡng, dù không được chôn trong phần mộ tổ tiên nhưng vẫn có thể gần với phần mộ của phụ thân người một chút, dù sao khi còn sống người hắn yêu thương nhất vẫn là Tử Hạo."

Phượng Cẩn Nguyên trịnh trọng gật đầu, dặn Triệu ma ma: "Mau mau đỡ lão thái thái về đi."

Triệu ma ma đáp ứng, nhanh chóng đỡ lão thái thái đi.

Trong phòng chỉ còn lại Kim Trân bồi ở bên cạnh hắn, Phượng Cẩn Nguyên nhìn nàng thở dài nói: "Cũng may đêm nay thân thể người không tốt mới phát hiện ra chuyện này, bằng không còn không biết xảy ra loại chuyện gì."

Thần sắc Kim Trân cũng bi ai, trong lòng liên tục cầu nguyện, Phượng Vũ Hoành ngàn vạn lần tuyệt đối không được trúng loại thuốc này a!

"Người cũng nên đi về đi." Hắn vỗ vỗ bả vai Kim Trân: "Đầu còn có đau không?"

Kim Trân lắc đầu: "Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, thiếp thân sao có thể để loại bệnh nhỏ như vậy làm lão gia phân tâm, lão gia cứu yên tâm, thiếp thân không sao."

Phượng Cẩn Nguyên không khỏi cảm thán: "Thì chỉ có người là hiểu chuyện nhất. Đi thôi, nghỉ ngơi thôi."

Rốt cục, Kim Trân cũng rời đi, Phượng Cẩn Nguyên sự chỉ huy người bên dưới: "Đem thi thể Đại thiếu gia sắp đặt ở phòng bên, trời vừa sáng đi mua quan tài ngay. Nhớ kỹ, chuyện tối nay nếu ai dám lộ ra ngoài một chữ, đừng trách bốn tướng giết cả nhà các người."

Bọn hạ nhân dù sao cũng là làm việc nhiều năm trong Phượng phủ, sao không hiểu được quy củ ấy. Tuy chuyện tối nay thật là thiên cổ kỳ văn(*), nhưng hậu môn thâm trạch(**), có chuyện lạ gì mà không xảy ra, đám người kia sớm khôi phục trở lại sau chấn động vừa rồi, từng người từng người cung kính đáp: "Lão gia, bọn nô tài không nhìn thấy bất cứ chuyện gì."

(*)Thiên cổ kỳ văn: chuyện hiếm gặp

(**)Hậu môn thâm trạch: dạng như đời người khó lường ak.

Nhìn Phượng Cẩn Nguyên rất hài lòng.

Chờ một chút trong phòng đã dọn dẹp xong, lúc này Phượng Cẩn Nguyên mới nhìn về phía Phượng Trầm Ngư một lần nữa.

Nàng vẫn còn ngồi trên mặt đất, vẫn là tư thế khi bị lão thái thái đẩy ngã, không nhúc nhích, đôi mắt đã sớm không còn thần thái như trước, thoát nhìn cả người như người thực vật.

Phượng Cẩn Nguyên khép hờ mắt, hẳn hi vọng chuyện tối nay là một giấc mộng, như vậy hẳn thì sẽ không mất đi một đứa con trai, cũng sẽ không uống một đứa con gái.

Tiếc thay, làm đôi nam nữ này tự làm tự chịu.

"Những năm qua, vì phụ dạy người không ít." Hắn mở miệng như nói chuyện xưa: "Từ tứ thư ngũ kinh đến cầm kì thi họa, dù người không tinh thông mọi thứ những cũng chẳng người thường nào có thể so sánh. Nhưng vì sao khi có chuyện xảy ra, người lại không thể tự mình xử lý?" Hắn thật sự không thể lý giải: "Trầm Ngư ời là Trầm Ngư, đầu óc người chỉ có như vậy thôi sao? Lúc đó, mẹ người thường khen người rất thông minh, chẳng lẽ thông minh quá lại tự hại mình?"

Phượng Trầm Ngư ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng nhìn về phía Phượng Cẩn Nguyên, khàn giọng mở miệng: "Ta chỉ muốn giết Phượng Vũ Hoành."

"Hò đồ!" Phượng Cẩn Nguyên đột nhiên vẩy tay áo, chỉ vào Trầm Ngư nói: "Người là đồ sứ, người dùng thân thể chính mình liều đi theo nàng ta một cái hũ sành cũ? Người là thật sự ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc?" Phượng Cẩn Nguyên sắp bị Trầm Ngư làm cho tức chết: "Vi phụ bồi dưỡng người bao năm nay, là vì cái gì trong lòng người tự rõ, thế nào mà Phượng Vũ Hoành vừa hỏi phủ lại có thể hại người thành cái dạng này? Người không để ý nàng không được sao? Nàng có viện của nàng, cách xa người tám trượng, các người hoàn toàn có thể bình an vô sự, người tội tình gì phải đối đầu với nàng?"

Phượng Trầm Ngư cũng không hiểu, ban đầu là nàng nhìn Phượng Vũ Hoành không vừa mắt, nhưng có thời gian ngắn như Phượng Cẩn Nguyên nói vậy, nàng không đụng đến Phượng Vũ Hoành, thế nhưng nha đầu ấy dường như sẽ chủ động tìm đến tận cửa sinh sự.

"Phụ thân..." rốt cục Phượng Trầm Ngư lại nước mắt chảy, nàng đã hiểu, phụ thân đã tha chết cho nàng, như thế đối với nàng là còn ôm ấp tia hy vọng, bây giờ truy cứu ai đúng ai sai đã không còn ý nghĩa, trước mắt, phụ thân là người nắm giữ sống chết cùng vận mạng của nàng. Nàng ôm chặt lấy chân Phượng Cẩn Nguyên khô sờ cầu xin: "Nữ nhi sai rồi, nữ nhi thật biết sai rồi, cầu phụ thân mau cứu nữ nhi, nữ nhi không nghĩ cứ như vậy bị Phượng gia từ bỏ a!"

Phượng Cẩn Nguyên nhìn nữ nhi này ký thác hy vọng lớn nhất, trong lòng không khỏi bối rối.

Trong lòng hắn biết rõ, việc đêm nay nhất định có người âm thầm động tay động chân, Phượng Trầm Ngư hạ được Phượng Vũ Hoành chẳng biết vì sao ngược lại hại ngược bản thân nàng, mà Phượng Tử Hạo vì sao nửa đêm canh ba lại bất chợt đi tới phòng Phượng Trầm Ngư? Trong này nhất định có vấn đề. Mà vấn đề này, chín phần mười là do từ hai nha đầu Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền.

Nhưng mặc dù như thế thì có thể như thế nào nữa? Là do Trầm Ngư hại người trước, nhân gian có câu "Gậy ông đập lưng ông". Còn phải nói thêm, cho dù đôi phương không để ý, thì hẳn có thể đem hai nha đầu kia xử trí như thế nào đây? Nhân gian lại có câu, chuyện rõ ràng ràng, không phục thì đánh, nhưng âm vệ của người có thể đánh thắng chúng sao?

Phượng Cẩn Nguyên chỉ cảm thấy đau đầu, chân động đậy, Trầm Ngư kéo ra: "Mấy ngày này, người không cần ra khỏi phòng, ta sẽ an bài chúng ta mau chóng trở lại kinh thành. Người an ổn đợi ta, mặc dù hồi kinh cũng không được tùy ý ra khỏi phủ. Chuyện bên ngoài vi phụ sẽ nghĩ cách sắp xếp, hôn sự của người cùng tam hoàng tử cũng phải mau chóng định cho nhanh, có một số chuyện... phải làm nhanh mới được."

"Thế nhưng..." Phượng Trầm Ngư nghe còn phải đính hôn với tam hoàng tử, không khỏi sợ lên: "Bây giờ nữ nhi..."

Phượng Cẩn Nguyên đương nhiên biết rõ nàng là có ý gì, không còn tâm thần xử nữ, tương lai gả đi chẳng phải xảy ra chuyện sao?

"Nhưng thứ này không cần người nhắc. Hẳn lấy lại bình tĩnh, lại nói: "Vi phụ tự có sắp xếp."

Sáng sớm hôm sau, tại núi Tê phượng, có một đội kỵ binh hộ tống một chiếc xe ngựa lặng lẽ lên vào bên trong Phượng Đồng huyện.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Địch Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Thất Ca Đưa Ngươi Về Nhà

Kỵ binh tám người vừa vào phạm vi núi Tê phượng, một người trong đó lập tức vòng tay thành cái còi đặt ở bên miệng, húy một tiếng còi vang.

Lập tức, kỵ binh và xe ngựa kia dừng tại chỗ, không lâu lắm, chỉ thấy một cái bóng đen chợt lóe lên, ngừng lại ngay trước xe ngựa, cúi người quỳ xuống, trầm giọng nói: "Thuộc hạ Ban Tầu, khấu kiến điện hạ."

Màn xe ngựa hất lên, có hai người ngồi bên trong, một người y phục tím, một người y phục trắng, một người mang mặt nạ vàng tà mị âm u, một người dung mạo xuất trần phiêu nhiên như tiên.

Rõ ràng là Cửu hoàng tử Huyền Thiên Minh, cùng Thất hoàng tử Huyền Thiên Hoa.

Người quỳ ở trước xe ngựa chính là Ban Tầu, chỉ thấy hắn hai đầu gối chạm đất, trông vẻ làm chuyện sai lầm đang chờ xử theo quân pháp.

Huyền Thiên Minh nhìn Ban Tầu, lộ ra ánh mắt lạnh lẽo như tử thần.

"Ngươi đừng bỏ câu đưa tin bị Phượng Cẩn Nguyên cướp hai lần." Rốt cục hắn mở miệng, nhưng nói thẳng sai lầm của Ban Tầu.

Ban Tầu quỳ trên mặt đất không dám nói chuyện.

Huyền Thiên Minh lại hỏi: "Lần thứ ba bốn vương nhận được lúc, chỉ còn cách Phượng Đồng huyện hai mươi dặm."

Trán Ban Tầu đỏ mồ hôi.

"Bốn vương hỏi ngươi... chủ nhân nhà ngươi đâu?"

Thời tiết đã vào cuối thu, nhưng mồ hôi trên người Ban Tầu lại nhiều như mới vừa leo núi.

"Thuộc hạ bắt tòi." Hắn thật sự đã cố gắng, tìm nhiều ngày như vậy, nhưng ngay cả một cái bóng của Phượng Vũ Hoành cũng không tìm thấy.

"Đáng bị xử tội gì?"

"Chết."

Huyền Thiên Minh cũng không lên tiếng, Ban Tầu chờ một lúc, trên mặt dần dần hiện lên sự tuyệt vọng.

"Thuộc hạ bái biệt điện hạ." Hắn dập đầu trên đất, lúc ngẩng người lên, xoay tay thành chưởng, hướng thẳng ra sau gáy của mình giáng xuống.

Một chưởng đó xẹt qua làn da, ép thẳng tới mạch chính.

Nhưng trước khi một chưởng đó rơi xuống, bất chợt cổ tay tê rần, cả tay không một chút sức, cả người theo quán tính ngã xuống về phía sau.

Trong lòng Ban Tầu kinh ngạc, lập tức vui vẻ, nhanh chóng đứng lên quỳ xuống lần nữa, thở hổn hển nói: "Thuộc hạ tạ ơn điện hạ tha chết."

Huyền Thiên Minh không muốn để ý đến hắn, nhưng Huyền Thiên Hoa ở bên cạnh đã mở miệng, hỏi Ban Tầu: "Ngươi đã tìm ở những nơi nào rồi?"

Ban Tầu đáp: "Trong vòng năm mươi dặm, tất cả đều đã tìm."

Huyền Thiên Hoa đứng dậy ở trước xe, thoạt nhìn bốn phía, lại nói: "Tê phượng sơn này địa thế hiểm yếu, nếu như cố ý giấu mình thì cũng không thể tìm ra."

Ban Tầu bất đắc dĩ nói: "Hai người Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên phải chăm sóc Điều phu nhân, chỉ một mình thuộc hạ đi tìm, có một số nơi... thực sự không cách nào vào tìm được."

Ba!

Huyền Thiên Minh phát roi, "Vậy mà ngươi dám nói đều tìm hết rồi?"

"Thuộc hạ đáng chết!"

Không ai dám nhìn, gương mặt dữ tợn bên dưới chiếc mặt nạ vàng. Hẳn cho rằng dù Phụng Vũ Hoành có bị ép buộc, nhưng có Ban Tầu ở đây, nhiều nhất là hai ngày thế nào cũng có chút manh mối, nhưng hôm nay xem ra, việc này có rất nhiều điểm kỳ lạ!

Huyền Thiên Minh rất nhanh tỉnh táo lại, trầm giọng phân phó, "Người ở lại cùng bốn vương tiếp tục tìm người ở Tê phụng sơn. " Lại nhìn về phía Huyền Thiên Hoa, " Thát ca, tối hôm nay đi một chuyến tới tổ trạch Phụng gia thôi, cẩn thận tìm lại trong căn phòng đã bị thiêu hủy. Ta ngồi xe lăn, hành động không tiện. "

Huyền Thiên Hoa gật đầu, " Yên tâm, tối tới là ta sẽ đi ngay. "

Cả ngày này, Huyền Thiên Minh cùng một nhóm người lục tìm trên Tê phụng sơn. Vong Xuyên và Hoàng Tuyền cũng được Ban Tầu tới thông báo, thấy Huyền Thiên Minh lại chỉ một câu nói: " Nếu không tìm được người, liền ném các người đến trên Thiên đài làm môi cho đại bàng. "

Vào giờ phút này, Phụng Vũ Hoành tỉnh dậy từ trong hôn mê ở được phòng không gian. Phụng Vũ Hoành rốt cục cũng từ từ tỉnh lại, ánh nhìn từ từ khôi phục, ký ức cũng từ từ kéo về.

Nàng gắng gượng đứng dậy, thân thể lắc lư, suýt nữa lại ngã xuống.

Phụng Vũ Hoành không giống Phụng Trầm Ngư, ngay sau khi trúng độc lập tức có Phụng Tử Hạo tới cùng nàng giải độc, nàng dựa vào ý chí của mình tự mình chống đỡ, mặc dù thần trí mặc dù đã tỉnh, nhưng thân thể vẫn còn quá yếu.

Người lắc lư từng bước đi đến bên cầu thang, Phụng Vũ Hoành cắn răng lên lầu hai, một đến người đầy mồ hôi.

Nàng không để ý đến cái khác, đi thẳng đến phòng phẫu thuật liền té ngã, kéo ngăn kéo ra lấy trong đó ra một cây thuốc chích, cố gắng quyết tâm tự mình tiêm vào tĩnh mạch, lại tới từ thuốc lục ra hai viên thuốc nuốt vào, từ từ thở mạnh.

Thật nguy hiểm, đến bây giờ nàng nghĩ lại vẫn còn thấy sợ.

Thứ được đó vừa thuần túy vừa mạnh, nếu như hít nhiều hơn một chút chỉ sợ nàng sẽ ngủ luôn không thể tỉnh lại, hoặc không ngủ được, mạch máu toàn thân cũng sẽ nổ tung mà chết.

Rút cuộc hận nàng sâu bao nhiêu mà có thể hạ được ác như vậy đối với nàng?

Phụng Vũ Hoành không biết lúc này bên ngoài đã là bao lâu, nhưng vì được tỉnh mạnh như vậy thật là quá sức tưởng tượng, chắc bên ngoài cũng đã hai ba ngày. Chỉ sợ bọn Ban Tầu không tìm được nàng sẽ sốt ruột như thế nào? Điều thị có thể tìm nàng đến phát điên hay không? Phụng gia xử trí nàng như thế nào? Tỉnh là mất tích hay xem như nàng đã chết?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến. Nàng im lặng lắng nghe, dường như có tiếng bước chân, còn có âm thanh tìm kiếm.

Phụng Vũ Hoành không biết căn phòng bên ngoài đã bị thiêu cháy, nhưng bây giờ biết mình đang ở lầu hai của phòng được, nếu như bây giờ cứ ra khỏi không gian, chỉ sợ thân thể sẽ không chịu được nếu bị ném bay lên trên rồi rơi xuống.

Vì thế cắn răng bò xuống lại tầng một, trong một thoáng đang chuẩn bị tính toán làm sao khi thoát ra khỏi không gian phòng thuốc có cái gì đỡ không. Cùng lúc này, bước chân đang lật tìm bên ngoài chợt ngừng lại, không đi xa thêm, có một âm thanh nhẹ như nói bên tai, " Phụng Vũ Hoành, người rốt cuộc đang ở đâu? "

Trong lòng nàng hơi rung, lập tức nhận ra chủ nhân của âm thanh kia.

Thát hoàng tử, Huyền Thiên Hoa, người đã từng cứu nàng một lần, người được nàng gọi một tiếng Thát ca!

Sao hắn lại tới đây?

Tâm tư Phụng Vũ Hoành rung động, lập tức nhận ra được bên ngoài có chuyện xảy ra, bằng không cho dù Huyền Thiên Minh cùng Huyền Thiên Hoa có đuổi tới Phụng Đồng huyện, thì Huyền Thiên Hoa cũng không dùng cách này vào phòng nàng còn nói ra một câu như thế.

Ngay lúc nàng ngẩng người, người kia bên ngoài dường như lại đi ra, tiếng bước chân ngày càng xa, chẳng mấy chốc sẽ không thể nghe được nữa.

Phụng Vũ Hoành nóng nảy, cũng không quan tâm cái khác, trực tiếp liền dùng ý niệm ra khỏi không gian.

Lập tức, một mùi cháy khét nồng nặc xông vào mũi, nàng nhìn thấy đúng là gian phòng nàng ở ở tổ trạch, nhưng lại cháy khét tối đen như mực.

Người nàng nằm trên mặt đất, vừa ngẩng đầu, vừa vận có thể nhìn thấy thân ảnh y phục trắng đi về phía trước, Phụng Vũ Hoành yếu ớt gọi, "Thát ca!"

Thân ảnh kia ngay lập tức dừng lại, quay đầu lại, tuy là người hờ hững như tiên bất phàm xuất trần nhưng cũng không khỏi tràn đầy kinh ngạc trên mặt.

" Thát ca! " Nàng cố gắng gọi thêm một lần nữa, cổ họng cũng gần mất giọng.

Huyền Thiên Hoa nhanh chóng đi về phía nàng, chỉ vài bước đã đến gần, sau đó cong người xuống, một tay nâng nàng từ mặt đất lên.

Phượng Vũ Hoành căn bản là không thể lắc lư thân mình, cứ như vậy xụi lơ dựa vào trong lòng Huyền Thiên Hoa, cảm giác mình sống sót sau tai nạn.

"A Hoành cho rằng, sẽ không còn được gặp lại các người nữa." Lời này nàng vừa nói xong, lại có một trận hôn mê ập đến, nhắm mắt, cứ như thế ngất đi lần thứ hai.

Huyền Thiên Hoa nhìn nha đầu đang nằm trong lòng này, từng trận đau lòng nổi lên, không khỏi giơ tay tới trước trán xoa tóc nàng, lau giọt nước mắt còn đọng trên khoé mắt nàng.

Hắn ngần ngừ, xưa nay trong ký ức hắn nàng chính là tiểu nha đầu thông minh, hoạt bát còn có chút ranh mãnh, dù có chuyện lớn rơi trên đầu nàng cũng chưa từng thấy nàng khóc, nhưng sao hôm nay lại rơi nước mắt?

Huyền Thiên Hoa rất muốn biết đến cuối cùng là Phượng Vũ Hoành trốn ở đâu, vì sao vừa rồi hắn lật tung mọi ngõ ngách, ngay cả phòng những người khác trong tổ trạch Phượng gia đều đã tìm qua nhưng đến nửa cái bóng của nàng cũng không tìm thấy? Vừa ngay lúc hắn quay người bước đi, nha đầu này lại gọi một tiếng Thất ca. Gọi một tiếng này, làm hắn, người xưa nay chưa từng thương tiếc bất cứ ai, lại đau lòng đến thế.

"Đừng sợ." Hắn mở miệng, nhẹ giọng, ôm lấy người con gái trong lòng. "Thất ca đưa ngươi về nhà."

Phượng Vũ Hoành cũng không biết mình đã ngủ một giấc này mất bao lâu, nói chung là khi tỉnh lại, cảm thấy được cái ôm hiện tại đặc biệt rất thoải mái, ấm áp, còn cảm thấy một bàn tay to vỗ từng phát từng phát nhẹ sau lưng nàng, nhưng nàng không nghĩ là sẽ mở mắt.

"Ngươi đừng ngủ nữa, còn ngủ nữa sẽ làm bản thân chết đói luôn đấy. " Trên đỉnh đầu truyền đến một âm thanh, nghe cứ như đang chọc tức, thậm chí còn nghe ra được hai tiếng cười khê.

Phượng Vũ Hoành tức giận đến nổi giơ tay tính đánh hắn thì cổ tay lại bị người kia nắm chặt, "Muru sát phu quân a!"

Nàng uất ức ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy đôi mắt thâm thúy bên dưới chiếc mặt nạ vàng. Khoé môi hắn cong lên gọi lại y hình ảnh lần đầu nàng gặp hắn, vừa vận nhãn quang khó tính của nàng, đặc biệt là đóa hoa từ liên ở giữa trán, càng cắm sâu vào lòng nàng không cách nào nhổ ra.

"Huyền Thiên Minh." Nàng mở miệng, giọng nói còn chút khàn, nhưng vô cùng êm tai, "Huyền Thiên Minh, sao giờ ngươi mới đến chứ?" Cái mũi nhỏ hơi rât, rất không có tiền đồ liền khóc.

Huyền Thiên Minh sùng sốt, hắn không phải chưa từng thấy Phượng Vũ Hoành khóc qua, nha đầu này lúc nào cũng kiên cường, hắn còn cho rằng trên đời này sẽ không có chuyện gì có thể làm nha đầu này sợ hãi. Hơn nữa nàng rất lợi hại, y thuật lại giỏi, lại có hắn làm chỗ dựa, ai có thể bắt nạt nàng đây?

Nhưng lần này, Phượng Vũ Hoành khóc.

Hắn đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên, cẩn thận lau đi nước mắt ở gò má, hết như là nâng niu bảo vật, ánh mắt hắn ôn nhu, cực kỳ cẩn thận.

Bàn tay hắn nâng bảo vật trong lòng lên nhìn một hồi liền bắt đầu phát bực, nha đầu này thế nào chỉ khóc có một chút, cũng không tố cáo gì với hắn, đang chuẩn bị hỏi xem nàng bị ủy khuất như thế nào thì thấy nàng nhìn hắn chòng chọc, nói: "Ngươi mà không cho ta ăn thì ta đói chết luôn đó."

Huyền Thiên Minh không nói gì.

Hóa khóc vì đói!

Nha đầu chết tiệt này có còn tiền đồ không?

Bất đắc dĩ ôm người trong lòng lên, lúc này Phượng Vũ Hoành mới phát hiện nàng đang ngồi trong một chiếc xe ngựa, xe ngựa này rất lớn, gian phòng to gần mười mét vuông. Bên ngoài, nghe tiếng người đánh xe vung roi hai cái, mà ngựa kéo xe có ít nhất bốn con.

Lại quay đầu nhìn, ngoài Huyền Thiên Minh bên cạnh còn có một người ngồi, chính là người đã đem nàng ra từ căn phòng cháy, Huyền Thiên Hoa.

Phượng Vũ Hoành hướng Huyền Thiên Hoa ngẩng mặt nở nụ cười xán lạn, nụ cười vô tư của một bé gái mười hai tuổi, nói: "Cảm ơn Thất ca, ngươi lại cứu A Hoành lần nữa."

Huyền Thiên Hoa cũng cười, nụ cười kia hết như gió xuân ấm áp làm cả toa xe ngựa cũng ấm áp theo.

"Đi không tới nửa giờ nữa là có thể đến trấn, Ban Tẩu đã đi trước mua đồ ăn, lập tức có thể đuổi theo phía sau." Huyền Thiên Hoa một bên vừa nói chuyện, một bên vừa đưa tới trước mặt Phượng Vũ Hoành một bàn bánh ngọt: "Ngươi ăn trước chút bánh đi!"

Huyền Thiên Minh thay nàng nhận cái khay bánh, cười khổ nói: "Từ ngày ngươi mất tích tính đến nay cũng đã là ngày thứ năm, trách không được ngươi lại đói như thế."

"Đã lâu như vậy rồi sao?" Phượng Vũ Hoành sùng sốt một hồi: "Vậy nương ta sao rồi?"

"Yên tâm." Hắn vỗ đầu nàng, nhanh tay nhét thêm điểm tâm vào miệng nàng: "Có Vong Xuyên và Hoành Tuyền trông coi, thì phụ thân ngươi cũng không làm gì được mẫu thân ngươi."

“Người tốt nhất là nên giúp hai nàng ấy cùng Ban Tầu cầu xin.” Huyền Thiên Hoa cười nói: “Minh nhi đòi chặt mỗi người bọn họ một cánh tay.”

Phượng Vũ Hoành vỗ trán: "Bạo lực như vậy không được."

"Các nàng không bảo vệ tốt cho người."

"Là do ta tự trốn đi, bọn họ đương nhiên không có cách nào tìm được."

Đây là chủ đề Huyền Thiên Hoa quan tâm nhất, không khỏi mở miệng hỏi: "Rốt cục người trốn đi nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Đích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Tiểu Tình Dịch Bộ Thông

Phượng Vũ Hoành nháy mắt mấy cái: “Thất ca, người giúp ta cầu xin hần đi, ta không muốn hần chém cánh tay của các nàng Vong Xuyên, ta sẽ nói cho người biết.”

Huyền Thiên Minh đưa tay nhéo mặt nàng: “Từ khi nào người học được thói ra điều kiện với ta? “

Nàng cười hi hi, hần bóp không đau chút nào, mang thói về mặt ám muội: “Thật không thể trách các nàng được, người cũng không nên tức giận a! “ Lại nhìn Huyền Thiên Hoa nói: “Bên dưới giường của Tổ trạch Phượng gia có gầm, khi ta phát hiện ngọn nến đang cháy có vấn đề liền nhảy xuống gầm giường trốn, sau đó liền ngất xỉu. Lúc tỉnh lại chợt nghe tiếng nói chuyện của Thất ca, lúc này mới bò ra.”

Huyền Thiên Hoa nhìn nàng, chỉ cười không nói.

Dưới đáy giường Tổ trạch Phượng gia lấy đâu ra gầm? Nơi hần tự mình tìm làm sao lại không biết? Hần chỉ là không đành lòng vạch trần nàng, nha đầu này cứ tưởng như thế có thể bảo mật bí mật của mình, vậy thì tùy nàng vậy!

Hần chỉ không trách được Huyền Thiên Minh sủng ái nha đầu luôn tùy hứng làm bậy như thế này, thật ra thì thành tâm chiều một người, cảm giác cũng không tệ lắm.

“Nếu như ám vệ ở đây cũng giúp được như khi có bọn ta ở đó, còn cần ta đến làm gì?” Huyền Thiên Minh đối với chuyện này vô cùng dễ bụng: “Nếu không ta đổi người cho người, để Bạch Trạch đi theo, người thấy sao?”

Ở bên ngoài xe, Bạch Trạch vém một góc rèm thò đầu vào: “Chủ nhân, thuộc hạ còn không thể mang ngài bình an ra đại sơn tây bắc, thì làm gì có khả năng bảo vệ vương phi?”

Phượng Vũ Hoành cũng gật đầu: "Đúng, loại ám vệ ngu ngốc như thế này, ta mới không cần."

Bạch Trạch giờ nắm đầm hương về phía Phượng Vũ Hoành, sau đó hạ màng xuống quay ra.

"Huyền Thiên Minh!" Phượng Vũ Hoành lại thẳng thắn sùng sộ lên: “Ta nói là ta thích Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cả ngày ở bên cạnh ta, thích Ban Tầu lâu lâu đầu khẩu với ta, người bây giờ chẳng phải là đuổi hết người ta thích bên cạnh ta đi sao? Người còn muốn ta gả cho người sao? Người cứ bá đạo như vậy sao? Vậy ta cũng không gả cho người nữa? Người cũng tới thu hồi sinh lễ đi.”

Huyền Thiên Minh nhú mày, tiểu nha đầu này lại trở mặt? Coi như hần sợ nàng!

"... Vậy nghe lời người a!" Hần thật sự sợ nàng.

Huyền Thiên Hoa ngồi một bên cũng không nhịn cười được nữa, khẽ cười thành tiếng, sau đó gật đầu với Phượng Vũ Hoành với ánh mắt tán dương.

Không lâu lắm, bên ngoài truyền tới giọng của Ban Tầu: "Điện hạ, thức ăn đã mua về rồi."

Phượng Vũ Hoành hai mắt sáng ngời, cướp lời mở miệng nói: "Mau! Mau cầm vào! Ta đói quá rồi! "

Người bên ngoài hơi run run, lập tức xốc mành tiến vào trong xe ngựa. Trong một khắc nhìn thấy Phượng Vũ Hoành, trong ánh mắt lãnh huyết vô tình của Ban Tầu từ trước tới giờ, chợt hiện lên từng trận chua xót. Hần cầm trong tay một bọc thức ăn lớn vừa để phịch xuống một tiếng đặt xuống bàn, liền lui về phía sau mấy bước, quỳ xuống: “Thuộc hạ thất trách, xin chủ nhân xử phạt.”

Phượng Vũ Hoành nhìn về phía Ban Tầu, chỉ cảm thấy mấy ngày không gặp tiểu tử này lại gây đến độ nhận không ra, người cũng đen đi nhiều, tóc cũng không đến nỗi rối loạn, nhưng dường đi già đi hẳn.

Nàng mở miệng nói: "Ban Tầu, nguoi ngẩng đầu lên."

Người Ban Tầu chột run lên, không chịu nghe theo.

Phượng Vũ Hoành có chút tức giận: "Nguoi đã gọi ta chủ nhân, vì sao ta kêu ngẩng đầu lên nguoi không nghe?"

Ban Tầu có chút do dự, quá nửa ngày, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Phượng Vũ Hoành nhìn kỹ, trên mặt của hắn lại xuất hiện một vết sẹo trước giờ chưa thấy.

Vết sẹo kia rõ ràng là mới bị, ước chừng dài hai tấc, vết thương còn chưa đóng vảy, bong thịt ra ngoài, còn rỉ máu, thoát mới nhìn còn ghê mình.

Phượng Vũ Hoành cũng sùng sốt, nhìn đến nửa ngày mới hỏi hắn: "Là ai làm nguoi bị thương?"

Ban Tầu cúi đầu không nói.

Huyền Thiên Minh kéo tiểu nha đầu về phía ngực mình, vừa giúp nàng gỡ bọc thức ăn, vừa nói: "Là chính bản thân hắn tự mình làm, hắn nói chuyện lần này nếu như nguoi không chịu tha thứ, hắn cùng Vong Xuyên và Hoàng Tuyền, ba người sẽ lấy cái chết để tạ tội. Còn nếu như nguoi tha thứ cho hắn thì vết sẹo kia tính là giáo huấn cho chính mình."

"Nguoi là đồ ngốc à?" Phượng Vũ Hoành cũng không còn gì để nói. "Phải chăng tất cả nam nhân đều thích chơi trò này? Gặp chút chuyện là lấy dao rạch mặt mình, rất thú vị sao?"

Huyền Thiên Minh bĩu môi: "Nguoi nói thế khẳng định là vô vị."

"Vô vị còn nói?"

"Hắn ngốc mà."

Vương nhất phi một hỏi một đáp, chột nghe Ban Tầu hít mũi một cái. Sau đó quay đầu đi chỗ khác, giơ tay lên mặt nhanh chóng lau.

Phượng Vũ Hoành trong bụng nổi giận, đây là một ám vệ kiêu ngạo cỡ nào, trước giờ nàng chưa từng thấy ai có thể là đối thủ của Ban Tầu. Có hắn bảo vệ bên cạnh, nàng mặc kệ ở bất cứ đâu đều cảm thấy an toàn. Hắn thường xuyên sẽ cãi tay đôi với nàng, thỉnh thoảng cũng sẽ giễu cợt nàng vài ba câu, thế nhưng Phượng Vũ Hoành biết, Ban Tầu là thật tâm trung thành với nàng, toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nếu không có Ban Tầu, chỉ riêng ở Phò Độ tự lần đó, nàng nhất định đã gặp nguy hiểm.

"Ban Tầu." Nàng mở miệng gọi hắn: "Chuyện lần này không thể trách nguoi, là ta bản thân muốn trốn không cho người khác phát hiện, nguoi không cần tự làm thương bản thân mình, càng không cần phải hy sinh tính mạng mình, Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền cũng giống như vậy. Thân thể, đa tóc con người là do cha mẹ ban, cho dù cha mẹ các nguoi không còn, các nguoi cũng không được coi thường tính mạng mình như thế. Ai nấy cũng bình đẳng như nhau, bất kể hoàng tộc hay dân chúng, chỉ cần không vi phạm luật pháp, trên đời này cũng không nên có người nắm giữ tính mạng của kẻ khác. Ta mặc kệ chỗ khác có giống thế không, nhưng ít ra các nguoi đi theo ta, ta tính như thế. Huống chi, ta xem Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên là người nhà, không phải hạ nhân."

Nàng nói mấy câu, không chỉ mình Ban Tầu lơ mơ khó hiểu, cũng làm cho hai người Huyền Thiên Minh và Huyền Thiên Hoa phải suy nghĩ lại.

Ai nấy cũng bình đẳng?

Sao có thể! Bọn hắn từ nhỏ đến lớn được dạy dỗ khác.

Thiên hạ này là phân giai cấp, nếu không tại sao lại có người giàu, người nghèo?

Ban Tầu càng không dám đồng ý với nàng, nhưng trong lòng cũng vạn phần cảm động, nặng nề dập đầu trên đất, nói: "Đa tạ chủ nhân tha chết."

Phượng Vũ Hoành bất đắc dĩ thở dài, muốn tranh luận bình đẳng với các quý tộc hạ nhân thời phong kiến, thật sự là rất khó khăn.

"Mau đứng dậy đi." Nàng hướng Ban Tầu nói: "Hiện tại trong tay ta không có thuốc gì, chờ đến khi hồi kinh ta sẽ tự mình chế thuốc giúp nguoi trị vết thương trên mặt, chỉ ít cũng không để lại quá nhiều dấu vết."

Ban Tầu gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Không cần, ta ít khi xuất hiện trước mặt người khác, không ai nhìn thấy ta."

Phượng Vũ Hoành lắc đầu: "Sớm muộn gì cũng phải cưới vợ cho nguoi."

Ban Tầu kinh ngạc há to miệng, ngay cả Huyền Thiên Minh cũng không ngoại lệ, hỏi nàng: "Đi theo nguoi được đối xử tốt thế sao?"

Nàng dùng sức gật đầu: "Đương nhiên, chẳng những muốn cưới vợ cho hắn, còn phải phát lì xì. Rồi này nọ..." Nàng ngẩng đầu mình lên: "Trước mắt vẫn là để ta ăn một chút, nếu không lại đói đến té xỉu."

Huyền Thiên Minh sùng nịch mà nhìn nàng đối với mấy bọc thức ăn như hồ đỏi, thỉnh thoảng sẽ giúp nàng uống nước, lại còn giúp nàng lau miệng.

Phượng Vũ Hoành cũng không hỏi xe ngựa này là muốn đi về phía nào, chỉ nhớ rõ phía trước thật giống đường tới kinh thành. Về việc có phải là hồi kinh hay không, nàng cũng không thêm quan tâm chút nào. Có Huyền Thiên Minh ở đây, nàng không cần hỏi chi để ý đi theo, không cần quan tâm quá nhiều, hẳn có thể an bài thỏa đáng mọi thứ.

Nàng biết, đây là tin tưởng, cũng là an tâm.

Phượng Vũ Hoành mất quá nhiều sức nên ăn xong lại ngủ. Trong khi đang ngủ, chợt nghe được Huyền Thiên Minh dường như đang cùng Ban Tầu nói gì đó, nghe không rõ lắm, nhưng đến khi tỉnh lại, là bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức.

Mở mắt ra, người nàng hiện tại vẫn ở trong lòng Huyền Thiên Minh, mà xe không có xóc lên, bên ngoài có một người đang hắng giọng hướng xe ngựa kêu to — "Cửu điện hạ, Bộ Thông chỉ hỏi ngài một câu, có thật là A Hoành bị thiêu chết tại Phượng Đồng huyện?"

Phượng Vũ Hoành nhú mày, Bộ Thông?

Huyền Thiên Minh cảm nhận được tâm tình của nàng, đầu không cúi, nhưng lấy ngón tay chuẩn xác xoa mày của nàng, nhẹ nhàng cho đến khi giãn ra, sau đó thì nghe hẳn cất giọng nói với người ngoài xe: "Người nghe được cái gì thì là cái ấy, nếu không tin, thì tự mình đi hỏi thăm, bôn vương không có nghĩa vụ làm người đưa tin của người."

Người ngoài xe giận dữ, chợt gào lên một tiếng, y hệt dã thú, dọa cả chim thú bốn phía.

Phượng Vũ Hoành kinh ngạc nhìn về phía Huyền Thiên Minh, nàng đã chết?

Huyền Thiên Minh cho một mình nàng một nụ cười trấn an, đỡ người nàng ngồi dậy, nói với người bên ngoài: "Nếu người có thời gian để hết, chẳng bằng tự mình đi Phượng Đồng huyện bên kia thử. Bôn vương cũng là mới trở về từ bên kia, chà chà, Phượng gia đối với nhị tiểu thư cũng không mấy quan tâm."

"Cửu điện hạ cứ như vậy mà buông tha cho Phượng gia?" Bộ Thông tuyệt đối không tin vị hôn thê của mình bị người khác thiêu chết mà Cửu hoàng tử lại có thể bình tĩnh như thế.

"Bôn vương buông tha cho Phượng gia hay không, đây là chuyện của bôn vương, còn chưa tới phiên người đến chất vấn. Bộ Thông, tránh ra, nói nhảm nữa là bôn vương để kỵ binh và xe ngựa này dẫm lên người mà đi đấy."

"Người dám?"

Hừ!" Huyền Thiên Minh có chút không vui: "Bôn vương có cái gì mà không dám? Còn có, bôn vương cũng muốn hỏi thử, Ngự vương phi bị hại chết, người gấp gấp cái gì? Bộ gia người chẳng phải còn luôn miệng đem cái chết của Bộ thượng thư đổ lên đầu Ngự vương phi hay sao? Sao vậy? Chỉ mới mấy ngày, muốn đòi ý hay sao?"

Bộ Thông bị hấn hỏi á khẩu không trả lời được.

"Được rồi." Huyền Thiên Minh ném lại câu cuối cùng: "Bôn vương cũng đã chỉ đường cho người đi, còn đi như thế nào là do người, Bạch Trạch, chúng ta đi."

Bên ngoài Bạch Trạch đáp ứng, vung roi trong tay, lái xe ngựa rồi xoay người đi về phía trước.

Chợt nghe bên ngoài có một tiếng động, tuy là xe ngựa đụng trúng Bộ Thông, nhưng cũng không nghe Bộ Thông kêu một cái.

Phượng Vũ Hoành nghĩ muốn xóc mạnh cửa sổ xe lên nhìn thử Bộ Thông kia lớn lên có thành hình dáng ra sao, nhưng lại cảm thấy hiện tại có Huyền Thiên Minh ở đây làm thế không tốt lắm, tuy trong lòng có chút bứt rứt, nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Huyền Thiên Hoa chủ động mở miệng, giải thích cái nghi hoặc của nàng: "Đoạn đường này chúng ta vừa đi vừa thả tin tức, nói là nhị tiểu thư Phượng gia lúc trở về tể tử, bị thiêu chết tại tử trạch."

"Tại sao?" Nàng khó hiểu: "Ta rõ ràng còn sống."

"Thế nhưng trừ chúng ta ra, đâu còn ai biết người còn sống chứ?" Huyền Thiên Minh nháy mắt với nàng mấy cái: "Đôi khi phải tìm đường sống trong chỗ chết, mới biết ai thật tâm với mình."

Huyền Thiên Hoa nói tiếp: "Thí dụ như Phượng gia chuẩn bị kết cuộc như thế nào, thí dụ như Bộ Thông thì chọc giận đến mức nào, lại ví như nói..."

"Nói thế nào cũng là phải cho phụ thân người chút bài học, cũng tìm cho hắn chút phiền phức." Huyền Thiên Minh tiếp lời: "Mặt khác, người đại nạn không chết, phụ hoàng cũng cần biểu hiện chút đau lòng."

Phượng Vũ Hoành bĩu môi: "Người đến cả phụ thân mình cũng lừa."

Huyền Thiên Minh không tỏ rõ ý kiến: "Có gì không thể?"

Phượng Vũ Hoành nói: "Kỳ thực hoàng thượng đã cho ta không ít, cho ta trăm đầu phượng, còn cho ta cung Hậu Nghệ. Tuy biết rõ là hấn đang thử thách ta, xem ta có khả năng bảo vệ hai thứ đồ này không, nhưng ta có thể, ta tự tin tưởng chính mình có thể giữ được, cho nên đó là ân điển hoàng thượng ban cho ta."

Huyền Thiên Minh gật đầu: "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt, hai thứ đồ kia tự nhiên cũng sẽ dẫn người khác đến, cuộc sống ngươi từ nay về sau sẽ thêm thú vị."

Huyền Thiên Hoa nhìn hai người nói chuyện, khoe môi không tự chủ liến cười, nhưng rồi lo lắng lại hiện lên trên long mày, hỏi: "Bộ Thông nắm binh quyền phía đông, uy phong Bộ gia vẫn như cũ, nhưng thực tế đó cũng chẳng phải là chuyện gì tốt, hay đó chính là đầu nguồn Bộ gia sau đó chiêu đến họa diệt tộc."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Người Ngoài Còn Có Tình Có Nghĩa, Người Thì Sao?

Xe ngựa của Huyền Thiên Minh cũng đã đi nhiều ngày, rất nhanh đã tới kinh thành, mà cùng lúc đó, đoàn xe của Phượng gia cũng chậm rãi cùng hướng đi vào kinh thành.

Sở dĩ đi chậm, là vì đại tang, tất cả xe ngựa câu cả đoàn xe đều phủ vải bông trắng, ngay cả ngựa cũng bị buộc vải trắng lớn. Bọn hạ nhân hắt cò, dọc đường thì rải giấy tiền vàng bạc, buồn đau thương xót, khiến người thốn thức.

Diêu thị ngồi trong xe ngựa làm bạn với Hoàng Tuyền và Vong Xuyên, nhìn xe vải trắng cười gằn: "Một đứa con trai ngay cả súc sinh cũng không bằng thì còn gì để tế điện."

Hoàng Tuyền bĩu môi: "Người ta còn nói là có phần của Nhị tiểu thư, cũng không sợ tương lai Nhị tiểu thư sông lại bóp chết bọn họ."

Diêu thị trong lòng lại thoáng hồi hộp, nhanh chóng lại hỏi một câu: "Các người xác định A Hoành không chết sao?"

Vong Xuyên cười cười vỗ bàn tay nằng: "Phu nhân yên tâm, cái này thật không phải lừa phu nhân, Ban Tẩu tự mình đem tin về, Nhị tiểu thư bây giờ đang ở trong xe ngựa của điện hạ, Thất điện hạ cũng có ở đó, nhằm tính ngày chắc cũng sắp đến kinh thành."

Diêu thị thở phào: "Thế thì ta yên tâm rồi. Vẫn là cửu điện hạ có bản lĩnh, chúng ta tìm hoài cũng không tìm được A Hoành, hấn vừa đến thì đã bình an tìm thấy A Hoành."

Hoàng Tuyền cười hi hi nói: "Người ta là tìm tiểu thê tử của mình, đương nhiên là tìm kĩ hơn chúng ta."

Diêu thị cũng bị nằng chọc đến phát cười: "Trước kia khi ta còn là chủ mẫu của Phượng gia, cuối cùng cũng có thể vì đứa con gái này làm chút chuyện,"

Vong Xuyên nói với nằng: "Tiểu thư theo điện hạ hồi kinh là bí mật, đối với bên ngoài cũng chỉ nói là Nhị tiểu thư cùng Đại thiếu gia đều bị lừa lớn thiếu chết, phu nhân ở trước mặt người khác cũng phải giả vờ một chút, chúng ta phải giúp tiểu thư đóng tròn vở kịch này."

Diêu thị gật đầu: "Ta hiểu, chúng ta..." Nàng nói còn chưa nói hết câu, xe ngựa liền bị dừng mạnh mặc dù đang đi chậm rãi, người trong xe cũng không quá mức kinh hãi, cũng không thể nghĩ rõ ràng. "Âm thanh bên ngoài là sao?" Diêu thị cau có vén màn xe lên xem: "Đường như có người đến."

Vong Xuyên ngồi bên cạnh Diêu thị, Hoàng Tuyền đứng dậy đi ra ngoài xe ngựa, chẳng mấy chốc lại ló đầu vào trong nói với các nàng: "Có người ngăn cản đường."

Thuận theo tay Vong Xuyên chỉ vào người đằng trước, Diêu thị lúc này cũng nhận ra, nói: "Không biết người có nhận ra người Bộ gia hay không, người xem, kia chẳng phải Bộ Thông sao?"

Vong Xuyên quanh năm đi theo bên cạnh Huyền Thiên Minh, đương nhiên biết đây là Bộ Thông, tuy nói nhiều năm không gặp, nhưng vẫn còn ấn tượng.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua liền gật đầu: "Đúng vậy, chính là Bộ Thông."

Bên này, hai người nhận ra Bộ Thông, thì bên kia Bộ Thông đang chỉ huy quân mã tiến tới, chạy thẳng đến đoàn xe Phượng gia.

Người nào thấy theo bản năng cũng đều kêu lên kinh ngạc, có thể thấy động tác của Bộ Thông liên tục, trong tay nâng cây thương dài, đâm thẳng tới một chiếc xe ngựa trước hấn.

Bộ Thông là võ tướng, lại là đại lực sĩ nổi danh, từng nghe danh hấn trên chiến trường đâm vào tảng đá lớn trăm cân, xe ngựa phía trước trong mắt hấn cũng coi như không có gì, hoàn toàn thấy hấn không tổn bao nhiêu sức, chỉ khẽ vẩy một cái, nóc của toa xe ngựa liền bị lật tung trong nháy mắt.

Đây là xe ngựa của Phụng Cẩn Nguyên, hán sớm đã được báo tin người cản đường kia chính là Bộ Thông, ý định ban đầu là trốn trong xe không muốn gặp, lại không nghĩ rằng, có một trận gió lớn thổi qua đỉnh đầu, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy trời trong xanh, nóc xe ngựa sớm đã bị thổi bay.

"Phụng tướng! Còn không ra sao?" Bộ Thông gầm lên giận dữ, như dã thú trong rừng: "Muốn Bôn tướng phá hủy hết tất cả xe này của ngươi không?"

Phụng Cẩn Nguyên nổi trận lôi đình, khom người từ trong xe ngựa bước ra, chỉ vào Bộ Thông nói: "Tự xưng là Bôn tướng quân, vậy ngươi còn nhớ Ta là quan Nhất phẩm trong triều hay không? Bộ Thông, ngươi như thế này là muốn tạo phản phải không?"

Một câu tạo phản, đã gán cho Bộ Thông tội danh lớn.

Bộ Thông căn bản là cũng không để ý đến chuyện này: "Ngươi thích nói thế nào thì cứ thế ấy, Phụng Cẩn Nguyên, Bôn tướng quân hôm nay tới đây là muốn nhìn thử, con gái ngươi chết rồi, ngươi có đau lòng không?" Hán vừa nói vừa lắc đầu: "Tiếc thay, con trai ngươi cũng đã chết, ngươi đau lòng thì cũng chỉ là vì con trai ngươi, căn bản là không vì A Hoành."

Phụng Cẩn Nguyên mặt mày đều tái xanh, đặc biệt nghe được trong câu nói của Bộ Thông là đang bắt bẻ vì Phụng Vũ Hoành nên càng thêm bức bối

"Bộ Thông, ngươi như thế này là đang muốn quản chuyện nhà Phụng phủ ta? Ai cho ngươi có quyền đó?" Rốt cuộc vẫn là quan văn không thể nói lý với quan võ, hơn nữa trường thương của Bộ Thông còn để đối diện sau đầu của Phụng Cẩn Nguyên, chẳng qua chỉ cách một cánh tay, điều này làm Phụng Cẩn Nguyên dù thế nào cũng không dám lơ là trước áp lực Bộ Thông mang lại. Tuy trong lòng tức giận nhưng cũng không thể nói.

Nhưng hán không nói không có nghĩa là Bộ Thông không nói, chợt nghe Bộ Thông lên tiếng: "Phụng Cẩn Nguyên, dù thế nào cũng đừng để ta biết là A Hoành chết oan, bằng không Bộ Thông ta liệu mình tạo phản cũng phải mang binh san bằng phủ Thừa tướng của ngươi!"

Dứt lời, Bộ Thông thu hồi trường thương bên tay phải lại, ngay khi Phụng Cẩn Nguyên sắp kinh ngạc, Bộ Thông truyền tới mười mấy tên tướng sĩ cùng nâng cung, kéo căng dây, hàng loạt mũi tên dồn dập nhắm ngay đoàn xe Phụng xe rơi xuống.

Phía sau có tiếng thét của nữ quyến vang lên, từng đợt từng đợt, ngay cả Phụng Cẩn Nguyên cũng không nhận được nữa.

"Ngươi... Ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

Bộ Thông giọng cười lạnh: "Nếu ta nói ta muốn mưu sát mệnh quan triều đình, ngươi tin không?"

Phụng Cẩn Nguyên hít vào một ngụm khí lạnh, mấy mũi tên kia cũng nhắm rất chuẩn, hán còn không tin được sao? Vội vã nhớ lại chuyện cũ nhiều năm trước, khi đó Phụng Vũ Hoành mới sáu tuổi, lại là dòng chính nữ, là bảo bối hán nâng niu trong lòng bàn tay. Bộ Thông tới nhà nấn nỉ được câu thân, nhưng lại bị hán cự tuyệt...

"Bộ Thông" Sắc mặt hán giãn ra đôi chút: "Ta biết ngươi đối với A Hoành có tâm ý, nhưng tổ trạch bị cháy, đây là không ai có thể lường trước được! Không chỉ là A Hoành, ngay cả con trai lớn của ta cũng chết trong trận lửa lớn kia, chẳng lẽ cái này là do ta muốn sao?"

Bộ Thông nhìn bộ mặt đối trá ấy của hán chỉ cảm thấy buồn nôn: "Ta thật không rõ, một nữ nhi tốt như A Hoành, sao lại là con gái do ngươi sinh ra? Nữ nhi Diêu gia tốt như vậy, sao lại gả vào cửa lớn Phụng phủ?"

Lời hán vừa nói xong, cũng không chờ lấy lại hơi, liền giơ cao tay phải bắt chợt thả xuống, phía sau những tướng sĩ kia kéo căng dây cung cùng nhau bắn tên, bắn về phía đoàn xe Phụng gia.

Phụng Cẩn Nguyên bị dọa mặt mũi trắng bệch, tiếng thét sau lưng cũng liên tục vang lên.

Hán thầm nói: "Thôi xong."

Chỉ nghe vô số âm thanh "Phanh, phanh, phanh" truyền đến, chỉ là không nghe tiếng kêu la của các nữ quyến trúng tên.

Lấy can đảm quay đầu nhìn, mới phát hiện, thì ra các mũi tên chỉ bắn vào dàn giáo trên thùng xe, trên mỗi chiếc xe ngựa cũng có, nhưng không một mũi tên nào bắn trúng người, hạ nhân ngồi cạnh ngoài xe cũng bình an.

Phụng Cẩn Nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra chỉ là Bộ Thông dọa hán, không hề động thủ thật.

Sau khi bắn xong, Bộ Thông cũng không nói gì thêm, chỉ giục ngựa tiến lên, rút một miếng vải trắng trên xe ngựa quấn quanh hông, nói: "Xem như ta đưa A Hoành một đoạn."

Rồi sau đó lại gio tay lên, mang theo cả đội ngũ rời đi.

Tâm Phụng Cẩn Nguyên cuối cùng cũng có thể hạ xuống, nhanh chóng xuống xe để kiểm tra xem lão thái thái có bị kinh hãi hay không.

Lúc vén rèm xe lên, chỉ thấy lão thái thái một tay vịn khung cửa sổ một tay vịn về sợi chuỗi hạt, trong xe nhắm chặt mắt mà thì thào: "A di đà phật."

Phụng Cẩn Nguyên thở phào nhẹ nhõm: "Mẫu thân, không bị dọa chứ?"

Lão thái thái dùng niệm Phật, chậm rãi mở mắt ra, không trả lời câu hỏi của Phụng Căn Nguyên, nhưng lại hỏi ngược lại hán một câu: “Người ngoài đều có tình có nghĩa như thế, còn người là phụ thân, người thầy sao?”

Phụng Căn Nguyên bị lão thái thái hỏi á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng có vài phần không cam lòng, hán cũng cho rằng lão thái thái thiên vị A Hoàng, trầm mặt xuống nói câu: “Con cũng rất đau lòng về Từ Hạo.” Dứt lời, hạ màn xe xuống quay đi.

Đội ngũ Phụng gia tiếp tục đi tiếp, Phụng Căn Nguyên ngồi kế bên Kim Trân trong xe ngựa. Kim Trân vì chuyện của Phụng Vũ Hoành nên sắc mặt vẫn khó coi, trắng phờ phạc, Phụng Căn Nguyên chỉ nghĩ là nàng bị chuyện trong nhà dọa, cũng không suy nghĩ cái gì nhiều.

Cả nhà Phụng gia đều bị hạ lệnh cấm khẩu, mệnh lệnh của hán không sợ người trong nhà trong nghe, bởi vì một khi chuyện bại lộ, Phụng gia gặp chuyện, các nàng cũng sẽ gặp chuyện. Ngay cả Hán thị, người cười trên sự đau khổ của người khác, cũng biết suy nghĩ sâu sa, ngậm miệng không dám nhắc gì về chuyện này.

Tốc độ của người nhà họ Phụng so với Huyền Thiên Minh chậm hơn một nửa, Phụng gia chưa đi được một nửa của đoạn đường thì đoàn xe của Huyền Thiên Minh đã vào kinh thành.

Xe ngựa thẳng tiến đến hoàng cung, đến cửa cung đối sang kiêu nhỏ, hướng đến điện Chiêu Hợp của Thiên Vũ đế.

Bọn hán tiến cung vừa lúc mặt trời lặn, Thiên Vũ đế ở điện Chiêu Hợp đang phân vân nên hay không nên đi đến Nguyệt Hàn cung ném mùi thất bại. Hán cho rằng, tối Nguyệt tịch lần đó Vân phi ra đi dạo, xem như tâm tư của nữ nhân đó có vẻ đã thay đổi, nếu như mình cố gắng một chút nữa có thể nào gặp được nàng một lần không.

Chung Viễn hầu hạ một bên, nhìn Thiên Vũ đế trong đại điện đi tới đi lui, nhìn chóng hết cả mặt, không khỏi mở miệng: “Hoàng thượng! Nếu ngài muốn đi Nguyệt Hàn cung chúng ta vẫn nên đi sớm, nếu chậm chân Vân Phi nương nương sẽ đi nghỉ mất.”

“Nàng nghỉ sớm như vậy làm chi?” Thiên Vũ tự xem thường mình, tự hỏi tự trả lời: “Cũng đúng, nàng không muốn chờ trễ, cũng không có việc gì phải làm nên hán cũng đi ngủ sớm. Đi! Chúng ta đi qua thử!”

Nói xong liền chuẩn bị mang theo Chung Viễn đi đến Nguyệt Hàn cung một chuyến, thì bên ngoài có tiểu thái giám chạy chậm vào, quỳ xuống đất tâu: “Bẩm Hoàng Thượng, Ngự Vương điện hạ và Thuần Vương điện hạ đến.”

Thiên Vũ tức giận đến dựng cả râu mép —— “Hai tên tiểu súc sinh! Sớm không đến, trễ không đến lại đến ngay lúc này!” Nhưng nói thì nói, vẫn quay người trở lại long ý, phát phát tay nói với tên thái giám kia: “Truyền bọn hán vào!”

Chung Viễn nhún nhún vai, cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra đêm nay không cần phải đi chạm đỉnh ở Nguyệt Hàn cung. Chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, gần đây chẳng phải có tin đồn nhị tiểu thư Phụng gia đã bị thiêu chết ở tổ trạch Phụng Đồng huyện hay sao, nhị tiểu thư kia hán cũng có chút ấn tượng, không phải ai khác, chính là Ngự vương phi chưa qua cửa của Ngự vương điện hạ, ngay cả hoàng thượng cũng vô cùng coi trọng, không chỉ thưởng cho Trâm đầu phụng, còn ban cho cung hậu nghệ. Hán từng thấy Phụng Vũ Hoành, một tiểu cô nương thông minh, nếu như thật sự bị thiêu chết như vậy quả thực đáng tiếc.

“Nghe nói Minh nhi cùng Hoa nhi đi một chuyến xa?” âm thanh của Thiên Vũ tuyền đến, hỏi Chung Viễn.

Chung Viễn mau chóng trả lời: “Đúng là rời kinh, nhưng cụ thể là đi đâu thì nô tài không rõ.”

Đang nói chuyện, ngoài điện người đã vào đến, chợt nghe giọng Huyền Thiên Minh vang lên nhưng vẫn chưa thấy người —— “Chỉ là ta đi đến Phụng Đồng huyện một chuyến mà thôi!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một nữ tử mặc y phục xanh đầy xe đẩy Huyền Thiên Minh vào, cùng Huyền Thiên Hoa, hai người sánh vai đi vào điện.

Thiên Vũ đế hí mắt nhìn về phía nàng, trong lòng có cũng ý nghĩ giống với Chung Viễn —— Nha đầu này chẳng phải là bị thiêu chết rồi sao?

“Con dâu khấu kiến phụ hoàng,” Huyền Thiên Hoa cùng Phụng Vũ Hoành hai người song song quỳ xuống đất, chỉ có Huyền Thiên Minh ngồi trên xe lăn như cũ, nói: “Hoành Hoành thay ta nhiều cúi đầu một cái.”

Thiên Vũ lên tiếng: “Được rồi, làm nhiều vô dụng thôi.” Khoát tay, Huyền Thiên Hoa đỡ Phụng Vũ Hoành đứng lên. “Tiểu thê tử đi đến đâu người theo đến đó, còn ra thế thống gì?” Thiên Vũ trừng mắt nhìn Huyền Thiên Minh, sau đó nhìn về phía Phụng Vũ Hoành, nhìn khoảng nửa nén hương, lúc này mới hỏi một câu: “Nghe nói, người chết rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Dích Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.